४।

श्रीलक्ष्मीनारायणसंहिता:

August 1923.

THE

CHOWKHAMBÂ SANSKṚIT SERIES;

A COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

NO. 308.

न्यायदर्शने

वात्स्यायनभाष्यम्
सटीकम्
तत्र च
रघूत्तमविरचितो भाष्यचन्द्रः
हिन्दूविश्वविद्यालयदर्शनाध्यापकश्रीमद्-
अम्बादासशास्त्रिकृता टिप्पणी
महामहोपाध्यायश्रीगङ्गानाथशर्मकृतः खद्योतश्च
सर्वमेतत् संशोधितम्
महामहोपाध्यायश्रीगङ्गानाथशर्मणा
न्यायोपाध्यायश्रीढुण्ढिराजशास्त्रिणा च ।
चौखम्बासंस्कृतपुस्तकालयाध्यक्षेण श्रीसेठहरिदासगुप्त
पुत्रेण जयकृष्णदासगुप्त-
महाशयेन स्वकीये विद्याविलासनाम्नि यन्त्रालये मुद्रयित्वा
प्रकाशितम् ।

FASCICULUS VI -६

PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY
CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES OFFICE, BENARES.
AGENTS: PANDITA JYESHTHÂRAMA MUKUNDAJI, BOMBAY:
OTTO HARRASSOWITZ, LEIPZIG: GERMANY.
PROBSTHAIN & CO., BOOKSELLERS, LONDON.
Printed by Jai Krishna Das Gupta,
at the Vidya Vilas Press, Benares.

1924.

(भा०) "इन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य ज्ञानकारणत्वानुपपत्तिः । कस्मात् ?—

(सू०) "अप्राप्य ग्रहणं काचाभ्रपटलस्फटिकान्तरितोपलब्धेः" ॥ ४५ ॥

(भा०) "तृणादि सर्पद् द्रव्यं काचेऽभ्रपटले वा प्रतिहतं दृष्ट-

(ख०) ध्ये—एवं बिडालस्यैव चक्षू रश्मिवद् भविष्यति न मानुषस्येति शङ्ककहृदयम् । तत्परिहारो धर्मभेदमात्रमिति । वृषदंशनेत्रस्य रश्मिवत्त्वं धर्मो मनुष्यनेत्रस्य तु न तत्त्वमिति योऽयं धर्मभेदः सोऽनुपपन्न एव । अनुपपत्तौ हेतुः—आवरणस्येति । सत्यपि जातिभेदे यथा वृषदंशप्रभृतीनां रश्मयः कुड्यादिभिराव्रियन्ते तथा मनुष्याणामपीति समानमेवेति भावः ॥

(भा०चं०) तथाच मनुष्यादेर्न तैजसं चक्षुरिति भावः । इदं दूषयति **धर्मभेदमात्रं चेति** । धर्ममात्रभेदः कदाप्युपलभ्यमानस्वरूपकत्वं कदाप्यनुपलभ्यमानत्वञ्चेति । यथा सूर्याचन्द्रमसोरुष्णस्पर्शशीतस्पर्शरूपधर्मवतोरपि न जातिभेदस्तथा चक्षुषोऽपीति भावः ॥ ४४ ॥

एवं तैजसत्वे साधिते विषयदेशप्राप्यकारित्वपक्षमवतारयति **आवरणस्येत्यादिना** । आवरणस्य कुड्यादेः आव्रियतेऽनेनेति व्युत्पत्तेः । आवृणोतीति वा व्युत्पत्तेः । नन्द्यादित्वाल्ल्युः । भावसाधने प्राप्तिप्रतिषेधार्थस्येति वचनानुपपत्तिः । तस्य प्रतिषेधमात्ररूपपरत्वात् । कारणत्वानुपपत्तिरित्यस्यायमर्थः । **कृातित्वानुपपत्तिरिति** । **अप्राप्येत्यादिसूत्रम्** । गृह्यतेऽनेनेति ग्रहणं । चाक्षुषज्ञानकरणं चक्षुरादि ।

(भा०)मव्यवहितेन सन्निकृष्यते व्याहन्यते वै प्राप्तिर्व्यवधानेनेति। यदि च रश्म्यर्थसन्निकर्षो ग्रहणहेतुः स्याद् न व्यवहितस्य सन्निकर्ष इत्यग्रहणं स्यात् । अस्ति चेयं काचाभ्रपटलस्फटिकान्तरितोपलब्धिः। सा ज्ञापयत्यप्राप्यकारीणीन्द्रियाणि। अत एवाभौतिकानि। प्राप्यकारित्वं हि भौतिकधर्म इति" ॥ ४५ ॥

(सू०) कुड्यान्तरितानुपलब्धेरप्रातिषेधः ॥४६॥

(ख०) सन्निकृष्यत इति—काचं निर्भिद्य काचान्तर्गतेनार्थेन सम्बध्यत इत्यर्थः ।

(भा०चं०) प्राप्येति तत्र विशेषणं पुरुषे राजवत् । अप्राप्यस्य अप्राप्तस्य । ग्रहणकरणमित्यर्थः । तथा च चक्षुरादि पक्षीकृत्य अप्राप्यग्रहणमिति साध्यं बोध्यम् । काचाभ्रेत्यादिहेतुः(१) । व्याचष्टे **तृणेत्यादिना** । सर्पतः गच्छतः । सृप्लृ गतौ । प्रतिहतं निरुद्धगतिकं । दृष्टं चक्षुषैवेत्यर्थः । सन्निकृष्यत इति कर्मकर्त्तरि प्रयोगः । व्याहन्यते प्रतिबध्यते । प्राप्तिरुत्तरसंयोगः व्यवधानेन व्यवधायकेन कुड्यादिना सर्वत इति शेषः । ग्रहणहेतुः ग्रहणे हेतुर्व्यापारविधया कारकविधया वा । न सन्निकर्ष इत्यन्वयः । तस्य च सान्निकर्षो नास्तीत्यर्थ. । अप्राप्यकारीणि अप्राप्यज्ञापनशीलानीत्यर्थः । अत एव अगतिपूर्वकज्ञापनशीलत्वादेव । अभौतिकानि विभुत्वात् । भौतिकधर्मः भौतिकस्य कारणकूटादेर्धर्मो दृष्टः ॥ ४५ ॥

दूषणमिदमुद्धरति **कुड्येत्यादिसूत्रम्** । अयं हेतुरप्रतिषेधः प्रतिषेधासमर्थः करणघञन्तेन नञ् समासः । अस्मिन्साध्ये पूर्वपदार्थो

(टि०) १ चक्षुरप्राप्तग्रहणकारणं काचाभ्रपटलस्फटिकान्तरितोपलब्धिजनकत्वादित्ययमनुमानप्रयोगः ।

(भा०) अप्राप्यकारित्वे सतीन्द्रियाणां कुड्यान्तरितस्यानुपलब्धिर्न स्यात् ॥ ४६ ॥

(भा०)"प्राप्यकारित्वेऽपि तु काचाभ्रपटलस्फटिकान्तरितोपलब्धिर्न स्यात्" ।

(सू०) अप्रतिघातात्सन्निकर्षोपपत्तिः ॥ ४७ ॥

(भा०) न च काचोऽभ्रपटलं वा नयनरश्मिं विष्टभ्नाति । सोऽप्रतिहन्यमानः सन्निकृष्यत इति ॥ ४७ ॥

(भा०) यश्च मन्यते-"न भौतिकस्याप्रतिघात" इति, तन्न-

(सू०) आदित्यरश्मेः स्फटिकान्तरितेऽपि
दाह्येऽविघातात् ॥ ४८ ॥

(ख०) आदित्यरश्मेरिति सूत्रम् । भाष्यमतेनात्र तिस्र उक्तयः—

(भा०चं०) हेतुः । व्याचष्टे **अप्राप्येत्यादिना** । सति प्रमीयमाणे कुड्यान्तरितमपि गृह्णीयादिति भावः ॥ ४६ ॥

अप्राप्यकारिवादी प्रत्यवतिष्ठते **प्राप्येत्यादिना** । तन्निरासाय सूत्रमिदं **अप्रतिघातादित्यादि** । अप्रतिघातो गत्यनिरोधः प्राप्तिरेव व्यापाररूपा तस्मात् सन्निकर्षोत्पत्तिः फलरूपप्राप्त्युपपत्तिः । तद्व्याचष्टे **न चेति** । विष्टभ्नाति गच्छन्तं प्रतिबध्नाति स हि नयनरश्मिर्हि अप्रातिहन्यमानः अप्रातिहतवर्तमानकृतिकः सन्निकृष्यते स्वयमेव सन्निकर्षं करोति तेजःस्वाभाव्यात् ॥ ४७ ॥

भौतिकस्याप्रतिघातो नास्तीति यन्न मन्यते तान्निषेधाय सूत्रम् **आदित्येत्यादि** । यश्च न मन्यत इति भाष्यस्य इतीत्यवयवार्थेन समन्वयः ।

(भा०)तत्र काचाभ्रपटलादिभिर्नायनरश्मेरप्रतिघाताद्विभिद्यार्थेन सह सन्निकर्षादुपपन्नं ग्रहणमिति ॥ ४८ ॥

(सू०) "नेतरेतरधर्मप्रसङ्गात्" ॥ ४९ ॥

(भा०)"काचाभ्रपटलादिवद्वा कुड्यादिभिरप्रतिघातः, कुड्यादिवद्वा काचाभ्रपटलादिभिः प्रतिघात इति प्रसज्यते । नियमे कारणं वाच्यमिति" ॥ ४९ ॥

(सू०) आदर्शोदकयोः प्रसादस्वाभाव्याद्रूपोपलब्धिवत्तदुपलब्धिः ॥ ५० ॥

(भा०)आदर्शोदकयोः प्रसादो रूपविशेषः स्वो धर्मो निय-

(ख०) न भवतीति ।

रूपविशेष इति । स च द्रव्यान्तरसंयुक्तसमवाय एव, तस्य वा रूपोपलम्भनसामर्थ्यम् । तस्य या विद्यमानता उदकादिषु तदेव

(भा०चं०)इन्द्रियाणां त्वगादीनामसन्निकृष्टस्याप्राप्तस्य इन्द्रियैरप्राप्तस्येत्यर्थः । स्पर्शोपलब्धिः कार्येति शेषः । प्रस्पन्दः अन्तःस्थितस्य द्रवद्रव्यस्य जलघृततैलादेर्बहिःसरणं, परिस्रवः परितः सूक्ष्मरन्ध्रैः क्षरणं । सरन्ध्रे कलशादौ सावयवाः सर्वे सूक्ष्मतमान्तररन्ध्रवन्त एव जलतेजोवायूनां गमनाप्रतिबन्धकाः । विचित्रशक्तीनि हि द्रव्याणि । तत्रेत्यादि भाष्यं स्पष्टम् ॥ ४८ ॥

नेतरेतरेत्यादिसूत्रं पूर्वपक्षाय व्याचष्टे **काचेत्यादिना** । आदिशब्देन गम्भीरजलादिसङ्ग्रहः । अप्रतिघातः प्रसज्यत इत्यनेनान्वयः । प्रसज्यते आपद्यते । नियमे कारणं ज्ञापकं वाच्यमित्यर्थः । नियमेनेति पाठे नियमप्रयुक्तं वाच्यमित्यर्थः । नियमप्रयुक्तं ज्ञापकवचनं कार्यमिति यावत् ॥ ४९ ॥

उच्यत इत्याह **आदर्शेत्यादि सूत्रम्** । प्रसादो रूपविशेषः

(भा०)प्रदर्शनात् । प्रसादस्य वा स्वो धर्मो रूपोपलम्भनम् । यथाऽऽदर्शप्रतिहतस्य परावृत्तस्य नयनरश्मेः स्वेन मुखेन सन्निकर्षे सति स्वमुखोपलम्भनं प्रतिविम्बग्रहणाख्यमादर्शरूपानुग्रहात्तन्निमित्तं भवति—आदर्शरूपोपघाते तदभावात् कुड्यादिषु च प्रतिबिम्बग्रहणं न भवति—एवं काचाभ्रपटलादिभिरविघातश्चक्षूरश्मेः कुड्यादिभिश्च प्रतिघातो द्रव्यस्वभावनियमादिति ॥५०॥

(सू०) दृष्टानुमितानां नियोगप्रतिषेधानुपपत्तिः ॥ ५१ ॥

(भा०) प्रमाणस्य तत्त्वविषयत्वात् । न खलु भोः परीक्षमाणेन दृष्टानुमिता अर्थाः शक्या नियोक्तुमेवं भवतेति—नापि प्रतिषेद्धुमेवं न भवतेति । न हीदमुपपद्यते रूपवद्गन्धोऽपि चाक्षुषो भवत्विति—गन्धवद्वा रूपं चाक्षुषं मा भूदिति—अग्निप्रतिपत्तिवद् धूमेनोदकप्रतिपत्तिरपि भवत्विति—उदकाप्रतिपत्तिवद्वा धूमेनाग्निप्रतिपत्तिरपि मा भूदिति । किं कारणम्? यथा खल्वर्था भवन्ति य एषां स्वो भावः स्वो धर्म इति तथाभूताः प्रमाणेन प्रति-

(ख०)स्वाभाव्यम् ॥

(भा०चं०) शुक्लस्वरूपवस्तुविशेषः । रूपोपलम्भनं प्रतिबिम्बग्राहकत्वं न तु वृक्षपाषाणादेः द्रव्यस्वभावनियमादिति स्वाभाव्यपदव्याख्यानम् ॥५०॥

प्रमाणसिद्धस्यानुयोगो(१)ऽनुचित इत्याह **दृष्टेत्यादिसूत्रम्** । तादिदं व्याचष्टे **प्रमाणस्येति** । तत्त्वविषयत्वात् यथावास्थितवस्तुविषयत्वात् । भो इत्युपहाससंबोधनं । परीक्षमाणेन परीक्षाप्रवृत्तेन । दृष्टानुमिताः । प्रत्यक्षानुमानविषयाः । अर्था अबाधिताः शक्याः न्याय्या इत्यर्थः न खलु नियोक्तुं शक्या इत्यन्वयः । नियोगप्रकारमाह **एवं भवतेति** । यूयमित्यध्याहृत्यान्वयः । **नापि प्रतिषेद्धुमित्यादि**-

---

(टि०) १ अनुयोग इति प्रतिषेधस्याप्युपलक्षणम् ।

(भा०)पद्यन्त इति । तथाभूतविषयकं हि प्रमाणमिति । इमौ खलु नियोगप्रतिषेधौ भवता देशितौ-काचाभ्रपटलादिवद्वा कुड्यादिभिरप्रतिघातो भवतु कुड्यादिवद्वा काचाभ्रपटलादिभिरप्रतिघातो मा भूदिति । न । दृष्टानुमिताः खल्विमे द्रव्यधर्माः । प्रतिघाताप्रतिघातयोर्ह्युपलब्ध्यनुपलब्धी व्यवस्थापिके । व्यवहितानुपलब्ध्याऽनुमीयते कुड्यादिभिः प्रतिघातः । व्यवहितोपलब्ध्याऽनुमीयते काचाभ्रपटलादिभिरप्रतिघात इति ॥ ५१ ॥

(८) इन्द्रियनानात्वप्रकरणम् ।

(भा०) अथापि खल्वेकमिदमिन्द्रियं बहूनीन्द्रियाणि वा कुतः संशयः ?—

(सू०) स्थानान्यत्वे नानात्वादवयविनाना-

(ख०) एवं भौतिकत्वं प्राप्यकारित्वं चेन्द्रियाणां प्रसाध्येन्द्रियनानात्वप्रकरणमारम्भणीयम् । तस्य चोपोद्घातादवतारः । नानात्वासिद्धौ हि भौतिकत्वन्न सिध्येत्—तदसिद्धौ च न प्राप्यकारित्वम् । एकत्वे हि रूपादिषु मध्ये नियमेन रूपस्य प्रकाशकत्वादित्यादीनाम्भौतिकत्वसाधकानामसिद्धिः स्यादिति । तथाच न प्राप्यकारित्वमत्र सिध्येत्, तस्य भूतधर्मत्वादिति । प्रयोजनं चास्य—इन्द्रियनानात्वसिद्धौ सत्यां दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणादित्यादिभिरिन्द्रियातिरिक्तात्मासिद्धिः, अन्यथेन्द्रियमेवैकत्वात्सर्वं प्रतिसन्दधीतेत्यादि परिशुद्धौ स्पष्टम् ॥

स्थानान्यत्व इति सूत्रम् । केचिदिदं सूत्रं भाष्यमतानपेक्षं यथा-

(भा०चं०) प्रकरणसमाप्त्यन्तं भाष्यं स्पष्टम् ॥ ५१ ॥

इति श्रीभाष्यचन्द्रे इन्द्रियभौतिकत्वप्रकरणभाष्यचन्द्रिका ।

(१)प्रकरणान्तरमारभते अथेति । अथेति प्रश्ने कार्त्स्न्ये वा । सकल-

---

(टि०) १ इन्द्रियैकत्वानेकत्वप्रकरणमित्यर्थः

(सू०) स्थानत्वाच्च संशयः ॥ ५२ ॥

(भा०) बहूनि द्रव्याणि नानास्थानानि दृश्यन्ते । नाना-

(ख०)श्रुति व्याचक्षते । स्थानान्यत्वे नानात्वं दृष्टम्—यथा बहूनां घटानामिति, एकस्य च नानास्थानत्वम्–यथाऽवयविन इति ॥

तदेतदसमञ्जसमिति वार्तिकतात्पर्ययोः स्पष्टम् । 'स्थानान्यत्वं' च स्थानस्य अन्यत्वमुच्यते—'नानास्थानत्वं' च नाना स्थानानि यस्येत्यन्यपदार्थः 'स्थानान्यत्वात्' अन्यः । संशयकारणं चैक एव धर्मो, न धर्मद्वयमित्येकतरस्यैकानेकसाधारणं वाच्यम् । तत्र (१)यदि तावदेवं संशयः क्रियते—स्थानान्यत्वे नानात्वैकत्वदर्शनात् संशय इति तदा सूत्रार्थालोचनेनैकत्वे स्थानान्यत्वस्यादर्शनात् न समानधर्मः । सूत्रं खल्वेकत्वे नानास्थानत्वमाह, न स्थानान्यत्वमात्रम् । अनेकत्वमात्रे हि स्थानान्यत्वमुक्तं सूत्रकारेण—'स्थानान्यत्वे नानात्वादिति' ॥ (२)अथ नानास्थानत्वे सत्येकत्वानकत्वे दर्शनात्संशय इति संशयः क्रियते तदा द्रव्यं नानास्थानमनेकं किञ्चिद् दृष्टमिति न समानधर्मत्वम् । 'अवयविनानास्थानत्वादिति' सूत्रं नानास्थानत्वेनैकत्वमाह न तु नानात्वमपि । यत्तु पुनर्घटाद्यनेकम्, न तन्नानास्थानमुक्तं सूत्रकृता, अपि तु स्थानान्यत्वमेव—'स्थानान्यत्वे नानात्वात्' इत्यनेनेति ॥

वर्धमानोपाध्यायास्त्वारुचिबीजमन्यथा वर्णितवन्तः । सूत्राक्षरानुसारेण स्थानान्यत्वेन नानात्वसूचनमुद्भावितम्—न पुनरेकत्वम्—एकत्वं च संशयबीजम् । नानास्थानत्वादप्येकत्वं द्वितीयसूत्रांशेन सूचितम्—तत्र च नानात्वन्नोद्भावितम् । उभयत्रापि संशयबीजमनुक्तमेव वर्तत इति ॥

(भा०चं०)मिन्द्रियमिदमनेकमेकं वेति संशयः । हेतुं पृच्छति कुत इति । **स्थानेत्यादि**सूत्रम् हेतुप्रकाशकम् । स्थानान्यत्व इति निमित्तसप्तमी ।

(भा०)स्थानश्च सन्नेकोऽवयवी चेति । तेनेन्द्रियेषु भिन्नस्थानेषु संशय इति ॥ ५२ ॥

(भा०) "एकमिन्द्रियम्-

(ख०) एवं सूत्रं यथाश्रुतमसम्बद्धं ज्ञात्वा तच्छब्दगतिमवधीर्यार्थगत्यैव व्याख्यातवान् भाष्यकारः ।

सूत्रार्थस्तु स्पष्ट एव—यदा वस्तूनि नानास्थानमधितिष्ठन्ति तदा तान्यपि नानैव भवन्ति, यथा घटपटौ । एकमेव च वस्तु नानास्थानान्यधितिष्ठत् दृष्टम्—यथा नानावयवेष्वेक एवावयवी । एवं च यदा वयमिन्द्रियाणि नानास्थानान्यधितिष्ठन्ति पश्यामस्तदा जायते संशयः—किमेतानि घटपटवन्नाना—उतावयविवदेकमेवेति ॥

भिन्नस्थानेष्विति । अत्र नानास्थानत्वानिमित्त इन्द्रियेष्वेकानेकत्वसंशयः ।

एकमिन्द्रियमिति पूर्वपक्षः । तदुद्भावकं सूत्रम्—त्वगव्यतिरेकादिति ।

(भा०चं०)स्थानानि अन्यानि यस्य तस्य तत्तथा तस्य भावः स्थानान्यत्वम्अनेकस्थानास्थितैकत्वमित्यर्थः । तेन नानात्वात् तज्ज्ञापितनानात्वादित्यर्थः । अवयविन एकस्य नानास्थानत्वान्नानावयवाधारकत्वाच्च एकत्वं तथा च हेतुद्वयेन एकत्वमनेकत्वञ्च कोटिद्वयं संशयस्थानमुपस्थापितम्(१)। व्याचष्टे **बहूनीति** । अवयवी दृश्यत इत्येकवचनान्तस्यानुषङ्गः॥५२॥

पूर्वपक्षं गृह्णाति **एकमिन्द्रियमिति** । **त्वगित्यादिहेतु**

(टि०) १ नानास्थानत्वनिमित्तको इन्द्रियेषु एकत्वानेकत्वसंशयो युक्तः नानास्थानं खल्वेकमवयविद्रव्यं दृष्टमनेकञ्च=सूत्रेपि स्थानान्यत्वे इत्यनेन नानास्थानत्वमेवोपलक्षणीयम् ।

(सू०) “त्वगव्यतिरेकात्” ॥ ५३ ॥

(भा०) त्वगेकमिन्द्रियमित्याह । कस्मात् ? अव्यतिरेकात् । न त्वचा किञ्चिदिन्द्रियाधिष्ठानं न प्राप्तम्, न चासत्यां त्वचि किञ्चिद्विषयग्रहणं भवति । यया सर्वेन्द्रियस्थानानि व्याप्तानि यस्यां च सत्यां विषयग्रहणं भवति सा त्वगेकमिन्द्रियमिति” ।

नेन्द्रियान्तरार्थानुपलब्धेः । स्पर्शोपलब्धिलक्षणायां सत्यां त्वचि गृह्यमाणे त्वगिन्द्रियेण स्पर्शे इन्द्रियान्तरार्था रूपादयो न गृह्यन्ते अन्धादिभिः । न स्पर्शग्राहकादिन्द्रियादिन्द्रियान्तरमस्तीति स्पर्शवदन्धादिभिर्गृह्येरन् रूपादयः । न च गृह्यन्ते । तस्मान्नैकमिन्द्रियं त्वगिति ।

“त्वगवयवविशेषेण धूमोपलब्धिवत्तदुपलब्धिः । यथा त्वचोऽवयवविशेषः कश्चिच्चक्षुषि सन्निकृष्टो धूमस्पर्शं गृह्णाति ना-

---

(ख०) नेन्द्रियान्तरार्थेति पूर्वपक्षव्युदासभाष्यम् ।

(भा०चं०) **सूत्रम्** । तद्व्याचष्टे **त्वगेकमित्यादिना** । त्वगेकमिन्द्रियमिति साध्यम् अव्यतिरेकादिति हेतुः । अभेदादित्यर्थः । उपपादयति **नचेत्यादिना** । इन्द्रियाधिष्ठानं गोलकं त्वचा न न प्राप्तमपि तु प्राप्तमेव व्याप्तमित्यर्थः । विविधा प्राप्तिर्व्याप्तिः ।

दूषयति **नेन्द्रियेत्यादिसूत्रेण** । त्वगेवैकमिन्द्रियं नेति साध्यम् इन्द्रियार्थानामपरेषामनुपलब्धिरिति हेत्वर्थः । व्याचष्टे **स्पर्श इत्यादि** । लक्षणभेदेन इन्द्रियभेद इत्याह **लक्षणायामित्यन्तेन** । गृह्यमाण इति भावसप्तमी । अन्धादिभिरित्यादिशब्देन बधिरविघ्नादिपरिग्रहः । इन्द्रियान्तरं नासीत्परमते इति शेषः ।

त्वगेवैकमिन्द्रियमिति मते निषिद्धे त्वगवयवा इन्द्रियाणीत्याह पूर्वपक्षी **त्वगवयवेत्यादिना** ।

(भा०)न्यः, एवं त्वचोऽवयवविशेषा रूपादिग्राहकास्तेषामुपघातादन्धादिभिर्न गृह्यन्ते रूपादय इति"।

व्याहतत्वादहेतुः। त्वगव्यतिरेकादेकमिन्द्रियमित्युक्त्वा 'त्वगवयवविशेषेण धूमोपलब्धिवद्रूपाद्युपलब्धिः'इत्युच्यते। एवञ्च सति नानाभूतानि विषयग्राहकाणि, विषयव्यवस्थानात्—तद्भावे विषयग्रहणस्य भावात्तदुपघाते चाभावात्। तथा च पूर्वो वाद उत्तरेण वादेन व्याहन्यत इति।

सान्दिग्धश्चाव्यतिरेकः। पृथिव्यादिरपि भूतैरिन्द्रियाधिष्ठानानि व्याप्तानि। न च तेष्वसत्सु विषयग्रहणं भवतीति। तस्मान्न त्वगन्यद्वा सर्वविषयमेकमिन्द्रियमिति ॥ ५३ ॥

(ख०) व्याहन्यत इति। प्रागेकमिन्द्रियं त्वगित्यभ्युपगम्येदानीं त्वगवयवविशेषा रूपादिग्राहका इति ब्रुवाणः प्रतिषेध्यमनुजानातीति व्याघातः ॥

(भा०चं०) तद्दूषयति **व्याहतत्वादिति**। व्याहतत्वमुपपादयति **त्वगव्यति(१)रेकादेकमित्यादिना**। त्वगवयवविशेषेणेति करणे तृतीया। रूपाद्युपलब्धिरपि तदवयवविशेषैरिति शेषः। इत्युच्यते इन्द्रियैकत्ववादिना त्वयेति शेषः। पूर्वं त्वच एव सर्वोपलब्धिकरणत्वमुक्तं इदानीं तु तदवयवानां तदुपलब्धिकरणत्वमुच्यते इति व्याघातः, प्रतिज्ञाहानिश्च परो दोष इति ज्ञेयम्। एकत्वं नानात्वेन व्याहतमिति दर्शयति **एवंसतीत्यादिना**। ननु तत्तद्विशेषणविशिष्टस्य करणत्वाभिप्रायान्न नानात्वमस्तीत्याशङ्कायामाह **तद्भावे इति**। तथाचान्वयव्यतिरेकाभ्यामवयवानामेव करणत्वं नावयविन इति

(टि०) १ अर्थशब्दस्य विषये प्रयोजने च व्यवहारादत्रार्थशब्दे तद्द्वयोरपि ग्रहणात्संशयो मा भूतदेर्थे प्रयोजनमित्युक्तं भाष्य इत्यभिप्रायः।

(सू०) न युगपदर्थानुपलब्धेः ॥ ५४ ॥

(भा०) आत्मा मनसा सम्बध्यते, मन इन्द्रियेण, इन्द्रियं सर्वार्थैः सन्निकृष्टमिति—आत्मेन्द्रियमनोऽर्थसन्निकर्षेभ्यो युगपद्ग्रहणानि स्युः। न च युगपद्रूपादयो गृह्यन्ते। तस्मान्नैकमिन्द्रियं सर्वविषयकम् । साहचर्ये हि विषयग्रहणानामन्धाद्यनुपपत्तिरिति ॥ ५४ ॥

(ख०) न युगपदिति सिद्धान्तनिरूपणपरं सूत्रम् । नैतदस्ति 'एकमिन्द्रियमिति'—कस्मात्—युगपदर्थानुलब्धेरिति सम्बन्धः ।

आत्मा मनसेत्यादि भाष्यकारीयव्याख्याने वार्तिककारस्यारुचिः । तद्बीजं च तत्रैवोपन्यस्तम् । तद्यथा—यथैकेन्द्रियवादिनो युगपदनेकार्थसन्निधाने सति युगपदुपलब्धिदोषो भवति, तथानेकेन्द्रियवादिनोऽप्येकेन्द्रियग्राह्येषु युगपदुपलब्धिप्रसङ्गः । य एव चात्र परिहारस्स एवैकेन्द्रियवादिनोऽपीति ॥

(भा०चं०) भावः । पूर्वो वादोऽङ्गीकृतवचनम् ।

सन्दिग्धहेत्वाभासोऽप्ययमित्याह **सन्दिग्धेति** ॥ ५३ ॥

हेतुमसाधकमुक्त्वा तदुद्धारकं स्वहेतुमाह **न युगपदित्यादिसूत्रम्** । व्याचष्टे **आत्मेत्यादिना** । सम्बध्यते संयुज्यते इन्द्रियेण चक्षुरादिना सर्वार्थैः रूपादिभिः संनिकृष्टं यथासंभवं संयोगसमवायादिविशिष्टम् । हेत्वन्तरमप्याह **साहचर्येत्यादि** । साहचर्यं युगपदुद्भवः । सहेत्यस्य युगपदर्थः चरतेरुत्पत्तिरर्थः शब्द उच्चरतीत्यादौ तथादर्शनात् गत्यर्थस्य प्राप्त्यर्थतया उत्पत्तेश्च स्वरूपप्राप्तिकतया सामान्यस्य विशेषाभेदेन द्वयोर्वाच्यवाचकतेति ध्येयम् । सह चरन्तीति सहचराणि तेषां भावः साहचर्यं—युगपदुत्पत्तिरेव । तथासति किं दूषणमित्यत आह **अन्धाद्यनुपपत्तिरिति** ॥ ५४ ॥

(सू०) विप्रतिषेधाच्च न त्वगेका ॥ ५५ ॥

(भा०) न खलु त्वगेकमिन्द्रियं— व्याघातात् । त्वचा रूपाण्यप्राप्तानि गृह्यन्त इत्यप्राप्यकारित्वे स्पर्शादिष्वप्येवं प्रसङ्गः । स्पर्शादीनां च प्राप्तानां ग्रहणाद्रूपादीनां प्राप्तानां ग्रहणमिति प्राप्तम् ।

"प्राप्याप्राप्यकारित्वमिति" चेत् आवरणानुपपत्तेर्विषयमात्रस्य ग्रहणम् । अथापि मन्येत–"प्राप्ताः स्पर्शादयस्त्वचा गृह्यन्ते रूपाणि त्वप्राप्तानीति" एवं सति नास्त्यावरणम् । आवरणानुपपत्तेश्च रूपमात्रस्य ग्रहणं व्यवहितस्य चाव्यवहितस्य चेति । दू-

---

(ख०) वस्तुतस्तु न ज्ञानायौगपद्यमिह विवक्षितम्–किन्तु एकदेवार्थानां ग्रहणमिति परिशुद्धिः ॥

भाष्यकारीयव्याख्यानं दूषयित्वा सूत्रमन्यथा व्याख्यातवान् वार्तिककारः । यत्तदेकमिन्द्रियं सर्वार्थमित्येकेन्द्रियवादी मन्यते तत् किं प्राप्यकारि उत न । यदि प्राप्यकारि तर्हि किं तदिति वक्तव्यम् । यदि त्वगेव तत्—तर्हि त्वचाऽप्राप्तानां रूपाणामग्रहणप्रसङ्गः । अथाप्राप्तमेव रूपं गृह्यते—स्पर्शादिष्वप्येवमेव प्रसङ्गः । अथ किञ्चिदिन्द्रियम्प्राप्तं गृह्णाति किञ्चिच्चाप्राप्तम्—एवं सति करणधर्मातिक्रमः ॥ "भवतु करणधर्मातिक्रमः । किं नो बाध्यते" इति चेत् तन्निराकरणपरमिदं सूत्रम् न युगपदिति । यथाऽनेकेन्द्रियवादिन एकेन्द्रियग्राह्येषु युगपदुपलब्धिप्रसङ्गे 'करणत्वादिति' परिहारस्सुवचः—तथायमेकेन्द्रियपक्षे न सम्भवति, तथाभूतस्य करणधर्मातिरेकाभ्युपगमादित्याशय इति ॥

(भा०चं०) विप्रतिषेधो विधाय प्रतिषेधो व्याघात एव । नास्त्यावरणं नास्त्यावरणकृत्यम् । अप्राप्तस्यापि त्वन्मते ग्राहकत्वात् ५५

(भा०)शान्तिकानुविधानं च रूपोपलब्ध्यनुपलब्ध्योर्न स्यात् । अप्राप्तं त्वचा गृह्यते रूपमिति दूरे रूपस्याग्रहणमन्तिके च ग्रहणमित्येतन्न स्यादिति ॥ ५५ ॥

एकत्वप्रतिषेधाच्च नानात्वसिद्धौ स्थापनाहेतुरप्युपादीयते—

(सू०) इन्द्रियार्थपञ्चत्वात् ॥ ५६ ॥

(भा०) अर्थः प्रयोजनं—तत् पञ्चविधमिन्द्रियाणाम् । स्पर्शनेनेन्द्रियेण स्पर्शग्रहणे सति न तेनैव रूपं गृह्यत इति रूपग्रहणप्रयोजनं चक्षुरनुमीयते । स्पर्शरूपग्रहणे च ताभ्यामेव न गन्धो गृह्यत इति गन्धग्रहणप्रयोजनं घ्राणमनुमीयते । त्रयाणां ग्रहणे न तैरेव रसो गृह्यते इति रसग्रहणप्रयोजनं रसनमनुमीयते । न

(ख०) प्रतिषेधादिति । अत्र वाक्ये—(१)'एकत्वप्रतिषेधात्'—अनन्तरम्—नानात्वासिद्धौ स्थापनाहेतुरुपादीयते—(२)अथवा प्रतिषेधहेतुभिरेव 'एकत्वप्रतिषेधात्' एव 'नानात्वसिद्धौ' संपातायातम्—'स्थापनाहेतुरपि' शिष्यशिक्षायै उपादीयत इति च—उभयथा सम्बन्धः ॥

अत्र परिशुद्धिकृतः—यद्यपि साधनदूषणमात्रेण साध्यं न निवर्तते तथाऽपि परसाध्यनिवृत्तिरेव यत्र साध्यते तत्र तद्विपरीतसिद्धिः । एतदभिप्रायेणैवैतद् भाष्यम् । प्रयोगस्त्वेवम्—एकत्र शरीरे नैकमिन्द्रियम् युगपद्विषयसन्निधानेऽपि क्रमवृत्तित्वात्—यत् पुनरेकं न तत् युगपद्विषयसन्निधानेऽपि क्रमवृत्ति—यथा चक्षुः—तथा चेन्द्रियम्—तस्मान्नैकमिति ॥

(भा०चं०) सूत्रमवतारयति **नानात्वेत्यादिना**। स्थापनाहेतुर्नानात्वसाधनहेतुः। **इन्द्रियेत्यादि सूत्रम्**। अर्थपदं विषयसंशयितं वा-

(भा०)चतुर्णां ग्रहणे तेरैव शब्दः श्रूयते इति शब्दग्रहणप्रयोजनं श्रोत्रमनुमीयते। एवमिन्द्रियप्रयोजनस्यानितरेतरसाधनसाध्यत्वात्पञ्चैवेन्द्रियाणि ॥ ९६ ॥

(सू०) "न, तदर्थबहुत्वात्" ॥ ५७ ॥

(भा०) "न खल्विन्द्रियार्थपञ्चत्वात्पञ्चेन्द्रियाणीति सिद्ध्यति। कस्मात्? तेषामर्थानां बहुत्वात्। बहवः खल्विमे इन्द्रियार्थाः। स्पर्शास्तावच्छीतोष्णानुष्णाशीता इति। रूपाणि शुक्लहरितादीनि। गन्धा इष्टानिष्टोपेक्षणीयाः। रसाः कटुकादयः। शब्दा वर्णात्मानो ध्वनिमात्राश्च भिन्नाः। तद्यस्येन्द्रियार्थपञ्चत्वात् पञ्चेन्द्रियाणि तस्येन्द्रियार्थबहुत्वाद्बहूनीन्द्रियाणि प्रसज्यन्त इति" ॥ ९७ ॥

(सू०) गन्धत्वाद्यव्यतिरेकाद्गन्धादीनामप्रतिषेधः॥ ५८॥

(भा०) गन्धत्वादिभिः स्वसामान्यैः कृतव्यवस्थानां गन्धादीनां यानि गन्धादिग्रहणानि तान्यसमानसाधनसाध्यत्वाद्ग्राहकान्तराणि प्रयोजयन्ति। अर्थसमूहोऽनुमानमुक्तो नार्थै-

---

(भा०चं०)रयति **प्रयोजनमिति**। प्रयोगश्च—रूपादिग्रहणानि विजातीयकरणकानि कार्यत्वाद्घटादिवत् ॥ ५६ ॥

पञ्चत्वमसहमानः प्रत्यवतिष्ठते **न तादित्यादिसूत्रेण**। **नखल्वित्यादि** भाष्यम्। इष्टगन्धः सुखजनकः। अनिष्टगधो दुःखजनकः। तदुभयजनको गन्धश्चेति हेयोपादेयोपेक्षणीयभेदेन त्रिधा सः। वर्णात्मनो वर्णपदवाक्यभेदात् त्रिधात्मानः बहुत्वमनन्तत्वं। प्रसज्यन्त इत्यस्य भाष्यस्याप्रतिषेध इति सूत्राक्षरान्वयः ॥ ५७॥

तत्र हेतुः गन्धत्वेत्या**दिसमाधानसूत्रम्**। गन्धत्वाद्यव्यतिरेकाद्गन्धादीनामिति। गन्धत्वादिभिरव्यतिरेकात् गन्धसमूहो गन्ध-

(भा०)कदेशः । अर्थैकदेशं चाश्रित्य विषयपञ्चत्वमात्रं भवान्प्रतिषेधति । तस्मादयुक्तोऽयं प्रतिषेध इति ।

“कथं पुनर्गन्धत्वादिभिः स्वसामान्यैः कृतव्यवस्था गन्धादय इति” ।

स्पर्शः खल्वयं त्रिविधः—शीत उष्णोऽनुष्णाशीतश्च स्पर्शत्वेन स्वसामान्येन सङ्गृहीतः । गृह्यमाणे च शीतस्पर्शे नोष्णस्यानुष्णाशीतस्य वा स्पर्शस्य ग्रहणं ग्राहकान्तरं प्रयोजयतिस्पर्शभेदानामेकसाधनसाध्यत्वाद्—येनैव शीतस्पर्शो गृह्यते तेनैवेतरावपीति । एवं गन्धत्वेन गन्धानां रूपत्वेन रूपाणां रसत्वेन रसानां शब्दत्वेन शब्दानामिति ।

गन्धादिग्रहणानि पुनरसमानसाधनसाध्यत्वाद् ग्राहकान्त-

(भा०चं०)त्वेनैकः । एवं रूपसमूहादिरपि । ततः पञ्चसमूहानादाय पञ्चत्वमुक्तम् । सूत्रमिदं भाष्यकृद्व्याचष्टे **गन्धत्वादिभिरिति** । स्वसामान्यैर्बहूनामेकैकसामान्यैः कृतव्यवस्थानां निश्चितेयत्ताकानामसमानसाधनसाध्यत्वात् विजातीयग्राहकग्राह्यत्वात् ग्राहकान्तराणि परस्परभिन्नग्राहकाणि प्रयोजयन्ति अनुमापयन्ति । गन्धत्वावान्तरजातिमन्तोऽपि गन्धा एकस्वरूपाः स्वविषयकग्रहणं जनयन्तः स्वग्राहकमेकं ग्राहयन्ति । एवं रूपादयोऽपि । तदिदमाह **अर्थसमूहोऽनुमानमिति** । नार्थैकदेशः न सुरभ्यादिमात्रं । तथासति गन्धभेदेनेन्द्रियभेदः स्यात् । तादिदमाहा**र्थैकदेशमित्यादिना भवान्प्रतिषेधतीत्यन्तेन** । स्वमतमुपसंहरति **तस्मादिति** ।

पृच्छति **कथं पुनरिति** । कृतव्यवस्थाः निश्चितपरिसंख्याकाः । संगृहीतः अभिन्नीकृतः । अभेदप्रयोजकं रूपं दर्शयति **गृह्यमाणेत्यादि प्रयोजयतीत्यन्तेन** । स्पर्शभेदानां स्पर्शविशेषाणाम् । एकसाधनसाध्यत्वादेकग्राहकग्राह्यत्वात् ग्राहकान्तराणां

(भा०) राणां प्रयोजकानि । तस्मादुपपन्नमिन्द्रियार्थपञ्चत्वात् पञ्चेन्द्रियाणीति ॥ ५८ ॥

(भा०) "यदि सामान्यं सङ्ग्राहकं, प्राप्तमिन्द्रियाणाम्—

(सू०) "विषयत्वाव्यतिरेकादेकत्वम्" ॥ ५९ ॥

(भा०) विषयत्वेन हि सामान्येन गन्धादयः सङ्गृहीता इति" ॥५९॥

(सू०) न, बुद्धिलक्षणाधिष्ठानगत्याकृतिपञ्चत्वेभ्यः ॥६०॥

(भा०) न खलु विषयत्वेन सामान्येन कृतव्यवस्था विषया ग्राहकान्तरनिरपेक्षा एकसाधनग्राह्या अनुमीयन्ते । अनुमीयन्ते च पञ्च गन्धादयो गन्धत्वादिभिः स्वसामान्यैः कृतव्यवस्था इन्द्रियान्तरग्राह्याः । तस्मादसम्बद्धमेतत् ।

अयमेव चार्थोऽनूद्यते बुद्धिलक्षणपञ्चत्वादिति । बुद्धय एव लक्षणानि विषयग्रहणलिङ्गत्वादिन्द्रियाणाम् । तदेतत्-'इन्द्रियार्थपञ्चत्वात्' इत्येतस्मिन् सूत्रे कृतभाष्यमिति । तस्माद् बुद्धिलक्षणपञ्चत्वात्पञ्चेन्द्रियाणि ।

(भा०चं०) करणान्तराणां प्रयोजकानि अनुमापकानि पक्षविधया । उपसंहरति **तस्मादिति** ॥ ५८ ॥

सामान्यस्य ग्राहकत्वेऽतिप्रसङ्गमापादयति **यदीत्यादिना** । इन्द्रियान्तराणामित्यस्य एकत्वमिति सूत्राक्षरेणान्वयः । **विषयत्वेत्यादि पूर्वपक्षसूत्रम्** । व्याचष्टे **विषयत्वेन हीत्यादिना** ॥५९॥

न बुद्धीत्यादिसमाधानसूत्रम् । व्याचष्टे **न खल्विति** । सामान्येन उपाधिरूपेण ग्राहकान्तरनिरपेक्षा न खल्वितिनिषेधेनान्विताः व्यतिरेके गन्धविशेषा इवेति शेषः । एकसाधनग्राह्या अपि नानुमीयन्त इत्यन्वयः । स विशेषनिषेधो वा ज्ञातव्यः । स्वपक्षे नैष दोष इत्याह **अनुमीयन्ते चेत्यादिना** । साध्यांशमुपसंहरति **तस्मादिति** ।

(भा०)अधिष्ठानान्यपि खलु पञ्चेन्द्रियाणाम् । सर्वशरीराधिष्ठानं स्पर्शनं स्पर्शग्रहणलिङ्गं, कृष्णताराधिष्ठानं चक्षुः बहिर्निःसृतं रूपग्रहणलिङ्गम् , नासाधिष्ठानं घ्राणम् , जिह्वाधिष्ठानं रसनम् , कर्णच्छिद्राधिष्ठानं श्रोत्रम् ,–गन्धरसरूपस्पर्शशब्दग्रहणलिङ्गत्वादिति।

(भा०चं०) बुद्धयश्च ता लक्षणानि चेति बुद्धिलक्षणानि तेषु पञ्चत्वं वैजात्यपञ्चकं तत्तदाश्रयकरणत्वात्पञ्चविधाः पञ्चेन्द्रियाणीत्यर्थः ।

अधिष्ठानपञ्चत्वेनापि पञ्चत्वमाहेन्द्रियाणाम् **अधिष्ठानान्यपीति** । अधिष्ठीयन्ते इमानीति अधिष्ठानानि अधिकरणानि । कर्मण्यपि ल्युट् । अधिकरणस्यापि कर्मत्वं "अधिशीङ्स्थासां कर्मेत्य"नुशासनात् । एकैकमाधिकरणं पृथक् पृथग्विविनक्ति **सर्वशरीराधिष्ठानमिति** । सर्वशरीरपदं शरीरस्य सर्वावयवव्यापि त्वक् एवं सर्वं शरीरं यस्याः सा सर्वशरीरा त्वक् सर्वशरीराधिष्ठानमाश्रयो यस्य तत्तथा । तस्य यौगिकं नामाह **स्पर्शनमिति** । स्पृश्यत्यनेनेति स्पर्शनं । तच्चेनाऽनुमेयं तदाह **स्पर्शग्रहणेति** । ग्रहणपदं क्रियापरं स्पर्शो गुणस्तु तस्या विशेषणं कृष्णसारं कनीनिका अधिष्ठानमधिकरणं यस्य (१)तच्चक्षुः न तु पक्ष्मगोलककृष्णसाराणि । बहुव्रीहिणा भेदोपलब्धेः । तस्य त्वगिन्द्रियादिभ्यो विलक्षणतया कार्यकारितामाह **बहिर्निःसृतमिति** । निःसरणं द्वेधा–गतिचलनं ग्राह्यसम्बन्धश्च । तत्र बहिश्चलनं नान्यत्रेन्द्रिय इति वैलक्षण्यम् । **रूपग्रहणेति** । रूपं पूर्ववद्विशेषणम् । नासेति नासाग्रपरं तत्र नासाविशेषणं अवयविनोऽनाश्रयत्वनियमात् । अग्रावयवस्यैवाश्रयत्वात् । घ्राणमिति यौगिकं नाम । पूर्ववत् । जिह्वाधिष्ठानमित्यत्रापीत्थं व्याख्या कार्या । रसनमित्यपि यौगिकं नाम । छिद्रमिति संयोगविशेषपरम् । कर्णपदं पृथिवीविकारभूतावयवप-

---

(टि०) १ कृष्णसारमधिष्ठानमस्येति बहुव्रीहिकरणेन चक्षुषः गोलकातिरिक्तत्वं प्रदर्शितं तेन गोलकात्मकचक्षुरङ्गीकर्तृबौद्धमतनिरासः ।

(भा०) गतिभेदादपीन्द्रियभेदः । कृष्णसारोपनिबद्धं चक्षुर्बहिर्निःसृत्य रूपाधिकरणानि द्रव्याणि प्राप्नोति । स्पर्शनादीनि त्विन्द्रियाणि विषया एवाश्रयोपसर्पणात्प्रत्यासीदन्ति । सन्तानवृत्त्या शब्दस्य श्रोत्रप्रत्यासत्तिरिति ।

आकृतिः खलु परिमाणमियत्ता । सा पञ्चधा । स्वस्था-

(भा०चं०) रम् । कर्णच्छिद्रमधिष्ठानमाश्रयः सहकारिकारणं यस्य तत्कर्णच्छिद्राधिष्ठानम् । यद्वा कर्णच्छिद्रस्य कर्णसंयोगस्याधिष्ठानमाश्रय इति तत्पुरुषः । यथाश्रुते आकाशस्यानाधेयत्वादनुपपत्तिरिति प्रयासोऽयम् । श्रोत्रमपि यौगिकं नाम । ता एताः पञ्चाऽऽख्या यौगिक्यः ग्रहणविशेषकृताः ग्रहणविशेषलिङ्गकानामिन्द्रियाणामित्याह **गन्धेत्यादि लिङ्गत्वादित्यन्तेन** ।

बुद्ध्यधिष्ठानविशेषाभ्यां विशेषमुक्त्वा सम्बन्धविशेषाद्विशेषमाह **गतिभेदादिति** । कृष्णसारोपनिबद्धं कृष्णसारमुपोपकाराय निबद्धं येन कृष्णसारेण वोपनिबद्धम् । रूपाधिकरणानि उद्भूतरूपाधिकरणानि । योग्यपृथिव्यादीनि प्राप्नोति प्रत्यासीदति । स्पृशत्यनेनेति स्पर्शः स्पर्शनेन्द्रियमादिर्येषां तानि तथा । एषां गतिभेदमाह **आश्रयेति** । आश्रयोपसर्पणात् इन्द्रियाश्रयकर्मकस्वकर्तृकोपसर्पणं(१) व्यापाराख्यं प्रत्यासदने सम्बन्धाख्ये हेतुरिति पञ्चम्युक्तम् । यद्वा स्वाश्रयोपसर्पणादित्यर्थः प्रत्यासीदन्ति सम्बन्धं प्रकाशयन्ति । शब्दविषयस्य वैलक्षण्यमाह **सन्तानवृत्त्या इति** । सन्तानः जन्यसमूहस्तस्य वृत्तिरुत्तरोत्तरोत्पत्तिस्तत्क्रमेण शब्दस्य ग्राह्यशब्दस्य श्रोत्रे प्रत्यासत्तिरुत्पत्तिः समवायो वा ।

आकृतिपदं व्याचष्टे **परिमाणमिति** । तद्विशेषमाह **इयत्त-**

(टि०) १ इन्द्रियाश्रयकर्मकेत्यनेन इन्द्रियरूपमाश्रयं तत्कर्मकेत्यर्थः । स्वकर्तृकेत्यत्र स्वं विषयः तत्कर्तृकेत्यर्थः ।

(भा०) नमात्राणि घ्राणरसनस्पर्शनानि विषयग्रहणेनानुमेयानि । चक्षुः कृष्णसाराश्रयं बहिर्निःसृतं विषयव्यापि । श्रोत्रं नान्यदाकाशात् । तच्च विभु शब्दमात्रानुभवानुमेयं पुरुषसंस्कारोपग्रहाच्चाधिष्ठाननियमेन शब्दस्य व्यञ्जकमिति ।

जातिरिति योनिं प्रचक्षते । पञ्च खल्विन्द्रिययोनयः—पृथिव्यादीनि भूतानि । तस्मात्प्रकृतिपञ्चत्वादपि पञ्चेन्द्रियाणीति सिद्धम् ॥ ६० ॥

(भा०चं०)**नेति** । सा आकृतिपदवाच्या पञ्चधा पञ्चप्रकारा । घ्राणादीनां त्रयाणां त्रीणि परिमाणानि विशिष्टानि दर्शयति **स्वस्थानेति** । स्वस्थानपरिमाणतुल्यपरिमाणकानीत्यर्थः । विषया गन्धरसस्पर्शविशेषाः तेषां ग्रहणं घ्राणरसनस्पर्शनं तेन पृथक् पृथगनुमेयानि । बहिर्निःसृतं क्षेपकजालसदृशं विषयदेशव्यापनशीलं स्वाधिष्ठानदेशे तु सङ्कोचनशीलम्(१) । श्रोत्रस्य विभुत्वमेव परिमाणमित्याह **श्रोत्रन्त्विति** । सर्वस्य सर्वशब्दानुभवः स्यादित्याशङ्क्याह **पुरुषसंस्कारेति** । पुरुषाः जीवविशेषाः तेषां संस्कारा अदृष्टविशेषाः तैर्विशिष्टैः पापपुण्याख्यैरुपग्रहः भेदेन कल्पितसम्बन्धस्तस्मात् । तथा हि ते वदन्ति—'मम श्रोत्रं न तव तव श्रोत्रं न ममेति' । अधिष्ठाननियमेन शब्दाधारभेदनियमेन शब्दस्य व्यञ्जकं ग्राहकं ग्रहकरणं तथा च सहकारिवैचित्र्यादेव कार्यवैचित्र्यं न तु करणवैचित्र्यात् यथा वेदान्तिनामुपाधिवैचित्र्यादेव जीवकार्यवैचित्र्यम् ।

जातिपदं व्याचष्टे **योनिं प्रचक्षत इति** । योनिं प्रकृतिं कारणविशेषम् । आकाशस्य प्रकृतित्वं घ्राणादिसूत्रभाष्ये व्याख्यातम् । उपसंहरति **तस्मादिति** ॥ ६० ॥

(टि०) १ एतेन चक्षुषो विभुत्वं निरस्तम्।

(भा०) "कथं पुनर्ज्ञायते भूतप्रकृतीनीन्द्रियाणि नाव्यक्तप्रकृतीनीति"—

(सू०)भूतगुणविशेषोपलब्धेस्तादात्म्यम् ॥६१॥

(भा०) दृष्टो हि वाय्वादीनां भूतानां गुणविशेषाभिव्यक्तिनियमः । वायुः स्पर्शव्यञ्जकः । आपो रसव्यञ्जिकाः । तेजो रूपव्यञ्जकम् । पार्थिवं किञ्चिद् द्रव्यं कस्यचिद् द्रव्यस्य गन्धव्यञ्जकम् । अस्ति चायमिन्द्रियाणां भूतगुणविशेषोपलब्धिनियमः । तेन

(ख०) भूतगुणविशेषोपलब्धिनियम इति । 'पार्थिवं घ्राणम् रूपरसगन्धस्पर्शेषु नियमेन गन्धस्य व्यञ्जकत्वा' दित्येवं रूपो नियमोऽत्र विवक्षितः ।

अत्रेदमवधेयम् । इन्द्रियपञ्चत्वेन हस्तपादपायूपस्थवाचामिन्द्रियत्वनिषेधोऽपि सूचितः, तेषामिन्द्रियलक्षणविरहात् । यच्छरीरसंयुक्तं

(भा०चं०)सांख्यः शङ्कते **कथं पुनरिति** । अव्यक्तप्रकृतीनि, प्रधानप्रकृतिकानि । कथमिति पृष्टे हेतुमाह सूत्रेण **भूतगुणेत्यादिना** । भूतगुणविशेषोपलब्धेः,-भूतानां पृथिव्यादीनां ये गुणा गन्धादयः शब्दान्ता व्यवस्थिताः पृथिव्यामेव गन्धः आकाश एव शब्दः अप्सु रूपरसस्पर्शाः तेजसि रूपस्पर्शौ वायौ स्पर्श इति, तेषां यथायोगमुपलब्धेः उपलब्धिकरणत्वात् तादात्म्यं तत्तद्भूतात्मकत्वम् । गन्धादिषु पञ्चसु मध्ये पृथिवीगुणस्य गन्धस्य ग्राहकत्वात्पृथिव्यात्मकत्वम् । एवं रसनादिष्वपि । व्याचष्टे **दृष्टो हीति** । अभिव्यक्तिनियमः अभिव्यंञ्जकतानियमः । तदुदाहरति **वायुरित्यादिना** । तेज आलोकरूपम् । पार्थिवं तैलादि । कस्यचित्कुङ्कुमादेः । दृष्टान्तस्थं नियमं दार्ष्टान्तिके दर्शयति **अस्ति चायमिति** । भूतप्रकृतीनी

(भा०) भूतगुणविशेषोपलब्धेर्मन्यामहे भूतप्रकृतीनीन्द्रियाणि नाऽव्यक्तप्रकृतीनीति ॥ ६१ ॥

(भा०) गन्धादयः पृथिव्यादिगुणा इत्युद्दिष्टम् । उद्देशश्च पृथिव्यादीनामेकगुणत्वे चानेकगुणत्वे समान इत्यत आह—

(ख०)संस्कारदोषव्यतिरिक्तं साक्षात्प्रतीतिसाधनं तदिन्द्रियमिति हीन्द्रियलक्षणम् । न चैतदस्ति हस्तादिषु ॥ "शरीराश्रितमसाधारणकारीन्द्रियमिति लक्षणं हस्तादिष्वपि वर्तत" इति चेत्—वक्तव्यं हस्तादीनामसाधारणं कार्यम् ॥ "उक्तन्तत्—वचनादानविहरणोत्सर्गानन्दाश्च पञ्चानामिति" चेत्—आदानविहरणोत्सर्गा वक्त्रहस्तादिभिरपि शक्याः कर्तुम् । अपि चास्ति कण्ठहृदयाऽऽमाशयपक्वाशयादीनामपि गिरणादि तत्तदसाधारणं कार्यमिति तान्यपीन्द्रियाणि प्रसज्येरन्—इति ॥

गन्धादय इति । क्रमप्राप्तमर्थलक्षणं परिचिक्षिषमाणोऽर्थलक्षणम्पूर्वोक्तं (१ । १ । १४) स्मारयति । प्रयोजनं चास्याः परीक्षाया इन्द्रियनानात्वसिद्धिः पृथिव्यादिलक्षणासिद्धिपरिहारश्च । समुच्चये हि नेन्द्रियपञ्चत्वं स्यात् ।

उद्दिष्टमिति—लक्षितमित्यर्थः । उद्देशस्तु सर्वेषां पदार्थानामाद्य एव सूत्रे कृत इति ध्येयम् ।

समान इति । नियोगविकल्पसमुच्चयैस्तुल्य इत्यर्थः । तत्र(१) नियोगे—घ्राणादिष्वेकस्य पृथिव्यादिष्वेक एव विषयः । (२)विकल्पे—

(भा०चं०)त्यस्य तत्तद्भूतविशेषैकैकगुणसजातीयगुणकानीत्यर्थः । अन्यथा बहुव्रीह्यर्थस्य भूतकार्यत्वस्य मुख्यस्य श्रवणेऽसंभवात् । नाव्यक्तप्रकृतीनीति सांख्यमतनिषेधः । इतिप्रकरणसमाप्त्यर्थः ॥ ६१ ॥

इतिश्रीभाष्यचन्द्रे इन्द्रियनानात्वपरीक्षाप्रकरणभाष्यचन्द्रिका ॥

गन्धादयइत्यादि उत्तरसूत्रभाष्यम् । गन्धेत्यादि-

(सू०)गन्धरसरूपस्पर्शशब्दानां स्पर्शपर्यन्ताः पृथिव्याः६
अप्तेजोवायूनां पूर्वं पूर्वमपोह्याकाशस्योत्तरः॥६३॥

(भा०) स्पर्शपर्यन्तानामिति विभक्तिविपरिणामः । आकाशस्योत्तरः शब्दः स्पर्शपर्यन्तेभ्य इति । कथं तर्हि तन्निर्देशः। स्वतन्त्रविनियोगसामर्थ्यात् । तेनोत्तरशब्दस्य परार्थाभिधान

(ख०)कस्यचिदेकः कस्यचिद् द्वावित्येवमादिः । (३)समुच्चये सर्वं सर्वत्रेति ॥ तत्र गन्धरसरूपस्पर्शशब्दाः पृथिव्यादिगुणास्तदर्थाः (१। १ । १४) इत्येतद्वाक्यं नियोगार्थं विकल्पार्थं समुच्चयार्थं वेति संशयः । अथवा गन्धरसरूपस्पर्शशब्देष्वेव गुणत्वेन सन्देहः । गुणा हि केचित् सर्वद्रव्यसाधारणाः केचित्प्रतिनियतद्रव्यवृत्तयो दृष्टाः ॥

नियमार्थं सूत्रद्वयम्—गन्धेति अबिति च ।

स्पर्शपर्यन्तानामिति । पूर्वसूत्रगतस्पर्शपर्यन्ता इति पदस्यानुवृत्तिरबित्यादि सूत्रे कर्तव्या । तत्र तु विभक्तिविपरिणामः कर्तव्यः । स्पर्शपर्यन्ता इति प्रथमान्तस्थाने स्पर्शपर्यन्तानामिति षष्ठ्यन्तः कर्तव्य इत्यर्थः । तथा च स्पर्शपर्यन्तानां गन्धादीनाम्मध्ये पूर्वम्पूर्वमपोह्य अप्तेजोवायूनां गुणा इति सूत्रार्थः ।

(भा०चं०) **सूत्रम्** । स्पर्शपर्यन्ता इत्यस्य गन्धादय इति विशेष्यम् । ताविमौ बहुव्रीही तद्गुणसंविज्ञानौ ॥ ६२ ॥

अप्तेज इत्यादिर्द्वितीयं सूत्रम् । तद्व्याचष्टे **स्पर्शेत्यादि** । स्पर्शपर्यन्तानामिति विभक्तिविपरिणामः गन्धादीनां स्पर्शपर्यन्तानां संबन्धिनं पूर्वं पूर्वमपोह्य प्रतिषिध्य शेषा अबादीनां यथायोग्या बोध्याः । आकाशस्योत्तर इत्यत्रापि स्पर्शपर्यन्तेभ्य इति विभक्तिविपरिणामेन बोध्यमित्याह **स्पर्शपर्यन्तेभ्य इति** । पृच्छति **कथमिति** । निर्देशः न्यूननिर्देशः । उत्तरमाह **स्वतन्त्रेति** । स्वतन्त्रस्य

(भा०) विज्ञायते । उद्देशसूत्रे हि स्पर्शपर्यन्तेभ्यः परः शब्द इति । तन्त्रं वा, स्पर्शस्य विवक्षितत्वात् । स्पर्शपर्यन्तेषु नियुक्तेषु योऽन्यस्तदुत्तरः शब्द इति ॥ ६३ ॥

(ख०) तन्त्रं वेति । गन्धादिभ्यः परः स्पर्शः स्पर्शादयं (शब्दः) पर इति यावदुक्तम्भवति तावदुक्तम्भवति 'उत्तर' इति ।

(भा०चं०) सूत्रकारस्य विनियोगसामर्थ्यात् प्रथमयापि तत्तदर्थबोधकत्वसामर्थ्यात् "वेदवद्वैदिकवचनमिति" स्मृतेः, प्रत्ययो बहुलमिति पाणिनीयस्मृतेश्च । पञ्चम्यन्तानुषङ्गप्रयोजनं दर्शयति तेनेति । तेन पञ्चम्यन्तार्थलाभेन । उत्तरशब्दस्याभिधायकस्य परार्थाभिधानं परश्चासावर्थश्चेति परार्थः तस्याभिधानं तत्कर्मकं प्रतिपादनम् । सूत्रे गन्धादिसूत्रे । हि यस्मात् स्पर्शपर्यन्तेभ्यः चतुर्भ्यः परः शब्दः । अत उत्तरशब्देन परमेवाभिधत्ते मुनिः । **तन्त्रं वा इति** । एकयोक्त्या बोधनं तन्त्रम् । तत्र हेतुमाह **स्पर्शस्येति** । विवक्षितत्वात्तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणेति भावः । **तदुत्तर इति**। तदित्यव्ययस्य सहेत्यर्थः । यद्वा तदुत्तरः स्पर्शोत्तरः स्पर्शस्य विवक्षितत्वात् । अत्र वार्त्तिकञ्च–स्पर्शपर्यन्तानामिति विभक्तिविपरिणामेन किं कृतं भवति स्पर्शपर्यन्तानां नियुक्तानां य उत्तरतो नियुक्तः स आकाशस्येति । आकाशस्योत्तरः शब्दः । उत्तर इत्ययं तरब्निर्देशो न युक्तः तस्य द्वयोर्दृष्टत्वात् । इह पुनः प्रकृष्टवाचित्वे सत्युत्तम इति स्यात् । नायं भोस्तरब्निर्देशः । (यदुक्तं द्विरयं विभज्योपपदे तरबीयसुनौ)अपि तु पराभिधानमेव तत् । यदुक्तं भवति पर इति तदुक्तं भवत्युत्तर इति । तन्त्रं वा स्पर्शस्य विवक्षितत्वात् । भवतु वा तरब्निर्देशः ननूक्तमुत्तम इति प्राप्नोति । न प्राप्नोति । स्पर्शस्य विवक्षितत्वात् गन्धादिभ्यः परः स्पर्शः स्पर्शादयं पर इति यावदुक्तं भवति तावदुक्तं भवत्युत्तर इति ॥६३॥

(सू०) "न, सर्वगुणानुपलब्धेः" ॥ ६४ ॥

(भा०) "नायं गुणनियमयोगः साधुः । कस्मात् ? यस्य भूतस्य ये गुणा न ते तदात्मकेनेन्द्रियेण सर्वे उपलभ्यन्ते । पार्थिवेन हि घ्राणेन स्पर्शपर्यन्ता न गृह्यन्ते, गन्ध एव एको गृह्यते । एवं शेषेष्वपीति" ॥ ६४ ॥

(भा०) कथं तर्हीमे गुणा विनियोक्तव्या इति ?—

(सू०) "एकैकश्येनोत्तरोत्तरगुणसद्भावादुत्तराणां तदनुपलब्धिः" ॥ ६५ ॥

(भा०)"गन्धादीनामेकैको यथाक्रमं पृथिव्यादीनामेकैकस्य गुणः । अतस्तदनुपलब्धिः—तेषां तयोः तस्य चानुपलब्धिः । घ्राणेन रसरूपस्पर्शानां, रसनेन रूपस्पर्शयोः, चक्षुषा स्पर्शस्येति" ।

(ख०) पूर्वपक्षी 'एकस्यैकमिति' नियोगपक्षमुत्थापयति न सर्वगुणानुपब्धेरिति सूत्रे ।

एवं शेषेष्विति । पृथिव्यादिप्रकृतीनां प्रतिव्यक्तिनियम एवमुपपद्यते यदि गन्धमात्रगुणा पृथिवी रसमात्रगुणा आप इत्यादि, न त्वन्यथा । अन्यथा तु पार्थिवेन घ्राणेन गन्धवद् रूपरसस्पर्शा अपि व्यज्येरन्निति हृदयम् ॥

(भा०चं०)इमां व्यवस्थामसहमानः प्रत्यवतिष्ठते **न सर्वेत्यादिसूत्रेण** । तद्व्याचष्टे **नायमित्यादिना** । गुणनिर्देशेन योगः योजना सम्बन्धप्रतिपादनेति यावत् । साधुः सम्यङ् नेत्यन्वयः । पृच्छति **कस्मादिति** । हेतोरिति शेषः । उत्तरमाह **यस्येत्यादिना गृह्यन्ते इत्यन्तेन** । एवमुक्तदूषणं शेषेष्वबादिगुणेषु ॥ ६४ ॥

परमतं परीक्ष्य दूषयितुं नैयायिकः पृच्छति **कथमिति** । **एकैकश्येनेत्यादि परस्य सूत्रम्** ।

अनेके गुणा एकैकास्मिन् येषु तानि तथा ।

(भा०) कथं तर्ह्यनेकगुणानि भूतानि गृह्यन्त इति ?

“संसर्गाच्चानेकगुणग्रहणम् । अबादिसंसर्गाच्च पृथिव्यां रसादयो गृह्यन्ते । एवं शेषेष्वपीति” ॥ ६५ ॥

(भा०) नियमस्तर्हि न प्राप्नोति । संसर्गस्यानियमाच्चतुर्गुणा पृथिवी त्रिगुणा आपो द्विगुणं तेज एकगुणो वायुरिति ।

नियमश्चोपपद्यते । कथम् ?—

(सू०) “विष्टं ह्यपरं परेण” ॥ ६६ ॥

(भा०) “पृथिव्यादीनां पूर्वपूर्वमुत्तरेणोत्तरेण विष्टम् । अतः संसर्गान्नियम इति । तच्चैतद् भूतसृष्टौ वेदितव्यं नैतर्हीति” ॥६६॥

(ख०) विष्टमिति सूत्रम् । तत्र चन्द्रोक्तं व्याख्यानम्भाष्यसम्मतन्न प्रतिभाति । तदभिमतं तु प्रदर्शितन्तात्पर्यं तद्यथा—‘अपरं’ पृथिव्यादि ‘परेण’ अबादिना ‘विष्टम्’ व्याप्तम् । नाबादिमन्तरेणास्ति पृथिवी । तेन पृथिव्यामबादिगुणानां रसादीनां नियमेनोपलम्भः, न त्वबादिषु पृथिवीगुणानाम् । एवमेवाप्सु अनलादिगुणो व्याख्यात इति ।

भूतसृष्टाविति । भूतसृष्ट्यादिप्रतिपादकेषु पुराणादिग्रन्थेष्वित्यर्थः ।

नैतर्हीति । नेदानीमिति यावत्–इदानीन्तनैरस्माभिस्तदननुभवादित्याशयः ।

(भा०चं०)उत्तरमाह । (१)**संसर्गाच्चेत्यादिसूत्रेण** ॥६५॥

नैयायिक आह **नियमस्तर्हि न प्राप्नोतीति** । तत्र हेतुमाह **संसर्गस्येति** ।

नियमोपपादकं सूत्रं **विष्टमित्यादि** । विष्टं प्रविष्टं संसृष्टमित्यर्थः ।

(टि०) १ भाष्यचन्द्रमत एवेदं सूत्रं न वृत्तिकारादिमत इति द्रष्टव्यम् ।

(सू०) न, पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वात् ॥ ६७॥

(भा०) नेति त्रिसूत्रीं प्रत्याचष्टे । कस्मात् ? पार्थिवस्य द्रव्यस्याप्यस्य च प्रत्यक्षत्वात् । महत्त्वानेकद्रव्यत्वाद्रूपाच्चोपलब्धिरिति तैजसमेव द्रव्यं प्रत्यक्षं स्यात्, न पार्थिवमाप्यं वा, रूपा-

(ख०) महत्त्वेति । त्रिविधं हि चाक्षुषमिष्यते–पार्थिवमाप्यं तैजसं च । तत्र रूपवत्त्वेन तैजसमेव चाक्षुषं स्यात्, नेतरत्, अरूपत्वात् । न च "रूपिद्रव्यसंसर्गाच्चाक्षुषत्वमरूपयोरपि पार्थिवाप्ययोः" इति वाच्यम् । तथा सति नभोनभस्वतोरपि चाक्षुषत्वप्रसङ्गात् । अस्ति हि रूपवता तेजसा तयोरपि संयोग इति ।

(भा०चं०)पृथिवी जलादिना जलादि पृथिव्यादिना । संयोगविशेषोऽयं कार्यद्रव्येषु यावद्विनाशं वर्तत इत्याह **तच्चेत्यादि भाष्यम्** । भूतयोः सृष्टिः (१)भूतसृष्टिः । भूतः परमात्मा भूतस्य प्राणिनो भोगार्थं तत्तद्विचित्रकर्मसहकारेण भूतस्य पृथिव्यादेः सृष्टिं कृतवान् । तथाच भूतेन भूताय भूतस्य सृष्टिकाले इदं परमेश्वरेण स्वतन्त्रेण विचित्रशक्तिना सम्पादितं नाधुनिकमाधुनिकेन केनचिदिति भावः । तदिदं वेदान्ते पञ्चीकरणं त्रिवृत्करणमित्युच्यते ॥ ६६ ॥

तदेतन्मतं नैयायिकः प्रत्याचष्टे **न पार्थिवेत्यादिसूत्रेण** । तदिदं व्याचष्टे **नेतीति** । त्रिसूत्रीं त्रिसूत्र्युक्तमर्थं प्रत्याचष्टे प्रतिषेधति-नास्तित्वेन ज्ञापयतीत्यर्थः । प्रत्याख्याने हेतुं पृच्छति **कस्मादिति** । हेतुमाह **पार्थिवस्येत्यादिना** । प्रत्यक्षत्वात् बहिरिन्द्रियजन्यप्रमाविषयत्वात् तद्व्याप्यगुणवत्त्वाद्वा । प्रकृत्यर्थे यो योऽसाधारणो धर्मः स भावप्रत्ययेन विवक्षया प्रतिपाद्यत इति । अत एव घटत्वं जातिः कलसत्वमुपाधिरिति वदन्ति । इदं स्फोटयति

(टि०) १ भूतसृष्टौ भूतसृष्टिप्रतिपादकपुराणादौ इति तात्पर्यटीकाकारः ।

(भा०) भावात्। तैजसवत्तु पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वान्न संसर्गादनेकगुणग्रहणं भूतानामिति। भूतान्तररूपकृतं च पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वं ब्रुवतः प्रत्यक्षो वायुः प्रसज्यते। नियमे वा कारणमुच्यतामिति।

रसयोर्वा पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वात्। पार्थिवो रसः षड्विधः, आप्यो मधुर एव। न चैतत्संसर्गाद्भवितुमर्हति। रूपयोर्वा पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वात् तैजसरूपानुगृहीतयोः। संसर्गे हि व्यञ्जकमेव रूपं न व्यङ्ग्यमस्तीति। एकानेकविधत्वे च पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वाद् रूपयोः। पार्थिवं हारितलोहितपीताद्यनेकविधं रूपमाप्यं तु शुक्लमप्रकाशकम्। न चैतदेकगुणानां संसर्गे सत्युपलभ्यते इति।

(ख०) रसयोरित्यादि—उपपद्यते इत्यन्तस्य ग्रन्थसन्दर्भस्य संक्षेपार्थो वर्णितस्तात्पर्यकारेण—पार्थिवाप्यसम्बन्धिनो रसभेदस्य रूपभेदस्य चैकानेकविधत्वेन प्रत्यक्षत्वमिति सूत्रस्थहेतोरन्यथा व्याख्यानमिति॥

(भा०चं०) **महत्त्वेत्यादिना**। पूर्वोक्तसूत्रेण। रूपाभावात् त्वन्मत इति शेषः। **तैजसवदिति** विनिगमनाभावात् कः कस्य गुण इत्यनिश्चयः स्यादिति भावः। दूषणान्तरमाह **भूतान्तररूपकृतमित्यादिना**। प्रत्यक्षो वायुः प्रसज्यते प्रत्यक्षप्रमाविषयः प्रसज्यत इत्यर्थः। इष्टापत्तौ पार्थिवाप्ययोरपि भ्रमः स्यादिति भावः। कारणमुद्भूतरूपातिरिक्तम्।

सूत्रस्थहेतुमन्यथापि व्याचष्टे **रसयोरि**त्यध्याहृत्य विशेष्यम्। विशेष्यान्तरेणापि तथैव व्याचष्टे **रूपयोर्वेति**। तैजसं रूपं शुक्लभास्वरं रूपम्। तेनानुगृहीतयोः सहकृतयोः न व्यङ्ग्यमस्तीत्यस्य रूपेषु वैलक्षण्यानुपपत्तिरिति भावः। विशेषणान्तरेण व्याचष्टे **एकानेकविधत्वे चेति**। रूपयोः पार्थिवाप्ययोः यथा

(भा०) उदाहरणमात्रं चैतत् । अतः परं प्रपञ्चः ।

स्पर्शयोर्वा पार्थिवतैजसयोः प्रत्यक्षत्वात् । पार्थिवोऽनुष्णाशीतः स्पर्शः उष्णस्तैजसः प्रत्यक्षः । न चैतदेकगुणानामनुष्णाशीतस्पर्शेन वायुना संसर्गेणोपपद्यते इति ।

अथ वा पार्थिवाप्ययोर्द्रव्ययोर्व्यवस्थितगुणयोः प्रत्यक्षत्वात् । चतुर्गुणं पार्थिवं द्रव्यम् ,त्रिगुणमाप्यं प्रत्यक्षम् । तेन तत्कारणमनुमीयते तथागुण्यमिति । तस्य कार्यं लिङ्गम्, कारणभावाद्धि कार्यभाव इति । एवं तैजसवायव्ययोर्द्रव्ययोः प्रत्यक्षत्वाद् गुणव्यवस्थायास्तत्कारणे द्रव्ये व्यवस्थाऽनुमानमिति ।

दृष्टश्च विवेकः-पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वात् । पार्थिवं द्रव्यमबादिभिर्वियुक्तं प्रत्यक्षतो गृह्यते, आप्यं च पराभ्यां, तैजसं च

(ख०) उदाहरणमात्रमिति । पार्थिवतैजसयोरप्येवमेव व्याख्यानं युक्तमिति भावः ।

तथागुण्यमिति । कार्यस्य व्यवस्थितगुणस्य दर्शनात् कारणमपि व्यवस्थितगुणमनुमीयत इत्यर्थः ।

(भा०चं०)क्रममेकानेकविधत्वं ज्ञेयम् ।

सूत्रं बहुधा व्याचष्ट **स्पर्शयोर्वेत्यादिभिर्भाष्यैः** ।

प्रत्यक्षत्वादित्यत्र विशेषणान्तरमप्यध्याहरति **एवं तैजसवायव्ययोरिति** । गुणव्यवस्थाया इत्यध्याहारः । तथा तैजसवायव्ययोर्द्रव्ययोर्गुणव्यवस्थायाः प्रत्यक्षत्वादित्यन्वयः । तत्कारणद्रव्ये व्यवस्थानुमानमिति साध्यम् ।

विवेकः पृथक्त्वेन ग्रहः । विचिर पृथक्भावे इति धातुः । पृथग्भावः पृथग्भावना । तथा च विविक्तयोः पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वादित्यर्थः सूत्रस्य । तदिदमाह **वियुक्तं प्रत्यक्षतो गृह्यत**

(भा०) वायुना । न चैकैकगुणं गृह्यते इति । निरनुमानं तु–'विष्टं ह्यपरं परेण' इत्येतदिति । नात्र लिङ्गमनुमापकं गृह्यत इति येनैतदेवं प्रतिपद्येमहि ।

यच्चोक्तं–"विष्टं ह्यपरं परेणेति भूतसृष्टौ वेदितव्यं न साम्प्रतमिति"–नियमकारणाभावादयुक्तम् । दृष्टं च साम्प्रतमपरं परेण विष्टमिति–वायुना च विष्टं तेज इति । विष्टत्वं संयोगः । स च द्वयोः समानः । वायुना च विष्टत्वात् स्पर्शवत्तेजो, न तु तेजसा विष्टत्वाद्

(ख०) नियमकारणाभावादिति । नियमः–गन्धश्च वै पृथिव्यामित्येवमादिः । तस्य कारणं प्रमाणं त्वन्मते नास्ति–तद्बाधकस्यैव प्रमाणस्य त्वयोक्तत्वात् । तस्माद् भूतसृष्टिः कथंचिदुपचारतो व्याख्येयेत्यर्थः ।

विष्टत्वमिति । आस्तान्तावत्प्रत्यक्षबाधः । विकल्पतोऽपि विष्टत्वञ्चोपपद्यत इत्यभिप्रायः । द्वयोः समान इति । अन्यगुणो यदन्यत्रोपलभ्यते तत् किं संयोगादुत व्याप्तेः । यदि व्याप्तेः, नायोगोलके वह्निसम्पृक्ते वह्निगुणा गृह्येरन्, तयोर्व्याप्यव्यापकभावाभावात् । तस्मादन्यसंयोग एव हेतुः । स च द्वयोरविशिष्ट इति तेजसा संयुक्तस्य वायोरपि रूपवत्त्वेन चाक्षुषत्वप्रसङ्ग इति ॥

(भा०चं०) इति । पराभ्यां पार्थिवतैजसाभ्याम् । तैजसं च आप्येन वियुक्तं गृह्यत इति शेषः । तस्मान्निरनुमानं विष्टमित्यादि प्रतिज्ञातम् । निरनुमानमिति स्वपदं व्याचष्टे **नात्र लिङ्गमित्यादिना** ।

यदुक्तं न साम्प्रतमिति विष्टत्वविशेषणं तद्दूषयति **दृष्टञ्चेत्यादिना** । विष्टत्वमिति भावप्रत्ययेन प्रकृत्यर्थप्रकारीभूतो धर्मो विवक्ष्यते तत्समशीलस्तत्समानाधिकरणोऽन्योऽपि धर्मः क्वचिदिति भावः । विष्टमिति कर्मणि क्तः–परेणेति कर्तुः पृथङ् निर्देशात् । कर्म च धात्वर्थत्वे सति धात्वर्थजन्यफलशालि । तदेव फलं भावप्रत्ययेनेहोक्तम् ।

(भा०) रूपवान्वायुरिति नियमकारणं नास्तीति । दृष्टं च तैजसेन स्पर्शेन वाय्व्यस्य स्पर्शस्याभिभवादग्रहणमिति । न च तेनैव तस्याभिभव इति ॥ ६७ ॥

(भा०) तदेवं न्यायविरुद्धं प्रवादं प्रतिषिध्य 'न सर्वगुणानुपलब्धे'रिति चोदितं समाधीयते—

(सू०) पूर्वपूर्वगुणोत्कर्षात्तत्तत्प्रधानम् ॥ ६८ ॥

(ख०) पूर्वपूर्वेति सूत्रम् । घ्राणादीनाम्मध्ये यत् पूर्वं पूर्वं तत् गुणस्यैकस्य उत्कर्षात् (अर्थात् अभिव्यक्तिसामर्थ्यात्) तत्तत्प्रधानम् (स स गुणः प्रधानो यस्य तत्) । एवं च घ्राणं गन्धप्रधानम्, रसनं रसप्रधानमित्यादि सूत्रार्थो भाष्यसम्मतः ॥

अत्र तु वार्तिककारस्यारुचिः । विषयग्राहकत्वं चेत् प्रधानत्वं ततः सर्वेषामिन्द्रियाणां विषयग्राहकत्वात् सर्वाणि प्रधानानि—इत्यरुचिबीजम् ॥

किन्तु यस्मिन् व्याख्याने वार्तिककारस्यारुचिर्न तद्भाष्यकारस्य विवक्षितमिति ध्येयम् । 'तत्तत्प्रधानम्' इत्यस्य नायमर्थो यत् पूर्वं पूर्वमिन्द्रियम्परस्मात्प्रधानम्—अपितु स स गुणः प्रधानो यस्य तदेव पूर्वं पूर्वमिन्द्रियमिति । न चात्र व्याख्याने वार्तिकोक्तदूषणस्यावकाशः ॥

वर्धमानोपाध्यायास्त्वेवं व्याचक्षते । पूर्वं पूर्वं घ्राणादिगुणानां ग-

---

(भा०चं०) कर्तृवाचकपदोत्तरभावप्रत्ययो व्यापारं वदतीति बोध्यम् । नियमकारणं विनिगमकं नास्ति न प्रमीयते । शेषं स्पष्टम् ॥ ६७ ॥

परव्यवस्थां दूषयित्वा स्वव्यवस्थायां तदुक्तं दूषणमुद्धर्तुमाह— **समाधीयत इति** । **पूर्वेणेत्यादिसूत्रेण तस्यान्वयः** । अस्य सूत्रस्यायमर्थः । घ्राणादीनां यथाक्रममुद्दिष्टानामिन्द्रियाणां परस्मात्परस्मात्पूर्वं पूर्वमिन्द्रियं प्रधानम् । तत्र हेतुः—**पूर्वपूर्वगुणोत्कर्षादिति** । पूर्वस्य पूर्वस्य परपरापेक्षया **गुणोत्कर्षादिति** । किं

(भा०) तस्मान्न सर्वगुणोपलब्धिः । घ्राणादीनां पूर्वं पूर्वं गन्धादेर्गुणस्योत्कर्षात्तत्तत्प्रधानम् । का प्रधानता ? विषयग्राहकत्वम् । को गुणोत्कर्षः ? अभिव्यक्तौ समर्थत्वम् । यथा बाह्यानां पार्थिवाप्यतैजसानां द्रव्याणां चतुर्गुणत्रिगुणद्विगुणानां न सर्वगुणव्यञ्जकत्वं गन्धरसरूपोत्कर्षात्तु यथाक्रमं गन्धरसरूपव्यञ्जकत्वम्,—एवं घ्राणरसनचक्षुषां चतुर्गुणत्रिगुणद्विगुणानां न सर्वगुणग्राहकत्वम्,—गन्धरसरूपोत्कर्षात्तु यथाक्रमं गन्धरसरूपग्राहकत्वम्—तस्माद् घ्राणादिभिर्न सर्वेषां गुणानामुपलब्धिरिति ।

(ख०)न्धादीनामुत्कर्षात्—उत्तररसनाद्यवृत्तित्वे सति पूर्ववृत्तित्वात्—तत्तत्प्रधानम् । तेन तेन गुणेन प्रधानमित्यर्थः । यतस्तस्माद् घ्राणादिना न सर्वगुणोपलब्धिः । तथा च येनैव गुणेनोक्तरूपं प्रधानं स एवोद्भूतस्तेन गृह्यते न सर्वे—इति भाव इति ।

तस्मादिति । सर्वेषां समवायाविशेषेऽपि गन्धस्यैव घ्राणे उत्कर्ष इति गन्धमेव गृह्णाति । तेन गन्धवत्त्वनिषेधपरं प्राधान्याभिधानम् । न पुनर्गन्धवत्त्वं गन्धग्रहणे प्रयोजकमपि तु गन्धस्योत्कर्ष इति सिद्धम् ॥

(भा०चं०) प्रधानत्वमिदं यत्साध्यम् । तदुच्यते—चतुर्गुणत्वादिप्रधानत्वं को गुणोत्कर्षो हेतुः ? स्वगुणाभिव्यक्तिसामर्थ्यमिति । तदिदं प्रधानत्वं परोक्तसाध्यप्रतिषेधे हेतुः । तदुक्तं भाष्यकारेण **तस्मादिति पदेन** । न सर्वगुणोपलब्धिरिति परोक्तसाध्यप्रतिषेधः । विषयग्राहकत्वं स्वस्वविषयग्रहणसामर्थ्यम् । त्रिष्विन्द्रियेषु सर्वगुणप्रसङ्गं विभज्य प्रदर्श्य निषेधति **एवमित्यादिना** । घ्राणस्य चतुर्गुणग्राहकत्वं न रसस्य त्रिगुणग्राहकत्वं न चक्षुषो द्विगुणग्राहकत्वं न एवं सर्वपदस्य विभागः । न सर्वगुणग्राहकत्वम् न सर्वगुणग्रहणे सामर्थ्यम् । किं पुनः सामर्थ्यं ? स्वरूपसहकारीत्याद्युक्तं न विस्मर्तव्यम् । एकैकगुणग्राहकत्वं त्रयाणामि-

(भा०) यस्तु प्रतिजानीते–गन्धगुणत्वाद् घ्राणं गन्धस्य ग्राहकमेवंरसनादिष्वपीति,—तस्य यथागुणयोगं घ्राणादिभिर्गुणग्रहणं प्रसज्यत इति ॥ ६८ ॥

(भा०) "किंकृतं पुनर्व्यवस्थानं–किञ्चित्पार्थिवमिन्द्रियं न सर्वाणि, कानिचिदाप्यतैजसवायव्यानि इन्द्रियाणि न सर्वाणीति"।

(सू०) तद्व्यवस्थानं तु भूयस्त्वात् ॥ ६९ ॥

(भा०) अर्थनिर्वृत्तिसमर्थस्य प्रविभक्तस्य द्रव्यस्य संसर्गः पुरुषसंस्कारकारितो 'भूयस्त्वम्' । दृष्टो हि प्रकर्षे भूयस्त्व-

---

(ख०) तस्य यथा गुणयोगमिति । "गन्धमात्रगुणत्वादेव घ्राणं गन्धस्य व्यञ्जकं नतु गन्धस्य तत्रोत्कर्षात्" इति यः प्रतिजानीते तस्य वादिनः सर्वेषामेव पार्थिवानां गुणानां घ्राणग्राह्यत्वप्रसङ्ग इति भावः ।

(भा०चं०)त्याह **गन्धरसरूपग्राहकत्वमिति** । एकैकमात्रग्रहणे सामर्थ्यमित्यर्थः । तस्मात् सर्वगुणग्रहणसामर्थ्याभावात् । घ्राणादिभिः करणैः सर्वेषां चतुर्णां त्रयाणां द्वयोर्वा । नोपलब्धिः सम्भवतीति शेषः ।

यस्तु यः पुनः प्रतिजानीते प्रतिज्ञां करोति गन्धगुणत्वात् ग्राहकं ग्रहणसमर्थम् । एवं रसनादिष्वपि । इति प्रतिजानीते इत्यन्वयः । तस्य मते यथागुणयोगं गुणग्रहणं घ्राणादिभिः प्रसज्यते नास्मन्मत इति भावः ॥ ६८ ॥

उत्तरसूत्रमवतारयितुं पृच्छति **किंकृतमित्यादि** । **तदित्यादिसूत्रम्** । तद्व्यवस्थानं पार्थिवत्वादिव्यवहारव्यवस्थानं । भूयस्त्वात् वैशेष्यात् प्रकृष्टत्वादिति यावत् । तदिदं सूत्रं व्याचष्टे**ऽर्थेत्यादिना** । अर्थः कार्यं तस्य निर्वृत्तिनिष्पत्तिरुत्पत्तिरिति यावत् । तत्र समर्थस्य शक्तस्य प्रविभक्तस्य पञ्चविधस्य द्रव्यस्य भूताख्यस्य संसर्गः प्रकृतिविकृतिभावः पुरुषसंस्कारकारितः

(भा०) शब्दः–प्रकृष्टो यथा विषयो भूयानित्युच्यते । यथा पृथगर्थक्रियासमर्थानि पुरुषसंस्कारवशाद्विषौषधिमणिप्रभृतीनि द्रव्याणि निर्वर्त्यन्ते, न सर्वं सर्वार्थम्,–एवं पृथग्विषयग्रहणसमर्थानि घ्राणादीनि निर्वर्त्यन्ते, न सर्वविषयग्रहणसमर्थानीति ॥६९॥

(भा०) "स्वगुणान्नोपलभन्ते इन्द्रियाणि । कस्मादिति चेत्"–

(सू०) सगुणानामिन्द्रियभावात् ॥ ७० ॥

(भा०) "स्वान् गन्धादीन्नोपलभन्ते घ्राणादीनि—केन

(ख०) स्वगुणानिति–सूत्रोपोद्घातपरं वाक्यम् । वृत्तिकृतस्त्वन्यथैवोपोद्घातमाहुः—घ्राणादीनां गन्धादिगुणवत्त्वे मानमाहेति ।

(भा०चं०)पुरुषकर्मविशेषकारितः । पुरुषयोः संस्कारः पुरुषसंस्कारः पुरुषयोर्जीवेश्वरयोर्जीवस्य समवायः सम्बन्धः । ईश्वरस्य वश्यवास? भावः सोऽयं संसर्गो भूयस्त्वामित्युक्तं तदिदं भूयस्त्वं प्रकृष्टत्वमप्युच्यत इत्याह **इष्टो हि प्रकर्षे इति** । भूयस्त्वशब्दः भूयस्त्वामितिशब्दः । भावेन भवितारं व्याचष्टे **प्रकृष्टो भूयानिति** । उक्तमर्थं दृष्टान्ते द्रढयति **यथेत्यादिना निर्वर्त्यन्त इत्यन्तेन** । निर्वर्त्यन्त इति णिजन्तस्य कर्मणि पदं तेन विचित्रशक्तिरीश्वरः कर्त्ताक्षिप्यते । तदविवक्षायां निर्वर्तन्त इत्येवोक्तं स्यात् । **पृथगिति** । पृथगर्थाः भिन्नभिन्नप्रयोजनानि तेषां क्रिया कृतिरुत्पत्तिरेव फलरूपभावस्य विवक्षितत्वात् तच्च साध्यनिष्ठत्वात् । साधकनिष्ठा हि कृतिर्व्यापार इति तस्यां समर्थानि शक्तानि । सर्वार्थं सर्वप्रयोजनसमर्थं । दार्ष्टान्तिकेऽपीदं दर्शयति **एवं पृथगित्यादिना** । निर्वर्त्यन्ते परमेश्वरेणेति शेषः ॥ ६९ ॥

परसूत्रमवतारयति **स्वगुणानित्यादिना** । **सगुणानामित्यादिसूत्रम्** । इन्द्रियभावात् इन्द्रियस्य भावो भावकत्वं भावना सामर्थ्यमेव स्वस्वविषयग्राहकत्वं तस्मात् । व्याचष्टे **स्वानित्यादिना** ।

(भा०) करणेनेति चेत्”–स्वगुणैः सह घ्राणादीनामिन्द्रियभावात्। घ्राणं स्वेन गन्धेन समानार्थकारिणा सह वाह्यं गन्धं गृह्णाति। तस्य स्वगन्धग्रहणं सहकारिवैकल्यान्न भवति। एवं शेषाणामपि ॥ ७० ॥

(भा०) “यदि पुनर्गन्धः सहकारी च स्याद् घ्राणस्य ग्राह्यत्वे” त्यत आह—

(सू०) तैनैव तस्याग्रहणाच्च ॥ ७१ ॥

(भा०) न गुणोपलब्धिरिन्द्रियाणाम्। यो ब्रूते–‘यथा बाह्यं द्रव्यं चक्षुषा गृह्यते तथा तेनैव चक्षुषा तदेव चक्षुर्गृह्यतामिति’–तादृगिदम्। तुल्यो ह्युभयत्र प्रतिपत्तिहेत्वभाव इति ॥ ७३ ॥

(ख०) तेनैवेति सूत्रं वृत्तिकारोऽन्यथा व्याख्यातवान्। तद्यथा–इत्थं च गन्धादिसिद्धौ अप्रत्यक्षत्वादनुद्भूतत्वकल्पनमित्याशेयनाह

(भा०चं०)स्वान् स्वगतान् गन्धादिस्पर्शपर्यन्तान् श्रवणस्य स्वगुणग्राहकत्वादिति वक्ष्यति। नोपलभन्ते नोपलम्भयन्ति तिङः प्रयोजककर्तृविवक्षयेदं बोध्यम्। विवक्षयापि कर्तुर्द्वैविध्यसिद्धेः। अनुपलम्भकत्वे हेतुमाह **स्वगुणैरित्यादिना**। स्वगुणैः स्वगतगुणसहितैः स्वगतगन्धादेः सहकारित्वमिति भावः। तदिदं स्फुटयति **घ्राणमित्यादिना**। समानार्थकारिणा अभिन्नकार्यकारिणा। बाह्यमनिन्द्रियगतं। बहिःशब्दस्य भिन्न इत्यर्थः। प्रत्ययस्य उत्पन्नोऽर्थः। गृह्णाति ग्राहयति। सहकारिवैकल्यात् सहकारिकारणासम्बन्धात् कार्यकारणत्वस्य भेदघटितत्वात्। शेषाणां स्पर्शपर्यन्तानाम् ॥ ७० ॥

भवत्वभेदेऽपि ग्राह्यग्राहकभाव इत्यत आह **तेनैवेत्यादिसूत्रम्**। सूत्रमिदं साध्यपूरणेन व्याचष्टे **नेत्यादि**। दृष्टान्तमापाद्योपहसति यो **ब्रूत इत्यादिना**। उभयत्र गन्धेन गन्धग्रहणे चक्षुषा चक्षुर्ग्रहणे प्रतिपत्तिहेत्वभावो लिङ्गाभावः ॥ ७१ ॥

(सू०) "न, शब्दगुणोपलब्धेः" ॥ ७२ ॥

(भा०) "स्वगुणान्नोपलभन्त इन्द्रियाणीति,—एतन्न भवति उपलभ्यते हि स्वगुणः शब्दः श्रोत्रेणेति" ॥ ७२ ॥

(सू०) तदुपलब्धिरितरेतरद्रव्यगुणवैधर्म्यात् ॥ ७३ ॥

(भा०) न शब्देन गुणेन सगुणकामाशमिन्द्रियं भवति । न शब्दः शब्दस्य व्यञ्जकः ।

न च घ्राणादीनां स्वगुणग्रहणं प्रत्यक्षम्—नाप्यनुमीयते । अनुमीयते तु श्रोत्रेणाकाशेन शब्दस्य ग्रहणं शब्दगुणत्वं च

(ख०) तेनैवेति । 'तेन' इन्द्रियेण 'तस्य' सगुणस्य इन्द्रियस्य 'अग्रहणात्' अनुद्भूतत्वकल्पनमिति ॥

तदुपलब्धिरिति सूत्रम् । यथेतराणीन्द्रियाणि सगुणानि न तथाऽऽकाशम् । कस्मात् । शब्दस्येतरगुणवैधर्म्यात्, आकाशस्य चेतरद्रव्यवैधर्म्यादित्यर्थः । न श्रोत्रं सशब्दमिन्द्रियमिति भावः ।

इति तृतीयाध्यायप्रथमाह्निकखद्योतः ।

(भा०चं०)ज्ञापकमस्तीत्याह **नशब्द इत्यादिसूत्रेण** । तदिदं व्याचष्टे स्वेत्यादिना । तथाच शब्दः शब्दग्रहे सहकारिकारणमिति भावः । सगुणानामिन्द्रियभावादित्यविशेषोक्तेः ॥ ७२ ॥

आपादितमिदं खण्डयति **तदित्यादिसूत्रेण** । व्याचष्टे **नेत्यादिना** । शब्देनेत्यभेदे तृतीया । तस्य च सगुणमित्यत्रैकदेशेऽन्वयः । तथाच शब्दाभिन्नगुणसहितमित्यर्थः । इन्द्रियं न भवति शब्दग्राहकं न भवतीत्यर्थः । अत्र निषेधो विशेषणान्वयी "स विशेषणे हीति"न्यायात् । तदिदं स्पष्टयति **नेत्यादि** । व्यञ्जकः सहकारितया ग्राहकः । घ्राणादीनां स्वगुणग्राहकत्वे प्रमाणाभाव इत्याह **नचेत्यादिना** । तर्ह्याकाशस्यापि शब्दग्राहकत्वमास्त्वित्यत आह **अनुमीयते त्विति** । शब्द-

(भा०) आकाशस्येति । परिशेषश्चानुमानं वेदितव्यम् । आत्मा तावच्छ्रोता, न करणम् । मनसः श्रोत्रत्वे बधिरत्वाभावः । पृथिव्यादीनां घ्राणादिभावे सामर्थ्यं श्रोत्रभावे चासामर्थ्यम् । अस्ति चेदं श्रोत्रम् । आकाशं च शिष्यते । परिशेषादाकाशं श्रोत्रमिति ॥७३

इति श्रीवात्स्यायनीये न्यायभाष्ये तृतीयाध्यायस्याद्यमाह्निकम् ॥

(भा०चं०)गुणत्वं शब्दग्राहकत्वं च द्वयमप्यनुमीयत इत्यर्थः । अत्र किमनुमानमित्यत आह **परिशेषश्चेति** । परिशेषं दर्शयति **आत्मेत्यादिना** । न करणं न श्रवणं बधिरत्वाभावः प्रसज्यत इति शेषः ।

अत्र वार्त्तिकम्—स्वगुणान्नोपलभन्ते इन्द्रियाणीति । तदयुक्तम् । स्वगुण उपलभ्यते आकाशेन शब्द इति । (सत्यम् । उपलभ्यते) न पुनः श्रोत्रं सशब्दमिन्द्रियमिति । यथेतराणीन्द्रियाणि सगुणानि नैवमाकाशमिति । कस्मात् ? शब्दस्येतरगुणवैधर्म्यात् आकाशस्य इतरद्रव्यवैधर्म्यात् । अस्यार्थस्य ज्ञापनार्थं "तदुपलब्धिरितरेतरद्रव्यगुणवैधर्म्यादिति" सूत्रम् । न शब्दः शब्दव्यञ्जको नाकाशं सगुणमिन्द्रियमिति । किं पुनरिदं श्रोत्रं ? आकाशमेव परिशेषात् । तत्रात्मा तावन्न श्रोत्रं कर्तृत्वात् । श्रोता आत्मा न श्रोत्रम् । मनः श्रवणं भविष्यतीत्यपि न, मनसः श्रोत्रत्वे बधिराद्यभावः प्रसज्यते इति । सर्वविषयत्वाच्च मनसः सर्वविषयं श्रोत्रं प्राप्नोति । पृथिव्याद्यपि न श्रोत्रं घ्राणादिभावेन विनियोगात् घ्राणादिभावे विनियुक्ताः पृथिव्यादयः । श्रोत्रभावे च घ्राणादीनां तद्वैकल्ये शब्दाऽनुपलब्धिप्रसङ्गः । त्वचः श्रोत्रभावे बधिराभावप्रसङ्गः । सर्वोपघाते च प्रायणम् । दिक्कालयोः श्रोत्रभावे च शब्दस्यान्यगुणत्वादग्रहणप्रसङ्गः । तद्गुणत्वमेवेति चेत् ? नाम्नि विवादः । यस्य शब्दो गुणस्तदाकाशं भवतां संज्ञामात्रं भिद्यते तौ दिक्कालाविति । आकाशप्रत्याख्यानञ्च अन्यगुणत्वाच्छब्दस्य । यदि शब्दो दिक्कालगुणो भवति आकाशं तर्हि प्रत्याख्यातं न हि शब्दमन्तरेणाकाशास्तित्वे लिङ्गमिति ।

(भा०चं०)यथा दिक्कालयोः परापरादि लिङ्गमिति । न च द्रव्यान्तरं शिष्यते । न च गुणानां श्रोत्रभावो युक्तः न कर्मणाम् । नच सामान्यविशेषसमवायानां सामर्थ्यानुपलब्धेः । न चेदं श्रोत्रं नास्ति शब्दोपलब्धिलिङ्गत्वात् । शिष्यते चाकाशं तस्मादाकाशं श्रोत्रमितीति ॥७५॥

इति श्रीवात्स्यायनीये न्यायभाष्येऽर्थपरीक्षाप्रकरणभाष्यचन्द्रिका ।

समाप्तं तृतीयाध्यायस्य प्रथममाह्निकम् ।

अथ तृतीयाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ।

(१)बुद्ध्यनित्यताप्रकरणम् ।

(भा०) परीक्षितानीन्द्रियाण्यर्थाश्च । बुद्धेरिदानीं परीक्षाक्रमः । सा किमनित्या नित्या वेति ?

कुतः संशयः ?

(सू०) कर्माकाशसाधर्म्यात्संशयः ॥ १ ॥

(ख०)परीक्षितानीति । बाह्यप्रमेयपरीक्षां विधाय शरीरान्तर्वृत्तिप्रमेयपरीक्षामारभते—इति परिशुद्धिः । तत्र निबन्धप्रकाशकृतः—शरीरान्तर्वृत्तित्वं न तावच्छरीरान्तस्समवेतत्वम्, बुद्धिमनसोरतथात्वात् । नापि तत्संयुक्तत्वम्, बुद्धौ तदभावात् शरीराद्यतिव्यापकत्वाच्च ॥ एवं च शरीरावच्छेद्व्याप्यभोगानुकूलसम्बन्धवद्वृत्तिकारणप्रमेयविभाजकोपाधिमत्प्रमेयपरीक्षैव द्वितीयाह्निकार्थं इति वक्तुं युक्तम् ॥ तद्रूपस्य निर्वेदोपयोगेन तत्र जिज्ञासोत्पत्तेः । न चातिव्याप्तिः । आत्मादिचतुष्के भोगानुकूलसम्बन्धस्य शरीरानवच्छेद्यत्वात् । अतिप्रसक्तेनापि रूपेणैकवाक्यतानिर्वाहाद्वा । तेन रूपेण बुद्धिमनसोरेव विवक्षितत्वात् ॥ यद्यप्येतावताऽपि नाह्निकयोः सङ्गतिरुक्ता बुद्धिमात्रस्याह्निकार्थभावेनोत्तराह्निकार्थानभिधानात्—तथाऽपि बुद्धिपदस्योपलक्षणतया मनसोऽप्युपग्रहो भवत्येवेति ॥

(भा०चं०)कर्तृकर्मकरणानि आत्मादीनि चत्वारि प्रमेयाणि परीक्षितानि । इदानीं चतुर्भिः साध्या बुद्धिः क्रिया विचार्यते । तत्र सङ्गतिं दर्शयति **परीक्षितानीति** । इदानीमवसरप्राप्तौ इयमुक्तिः शिष्टावधानार्था । विचाराङ्गं संशयकोटिं दर्शयति **सा किमित्यादिना** । नित्या सदातनी अनित्या कादाचित्की । संशये हेतुं पृच्छति **कुत इति** ।

तत्रोत्तरं **कर्मेत्यादिसूत्रम्** । व्याचष्टे **अस्पर्शवत्त्वमि-**

(भा०) अस्पर्शवत्त्वं ताभ्यां समानो धर्म उपलभ्यते बुद्धौ । विशेषश्चोपजनापायधर्मवत्त्वं विपर्ययश्च यथास्वमनित्यनित्ययोस्तस्यां बुद्धौ नोपलभ्यते । तेन संशय इति ॥ १ ॥

(भा०) "अनुपपन्नः खल्वयं संशयः । सर्वशरीरिणां हि प्रत्यात्मवेदनीया अनित्या बुद्धिः सुखादिवत् । भवति च संवित्तिः—ज्ञास्यामि जानामि अज्ञासिषमिति । न चोपजनापायावन्तरेण

(ख०) विशेषश्चेति । 'विशेषश्च—उपजनापायधर्मवत्त्वम्—अनित्यनित्ययोः विपर्ययैः बुद्धौ नोपलभ्यते'—इति सम्बन्धः ।

नचोपजनेति । यद्यनुपलभ्यमानज्ञानविषयः संशयः सोऽनुपपन्नः, साङ्ख्यानामपि तदनित्यत्वस्याभ्युपगमात् । अथ साङ्ख्याभिमतमहत्तत्त्वविषयः, तस्य महत्तत्त्वस्य सत्त्व एव विप्रतिपत्तिरिति, कुतस्तद्गतधर्मविचारः । सति धर्मिणि धर्मश्चिन्त्यते न सान्दिग्धसत्त्व इति ॥

(भा०चं०)ति । ताभ्यां कर्माकाशाभ्यां सह बुद्धौ समानो धर्म इत्यन्वयः । संशयनिर्वर्तककोटिद्वयं दर्शयति **उपजनापायधर्मवत्त्वं विपर्ययश्चेति** । उपजन उत्पत्तिरपायो विनाशः तदुभयधर्मवत्त्वं विपर्ययस्तदुभयधर्माभाववत्त्वं । यथास्वं यथास्वाश्रयं नोपलभ्यते न प्रमीयते । तेन विशेषधर्मादर्शनेन हेतुना संशयः ॥ १ ॥

प्रकरणमिदं नारम्भणीयं संशयासम्भवादित्याह **अनुपपन्न इत्यादि संशयप्रक्रियानुपपत्तिरित्यन्तेन** । त्रैकाल्यव्यक्तिस्त्रैकाल्यसम्बन्धः । त्रैकाल्यञ्च त्रिविधा क्रिया उत्पत्तिस्थितिविनाशरूपा । तदिदमुपपादयति **न चोपजनापायावन्तरेणेति** । त्रैकाल्यव्यक्तेः उत्पत्तिस्थितिविनाशशालित्वात् । अनित्याऽसार्वदिकी । सिद्धं प्रमितम् । युक्तिसिद्धमिदं शास्त्रेऽप्युक्तमित्याह **प्रमाणसिद्धमित्यादिना** । प्रमाणसिद्धं प्रमात्रनुभवसिद्धम् । तदुक्तं **ज्ञास्यामीत्यादिना** । तस्यार्थश्च स्वज्ञानमुत्पादयिष्यामी-

(भा०) त्रैकाल्यव्यक्तिः । ततश्च त्रैकाल्यव्यक्तेरनित्या बुद्धिरित्येतात्सिद्धम् । प्रमाणासिद्धं चेदं शास्त्रेऽप्युक्तम्—'इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नम्,—युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गम्' इत्येवमादि । तस्मात्संशयप्रक्रियानुपपत्तिरिति" ।

दृष्टिप्रवादोपालम्भार्थं तु प्रकरणम् ।

एवं हि पश्यन्तः प्रवदन्ति साङ्ख्याः—"पुरुषस्यान्तःकरणभूता नित्या बुद्धिरिति" ।

साधनं च प्रचक्षते—

(ख०) दृष्टिप्रवादेति । साङ्ख्यानां हि दर्शने प्रवादो महदन्तःकरणं बुद्धिरिति—तदुपालम्भनार्थं प्रकरणमिति । अयमभिप्रायः—नेह नित्यानित्यविचारः प्रधानतः, अपि त्वनया द्वारा वृत्तेरतिरिक्ता साङ्ख्याभिमता बुद्धिर्निराक्रियते सामान्यतो बुद्धिमात्रस्य नित्यानित्यत्वविचारेण । यदि हि नित्या बुद्धिः स्यात्ततो वृत्तिभ्य उदयवतीभ्यो व्यतिरिक्तं महत्तत्त्वमन्तःकरणं स्यात् । अथ तु नित्यत्वसाधनानि प्रतिसन्धानादीनि न बुद्धिनित्यत्वसाधनायालमिति वृत्तय एव बुद्धयो तदतिरिक्तं बुद्धितत्त्वं सिध्यति । 'बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरम्'(सूत्र १।१।१५) इति हि बुद्धिलक्षणम् । तथा चास्य विचारस्य लक्षण एव सङ्गतिः । इतरथा तु प्रधानतो नित्यानित्यविचारो न लक्षणेन सङ्गच्छते

(भा० चं०)त्यादिः । युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिरित्यनेन क्रमिकज्ञानोत्पत्तिरुक्ता एकविशेषप्रतिषेधेऽपरविशेषाविधिलाभादन्यथा विशेषवैयर्थ्यापत्तेः । अनुपपत्तिमुपसंहरति **तस्मादिति** ।

पूर्वपक्षं निराकरोति **दृष्टिप्रवादेत्यादिना** । दृष्टिः सांख्यमतं सांख्यसिद्धान्तः तत्प्रयुक्तप्रवादः—सांख्यमतं सम्यक् नैयायिकमतं नेत्यादिरूपः तदर्थं प्रकरणमित्यर्थः । तेषां दृष्टिमनुवदति **एवं हीत्यादिना** । अन्तःकरणभूता मनोरूपा । नित्याऽविनाशिनी ।

(सू०) "विषयप्रत्यभिज्ञानात्" ॥ २ ॥

(भा०) "किं पुनरिदं प्रत्यभिज्ञानम्? पूर्वमज्ञासिषमर्थं तमिमं जानामीति ज्ञानयोः समानेऽर्थे प्रतिसन्धिज्ञानं प्रत्यभिज्ञानम् एतच्चावस्थिताया बुद्धेरुपपन्नम्। नानात्वे तु बुद्धिभेदेषूत्पन्नापवर्गिषु प्रत्यभिज्ञानानुपपत्तिः। नान्यज्ञातमन्यः प्रत्यभिजानातीति" ॥ २ ॥

(सू०) साध्यसमत्वादहेतुः ॥ ३ ॥

(ख०) बुद्धिनित्यत्वसाधनप्रदर्शनपरं सूत्रम्—विषयप्रत्यभिज्ञानादिति। वृत्तिमान् किल विषयं प्रत्यभिजानन् आत्मानमपि प्रत्यभिजानाति। न च चेतनो वृत्तिमान्, तस्य कूटस्थनित्यत्वात्। अन्यथा तु पूर्वापरावस्थाभेदवान्न कूटस्थनित्यः स्यात्। परिणामिनित्या तु बुद्धिरुदयव्ययवदनेकवृत्तिमती युज्यत इति भावः ॥

पूर्वसूत्रोक्तसाधनदूषणपरं सूत्रम्—साध्यसमत्वादिति।

(भा०चं०)साधनं ज्ञापकं प्रचक्षते ब्रुवन्ति। चाक्षिङ्व्यक्तायां वाचीति धातुः। **विषयेत्यादिसूत्रम्**। प्रत्यभिज्ञानं लक्षयितुं पृच्छति **किं पुनरिति**। तं पूर्वज्ञातं। इमं वर्तमानप्रमाणसन्निकर्षवन्तं। जानामि ज्ञानानुकूलवर्तमानकृतिमानस्मि। इति ज्ञानयोः पूर्वापरयोः। समानेऽर्थे एकस्मिन् विषये। प्रतिपत्तिज्ञानं स्वप्राप्तिज्ञानं। इदं प्रत्यभिज्ञानं प्रत्यभिज्ञानसंज्ञकम्। अवस्थितायाः पूर्वकालवर्तमानायाः। एकस्या हेतोरुपपन्नं भवतीति शेषः। अनेकस्यास्त्वनुपपन्नमित्याह **नानात्वेत्यादि**। भेदेषु भिन्नभिन्नबुद्धिषु। उत्पन्नाः स्वरूपप्राप्ताः अपवर्गिणः त्यक्तस्वरूपाः कर्मधारयेण तेषु प्रत्यभिज्ञानानुपपत्तिः। अयं भावः—सा बुद्धिः कर्त्री पूर्वापरयोरेकैवेति। तदिदमाह **नान्येत्यादिना**॥२॥

तमिमं हेतुं दूषयति **साध्येत्यादिसूत्रेण**। व्याचष्टे **यथे-**

(भा०) यथा खलु नित्यत्वं बुद्धेः साध्यमेवं प्रत्यभिज्ञानमपीति । किं कारणम् ? चेतनधर्मस्य करणेऽनुपपत्तिः । पुरुषधर्मः खल्वयं–ज्ञानं दर्शनमुपलब्धिर्बोधः प्रत्ययोऽध्यवसाय इति । चेतनो हि पूर्वज्ञातमर्थं प्रत्यभिजानाति । तस्यैतस्माद्धेतोर्नित्यत्वं युक्तमिति । करणचैतन्याभ्युपगमे तु चेतनस्वरूपं वचनीयम् । नानिर्दिष्टस्वरूपमात्मान्तरं शक्यमस्तीति प्रतिपत्तुम् । ज्ञानं चेद्बुद्धेरन्तःकरणस्याभ्युपगम्यते चेतनस्येदानीं किं स्वरूपं को

(ख०) वृत्तयो हि वृत्तिमतो भिन्नाः । तेन तासामनित्यत्वेऽपि न वृत्तिमान् कौटस्थ्याच्च्यवते । तथा च प्रत्यभिज्ञानात् प्रत्यभिज्ञाता आत्मैव नित्यः स्यात्, न त्वन्तःकरणं बुद्धिसंज्ञकम् । न हि तत् प्रत्यभिज्ञाने प्रकाशत इत्याशयः ।

(भा०चं०)**त्यादिना** । बुद्धेर्भावभूतायाः करणभूताया वा । नित्यत्वं साध्यम् । एवं बुद्धेर्धर्मं प्रत्यभिज्ञानमपि नास्माभिर्बुद्धितत्करणयोर्धर्मं ज्ञानं मन्यत इति भावः । तत्र पृच्छाति **किं कारणमिति** । उत्तरमाह **चेतनधर्मस्येति** । करणेऽन्तःकरणे । सप्तम्याधिकरणे । अनुपपत्तिरसम्भवः । स्वमते उपपत्तिमाह **पुरुषधर्म इति** । खल्वनिश्चितः । बुद्धेः पर्यायान् भावसाधनानाह ज्ञानं दर्शनमित्यादीन् । एतदनुभवेन द्रढयति **चेतनो हीत्यादिना** । चेतनश्चेतयिता पुरुषः यस्य बुद्धिश्चेतना स च मनसा बुध्यते मनोपि बुद्धिरित्युच्यतेऽस्माभिः करणव्युत्पत्त्या । तया हि बुद्ध्या प्रतिजानामीति व्यवहरति । तस्य चेतयितुः । एतस्मात्प्रत्यभिज्ञानात् । हेतोर्ज्ञापकात् । नित्यत्वं युक्तं प्रमितम् । भवतु करणधर्मश्चैतन्यमित्यत्राह **करणेत्यादि** । चेतनस्वरूपवचनं चैतन्यकर्तृस्वरूपवचनं प्रसक्तमिति शेषः । स्वमात्मा रूप्यते लक्ष्यतेऽनेनेति स्वरूपम् । नानिर्दिष्टस्वरूपं नादर्शितलक्षणकम् । आत्मान्तरं त्वदभिमतात्मभिन्न आत्मा । तदिदं व्याचष्टे

(भा०) धर्मः किं तत्त्वम् ? ज्ञानेन च बुद्धौ वर्तमानेनायं चेतनः किं करोतीति ?

"चेतयते इति चेत्" न, ज्ञानादर्थान्तरवचनम् । पुरुषश्चेतयते बुद्धिर्जानातीति नेदं ज्ञानादर्थान्तरमुच्यते । चेतयते जानीते बुध्यते पश्यति उपलभते इत्येकोऽयमर्थ इति । "बुद्धिर्ज्ञापयतीति चेत्" अद्धा जानीते पुरुषो बुद्धिर्ज्ञापयतीति सत्यमेतत् । एवं चाभ्युपगमे ज्ञानं पुरुषस्येति सिद्धं भवति, न बुद्धेरन्तःकरणस्येति ।

(भा०चं०)**ज्ञानमित्यादिना** । रूपधर्मतत्त्वानि लक्षणपर्यायाः । परधर्मः परस्य निष्प्रयोजन इति पृच्छति **ज्ञानेन च बुद्धौ वर्तमानेनेति** । किं करोति किं साधयति ।

उत्तरमाशङ्कते **चेतयत इति चेदिति** । चेतयते चेतनां साधयति । दूषयति **नेति** । ज्ञानादर्थान्तरवचनं युक्तमिति शेषः । एकार्थत्वेनायुक्तत्वं दर्शयति **नेदं ज्ञानादर्थन्तरमुच्यत इति** । ज्ञानात् बुद्धिलक्षणात् । इदं चेतयतिवाच्यं चैतन्यं पुरुषलक्षणं नार्थान्तरम् । तथा च पुरुषबुद्ध्योरेकलक्षणकत्वात् अभेदः प्रसक्त इति भावः । पर्यायैणैकार्थतां दर्शयति **चेतयते इत्यादिभिः पञ्चभिः** । इत्येकोऽर्थः । एषामेकोऽर्थ इत्यर्थः । इतिशब्दोऽयमव्ययमिदमर्थकः । पुरुषो जानीते बुद्धिर्ज्ञापयतीत्याशयमाशङ्कते **बुद्धिर्ज्ञापयतीति चेदिति** । इदमङ्गीकरोति **अद्धेति** । **एवञ्चेति** । एवमुक्तप्रकारेण । नान्तःकरणस्येत्यस्यायमभिप्रायः । स्वनिष्ठं ज्ञानं कुर्वन् जानातीत्युच्यते परनिष्ठं ज्ञानं कारयन् ज्ञापयतीत्युच्यते तथा च ज्ञानज्ञापनयोर्भिन्नत्वात् न बुद्धेर्ज्ञानधर्मकत्वमिति ।

बुद्धेर्ज्ञानधर्म्मित्वे खण्डिते पुरुषस्य ज्ञानधर्मित्वे साधिते पुरुषभे-

(भा०)प्रतिपुरुषं च शब्दान्तरव्यवस्थाप्रतिज्ञाने प्रतिषेधहेतुवचनम् । यश्च प्रतिजानीते-"कश्चित्पुरुषश्चेतयते कश्चिद्बुध्यते कश्चिदुपलभते कश्चित्पश्यतीति" पुरुषान्तराणि खल्विमानि-चेतनोबोद्धोपलब्धा द्रष्टेति नैकस्यैते धर्मा इति। अत्र कः प्रतिषेधहेतुरि

"अर्थस्याभेद इति चेत्"-समानम् । "अभिन्नार्था एते शब्द इति तत्र व्यवस्थानुपपत्तिः"-इत्येवं चेन्मन्यसे-समानं भवति-पु

(ख०) अर्थस्य अभेद इति वार्तिकसम्मतः पाठः । 'चेतयते'-'बुध्यते'-इत्यादिशब्दानामेकमेवाभिधेयम्-ततश्च एकेनैव ज्ञात्रा पुरुषेण तेषां सर्वेषामभिसम्बन्ध इति न युक्तम्भवति । एवं यदि पूर्वपक्षिणोऽभिप्रायस्तर्हि स एवार्थाभेदस्तस्यापि पक्षे न युज्यते एव । तथा हि 'बुद्धिर्जानाति'—'पुरुषश्चेतयते'—इत्यनयोर्वाक्ययोः ज्ञानचेतनयोरेकार्थत्वात्तयोः सम्बन्धस्य बुद्धिपुरुषयोर्द्वयोः कर्तुमयुक्तमेव भवति। वरमेकस्यैव सम्बन्धोऽभ्युपगन्तुमित्याशयः ॥

प्राचीनतालपत्रपुस्तकानुसारेण 'अर्थस्य भेद' इत्येव पाठः।

(भा० चं०) देन चेतनाज्ञानादयोऽपि क्रिया भिन्ना भिन्ना इति परस्य पक्षमाशङ्क्य दूषयति **प्रतिपुरुषमित्यादिना**। प्रतिपुरुषं भिन्ने भिन्ने पुरुषे इत्यर्थः । नाव्ययीभावादतोम्त्वपञ्चम्या इति सप्तम्या अम्। तृतीयासप्तम्योर्बहुलमिति वचनात् । शब्दान्तराणि चेतयत इत्यादीनि। तेषां व्यवस्था भिन्नभिन्नपुरुषाविषयिता । तत्प्रतिज्ञाने त्वया क्रियमा इति शेषः । प्रतिषेधः यश्चेतयते स न जानातीत्यादिरूपः । तस्य हेतुवचनं ज्ञापकवचनं त्वया कर्तव्यमिति शेषः । नहि निर्हेतुका प्रतिज्ञा प्रतिपन्नं बोधयितुं समर्थेति भावः । परप्रतिज्ञातस्वरूपाणि दर्शयति **कोपीत्यादिपञ्चभिर्वाक्यैः**। एते ज्ञानादयो धर्माः नैकस्य पुरुषस्येति प्रतिज्ञानेऽत्र कः प्रतिषेधहेतुः स वाच्य इति शेषः ।

हेतुं शङ्कते**ऽर्थस्य भेद इति चेदिति**। अपर्यायशब्दानां

(भा०) रुषश्चेतयते बुद्धिर्जानीते इत्यत्राप्यर्थो न भिद्यते । तत्रोभयोश्चेतनत्वादन्यतरलोप इति ।

"यदि पुनर्बुध्यतेऽनयेति बोधनं बुद्धिर्मन एवोच्यते, तच्च नित्यम्"—अस्त्येतदेवम् । न तु मनसो विषयप्रत्यभिज्ञानान्नित्यत्वम् । दृष्टं हि करणभेदे ज्ञातुरेकत्वात् प्रत्यभिज्ञा-

(ख०) स एव च भाष्यचन्द्रसम्मतः । तदनुसारेण सन्दर्भस्यास्यार्थश्चन्द्रादेवावगन्तव्यः ॥

(भा०चं०)चेतयतिप्रभृतीनामर्थस्य भेद इत्यर्थः । अर्थभेदमनङ्गीकृत्याह **समानमित्यादि** । समानं मदुत्तरमिति शेषः । अभिन्नार्था एकार्थाः । तथाच कोषः—

"बुद्धिर्मनीषा धिषणा धीः प्रज्ञा शेमुषी मतिः ।
प्रेक्षोपलब्धिश्चित्संवित्प्रतिपज्ज्ञप्तिचेतनाः" ॥ इति ।

इति अर्थाभेदात् । तत्र पुरुषेषु शब्देषु वा । व्यवस्थानुपपत्तिः भेदकतानुपपत्तिर्भेद्यतानुपपत्तिर्वा । इत्येवं विचारसिद्धं चेदर्थं मन्यसेऽङ्गीकरोषि तर्हि वक्ष्यमाणेऽपि समानं भवति । तद्दर्शयति **पुरुषश्चेतयते बुद्धिर्जानीते इति** । अर्थः चेतयतिजानात्योरर्थः । उभयोः बुद्धिपुरुषयोः । चेतनत्वात् स्वनिष्ठज्ञानकर्तृत्वात् अन्यतरलोपः अन्यतरस्य चेतनत्वानङ्गीकार इत्यर्थः । एकस्मिन् शरीरे द्वयोश्चेतनयोर्भोक्तृमात्रयोरसम्भवादिति भावः ।

बुद्धिर्न कर्त्री किन्तु करणमित्याशङ्क्याह **यदि पुनरित्यादि** । बोधनबुद्धिशब्दयोर्ल्युट्क्ती करणे प्रसिद्धतरप्रसिद्धार्थे । तदिदमङ्गीकरोति **अस्त्येतदेवमेवेति** । बुद्धिरूपं मनः नित्यं करणत्वमस्त्येवेत्यर्थः । किन्तु न तज्ज्ञानाश्रय इत्याह **नत्विति** । प्रत्यभिज्ञानात् प्रत्यभिज्ञानसमवायित्वात् । प्रत्यभिज्ञानं तु ज्ञानकर्तुरेकत्वादित्याह **दृष्टं हीति** । करणभेदे इन्द्रियभेदे

(भा०) ननु-'सव्यदृष्टस्येतरेण प्रत्यभिज्ञानादिति' चक्षुर्वत्, प्रदीपवच्च प्रदीपान्तरदृष्टस्य प्रदीपान्तरेण प्रत्यभिज्ञानमिति । तस्माज्ज्ञातुरयं नित्यत्वे हेतुरिति ॥ ३ ॥

(भा०) यच्च मन्यते-"बुद्धेरवस्थिताया यथाविषयं वृत्तयो ज्ञानानि निश्चरन्ति, वृत्तिश्च वृत्तिमतो नान्येति"

तच्च—

(सू०) न, युगपदग्रहणात् ॥ ४ ॥

(ख०) न युगपदिति सूत्रम् । वृत्तिमतोऽवस्थानात् वृत्त्यवस्थानप्रसङ्ग इति तदर्थः ।

(भा०चं०) योऽहं चक्षुषाऽद्राक्षं सोऽहं त्वचा स्पृशामीति । ज्ञातुरेकत्वमनुभूतं न तु करणस्येति भावः । तदिदमाह **सव्येत्यादिना**। एकत्वं चक्षुषि नास्तीति विवदमानं प्रत्याह **प्रदीपवदिति** । प्रदीपान्तरेणेति तृतीया । करणाङ्गमपि करणमित्युच्यते उपचारात् । प्रत्यभिज्ञानं हि द्विधा भवति विषयैकत्वात् कर्त्रैकत्वाद्वा विषयैकत्वं तु उपचारादप्युच्यते कर्त्रैकत्वं तु मुख्यमेव जातिस्मृत्याद्यनुपपत्तेः । न ह्यन्योऽनुभवत्यन्यः स्मरतीति । तदिदं प्रत्यभिज्ञानं ज्ञातुरेकत्वे हेतुर्नान्यस्येत्युपसंहरति **तस्मादिति**। ज्ञातुः स्वस्मिन् समवायेन ज्ञानकर्तुः श

करणत्वेऽपि ज्ञानाश्रयत्वं न विरुध्यत इत्याह **यच्चेति** । यथा कुलालः कर्ता दण्डोऽपि कर्ता कृत्याश्रय एव तथा मनोऽपि ज्ञानकर्तृ ज्ञानाश्रयो भविष्यतीति भावः । अवस्थितायाः स्थिरायाः । वृत्तयो व्यापाराः । **ज्ञानानीति** । तद्विशेषणमिच्छादिव्यावर्तकं । निश्चरन्ति प्रकृतिविकृतिभावेनोत्पद्यन्ते । बुद्धिर्हि प्रकृतिः ज्ञानेच्छादिर्हि विकृतिः। प्रकृतिविकृतिरप्यभेद इत्याह **वृत्तिश्चेति** । वृत्तिमतो वृत्तिं प्रकुर्वतः। नान्याऽभिन्नेत्यर्थः तथाच समवाये यदाश्रितं कार्यमुच्यते भवद्भिस्त

(भा०) वृत्तिवृत्तिमतोरनन्यत्वे वृत्तिमतोऽवस्थानाद् वृत्तीनामवस्थानमिति यानीमानि विषयग्रहणानि तान्यवतिष्ठन्त इति युगपद् विषयाणां ग्रहणं प्रसज्यत इति ॥ ४ ॥

(सू०) अप्रत्यभिज्ञाने च विनाशप्रसङ्गः ॥ ५ ॥

(भा०) अतीते च प्रत्यभिज्ञाने वृत्तिमानप्यतीत इत्यन्तःकरणस्य विनाशः प्रसज्यते विपर्यये च नानात्वमिति ॥ ५ ॥

(भा०) अविभु चैकं मनः पर्यायेणेन्द्रियैः संप्रयुज्यत इति—

(ख०) अप्रत्यभिज्ञान इति सूत्रम्। वृत्तीनामपगमे वृत्तिमतोऽप्यपगम इति तदर्थः।

(भा०चं०)दस्माभिस्तादात्म्येनोच्यत(१) इति भावः। तादात्म्यञ्च भेदाभेदौ। तदिदं सांख्यमतं दूषयति **तच्चोति**। **न युगपदित्यादि सूत्रम्**। व्याचष्टे **वृत्तीत्यादि**। अनन्यत्वेऽभेदे एकत्वे इति यावत्। अवस्थानात् स्थिरत्वात् अवस्थानं स्थिरत्वमेव प्रसज्यत इति शेषः। इष्टापत्तौ दूषणमाह **युगपदित्यादि** ॥ ४ ॥

वृत्तिवृत्तिमतोरभेदे दूषणान्तरमप्याह **अप्रत्यभिज्ञाने चेत्यादि सूत्रम्**। व्याचष्टे **अतीते चेत्यादि**। सूत्रस्थनञ्पदस्य व्याख्यानमतीतेति। तथाच अप्रत्यभिज्ञान इत्यस्य नष्टे प्रत्यभिज्ञाने इत्यर्थः। विनाशप्रसङ्गः प्रत्यभिज्ञातुर्मनस इत्यर्थः। तदिदमध्याहृत्य व्याचष्टे **अन्तःकरणस्येति**। विपर्यये वृत्तिनाशेऽपि अन्तःकरणस्याविनाशे नानात्वं भेदः। प्रसज्यत इत्यनुषङ्गः ॥ ५ ॥

सांख्यसिद्धांन्तं दूषयित्वा स्वसिद्धान्तमाह **अविभु चैकं मन इति**। पर्यायेण क्रमेण कालभेदेनेत्यर्थः। संप्रयुज्यते आत्मना कर्त्रा इन्द्रियेण चक्षुरादिना सह संयोज्यते। **क्रमेत्यादि सूत्रम्**। मनस इत्यध्याहृत्य

(टि०)१नैय्यायिकमते ययोः समवायस्तयोः सांख्यमते तादात्म्यमित्यर्थः।

(सू०) क्रमवृत्तित्वादयुगपद्ग्रहणम् ॥ ६ ॥

(भा०) इन्द्रियार्थानाम् । वृत्तिवृत्तिमतोर्नानात्वमिति । एकत्वे च प्रादुर्भावतिरोभावयोरभाव इति ॥ ६ ॥

(सू०)अप्रत्यभिज्ञानं च विषयान्तरव्यासङ्गात् ॥ ७ ॥

(भा०) अप्रत्यभिज्ञानमनुपलब्धिः । अनुपलब्धिश्च कस्यचिदर्थस्य विषयान्तरव्यासक्ते मनस्युपपद्यते वृत्तिवृत्तिमतोर्नानात्वात् एकत्वे हि अनर्थको व्यासङ्ग इति ॥ ७ ॥

(ख०) क्रमवृत्तित्वादयुगपद्ग्रहणमिति सूत्रम् । 'अयुगपद्ग्रहणम्' 'इन्द्रियार्थानाम्'—इति भाष्येण सम्बन्धः ।

वृत्तीति । यत इन्द्रियार्थानामयुगपद्ग्रहणं भवति तत एव वृत्तिवृत्तिमतोर्नानात्वमिति ।

(भा०चं०) तेनान्वयः । व्याचष्टे **इन्द्रियेत्यादि** । इन्द्रियार्थानाम्—इन्द्रियाणि च अर्थाश्च ते तथा तेषां वृत्तिं कुर्वतां नानात्वमित्यन्वयः । वृत्तिमान् वृत्त्याश्रयः तदस्यास्त्यस्मिन्निति मतुबिति आश्रयाभिधानात् । वृत्तिर्ज्ञानं सन्निकर्षश्च तयोरपि नानात्वमेव । एवञ्च इन्द्रियार्थवृत्तीनां(१) न्यायसिद्धान्ते भेद एव । तथा चेतनचैतन्ययोरपि सांख्यमते दूषणं भवतीत्याह **एकत्वे चेति** । चस्त्वर्थे । प्रादुर्भावो जन्म तिरोभावो विनाशः । तदुभयधर्माऽनित्य इति बुद्धिरप्यनित्या स्यादिति भावः ॥ ६ ॥

स्वमते प्रत्यभिज्ञाऽप्रत्यभिज्ञे उपपादयति **अप्रत्यभिज्ञानञ्चेत्यादिसूत्रेण** । सूत्रे मनस इति शेषः । **व्याचष्टेऽनुपलब्धिश्चेत्यादि** । अनुपलब्धिर्मानसी मानसोपलब्ध्यभाव इत्यर्थः । व्यासक्ते व्याप्रियमाणे तद्विषयज्ञानाय तत्र संयोगं कुर्वतीत्यर्थः ॥ ७ ॥

क्रमेण संयोगोऽक्रमेण ज्ञानानि भविष्यन्तीत्याशङ्क्य दूषयति वि-

---

(टि०) १ इन्द्रियवृत्तिरिन्द्रियसन्निकर्षः ।

(भा०) विभुत्वे चान्तःकरणस्य पर्यायेणेन्द्रियैः संयोगः

(सू०) न, गत्यभावात् ॥ ८ ॥

(भा०)प्राप्तानीन्द्रियाण्यन्तःकरणेनेति प्राप्त्यर्थस्य गमनस्याभावः । तत्र क्रमवृत्तित्वाभावादयुगपद् ग्रहणानुपपत्तिरिति । गत्यभावाच्च प्रतिषिद्धं विभुनोऽन्तःकरणस्यायुगपद्ग्रहणं न लिङ्गान्तरेणानुमीयते इति । यथा चक्षुषो गतिः प्रतिषिद्धा सन्निकृष्टविप्रकृष्टयोस्तुल्यकालग्रहणात्पाणिचन्द्रमसोर्व्यवधानेन प्रतीघाते सानुमीयत इति ।

(ख०)न गत्यभावादिति सूत्रम् । प्राप्तान्यन्तःकरणेनोन्द्रियाणीति तदर्थः ।

(भा०च०)भुत्वे चेति ।तन्मते विभु मनः अतः क्रमिकसंयोगो न सम्भवतीति अन्वयः सूत्रस्थनञा । **न गत्यभावादिति सूत्रम्।** गतिर्देशाद्देशान्तरं प्रति चलनं । तच्च मनसो न संभवति विभुत्वात् । अस्मन्मते मूर्तत्वात्संभवतीति भावः ।सूत्रमिदं व्याचष्टे **प्राप्तानीति ।** प्राप्तपदमिदं कर्मक्तान्तं । संयुक्तानीत्यर्थः । अन्तःकरणेनेति कर्तरि तृतीया स्वभावेनैवेति शेषः । प्राप्त्यर्थमिति क्रियाविशेषणं । क्रिया चेह द्विविधा फलं व्यापारश्च तत्र फलविशेषणं न भवति । प्राप्त्यर्थमिति प्राप्तिपदेन फलस्योपादानात् प्राप्त्यर्थायाः प्राप्तेरसंभवात् । व्यापारस्यापि न विशेषणं व्याधिकरणत्वादिति चेन्न गमनस्येत्यत्र व्यापारस्य द्विधोक्तत्वात्—प्रकृत्या गतित्वेन ल्युटा भावत्वेन । तत्र प्रकृत्यर्थविशेषणं प्राप्त्यर्थमिति । प्रकृतिर्हि धातुः तदर्थस्य क्रियात्वादिति सूक्ष्मतरोऽर्थो ज्ञेयः । तत्क्रमवृत्तित्वाभावात् संबन्धक्रमवृत्तित्वाभावात् । अयुगपद्ग्रहणानुपपत्तिः क्रमिकज्ञानानुपपत्तिः । गत्यभावात् स्पन्दाभावात । प्रतिषिद्धमसंभवादित्यर्थः । अयुगपद्ग्रहणं क्रमिकग्रहणं न लिङ्गान्तरेण न क्रमिकवृत्तिकत्वाभिन्नेन लिङ्गेनेत्यर्थः । व्यतिरेके दृष्टान्तमाह **यथा च-**

(भा०)सोऽयं नान्तःकरणे विवादो न तस्य नित्यत्वे । सिद्धं हि मनोऽन्तःकरणं नित्यं चेति ।

“क्व तर्हि विवादः” ।

तस्य विभुत्वे । तच्च प्रमाणतोऽनुपलब्धेः प्रतिषिद्धमिति ।

एकं चान्तःकरणं नाना चैता ज्ञानात्मिका वृत्तयः—चक्षुर्विज्ञानं घ्राणविज्ञानं रूपविज्ञानं गन्धविज्ञानम् । एतच्च वृत्तिवृत्तिमतोरेकत्वेऽनुपपन्नमिति । पुरुषो जानीते नान्तःकरणमिति ।

(ख०) पुरुषो जानीत इति—स्वमतसाधनपरं भाष्यम् । यस्य पुनर्वृत्तिवृत्तिमतोर्नानात्वं तस्यान्तःकरणसाधनः चक्षुरादिसाधनश्चात्माऽर्थानुपलभत इति युक्तमेवेत्यर्थः ॥

(भा०चं०)**चक्षुषो गतिरित्यादि** । तुल्यकालग्रहणादित्यस्य इत्यनेनेति शेषः । सा चक्षुषो गतिः । मनसो नित्यत्वे करणत्वे चाविवादं दर्शयति **सोऽयमित्यादिना** ।

नैयायिकं पृच्छति **क्व तर्हि विवाद इति** । विवादो विप्रतिपतिः । तवेति शेषः ।

उत्तरमाह **तस्य विभुत्वे इति** । विवाद इत्यनुषङ्गः । ममेत्यध्याहारः । तर्हि विवाद एवावशिष्यते नान्यतरमतमित्यनुशयेनाह **तच्चेति** । तच्च प्रतिषिद्धमित्यन्वयः । हेतुमाह **प्रमाणतोऽनुपलब्धेरिति** । नास्मान्प्रति मनसो विभुत्वे त्वया प्रमाणं दर्शयितुं शक्यमिति भावः ।

वृत्तिवृत्तिमतोरेकत्वेऽनुपपत्त्यन्तरमाह **एकश्चेत्यादि** । नानाऽनेकाः । तथा चैकानेकयोर्विरुद्धधर्मत्वात्तयोरभेदोऽनुपपन्न इति भावः । स्वमतमुपसंहरति **पुरुषो जानीते नान्तःकरणमिति** ।

(भा०) एतेन विषयान्तरव्यासङ्गः प्रत्युक्तः। विषयान्तरग्रहणलक्षणो विषयान्तरव्यासङ्गः पुरुषस्य नान्तःकरणस्येति। क्वचिदिन्द्रियेण सन्निधिः क्वचिदसान्निधिरित्ययं तु व्यासङ्गोऽनुज्ञायते मनस इति ॥ ८ ॥

(भा०) "एकमन्तःकरणं नानावृत्तय इति सत्यभेदे वृत्ते-

(ख०) एतेनेति—यदपि साङ्ख्या आचचक्षिरे "विषयान्तरव्यासक्तेऽन्तःकरणे चक्षुरादिसम्बद्धस्याप्यर्थस्याज्ञानादन्तःकरणवृत्तिर्ज्ञानमिति"—तन्निराकरणपरं भाष्यम्। 'एतेन'—पुरुषो जानीते नान्तःकरणमिति हेतुना—'विषयान्तरव्यासङ्गः'—अन्तःकरणस्य—'प्रत्युक्तः'। व्यासक्तो हि स भवति यो जानीते। न चान्तःकरणं जानीते, किन्तु पुरुष इति एतस्यैवेदृशो विषयान्तरग्रहणरूपो व्यासङ्गो, नान्तःकरणस्य। अन्यादृशस्त्वन्तःकरणस्य व्यासङ्ग इन्द्रियसंयोगरूपो न निषिध्यत इत्याशयः।

एकमन्तःकरणमिति चोद्यभाष्यम् ॥ 'वृत्तेः'—(वृत्तिमतः)

(भा०चं०) एतेनेति। एतेन विभुत्वप्रतिषेधेन विषयाग्रहणलक्षणः (१)विषयान्तराग्रहणलक्षणः। न गृह्यतेऽनेनेत्यग्रहणं लक्षणं स्वरूपं यस्य स तथा। विषयान्तरव्यासङ्गः वर्तमानविषयान्तरज्ञानं पुरुषस्यात्मनः ज्ञानसमवायिनः नान्तःकरणस्य ज्ञानकरणस्य इति तव मतं प्रतिषिद्धमित्यर्थः। अस्मन्मते तु शृणु (२)क्वाचिदित्यादिना मनस इत्यन्तेन ॥ ८ ॥

---

(१) अत्र भाष्ये विषयान्तरग्रहणलक्षण इति पाठश्चन्द्रकृतो नाभिप्रेत इति द्रष्टव्यम्।

(२) अत्र केन क्वचिदिति भाष्यपाठः क्वाचित्को युक्त इति भाति चिदित्यस्य प्रत्येकमन्वयात्।

(भा०) रिदमुच्यते —

(सू०) "स्फटिकान्यत्वाभिमानवत्तदन्यत्वाभिमानः" ॥१

(भा०) "तस्यां वृत्तौ नानात्वाभिमानः । यथा द्रव्यान्तरोपहितस्फटिकद्रव्येऽन्यत्वाभिमानो—नीलो लोहित इति । एवं विषयान्तरोपधानादिति" ।

न, हेत्वभावात् । स्फटिकान्यत्वाभिमानवदयं ज्ञानेषु नाना-

(ख०) 'अभेदे' (सति), 'एकमन्तःकरणं नानावृत्तय'—इति—'इदम् उच्यते' यत्—तत्र 'स्फटिकान्यत्वाभिमानवत्तदन्यत्वाभिमान' एवेति सूत्रेण सम्बन्धः ॥ अयं च पूर्वपक्षाशयः—यद्यपि वृत्तयो नाना प्रतिभान्ति, तथाऽपि भ्रान्तिरियम्, एकस्मादन्तःकरणादभिन्नानां नानात्वानुपपत्तेः । तस्मात् स्फटिकस्य यथैकस्यापि तापिच्छजपाकर्णिकारादिकुसुमोपधानाद् भेद औपाधिकः—एवमन्तःकरणस्यापि स्वच्छस्येन्द्रियप्रणालिकया तत्तदर्थोपरक्तस्यौपाधिकं नानात्वम्—इति ॥

सूत्रोक्तं दूषयति न हेत्वभावादिति । योऽत्र दृष्टान्त उक्तः

(भा०चं०)प्रतिषिद्धमतः पुनः प्रत्यवातिष्ठते **एकमन्तःकरणमित्यादिना** । वृत्तयो ज्ञानानि वृत्तीनां वृत्तिमताऽभेदेऽपि सति उपचारान्नानात्वमित्याशयः । तत्र सूत्रं **स्फटिकेत्यादि** । तदन्यत्वाभिमानः वृत्त्यन्यत्वारोपः । सूत्रमिदं व्याचष्टे **तस्यामित्यादि** । वृत्तावन्तःकरणाभिन्नायामेकस्यां नानात्वाभिमानः नानात्वारोपः । द्रव्यान्तराणि रक्तनीलादिपुष्पादीनि तैरुपहितः समीपितः स्वप्रतिबिम्बितः स्फटिकः स चासौ द्रव्यञ्चेति तस्मिन् द्रव्यान्तरोपहितस्फटिकद्रव्ये अन्यत्वाभिमानः—रक्तोऽयं स्फटिको नीलस्फटिकाद्भिन्नः नीलोऽयं स्फटिको रक्ताद्भिन्न इत्यादिरूपः । तादिदमाह **नीलो लोहित इत्येवमित्यन्तेन** । एवमित्यस्य विषयान्तरेत्यादावनुषङ्गः ।

(भा०) त्वाभिमानो गौणो न पुनर्गन्धाद्यन्यत्वाभिमानवदिति-हेतुर्नास्ति । हेत्वभावादनुपपन्न इति ।

"समानो हेत्वभाव इति चेत्"—न, ज्ञानानां क्रमेणोपजनापायदर्शनात् । क्रमेण हीन्द्रियार्थेषु ज्ञानान्युपजायन्ते चापयन्ति चेति दृश्यते । तस्माद् गन्धाद्यन्यत्वाभिमानवदयं ज्ञानेषु नानात्वाभिमान इति ॥ ९ ॥

(ख०) स्फटिकवदिति–तत्र विकल्पः–अत्र किमयं स्फटिक उपधानभेदेन भिद्यते उत नेति । यदि भिद्यते–न दृष्टान्तः । अथ न भिद्यते नानात्वाभिमानः कथम् । यद्युपधानभेदान्नानात्वाभिमान इति—तर्हि भिन्नमुपधानमित्येव कथम्प्रतिपद्यसे । यदि प्रत्ययभेदात्–तर्हि भवति व्याघातः, प्रत्ययपर्यायत्वात् वृत्तेः । न च प्रत्ययाभेदवादिनः स्फटिके नीलादिप्रत्ययभेदो युक्तः ॥

(भा०चं०) तदिदं दूषयति नैयायिकः(१) **न हेत्वभावादिति** **सूत्रेण** ।**स्फटिकेत्यादिना**। गौण आहार्यारोपः । यथा श्वेततुरगे सिंह इति । उभयसंमतदृष्टान्तमाह **न पुनर्गन्धेत्यादिना** । मुख्य इति शेषः । नानात्वाभिमान इत्यनेनान्वितः । हेतुर्नास्ति तव मते इति शेषः ।

तवापि मतमनुपपन्नमित्याह सांख्यः **समान इति** । नैयायिकः प्रत्याचष्टे **न ज्ञानानामिति** । ज्ञानानामनेकेषां क्रमेण कालभेदेन । उपजनापायौ जनिविनाशौ स्वरूपप्राप्तित्यागौ तयोर्दर्शनात् । उपजायन्ते स्वरूपं प्राप्नुवन्ति । अपयन्ति स्वरूपं त्यजन्ति । धातूपात्तकर्मकत्वादकर्मकाविमौ । मुख्यं पक्षमुपसंहरति **तस्मादिति** । नानात्वाभिमानो मुख्य इति शेषः ॥ ९ ॥

इतिश्रीभाष्यचन्द्रे बुध्यनित्यत्वपरीक्षाप्रकरणभाष्यचन्द्रिका ।

(टि०) १ न हेत्वभावादिति सूत्रं वृत्तिकृदसम्मतमपि भाष्यचन्द्रे व्याख्यातत्वात्तत्सम्मतमेव ।

(भा०) 'स्फटिकान्यत्वाभिमानवत्' इत्येतदमृष्यमाणः क्षणिकवाद्याह—

(सू०) "स्फटिकेऽप्यपरापरोत्पत्तेः
क्षणिकत्वाद्व्यक्तीनामहेतुः" ॥ १० ॥

(ख०) एवं स्वमतेन साङ्ख्यपक्षं दूषयित्वा बौद्धैर्यत् साङ्ख्यसिद्धान्ते दूषणमुक्तं तद् दूषयितुं बौद्धमतमुपन्यस्यत्यत्र प्रकरणे। प्रयोजनं चास्य सर्वशास्त्रार्थोपकाराविशेषेऽपि प्राधान्यत आत्मसिद्धिरेव। स्थैर्ये हि सत्येव दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणादित्येवमादयः प्रतिसन्धानहेतवो निष्प्रत्यूहा भवन्ति। गुणगुणिभेदासिद्धौ चेच्छादयः क्वचिदाश्रिताः कार्यत्वात् गुणत्वाद्वेत्येवमादयश्च ॥

एतत्प्रकरणं केचित्पूर्वप्रकरणाङ्गत्वेनैव व्याचख्युः। तत्साधकत्वेन चैतत्प्रकरणोपसंहारवाक्यं सप्तदशसूत्रभाष्यस्थम्—'इत्युपपन्नमनित्या बुद्धिरिति' उपन्यस्तवन्तः॥ तत्त्वतस्त्वेतत्प्रकरणविषयो नितान्तं भिन्न एव। उक्तं भाष्यवाक्यं च केवलमुभयोः प्रकरणयोस्सम्बन्धप्रदर्शनार्थमित्यवधेयम् ॥

स्फटिकेऽपीत्यादि बौद्धोक्तिरूपं सूत्रम्। 'स्फटिकत्वाभिमानवदिति गोतमसूत्रोक्तम् हेतुः'—'स्फटिकेऽपि अपरोपरात्पत्तेः'। प्रतिक्षणं विलक्षणस्फटिकोत्पत्तेः। तत्र मानम्—'व्यक्तीनां क्षणिकत्वादिति।

(भा०चं०) औपोद्घातिकं क्षणभङ्गप्रकरणमारभ्यते **स्फटिकादिसूत्रभाष्याभ्याम्**। अमृष्यमाणोऽसहमानःक्षणिकवादी क्षणभङ्गविज्ञानवादी बौद्धः। आहेत्यस्य स्फटिकेत्यादिसूत्रमित्यन्वयः।

स्फटिकेऽपीत्यादि सूत्रम्। क्षणिकत्वात् क्षणमात्रावच्छिन्नसत्त्वकत्वात् व्यक्तीनां ज्ञानज्ञेयव्यक्तीनामित्यर्थः। व्याचष्टे **स्फटिकस्येत्यादिना**। पक्षः प्रतिज्ञातोऽर्थः स चा-

(भा०) "स्फटिकस्याभेदेनावस्थितस्योपधानभेदान्नानात्वाभिमान इत्ययमविद्यमानहेतुकः पक्षः । कस्मात् ? स्फटिकेऽप्यपरापरोत्पत्तेः । स्फटिकेऽपि अन्या व्यक्तय उत्पद्यन्ते अन्या निरुद्ध्यन्त इति । कथम् ? क्षणिकत्वाद् व्यक्तीनाम् । क्षणश्चाल्पीयान्कालः-क्षणस्थितिकाः क्षणिकाः । कथं पुनर्गम्यते क्षणिका व्यक्तय इति ? उपचयापचयप्रबन्धदर्शनाच्छरीरादिषु । पक्तिनिर्वृत्तस्याहाररसस्य शरीरे रुधिरादिभावेनोपचयोऽपचयश्च प्रबन्धेन प्रवर्त्तते । उपचयाद्व्यक्तीनामुत्पादः, अपचयाद्व्यक्तिनिरोधः । एवं च सत्यवयवपरिणामभेदेन वृद्धिः शरीरस्य

(ख०)उपचयेति । 'शरीरादिषु उपचयापचयप्रबन्धदर्शनात् गम्यते यत् क्षणिका व्यक्तय' इति सम्बन्धः । अत्र प्रयोगः—प्रतिक्षणं शरीमन्यच्चान्यच्च भवति—बाह्यप्रत्ययाभेदे सत्यन्ते विशेषदर्शनात्—पच्यमानभूमिपाकजवदिति ।

एवञ्चेति । अयमत्र बौद्धोक्तेराशयः । यत् सत् तत् सर्वं क्षणिकम्—यथा शरीरम्—तथा च स्फटिकः । शरीरस्य च कालपरिपाक-

---

(भा०चं०) विद्यमानहेतुको मन्यतेऽसद्धेतुक इत्यर्थः । अक्षणिकवादी पृच्छति **कस्मादिति** । स्फटिके स्फटिकत्वाभिमते वस्तुनि समूहभूते इत्यर्थः । निरुध्यन्त इति कर्मकर्त्तरि प्रयोगः । क्षणलक्षणमाह **अल्पीयः काल इति** । यतो नाल्पीयान् कालस्तं क्षणमाचक्ष्महे अल्पीयानल्पतरः । क्षणिकपदस्य प्रकृत्यर्थमुक्त्वा प्रत्ययार्थमाह **क्षणस्थितिकाः क्षणिका इति** । स्थितिः सत्ता । तथाच प्रत्ययार्थः सन् क्षणावच्छिन्नात्मधारणकर्त्रीति समुदायार्थः । स्थिरवादी पृच्छति **कथं पुनरिति** । कस्माज्ज्ञापकादित्यर्थः । उत्तरमाह **उपचयेत्यादिना** । उपचयो वृद्धिः अपचयो ह्रासः तयोः प्रबन्धः समूहः । तस्य

(भा०) कालान्तरे गृह्यते इति । सोऽयं व्यक्तिविशेषधर्मो व्यक्तिमात्रे वेदितव्य इति" ॥ १० ॥

(सू०) नियमहेत्वभावाद्यथादर्शनमभ्यनुज्ञा ॥ ११ ॥

(भा०) सर्वासु व्यक्तिषु उपचयापचयप्रबन्धः शरीरवदिति नायं नियमः । कस्मात् ? हेत्वभावात् । नात्र प्रत्यक्षमनुमानं वा प्रतिपादकमस्तीति । तस्माद्यथादर्शनमभ्यनुज्ञा । यत्र यत्रोपचयापचयप्रबन्धो दृश्यते तत्र तत्र व्यक्तीनामपरापरोत्पत्तिरुपचया-

---

(ख०) वशेन स्थौल्यस्य ह्रासस्य च दर्शनात् प्रतिक्षणं सूक्ष्मः परिणतिभेदोऽनुमीयते । स चान्तरा विनाश एवेति । यस्यापि स्फटिकादेस्तादृशस्थौल्यं ह्रासो वा न दृश्यते तस्यापि सत्त्वेन शरीरवदेव प्रतिक्षणं विनाशोत्पादावनुमीयेते इति ॥

बौद्धोक्तनियमनिराकरणपरं सूत्रम्—नियमेति ।

(भा०चं०)दर्शनात् ।पक्तिः पाकः विनाशविशेषः वृत्तस्य अतीतस्य विनष्टस्य आहाररसस्य भुक्तान्नपानादिद्रव्यस्य। रसोऽन्नपानादिसारः उत्कृष्टभागः दधिसारनवनीतवत । रुधिरं तद्विकारभूतं शोणितम् । आदिशब्देन शुक्रपर्यन्तो धातुर्गृहीतः । प्रबन्धेन कार्यकारणभावेन वर्तते प्रवर्तते ॥ १० ॥

व्याप्तिममन्यमानो नैयायिकः प्रत्यवतिष्ठते **नियमेत्यादिसूत्रे**ण । व्याचष्टे **सर्वासु व्यक्तिष्विति** । नायं नियमो नेयं व्याप्तिः । व्यक्तित्वावच्छेदेन उपचयापचयप्रबन्धो न व्यापक इत्यर्थः । क्षणिकवादी हेतुं पृच्छति **कस्मादिति** । अक्षणिकवाद्युत्तरं **हेत्वभावादिति** । हेत्वभावात् प्रमाणाभावात् । प्रमाणं विभागेनाशङ्क्य निषेधति **नात्रेत्यादिनाऽस्तीत्यन्तेन** । व्यवस्थामुपसंहरति **तस्माद्यथादर्शनमिति** । द्विधा दृश्यते व्यक्तिः कालभेदेऽपि स्फटिकादिव्यक्तिरेकरूपैव । शरीरादिव्यक्तिस्तु बाल्यादिकालभेदेन नाना-

(भा०) पचयप्रबन्धदर्शनेनाभ्यनुज्ञायते यथा शरीरादिषु। यत्र यत्र न दृश्यते तत्र तत्र प्रत्याख्यायते यथा ग्रावप्रभृतिषु। स्फटिकेऽप्युपचयापचयप्रबन्धो न दृश्यते। तस्मादयुक्तं स्फटिकेऽप्यपरापरोत्पत्तिरिति। यथा चार्कस्य कटुकिम्ना सर्वद्रव्याणां कटुकिमानमापादयेत्तादृगेतदिति ॥ ११ ॥

(भा०) यश्च—'अशेषनिरोधेनापूर्वोत्पादं निरन्वयं द्रव्यसन्ताने क्षणिकतां मन्यते' तस्यैतत्—

(सू०) नोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेः ॥ १२ ॥

(ख०)नोत्पत्तीति सूत्रम्। उपचयापचयोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेरित्यर्थः। उपचयापचयौ च तावुत्पत्तिविनाशकारणे चेति कर्मधारयसमासः।

(भा०चं०) रूपा। तदिदं स्फुटयति **यथा शरीरादिष्विति**। व्यतिरेकोदाहरणं **यथा ग्रावप्रभृतीत्यादि**। तस्मान्नियमवादयुक्तिरयुक्तेत्याह **तस्मादयुक्तमिति**। शरीरदृष्टान्ते स्फटिकेऽपरापरोत्पत्तिसाधनमुपहसति **यथार्कस्य कटुकिम्नेत्यादिना**। कटुकिमा कटुकत्वं तेन सर्वद्रव्याणां गुडादीनामपि कटुकिमानं कटुरसमापादयेत्। गुणिनि विद्यमानाद्भावप्रत्ययेन गुणे वर्त्तमानात्तु सा जातिरभिधीयत इति ध्येयम्। आपादयेत् साधयेत् कश्चिन्मूढ इति शेषः। तादृगेतच्छरीरप्रबन्धेन स्फटिकप्रबन्धसाधनमित्यर्थः ॥ ११ ॥

नियमं दूषयित्वा क्षणभङ्गमपि दूषयितुमनुवदति **यश्चेत्यादिना मन्यत इत्यन्तेन**। अशेषनिरोधेन सर्वावयवभङ्गेन सर्वविनाशेन हेतुना तादृक्समूहोत्पादं निरन्वयं पूर्वांशासम्बद्धं द्रव्यसन्ताने द्रव्यसमूहे क्षणिकतां क्षणिकत्वाभिन्नं मन्यते स्वीकरोति। एतत्क्षणिकत्वं नेति सूत्रस्थेनान्वितम्। **नोत्पत्तीत्यादि सूत्रम्**। व्याचष्टे **उत्पत्ती-**

(भा०) उत्पत्तिकारणं तावदुपलभ्यते अवयवोपचयो वल्मीकादीनाम्। विनाशकारणं चोपलभ्यते घटादीनामवयवविभागः। यस्य-तु अनपचितावयवं निरुध्यते अनुपचितावयवं चोत्पद्यते-तस्याशेषनिरोधे निरन्वये वाऽपूर्वोत्पादे न कारणमुभयत्राप्युपलभ्यते इति ॥ १२ ॥

(सू०) "क्षीरविनाशे कारणानुपलब्धिवद्दध्युत्पत्तिवच्च तदुत्पत्तिः" ॥ १३ ॥

(भा०) "यथानुपलभ्यमानं क्षीरविनाशकारणं दध्युत्पत्तिकारणं चाभ्यनुज्ञायते तथा स्फटिके परापरासु व्यक्तिषु विनाशकारणमुत्पादकारणं चाभ्यनुज्ञेयमिति" ॥ १३ ॥

(सू०) लिङ्गतो ग्रहणान्नानुपलब्धिः ॥ १४ ॥

(भा०चं०) **त्यादिना**। अवयवोपचयो वृद्धिरूपायामुत्पत्तौ कारणम्। अवयवापचयस्तु खण्डावयव्युत्पत्तौ कारणम्। उपलभ्यते वल्मीकवृक्षादीनां विभागः—आरम्भकावयवसंयोगनाशको गुणविशेषः। यस्य तु क्षणिकवादिनस्तु अनपचितावयवमभग्नावयवं विभक्तारम्भकावयवमिति यावत्। निरुध्यते नश्यति स्वरूपं जहाति। कर्मकर्तरि भाष्यप्रयोगः। उपचितावयवम् अधिकसंयुक्तावयवं न तथाऽनुपचितावयवम् उत्पद्यते वर्द्धते। तस्य क्षणिकवादिनो मते। अविशेषनिरोधे इति षष्ठीतत्पुरुषसमासः। निरन्वये पूर्वावयवैरन्वयं विना। कारणं जनकम्। उपलभ्यते प्रमाणेनेति शेषः ॥ १२ ॥

एवं दूषितमपि स्वमतं क्षणिकवादी स्थापयति **क्षीरविनाशेत्यादि** सूत्रेण। व्याचष्टे **यथेत्यादिना**। दृष्टान्तसिद्धं दार्ष्टान्तिके स्थापयति **तथेत्यादिनाऽभ्यनुज्ञेयमित्यन्तेन** ॥ १३

इदमक्षणिकवादी दृष्टान्तासिद्ध्या निराचष्टे **लिङ्गत इत्यादि**

(भा०) क्षीरविनाशलिङ्गं क्षीरविनाशकारणं दध्युत्पत्तिलिङ्गं दध्युत्पत्तिकारणं च गृह्यतेऽतो नानुपलब्धिः । विपर्ययस्तु स्फटिकादिषु द्रव्येषु अपरापरोत्पत्तीनां न लिङ्गमस्तीत्यनुत्पत्तिरेवेति ॥ १४ ॥

(भा०च०) **सूत्रेण** । व्याचष्टे **क्षीरेत्यादिना** । क्षीरविनाशलिङ्गं तदवयवेषु दध्युत्पात्तिः समवायेन द्रव्योत्पत्तौ तेन द्रव्यान्तरस्य प्रतिबन्धकत्वात् । तथा चेमे क्षीरावयवाः क्षीरविनाशवन्तः क्षीरविरोध्यवयवोत्पत्तेः । विनाशेऽनुमिते कार्यत्वात्कारणमनुमीयत इत्याह **कारणं गृह्यत इति** । दध्युत्पत्तिलिङ्गं दधिप्रत्यक्षं तेन गृहीतायामुत्पत्तौ कार्यत्वात्कारणमनुमीयते । अतो ग्रहणात् नानुपलब्धिः । **विपर्यय इति** । न हि स्फटिकादिष्वपरापरोत्पत्तौ लिङ्गमस्तीति भावः । तदिदमुत्तरवाक्येनानुत्पत्तिरेवेत्यन्तेन स्पष्टयति ।

अत्र वार्त्तिकम् । स्फटिकादिव्यक्तीनामपरापरोत्पत्तौ लिङ्गं न नास्ति शीतोष्णस्पर्शभेदस्य नानात्वसाधनत्वात् । शीतोष्णस्पर्शभेदो नानात्वे दृष्टः । यथाऽग्नावुदके च । अस्ति चायं शीतोष्णस्पर्शभेदः स्फटिके । न । स तु निमित्तान्तराद्भवतीति । किं पुनर्निमित्तम् । अतेजोऽवयवानुप्रवेशः । अतेजोऽवयवाऽनुप्रवेशो न युक्तः अल्पतरबहुतरानुप्रवेशे हेत्वभावात्—हेमन्ते ह्याकाशे पर्युषितानां काष्ठभूम्यश्मलोहानां शैत्यस्योत्तरोत्तरो विशेषो दृष्टः । यथा पुनर्ग्रीष्मातपसन्तप्तानां तेषां पुनरौष्ण्यस्य, न हि तेष्वल्पतरबहुतरप्रवेशे कारणं पश्यामः । तस्मात्स्वगतमहाभूतविशेषापेक्षाणि आसादितबाह्यनिमित्तानि भूतान्येव तथोत्पद्यन्त इति युक्तम् । न युक्तं—न ह्यतेजोऽवयवाऽनुप्रवेशेन भूतस्वभावो निवार्यत इति । भूतस्वभावस्य चोभयपक्षसाम्यात् असाधनं भूतस्वभाव इति । विरुद्धश्चायं हेतुः । कस्मात् ? एकस्य विशेषाऽभ्युपगमात् । एकं वस्तु एकस्मिन् काले कठिनमुष्णं गच्छति चेति त्रिस्वभावकं प्राप्नोति ।

(भा०चं०)ततश्च विशेषदर्शनादित्ययं हेतुः "सिद्धान्तमभ्युपेत्य तद्विरोधी विरुद्धः" इति विरुद्धो भवति। अथ मन्यसे विशेषमात्रं नानात्वं न प्रतिपादयति अपि तु विरोधी विशेषः। न। अभिप्रायापरिज्ञानात्—वयमपि न ब्रूमो विशेषमात्रं नानात्वसाधनमपि तु विरोधी विशेषः। इतरेतरव्यावृत्तो लक्षणत्वेनोपपन्नः स विरुद्धः। यद्यविरुद्धः स्यान्न लक्षणं स्यात्। एकवृत्तित्वे वा लक्षणत्रयस्य तत्तद्वस्तु किमभिधीयते। यदि तावत्पृथिवी तन्न युक्तमौष्ण्यदर्शनात्। अथ तेजः तदपि न। काठिन्यदर्शनात्। एतेन वायुर्व्याख्यातः। सोऽयं हेतुर्भूतलक्षणं बाधते नानात्वसाधनं वा न भवति। एतेन जले तापग्रहणं प्रत्युक्तम्। जलेऽग्निरूपग्रहणप्रसङ्गस्तु न युक्तः। अभिभवादित्येके। तन्न। सिद्धान्तापरिज्ञानात्—नायं सिद्धान्तो–जलरूपेणाग्निरूपमभिभूयत इति, अपि तु तेजसश्चातुर्विध्यात्(१)। अनुद्भुतरूपादि तेजसश्चातुर्विध्यं प्रतिपादितमिन्द्रियप्रकारणे। या चेयं प्रतिज्ञा अन्यश्चान्यश्च स्फटिके इति। अस्याः कोऽर्थः। यदि भिन्नत्वमात्रं तर्हि सिद्धासाधनं स्तम्भादेरन्यः स्फटिक इति। अथ स्फटिकान्तरादन्य इति। इदमपि तथैव। अथ पूर्वस्फटिकादन्यः। कतमोऽसौ पूर्वः स्फटिको यतोऽयमन्य इति। व्यवच्छेदस्याशक्यत्वादनभिधानम्—यथोभयपक्षसंप्रतिपन्ना रूपादयस्तेभ्योऽन्यानन्यविचारो घटादेर्युक्तः। न खलु पूर्वस्फटिकान्तरम् उभयपक्षसंप्रतिपन्नं यतो वर्तमानमन्यत्वेन साध्यते। अथोभयपक्षसंप्रतिपन्नं पूर्वस्फटिकान्तरम् तदा व्यर्थं साधनम्। अथ वर्तमानं स्फटिकमभ्युपगम्य यदतीतं स्फटिकान्तरं तदन्यदिति साध्यते एवं सति शीतोष्णस्पर्शभेदो

(टि०) १ तेजसश्चातुर्विध्यमुक्तं भाष्यकारेणेन्द्रियप्रकरणे तद्यथा उद्भूतरूपस्पर्शप्रत्यक्षम् उद्भूतरूपमनुद्भूतस्पर्शं प्रत्यक्षं उद्भूतस्पर्शमनुद्भूतरूपमप्रत्यक्षम् अनुद्भूतरूपस्पर्शमप्रत्यक्षमेवं चातुर्विध्यम्। उदाहरणानि भाष्यादनुसधेयानि।

(भा०) अत्र कश्चित्परिहारमाह—

(सू०) न पयसः परिणामगुणान्तरप्रादुर्भावात् ॥ १५ ॥

(ख०)परीहारमिति—त्रयोदशसूत्रोक्तबौद्धकृताक्षेपस्येति यावत् ।

(भा०चं०) न तद्धर्मः वर्तमानस्फटिकधर्मत्वात् । वर्तमानाच्च स्फटिकादन्यदतीतमिति केनैतन्न प्रतिपन्नम् । अथ तदेवान्यदिति, व्याघातः—तर्हि तदेवान्यच्चेति । एवं यथायथा सूत्रमिदं विचार्यते तथातथा सिद्धसाधनं भवति सिद्धान्तश्च वाधते इति । इत्थमन्यदप्यत्र वार्त्तिकं द्रष्टव्यम् ।

अथाक्षणिकत्वे किं प्रमाणम् । आधाराधेयभावात् एककालानुभाविनी कार्यकारणे कुण्डवदरवत् इति । अतश्च विप्रतिपन्ना अयुगपत्कालाः प्रत्यया एकविषयाः अव्युत्थायितत्प्रत्ययसामानाधिकरणत्वे सति समानशब्दवाच्यत्वात् वर्तमानैकक्षणानेकपुरुषप्रत्ययवत् । यथा वर्तमानक्षणविषयाणामनेकपुरुषप्रत्ययानामव्युत्थापितत्प्रत्ययसामानाधिकरण्ये सति समानशब्दवाच्यानामेकविषयत्वं तथाचाव्युत्थायितत्प्रत्ययसमानाधिकरणाः समानशब्दवाच्याश्च विप्रतिपन्ना अयुगपत्कालाः प्रत्ययाः । तेप्येकविषया इति । प्रत्यात्मं नानैककर्तृकाः प्रत्ययाः अप्रतिसन्धानप्रसङ्गात् देवदत्तादिप्रत्ययवदिति । रूपरसगन्धप्रत्ययाः एकानेकनिमित्ताः मयेति प्रतिसन्धानात् कृतसमयानां बहूनां वर्तमानक्षणानेकविज्ञानवदिति । श्वस्तनाद्यतनविज्ञानानि एकसन्ततौ एकानेकनिमित्तानि मयेति प्रतिसन्धानात् पूर्ववत् । शास्त्रार्थप्रत्ययाः एकानेकनिमित्ताः प्रतिसन्धानात्पूर्ववत् । नानाविषयाणामनेककर्तृकाणाञ्च प्रत्ययानामप्रतिसन्धानादिति पूर्ववन्न्याय इति ॥ १४ ॥

अत्र बाह्यनैयायिकयोर्विवादे सांख्यः समाधत्ते इत्याह **अत्र कश्चिदिति**। **न पयस इत्यादि सूत्रम्** । विनाश इत्यध्याहृत्य नेत्यनेनान्वयः । सूत्रमिदं व्याचष्टे **पयसः परिणाम इति** ।

(भा०) पयसः परिणामो न विनाश—इत्येक आह । परिणामश्च—अवस्थितस्य द्रव्यस्य पूर्वधर्मनिवृत्तौ धर्मान्तरोत्पत्तिरिति ।

गुणान्तरप्रादुर्भाव—इत्यपर आह । गुणान्तरप्रादुर्भावश्च—सतो द्रव्यस्य पूर्वगुणनिवृत्तौ गुणान्तरमुत्पद्यत इति । स खल्वेकपक्षीभाव इव ॥ १५ ॥

(भा०) अत्र तु प्रतिषेधः—

(सू०) व्यूहान्तराद् द्रव्यान्तरोत्पत्तिदर्शनं
पूर्वद्रव्यनिवृत्तेरनुमानम् ॥ १६ ॥

(ख०)गुणान्तरेति ।द्रव्यं तावत्सदेव, गुणोऽपि सन्नेव केवलमनुद्भूत आसीत्—एकश्चोद्भूतो गुणः तत्र य उद्भूतस्तिरोभवति. पूर्वगुणस्य निवृत्तौ तिरोभूतौ गुणान्तरमुत्पद्यते तद् 'भवती'त्यर्थः ।

स खल्विति । उभयोरपि पक्षयोरेकमेवावसानम् । उभयत्र द्रव्यमवतिष्ठते—एकस्याविर्भावतिरोभावौ एकस्य च विनाशप्रादुर्भावाविति हृदयम् ।

(भा०चं०) स्वसिद्धान्तमाह सांख्यः । नैयायिकनास्तिकयोर्मतं पराचष्टे **न विनाशः पयस इति** । एकः सांख्यो ब्रूते । परिणामलक्षणमाह **परिणामश्चेत्यादिना** । अवस्थितस्य अपरित्यक्तस्वरूपस्य । द्रव्यस्य दुग्धादेः पूर्वधर्मनिवृत्तौ दुग्धत्वादिनिवृत्तौ धर्मान्तरोत्पत्तिर्दधित्वाद्युत्पत्तिः । इतिपदं सांख्योक्तसमाप्त्यर्थम् ॥

दुग्धत्वदधित्वादिसामान्यं नित्यं नोत्पद्यते न नश्यतीत्यतः परिणामान्यदन्य आह **गुणान्तरेत्यादि** । गुणान्तरमाकृत्यन्तरं तस्य प्रादुर्भाव उत्पत्तिः । अपर उत्तरोत्तरसांख्याः । गुणान्तरप्रादुर्भावं लक्षयति **सत इत्यादिना** । सतोऽवस्थितस्य । पूर्ववद्व्याख्यानम् । मतद्वयमेकीकृत्य निराकर्तुमाह **स खल्विति** । एकपक्षीभावो धर्मिणोऽविनाशात् ।१५।

(भा०) सम्मूर्छनलक्षणादवयवव्यूहाद् द्रव्यान्तरे दध्न्युत्पन्ने गृह्यमाणे पूर्वं पयोद्रव्यमवयवविभागेभ्यो निवृत्तमित्यनुमीयते। यथा मृदवयवानां व्यूहान्तराद् द्रव्यान्तरे स्थाल्यामुत्पन्नायां पूर्वं मृत्पिण्डद्रव्यं मृदवयवविभागेभ्यो निवर्तते इति । मृद्वच्चावयवान्वयः पयोदध्नोर्नाशेषनिरोधे निरन्वयो द्रव्यान्तरोत्पादो घटत इति ॥ १६ ॥

(ख०) सम्मूर्च्छनेनेति । क्षीरावयवा एव हि क्षीराविनाशे सत्युत्पन्नपाकजाविलक्षणं द्रव्यमुत्पादयन्ति । यदि तु सर्वं कार्यं सदेव कारणव्यापारात्प्रागपि—तर्हि व्यर्थः कारणव्यापारः, अभिव्यक्तेरपि कार्यत्वेन सत्त्वात् । असत्त्वे वा यथा सैव न सती क्रियते एवं कार्यान्तराण्यपीत्याशयः ।

घटत इति । न ह्यनप्रवृत्तस्य पूर्वावस्थातोऽभिव्यक्ती भवतो विनाशप्रादुर्भावौ वेति तस्मादयुक्तमवस्थितस्य परिणाम इति ।

(भा०चं०) नैयायिकसिद्धान्तमाह **अत्र तु प्रतिषेध इति** । **व्यूहान्तरादित्यादि सूत्रम्** । व्यूहान्तरं व्याचष्टे **संमूर्च्छनलक्षणादिति**। समूर्च्छनं पूर्वव्यूहभङ्गे सति दध्यारम्भकहेतुसंयोगे सति दध्यारंभकावयवसंयोगः तल्लक्षणं यस्य तस्मात् । दध्नि दध्यादौ । उप उपपन्ने स्वरूपं प्राप्ते सति गृह्यमाणे दृश्यमाणेऽवयवविभागेभ्यो हेतुभ्यः निवृत्तं विनष्टं त्यक्तस्वरूपमिति यावत् । अत्र दृष्टान्तमाह **यथेत्यादिना** । **पूर्वपिण्डमिति** । पिण्डमिति नपुंसकप्रयोगो यजुःशाखिनां साधुः मृद्वच्चावयवान्वयः मृद्वत् मृत्पिण्डस्येव घटादौ दुग्धनाशो दध्नि अवयवान्वय इत्यर्थः । पयोदध्नोर्द्वयोरपि अभिन्नावयवसम्बन्ध इत्यर्थः । अवयवास्तन्त्रं अवयवी न तु भावः । नन्ववयवान्वयं विनैवोत्पद्यतां द्रव्यान्तरमित्यत आह **निरन्वयो न घटत इति** ॥ १६ ॥

(भा०) अभ्यनुज्ञाय च निष्कारणं क्षीरविनाशं दध्युत्पादं च प्रतिषेध उच्यते इति—

(सू०) क्वचिद्विनाशकारणानुपलब्धेः क्वचिच्चोपलब्धेरनेकान्तः ॥ १७ ॥

(भा०) क्षीरदधिवन्निष्कारणौ विनाशोत्पादौ स्फटिकव्यक्तीनामिति नायमेकान्त इति। कस्मात्? हेत्वभावाद्—नात्र हेतुरस्ति—अकारणौ विनाशोत्पादौ स्फटिकादिव्यक्तीनां क्षीरदधिवद्, न पुनर्यथा विनाशकारणभावात् कुम्भस्य विनाश उत्पत्तिकारणभावा च्चोत्पत्तिः। एवं स्फटिकादिव्यक्तीनां विनाशोत्पत्तिकारणभावाद्विनाशोत्पत्तिभाव इति।

निरधिष्ठानं च दृष्टान्तवचनम्। गृह्यमाणयोर्विनाशो-

(ख०)गृह्यमाणयोरिति। धर्मिणमाश्रित्य तत्समानधर्मा दृष्टान्तो भवति। स्फटिकोत्पादविनाशौ च धर्मिणौ। तत्समानधर्मतया क्षीरदधिविनाशोत्पादयोर्दृष्टान्तवचनेन भवितव्यम्। न पुनः स्फटिकोत्पादविनाशौ धर्मिणौ गृह्येते तस्मान्न तत्समानधर्मतया दृष्टान्तावुक्तौ भवत इति तात्पर्यम्॥

(भा० चं०) अभ्युपगमवादेनापि दूषणं वक्तुं सूत्रमवतारयति **अनुभ्यज्ञाय चेत्यादिना**। **क्वचिदित्यादि सूत्रम्**।

व्याचष्टे **क्षीरेत्यादि**। एकान्तो नियमः नेयं व्याप्तिरित्यर्थः। पृच्छति **कस्मादिति**। उत्तरमाह **हेत्वभावादिति**। हेत्वभावात् विनिगमकाभावात्। विनिगमकाभावं प्रकटयति। **नात्रेत्यादिना इतीत्यन्तेन**।

(भा०) त्पादयोः स्फटिकादिषु स्यादयमाश्रयवान् दृष्टान्तः–क्षिरविनाशकारणानुपलब्धिवद्दध्युत्पत्तिवच्चेति । तौ तु न गृह्येते । तस्मान्निराधिष्ठिनोऽयं दृष्टान्त इति ।

अभ्यनुज्ञाय च स्फटिकस्योत्पादविनाशौ योऽत्र साधकस्तस्याभ्यनुज्ञानादप्रतिषेधः । कुम्भवन्न निष्कारणौ विनाशोत्पादौ स्फटिकादीनामित्यभ्यनुज्ञेयोऽयं दृष्टान्तः–प्रतिषेद्धुमशक्यत्वात् । क्षीरदधिवत्तु निष्कारणौ विनाशोत्पादाविति–शक्योऽयं प्रतिषेद्धुं कारणतो विनाशोत्पत्तिदर्शनात् । क्षीरदध्नोर्विनाशोत्पत्ती पश्यता तत्कारणमनुमेयम् । कार्यलिङ्गं हि कारणम् । इत्युपपन्नमनित्या बुद्धिरिति ॥ १७ ॥

(भा० चं०) निराधिष्ठानं निर्विषयं प्रमाणाभावाद्विषयो नास्तीति भावः । विनाशोत्पत्त्योर्निराधिष्ठानत्वं प्रकटयति **गृह्यमाणयोरित्यादि** । स्फटिकादिषु विनाशोत्पत्त्योर्गृह्यमाणयोः सतोः अयं दृष्टान्त आश्रयवान् स्यादित्यर्थः । **अयं भावः** । स्फटिकादिषु विनाशोत्पादौ यदि गृह्येतां तदा दृष्टान्तः सविषयः स्यादिति । दृष्टान्तो दृष्टान्तवचनम् । उपसंहरति तस्मादिति ।

कार्यानुमेयं कारणं निषेद्धुमशक्यमित्याह **अभ्यनुज्ञाय चेत्यादि शक्यत्वादित्यन्तेन** । अत्र विनाशोत्पादकयोः । तस्य साधकस्य अभ्यनुज्ञानात् स्वीकारात् । अप्रतिषेधः प्रतिषेधाभावः । प्रतिषेद्धुं शक्यं दृष्टान्तमाह **क्षीरेत्यादिना** । प्रासङ्गिकमुपपाद्य प्रकृतमुपसंहरति **अनित्या बुद्धिरिति** ॥ १७ ॥

इति श्रीभाष्यचन्द्रे औपोद्घातिकक्षणभङ्गप्रकरणभाष्यचन्द्रिका ॥

बुद्धेर्नित्यत्वानित्यत्वपरीक्षां कृत्वा इदंधर्मत्वं निश्चेतुं विचारमारभते इदन्त्वित्यादि ॥

(३) बुद्ध्यात्मगुणत्वप्रकरणम् ।

(भा०) इदं तु चिन्त्यते—कस्येयं बुद्धिरात्मेन्द्रियमनोर्थानां गुण इति । प्रसिद्धोऽपि खल्वयमर्थः परीक्षाशेष प्रवर्त्तया-

---

(ख०)अत्रैव भाष्यचन्द्रस्य विरतिः ।

अतः परम्—

दैवस्य दुर्विपाकात् कालगतेरेव दुर्निवारत्वात् ।
अस्तं गमिते चन्द्रे खद्योतो द्योतते नितराम् ॥

क्षणभङ्गप्रकरणानन्तरं बुद्धेरात्मगुणत्वप्रतिपादनपरम्प्रकरणं प्रारभ्यते । सांख्याभिमतानित्यबुद्धितत्त्वानिराकरणे सति बुद्धेरात्मगुणत्वं सम्भाव्यते । नित्यबुद्धिसद्भावे ज्ञानस्य तद्धर्मत्वादात्मधर्मत्वानुपपत्तिः । अतः पूर्वप्रकरणमुत्तरस्य हेतुर्निर्वाहकं चेति युक्तमिदानीन्तस्यावतारः ।

प्रयोजनं चास्य प्रकरणस्य शरीरादिव्यतिरिक्तात्मासिद्धिरेव । आत्मप्रकरणे हि प्रतिसन्धानबलेन बुद्ध्याऽऽत्मा साधितः, इह तु गुणतयेति विवेकः ।

सर्वस्य क्षणिकत्वे समवायिकारणत्वस्यैवाभावः । तथा चात्मनि बुद्धिर्गुणतया समवैतीति न सभाव्यते । बुद्धेरात्मगुणत्वं यद्यपि तृतीयाध्यायाद्याह्निकस्थचतुर्दशसूत्र एव साधितं तथाऽपि बुद्धिरूपगुणस्याधारत्वेनैवात्मा सान्निति साधितमत्र त्वात्मनो गुणभूता बुद्धिः सतीति साध्यत इति विवेचनीयम् ।

कस्येयमिति । आत्मेन्द्रियमनोऽर्थानां (मध्ये) कस्य गुण इयं बुद्धिरिति सम्बन्धः ।

प्रसिद्धोऽपीति । यद्यप्ययमर्थः प्रागेव । ३ । १ । १ । परीक्षितस्तथाऽप्यवान्तरविशेषपरिज्ञापनार्थं पुनः परीक्ष्यते । तथाहि परलोकिनमात्मानं साधयता बुद्धिप्रतिकर्त्तृत्ववच्छरीरादिव्यतिरिक्तस्यैव स्मृतिसंस्कारानुभवाश्रयत्वमपि साधितमेवेत्याशयः ।

(भा०)धीति प्रक्रियते । सोऽयं बुद्धौ सन्निकर्षोत्पत्तेः संशयः विशेषस्याग्रहणादिति ।

तत्रायं विशेषः—

(सू०) नेन्द्रियार्थयोस्तद्विनाशेऽपि ज्ञानावस्थानात् ॥ १८ ॥

(भा०)नेन्द्रियाणामर्थानां वा गुणो ज्ञानं तेषां विनाशे ज्ञानस्य भावात् । भवति खल्विदमिन्द्रियेऽर्थे च विनष्टे ज्ञानमद्राक्षमिति । न च ज्ञातरि विनष्टे ज्ञानं भवितुमर्हति । अन्यत् खलु वै तदिन्द्रियार्थसन्निकर्षजं ज्ञानं यदिन्द्रियार्थविनाशे न भवति । इदमन्यदात्ममनःसन्निकर्षजम् । तस्य युक्तो भाव इति ।

(ख०)प्रकरणविषयं संशयमूलं दर्शयति सोऽयमिति । बुद्ध्युत्पत्तौ आत्मनः इन्द्रियस्य अर्थस्य च सन्निकर्षोऽपेक्ष्यतेऽत एवैतेषामेव गुणः सेति ज्ञायते किन्त्वेतेषां मध्ये कस्यैकस्येति संशयो जागर्त्ति ॥

तत्रेति । आत्मन एव गुणो बुद्धिर्नान्यस्येत्यत्र पक्षे साधकीभूतो 'विशेषः' विशिष्टो हेतुः प्रदर्श्यते सूत्र इति शेषः ॥

नेन्द्रियार्थयोरित्यादि सूत्रम् । न इन्द्रियार्थयोः(गुणो बुद्धिः) तयोः (इन्द्रियार्थयोः) विनाशेऽपि ज्ञानस्य (बुद्धेः, बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरमिति सूत्रम्) अवस्थानात् इतिसम्बन्धः ॥

सूत्राक्षरार्थमाह नेन्द्रियाणामिति । अन्धस्य अद्राक्षमिति ज्ञानं भूतपूर्वं ज्ञानं परामृशति न च तत्काले दर्शनेन्द्रियमास्ति दृष्टोऽर्थो वा । न चैदिन्द्रियार्थयोर्ज्ञातृत्वे सम्भवतीत्याह न चेति । ज्ञातरि विनष्टे द्रष्टुरभावे अद्राक्षमिति ज्ञानन्न सम्भवति । ज्ञानानां प्रकारभेदं प्रदर्शयति अन्यादिति । अयं घट इति ज्ञानमिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमिन्द्रियार्थयोरभावे न भवति-तस्मात् भिन्नप्रकारकमपरं ज्ञानमद्राक्षमिति केवलमात्ममनस्सान्निकर्षजम् ।

(भा०)स्मृतिः खल्वियमद्राक्षामिति पूर्वदृष्टविषया । न च विज्ञातरि नष्टे पूर्वोपलब्धेः स्मरणं युक्तम्, न चान्यदृष्टमन्यः स्मरति । न च मनसि ज्ञातर्यभ्युपगम्यमाने शक्यमिन्द्रियार्थयोर्ज्ञातृत्वं प्रतिपादयितुम् ॥ १८ ॥

(भा०) "अस्तु तर्हि मनोगुणो ज्ञानम्"—

(सू०) युगपज् ज्ञेयानुपलब्धेश्च न मनसः ॥१९॥

(ख०) तस्येति–आत्ममनस्सन्निकर्षमात्रजस्य ज्ञानस्य भावोऽस्तित्वम् इन्द्रियार्थयोरभावेऽपि युक्त एव–यतो नात्रेन्द्रियार्थसन्निकर्षस्यावश्यकता । पूर्वोक्तयोर्ज्ञानयोरपरमपि भेदं प्रकटयति स्मृतिरिति । अद्राक्षमिति ज्ञानं स्मृतिरूपं पूर्वदृष्टार्थविषयं भूतवर्तमानकालावस्थायि द्रष्टुरस्तित्वमपेक्षते । ननु मन एव ज्ञातृ भवतु कोऽर्थ आत्मनोऽन्तर्गडुभूतस्येत्यत आह न च मनसीति । मनो यदि ज्ञातृ स्यात् तथाऽपि न भवतीन्द्रियार्थयोर्गुणो बुद्धिरिति । ततश्च नेन्द्रियार्थयोरिति सौत्रः सिद्धान्तः सुस्थित एव । अभ्युपगमवादोऽयम् । न च तत्त्वतो मनसो ज्ञातृत्वं सम्भवति ॥ १८ ॥

अभ्युपगमवादमवलम्ब्य परः प्रत्यवतिष्ठते–अस्तु तर्हीति । यदीन्द्रियार्थयोर्गुणो बुद्धिर्न भवितुमर्हति तर्हि मनस एवास्तु–एवञ्च न बुद्धेरात्मगुणत्वं सिध्यतीत्यर्थः ।

बुद्धेर्मनोगुणत्वमपाकरोति–युगपदित्यादि सूत्रम् । त्रिधा व्याख्यातोऽस्य सम्बन्धः ॥ स यथा (१)यन्मनो युगपज्ज्ञेयानुपलब्धेर्हेतोरनुमीयते तस्य मनसो गुणो ज्ञानं न भवतीति । अत्र व्याख्याने 'युगपज्ज्ञेयानुपलब्धे'रिति मनसोऽनुमाने हेतुः,न पुनर्ज्ञानस्य मनोगुणत्वाभावे । (२)यतो युगपज्ज्ञेयोपलब्धिर्न भवति ततो न मनसो गुणो ज्ञानमिति । (३)अणुमनोद्वारा योगिनो युगपज्ज्ञेयोपलब्धिर्या भवति तस्या असम्भवः

(भा०)युगपज् ज्ञेयानुपलब्धिरन्तःकरणस्य लिङ्गम् । तत्र युगपज् ज्ञेयानुपलब्ध्या यदनुमीयते अन्तःकरणं न तस्य गुणो ज्ञानम् । "कस्य तर्हि ?" ज्ञस्य वशित्वात् । वशी ज्ञाता वश्यं करणं, ज्ञानगुणत्वे वा करणभावनिवृत्तिः । घ्राणादिसाधनस्य च ज्ञातुर्गन्धादिज्ञानभावादनुमीयते—अन्तःकरणसाधनस्य सु-

---

(ख०)स्याद्यदि मनोगुणो ज्ञानं स्यात् । अनयैवानुपपत्त्या मनोगुणो न ज्ञानमिति सिध्यतीति । अयं हेतुः सूत्रस्थचकारेण समुच्चितोभवतीति भाष्यकारः ॥

युगपज्ज्ञानानुपलब्धिर्मनसो लिङ्गमिति प्रथमाध्यायगतं सूत्रं स्मारयति भाष्यकारः युगपदिति । सूत्रार्थमाह तत्रेति । युगपज्ज्ञेयानुपलब्धेर्हेतोर्यस्यान्तःकरणस्यास्तित्वं साध्यते तस्य गुणो ज्ञानन्न भवति । यदि न मनसः कस्य द्रव्यस्य तर्हि गुणो ज्ञानमिति परः पृच्छति कस्येति । तत्रोत्तरम् ज्ञस्य वशित्वादिति । एतच्च 'ज्ञस्य वशित्वादिति' वाक्यं सूत्रत्वेन प्रसिद्धमपि भाष्यमेवेति मन्तव्यमिति परिशुद्धिकृतः । तस्यार्थं स्पष्टयति—वशीति । यो वशी स्वतन्त्रः स एव ज्ञाता ज्ञानगुणवानिति यावत्, यच्च वश्यं परतन्त्रं तत् करणमेव । कर्त्तुरेव स्वातन्त्र्यात्—कर्तृकरणादिसमवधाने चैतन्यं कर्तर्येव दृष्टं न करणादाविति तात्पर्यम् । इष्टापत्तिमाशङ्क्य निराकरोति—ज्ञानगुणत्व इति । यदि मनो ज्ञानगुणवद्भवेत्तर्हि तस्य करणत्वमेवापेयादित्यर्थः यतो न वश्यस्य करणस्य ज्ञानगुणवत्तेति भावः । मनसः करणत्वं द्रढयति—घ्राणादिकरणवत एव पुरुषस्य गन्धादिज्ञानं भवतीति लोके दृश्यते अत एवानुमीयते यन्मनोरूपान्तःकरणवतः पुरुषस्यैव सुखादिज्ञानं स्मृतिश्चेति । घ्राणादि साधनं यस्य—अन्तःकरणं साधनं यस्येत्युभयत्रापि बहुव्रीहिः । ननु भवत्वन्तःकरणसाधनवत एव ज्ञानं गुणः, मत्त

(भा०)खादिज्ञानं स्मृतिश्चेति। तत्र यज् ज्ञानगुणं मनः स आत्मा, यत्तु सुखाद्युपलब्धिसाधनमन्तःकरणं मनस्तादिति संज्ञाभेदमात्रं नार्थभेद इति।

युगपज् ज्ञेयानुपलब्धेश्च योगिन इति वा चार्थः। योगी खलु ऋद्धौ प्रादुर्भूतायां विकरणधर्मा निर्माय सेन्द्रियाणि शरीरान्तराणि तेषु युगपज् ज्ञेयान्युपलभते। तच्चैतद्विभौ ज्ञातर्युप-

---

(ख०) एव तदन्तःकरणसाधनवत्, अतो मनस एव गुणो ज्ञानम्— एवम्भूतस्य साधनवद्रूपस्य मनस आत्मेति संज्ञा—यच्च साधनरूपम्मनस्तस्य संज्ञाऽन्तःकरणमित्यत आह—तत्र यदिति। संज्ञाभेदमात्रं नार्थभेद इति। एवं सति एको ज्ञाता ज्ञानगुणवान् अपरश्च ज्ञानकरणमित्युभयोरावयोः समानमेव। भेदस्तु केवलमेतावन्मात्रमेव यत् यं ज्ञातारं भवान् मन इति व्यपदिशति तमेव वयं आत्मेति व्यपदिशाम इति तात्पर्यम्।

सूत्रस्थचकारेण सूचितं हेत्वन्तरं प्रकटयति युगपदिति। योगिन इति शेष इत्यर्थः। चार्थ इति सूत्रस्थस्य चकारस्यार्थ इति यावत्। उक्तहेतोस्तात्पर्यं विशदयति योगी खल्विति। ऋद्धाविति योगजसिद्धावित्यर्थः। विकरणेति। विशिष्टं योगजसंस्कारविशेषसहकृतं करणं 'विकरणम्'-विकरणं धर्मो यस्य स 'विकरणधर्मा' अस्मदादिकरणाविलक्षणकरणवान्—येन व्यवहितविप्रकृष्टसूक्ष्मादिवेदी भवतीति यावत्। निर्मायेति—योगबलेन विशिष्टेन्द्रियवन्ति तत्तत्कार्यविशेषोपयोगीनि शरीरविशेषाण्यात्मनो निर्माय—तेषु तेषु नानाशरीरविशेषेषु युगपदेव ज्ञेयानि जानाति योगी। तच्चैतदिति—योग्यनुभूतयुगपदनेकज्ञेयज्ञानामित्यर्थः। विभाविति-उक्तनानाशरीरवर्ती यदा

(भा०)पद्यते नाणौ मनसीति । विभुत्वे वा मनसो ज्ञानस्य नात्मगुणत्वप्रतिषेधः । विभु च मनस्तदन्तःकरणभूतमिति तस्य सर्वेन्द्रियैर्युगपत् संयोगाद्युगपज् ज्ञानान्युत्पद्येरन्निति ॥ १९ ॥

(सू०) "तदात्मगुणत्वेऽपि तुल्यम्" ॥ २० ॥

(भा०) "विभुरात्मा सर्वेन्द्रियैः संयुक्त इति युगपज् ज्ञानोत्पत्तिप्रसङ्ग इति" ॥ २० ॥

(ख०)ज्ञातैको भवति तदैवोक्तं युगपज्ज्ञानं सम्भवति । मनस एव कथं न संभवतीत्यत आह नाणाविति । अणु खलु मनो न चाणोरनेकशरीरवर्तित्वं सम्भवति—ततश्चानेकशरीरवर्तिनानायुगपज्ज्ञानानि मनसो न भवितुमर्हन्तीति भावः । ननु मनोऽणुत्वे नास्माकमाग्रहः विभ्वेव तदस्तु तथाच तस्य नानाज्ञानवत्त्वे न काचिदनुपपत्तिरित्यत आह—विभुत्व इति । मनसो विभुत्वेऽनुपपत्त्यन्तरम्भवति, ततश्च तदभ्युपगमो बुद्धेरात्मगुणत्वप्रतिषेधाय न प्रभवति । तामेवानुपपत्तिं दर्शयति—विभु चेति । यद्यन्तःकरणभूतम्मनो विभु तदा तत्सर्वदा सर्वेन्द्रियसंयुक्तं वर्तेत एव ततश्च सर्वदा सर्वेन्द्रियार्थज्ञानानि युगपदेव भवेयुः । न च तत्सम्भवति । नैव कदाचिदपि ज्ञानानि युगपदुत्पद्यन्त इति सार्वजनीना प्रतीतिरिति भावः ॥ १९ ॥

परः प्रत्यवतिष्ठते—तदात्मेति सूत्रेण । ज्ञानस्य 'आत्मगुणत्वेऽपि' 'तत्'—ज्ञानयौगपद्यम्—'तुल्यम्' । आत्मनो विभुत्वेन तस्य सर्वदा सर्वेन्द्रियैः संयुक्तत्वादिति भावः ॥

तदेव व्याचष्टे भाष्यकारः—विभुरात्मेति । 'संयुक्त'इति—सर्वदेति भावः । यथा ज्ञानस्य विभुमनोगुणत्वे युगपज्ज्ञानोत्पत्तिप्रसङ्गस्तथैव विभ्वात्मगुणत्वेऽपीति समानमेवैषाऽनुपपत्तिरुभयोरपि पक्षयोरतश्च नैकम्मत्यपरेण पर्यनुयोज्येति हृदयम् ॥ २० ॥

(सू०) इन्द्रियैर्मनसः सन्निकर्षाभावात्तदनुत्पत्तिः॥२१॥

(भा०) गन्धाद्युपलब्धेरिन्द्रियार्थसन्निकर्षवदिन्द्रियमनःसन्निकर्षोऽपि कारणम् । तस्य चायौगपद्यमणुत्वान्मनसः । अयौगपद्यादनुत्पत्तिर्युगपज् ज्ञानानामात्मगुणत्वेऽपीति ॥ २१ ॥

(भा०) यदि पुनरात्मेन्द्रियार्थसान्निकर्षमात्राद् गन्धादिज्ञानमुत्पद्यते—

(सू०) नोत्पत्तिकारणानपदेशात् ॥ २२ ॥

(ख०) उक्तं प्रत्यवस्थानमपाकरोति—इन्द्रियैरिति सूत्रम् । आत्मनो विभुत्वात्तस्य सान्निकर्षे सत्यपि ज्ञानोत्पत्ताविन्द्रियमनस्सन्निकर्षस्याप्यपेक्षितत्वादणोश्च मनसोऽनेकेन्द्रियैस्सह युगपत्सान्निकर्षस्यासम्भवान्न युगपज्ज्ञानोत्पत्तिसम्भव इत्यर्थः ॥

सूत्रार्थं वर्णयति गन्धादीति । गन्धादीनामनेकेषामर्थानामुपलब्धौ यथा इन्द्रियार्थयोः आत्ममनसोश्च सन्निकर्षोऽपेक्ष्यते तथैवेन्द्रियमनसोरपीति । अस्त्वेवं किन्तेनेत्यत आह—तस्येति । इन्द्रियमनस्सन्निकर्षस्येत्यर्थः । न चात्मा विभुरतस्तस्य सान्निकर्षस्य युगपत्सम्भवे कथन्न युगपज्ज्ञानोत्पत्तिरित्यत आह—अयौगपद्यादिति । मनसोऽणुत्वान्न तस्य सन्निकर्षोऽनेकैरिन्द्रियैस्सम्भवतीत्यतो मनस्सन्निकर्षासम्भवे युगपज्ज्ञानोत्पत्तेरसम्भव एव । अतो यद्यपि विभोरात्मनो गुणो ज्ञानं तथाऽपि न युगपज्ज्ञानोत्पत्तिसम्भवः ॥ २१ ॥

मनस्सन्निकर्षस्याप्युपलब्धावावश्यकताम्पुनः समर्थयते—यदीति । “मनस्सन्निकर्षानेपक्षं केवलमात्मेन्द्रियार्थसन्निकर्षादेव गन्धादिज्ञानमुत्पद्यते” इति स्यान्मतमित्युपोद्घातभाष्यार्थः ॥

तस्य मतस्योत्तरम्—नोत्पत्तीति सूत्रम् । नैतन्मतमादरणीयम् यतोऽत्र प्रतिज्ञामात्रं क्रियते—ज्ञानोत्पत्तौ मनस्सन्निकर्षो नापेक्ष्यत इत्यत्र‘कारणं’

(भा०)आत्मेन्द्रियसन्निकर्षमात्राद् गन्धादिज्ञानमुत्पद्यते नात्रोत्पत्तिकारणमपादिश्यते येनैतत्प्रतिपद्येमहीति ॥ २२ ॥

(सू०) "विनाशकारणानुपलब्धेश्चावस्थाने तन्नित्यत्वप्रसङ्गः" ॥ २३ ॥

(भा०) "तदात्मगुणत्वेऽपि तुल्यम्–इत्येतदनेन समुच्चीयते । द्विविधो हि गुणनाशहेतुः–गुणानामाश्रयाभावो विरोधी

(ख०)प्रमाणं न अपदिश्यते प्रदर्श्यते–इत्यर्थः । यथोक्तं वार्त्तिककृद्भिः–अस्मादेवोत्पद्यतामिति न कारणमपदिश्यत इति सूत्रार्थ इति । अत्र-अस्मादेवेत्यात्मेन्द्रियार्थसन्निकर्षमात्रादित्यर्थः । विश्वनाथस्त्विदमपि सूत्रं पूर्वपक्षत्वेनोपवर्णितवान् । तन्मतेन चैवं सूत्रार्थः–बुद्ध्युत्पत्तौ कारणस्य अनपदेशात् अकथनात् नात्मगुणो बुद्धिः, आत्ममनस्संयोगस्य कारणत्वे ज्ञानस्य सार्वदिकत्वप्रसङ्ग इति ॥

आत्मेन्द्रियसन्निकर्षमात्रादिति । मनस्सन्निकर्षनिरपेक्षादिति मात्रार्थः । उत्पत्तिकारणमिति–आत्मेन्द्रियसन्निकर्षमात्रादुत्पत्तिर्ज्ञानस्येत्यत्र 'कारणं' प्रमाणमित्यर्थः । प्रतिपद्येमहीति–स्वीकुर्यामेति यावत् ॥ २२॥

पुनः प्रत्यवस्थानम्-विनाशकारणेत्यादि सूत्रेण । आत्मनो नित्यत्वात् तत्रैव च ज्ञानस्य समवेतत्वात् ज्ञानस्य विनाशकारणमाश्रयनाशादिरूपं न सम्भवति–अतस्तस्य सर्वदा 'अवस्थाने' वर्तमानत्वे तस्य नित्यत्वप्रसङ्ग इति सूत्रार्थः ।

सूत्रस्थचकारार्थं वर्णयति भाष्यकारः–तदात्मेति । एतत्सूत्रोक्त आक्षेपो विंशसूत्रोक्ताक्षेपेण सहैवोद्भाव्यते । अतश्चैवं समुच्चितोऽर्थः–बुद्धेरात्मगुणत्वे तस्या विनाशकारणानुपलब्धेस्तन्नित्यत्वमिति । उक्तां विनाशकारणानुपलब्धिं विशदयति–द्विविध इति । यस्मिन् द्रव्ये यो गुणः समवैति तस्य द्रव्यस्य नाशे तद्गुणस्य

(भा०) च गुणः । नित्यत्वादात्मनोऽनुपपन्नः पूर्वः । विरोधी च बुद्धेर्गुणो न गृह्यते तस्मादात्मगुणत्वे सति बुद्धेर्नित्यत्वप्रसङ्गः" ॥ २३ ॥

(सू०) अनित्यत्वग्रहाद्बुद्धेर्बुद्ध्यन्तराद्विनाशः
शब्दवत् ॥ २४ ॥

(भा०) अनित्या बुद्धिरिति सर्वशरीरिणां प्रत्यात्मवेदनीयमेतत् । गृह्यते च बुद्धिसन्तानः । तत्र बुद्धेर्बुद्ध्यन्तरं विरोधी

(ख०) नाश इत्येकः प्रकारः—यथा घटनाशे घटगतरक्ततादिगुणनाशः । वर्तमानगुणविरोधिगुणान्तरोत्पत्तावपि पूर्वगुणस्य नाशो भवतीत्यपरः प्रकारः-यथा द्वितीयशब्दोत्पत्तौ प्रथमशब्दस्य नाशः । आत्मगुणे ज्ञाने पूर्वः प्रकारो न सम्भवतीति प्रदर्शयति—नित्यत्वादिति । आत्मैव ज्ञानस्याश्रयस्तस्य नित्यत्वादेव तन्नाशासम्भवादाश्रयनाशान्नाशो ज्ञानस्य न सम्भवति । पूर्व इति आश्रयनाशान्नाश इत्यर्थः । द्वितीयोऽपि नाशप्रकारो न सम्भवतीत्याह- विरोधीति । यस्य गुणान्तरस्योत्पत्तावात्मवृत्तिज्ञानस्य नाशः स्यात्तादृशं गुणान्तरन्नैव गृह्यते । उपसंहरति—तस्मादिति । द्वयोरपि नाशकारणयोरसम्भवान्नित्यत्वमेव ज्ञानस्यावतिष्ठते तच्चासमञ्जसमेवेत्याक्षेपार्थः ॥ २३ ॥

उक्तमाक्षेपं परिहरति—अनित्यत्वेत्यादि सूत्रम् । यथा शब्दस्य शब्दान्तरेण विनाशस्तथैव बुद्धेरपि बुद्ध्यन्तरेण विनाशो भवत्येवेति न तान्नित्यत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

अनित्यत्वग्रहादिति सौत्रं पदं व्याचष्टे—अनित्येति । ज्ञानमनित्यमिति सर्वेषां जीवानामनुभवसिद्धमेतत् । उक्तमेवानुभवं प्रदर्शयन् ज्ञानस्य नाशकारणमपि प्रदर्शयति—गृह्यत इति । प्रतिज्ञानमस्माभिर्ज्ञानधारोपलभ्यते-प्रथमं घटज्ञानं ततो घटमहं जानामीति ज्ञानमेवं

(भा०)गुण इत्यनुमीयते यथा शब्दसन्ताने शब्दः शब्दान्तरविरोधीति ॥ २४ ॥

(भा०) "असङ्ख्येयेषु ज्ञानकारितेषु संस्कारेषु स्मृतिहेतुष्वात्मसमवेतेष्वात्ममनसोश्च सन्निकर्षे समाने स्मृतिहेतौ सति न कारणस्यायौगपद्यमस्तीति युगपत्स्मृतयः प्रादुर्भवेयुः यदि बुद्धिरात्मगुणः स्यादिति ।"

तत्र कश्चित्सन्निकर्षस्यायौगपद्यमुपपादयिष्यन्नाह—

(ख०) क्रमेण । ततश्च स्पष्टमेतत् प्रतीयते—यदेकं ज्ञानमपरेण तदनन्तरभाविना विनाश्यते । तथाच विरोधिगुणान्तरोत्पत्त्यैव ज्ञानस्य नाश इति सुस्थिरम् । सूत्रोक्तं शब्ददृष्टान्तं परिष्करोति—यथा शब्देति । प्रतिशब्दं शब्दसन्तानः सर्वैरुपलभ्यते—तत्र चाद्यः शब्द उत्तरभाविना शब्देन विरोधिगुणान्तरेण नाश्यत इति सर्वैरेवाभ्युपगम्यत इत्यर्थः ॥ २४ ॥

बुद्धेरनित्यत्वे साधितेऽपि तस्या आत्मगुणत्वमसहमानः परः स्मृतिमादाय प्रकारान्तरेण प्रत्यवतिष्ठते-असङ्ख्येयेष्विति । मा भून्नित्या बुद्धिः । अनन्तनानाज्ञानजनिताः संस्कारास्तु सर्वे आत्मनि समवयन्ति—आत्ममनसोश्च सन्निकर्षो वर्तत एव सर्वदा—संस्कार आत्ममनस्सन्निकर्षश्चेत्युभयमेव स्मृतीनां हेतुः—अनयोश्चोक्तप्रकारेण वर्तमानत्वात् अनन्तनानास्मृतीनां कारणानां युगपदेवोपस्थितौ सर्वास्ताः स्मृतयो युगपदेवोत्पद्येरन् । उक्तस्याक्षेपस्य प्रकृते सम्बन्धं प्रदर्शयति—यदि बुद्धिरिति । बुद्धेरात्मगुणत्वे तज्जनितसंस्कारस्याप्यात्मसमवेतत्वमेवेत्यर्थः ।

एकदेशिमतमुपस्थापयति—तत्रेति । तत्र पूर्वोक्ताक्षेपविषये कश्चित् नैयायिकैकदेशी नानाज्ञानजन्यसंस्कारसन्निकर्षाणामयौगपद्यप्रदर्शनेन परिहारमाहेत्यर्थः ।

(सू०) "ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशसन्निकर्षान्मनसः स्मृत्युत्पत्तेर्न युगपदुत्पत्तिः" ॥ २५ ॥

(भा०) "ज्ञानसाधनः संस्कारो ज्ञानमित्युच्यते । ज्ञानसंस्कृतैरात्मप्रदेशैः पर्यायेण मनः सन्निकृष्यते । आत्ममनःसन्निकर्षात्स्मृतयोऽपि पर्यायेण भवन्तीति" ॥ २५ ॥

(सू०) नान्तःशरीरवृत्तित्वान्मनसः ॥ २६ ॥

(ख०) एकदेशिकृतपरिहारप्रदर्शनपरं सूत्रम्—ज्ञानसमवेतेत्यादि । एकज्ञानजनितः संस्कार एकस्मिन्नेवात्मप्रदेशे समवैति मनस्सन्निकर्षश्चात्मन एकस्मिन् क्षणे एकेनैवात्मप्रदेशेन भवति । ततश्च यज्ज्ञानजनितः संस्कारो यदात्मप्रदेशावच्छेदेन वर्तते तत्प्रदेशावच्छेदेनैव यस्मिन् क्षणे मनस्सन्निकर्षो भवति तस्मिन् क्षणे तत्संस्कारजमात्रजन्यस्मृतेः प्रादुर्भावः सम्भवति न स्मृत्यन्तरस्येति न युगपदनन्तस्मृतिप्रादुर्भावप्रसङ्ग इति परिहारार्थः ।

सूत्रस्थं ज्ञानपदं व्याचष्टे ज्ञानसाधन इति । ज्ञानं साधनं कारणं यस्य स एवम्भूतः संस्कार एवात्र ज्ञानपदेनाभिप्रेत इत्यर्थः । ज्ञानसंस्कृतैः ज्ञानजन्यसंस्कारवद्भिः आत्मनः प्रदेशैर्मनः सन्निकृष्यते—'पर्यायेण' क्रमेण—न तु युगपत् । ततः किमित्यत आह—आत्मेति । उक्तसन्निकर्षाणामयौगपद्यात् तज्जन्यस्मृतीनामप्ययौगपद्यमेवेति भावः॥२५॥

एकदेशिमतं दूषयति—नान्तःशरीरेत्यादि सूत्रम् । (स्मृतियौगपद्यस्य एकदेशिप्रदर्शितपरिहारो) न (युज्यते)। कस्मात्। मनसः अन्तःशरीरवृत्तित्वात् । अन्तःशरीरे वृत्तिः ज्ञानजनकीभूतो व्यापारो यस्य तत्त्वात् । विभोरात्मनः कतिचित्प्रदेशाः शरीरान्तर्वर्तिनः कतिचिद्बहिःप्रदेशवर्तिनः, अणुस्तु मनः शरीराभ्यन्तरमात्रवृत्ति । अतः शरीरातिरिक्तात्मप्रदेशावच्छेदेन नात्ममनोयोगो भवति । किन्तु शरीरावच्छिन्नस्या-

(भा०) सदेहस्यात्मनो मनसा संयोगो विपच्यमानकर्माशयसहितो जीवनमिष्यते । तत्रास्य प्राक् प्रायणादन्तःशरीरे वर्तमानस्य मनसः शरीराद्बहिर्ज्ञानसंस्कृतैरात्मप्रदेशैः संयोगो नोपपद्यत इति ॥ २६ ॥

(सू०) “साध्यत्वादहेतुः” ॥ २७ ॥

(ख०)त्ममनोयोगस्य ज्ञानहेतुत्वमस्त्येव । ततश्च तच्छरीरावच्छिन्ननानास्मृतियौगपद्यप्रसङ्ग आक्षेपकोद्भावितस्तदवस्थ एवेति नैकदेशिपरिहारः सम्यगित्यर्थः ।

एतदेव स्पष्टयन् भाष्यकारो जीवितदशायामेव मनस्सन्निकर्षाद्यात्मनो भवतीति जीवनावस्थामेव वर्णयति–सदेहस्येति । शरीरावस्थितस्य चात्मनो मनस्संयोगो, नाकस्मिकः किन्तु व्यवस्थितकारणक एवेति सूचयति विपच्यमानेति विशेषणेन । विपच्यमानकर्माशयः प्रारब्धकर्मेति यावत् । एकस्मिन् जन्मनि सकलानुभवे तज्जन्मप्रारब्धस्यैव कर्मणो व्यापार इति सिद्धान्तः । आत्ममनस्संयोगस्यैव सकलानुभवकारणत्वेन तस्यैव जीवनमिति संज्ञा । उक्तसिद्धान्तं प्रकृते योजयति तत्रास्येति । प्रायणात् मृत्योः प्राक् जीवितदशायां मनः शरीराभ्यन्तर एव वर्तते ततश्च यद्यपि शरीराद्बहिरपि तस्यात्मनः प्रदेशान्तराणि सन्ति तत्तज्ज्ञानसंस्काराश्च तेषु बहिःप्रदेशेषु सन्ति तथापि तैर्मनसो योगो नास्तीति ततो शरीराद्बहिर्मा भूवन् युगपन्नाना स्मृतयः । शरीराभ्यन्तरे तु य आत्मप्रदेशाः सन्ति तेषु यदा नानाज्ञानसंस्काराः समवयन्ति तदा शरीराभ्यन्तरवृत्तिमनसस्तैः प्रदेशैस्संयोगे सति तत्तत्संस्कारजन्यस्मृतीनां यौगपद्यम्भवितुमर्हति । एवं च नानास्मृतियौगपद्यप्रसङ्गो न परिहृत एकदेशिनेति भावः ॥ २६ ॥

एकदेशी शङ्कते–साध्यत्वादिति सूत्रम् । शरीराद्बहिर्मनो ज्ञानादि-

(भा०) "विपच्यमानकर्माशयमात्रं जीवनम्। एवं च सति साध्यमन्तःशरीरवृत्तित्वं मनस इति" ॥ २७ ॥

(सू०) स्मरतः शरीरधारणोपपत्तेरप्रतिषेधः ॥२८॥

(भा०) सुस्मूर्षया खल्वयं मनः प्रणिदधानः चिरादपि कश्चिदर्थं स्मरति । स्मरतश्च शरीरधारणं दृश्यते । आत्ममनःस-

---

(ख०) पुरुषार्थं न साधयतीत्यद्यत्वे न सिद्धम्। एवं च मनसः शरीरवृत्तित्वादिति यो हेतुरुक्तस्तस्य 'साध्यत्वात्' साधनीयत्वात् स 'अहेतुः' हेत्वाभास इत्यर्थः । शरीराद्बहिर्मनः ज्ञानादिपुरुषार्थं न साधयतीत्यद्यत्वेऽपि न सिद्धमिति भावः ।

उक्तं जीवनलक्षणमेव स्वीकारानर्हं प्रदर्शयति- विपच्यमानेति। विपच्यमानकर्माशयसहितो मनसा संयोगो न जीवितमपि तु विपच्यमानकर्माशयमात्रम्। एवं च जीवनस्य लक्षणन्न भवति मनसः शरीराभ्यन्तरवृत्तित्वमित्याशयः । ततश्च तस्याप्यधुनाऽसिद्धत्वात् तन्मूलकमनुमानं दुष्टमेवेति ॥ २७ ॥

एकदेशिकृतां शङ्कां परिहरति—स्मरत इत्यादि सूत्रम्। 'स्मरतः'-यः पुरुषः स्मरणं करोति तस्य—'शरीरधारणोपपत्तेः'—तेन पुरुषेण स्मरणकाले शरीरमपि ध्रियत एव—कदाप्यशरीरस्यात्मनः स्मरणं न दृश्यते—इत्येवंरूपाया 'उपपत्तेः'—शरीरवर्तित्वसाधकप्रमाणस्य सत्त्वात्—पूर्वसूत्रकृतः प्रतिषेधः—मनसः शरीरवृत्तित्वे प्रमाणं नास्तीत्याक्षेपः—'अप्रतिषेधः'—न समीचीनः प्रतिषेध इत्यर्थः ।

स्मृतिप्रक्रियां सूचयति भाष्यकारः—सुस्मूर्षयेति । स्मर्तुमिच्छा 'सुस्मूर्षा'—तयेच्छया प्रेरितो यदा मनः 'प्रणिदधाति' स्मर्तव्यविषये-तदा चिरानुभूतोऽप्यर्थः स्मर्यते । किमेतेनेत्यत आह स्मरतश्चेति । सशरीर एव आत्मा स्मरति नान्यथेति पश्यामः । अत्र आत्मा—मनः—आ-

(भा०)न्निकर्षजश्च प्रयत्नो द्विविधो—धारकः प्रेरकश्च । निःसृते च शरीराद्बहिर्मनसि धारकस्य प्रयत्नस्याभावाद् गुरुत्वात्पतनं स्यात् शरीरस्य स्मरत इति ॥ २८ ॥

(सू०) "न तदाशुगतित्वान्मनसः" ॥ २९ ॥

(भा०) "आशुगति मनः । तस्य बहिःशरीरात्मप्रदेशेन ज्ञानसंस्कृतेन सन्निकर्षः—प्रत्यागतस्य च प्रयत्नोत्पादनमुभयं युज्यत इति । उत्पाद्य वा धारकं प्रयत्नं शरीरान्निःसरणं मनसो-

---

(ख०)त्मप्रयत्नपूर्वकम्मनसः प्रणिधानं—ततः स्मरणमित्येतत्सर्वं शरीरवर्त्यैवेति भावः । प्रणिधानकारणीभूतस्यात्मनः प्रयत्नस्य शरीरापेक्षां प्रदर्शयन् प्रयत्नं द्विधा विभजते—आत्ममन इति । धारकः प्रेरकश्च—शरीरस्येति शेषः । द्विविधोऽपि प्रयत्न आत्ममनस्सन्निकर्षादेवोपजायते । एवं च स्मरणकाले यदि शरीरसम्बन्धो नापेक्षितः यदि च मनः शरीराद्बहिरवतिष्ठेत तर्हि स्मृतिकाले तत्सन्निकर्षजस्य प्रयत्नस्यापि शरीराद्बहिरेव सत्त्वात् 'धारणं' शरीरस्य नैव स्यात् ततश्च पतेदेव शरीरमिति ॥२८॥

पुनः परश्चोदयति—न तदाशुगतित्वादिति सूत्रेण । यत् पूर्वसूत्र उक्तं शरीरपतनं तन्न सम्भवति—'तदा' 'मनसो' बहिस्सन्निकर्षे 'आशुगतित्वात्' अतिशीघ्रगामित्वात्—शीघ्रमेव शरीरे परावृत्तेः न शरीरधारणप्रतिबन्ध इत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचष्टे—आशुगतीति । मनः आशुगति—शीघ्रगामि—अतः यद्यपि शरीरबहिःस्थितेनात्मप्रदेशेन पूर्वानुभूतज्ञानसंस्कारसहितेन तत् सन्निकृष्यते—तेन च सन्निकर्षेण स्मृतिरुपजायते—तदा पुनरतिशीघ्रमेव शरीरे परावृत्य शरीरस्थात्मप्रदेशसन्निकृष्टं शरीरधारणकारणं प्रयत्नं च सम्पादयतीति 'उभयम्' स्मरणं शरीरधारणं च—'युज्यते' सिध्यतीति न

(भा०)ऽतस्तत्रोपपन्नं धारणमिति" ॥ २९ ॥

(सू०)न स्मरणकालानियमात् ॥ ३० ॥

(भा०) किञ्चित्क्षिप्रं स्मर्यते किञ्चिच्चिरेण। यदा चिरेण तदा सुस्मूर्षया मनसि धार्यमाणे चिन्ताप्रबन्धे सति कस्यचिदर्थस्य लिङ्गभूतस्य चिन्तनमाराधितं स्मृतिहेतुर्भवति। तत्रैतच्चिरनिश्चरिते मनसि नोपपद्यत इति। शरीरसंयोगानपेक्षश्चा-

---

(ख०)शरीरपतनप्रसङ्गः। मनोगतेः प्रकारान्तरमपि सूचयति—उत्पाद्येति। बहिर्गमनात्प्रागेव शरीरधारणकारणं प्रयत्नं सम्पाद्य मनो बहिर्गच्छति गत्वा चातित्वरितमेव स्मरणमपि सम्पाद्य पुनस्तथा परावर्तते शरी यथा तद्धारणे कापि बाधा न भवतीत्यर्थः ॥ २९ ॥

चोद्यं परिहरति—न स्मरणेत्यादि सूत्रम्। यदुक्तं तन्न युक्तम्—यतः स्मरणस्य कालनियमो नास्ति। शीघ्रमेव स्मृतिरुपजायत इति नियमो नास्तीत्यर्थः।

कालानियमं प्रदर्शयति—किञ्चिदिति। कदाचित् स्मृतिः शीघ्रमेव भवति कदाचित्तु दीर्घकालप्रणिधानानन्तरं विलम्बेनैवेत्यर्थः। विलम्बप्रदर्शनार्थं स्मृतिप्रक्रियां वर्णयति-यदेति। यदा चिरेण स्मरणं भवति तदेत्थं भवति तत्प्रक्रिया—आदौ स्मरणेच्छा—तदनन्तरं मनसि व्यापारः प्रणिधानरूपः—तदनन्तरं नानाज्ञानसन्तानः—तदा 'लिङ्गभूतस्य' असाधारणचिह्नभूतस्य कस्यचिदर्थस्य 'चिन्तनं' स्मरणं—तदा तदर्थस्मरणं 'आराधितं' सिद्धं सत् चिह्नवतः सुस्मूर्षितस्यार्थस्य स्मृतिं जनयति। भवत्वेवं क्वचिद्विलम्बस्तेन किमित्यत आह—तत्रैतदिति। एवं स्मृतौ मनश्चिरकालं शरीराद्बहिर्व्यावृत्तं भवतीति सिद्धे परेण यदुक्तं 'आशुगतित्वान्मनस' इति तन्नोपपपद्यते तन्मात्रेण तस्य पक्षस्य समर्थनं न भवतीत्यर्थः। शरीरापेक्षमेव मनः स्मृतिहेतुर्भवति

(भा०)त्ममनःसंयोगो न स्मृतिहेतुः शरीरस्य भोगायतनत्वात् । उपभोगायतनं पुरुषस्य ज्ञातुः शरीरं न ततो निश्चरितस्य मनस आत्मसंयोगमात्रं ज्ञानसुखादीनामुत्पत्तौ कल्पते । क्लृप्तौ वा शरीरवैयर्थ्यमिति ॥ ३० ॥

(सू०)"आत्मप्रेरणयदृच्छाज्ञताभिश्च न संयोगविशेषः"३१

(ख०)नान्यथेति समर्थनाय हेत्वन्तरमुपन्यस्यति—शरीरसंयोगेति । शरीरं खल्वात्मनः सकलभोगायतनम्, इतोऽपि तदनपेक्ष आत्ममनसोः संयोगो यदि स्यात् भवतु—किन्तु स तस्यात्मनः स्मृत्यादिकारणं न भवितुमर्हति । एतदेव स्पष्टयति-उपभोगेति । 'ज्ञातुः' ज्ञानकर्तुः 'पुरुषस्य' आत्मनः उपभोगमात्रस्य 'आयतनं' आश्रयः शरीरमेव भवति नान्यत् किञ्चित् । अतो यदा मनः शरीराद्बहिर्निर्गच्छति तत्र च बहिरात्मप्रदेशैस्सन्निकृष्यते तदा सन्नप्ययमात्ममनस्सन्निकर्ष आत्मनो ज्ञानं सुखदुःखं स्मरणमित्याद्युपभोगं जनयितुं न क्षमते उपभोगायतनभूतशरीराद्बहिर्वर्तित्वादित्यर्थः । भवतु शरीराद्बहिस्सन्निकर्षस्तेन किमायातं तस्योपभोगजननसामर्थ्यं इत्यत आह—क्लृप्तौ वेति । यदि शरीराद्बहिरप्यात्ममनस्सन्निकर्ष आत्मन उपभोगजननसमर्थो भवति तदा तदनपेक्षमुपभोगादीनां सम्पन्नत्वाच्छरीरस्य वैयर्थ्यापत्तिः—आत्मोपभोगायतनत्वमात्रेण हि तस्य प्रयोजनवत्तेति भावः ॥ ३० ॥

ज्ञानसमवेतेत्यादि सूत्रोक्तमेकदेशिमतं निराकरिष्णुरपर एकदेश्याह—आत्मप्रेरणेत्यादि सूत्रम् । आत्मनो बहिःप्रदेशे मनस्संयोगो—(१) न स्मृत्यर्थम् 'आत्मप्रेरणेन' सम्भवति [तस्य प्रयत्नस्य स्मरणीयज्ञानपूर्वकतया प्रागेव स्मृत्त्यापत्तेः]—(२)नापि 'यदृच्छया'अकस्मात् [आकस्मिकत्वस्य निषेधात्]—(३)नापि मनसो ज्ञतया'ज्ञातृतया [मनसो ज्ञातृत्वानभ्युपगमात्] न चैभ्यस्त्रिभ्योऽन्यः प्रकारो वर्तत इति सूत्रार्थः ॥

(भा०) "आत्मप्रेरणेन वा मनसो बहिः शरीरात् संयोगविशेषः स्याद् यदृच्छया वाऽऽकस्मिकतया ज्ञतया वा मनसः? सर्वथा चानुपपत्तिः । कथम् ? स्मर्तव्यत्वादिच्छातः स्मरणज्ञानासम्भवाच्च । यदि तावदात्मा—अमुष्यार्थस्य स्मृतिहेतुः संस्कारः अमुष्मिन्नात्मप्रदेशे समवेतस्तेन मनः संयुज्यतामिति मनः प्रेरयति तदा स्मृत एवासावर्थो भवति न स्मर्तव्यः । न चात्मप्रत्यक्ष आत्मप्रदेशः संस्कारो वा । तत्रानुपपन्नाऽऽत्मप्रत्यक्षेण संवित्तिरिति । सुस्मूर्षया चायं मनः प्रणिदधानश्चिरादपि कञ्चिदर्थं स्मरति

(ख०)मनसो बहिःप्रदेशैस्संयोगस्य ये प्रकाराः सम्भवन्ति तान् वर्णयति भाष्यकारः—आत्मप्रेरणेनेति । व्याख्यातमेतत् । प्रकृते तेष त्रयाणामप्यसम्भवं प्रदर्शयति—सर्वथेति । पृच्छति—कथमिति । यथाक्रममुत्तरयन्नात्मप्रेरणेत्यस्यासम्भवं दर्शयति स्मर्तव्यत्वात् इच्छातः स्मरणज्ञानासम्भवाच्चेति । आत्मप्रेरणपक्षपरकमिदमुत्तरम् । तत्र प्रथमस स्मर्तव्यत्वादित्यस्य तात्पर्यं वर्णयति—यदि तावदिति । आत्मप्रेरणे मनस्संयोगतत्प्रेरणरूपप्रयत्नस्य स्वरूपं प्रदर्शयति—अमुष्येति । 'अयमर्थविशेषो मया स्मर्त्तव्यः—तत्स्मरणहेतुभूतः संस्कारोऽस्मिन्नात्मप्रदेशे समवैति—अतोऽनेन प्रदेशेन मम मनः संयुज्यतामिति' । एवं चोक्तार्थविशेषस्य स्मरणमादावेव जातमिति नासौ 'स्मर्तव्यः' किन्तु 'स्मृत' एवेति प्रयत्नवैयर्थ्यम् । अथ द्वितीयस्य 'इच्छातः स्मरणज्ञानासम्भवाच्चे'त्यस्य तात्पर्यं वर्णयति—न चात्मेति । अस्मिन् मम प्रदेशेऽयं संस्कारविशेषः समवैतीत्यनेन मनो मे संयुज्यतामित्येवं रूप आत्मप्रयत्ने आत्मनः स्वप्रदेशप्रत्यक्षं स्वगतसंस्कारविशेषप्रत्यक्षं चापेक्षितम्—उभयमप्येतद सम्भवति । ततश्चात्मप्रत्यक्षेण ज्ञानं स्मरणं वा भवतीति सुदूरमपास्तमित्यर्थः । यदृच्छेत्यस्यासम्भवं प्रदर्शयति—सुस्मूर्षयेति । आदौ स्मरणे

(भा०)नाकस्मात् । ज्ञत्वं च मनसो नास्ति ज्ञानप्रतिषेधादिति"॥३१॥

(भा०) एतच्च—

(सू०) व्यासक्तमनसः पादव्यथनेन संयोगविशेषेण समानम् ॥ ३२ ॥

(भा०)यदा खल्वयं व्यासक्तमनाः कंचिद् देशे शर्करया कण्टकेन वा पादव्यथनमाप्नोति तदाऽऽत्ममनःसंयोगविशेष एषितव्यः । दृष्टं हि दुःखं दुःखवेदनं चेति । तत्रायं समानः प्रतिषेधः । यदृच्छया तु न विशेषो नाकस्मिकी क्रिया नाकस्मिकः संयोग इति ।

(ख०)च्छा ततो मनःप्रणिधानं—चिरकालीनप्रणिधानाच्च स्मरणमित्येवं स्मृतिप्रकारे आकस्मिकत्वानुपपत्तिरेव सर्वथेति भावः । ज्ञतयेत्यस्यानुपपत्तिं दर्शयति—ज्ञत्वमिति । ज्ञत्वं ज्ञातृत्वन्न मनसोऽपि त्वात्मन एवेति प्राक् प्रतिपादितम् ॥ ३१ ॥

अनन्तरोक्तं द्वितीयैकदेशिमतमपाकरोति—एतच्चेति भाष्याक्षराण्यारभ्य व्यासक्तमनस इत्यादिसूत्रेण ॥ 'एतत्'यदुक्तं तत् 'संयोगविशेषेण समानम्' इति सम्बन्धः । व्यासक्तं मनो यस्य तस्य नृत्यादिदृश्यविशेषे दत्तचित्तस्य पुरुषस्य कण्टकादिना अकस्माद् विद्धः पादो यदा व्यथते तदा तदवच्छेदेन यथा आकस्मिक एव मनस्संयोगो जायते तथैवैतदपीति । तथा चाकस्मिको मनस्संयोगो न भवतीति यदुक्तं द्वितीयेनैकदेशिना तन्न तथ्यमिति हृदयम् ॥

शर्करयेति क्षुद्रप्रस्तरखण्डादिभिरित्यर्थः । एषितव्यः इति स्वीकर्तव्य एवेत्यर्थः । तादृशसंयोगं विना दुःखानुभवस्यानुपपत्तेः । एवं च एकदेशिना यः प्रतिषेध आकस्मिकमनस्संयोगस्य उक्तस्स प्रतिषेध उक्तेऽपि पादव्यथाजनकमनस्संयोगे स्यादेव—तच्चानुभवविरुद्धमिति हृदयम् । अनुभवविरोधम्प्रतिबन्दीरूपेणोपन्यस्य तत्त्वत उत्तरं प्रद-

(भा०)"कर्मादृष्टमुपभोगार्थं क्रियाहेतुरिति" चेत् समानम् ।

"कर्मादृष्टं पुरुषस्थं पुरुषोपभोगार्थं मनसि क्रियाहेतुरेवं दुःखं दुःखसंवेदनं च सिध्यतीति"एवं चेन्मन्यसे–समानं स्मृतिहेतावपि संयोगविशेषो भवितुमर्हति । तत्र यदुक्तम् 'आत्मप्रेरणयदृच्छाज्ञताभिश्च न संयोगविशेषः' इत्ययमप्रतिषेध इति । पूर्वस्तु प्रतिषेधो–'नान्तः शरीरवृत्तित्वान्मनस'–इति ॥ ३२ ॥

(भा०) "कः खल्विदानीं कारणयौगपद्यसद्भावे युगपदस्मरणस्य हेतुरिति"––

(ख०)शंयति–यदृच्छयेति । यदृच्छया मनस्संयोगो न भवतीति यदुक्तन्तस्येदमेवोत्तरं यत् किमप्यत्र यदृच्छया न भवतीत्याशयः ।

परः समाधत्ते–कर्मेति । मनस्संयोगादावदृष्टमेव नियामकं भविष्यतीति नाकस्मिकत्वं क्वचिदपीति । तत्रोत्तरम् समानमिति ॥

परोक्तस्याशयमनुवदति कर्मादृष्टमिति । व्यासक्तमनसः कण्टकादिना पादव्यथने मनस्संयोगो य उपन्यस्तस्तादृशसकलसंयोगविशेषेषु पुरुषस्यादृष्टमेव नियामकम्भवति । अदृष्टद्वारैव तस्य सकलसुखदुःखाद्युपभोग इत्येव यदि परोक्तस्याशयस्तर्हि समानमेतत्स्मृतिहेतावपीति । एवं च स्मृतिष्वप्यदृष्टस्य नियामकत्वान्न यौगपद्यसम्भव इति परिहारार्थः ॥ द्वितीयैकदेशिमतप्रतिषेधमुपसंहरति–तत्र यदुक्तामिति–एकात्रिंशसूत्रोक्तमेकदेशिमतं न युक्तमित्यर्थः ॥ ततः कः प्रतिषेधः पञ्चविंशसूत्रोक्तैकदेशिमतस्येत्यत आह पूर्वस्त्विति । षड्विंशसूत्रे यत्तन्मतदूषणमुक्तं–नान्तःशरीरेतिसूत्रे–तदेव तस्योत्तरं सम्यगित्यर्थः ॥ ३२ ॥

परास्तः परः पृच्छति–कः खल्विति । स्मृतिकारणयौगपद्ये सति स्मृतियौगपद्यं कथन्न भवतीति प्रश्नार्थः ।

प्रश्नस्योत्तरमर्पयन् स्मरणायौगपद्यं स्वयमुपपादयति–प्रणिधानेत्या-

(सू०) प्रणिधानालिङ्गादिज्ञानानामयुगपद्भावादयुगपत्स्मरणम् ॥ ३३ ॥

(भा०) यथा खल्वात्ममनसोः सन्निकर्षः संस्कारश्च स्मृतिःहेतुरेवं प्रणिधानं लिङ्गादिज्ञानानि । तानि च न युगपद्भवन्ति । तत्कृता स्मृतीनां युगपदनुत्पत्तिरिति ।

"प्रातिभवत्तु प्रणिधानाद्यनपेक्षे स्मार्ते यौगपद्यप्रसङ्गः" ।

"यत्खल्विदं प्रातिभमिव ज्ञानं प्रणिधानाद्यनपेक्षं स्मार्त्तमुत्पद्यते कदाचित्तस्य युगपदुत्पत्तिप्रसङ्गो हेत्वभावात्" ।

सतः स्मृतिहेतोरसंवेदनात् प्रातिभेन समानाभिमानः । ब-

(ख०)दिसूत्रेण। प्रणिधानादयः स्मृतिहेतवो वक्ष्यमाणा ऊनविंशसङ्ख्यकाः सन्ति न पुनस्संस्कारसहितात्ममनस्संयोगमात्रम् । एवं चोक्तसंयोगस्य सत्त्वेऽप्यन्येषां स्मृतिहेतूनामयौगपद्यात् स्मृतीनामयौगपद्यमित्यर्थः ।

एतदेव स्पष्टयति भाष्यकारः-यथा खल्विति ।

आक्षिपति प्रातिभवदिति । (प्रातिभवत्तु प्रणिधानाद्यनपेक्षे स्मार्त्ते यौगपद्यप्रसङ्ग इति वाक्यं केचित्सूत्रम्मन्यन्ते । तत्प्रमाणाभावादुपेक्ष्य भाष्यस्थमेवेदमाक्षेपवाक्यमिति निर्धारितम् ।)

संक्षेपेणोक्तमाक्षेपमनुवदति—यत्खल्विदमिति । अस्ति खलु प्रातिभं ज्ञानं स्मृत्यनुरूपमेव । तच्च प्रणिधानादि विनैव संस्कारसहितात्ममनस्संयोगमात्राद्धुत्पद्यत आकस्मिकमेव । तदिवान्या अपि स्मृतयस्तत्संयोगमात्रात्प्रादुर्भवितुमर्हन्ति । एतेषां च युगपदुत्पत्तिः सम्भवत्येवेत्याक्षेपाशयः । हेत्वभावादिति—प्रणिधानादिहेत्वभावादित्यर्थः ॥

आक्षेपस्योत्तरम्—सतः स्मृतीति । स्मरणादावनुपलभ्यमानान्यपि कारणानि कारणक्रमश्च स्मृतिरूपकार्योत्पादक्रमेणानुमीयन्ते । एवं च प्रातिभमपि ज्ञानं पुरुषादृष्टविशेषापेक्षेभ्य आत्ममनस्सन्निकर्षादिभ्यः का-

(भा०) ह्वर्थविषये वै चिन्ताप्रबन्धे कश्चिदेवार्थः कस्याचित्स्मृतिहेतुः तस्यानुचिन्तनात् तस्य स्मृतिर्भवति, न चायं स्मर्ता सर्वं स्मृतिहेतुं संवेदयते—एवं मे स्मृतिरुत्पन्नेत्यसंवेदनात्प्रातिभमिव ज्ञानमिदं स्मार्तमित्यभिमन्यते । न त्वस्ति प्रणिधानाद्यनपेक्षं स्मार्तमिति ।

"प्रातिभे कथमिति" चेत् पुरुषकर्मविशेषादुपभोगवन्नियमः

(ख०)रणेभ्य एव उपजायते न च तदप्यकारणमक्रमं वा । यथा च प्रातिभे वर्तमानान्यप्येतानि कारणानि नोपलभ्यन्ते क्रमश्च नानुभूयते एवमेव स्मृतिष्वपीति । स्मृतिप्रक्रियामेव तत्त्वतो वर्णयन् यौगपद्यभ्रान्तिमूलम्प्रदर्शयति बह्वर्थविषय इति । बहवः अर्थाः विषया यस्य एवम्भूते चिन्ताप्रबन्धे अनुभवसन्ताने । पुरुषस्यानेकविषया अनेकेऽनुभवा जायन्ते । न च सर्व एवानुभवास्सर्वेषां स्वविषयाणां स्मरणजनका भवन्ति । न चैकानुभचसन्तानविषयभूतेष्वर्थेषु सर्वे एव सर्वस्य स्मृतिकारणं भवति अपि तु एतेषाम्मध्ये कश्चिदेवार्थः कस्याचित्स्मरणजनने समर्थः । अस्यैव च स्मरणजननसमर्थस्यार्थस्यानुचिन्तनप्रणिधानादिना तत्सदृशाद्यर्थान्तरस्य स्मरणं भवति ।। तथापि किमायातं प्रकृत इत्याह—न चायमिति ।। उक्तप्रकारेण नानाकारणसत्त्वेऽपि स्मर्ता पुरुषस्तानि सर्वाणि न चेतयते न च निर्धारयति सकलां स्मृतिप्रक्रियाम् । अतो यदा कारणानि न स्फुटं ज्ञायन्ते तत्रैव 'प्रातिभमेतन्मे स्मरणमाकस्मिकम्' इति भ्रान्तिर्जायते । न तु तत्त्वतः कारणानि न सन्त्येवेत्यर्थः ।। उपसंहरति—न त्वस्तीति । प्रणिधानाद्यनपेक्षं स्मरणं कदापि न भवतीत्याशयः ।।

नन्वस्त्वेतत् सर्वम्—स्मरणेषु प्रातिभे तु ज्ञाने आकास्मिकत्वं कारणान्तरराहितत्वं चानुभवसिद्धमेवेत्याशयवान् पृच्छति—प्रातिभे कथमिति । प्रधानभूतां स्वपक्षोपपत्तिमवतारयितुमेवायं प्रश्नः । तत्रादौ यत्किञ्चिदुत्तरम्—पुरुषकर्मेति । यथा पुरुषस्यादृष्टं तस्योपभोगानां नियामकं तथैव

(भा०) "प्रातिभमिदानीं ज्ञानं युगपत् कस्मान्नोत्पद्यते" । यथोपभोगार्थं कर्म युगपदुपभोगं न करोति एवं पुरुषकर्मविशेषः प्रतिभाहेतुर्न युगपदनेकं प्रातिभं ज्ञानमुत्पादयति ।

"हेत्वभावादयुक्तमिति" चेद् न, करणस्य प्रत्ययपर्याये सामर्थ्यात् ।

"उपभोगवन्नियम इत्यस्ति दृष्टान्तो हेतुर्नास्तीति" चेन्मन्यसे-न । करणस्य प्रत्ययपर्याये सामर्थ्याद् । नैकस्मिन् ज्ञेये युगपदनेकं ज्ञानमुत्पद्यते--न चानेकस्मिन् । तदिदं दृष्टेन प्रत्ययपर्यायेणानुमेयं करणसामर्थ्यमित्थम्भूतमिति न ज्ञातुर्विकरणधर्म-

---

(ख०)प्रातिभस्येत्यर्थः ॥

प्रश्नस्याशयं प्रकटयति--प्रातिभमिति । प्रातिभे ज्ञाने यौगपद्यन्नास्तीत्यत्र को हेतुरित्यर्थः । उत्तरं विशदयति-यथोपभोगार्थमिति । आविलमेवेदमुत्तरमुत्तरसारस्याग्रे वक्ष्यमाणत्वादिति तात्पर्यक्रतः ॥

उत्तरस्याविलत्वमेव प्रकटयितुमाक्षिपति-हेत्वभावादिति । अदृष्टजन्यत्वात् प्रातिभे न यौगपद्यमिति कथामात्रन्न तत्साधकहेतुः कश्चिदुक्तः---उपभोगो दृष्टान्तमात्ररूपेणोक्त इत्याशयः ॥ सम्यगुत्तरमधुना समर्पयति न करणस्येति ।

आक्षेपमनुवदति---उपभोगवदिति । उपभोगदृष्टान्तोपन्यासमात्रेण न किञ्चित्सिध्यतीत्यर्थः ॥ उत्तरमनुवदति---न करणस्येति । तस्यार्थं विवृणोति-नैकस्मिन्निति ॥ सामान्यतः सर्वेषामेव पुरुषाणामेवमेवानुभवो यदेकस्मिन् विषयेऽनेकेष्वपि वा युगपज्ज्ञानानि नैवोत्पद्यन्त इति । अनेनानुभूतेन'प्रत्ययपर्यायेण' ज्ञानानां क्रमिकत्वेन अनुमीयते यत् ज्ञानसाधनानामेवायं धर्मो यत्क्रमिकस्तेषां व्यापारः । अतः ज्ञानायौगपद्यं करणस्वभावमूलकमेव न पुनर्ज्ञातृस्वभावमूलकम् । कथन्न ज्ञातृस्वभावमूलकमित्याह-विकरणेति । विलक्षणं करणं धर्मो यस्य तस्य अस्म-

(भा०)णो देहनानात्वे प्रत्यययौगपद्यादिति ।

अयं च द्वितीयः प्रतिषेधः—अवस्थितशरीरस्य चानेकज्ञानसमवायादेकप्रदेशे युगपदनेकार्थस्मरणं स्यात्, क्वचिद्देशेऽवस्थितशरीरस्य ज्ञातुरिन्द्रियार्थप्रबन्धेन ज्ञानमनेकमेकस्मिन्नात्मप्रदेशे समवैति । तेन यदा मनः संयुज्यते तदा ज्ञातपूर्वस्यानेकस्य युगपत् स्मरणं प्रसज्यते प्रदेशसंयोगपर्यायाभावादिति । आत्मप्रदेशानामद्रव्यान्तरत्वादेकार्थसमवायस्याविशेषे स्मृतियौगपद्यप्र-

---

(ख०)दादिविलक्षणकरणवतो योगिनः 'देहनानात्वे' कायव्यूहावसरे ज्ञानानां यौगपद्यमपि दृश्यते । अयौगपद्यस्य ज्ञातृकृतत्वे तु तथा न स्यात् । योगी खलु ऋद्धौ प्रादुर्भूतायां सेन्द्रियाणि शरीराणि नानालोकेष्वात्मनो निर्माय मुक्तात्मनां च मनांस्यादाय मोक्षाय त्वरमाणो स्वकर्मोपार्जितान्यनेकानि सुखदुःखादिज्ञानानि युगपदेव भुङ्क्तेऽद्विषन् विरक्तश्च । तदत्रैकस्यापि ज्ञातुर्युगपज्ज्ञानानि भवन्ति । अत्र च ज्ञातुरेकत्वेऽपि न करणस्यैकत्वम् मुक्तात्मनां मनसामत्र करणभूतत्वात्तेषाञ्च प्रतिज्ञानं भिन्नत्वात् ।

ज्ञानसमवेतसंस्कृतात्मप्रदेशभेदस्यायौगपद्यसाधकत्वम्प्रथमैकदेश्युपन्यस्तम्प्रति परोद्भावितदूषणान्तरमपाकर्त्तुन्तद्दूषणमुपन्यस्यति अयं चेति । यदि ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशसन्निकर्षादेव स्मृतीनां न युगपदुत्पत्तिः तर्हि ये संस्कारा एकदेशास्तेष्ववस्थितशरीरस्यानेकज्ञानसमवायादेकदेशे युगदनेकार्थस्मरणं स्यात् । न चैतदस्ति अत एकदेश्युक्तः परिहारो न सम्यगिति दूषणस्याशयः ॥ व्यवस्थितशरीरस्येति । यत्र आत्मप्रदेशेऽस्य ज्ञानानि नानाविषयाणि जातानि तत्संस्काराश्च तत्रैवावस्थितशरीरस्येत्यर्थः । तदनेन शरीरान्तर्गतस्य मनसस्तत्र प्रदेशे संयोग उपपादितः । आत्मप्रदेशानामिति । एकस्यात्मनो ये नानाप्रदेशास्ते न द्रव्यान्तराणि । ततश्च सर्वेषां ज्ञानस्मृत्यादीनामेकार्थसमवा-

(भा०)तिषेधानुपपत्तिः ।

शब्दसन्ताने तु श्रोत्राधिष्ठानप्रत्यासत्त्या शब्दश्रवणवत्संस्कारप्रत्यासत्त्या मनसः स्मृत्युत्पत्तेर्न युगपदुत्पत्तिप्रसङ्गः । पूर्व एव तु प्रतिषेधो नानेकज्ञानसमवायादेकप्रदेशे युगपत् स्मृतिप्रसङ्ग इति ॥ ३३ ॥

(भा०) यत्-पुरुषधर्मो ज्ञानमन्तःकरणस्येच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखानि धर्मा इति कस्यचिद्दर्शनं-तत्प्रतिषिध्यते--

---

(ख०)यत्वमाविशिष्टम् ॥ स्मृतियौगपद्येति । स्मृतियौगपद्यस्य यः परिहार एकदेशिनोक्तस्स न सम्यगित्यर्थः ॥

उक्तदूषणनिराकरणपरं भाष्यम्---शब्दसन्तान इति । शब्दसन्ताने यः शब्दः श्रोत्रेन्द्रियेण साक्षात्सम्बद्धः । स एव श्रूयते न तत्सन्तानगतसर्वाः शब्दव्यक्तयः । एवमेवात्मवृत्तिनानासंस्काराणां येन संस्कारविशेषेण यस्मिन् क्षणे मनसः सम्बन्धस्तत्संस्कारजन्याया एव स्मृतेस्तस्मिन् क्षण उत्पत्तिर्नाऽन्यसंस्कारजन्यानामिति न स्मृतियौगपद्यसम्भवः ॥ निष्प्रदेशत्वेऽप्यात्मनः संस्कारस्याव्याप्यवृत्तित्वमुपपादितम् । तेन शब्दवत् सहकारिकारणस्य सन्निधानासन्निधाने कल्प्येते ॥ एवमनन्तरोक्तदूषणे निरस्ते एकदेशिमतस्य का गतिरिति प्रदर्शयति-पूर्व एवेति । एकदेशिमतस्य यः प्रतिषेधोऽस्माभिः षड्विंशसूत्र उक्तस्स एवैकदेशिमतस्य निरासक इत्यर्थः ॥ स्मृत्ययौगपद्यमुपसंहरति-नानेकेति ॥ ३३ ॥

सम्प्रति बुद्धिरेव किमिच्छादिसमानाधिकरणा न वेति विचारं प्रस्तावयन् तद्विषये संशयबीजभूतां सांख्यवैनाशिकानां विप्रतिपत्तिं प्रदर्शयति-पुरुषधर्म इति । 'ज्ञानम्' बुद्धिः 'पुरुषस्य' आत्मनो धर्मः इच्छादयस्त्वन्तःकरणस्येति न सामानाधिकरण्यं बुद्धेरिच्छादिभिरित्यर्थः । अस्य मतस्य सारो वर्णितस्तात्पर्यकृता । पुरुषचैतन्यमेकमेव कूटस्थनित्यं

(सू०) ज्ञस्येच्छाद्वेषनिमित्तत्वादारम्भनिवृत्त्योः॥३४॥

(भा०)अयं खलु जानीते तावत्-इदं मे सुखसाधनमिदं मे

(ख०) सत् तत्तदर्थाकारपरिणतबुद्धितत्त्वप्रतिबिम्बविभ्रमवशात् भिन्नमिवापजायमानधर्मकं विज्ञानमिति वृत्तिरिति चाख्यायते । इच्छादयस्तु वस्तुत उपजननापायधर्माणोऽन्तःकरणस्यैवेति ॥ अस्य विचारस्य प्रयोजनं प्रदर्शितं परिशुद्धिकृता—यावदिच्छादीनामात्मगुणत्वं न साध्यते तावदिन्द्रियार्थमनोव्यतिरेकसिद्धावपि बुद्धेरात्मगुणत्वं न सिध्यतीति ॥ इच्छाया अन्तःकरणगुणत्वम्—ज्ञानस्य चेच्छाजन्यत्वम्—अत इच्छाज्ञानयोस्सामानाधिकरण्यस्यावश्यकतया ज्ञानस्याप्यन्तःकरणगुणत्वमेव नात्मगुणत्वमित्यस्य दर्शनस्य तात्पर्यं वर्णितं वृत्तिकृता ॥ उक्तदर्शनप्रतिषेधमवतारयति तत्प्रतिषिध्यत इति ।

सांख्यदर्शनप्रतिषेधपरं सूत्रम्—ज्ञस्येच्छेति । द्विधा वर्णितमिदं सूत्रं वृत्तिकृता । तद्यथा—'ज्ञस्य' ज्ञानवत एव गुणा इच्छाद्वेषादयः—कुतः—'आरम्भनिवृत्त्योः इच्छाद्वेषनिमित्तत्वात्' इच्छाद्वेषप्रयुक्तत्वादिति यावत् ॥ अथवा 'आरम्भनिवृत्त्योः ज्ञस्यैव इच्छाद्वेषनिमित्तत्वात्' (तस्यैव ज्ञस्य गुणा इच्छादय इति) 'कस्यचिद्दर्शनं प्रतिषिध्यते' इति भाष्यवाक्येन सम्बन्धः ॥ पूर्वं व्याख्यानं न सम्यक् प्रतिभाति । इच्छादयोऽन्तःकरणस्य गुणा इति पूर्वपक्षिणः सिद्धान्तः । ततश्च तदनुसारेण यद्यारम्भनिवृत्ती इच्छाद्वेषजन्ये तर्ह्येते अप्यन्तःकरणस्यैव भवेतां न ज्ञानवतः पुरुषस्येति द्वितीयमेव व्याख्यानं सुष्ठु । एतदेव वर्धमानोपाध्यायानां सम्मतम् । 'आरम्भनिवृत्ती प्रयत्नरूपे ज्ञानसमानाधिकरणे एवेति सूत्रार्थः' इत्युक्तं तैरन्वीक्षानयतत्त्वबोधे ॥

सूत्रार्थं व्याकुर्वन् ज्ञानेच्छादीनां समानाधिकरणत्वं प्रदर्शयति अयं खल्विति । 'अयमिति'आत्मेत्यर्थः । 'जानीते'इति ज्ञानवान् भवती

(भा०)दुःखसाधनमिति—ज्ञात्वा स्वस्य सुखसाधनमाप्तुमिच्छति, दुःखसाधनं हातुमिच्छति । प्राप्तुमिच्छायुक्तस्यास्य सुखसाधनावाप्तये समीहाविशेष आरम्भः, जिहासाप्रयुक्तस्य दुःखसाधनपरिवर्जनं निवृत्तिः । एवं ज्ञानेच्छाप्रयत्नद्वेषसुखदुःखानामेकेनाभिसम्बन्धः । एककर्तृकत्वं ज्ञानेच्छाप्रवृत्तीनां समानाश्रयत्वं च । तस्माज्ज्ञस्येच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखानि धर्मा नाचेतनस्येति । आरम्भनिवृत्त्योश्च प्रत्यगात्मनि दृष्टत्वात् परत्रानुमानं वेदितव्यमिति॥३४॥

(भा०) अत्र भूतचैतनिक आह—

(सू०)“तल्लिङ्गत्वादिच्छाद्वेषयोः पार्थिवाद्येष्वप्रतिषेधः” ३५

(खं०)त्यर्थः । प्राप्तुमिच्छतीति इच्छावान् रागवान् भवतीत्यर्थः । हातुमिच्छतीति द्वेषवान् भवतीत्यर्थः । इच्छाऽत्र राग एव । इच्छैव आरम्भकारणमिति प्रदर्शयति प्राप्तुमिति । समीहेति यत्नः । ‘आरम्भः’प्रवृत्तिः ॥ फलितमाह—एवमिति । एकेनेति । समानाधिकरणा एवैत इत्यर्थः । ज्ञानेच्छादीनां न केवलं सामानाधिकरण्यमपि त्वेककर्तृकत्वमपीति दर्शयति एककर्तृकत्वमिति । उपसंहरति—तस्मादिति । नाचेतनस्येति—अन्तःकरणस्येत्यर्थः ॥ कथमेतत्सर्वं ज्ञायत इत्याह-आरम्भनिवृत्त्योरिति, ‘प्रत्यगात्मनि’ स्वस्मिन्नात्मनि । ‘दृष्टत्वात्’ प्रत्यक्षेणैव ज्ञातत्वात् । ‘परत्र’परस्मिन्नात्मनि । ‘अनुमानं वेदितव्यम्’ अनुमानेनैव ज्ञातव्यम् । एतदुक्तम्भवति—स्वकीयेच्छादीनां साक्षादेव ज्ञानसामानाधिकरण्येनोपलब्धेः अन्यदीयानां चेच्छादीनामन्यस्याप्रत्यक्षीकरणात्‘तत्करणे वा मैत्रगतानां चैत्रेण ग्रहणप्रसङ्गात्’ अन्तःकरणवृत्तीनां च गुणान्तराणां नित्याप्रत्यक्षत्वात् आत्माश्रिता एवेच्छादयो नान्तःकरणाश्रया इति ॥ ३४ ॥

नन्वस्त्वेकमेवाधिकरणं ज्ञानेच्छादीनाम् । भवतु पार्थिवमिदं शरीरमेव तदेकमधिकरणमित्याशयवान् भूतचैतनिकः भूतचैतन्यवादी चार्वा-

(भा०)"आरम्भनिवृत्तिलिङ्गाविच्छाद्वेषाविति यस्यारम्भनिवृत्ती तस्येच्छाद्वेषौ तस्य ज्ञानमिति प्राप्तं—पार्थिवाप्यतैजसवायवीयानां शरीराणामारम्भनिवृत्तिदर्शनादिच्छाद्वेषज्ञानैर्योग इति चैतन्यम्" ॥ ३५ ॥

(सू०) परश्वादिष्वारम्भनिवृत्तिदर्शनात् ॥ ३६ ॥

(भा०) शरीरे चैतन्यनिवृत्तिः । आरम्भनिवृत्तिदर्शनादिच्छाद्वेषज्ञानैर्योग इति प्राप्तं—परश्वादेः करणस्यारम्भनिवृत्तिदर्श-

---

(ख०)कः शङ्कते–तल्लिङ्गत्वादित्यादि सूत्रम् ॥ 'पार्थिवाद्येषु' देहेषु 'अप्रतिषेधः' न प्रतिषेधः 'इच्छाद्वेषयोः तल्लिङ्गत्वात्' आरम्भनिवृत्तिलिङ्गकत्वात् आरम्भनिवृत्त्योश्च शरीरे प्रत्यक्षासिद्धत्वादित्यर्थः ॥

सूत्रार्थं वर्णयति—आरम्भेति । आरम्भनिवृत्तिलिङ्गाविच्छाद्वेषौ यस्यारम्भनिवृत्ती तस्यैच्छाद्वेषौ तस्यैव च ज्ञानमपीति यदुक्तं तत्सत्यम् । ततः किमित्याह—पार्थिवेति । पार्थिवादिशरीरेष्वेवारम्भनिवृत्ती दृश्येतेऽतोऽचेतनशरीरवर्त्तिन एव ज्ञानेच्छादयः सर्वेऽपि न पुनश्चेतनात्मवर्त्तिन इत्यर्थः ॥ ३५ ॥

चार्वाकोक्तिं समाधित्सुः प्रतिबन्धमाह—परश्वादीति सूत्रम् । यद्यारम्भनिवृत्त्याधारत्वेनैव शरीरस्य ज्ञानसुखाद्यधिकरणत्वं तर्हि परश्वादिष्वप्युद्गमनानपतनरूपारम्भनिवृत्तिदर्शनात् तेष्वपि ज्ञानाद्याधारत्वप्रसङ्गः । एवं च पार्थिवाद्येष्वप्रतिषेध इति परस्योक्तमनेकान्तमिति भावः ॥

सूत्रोक्तहेतोर्निगमनं पूरयति—शरीरेति । परश्वादिष्वारम्भनिवृत्तिदर्शनात् शरीरे चैतन्यनिवृत्तिरिति सम्बन्धः ॥ तदेव विशदयति—आरम्भेति । व्याख्यातार्थमेतत् ॥ ननु शरीरे वयं प्रत्यक्षमेव ज्ञानेच्छाद्युपलभामहे परश्वादिषु तु न तथेति न परश्वादिषु ज्ञानाद्याधारत्वप्रसङ्ग इत्यत आह

(भा०)नाचैतन्यमिति । अथ "शरीरस्येच्छादिभिर्योगः, परश्वादेस्तु करणस्यारम्भनिवृत्ती व्यभिचरतः"न तर्ह्ययं हेतुः—पार्थिवाप्यतेजसवायवीयानां शरीराणामारम्भनिवृत्तिदर्शनादिच्छाद्वेषज्ञानैर्योग—इति ।

"अयं तर्ह्यन्योऽर्थस्तल्लिङ्गत्वादिच्छाद्वेषयोः पार्थिवाद्येष्वप्रतिषेधः । पृथिव्यादीनां भूतानामारम्भस्त्रसस्थावरशरीरेषु तदवयवव्यूहलिङ्गः प्रवृत्तिविशेषः । लोष्टादिषु च लिङ्गाभावात् प्रवृत्तिविशेषाभावो निवृत्तिः । आरम्भनिवृत्तिलिङ्गाविच्छाद्वेषाविति । पार्थिवाद्येष्वणुषु तद्दर्शनादिच्छाद्वेषयोगस्तद्योगाज्ज्ञानयोग इति सिद्धं भूतचैतन्यमिति"—

(ख०)अथेति । किन्तत इत्याह न तर्हीति । यदि परश्वादौ व्यभिचारस्तर्हि यो हेतुरुक्तस्तल्लिङ्गत्वादितिसूत्रे स व्यभिचारी भवति आरम्भनिवृत्त्योर्ज्ञानेच्छादिसामानाधिकरण्योक्तेः परश्वादावेव व्यभिचरितत्वदर्शनात् ॥

एवं निरस्तो भूतचैतनिकस्तल्लिङ्गत्वादिति स्वोक्तं हेतुं स्वपक्षसिद्ध्यर्थमन्यथा व्याचष्टे–अयं तर्हीति । तदर्थान्तरं विवृणोति–पृथिव्यादीनामिति । 'त्रसत्सु'अस्थिरेषु कृमिप्रभृतीनां शरीरेषु–'स्थावरेषु'देवमनुष्यादीनां शरीरेष्ववयवव्यूहभेददर्शनाच्छरीरारम्भकाणामणूनां प्रवृत्तिरूप आरम्भोऽनुमीयते–ततः प्रवृत्तिभेदादिच्छाद्वेषावनुमीयेते–ताभ्यां च चैतन्यमनुमीयते इत्याशयः । शरीरातिरिक्तजडपदार्थेष्वन्यथाभावं वर्णयति–लोष्ठादिष्विति । लोष्ठादिषु पुनरुक्तावयवव्यूहरूपलिङ्गस्याभावात् तत्सूचितायाः प्रवृत्तेस्तत्राभावस्तदभावरूपा चात्र निवृत्तिः । एवञ्च जीवशरीरेष्वारम्भस्तद्वर्त्तिनीमिच्छामनुमापयति लोष्ठादिषु च निवृत्तिस्तद्वर्त्तिनं द्वेषमनुमापयति । एवं चारम्भनिवृत्त्योरुभयोरपि शरीरलोष्ठाद्यारम्भकपार्थिवादिपरमाणुष्वेव दर्शनाज्ज्ञानमेतद्वृत्त्यैवेति सुस्थिरमित्याशयः ॥

(भा०) कुम्भादिष्वनुपलब्धेरहेतुः ।

कुम्भादिमृदवयवानां व्यूहलिङ्गः प्रवृत्तिविशेष आरम्भः। सिकतादिषु प्रवृत्तिविशेषाभावो निवृत्तिः । न च मृत्सिकतानामारम्भनिवृत्तिदर्शनादिच्छाद्वेषप्रयत्नज्ञानैर्योगः । तस्मात्–तल्लिङ्गत्वादिच्छाद्वेषयोः– इत्यहेतुरिति ॥ ३६ ॥

(सू०) नियमानियमौ तु तद्विशेषकौ ॥ ३७ ॥

(भा०) तयोरिच्छाद्वेषयोर्नियमानियमौ विशेषकौ भेदकौ।

(ख०)भूतचैतनिकस्यामुं द्वितीयमपि हेतुं दूषयति–कुम्भादिष्विति। केचिदेतत् सूत्रत्वेनाभिप्रयन्ति । तत्र प्रमाणाभावाद्भाष्यवाक्यमेवेदमिति निर्धारितम् । 'कुम्भादिषु' आरम्भनिवृत्तिसत्त्वेऽपि इच्छादीनां 'अनुपलब्धेः–'अहेतुः' इच्छाद्वेषयोरारम्भनिवृत्तिलिङ्गत्वादिति न सद्धेतुरित्यर्थः ।

स्वोक्तस्य तात्पर्यं विशदयति–अवयवव्यूहरूप आरम्भः कुम्भादिषु दृश्यते–अवयवव्यूहरूपप्रवृत्त्यभावरूपा निवृत्तिश्च सिकतासु दृश्यते–एवं पार्थिवपरमाणुपुञ्जेषु आरम्भनिवृत्त्योः सत्त्वेपि न तत्रेच्छादीनां सत्त्वमुपलभ्यते । सतश्चारम्भनिवृत्ती नेच्छादिसत्त्वसाधकहेतुरिति भावः ॥ ३६ ॥

तदेवं भूतचैतन्यं दूषयित्वा तेभ्योऽन्यस्य चैतन्ये साधनमाह–नियमानियमाविति सूत्रम् । 'तयोः' इच्छाद्वेषयोः 'विशेषकौ' भूतवृत्तित्वव्यावृत्त्या तदन्यगुणत्वव्यवस्थापकौ 'नियमानियमौ'। 'नियमः' क्वचिदेववृत्तिः सर्वत्रैव वा वृत्तिः विवक्षाभेदात्, 'अनियमः' तद्विपर्ययः । तेन इच्छादीनां पृथिव्यादिगुणत्वे तदेकदेशवृत्तिता न स्यात्–स्याच्च सर्वपृथिव्यादिवृत्तितेति तात्पर्यम्। अयमेव इच्छाद्वेषयोर्विशेषो यद् भूताश्रयत्वमनयोर्व्यावर्त्यं तदितराश्रयत्वव्यवस्थितिरिति ।

(भा०)ज्ञस्येच्छाद्वेषनिमित्ते प्रवृत्तिनिवृत्ती,न स्वाश्रये । किंतर्हि ? प्रयोज्याश्रये । तत्र प्रयुज्यमानेषु भूतेषु प्रवृत्तिनिवृत्ती स्तः न सर्वेष्वित्यनियमोपपत्तिः ।

यस्य तु ज्ञत्वाद् भूतानामिच्छाद्वेषनिमित्ते आरम्भनिवृत्ती स्वाश्रये तस्य नियमः स्यात् । यथा भूतानां गुणान्तरनिमित्ता प्रवृत्तिर्गुणप्रतिबन्धाच्च निवृत्तिर्भूतमात्रे भवति नियमेनैवं भूतमात्रे ज्ञानेच्छाद्वेषनिमित्ते प्रवृत्तिनिवृत्ती स्वाश्रये स्याताम् । न तु भवतः ।

(ख०)सूत्राक्षरार्थं वर्णयति तयोरिति । प्रकृते सार्वजनीनानुभवं प्रदर्शयति—ज्ञस्येति । लोके यदेच्छादिद्वारा कश्चिच्चेतनः प्रवर्तते निवर्तते वा तदा ते प्रवृत्तिनिवृत्ती स्पन्दास्पन्दौ तस्मिन् चेतने आत्मनि नोपलभ्येते अपितु तदात्मप्रयोज्ये शरीरादावेव । चेतनप्रयोज्ये किं भवतीत्याह—तत्र प्रयुज्यमानेष्विति । अनियमोपपत्तिरिति । असार्वत्रिकत्वमेवात्रानियमः । न शरीरमिच्छाद्याधारः इच्छादिजनितस्पन्दाधारत्वात् परश्वादिवदिति भावः ।

अनियमं भेदकं व्याचष्टे—यस्य त्विति । 'नियमः स्यादिति' सर्वेषु भूतेषु प्रवृत्तिनिवृत्ती स्यातामित्यर्थः । उक्तमेव स्पष्टयति यथा भूतानामिति । चार्वाकस्य यथा भूतानां गुरुत्वादिगुणान्तरनिमित्ता प्रवृत्तिः पतनादिलक्षणा तस्यैव गुरुत्वादेर्गुणान्तरस्य 'प्रतिबन्धः' आधारद्रव्यसंयोगेन—तस्माच्च निवृत्तिः अपतनादिका—उभयमप्येतद् भूतमात्रे भवति नियमेन व्याप्तं, न पुनः शरीरारम्भकमात्रभूतेषु । एष सार्वजनीनोऽनुभवः । एवं भूतमात्रे तद्गुणभूतज्ञानेच्छाद्वेषनिमित्ते प्रवृत्तिनिवृत्ती अपि स्वाश्रये एव स्याताम् । ये ये पृथिव्यादिगुणास्ते ते यावत्पृथिव्यादिभाविनो दृष्टाः यथा गुरुत्वादयः । ज्ञानेच्छादयोऽपि चेत् पृथिव्यादिगुणास्तैरप्यवश्यं यावत्पृथिव्यादिभाविभिर्भवितव्यम् । न तु घटादौ तथा दृश्यन्ते । तस्मान्न पृथि-

(भा०)तस्मात् प्रयोजकाश्रिता ज्ञानेच्छाद्वेषप्रयत्नाः, प्रयोज्याश्रये तु प्रवृत्तिनिवृत्ती इति सिद्धम् ।

एकशरीरे तु ज्ञातृबहुत्वं निरनुमानम् । भूतचैतनिकस्यैकशरीरे बहूनि भूतानि ज्ञानेच्छाद्वेषप्रयत्नगुणानीति ज्ञातृबहुत्वं प्राप्तम् । ओमिति ब्रुवतः प्रमाणं नास्ति । यथा नानाशरीरेषु नानाज्ञातारो बुद्ध्यादिगुणव्यवस्थानात्, एवमेकशरीरेऽपि बुद्ध्यादिव्यवस्थानुमानं स्याज् ज्ञातृबहुत्वस्येति ।

(ख०)व्यादिगुणा ज्ञानादयः । अत्र भाष्यकृता सार्वत्रिकत्वप्रसङ्गविवक्षया नियमशब्दः प्रयुक्तः असार्वत्रिकत्वविवक्षया त्वनियमशब्द इति तात्पर्यकृतः । उपसंहरति-तस्मादिति । प्रयोजकं चेतनम् आश्रिताः-प्रयोज्यभूतादि आश्रयो ययोस्ते ॥

मदशक्त्योक्तं नियमं व्यभिचारयन् पर आह-यथा किल किण्वादयः परिमाणविशेषवन्तो मदिराभावमापन्ना मदयन्ति, एवमेव कार्याकारेणैव परिणतानि पृथिव्यादीनि चेतयन्ते नान्यथेति न घटादिषु चैतन्यप्रसङ्ग इति । तम्प्रत्याह-एकशरीर इति । संक्षेपेणोक्तमर्थं विशदयति-भूतचैतनिकस्येति । यथाहि मदिरावयवेषु प्रत्येकमपि मदशक्तिरस्ति, न पुनःसमुदायमात्रसमवायिनी-एवं शरीरावयवेष्वपि प्रत्येकमेव चैतन्येन भवितव्यम् । तथा चैकस्मिन् शरीरे बहवश्चेतनाः ज्ञानेच्छाद्वेषप्रयत्नगुणवन्तः स्युर्भूतचैतन्यवादिनः । भवत्वेवं का नो हानिरिति परोक्तेष्टापत्तिमनुवदति ओमितीति । तदपकरोति-प्रमाणमिति । निरनुमानपदस्यायमर्थः । प्रमाणाभावमेव स्फोरयति यथा नानेति । नानाशरीरेषु युगपदेव विभिन्नप्रकारकबुद्ध्यादिगुणान् दृष्ट्वा तत्र नानाज्ञातारोऽनुमीयन्ते । एवं च यद्येकस्मिन्नपि शरीरे नानाज्ञातारो भवेयुस्तर्हि तत्रापि युगपद्बुद्धीच्छादयो भवेयुस्तेन चैकस्मिन्नपि शरीरे नानाज्ञातारः स्युरित्यसमञ्जसम् । अत्र तात्पर्यम्-अवयवानां प्रत्येकं चैतन्य

(भा०) दृष्टश्चान्यगुणनिमित्तः प्रवृत्तिविशेषो भूतानां सोऽनुमानमन्यत्रापि । दृष्टः करणलक्षणेषु भूतेषु परश्वादिषु उपादानलक्षणेषु च मृत्प्रभृतिष्वन्यगुणनिमित्तः प्रवृत्तिविशेषः । सोऽनुमानमन्यत्रापि—त्रसत्स्थावरशरीरेषु तदवयवव्यूहलिङ्गः प्रवृत्तिविशेषो

(ख०) शरीरे एकस्मिन् बहवश्चेतनाः स्युः । भवतु किन्नो बाध्यत इति चेन्न । विरुद्धाभिप्रायत्वे स्वतन्त्राणां न किञ्चिदपि कार्यं जायेत । न च बहूनामेकाभिप्रायनियमो दृष्टः । काकतालीयन्यायेन स्यादेकाभिप्रायत्वम् न पुनरस्य नियमो दृष्टचर इति एतद्दूषणमुपेक्ष्य वार्त्तिककृता प्रत्ययव्यवस्थानुमानं न भवेदिति दूषणमुक्तम् । एकस्मिन् शरीरे प्रत्ययानां परस्परप्रतिसन्धानं पश्यामो न शरीरान्तर इति व्यवस्था । सेयं यद्येकस्मिन् शरीर एक एव चेतनो न च शरीरान्तरे ततो भवेन्नान्यथेत्यर्थ इति ।

नियमानियमाविति यदुक्तं सूत्रे तत्रानुमानं सूचयति भाष्यकारः—दृष्टश्चान्यगुणेति । संक्षेपेणोक्तं विशदयति—दृष्टः करणलक्षणेष्विति । भूतानि द्विधा विभक्तानि । कानिचित्करणभूतानि यथा परश्वादयः—कानिचिदुपादानभूतानि यथा मृत्प्रभृतयः । उभयप्रकारेष्वपि भूतेषु या प्रवृत्तिरुपलभ्यते सा सर्वा तदन्यस्य कस्यचिद्गुणैर्जनिता । तन्मूलकमेवानुमीयते यत् 'त्रसत्सु' अस्थिरेषु कृमिप्रभृतीनां शरीरेषु 'स्थावरेषु' स्थिरेषु देवमनुष्यादीनां शरीरेषु च प्रवृत्तिस्सान्यगुणनिमित्तैवेति । न केवलं शरीरस्य प्रवृत्तिविशेषोऽन्यगुणनिमित्तः, शरीरारम्भकारणानामपितु भूतानां प्रवृत्तिविशेषः शरीरोपचयापचयरूपोऽन्यगुणनिमित्त एवेत्याह—तदवयवेति ॥ अत्र तात्पर्यम्—हिताहितप्राप्तिपरिहारहेतुः परिस्पन्दः प्रवृत्तिविशेषः । सोऽयं प्रयोगः—त्रसत्स्थावरशरीरेषु प्रवृत्तिः स्वाश्रयव्यतिरिक्ताश्रयगुणनिमित्ता प्रवृत्तिविशेषत्वात् परश्वादिगतप्रवृत्तिवत् इति कोऽसौ गुणो किमाश्रयश्च यन्निमित्तः शरीरे

(भा०)भूतानामन्यगुणनिमित्त इति । स च गुणः प्रयत्नसमानाश्रयः संस्कारी धर्माधर्मसमाख्यातः सर्वार्थः पुरुषार्थाराधनाय प्रयोजको भूतानां प्रयत्नवदिति ।

आत्मास्तित्वहेतुभिरात्मनित्यत्वहेतुभिश्च भूतचैतन्यप्रतिषेधः कृतो वेदितव्यः। 'नेन्द्रियार्थयोस्तद्विनाशेऽपि ज्ञानावस्थानात्' इति च समानः प्रतिषेध इति ।

क्रियामात्रं क्रियोपरममात्रं चारम्भनिवृत्ती इत्यभिप्रेत्योक्तम् 'तल्लिङ्गत्वादिच्छाद्वेषयोः पार्थिवाद्येष्वप्रतिषेधः'। अन्यथा लि-

---

(ख०) प्रवृत्तिविशेष इत्यपेक्षायामाह—स च गुण इति । सोऽयं गुणः संस्कारविशेष एव धर्माधर्मनाम्ना प्रसिद्धः प्रयत्नसमानाश्रय एव । यस्मिन्नाश्रये प्रयत्नः समवैति तस्मिन्नेव स संस्कारोऽपीत्यर्थः । स च सर्वार्थः' पुरुषसम्बद्धसकलार्थप्रयोजकः 'पुरुषार्थाराधनाय' पुरुषस्यार्थानामाराधनाय सम्पादनाय भूतानां तत्पुरुषशरीरारम्भकाणां 'प्रयोजकः' प्रवर्त्तकः। तत्र दृष्टान्तमाह—प्रयत्नवदिति । यथा तत्पुरुषस्य प्रयत्नस्तत्तदर्थसम्पादनाय भूतानि प्रेरयति तथैव तद्गतधर्माधर्मरूपः संस्कारोऽपीत्यर्थः ।

भूतचैतन्यप्रतिषेधे हेत्वन्तराण्यप्यतिदिशति–आत्मेति । भूतव्यतिरिक्त आत्माऽस्ति स चात्मा नित्य इत्युभयसिद्धान्तसाधनाय ये हेतवः प्रागुक्तास्ते सर्वेऽपि भूतचैतन्यप्रतिषेधाय कल्पन्त इत्यर्थः। हेत्वन्तरमप्यतिदिशति—नेन्द्रियेति । अष्टादशसूत्रे यो हेतुरुपन्यस्तस्सोऽपि भूतचैतन्याभावपक्षं समर्थयते इन्द्रियार्थयोर्विनाशेपि ज्ञानावस्थानान्नेन्द्रियार्थयोर्गुणो ज्ञानम् । एवं बाल्यकौमारवार्धकावस्थासु शरीरविनाशेऽपि ज्ञानावस्थानान्न शरीरगुणो ज्ञानमित्याशयः ।

तल्लिङ्गत्वादिति(२३)सूत्रोक्तस्याक्षेपस्य समाधानान्तरमाह क्रियामात्रमिति । ज्ञस्येच्छेत्यत्र (३४) सूत्रे आरम्भनिवृत्तिशब्देन

(भा०)मे आरम्भनिवृत्ती आख्याते, न च तथाविधे पृथिव्यादिषु दृश्येते। तस्मादयुक्तम्—तल्लिङ्गत्वादिच्छाद्वेषयोः पार्थिवाद्येष्वप्रतिषेध इति ॥ ३७ ॥

(भा०) भूतेन्द्रियमनसां समानः प्रतिषेधो, मनस्तूदाहरणमात्रम्—

(सू०) यथोक्तहेतुत्वात्पारतन्त्र्यादकृताभ्यागमाच्च न मनसः ॥ ३८ ॥

(ख०)प्रवृत्तिनिवृत्तिमात्रमभिमतमस्माकमपि तु हिताहितप्राप्तिपरिहारार्थः स्पन्दविशेषः । तमिमं प्रवृत्तिविशेषमज्ञात्वाऽऽक्षेपकेण प्रवृत्तिसामान्येन प्रत्यवस्थितम् । अतोऽत्र 'अप्रतिपत्ति'स्ते निग्रहस्थानमित्याशयः । तथाविध इति । हिताहितप्राप्तिपरिहारार्थस्पन्दरूप इति भावः ॥ ३७ ॥

शरीरमात्रगुणत्वमपाकृत्य भूतेन्द्रियमनसामपि न सा गुणो भवितुमर्हतीत्युपपादयितुं हेतूनुपन्यासिष्यन् तत्र कथं केवलं मनस एव ग्रहणं कृतं न भूतेन्द्रिययोरिति बहिः पूर्वपक्षे समाधानमाह भूतेन्द्रियमनसामिति । ये हेतवोऽग्रिमसूत्र उपन्यस्तास्ते सर्वे बुद्धेः भूतगुणत्वमिन्द्रियगुणत्वम्मनोगुणत्वं च निषेधयितुं तुल्यमेव समर्थास्तथाऽपि मनोमात्रस्य ग्रहणं केवलमुदाहरणरूपेण कृतम् । भूतेन्द्रियमनसाम्मध्ये आद्ययोरुभयोरपि भौतिकत्वान्मनसश्चाभौतिकत्वादस्यैवाभौतिकेनात्मना यत्किञ्चित्साहश्यमस्तीति मनोगुणत्वे निषिद्धे सुतरामेव भूतेन्द्रियगुणत्वमपि निषिद्धमेवेति हृदयं सूत्रकारस्येत्याशयः ।

बुद्धेर्मनोगुणत्वप्रतिषेधाय हेतुत्रयसमुच्चयपरं सूत्रम्——यथोक्तहेतुत्वादिति । न मनसः गुणो बुद्धिरिति शेषः । स्वकृताभ्यागमादिति वृत्तिकारसम्मतः पाठः । तदर्थश्च आत्मन एव चेतनत्वे तस्य स्वकृतकर्मणामभ्यातमः फलप्राप्तिर्भवतीति ॥

(भा०)'इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानान्यात्मनो लिङ्ग'मित्यत
प्रभृति यथोक्तं सङ्गृह्यते। तेन भूतेन्द्रियमनसां चैतन्यप्रतिषेधः

पारतन्त्र्यात्। परतन्त्राणि भूतेन्द्रियमनांसि धारणप्रेरणव्यूह
क्रियासु प्रयत्नवशात्प्रवर्तन्ते। चैतन्ये पुनः स्वतन्त्राणि स्युरिति

अकृताभ्यागमाच्च। 'प्रवृत्तिर्वाग्बुद्धिशरीरारम्भ' इति चैतन्

(ख०) यथोक्तहेतुत्वादिति पदं व्याचष्टे—इच्छाद्वेषेति। अत्र हे
तुशब्देन प्रथमाध्यायगतेच्छादिसूत्र(१।१।१०)गतं सुसंगृहीतम्
त्वप्रत्ययेन च हेतुत्वविषया परीक्षा उपलक्षिता। तेन हेतुजा
किमित्याह—तेनेति। पूर्वोक्तैर्हेतुभिर्भूतेन्द्रियमनसां चैतन्याभावः साधि
भवतीत्यर्थः।

पारतन्त्र्यादिति द्वितीयं हेतुं व्याकरोति—पारतन्त्र्यादिति। तत्र प्र
योगौ-शरीरेन्द्रियाणि धारणादिक्रियासु यथायोगं परतन्त्राणि भौति
कत्वात्, घटादिवत्-मनः परतन्त्रम् करणत्वात् वास्यादिवत्-इति
एवञ्च सर्वाण्येवैतानि शरीरेन्द्रियाणि कस्यचिदन्यस्य प्रयत्नवशा
प्रवर्तन्त इति सिद्धम्। 'धारणं' 'प्रेरणं' 'व्यूहनं' चेति तिस्रः क्रि
याः। तास्तु सर्वा एव शरीरवर्त्तिन्यः व्यूहनं तु मनोवृत्त्यपीति ध्येयम्
किमायातमनेन शरीरादिचैतन्यप्रतिषेध इत्याह चैतन्य इति। यद्ये
तानि चेतनानि स्युस्तर्हि स्वतन्त्र्याण्येव स्युर्न तु तानि तथेत्याशयः

अकृताभ्यागमादिति तृतीयं हेतुं विशदयति—अकृताभ्यागमादि
ति। यस्तु कश्चिदभ्युपेतवेदप्रामाण्यः पुरुषमचेतनं फलभागिनमभ्यु
त्य शरीरादीनां चैतन्यं रोचयते तम्प्रति शरीरेन्द्रियाणामचैतन्ये हेतुर
मुक्तो वेदितव्यः। हेत्वर्थं प्रकटयति—प्रवृत्तिरिति। प्रथमाध्यायप्रथमा
ह्निकगतसप्तदशसूत्रे वाग्बुद्धिशरीरारम्भस्य प्रवृत्तित्वमुक्तम्पुनस्तत्रैव द्वि
तीयसूत्रभाष्ये प्रवृत्तिजन्यत्वं धर्म्माधर्म्मयोरुपवर्णितम्। एवंस्थिते शरी

(भा०)भूतेन्द्रियमनसां परकृतं कर्म पुरुषेणोपभुज्यत इति स्यात् । अचैतन्ये तु तत्साधनस्य स्वकृतकर्मफलोपभोगः पुरुषस्येत्युपपद्यत इति ॥ ३८ ॥

(भा०) अथायं सिद्धोपसङ्ग्रहः--

(सू०) परिशेषाद्यथोक्तहेतूपपत्तेश्च ॥ ३९ ॥

(भा०) आत्मगुणो ज्ञानमिति प्रकृतम् ।

परिशेषो नाम —प्रसक्तप्रतिषेधेऽन्यत्राप्रसङ्गाच्छिष्यमाणे

(ख०)रादीनां चैतन्ये चेतनस्य स्वातन्त्र्यात् तान्येव कर्मणः कर्तॄणि स्युः । अथ मरणानन्तरं भस्मीभूतानां तेषामामुष्मिकफलशालिता न सम्भवति । तथा चोभयलोकानुस्यूतस्यात्मन एव तत्फलभोगित्वमभ्युपेतव्यम् । तथाच शरीरादिकृतकर्मफलं तदकर्त्राऽऽत्मनोपभुज्यत इति प्राप्तम् । तत्र च शास्त्रविरुद्धाकृताभ्यागमदोषप्रसङ्ग इति भावः । शरीरादिचैतन्ये दोषमुक्त्वा तदचैतन्ये साधकमाह—अचैतन्य इति । शरीरादीनामचैतन्ये तदतिरिक्तस्य चात्मनश्चैतन्ये पुरुष एव स्वातन्त्र्यात् कर्त्ता तत्प्रयोज्यतया शरीरादीनि तस्य साधनानीति तत्साधनप्रयोजकस्यात्मनः स्वकृतकर्मफलभोग इति न शास्त्रव्याकोपो न च प्रेक्षावत्प्रवृत्तिविरोध इति सर्वमुपपन्नम् । तत्साधनस्येति । 'तानि' शरीरेन्द्रियाणि साधनानि यस्य तस्य आत्मन इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

बुद्धेरात्मगुणत्वमुपसंहरति अथायमिति । 'सिद्धस्य' सिद्धान्तस्य 'उपसङ्ग्रहः' उपसंहार इत्यर्थः ।

हेतूपसंहारपरं सूत्रम्—परिशेषादिति ।

सूत्रवाक्यं पूरयति—आत्मेति । एवं च परिशेषाद् यथोक्तोपपत्तेश्च आत्मगुणो ज्ञानमिति सिद्धान्तसूत्रं पर्यवसितम् ।

परिशेषादिति हेतुं व्याचष्टे—परिशेषो नामेति । प्रथमाध्याय-

(भा०) सम्प्रत्ययः । भूतेन्द्रियमनसां प्रतिषेधे द्रव्यान्तरं न प्रसज्यते, शिष्यते चात्मा । तस्य गुणो ज्ञानमिति ज्ञायते ।

यथोक्तहेतूपपत्तेश्चेति । 'दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणात्' इत्येवमादीनामात्मप्रतिपत्तिहेतूनामप्रतिषेधादिति ।

परिशेषज्ञापनार्थं प्रकृतस्थापनादिज्ञानार्थं च यथोक्तहेतूपपत्तिवचनमिति ।

(ख०) प्रथमाह्निकस्थपञ्चमसूत्रभाष्यस्थान्येतान्यक्षराणि तत्रैव व्याख्यातार्थानि । तत्रोक्तं शास्त्रं प्रकृते योजयति भूतेन्द्रियेति । आत्मभूतेन्द्रियमनांस्येव बुद्ध्याधारत्वेन 'प्रसक्तानि' तेषु तावदुक्तप्रकारेण भूतेन्द्रियमनसां तदाधारत्वेन—'प्रतिषेधे' 'अन्यत्र' आत्मभूतेन्द्रियमनोव्यतिरिक्तद्रव्यान्तरे 'अप्रसङ्गात्' बुद्ध्याधारत्वासम्भवात् 'शिष्यमाणः' अवशिष्टद्रव्यम् आत्मैव । ततश्चात्मन एव गुणो बुद्धिरिति निश्चीयते ॥

यथोक्तहेतूपपत्तेरिति द्वितीयं हेतुमनूद्य व्याचष्टे—यथोक्तेति । तृतीयाध्याये दर्शनस्पर्शनाभ्यामित्यादिग्रन्थेन ये आत्मास्तित्वसाधनहेतव उपन्यस्तास्तेषां सर्वेषामात्मनो बुद्धिगुणत्वसाधनत्वेऽद्यत्वेऽपि कोऽपि प्रतिषेधो नोपलभ्यतेऽतो त एव सर्वेऽत्रातिदिश्यन्ते । 'उपपत्तेश्चेति' अप्रतिषेधादित्यर्थः ॥

यथोक्तहेतूपपत्तेश्चेत्येतस्य व्याख्यान्तराण्याह—परिशेषेति । परिशेषादित्यस्यैव हेतोरुपोद्बलकं यथोक्तहेतूपपत्तेश्चेति वाक्यम् यथोक्तहेतोरिति । तथाच यदुक्तमात्मा शिष्यते इति तत्रैव तृतीयाध्यायोक्तहेतवः साधका इति पर्यवसितोऽर्थः । अथ च 'प्रकृतस्य' बुद्धेरात्मगुणत्वस्य स्थापनं साधनं तज्ज्ञापनार्थं च तद्वाक्यम् 'उपपत्तेश्चेति' । तथाच बुद्धेरात्मगुणत्वसाधनेऽपि ते हेतवो न प्रतिषिध्यन्त इति पर्यवसितोऽर्थः ।

(भा०) अथ वोपपत्तेश्चेति हेत्वन्तरमेवेदम् । नित्यः खल्वयमात्मा, यस्मादेकस्मिन् शरीरे धर्मं चरित्वा कायभेदात् स्वर्गे देवेषूपपद्यते, अधर्मं चरित्वा देहभेदाद् नरकेषूपपद्यते इति । उपपत्तिः शरीरान्तरप्राप्तिलक्षणा, सा सति सत्त्वे नित्ये चाश्रयवती । बुद्धिप्रबन्धमात्रे तु निरात्मके निराश्रया नोपपद्यत इति । एकसत्त्वाधिष्ठानश्चानेकशरीरयोगः संसार उपपद्यते । शरीरप्रबन्धोच्छेदश्चापवर्गो मुक्तिरित्युपपद्यते । बुद्धिस-

---

(ख०)अपरं व्याख्यानम्—अथ वेति । उपपत्तेश्चेति तृतीयाध्यायोक्तहेतुभ्योऽन्या 'उपपत्तीः' हेतून् परामृशति । तथाच बुद्धेरात्मगुणत्वसाधकं हेत्वन्तरमप्यस्तीत्यर्थः । तदेव हेत्वन्तरं विवृणोति—नित्यः खल्विति । संसारो मुक्तिश्चात्मनो नित्यत्वे बुद्ध्याश्रयत्वे चैवोपपद्यत इत्यर्थः । 'कायभेदादिति' । 'कायस्य' शरीरस्य 'भेदात्' नाशादित्यर्थः । उपपद्यत इति जायत इत्यर्थः । देहभेदादिति शरीरनाशादित्यर्थः । एतत्प्रसङ्गेन उपपद्यत इत्यत्रोपपत्तिशब्दार्थमाह शरीरेति । उक्तस्वर्गीयनारकीयशरीरप्राप्तिरेवात्मनोऽत्र 'उपपत्तिः'। सा चात्मनो नित्यत्व एव सम्भवतीत्याह सा सतीति । ननु बुद्धिसन्तान एव कर्मकृत् शरीराच्छरीरान्तरं प्रतिपद्यते किम्प्रयोजनमन्तर्गडुभूतस्य बुद्ध्याधारस्यात्मन इत्यत आह—बुद्धिप्रबन्धेति । बुद्ध्याधारस्यात्मनो नित्यस्याभावे शरीरान्तरप्राप्तिलक्षणोपपत्तिर्निराश्रया स्यात् । शरीराच्छरीरान्तरं गन्तृ किमपि सत्त्वं न स्यादिति भावः ॥ उक्तमुपसंहरन् नित्यस्यात्मनोऽभावे न केवलमनेकशरीरप्राप्तिरूपसंसारो नोपपद्यतेऽपि तु सकलशरीरसम्बन्धोच्छेदरूपोऽपवर्गोऽपि नोपपद्यत इत्याह—एकसत्त्वेति । सकलबुद्ध्याधारनित्यात्मसत्त्वे तु संसारापवर्गावुभावप्युपपद्येते इत्यर्थः । नास्ति नित्य आत्मा बुद्धिसन्ततिरेव कर्त्री भोक्त्री चेति पक्षेऽनुपपत्तिं प्रदर्शय-

(भा०)न्ततिमात्रे त्वेकसत्त्वानुपपत्तेर्न कश्चिद्दीर्घमध्वानं सन्धावति न कश्चिच्छरीरभवबन्धाद्विमुच्यत इति संसारापवर्गानुपपत्तिरिति। बुद्धिसन्ततिमात्रे च सत्त्वभेदात्सर्वमिदं प्राणिव्यवहारजातमप्रतिसंहितमव्यावृत्तमपरिनिष्ठितं च स्यात्। ततः स्मरणाभावो नान्यदृष्टमन्यः स्मरतीति। स्मरणं च खलु पूर्वज्ञातस्य समानेन

(ख०)ति—बुद्धिसन्ततिमात्र इति। बुद्धीनां क्षणिकत्वे नानाशरीरसम्बन्धि किमप्येकं सत्त्वन्न भवेत्—ततश्च एकस्माच्छरीराच्छरीरान्तरं ततश्चान्यच्छरीरमित्यनन्तशरीरसंसरणरूपमतिदीर्घं मार्गमनुधावकं किमपि सत्त्वं न स्यात्, न स्याच्च किमपि नानाशरीरप्राप्त्यनन्तरं तत्साधनमुक्तिमदिति संसारस्य मुक्तेश्चासम्भवः॥ बुद्धिसन्तानमात्रपक्षे दोषान्तरमाह—बुद्धिसन्ततिमात्रे च सत्त्वभेदादिति—प्रतिक्षणभिन्नत्वाद्बुद्धीनामित्यर्थः।

अत्र तात्पर्यम्। पूर्वेद्युरधिकृतानामपरेद्युः परिसमापना दृष्टा समारब्धम्मयैव परिसमापनीयमिति प्रतिसन्धाय। अप्रतिसन्धाने तु नासमापयेयुः। परिसमापने वा चैत्रारब्धमचैत्रः समापयेत्। यतः स्वयमारब्धात् परारब्धमव्यावृत्तमविशिष्टम्—स्वस्यापि परत्वात्। अपरिनिष्ठितं च कर्मजातं स्यात्। तथाहि—वैश्यस्तोमे वैश्य एवाधिकारी न ब्राह्मणराजन्यौ—एवं राजसूये राजैव न ब्राह्मणो वैश्यो वा—एवं सोमसाधनके ब्राह्मण एवाधिकृतो न राजन्यवैश्यौ–शूद्रश्चानाधिकृत एवेति 'पारिनिष्ठा'। सा बुद्धिसन्ततिमात्रे न स्यात्। कुतः? सल्लक्षणानां सर्वेषामेव त्रैलोक्यवैलक्षण्येन भेदात्——अन्यापोहसामान्यस्य च व्यावर्त्तितत्वादित्यर्थ इति॥

इष्टापत्तिमाशंक्य दोषमाह–तत इति। 'ततः' सकलव्यवहाराणामप्रतिसंहितत्वात् स्मरणाभावः॥ तत्र हेतुः नान्यदृष्टमिति। दर्शनस्मरणकालयोश्चैकस्य सत्त्वस्याभावादित्याशयः। तदेव स्पष्टयति

(भा०)ज्ञात्रा ग्रहणमज्ञासिषममुमर्थं ज्ञेयमिति । सोऽयमेको ज्ञाता पूर्वज्ञातमर्थं गृह्णाति तच्चास्य ग्रहणं स्मरणमिति । तद् बुद्धिप्रबन्धमात्रे निरात्मके नोपपद्यते ॥ ३९ ॥

(सू०) स्मरणं त्वात्मनो ज्ञस्वाभाव्यात् ॥४०॥

(भा०) उपपद्यते इति । आत्मन एव स्मरणं न बुद्धिसन्ततिमात्रस्येति । तुशब्दोऽवधारणे । कथम् ? ज्ञस्वभावत्वात् । ज्ञ इत्यस्य स्वभावः स्वो धर्मः । अयं खलु ज्ञास्यति जानाति अज्ञासीदिति त्रिकालविषयेणानेकेन ज्ञानेन सम्बध्यते । तच्चास्य त्रिकालविषयं ज्ञानं प्रत्यात्मवेदनीयं ज्ञास्यामि जानामि अज्ञासिषमिति वर्तते । तद्यस्यायं स्वो धर्मस्तस्य स्मरणं न बुद्धिप्रबन्धमात्रस्य निरात्मकस्येति ॥ ४० ॥

(ख०)स्मरणं चेति । एवं च नित्यात्माभावे स्मरणाभावप्रसङ्गोऽपीत्यर्थः ३९॥

नित्ये त्वात्मनि स्मरणमुपपद्यत एवेत्याह स्मरणं त्विति सूत्रम् ।

सूत्रवाक्यम्पूरयति उपपद्यत इति । तथाच स्मरणमात्मनो ज्ञस्वभाव्यादुपपद्यत इति सूत्रस्वरूपं पर्यवसितम् ॥ त्रिकालव्यापिनी ज्ञानशक्तिरेव 'ज्ञस्वाभाव्यम्' । तद्धि आकाशादिभ्यो व्यावृत्त त्रिकालव्यापिस्वरूपमेवात्मनः । एतत्स्वरूप आत्मनि सत्येव स्मरणमुपपद्यत इति भावः ॥ आत्मन एव स्मरणमित्यवधारणमेव सूत्रगत'तु'शब्दार्थ इत्याह तुशब्द इति । आत्मन एव स्मरणं न बुद्धिसन्तानस्येत्यत्र को हेतुरिति पृच्छति—कथमिति । उत्तरम्—ज्ञस्वभावत्वादिति । तदर्थं विवृणोति ज्ञ इत्यस्येति । 'अस्येति'आत्मन इत्यर्थः । उक्तं स्वभावं विशदयति अयमिति—आत्मेत्यर्थः । वर्त्तत इति त्रिकालविषयं ज्ञानमिति शेषः । उपसंहरति तद्यस्यायमिति ॥ ४० ॥

(भा०) स्मृतिहेतूनामयौगपद्याद्युगपदस्मरणमित्युक्तम् अथ केभ्यः स्मृतिरुत्पद्यत इति ?

स्मृतिः खलु—

(सू०) प्रणिधाननिबन्धाभ्यासलिङ्गलक्षणसादृश्यपरिग्रहाश्रयाश्रितसम्बन्धानन्तर्यवियोगैककार्यविरोधातिशयप्राप्तिव्यवधानसुखदुःखेच्छाद्वेषभयार्थित्वक्रियारागधर्माधर्मनिमित्तेभ्यः ॥ ४१ ॥

सुस्मूर्षया मनसो धारणं प्रणिधानं—सुस्मूर्षितलिङ्गचिन्तनं चार्थस्मृतिकारणम् ।

निबन्धः—खल्वेकग्रन्थोपयमोऽर्थानाम् । एकग्रन्थोपयता खल्वर्था अन्योन्यस्मृतिहेतव आनुपूर्व्येणेतरथा वा भवन्तीति । धारणाशास्त्रकृतो वा प्रज्ञातेषु वस्तुषु स्मर्तव्यानामुपनिःक्षेपो निबन्ध इति ।

(ख०)स्मृतिहेतूनामयौगपद्यादिति पूर्वोक्तं स्मारयित्वा स्मृतिहेतुवर्णनपरं सूत्रमवतारयितुं पृच्छति—अथ केभ्य इति ।

पञ्चविंशतिस्मृतिहेतुनिरूपणपरमुत्तरम्-स्मृतिः खल्विति भाष्यमारभ्य प्रणिधानादिनिमित्तेभ्य इत्यन्तम् ॥

प्रणिधानादि प्रत्येकं व्याचष्टे सुस्मूर्षयेति । (१)तत्र प्रथमं प्रणिधानम् । तेषु तेषु प्रसक्तस्य मनसस्ततो निवारणमेव'धारणम्' । 'सुस र्षितलिङ्गचिन्तनं' च साक्षाद्वा तत्र धारणम्, तल्लिङ्गे वा प्रयत्न इत्यर्थः

(२)द्वितीयो निबन्ध इति । यथाऽत्रैव शास्त्रे प्रमाणादयः पदा अन्योन्यस्मृतिहेतवो भवन्ति । एतन्निमित्तं च स्मरणमनुक्रमं व्युत्क्रमं भवतीत्याह आनुपूर्व्येणेति । व्युत्क्रमं यथा कश्चित् निग्रहस्थानानि स्मृत्वा प्रमाणानि स्मरति । निबन्धस्यार्थान्तरमाह-धारणेति । 'धारणाशा

(भा०) अभ्यासस्तु समाने विषये ज्ञानानामभ्यावृत्तिः । अभ्यासजनितः संस्कार आत्मगुणोऽभ्यासशब्देनोच्यते । स च स्मृतिहेतुः समान इति । लिङ्गं पुनः संयोगि समवाय्येकार्थसमवायि विरोधि चेति । यथा—धूमोऽग्नेः, गोर्विषाणम्, पाणिः पादस्य, रूपं स्पर्शस्य, अभूतं भूतस्येति । लक्षणं पश्ववयवस्थं गोत्रस्य स्मृतिहेतुः—विदानामिदं गर्गाणामिदमिति । सादृश्यं चित्रगतं प्रतिरूपकं—देवदत्तस्येत्येवमादि । परिग्रहात्—स्वेन वा स्वामी स्वामिना वा स्वं स्मर्यते । आश्रयाद्—ग्रामण्या तदधीनं संस्मरति । आश्रितात्—तदधीनेन ग्रामण्यमिति । सम्बन्धाद्—अन्तेवासिना युक्तं गुरुं स्मर-

---

(ख०) जैगीषव्यादिप्रोक्तम् । तत्कृतो ज्ञातेषु वस्तुषु नाडीचक्रहृत्पुण्डरीककण्ठकूपनासाग्रतालुललाटब्रह्मरन्ध्रादिषु स्मर्त्तव्यानां बीजसंस्थानाभरणभूतानां देवतानाम् 'उपनिक्षेपः' समारोपः । तथाच तत्र तत्र देवताः समारोपितास्तत्तदवयवग्रहणात्स्मर्यन्त इत्यादि तात्पर्ये वर्णितम् । (३) तृतीयोऽभ्यास इति । संस्कार इति । अनेन पदेन सकलस्मृतिकारणानां संस्काराणां समावेशो विवक्षितः ॥ (४) चतुर्थो लिङ्गमिति । तच्चतुर्धा विभजति—संयोगीति । एकार्थसमवायीति । एकस्यावयविनोऽर्थस्य समवायोऽत्रेति समासे पाणिः पादस्येत्युदाहरणम् । एकस्मिन्नर्थे समवायो यस्येति समासे तु रूपं स्पर्शस्येति । (५) पञ्चमो लक्षणमिति । तत्र स्वाभाविकाविनाभावयुक्तं 'लिङ्गम्' साङ्केतिकमात्रं तु 'लक्षण'मित्यनयोर्भेदः ॥ (६) षष्ठः सादृश्यमिति । (७) सप्तमः परिग्रह इति । (८) अष्टमः आश्रय इति । ग्रामणीर्नायकः । (८) नवमः आश्रित इति । (१०) दशमः सम्बन्ध इति । यद्यपि प्रणिधानादिषु सर्वत्र सम्बन्धः सम्प्लवते तथापि सम्बन्धस्य पृथगभिधानादत्र तत्पदेन प्रणिधानादिसूचितसम्बन्धे-

(भा०)ति, ऋत्विजा याज्यमिति। आनन्तर्यादिति–करणीये
र्थेषु। वियोगाद्–येन विप्रयुज्यते तद्वियोगप्रतिसंवेदी भृशं स्मर
ति। एककार्यात्–कर्त्रन्तरदर्शनात् कर्त्रन्तरे स्मृतिः। विरोधात्–वि
जिगीषमाणयोरन्यतरदर्शनादन्यतरः स्मर्यते। अतिशयाद्–येना
तिशय उत्पादितः। प्राप्तेः–यतोऽनेन किञ्चित्प्राप्तमाप्तव्यं वा भव
ति तमभीक्ष्णं स्मरति। व्यवधानात्–कोशादिभिरसिप्रभृतीनि स्म
न्ते सुखदुःखाभ्यां तद्धेतुः स्मर्यते। इच्छाद्वेषाभ्यां–यमिच्छति
च द्वेष्टि तं स्मरति। भयाद्–यतो बिभेति। आर्थित्वाद्–येनार्थी भो
जनेनाच्छादनेन वा। क्रियया–रथेन रथकारं स्मरति। रागाद्
यस्यां स्त्रियां रक्तो भवति तामभीक्ष्णं स्मरति। धर्मात्
जात्यन्तरस्मरणमिह चाधीतश्रुतावधारणमिति। अधर्मात्
प्रागनुभूतदुःखसाधनं स्मरति।

(ख०)भ्योऽन्यः सम्बन्धो विवक्षितः॥ (११)एकादशः आनन्तर्यमि
ति। (१२)द्वादशो वियोग इति। (१३)त्रयोदश एककार्यमि
ति। (१४)चतुर्दशो विरोध इति। (१५)पञ्चदशोऽतिशय इति
'अतिशयः' संस्कार उपनयनादिराचार्यस्य स्मारको भवति। (१
षोडशः प्राप्तिरिति। (१७)सप्तदशो व्यवधानमिति। (१८)अष्टाद
सुखदुःखेति। (१९)ऊनविंशः इच्छाद्वेषाविति। (२०)विंशो भयमि
ति। (२१)एकविंशोऽर्थित्वमिति। (२२)द्वाविंशः क्रियेति। (२
त्रयोविंशो राग इति। (२४)चतुर्विंशो धर्म इति। वेदाभ्यासजनित
संस्कारेण जातिं ब्राह्मणादिरूपां स्मरति। अथवा जन्मान्तरानुभूतसु
दुःखसाधनयोः प्रागनुभूतसुखादेश्च स्मरणमिह विवक्षितम्। (२५)प
विंशोऽधर्म इति॥

(भा०) न चैतेषु निमित्तेषु युगपत्संवेदनानि भवन्तीति युगपदस्मरणमिति ।

निदर्शनं चेदं स्मृतिहेतूनां न परिसङ्ख्यानमिति ॥ ४१ ॥

(४) बुद्धेरुत्पन्नापवर्गित्वप्रकरणम् ।

(भा०) अनित्यायां च बुद्धौ उत्पन्नापवर्गित्वात् काला-

(ख०) उक्तमर्थं प्रकृते योजयन् प्रकरणार्थमुपसंहरति न चैतेष्विति । ननून्मादादयोऽपि स्मृतिहेतवो लोकसिद्धास्तत् किन्तेऽत्र नोक्ता इत्यत आह निदर्शनमिति । परिसंख्यानमिति अशेषाणां स्मतिहेतूनाम्परिगणनमित्यर्थः ॥ ४१ ॥

(४) बुद्धेरुत्पन्नापवर्गित्वप्रकरणम् ॥

बुद्धेरात्मगुणत्वे प्रसाधिते तस्या उत्पन्नापवर्गित्वं निरूपयिष्यते । ज्ञानयौगपद्यनिराकरणप्रसङ्गेन च स्मृतिक्रमोऽपि विचारयिष्यते । ज्ञानस्यैवेच्छाद्येकाश्रयत्वप्रसङ्गेन तन्निर्वाहाय स्मरणं चात्मनो ज्ञस्वाभाव्यादिति (सूत्र ४०) उक्तम् । तदेतत्सर्वं स्मरणे सत्येव स्यात् । तच्च सति संस्कारे । स च ज्ञानस्याशुतरविनाशित्वे—न त्वन्यथेति तदेवाधुना विचार्यते । अत एव तृतीयाध्यायगतबुद्ध्यनित्यताप्रकरणेऽस्या उत्पन्नापवर्गित्वन्न निरूपितम्—तत्र प्रयोजनाभावात् । बुद्धेः सामान्यतोऽनित्यतायामात्मगुणत्वासिद्धिः प्रयोजनम् । तच्च तस्याः कालान्तरावस्थायित्व एव धर्म्माधर्म्मवदुपपद्यते । अतो बुद्धेरनित्यत्वस्य सामान्यतो विचारितस्य विशेषतस्तस्या उत्पन्नापवर्गित्वं (आशुतरविनाशित्वं) अधुना विचार्यते ॥

तत्र संशयकारणं दर्शयति अनित्यायामिति । बुद्धिरनित्येति साधितम् । अनित्यं चोत्पन्नापवर्गि दृष्टं यथा शब्दः, कालान्तरावस्थायि च यथा घटः—इत्युभयथादर्शनात् भवति संशयः । उत्पन्नापवर्गित्वमाशुतरविनाशित्वमिति यावत् ॥ कालान्तरावस्थानाच्च नित्यानामित्येव सर्वत्र पाठ उप-

(भा०)न्तरावस्थानाच्चानित्यानां संशयः—किमुत्पन्नापवर्गिणी बुद्धिः शब्दवदाहोस्वित्कालान्तरावस्थायिनी कुम्भवदिति ।

उत्पन्नापवर्गिणीति पक्षः परिगृह्यते ।

कस्मात् ?—

(सू०)कर्मानवस्थायिग्रहणात् ॥ ४२ ॥

कर्मणोऽनवस्थायिनो ग्रहणादिति । क्षिप्तस्येषोरापतनात् क्रियासन्तानो गृह्यते । प्रत्यर्थनियमाच्च बुद्धीनां क्रियासन्तानोपपत्ति·

(ख०)लभ्यते । किन्त्वग्रे कुम्भवदिति दृष्टान्तदृष्ट्याऽनित्यानामिति पाठः सम्यक्प्रतिभाति । नित्यतायामिति पाठे त्वयमर्थः । बुद्धिर्यद्यनित्या तर्हि उत्पन्नापवर्गिणी अथ सा नित्या तर्हि कालान्तरावस्थायिनीति संशय इति । न चायं सङ्गच्छतेऽग्रिमेण ग्रन्थेनेत्ययं पाठ उपेक्षितव्यः ॥

सिद्धान्तोपन्यासेनैवोपक्रमते उत्पन्नापवर्गिणीति पक्ष इति । अन्येभ्यो विनाशिभ्य आशुतरं विनश्यतीत्येवोत्पन्नापवर्गित्वस्यार्थः । न त्वयमर्थः 'उत्पत्त्यनन्तरमेव ध्वंसत' इति ॥

पृच्छति कस्मादिति । उत्पन्नापवर्गिणीति पक्षः परिगृह्यत इत्यत्र हेतुर्वक्तव्य इत्यर्थः । हेतुप्रदर्शनपरं सूत्रम्—कर्मानवस्थायीति ।

सूत्राक्षराणि व्याकुरुते—कर्मण इति । कालान्तरानवस्थाय्येव कर्म गृह्यत इत्यर्थः । तदेव दृष्टान्तेनोपपादयति क्षिप्तस्येति । यदा शरः शरासनात्क्षिप्यते तदा यावत्कालं स भूमौ पतति तावत्कालपर्यन्तं तस्य गतिरूपक्रियासन्तानेऽनेककर्माणि गतिरूपाण्युपलभ्यन्ते । एवमेव यदा बुद्धिसन्तानो भवति तदा तत्रानेकबुद्धिव्यक्तय इति भावः । तत्रोपपत्तिः प्रत्यर्थेति । एका बुद्धिरेकविषया न विषयान्तरविषया, एवमन्या अपि बुद्धयः स्वस्वविषयमात्रे पर्यवसिताः । एवञ्च प्रतिक्षणमपूर्वोत्पन्नान् प्रध्वंसिनः पदार्थान् बुद्धिः प्रत्यर्थनियमेन प्रकाशयति । तस्मादियम·

(भा०)रिति । अवस्थितग्रहणे च व्यवधीयमानस्य प्रत्यक्षनिवृत्तेः। अवस्थिते च कुम्भे गृह्यमाणे सन्तानेनैव बुद्धिर्वर्त्तते प्रागव्यवधानात् । तेन व्यवहिते प्रत्यक्षं ज्ञानं निवर्तते । कालान्तरावस्थाने तु बुद्धेर्दृश्यव्यवधानेऽपि प्रत्यक्षमवतिष्ठेतेति ।

स्मृतिश्चालिङ्गं बुद्ध्यवस्थाने-संस्कारस्य बुद्धिजस्य स्मृतिहेतुत्वात् । यश्च मन्येत-"अवतिष्ठते बुद्धिः दृष्टा हि बुद्धिविषये'

(ख०)प्याशुतरविनाशिनीत्यर्थः ॥

अनवास्थितानां कर्मणां दृष्टान्तेन पक्षं साधयित्वाऽवास्थितानां पदार्थानां दृष्टान्तमुपन्यस्यति अवस्थितग्रहणे चेति । अवस्थितानां घटादिपदार्थानां च ग्रहणे यावत्कालपर्यन्तं ते पदार्थान्तरेण व्यवहिता न भवन्ति तावत्तेषां ग्रहणमनुवर्त्तते व्यवहितेषु तु तेषु तन्निवर्त्तते एव । अनेनापि ज्ञायते यदत्राप्याशुतरविनाशिन्यो नानाज्ञानव्यक्तयः सन्तानरूपेण वर्त्तन्त इति । एतदेव घटदृष्टान्तेन स्पष्टयति अवस्थित इति । बुद्धेः कालान्तरावस्थायित्वेप्येतत्कथन्नोपपद्यत इत्याह—कालान्तरेति । यदि घटग्रहणं कालान्तरावस्थायि स्यात्तर्हि व्यवहितेऽपि घटे तद्ग्रहणमनुवर्त्ततैवेत्यर्थः । न तु तथा तदनुवर्त्तते । तस्मान्न कालान्तरावस्थायि तद्ग्रहणमित्याशयः ॥

नन्वद्य दृष्टो घटोऽन्येद्युः स्मर्यते । इयं च स्मृतिर्घटज्ञानस्यावस्थायित्वं साधयत्येवेत्यत आह-स्मृतिरिति । बुद्धेः ज्ञानस्य अवस्थाने कालान्तरावस्थायित्वे स्मृतिः अलिङ्गम् 'लिङ्गं' साधकं न भवतीत्यर्थः ॥ कथमिति प्रदर्शयति संस्कारस्येति । यदि ज्ञानमेव साक्षात्स्मृतेः कारणं स्यात्तदैव स्मृतिः स्वकालपर्यन्तं स्वजनकज्ञानस्यावस्थानं साधयेत्-ज्ञानं तु स्मृतेः कारणं न साक्षादपि तु संस्कारद्वारैव-तथाच सति स्मृतिकाले ज्ञानस्यावस्थानं नावश्यकमिति भावः । उक्तमेवार्थं परमतोपन्यासपूर्वकं विशदयति-यश्च मन्येतेति । परमतं प्रकटयति अवतिष्ठत इति । बुद्धिवि-

(भा०) स्मृतिः, सा च बुद्धावनित्यायां कारणाभावान्न स्यादिति”—तदिदमलिङ्गम्। कस्मात्? बुद्धिजो हि संस्कारो गुणान्तरं स्मृतिहेतुर्न बुद्धिरिति।

“हेत्वभावादयुक्तमिति चेत्”—बुद्ध्यवस्थानात् प्रत्यक्षत्वे स्मृत्यभावः। यावदवतिष्ठते बुद्धिस्तावदसौ बोद्धव्यार्थः प्रत्यक्षः। प्रत्यक्षे च स्मृतिरनुपपन्नेति ॥ ४२ ॥

(सू०) “अव्यक्तग्रहणमनवस्थायित्वाद्विद्युत्सम्पाते रूपाव्यक्तग्रहणवत्” ॥ ४३ ॥

(ख०) षये स्मृतिर्दृष्टा—तस्या उत्पत्तिकाले कारणेनावश्यम्भवितव्यम्। बुद्धिरेव तत्कारणम्—यदि बुद्धिः कालान्तरावस्थायिनी न स्यात् तर्हि स्मृतिकाले सा नाभविष्यत्—एवं च तत्काळे तस्या अभावात् तज्जन्या स्मृतिर्नैवोत्पद्येतेति पराक्षेपाशयः। तदिदं समाधत्ते—तदिदमिति। यदुक्तं परेण तत् ‘अलिङ्गम्’ असाधकं बुद्ध्यवस्थायित्वपक्षस्येति शेषः। पृच्छति कस्मादिति। उत्तरयति बुद्धिज इति। स्मृतेः कारणं न बुद्धिरेव साक्षात् अपि तु तज्जन्यं गुणान्तरं संस्काराभिधमिति नोक्तस्याक्षेपस्यावकाश इति भावः ॥

पुनः परः प्रत्यवतिष्ठते-हेत्वभावादिति। यत् समाधानमुक्तं तदयुक्तम्—यतोऽत्र हेतुः कश्चिन्नोपन्यस्त इति भावः॥ परिहरति बुद्ध्यवस्थानादिति। एतदेव विशदयति—यावदवतिष्ठत इति। यदि बुद्धिरेव कालान्तरावस्थायिनी तर्हि बुद्धिजनकीभूतेन्द्रियसन्निकर्षादिनिवृत्तावप्यवतिष्ठेतैव—ततश्च बहुकाळपर्यन्तम्प्रत्यक्षज्ञानस्यैवावस्थानात्स्मृतेरावश्यकताऽवसरो वा न स्यादित्याशयः ॥४२॥

पुनः पर आक्षिपति अव्यक्तग्रहणेत्यादिसूत्रेण॥ यदि ‘ग्रहणं’ ‘अन-

(भा०) "यद्युत्पन्नापवर्गिणी बुद्धिः प्राप्तमव्यक्तं बोद्धव्यस्य ग्रहणं—यथा विद्युत्सम्पाते वैद्युतस्य प्रकाशस्यानवस्थानादव्यक्तं रूपग्रहणमिति । व्यक्तं तु द्रव्याणां ग्रहणम् । तस्मादयुक्तमेतदिति" ॥ ४३ ॥

(सू०) हेतूपादानात् प्रतिषेद्धव्याभ्यनुज्ञा ॥४४॥

(भा०) उत्पन्नापवर्गिणी बुद्धिरिति प्रतिषेद्धव्यम् । तदेवाभ्यनुज्ञायते 'विद्युत्सम्पाते रूपाव्यक्तग्रहणवदिति' । यत्राव्यक्तग्रहणं तत्रोत्पन्नापवर्गिणी बुद्धिरिति ।

(ख०)वस्थायि' स्याचर्हि तत् सर्वदाऽव्यक्तमेव स्यात्-यथा विद्युत्सम्पाते यद्रूपग्रहणं भवति तत् क्षणिकं सदव्यक्तमेव भवतीति सूत्रार्थः ।

सूत्रं व्याचष्टे—यद्युत्पन्नेति । विद्युत्सम्पाते रूपग्रहणस्य क्षणिकत्वे हेतुः 'वैद्युतस्य प्रकाशस्यानवस्थानात्' क्षणिकत्वादिति ॥ उपसंहरति व्यक्तमिति । ग्रहणस्य क्षणिकत्वे तदव्यक्तमेव स्यात् न तु तथा दृश्यते—व्यक्तमेव प्रायः सर्वेषां द्रव्याणां ग्रहणं भवति । तस्माद्ग्रहणस्य कालान्तरानवस्थायित्वपक्षोऽयुक्त एवेत्याक्षेपाशयः ॥४३॥

आक्षेपं परिहरति हेतूपादानादिति सूत्रम् । यो हेतुराक्षेप्त्रोपन्यस्तस्तेनैवाक्षिप्तस्य पक्षस्य स्वीकारः कृत इत्यर्थः ।

सूत्रार्थं व्याचष्टे उत्पन्नेति । आशुतरविनाशिनी बुद्धिरित्येष पक्षः परस्य प्रतिषेद्धव्यः । किन्तु 'विद्युत्सम्पाते रूपग्रहणमव्यक्तं भवति' इत्येव तेन तत्प्रतिषेधसाधनाय हेतुरुपन्यस्तः । यदि विद्युत्सम्पाते रूपग्रहणमव्यक्तं तदा तदाशुतरविनाश्यपीत्यभ्युपगतमेव परेण । एवं च यदेव प्रतिषेद्धव्यं—बुद्धिराशुतरविनाशिनीति मतम्—तदेवाभ्यनुज्ञातमिति वदतो व्याघातः परस्येत्याशयः ॥

(भा०)ग्रहणे हेतुविकल्पाद् ग्रहणविकल्पो न बुद्धिविकल्पात्।

यदिदं क्वचिदव्यक्तं क्वचिद्व्यक्तं ग्रहणमयं विकल्पो ग्रहणहेतुविकल्पात् । यत्रानवस्थितो ग्रहणहेतुः तत्राव्यक्तं ग्रहणं यत्रावस्थितस्तत्र व्यक्तम्—न तु बुद्धेरवस्थानानवस्थानाभ्यामिति। कस्मात् ? अर्थग्रहणं हि बुद्धिः । यत्र तदर्थग्रहणमव्यक्तं व्यक्तं वा बुद्धिः सेति । विशेषाग्रहणे च सामान्यग्रहणमात्रमव्यक्तग्रहणम्। तत्र विषयान्तरे बुद्ध्यन्तरानुत्पत्तिर्निमित्ताभावात् । यत्र समा-

---

(ख०) आक्षेपं प्रौढिवादेन परिहृत्य तात्त्विकम्परिहारान्तरमाह—ग्रहणे हेत्वित्यादि बुद्धिविकल्पादित्यन्तम् । एतद्वाक्यं केचित्सूत्रत्वेनाभिप्रयन्ति । तत्र प्रमाणाभावाद् भाष्यस्यैव संक्षिप्तोक्तिरियमिति निर्धारितम् ॥

उक्तसंक्षिप्तवाक्यस्याशयं वर्णयति— यदिदमिति । बुद्धेः कालान्तरानवस्थायित्वेऽव्यक्तमेव सर्वं ग्रहणं स्यादिति यदुक्तं तन्न मृष्यामहे । यतो यदिदं ग्रहणं क्वचिद्व्यक्तं क्वचिदव्यक्तमेव भवतीत्यत्र ज्ञानकारणविशेष एव कारणम् न बुद्ध्यवस्थानानवस्थाने इत्यर्थः। एतदेव स्पष्टयति यत्रानवस्थित इति ॥ अत्र किम्प्रमाणमिति पृच्छति कस्मादिति । तस्योत्तरे बुद्धेर्व्यक्तत्वाव्यक्तयोरेवार्थं स्फोरयति अर्थग्रहणं हीति । ग्रहणमेव बुद्धिर्न बुद्धित्वे व्यक्तत्वमव्यक्तत्वं वा नियामकमिति भावः। व्यक्तत्वमव्यक्तत्वं च निरूपयति विशेषेति। प्रत्येकं वस्तु सामान्यरूपं विशेषरूपं च । तत्र यत्र विशेषरूपग्रहणस्य निमित्ताभावात्तत्र गृह्यते सामान्यरूपमात्रं गृह्यते तत्र तस्यार्थस्य सामान्यरूपस्य ग्रहणं व्यक्तमेव। यच्च तस्य विशेषरूपं न गृह्यते तत्तद्ग्रहणान्तरस्य कारणाभावादेवेत्याह तत्र विषयान्तर इति । एकस्यैवार्थस्य सामान्यरूपस्य विशेषरूपं 'विषयान्तरं' विशेषरूपस्य च सामान्यरूपमिति ध्येयम् । यत्र सामान्यविशेपरूपोभयग्रहणनिमित्तसद्भावादुभयमेव गृह्यते तत्र का गति-

(भा०)नधर्मयुक्तश्च धर्मी गृह्यते विशेषधर्मयुक्तश्च तद्व्यक्तं ग्रहणम्। यत्र तु विशेषेऽगृह्यमाणे सामान्यग्रहणमात्रं तदव्यक्तं ग्रहणम् । समानधर्मयोगाच्च विशिष्टधर्मयोगो विषयान्तरम् । तत्र यत्तु ग्रहणं न भवति तद्ग्रहणनिमित्ताभावाद्, न बुद्धेरनवस्थानादिति ।

यथाविषयं च ग्रहणं व्यक्तमेव । प्रत्यर्थनियतत्वाच्च बुद्धीनां सामान्यविषयं च ग्रहणं स्वविषयं प्रति व्यक्तं, विशेषविषयं च ग्रहणं स्वविषयं प्रति व्यक्तम्। प्रत्यर्थनियता हि बुद्धयः ।

(ख०)रित्यत आह–यत्र समानेति। तत्रापि ग्रहणं सामान्यविशेषोभयं प्रति व्यक्तमेवेत्यर्थः। यत्र पुनरुभयग्रहणनिमित्तसद्भावेऽप्येकमेव गृह्यते तत्र किमित्यत आह यत्र त्विति । तत्रैकमात्रग्रहणमव्यक्तमेवेत्यर्थः। एक एव अर्थः कथं स्वस्मादेव विषयान्तरं भवितुमर्हतीति व्याचष्टे–समानधर्मयोगादिति। एकस्यैवार्थस्य द्वे रूपे सामान्यरूपं विशेषरूपं च । तत्र सामान्यरूपाद् विशेषरूपं विशेषरूपाद्वा सामान्यरूपं भवत्येव विषयान्तरं—द्वयोर्ग्रहणयोर्भिन्नत्वादिति भावः । अर्थे गृह्यमाणे कथं तस्य रूपं सामान्यं विशेषं वा न गृह्यत इति व्याचष्टे–तत्र यत्त्विति । यदैकमेव गृह्यते नापरं–ततश्चाव्यक्तताग्रहणस्य–तत्रागृहीतग्रहणे तद्ग्रहणनिमित्तस्याभाव एव कारणम् नतु सूत्र(४३)कथिततद्बुद्धेरनवस्थानं तत्र कारणमित्याह न बुद्धेरिति ।

स्वतात्पर्यमधुना प्रकटयति यथाविषयमिति । यत्र यथा वर्त्तते तथैव ग्रहणं तत्र तद्ग्रहणं व्यक्तमेव भवति । ततः किमित्यत आह प्रत्यर्थनियतत्वादिति । एकस्या बुद्धेरेक एव विषयः सामान्यरूपो विशेषरूपो वा। एवं च यत्र सामान्यरूपं गृह्यते तत्र तद्विषयं ग्रहणं व्यक्तमेव, यत्र च विशेषरूपं गृह्यते तत्रापि तद्विषयं ग्रहणं व्यक्तमेवेति । तत्र कारणमाह प्रत्यर्थेति । प्राग्व्याख्यातमिदम् । उक्तमर्थं

(भा०)तदिदमव्यक्तग्रहणं देशितं क्व विषये बुद्ध्यनवस्थाकारि स्यादिति ?

धर्मिणस्तु धर्मभेदे बुद्धिनानात्वस्य भावाभावाभ्यां तदुपपत्तिः ।

धर्मिणः खल्वर्थस्य समानाश्च धर्मा विशिष्टाश्च । तेषु प्रत्य र्थनियता नानाबुद्धयः । ता उभय्यो यदि धर्मिणि वर्तन्ते तद व्यक्तं ग्रहणं धर्मिणमभिप्रेत्य । यदा तु सामान्यग्रहणमात्रं तदा ऽव्यक्तं ग्रहणमिति । एवं धर्मिणमभिप्रेत्य व्यक्ताव्यक्तयोर्ग्रहणयो रुपपत्तिरिति ॥ ४४ ॥

(भा०)न चेदमव्यक्तं ग्रहणं बुद्धेर्बोद्धव्यस्य वानवस्था

(ख०)परकृताक्षेपं योजयति—तदिदमिति । यदि बुद्धिरनवस्थिता स्या दव्यक्तमेव, ग्रहणं स्यादिति परस्याक्षेपः । तत्र तावद्ग्रहणस्याव्यक्तत्व प्रसिद्धेति प्रदर्शितम् । तथा चाक्षेपस्य मूलमेवापसारितम्मन्तव्यमि ति हृदयम् ।

किन्तर्ह्यव्यक्तता ज्ञानस्य सर्वथाऽप्रसिद्धैवेति—नेति प्रदर्शयितु व्यक्तत्वस्योपपत्त्यन्तरं निरूपयति—धर्मिण इति । तदुपपत्तिरिति व्यक त्वाव्यक्तत्वोपपत्तिरित्यर्थः ।

सङ्क्षेपेणोक्तमर्थं विशदयति धर्मिणः खल्विति । व्याख्यातमे प्राक् । अनेन प्रकृते किमायातमित्याह एवं धर्मिणमिति । ग्रहण यद्व्यक्तत्वमव्यक्तत्वं वा न तज्ज्ञानस्यावस्थानानवस्थानकारितमपि तु हीतार्थस्वरूपकारितमिति भावः । ततश्चाक्षेपः समूलं पराहतो बोद्ध तव्य इति ॥ ४४ ॥

द्वितीयमपि परिहारम्प्रौढिवादमात्रं मत्वा पुनः प्रकारान्तरेण परिह रमाह—न चेदमिति । ग्रहणस्याव्यक्तता ग्रहणानवस्थायित्वकारिता

(भा०)यित्वादुपपद्यते इति ॥

इदं हि न—

(सू०)प्रदीपार्चिःसन्तत्यभिव्यक्तग्रहणवत्तद्ग्रहणम्॥४५॥

(भा०) अनवस्थायित्वेऽपि बुद्धेस्तेषां द्रव्याणां ग्रहणं व्यक्तं प्रतिपत्तव्यम् । कथम् ? प्रदीपार्चिःसन्तत्यभिव्यक्तग्रहणवत् । प्रदीपार्चिषां सन्तत्या वर्त्तमानानां ग्रहणानवस्थानं ग्राह्यानवस्थानं च, प्रत्यर्थनियतत्वाद् बुद्धीनां—यावन्ति प्रदीपार्चींषि तावत्यो बुद्धय—इति । दृश्यते चात्र व्यक्तं प्रदीपार्चिषां ग्रहणमिति ॥ ४५ ॥

(ख०)भवत्यपि तु ग्रहणविषयस्वरूपकारितैवेति प्रसाधितम् । तत्त्वतस्तु ग्रहणगमव्यक्तत्वन्न ग्रहणानवस्थायित्वकारितं न वा तद्विषयानवस्थायित्वकारितमिति तत्त्वम् ।

एवं सति (४३) सूत्रकृतपराक्षेपस्य किमुत्तरमित्यपेक्षायामुत्तरसमर्पकसूत्रमवतारयति 'इदं हि न' इति भाष्यम् । इदमिति परकृतमाक्षेपं परामृशति । नेति यत्परेणोक्तं तन्न सम्यगित्यर्थः ।

कुत इत्याह—प्रदीपार्चिरिति सूत्रम् । परोक्तेरनैकान्तिकत्वप्रदर्शनार्थमेतत् ।

सूत्रार्थं व्याचष्टे अनवस्थायित्वेऽपीति । यदा ग्रहणमनवस्थितं तत्रापि तद्व्यक्तं भवत्येवेति स्वीकार्यम् । पृच्छति कथमिति । उत्तरमाह प्रदीपार्चिरिति । यदा दीपज्वाला दृश्यते तदा न ज्वालाया एकत्वमपि तु क्षणिकानां नानाज्वालानां सन्ततिरेव गृह्यत इति सर्वसम्मतम् । तत्सन्ततिगतज्वालाव्यक्तीनां क्षणिकत्वात्तद्ग्रहणानामपि क्षणमात्रावस्थायित्वमेव । ततः किमित्याह—दृश्यत इति । यद्यप्यत्र ग्रहणान्यनवस्थितानि तथापि व्यक्तान्येवेति न ग्रहणानवस्थायिताकारितं तदव्यक्तत्वमिति स्पष्टमिति भावः ॥ ४५ ॥

(५) बुद्धेश्शरीरगुणव्यतिरेकप्रकरणम् ।

(भा०) "चेतना शरीरगुणः—सति शरीरे भावादसति चाभावादिति"—

(सू०) द्रव्ये स्वगुणपरगुणोपलब्धेः संशयः ॥ ४६ ॥

(भा०)सांशयिकः सति भावः । स्वगुणोऽप्सु द्रवत्वमुपलभ्यते परगुणश्चोष्णता । तेनायं संशयः—किं शरीरगुणश्चेतना शरी

(ख०) उत्पन्नापवर्गित्वं बुद्धेः प्रसाध्य शरीरगुणत्वव्यतिरेकप्रकरणमारम्भणीयम् । उत्पन्नापवर्गित्वे हि सिद्धे वक्ष्यमाणहेतवः सुप्रतिपद भवन्तीति तदनन्तरमस्यारम्भः । पूर्वं भूतेन्द्रियमनोगुणत्वप्रतिषेधे साधारणैर्हेतुभिः शरीरगुणत्वमपि प्रतिषिद्धमेव । अधुना तु शरीरगुणत्वमेव प्रतिषेद्धुं विशेषहेतवोऽभिधीयन्ते । एतद्विशेषहेतुप्रतिपादनस्य तु बुद्ध्यनवस्थायिताधीनत्वादेव तत्प्रकरणमवान्तरे निवेशितमिति बोध्यम् ।

तत्रोत्सूत्रमेव पूर्वपक्षमुपस्थापयति चेतना शरीरगुण इति । तत्र हेतुमाह सतीति । अन्वयव्यतिरेकसिद्धमेतदिति भावः ।

पूर्वपक्षं संशयग्रस्तत्वेन निराकरोति द्रव्ये स्वेति सूत्रम् । द्रव्ये स्वगुणानां परगुणानां चोपलब्धिरतः संशय एवेति सूत्रार्थः ।

सूत्रार्थं व्याचष्टे सांशयिक इति । कस्मिंश्चिद्द्रव्ये सति कश्चिद्गुणो गृह्यत इत्येतावन्मात्रेण न किमपि निश्चयात्मकं ज्ञानं जन्यते । अत्र हेतुः सूत्रोक्तः—द्रव्ये स्वगुणपरगुणोपलब्धेरिति । एतदेव दृष्टान्तेन विशदयति स्वगुण इति । अप्सु जले यद्द्रवत्वमुपलभ्यते तत्तस्य स्वकीय एव गुणः, तत्रैव योष्णतोपलभ्यते न सा जलस्य स्वकीयो गुणोऽपि तु तदन्तर्गतस्य तेजस एव । दृष्टान्तार्थं प्रकृते योजयति तेनेति । यतो द्रव्ये स्वकीयपरकीयोभयगुणोपलब्धेः

(भा०)गृह्यतेऽथ द्रव्यान्तरगुण इति ॥ ४६ ॥

(भा०) न शरीरगुणश्चेतना । कस्मात् ?--

(सू०) यावच्छरीरभावित्वाद्रूपादीनाम् ॥ ४७ ॥

(भा०) न रूपादिहीनं शरीरं गृह्यते । चेतनाहीनं तु गृह्यते-यथोष्णताहीना आपः । तस्मान्न शरीरगुणश्चेतनेति ।

(ख०)दृश्यतेऽतो यद्यपि शरीरे चैतन्यमुपलभ्यते तथाऽपि एतन्न निश्चितं यदिदं शरीरस्यैव गुण आहोस्वित्तदन्तर्गतस्यान्यस्यैव कस्यचिद्द्रव्यस्येति ॥ ४६ ॥

पूर्वपक्षं सांशयिकत्वेनापाकृत्य सिद्धान्तमुपस्थापयति न शरीरेति । हेतुं पृच्छति कस्मादिति ।

तत्रोत्तरम् यावच्छरीरेति सूत्रम् । इदं वैधर्म्येण दृष्टान्तसूत्रम् । रूपादिगुणेष्वेव शरीरेणान्वयव्यतिरेकौ । रूपादय एव यावच्छरीरभाविनो न पुनश्चैतन्यम् ।

एतदेव स्पष्टयति न रूपेति । यावच्छरीरं वर्त्तते तावद्रूपादयो वर्त्तन्ते यदा शरीरं नास्ति तदा रूपादयो न सन्तीत्यनुभवसिद्धम् । न चैवं चैतन्ये---मृतावस्थायां शरीरे सत्यपि तत्र चैतन्यस्यानुपलब्धेः । एवं च यथा जले औष्ण्यं तथैव शरीरे चैतन्यमिति सिद्ध्यति । उपसंहरति तस्मादिति । तथा चात्र प्रयोगः—न शरीरगुणश्चेतना शरीरेऽपि तस्यानुपलब्धेः जलस्यौष्ण्यवदिति । इदं सूत्रं तर्कोद्भावनपरमिति परिशुद्धिकृतः। तर्काकारश्च—'यदि बुद्ध्यादिकं शरीरगुणः स्याद्यावच्छरीरभावि स्यात् रूपादिवदिति' । अनुमानोद्भावनपरमिति वृत्तिकृतः । तदुक्तमनुमानस्वरूपं च-'बुद्ध्यादिकं न शरीरविशेषगुणोऽयावद्द्रव्यभावित्वात् शब्दवत्, रूपवद्वा (व्यतिरेके)।' अयावद्द्रव्यभावित्वं चाश्रयत्वाभिमतकालीननाशप्रतियोगित्वम् ।

(भा०) "संस्कारवदिति चेद्" न, करणानुच्छेदात् ।

यथाविधे द्रव्ये संस्कारः तथाविध एवोपरमो न । तत्र कारणोच्छेदादत्यन्तं संस्कारानुपपत्तिर्भवति । यथाविधे शरीरे चेतना गृह्यते तथाविधे एवात्यन्तोपरमश्चेतनाया गृह्यते । तस्मात् संस्कारवदित्यसमः समाधिः ।

"अथापि शरीरस्थं चेतनोत्पत्तिकारणं स्याद् द्रव्यान्तरस्थं

(ख०) परः स्वपक्षसाधकं दृष्टान्तान्तरमाह संस्कारवदिति । यथा संस्कारः शरीरगुणो न च यावच्छरीरं वर्त्तते तथा चेतनापीत्याशयः । तत्परिहरति न कारणेति ।

परिहारं विवृणोति यथाविध इति । उपरमो नेत्येतावत्पर्यन्तमस्य वाक्यस्य परिसमाप्तिः । तेनायमाशयः परिहारस्य । संस्कारविषये एतत्स्पष्टं यद् यादृशे द्रव्ये स उपलभ्यते तादृश एवोपरमतेऽपि । अयं संस्कारोपरमस्तत्कारणनाशादेव भवन् अत्यन्तमेव भवति । यथा यदवस्थे बाणे वेगाख्यः संस्कारो जन्यते तदवस्थ एव तस्मिन्नुपरमते च नोदनादितत्कारणोच्छेद इति । शरीरचैतन्यविषये तु न तथा । जीवितावस्थे हि शरीरे चैतन्यमुपलभ्यते मृतावस्थे च तस्मिन् तदुपरमते । न च भवन्मते तत्र चैतन्यकारणोच्छेदः । शरीरमात्रं हि तत्कारणं भवताम्, तच्चानुच्छिन्नमेव मृतावस्थायामपि । परिहारमुपसंहरति तस्मादिति । संस्कारचैतन्ययोर्न किमपि साम्यमिति संस्कारवदिति न सम्यग्दृष्टान्तोपन्यास इत्यर्थः ।

उक्तवैषम्यपरिजिहीर्षया पर एवं ब्रूयात्—'यथैव संस्कारस्य कारणं तदाश्रयभूतद्रव्यादन्यदेव नोदनादि यस्य सत्त्वेन तस्योत्पत्तिर्यस्य चोपरमेण तस्योपरमः एवमेव शरीरगतचैतन्यस्यापि न शरीरमात्रं कारणमपि त्वन्यदेव किमपि तत्सन्निहितमिति' । एतदेव दूषयितुं विकल्पयति

(भा०)वा उभयस्थं वा"।तन्न, नियमहेत्वभावात् । शरीरस्थेन कदाचिच्चेतनोत्पद्यते कदाचिन्नेति नियमे हेतुर्नास्तीति । द्रव्यान्तरस्थेन च शरीर एव चेतनोत्पद्यते न लोष्टादिष्वित्यत्र न नियमहेतुरस्तीति । उभयस्थस्य निमित्तत्वे शरीरसमानजातीयद्रव्ये चेतना नोत्पद्यते शरीर एव चोत्पद्यते इति नियमे हेतुर्नास्तीति ॥ ४७ ॥

(ख०)अथापीति। यच्छरीरे चैतन्योत्पत्तिकारणं तत्किं शरीरस्थमुत द्रव्यान्तरस्थमुतोभयस्थमिति विकल्पः । किमप्येकमेतन्न सम्भवतीत्याह तन्नेति । तत्र हेतुः नियमहेत्वभावादिति । शरीरस्थकारणपक्षे नियमहेत्वभावं दर्शयति शरीरस्थेनेति । यदि शरीरस्थमेव चैतन्यकारणं तर्हि कदाचित्तत्र चैतन्यमुद्भवति कदाचिन्नेत्यत्र कोऽपि हेतुर्न स्यात् । द्रव्यान्तरस्थकारणपक्षे नियमहेत्वभावं दर्शयति द्रव्यान्तरस्थेनेति । यदि शरीराद्द्रव्यान्तरस्थमेव चैतन्यकारणं तर्हि शरीर एव चैतन्यमुपलभ्यते नान्यत्र क्वचिदित्यत्र हेतुर्न स्यात् । उभयस्थकारणपक्षे नियमहेत्वभावं दर्शयति उभयस्थस्येति । शरीरद्रव्यान्तरोभयस्थं यदि चैतन्यकारणं तदा शरीरसमानजातीये द्रव्यान्तरे चैतन्यन्नोत्पद्यते शरीर एव एकस्मिन्द्रव्ये तदुत्पद्यत इत्यस्मिन्नियमे हेतुर्न स्यादित्यर्थः । इदमप्यत्रावधेयम् । यच्छरीरे चेतनोत्पत्तिकारणं तत् किं शरीरस्थमुत द्रव्यान्तरस्थम् । शरीरस्थमपि च यावद्द्रव्यभाव्युत नैमित्तिकम् । यदि यावद्द्रव्यभावि न कदाचिच्चेतनाहीनं शरीरमुपलभ्येत, निमित्तस्य सन्निहितत्वात् । अथ नैमित्तिकं, यच्छरीरे चेतनोत्पत्तेर्निमित्तस्य कारणं तत्रापि स एव प्रसङ्गः । अथ द्रव्यान्तरवृत्ति कारणं, शरीरे चेतनां करोति न द्रव्यान्तरेष्वित्यत्रापि नियमहेतुर्वक्तव्यः । द्रव्यान्तरस्थं च तत्कारणं नित्यमनित्यं वा । अनित्यमपि कालान्तरस्थायि प्रतिक्षणध्वंसि वेति स एव प्रस-

(भा०) यच्च मन्येत-"सति श्यामादिगुणे द्रव्ये श्यामाद्युपरमो दृष्टः एवं चेतनोपरमः स्यादिति"—

(सू०) न, पाकजगुणान्तरोत्पत्तेः ॥ ४८ ॥

(भा०)नात्यन्तं रूपोपरमो द्रव्यस्य-श्यामे रूपे निवृत्ते पाकजं गुणान्तरं रक्तं रूपमुत्पद्यते । शरीरे तु चेतनामात्रोपरमोऽत्यन्तमिति ॥ ४८ ॥

(भा०) अथापि—

(ख०)ज्ञस्तदवस्थ इत्यादि वार्त्तिके स्पष्टम् ॥ ४७ ॥

परपक्षसाधनं दृष्टान्तान्तरमनुवदति—यच्च मन्येतेति । यथा श्यामादिर्घटस्य गुणस्तथा सत्यपि घटे तत्र पाकानन्तरं श्यामगुणोपरम एवमेव शरीरगुणत्वेऽपि चैतन्यस्य शरीरावस्थान्तरे तद्गुणोपरमः सूपपाद इति भावः ॥

परिहरति न पाकजेति सूत्रम् ॥

तदर्थं व्याचष्टे नात्यन्तेति । क्वचिदपि द्रव्ये तद्गुणस्यात्यन्तोपरमो न भवति । घटगतश्यामत्वे कथमित्यत आह श्याम इति । घटे यदा पाकानन्तरं श्यामता नोपलभ्यते तत्रापि श्यामरूपं निवृत्तं भवति रक्तं च रूपमुद्भवतीति न रूपगुणस्यात्यन्तोच्छेदः पिठरे परमाणौ वा । शरीरे तु मृतावस्थे चैतन्यस्यात्यन्तिक एवाभावो दृश्यते । एवं च दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरात्यन्तिकानात्यन्तिकत्वरूपं महद्वैषम्यमिति हृदयम् ॥

वृत्तिकृतस्त्वेतत् सूत्रं पूर्वपक्षत्वेन वर्णितवन्तः । तदर्थश्च—द्रव्ये घटादौ सत्येव तत्र पाकानन्तरं गुणान्तरस्योत्पत्तेः 'न' समीचीनं सिद्धान्त्युक्तमिति ॥ तन्मतेनास्यैव पूर्वपक्षस्य परिहारोऽग्रिमे सूत्रे ॥ ४८ ॥

तदेवमात्यान्तिकानात्यन्तिकत्वं वैधर्म्यमुक्त्वा सप्रतिद्वन्द्वित्वासप्रतिद्वन्द्वित्वं वैधर्म्यान्तरमुद्भावयितुमाह अथापीति ।

(सू०) प्रतिद्वन्द्विसिद्धेः पाकजानामप्रतिषेधः ॥४९॥

(भा०) यावत्सु द्रव्येषु पूर्वगुणप्रतिद्वन्द्विसिद्धिस्तावत्सु पाकजोत्पत्तिर्दृश्यते, पूर्वगुणैः सह पाकजानामवस्थानस्याग्रहणात् । न च शरीरे चेतनाप्रतिद्वन्द्विसिद्धौ सहानवस्थायि गुणान्तरं गृह्यतेयेनानुमीयेत तेन चेतनाया विरोधः । तस्मादप्रतिषिद्धा चेतना यावच्छरीरं वर्तेत । न तु वर्त्तते । तस्मान्न शरीरगुणश्चेतना इति ॥४९॥

(भा०) इतश्च न शरीरगुणश्चेतना——

(ख०)तद्वैधर्म्यमेवाह—प्रतिद्वन्द्वीति सूत्रम् ॥

सूत्रं व्याचक्षाणो वस्तुगतिं वर्णयति यावत्स्विति । पाकेन गुणान्तरोत्पत्तिस्तत्रैव दृश्यते यत्रैतद्गुणान्तरं तद्द्रव्यगतपूर्वगुणविरोधि भवति । यथा घटे रक्तगुणः श्यामरूपस्य विरोधी, तयोरेकस्मिन्द्रव्ये सहावस्थानासम्भवात् ॥ किमेतेन प्रकृत इति दर्शयति न च शरीर इति । शरीरे तु किमपि तादृशं गुणान्तरन्नैव दृश्यते यस्य तद्गतचैतन्येन सहावस्थानासम्भवरूपो विरोधः स्यादिति भावः ॥ न च शरीरे अचेतनैव चेतनाविरोधि गुणान्तरं मन्तव्यमिति वाच्यम् । तस्याः स्वरूपतोऽनिर्देश्यत्वात् । यन्नामाचैतन्यं तत्किं चैतन्यविरोधि गुणान्तरमेवाहोस्विच्चैतन्यप्रतिषेधमात्रमिति निर्धारयितुन्न शक्यते । यदि विरोधि गुणान्तरमभविष्यत्तदा चैतन्यवत् अनुभवगोचरमभविष्यत् । एवं च यदि चैतन्यप्रतिषेधमात्रं तत्तर्हि न तत् गुणान्तरमित्याशयः ॥ उपसंहरति तस्मादिति । शरीरस्य गुणश्चैतन्यम्, न च तत्र तद्विरोधिगुणान्तरोत्पत्तिसम्भवस्ततश्च यावच्छरीरवर्त्तित्वमस्यावश्यम्भावि—न च तथा दृश्यते—तस्मात्सिद्धन्न शरीरगुणश्चैतन्यमिति॥४९॥

शरीरचैतन्याभावसाधकं हेत्वन्तरं प्रस्तौति इतश्चेति ।

(सू०) शरीरव्यापित्वात् ॥ ५० ॥

(भा०) शरीरं शरीरावयवाश्च सर्वे चेतनोत्पत्त्या व्याप्ता
न क्वचिदनुत्पत्तिश्चेतनायाः। शरीरवच्छरीरावयवाश्चेतना इति
चेतनवहुत्वम्। तत्र यथा प्रतिशरीरं चेतनबहुत्वं सुखदुःखज्ञाना
व्यवस्थालिङ्गम्, एवमेकशरीरेऽपि स्यात्। न तु भवति। तस्मा
शरीरगुणश्चेतनेति ॥ ५० ॥

(भा०) "यदुक्तं–न क्वचिच्छरीरावयवे चेतनाया अनु
त्तिः–इति, सा––

(ख०)तदेव हेत्वन्तरमाह–शरीरव्यापित्वादिति सूत्रम्। नैतत्साधन
तु शरीरे चेतनां ब्रुवतोऽनेकचेतनत्वप्रसङ्गोद्भावनमात्रमिति वार्तिकक
साधनमेवेदमिति परिशुद्धिकृतः ॥ तत्र प्रयोगश्चोक्तः—चेतना न श
विशेषगुणः अव्याप्यवृत्तित्वात् शब्दवदिति ॥ भाष्यवार्त्तिकोक्तिस्
व्याख्याता तैः। एष चार्थः शरीरव्यापित्वादित्येतस्य सूत्रस्य स्पष्ट
भाष्यकारादिभिरुपेक्षितः। उत्तरसूत्रावतारपरैस्त्वेकस्मिन्नपि
चेतनबहुत्वप्रसङ्गतया सूत्रं व्याख्यातमिति मन्तव्यमिति ॥

सूत्रार्थं व्याचष्टे शरीरमिति। न कश्चिदपि शरीरावयवश्चेतना
भवतीत्याह न क्वचिदिति। ततः किमित्याह प्राप्तमिति। भवतु चेतनब
तथापि किमित्याह तत्र यथेति। विभिन्नेषु विभिन्नचेतनव्याप्तेषु यज्ञद
दत्तभवदत्तानां शरीरेषु 'व्यवस्था' दृश्यते यद्यज्ञदत्तस्य ज्ञानादिकं
दत्त एव प्रतिसन्धत्ते न देवदत्तादय इति। इयमेव व्यवस्थैकस्मि
शरीरे स्याद्यदि तद्गतनानावयवा नानाचेतनव्याप्ता भवेयुः। यज्ञद
स्यैव शरीरे हस्तानुभूतं स्पर्शादिकं हस्त एव प्रतिसन्दध्यादित्यर्थ
एवन्तु नोपलभ्यत इत्याह नत्विति। उपसंहरति तस्मादिति ॥ ५०
आक्षेपसूत्रमवतारयन् सिद्धान्त्युक्तमनुवदति यदुक्तमिति। एकस्मि

(सू०) "न, केशनखादिष्वनुपलब्धेः" ॥ ५१ ॥

(भा०) "केशेषु नखादिषु चानुत्पत्तिश्चेतनाया इति अनुपपन्नं शरीरव्यापित्वमिति" ॥ ५१ ॥

(सू०)त्वक्पर्यन्तत्वाच्छरीरस्य केशनखादिष्वप्रसङ्गः॥५२॥

(भा०) इन्द्रियाश्रयत्वं शरीरलक्षणम् । त्वक्पर्यन्तं जीवमनःसुखदुःखसंवित्त्यायतनभूतं शरीरम् । तस्मान्न केशादिषु चेतनोत्पद्यते । अर्थकारितस्तु शरीरोपनिबन्धः केशादीनामिति ॥ ५२ ॥

(ख०)नैव शरीरे प्रत्यवयवं चैतन्यं स्यादिति यदुक्तं सिद्धान्तिना तन्नेति सूत्रस्थनकारेण सम्बन्धः ॥

आक्षेपसूत्रम्—न केशनखेति । दृष्टान्तसूत्रमिदम् । न करचरणादयश्चेतनाः शरीरावयवत्वात् केशनखादिवदित्यर्थः ॥

सूत्रार्थं व्याचष्टे केशेष्विति । सिद्धान्त्युक्तम्प्रत्यवयवचैतन्यं प्रत्यक्षविरुद्धमेवेत्याक्षेपाशयः ॥ ५१ ॥

परिहरति त्वक्पर्यन्तत्वादिति सूत्रम् ।

सूत्रार्थं व्याचष्टे इन्द्रियाश्रयत्वमिति । इन्द्रियाश्रयत्वमिति—शरीरलक्षणम् । अतश्च यदेव जीवमनःसुखदुःखसंवित्त्यायतनं भवति तदेव शरीरपदवाच्यमिति स्थितिः । 'संवित्तिः' ज्ञानम् । चैतन्यस्य शरीरव्यापित्वप्रसङ्ग एव चोद्भावितः सिद्धान्तिना । न चोक्तं शरीरलक्षणं केशनखादिषूपलभ्यते । त्वक्पर्यन्तावयवेष्वेव हि इन्द्रियाश्रयत्वं ज्ञानसुखाद्याश्रयत्वं वानुभूयते न केशनखादिष्विति सार्वजनीनोऽनुभवः । अतो न शरीरावयवाः केशनखादय इत्यर्थः । केशादीनां तर्हि कथं स्थितिरित्याह—अर्थकारित इति । शरीरसंयुक्तद्रव्यमेव नखादयः न तदवयवाः ॥ किं कारितश्चायं संयोगः शरीरस्थकेशनखादिभिरित्याह अर्थकारित इति । शरीरान्तर्वर्तिरक्तमज्जादिधातुव्यापारजनित इत्यर्थः ॥ ५२ ॥

(भा०) इतश्च न शरीरगुणश्चेतना—

(सू०) शरीरगुणवैधर्म्यात् ॥ ५३ ॥

(भा०) द्विविधः शरीरगुणो—अप्रत्यक्षश्च गुरुत्वम् इन्द्रियग्राह्यश्च रूपादिः। विधान्तरं तु चेतना–नाप्रत्यक्षा संवेद्यत्वात्, नेन्द्रियग्राह्या मनोविषयत्वात्। तस्माद् द्रव्यान्तरगुण इति ॥ ५३ ॥

(सू०) "न रूपादीनामितरेतरवैधर्म्यात्"॥५४॥

(ख०) शरीरे चैतन्याभावसाधकं हेत्वन्तरमुपन्यस्यति इतश्चेति।

हेतूद्भावनपरं सूत्रम्–शरीरगुणेति। शरीरे ये गुणा वर्त्तन्ते तेभ्यस्सर्वेभ्योऽपि विलक्षणमेव चैतन्यमित्यर्थः।

सूत्रार्थं विशदयति द्विविध इति। शरीरगुणा द्विधा विभज्यन्ते। केचिदप्रत्यक्षा अनुमेयाः—यथा गुरुत्वम्। केचित्प्रत्यक्षा इन्द्रियग्राह्याः—यथा रूपम् ॥ द्विविधादपि वैलक्षण्यं चैतन्यस्य प्रदर्शयति विधान्तरमिति। चैतन्यं नाप्रत्यक्षम्–संवेद्यत्वात्–स्वसंवेद्यत्वादेवेत्यर्थः। नापीन्द्रियग्राह्यम् 'मनोविषयत्वात्' मनोमात्रग्राह्यत्वादित्यर्थः ॥ एवं च व्याख्याने मनसोऽनिन्द्रियत्वमभ्युपगतं भवतीति कृत्वा वार्त्तिककारेणान्यथा व्याख्यातमिदं वाक्यम्। तद्यथा चेतना 'न प्रत्यक्षा' न बाह्यकरणप्रत्यक्षा स्वसंवेद्यत्वात्, 'नापि अप्रत्यक्षा' न अतीन्द्रिया मनोविषयत्वादिति ॥ एवं च व्याख्याने एवम्पाठोऽभिप्रेतः–'न प्रत्यक्षा संवेद्यत्वात्, नातीन्द्रियग्राह्या मनोविषयत्वादिति' ॥ उपसंहरति तस्मादिति चेतना शरीरभिन्नद्रव्याश्रयेत्यर्थः ॥ ५३ ॥

आक्षिपति न रूपादीनामिति सूत्रम्। शरीरगुणवैधर्म्यमात्रान्न शरीरावृत्तित्वं चेतनायाः सिद्ध्यतीत्यर्थः।

(भा०) "यथेतरेतरविधर्माणो रूपादयो न शरीरगुणत्वं जहत्येवं रूपादिवैधर्म्याच्चेतना शरीरगुणत्वं न हास्यतीति"॥५४॥

(सू०) ऐन्द्रियकत्वाद्रूपादीनामप्रतिषेधः ॥५५॥

(भा०) अप्रत्यक्षत्वाच्चेति । यथेतरेतरविधर्माणो रूपादयो न द्वैविध्यमतिवर्तन्ते तथा रूपादिवैधर्म्याच्चेतना न द्वैविध्यम-

---

(ख०)सूत्रं व्याचष्टे यथेतरेति । रूपरसादयोऽनेके गुणाः शरीरावृत्तित्वेनोभयवादिसम्मताः । तत्र शरीरगतं रूपं शरीरगतगुणान्तरेभ्यो रसादिभ्यो विधर्माणः । अतो यदि शरीरगुणवैधर्म्यादेव शरीरावृत्तित्वं स्यात्तदा शरीरगतरूपस्यापि शरीरावृत्तित्वं स्यात् । न तु तथेति दर्शयति न शरीरगुणत्वमिति । उक्तं रूपं शरीरवृत्तित्वेनैव स्वीक्रियते सर्वैरिति भावः ॥ उक्तहेतुं प्रकृते योजयति एवं रूपेति । यथा शरीरगतगुणान्तरविधर्मापि शरीरगतरूपं न शरीरावृत्त्येवमेवं शरीरगुणान्तरविधर्मापि चैतन्यं न शरीरावृत्तीति भावः ॥ ५४ ॥

समाधत्ते ऐन्द्रियकत्वादिति सूत्रम् । शरीरगतरूपादयः परस्परविधर्माणोऽपि मुख्येंऽशे सधर्माण एवेत्यर्थः । 'अप्रतिषेधः' शरीराश्रयत्वस्येति शेषः ॥

सूत्रं पूरयति अप्रत्यक्षत्वादिति । सूत्रार्थं परिष्करोति यथेतरेतरेति । परस्परभिन्नस्वभावा अपि शरीरगुणा रूपादयो पूर्वोक्तविभागद्वयान्तःपातिन एव । अप्रत्यक्षेन्द्रियग्राह्यरूपेण द्विधा विभिन्नाः शरीरगुणाः । सर्वेषां तद्गतरूपादीनां केचिदप्रत्यक्षाः केचिदिन्द्रियग्राह्या एवेति सर्वे ते तत्रैवान्तर्भवन्तीति न भिन्नाश्रयाः—न तेषां समानाश्रयत्वप्रतिषेधः ॥ चैतन्येऽपि तथैव किन्न स्यादित्याह तथेति । शरीगतरूपादिगुणविधर्मापि चैतन्यं यदि शरीरवृत्ति स्यात् तदा तदप्युक्तविभागद्वयान्तः पाती-

(भा०)तिवर्त्तेत यदि शरीरगुणः स्यादिति । अतिवर्तते तु । तस्मान्न शरीरगुण इति ।

भूतेन्द्रियमनसां ज्ञानप्रतिषेधात् सिद्धे सत्यारम्भो विशेषज्ञापनार्थः । बहुधा परीक्ष्यमाणं तत्त्वं सुनिश्चिततरं भवतीति ॥५८

(६) मनःपरीक्षाप्रकरणम् ।

(भा०) परीक्षिता बुद्धिः । मनस इदानीं परीक्षाक्रमः । तत् किं प्रतिशरीरमेकमनेकमिति विचारे—

(ख०)ति ॥ न तु तदन्तःपाति भवतीत्याह अतिवर्त्तेत इति । नाप्रत्यक्षं नापीन्द्रियग्राह्यमिति पूर्वोक्तमेव स्मारयति । उपसंहरति तस्मादिति ।

यथोक्तहेतुत्वादित्यादि (३८)सूत्रोक्तेन बुद्धेर्भूतेन्द्रियमनोऽवृत्तित्वे नैतत्प्रकरणस्य पौनरुक्त्यमाशङ्कमानः समाधत्ते भूतेन्द्रियमनसामिति । सिद्धेऽप्यर्थे विशेषज्ञापनार्थमेतत्प्रकरणम् ॥ व्याख्यातमेतत्समाधानमेतत्प्रकरणारम्भे 'द्रव्य' इत्यादि (४८) सूत्रव्याख्याने ॥ विशेषज्ञापनस्य फलमाह बहुधेति ॥

युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गमिति मनोलक्षणम् । तच्च मनसः एकस्मिन् शरीरे बहुत्वेनासञ्चारित्वेन विभुत्वेन वा स्यात् । एवं चास्य विचारस्य साम्प्रत्ययिकव्यवहाराविरोधेन धारणायामेकाग्रतासिद्धिः प्रयोजनं स्यात् । अन्यथा त्वेकस्मिन् प्रत्याहृतेऽपि मनोन्तरविक्षेपादसञ्चारित्वे विभुत्वे वा प्रत्याहर्त्तुमशक्यत्वात् न प्रत्याहारादिसिद्धिः । तथाच निदिध्यासनासिद्धौ मननानुपयोगे न्यायविद्यावैयर्थ्यमापद्येत । अतएव प्रतिशरीरम्मन एकमनेकं वेति विचारस्यावश्यकता ॥ तस्य क्रममाह परीक्षितेति । प्रथमाध्यायनवमसूत्रे प्रमेयाणामुद्देशे बुद्ध्यनन्तरम्मन एव पठितमत एव बुद्धिपरीक्षानन्तरम्मनसः परीक्षावसरः ॥ विचारविषयं प्रस्तौति तत्किं प्रतिशरीरमिति । विचार इति । अस्य

CC0. In Public Domain, Digitization by eGangotri

(सू०) ज्ञानायौगपद्यादेकं मनः ॥ ५६ ॥

(भा०) अस्ति खलु वै ज्ञानायौगपद्यमेकैकस्येन्द्रियस्य यथाविषयम्—करणस्यैकप्रत्ययनिर्वृत्तौ सामर्थ्यात् । न तदेकत्वे मनसो लिङ्गम् । यत्तु खल्विदमिन्द्रियान्तराणां विषयान्तरेषु ज्ञानायौगपद्यमिति तल्लिङ्गम् । कस्मात् ? सम्भवति खलु वै बहुषु मनःस्विन्द्रियमनः-संयोगयौगपद्यमिति ज्ञानयौगपद्यं स्यात् । न तु भवति । तस्माद्विषये प्रत्ययपर्यायादेकं मनः ॥ ५६ ॥

(ख०)विचारे सति अयं सूत्रोक्तः सिद्धान्त इति वाक्यशेषः ।

तत्र सिद्धान्तेनोपक्रमते ज्ञानायौगपद्यादिति सूत्रम् । यस्माज्ज्ञानानि न युगपदुत्पद्यन्ते तस्मान्मनः प्रतिशरीरमेकमेवेत्यर्थः ।

सूत्रार्थं व्याचक्षाणो किन्नाम ज्ञानायौगपद्यं यन्मनस एकत्वे लिङ्गमिति निर्णेतुं ज्ञानायौगपद्यं द्विधा विभजते अस्ति खल्विति । एकेन्द्रियकरणकानां ज्ञानानामयौगपद्यमेकम् नानेन्द्रियकरणकानां ज्ञानानामयौगपद्यमित्यपरम् । तत्राद्यं यथा एकमिन्द्रियमेकविषयं ज्ञानमुत्पाद्य तज्ज्ञाननिवृत्तावेव द्वितीयं ज्ञानमुत्पादयितुं समर्थं भवतीति । किमिदमेवाद्यमयौगपद्यम्मनस एकत्वं साधयतीति प्रश्ने उत्तरमाह—न तदिति । एकेन्द्रियग्राह्येषु यज्ज्ञानानामयुगपद्भावस्स न मनस एकत्वे साधनमित्यर्थः । अस्यायौगपद्यस्य करणमात्रस्वभावमूलकत्वात् । सर्वस्यैव करणस्यैष स्वभावो यदेकस्मिन् क्षणे एकमेव कार्यं जनयतीति । अतो नैतन्मनस एकत्वेऽनेकत्वे वा हेतुरिति भावः । किन्तु तज्ज्ञानायौगपद्यं यत्तत्साधकमित्याह—यत्त्विति । नानेन्द्रियाणां नानाविषयेषु यत् ज्ञानानामयौगपद्यन्तदेव मनस एकत्वं साधयतीत्यर्थः । पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरम्—सम्भवतीति । यदि बहूनि मनांसि स्युः प्रतीन्द्रियं युगपदपि मनःसन्निकर्षे युगपदनेकार्थसन्निधाने युगपदनेकानि ज्ञानान्युत्पद्येरन् । न तु तथा

(सू०) "न, युगपदनेकक्रियोपलब्धेः" ॥५७॥

(भा०) "अयं खल्वध्यापकोऽधीते व्रजति कमण्डलुं धारयति पन्थानं पश्यति शृणोत्यरण्यजान् शब्दान् बिभेति व्याललिङ्गानि बुभुत्सते स्मरति च गन्तव्यं स्थानीयमिति क्रमस्याग्रहणाद्युगपदेताः क्रिया इति प्राप्तं मनसो बहुत्वमिति ॥५७॥

(सू०) अलातचक्रदर्शनवत्तदुपलब्धिराशुसंचारात् ॥५८

(भा०) आशुसञ्चारादलातस्य भ्रमतो विद्यमानः क्रमो न गृह्यते। क्रमस्याग्रहणादविच्छेदबुद्ध्या चक्रवद्बुद्धिर्भवति। तथा बुद्धीनां क्रियाणां चाशुवृत्तित्वाद्विद्यमानः क्रमो न गृह्यते।

(ख०)क्वचिदपि दृश्यते। ततः किमित्युपसंहरति तस्मादिति। प्रत्ययानां ज्ञानानां पर्यायात् क्रमिकत्वात् अयौगपद्यात्। एकमेव मन इति सिद्धमित्यर्थः ॥ ५६ ॥

आक्षिपति न युगपदिति सूत्रम्। ज्ञानायौगपद्यमेवाप्रसिद्धमित्यसिद्धो हेतुरित्यर्थः।

सूत्रार्थं व्याचक्षाण एकस्यैव पुरुषस्य युगपन्नाना क्रिया भवन्तीत्युदाहरणेन प्रकटयति अयं खल्विति। 'बुभुत्सते' अन्विष्यति। 'स्थानीयम्' गन्तव्यं स्थानम्। संस्त्यायनमिति तात्पर्यसम्मतः पाठस्तद्व्याख्यानञ्च स्थापनमिति ॥ ५७ ॥

परिहरति अलातेति सूत्रम्। उदाहृतक्रियास्वप्ययौगपद्यमेवेति सूत्रार्थः।

सूत्रं व्याचष्टे आशुसञ्चारादिति। यदाऽलातचक्रं भ्राम्यते तदा नानाभ्रमणानि क्रमिकाण्येवोत्पद्यन्ते तथाप्ययं क्रमो न लक्ष्यते प्रत्युत ज्वालाया नानात्वमपि न लक्ष्यते ज्वालापङ्क्तिरेकैव चक्राकारा भासते

(भा०)क्रमस्याग्रहणाद्युगपत् क्रिया भवन्तीत्यभिमानो भवति ।

“किं पुनः क्रमस्याग्रहणाद् युगपद् क्रियाभिमानः अथ युगपद्भावादेव युगपदनेकक्रियोपलब्धिरिति ? नात्र विशेषप्रतिपत्तेः कारणमुच्यते इति” ।

उक्तम्—इन्द्रियान्तराणां विषयान्तरेषु पर्यायेण बुद्धयो भवन्ति—इति । तच्चाप्रत्याख्येयमात्मप्रत्यक्षत्वात् । अथापि दृष्टश्रुतानर्थान् चिन्तयतः क्रमेण बुद्धयो वर्तन्ते न युगपत् । अनेनानुमातव्य-

---

(ख०)तत्र च कारणमतिवेगेन ज्वालानां भ्रमणक्रियास्तासां विच्छेदा न गृह्यन्त इति ॥ अलातचक्रदृष्टान्तं प्रकृते योजयति तथा बुद्धीनामिति । ज्वालाभ्रमणानामिव ज्ञानानामपि क्षणिकत्वादतिशीघ्रमुत्पद्यमानानां विद्यमानोऽपि क्रमो नोपलभ्यतेऽत एव यौगपद्यभ्रमो भवतीति । अभिमानो भ्रम इति यावत् ।

परिहारं सांशयिकत्वेन व्युदस्यति किम्पुनरिति । अलातचक्रभ्रमिषु ज्ञानेषु च यां यौगपद्यबुद्धिर्भवति लोकानां सा क्रमस्य सद्भावाद् भ्रान्तिरूपा आहोस्वित्क्रमस्यासद्भावात् प्रमैवेत्येकतरपक्षसाधकं किञ्चिन्नोच्यते सिद्धान्तिना येन भ्रान्तिपक्ष एकः प्रामाणिकत्वेन स्वीक्रियेत । तथाच ज्ञानायौगपद्यं संशयग्रस्तमेवेति भावः ॥

तत्रोत्तरम्—उक्तमिति । नानाविषयाणि ज्ञानानि क्रमिकाण्येव भवन्तीत्युभयवादिसम्मतम् प्रत्यात्मवेदनीयत्वादित्याह अप्रत्याख्येयमिति ॥ उक्तमेवोपोद्बलयति—अथेति । पूर्वानुभूतज्ञानान्यपि यदा पर्यालोच्यन्ते तत्रापि क्रमिकत्वमेव दृश्यते इत्यर्थः । ननु भवत्वेवं नानाविषयेषु ज्ञानेषु किमायातमनेनैकविषयज्ञानायौगपद्य इत्यत आह—अनेनेति । नानाविषयेषु ज्ञानेषु क्रमिकत्वस्य दर्शनादेकविषयज्ञानेष्वपि क्रमिकत्वमनुमीयत इत्यर्थः । तत्र प्रयोगः—घटज्ञानानि क्रमिकाणि ज्ञानत्वात् घ-

(भा०)मिति। वर्णपदवाक्यबुद्धीनां तदर्थबुद्धीनां चाशुवृत्तित्वा क्रमस्याग्रहणम्। कथम्? वाक्यस्थेषु खलु वर्णेषूच्चरत्सु प्रतिवर्णं तावच्छ्रवणं भवति। श्रुतं वर्णमेकमनेकं वा पदभावेन प्रतिसन्धत्ते। प्रतिसन्धाय पदं व्यवस्यति। पदव्यवसायेन स्मृत्या पदार्थं प्रतिपद्यते। पदसमूहप्रतिसन्धानाच्च वाक्यं व्यवस्यति। सम्बद्धांश्च पदार्थान् गृहीत्वा वाक्यार्थं प्रतिपद्यते। न चासां क्रमेण वर्तमानानां बुद्धीनामाशुवृत्तित्वात् क्रमो गृह्यते। तदेतदनुमानमन्यत्र बुद्धिक्रियायौगपद्याभिमानस्येति।

न चास्ति मुक्तसंशयं युगपदुत्पत्तिर्बुद्धीनां यया मनसां बहुत्वमेकशरीरेऽनुमीयेत इति ॥ ५८ ॥

(ख०)दृपटमठविषयज्ञानवदिति। पदघटकनानावर्णानां वाक्यघटकनानापदानां निबन्धघटकनानावाक्यानां वा ज्ञानानि युगपदेव जायन्ते अन्यथा तदर्थावबोधासम्भवात्· एवं च न सर्वत्र ज्ञानायौगपद्यमेवेति कस्यचिन्मतमपाकरिष्णुराह-वर्णपदेति। वर्णादिज्ञानेष्वपि क्रमो वर्त्तमानोऽपि यदि न गृह्यते तत्र कारणं ज्ञानानामाशुवृत्तित्वमेवेति भावः॥ पृच्छति कथमिति। क्रमस्याग्रहणं न सम्यगपि तु भ्रान्तिरेवेत्यत्र किम्प्रमाणमित्यर्थः। तत्रोत्तरम्-वाक्यस्थेष्विति। उक्तस्थलेषु सर्वेष्वेव स्पष्ट एवोपलभ्यत एवेत्यर्थः॥ यश्चक्रमो न गृह्यते तत्र कारणमाह-न चासामिति। उपसंहरति-तदेतदिति। उक्तज्ञानेषु क्रमिकत्वदर्शनमेव हेतुर्भवति ज्ञानयौगपद्यबुद्धेर्भ्रान्तित्वसाधने-इत्यर्थः। 'यौगपद्याभिमानो' यौगपद्यभ्रान्तिरिति यावत्। तस्य अनुमानं साधनभूतं लिङ्गमित्यर्थः॥

परोद्भावितान् ज्ञानयौगपद्यसाधकान् दृष्टान्तान् व्युदस्य प्रकरणार्थमुपसंहरति—न चास्तीति। 'मुक्तसंशयम्' उभयवादिसम्मतमित्यर्थः। कुत्रापि दृष्टान्ते ज्ञानयौगपद्यमुभयवादिसम्मतन्नोपलभ्यते—एवं

(सू०) यथोक्तहेतुत्वाच्चाणु ॥ ५९ ॥

(भा०) अणु मन एकं चेति धर्मसमुच्चयो ज्ञानायौगपद्यात् । महत्त्वे मनसः सर्वेन्द्रियसंयोगाद्युगपद्विषयग्रहणं स्यादिति॥५९॥

(७) शरीरादृष्टनिष्पाद्यत्वप्रकरणम् ।

(भा०) मनसः खलु भोः सेन्द्रियस्य शरीरे वृत्तिलाभो,

(ख०)च ज्ञानानामयौगपद्यसिद्धौ प्रतिशरीरं मनसो बहुत्वन्नैव सिद्ध्यतीत्यर्थः ॥ ५८ ॥

मनस एकत्वम्प्रसाध्य तस्य धर्मान्तरं समुच्चिनोति–यथोक्तेति सूत्रम् ।

तदर्थं व्याचष्टे अण्विति । ज्ञानायौगपद्यादेव हेतोर्मनसोऽणुत्वमेकत्वं च सिद्ध्यत इत्यर्थः । कथमित्याह—महत्त्व इति । यदि मनो महत् स्यात्तर्हि नानेन्द्रियैस्सह तस्य 'युगपदेव संयोगस्सम्भवेत् ततश्च युगपदेव ज्ञानान्युत्पद्येरन् । न च तथा भवति । तस्मादण्वेव मन इति भावः ॥ ५९ ॥

अत्राग्रिमप्रकरणस्य पूर्वापरसम्बन्धम्प्रदर्शयन्नाह—मनसः खल्विति॥

'परीक्षा' नाम 'परितः ईक्षा' सा च रूपतः सम्बन्धितश्च । शरीरं च मनस आश्रयस्तस्मात् तत्सम्बन्धि । तस्मान्मनस एवेयं परीक्षा या शरीरस्येत्यर्थः । अत्र परिशुद्धिकृतः—प्रयोजनं चास्य प्रकरणस्य—विग्रहव्यवस्था संसारापवर्गव्यवस्था प्रायणव्यवस्था च । अदृष्टनिमित्तसम्भवे च वर्णाश्रमवृत्तयस्तदर्थालोचनशास्त्राणि च सार्थकानि स्युः । अन्यथा सर्वमेतदनुकारनृत्यमरण्यरुदितं च स्यात् । तदनेन प्रकरणेन सर्वाण्येवातीतानि प्रकरणान्युपक्रियन्ते उत्तराध्यायश्चेति ॥ शरीरमेव पुरुषस्योपभोगायतनम् । मनसश्चेन्द्रियवच्छरीर एव वृत्तिः । एतदुभयमपि शरीरस्यादृष्टनिमित्तत्व एवोपपद्यते । अत एवैतत्परीक्षावश्यकत्वम् । शरीरपरीक्षानन्तरमेव तददृष्टनिमित्तत्वपरीक्षाया अवसर इति प्रतिभाति ।

(भा०)नान्यत्र शरीरात्। ज्ञातुश्च पुरुषस्य शरीरायतना बुद्ध्याद्यो विषयोपभोगो जिहासितहानमीप्सितावाप्तिश्च, सर्वे च शरीराश्रया व्यवहाराः। तत्र खलु विप्रतिपत्तेः संशयः—किमयं पुरुषकर्मनिमित्तः शरीरसर्गः? आहो भूतमात्रादकर्मनिमित्त इति। श्रूयते खल्वत्र विप्रतिपत्तिरिति।

तत्रेदं तत्त्वम्—

(सू०) पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिः ॥ ६० ॥

(भा०)पूर्वशरीरे या प्रवृत्तिर्वाग्बुद्धिशरीरारम्भलक्षणा तत्पूर्वकृतं

(ख०)किन्तु पुरुषोपभोगप्रधानकरणभूतस्य मनसः परीक्षानन्तरमेव तस्याः सम्यगवसर इति ज्ञेयम् ॥

मनसः सेन्द्रियस्येति। इन्द्रियसाहितस्य मनसः, इन्द्रियाणां मनसश्चेत्यर्थः। मनस आश्रयत्वेन शरीरमुपवर्ण्योपभोगायतनत्वेन च तद्दर्शयति ज्ञातुरिति॥ प्रकरणप्रवर्त्तकसंशयम्प्रदर्शयति—तत्र खल्विति। अदृष्टोद्भावितभूतपरमाण्वारब्धं शरीरमिति प्रथमः कल्पः। अदृष्टनिरपेक्षैरेव भूतपरमाणुभिरारब्धमित्यपरः। कथं ज्ञायतेऽस्तीयं विप्रतिपत्तिरित्याह—श्रूयत इति। नानादर्शनग्रन्थेषूपलभ्यत इत्यर्थः॥

अत्र विप्रतिपत्तौ निषेधकोटिस्त्रेधा समुल्लसति-(१)अदृष्टाभावात्-(२)शरीरहेतुत्वाभावात्-(३)अदृष्टस्य पुरुषसमवायाभावाद्वेति। तत्र सिद्धान्तमुपक्रममाण आद्यां विप्रतिपत्तिकोटिन्निरस्यति—पूर्वकृतेति सूत्रम्। 'पूर्वकृतस्य' पूर्वकृतकर्मणो यागदानहिंसादेः 'फलस्य' धर्माधर्मरूपस्य 'अनुबन्धात्' आत्मनि समवायात् 'तस्य' शरीरस्य 'उत्पत्तिः' इति सम्बन्धः। धर्माधर्मप्रयुक्तेभ्य एव भूतेभ्यः शरीरस्योत्पत्तिर्न स्वतन्त्रेभ्य इत्यर्थः॥

सूत्रं व्याचक्षाणः शरीरोत्पत्तिकारणं वर्णयति पूर्वशरीर इति।

(भा०)कर्मोक्तम् । तस्य फलं तज्जनितौ धर्माधर्मौ । तत्फलस्यानुबन्ध आत्मसमवेतस्यावस्थानम् । तेन प्रयुक्तेभ्यो भूतेभ्यस्तस्योत्पत्तिः शरीरस्य, न स्वतन्त्रेभ्य इति । यदधिष्ठानोऽयमात्माऽयमहमिति मन्यमानो यत्राभियुक्तो यत्रोपभोगतृष्णया विषयानुपलभमानो धर्माधर्मौ संस्करोति तदस्य शरीरम् । तेन संस्कारेण धर्माधर्मलक्षणेन भूतसहितेन पतितेऽस्मिन् शरीरे उत्तरं निष्पद्यते । निष्पन्नस्य चास्य पूर्वशरीरवत्पुरुषार्थक्रिया । पुरुषस्य च पूर्वशरीरवत् प्रवृत्ति-

---

(ख०)आत्मनः पूर्वस्मिन् जन्मनि यच्छरीरं तस्मिन् या तस्य प्रवृत्तिः वाचिकमानसिककायिकक्रियारूपा—तत्प्रवृत्तिजनितौ यौ धर्माधर्मौ—तयोरेव तस्मिन्नात्मनि समवायेनैव प्रयुक्तानि भूतानि तस्यात्मनः शरीरान्तरमारभन्ते नोक्तधर्माधर्मनिरपेक्षाण्येवेत्यर्थः ।। उक्तमेव विशदयन् आत्मनः शरीरविशेषेण सम्बन्धं परिष्करोति यदधिष्ठान इति । आत्मा स्वत एव केवलः स्वोपभोगान् सम्पादयितुमसमर्थः किमपि भौतिकमायतनमपेक्षते—तेनायतनेन सहातिघनसम्बन्धात्तदेव 'अहम्' इति मन्यते तत्रैव च 'अभियुक्तः' सम्बद्धो वर्त्तमानो सुखदुःखादिभोगान् लिप्समानः तत्सम्पादनाय कर्माणि कुरुते-तत्तत्कर्मजनितधर्माधर्मावुत्पाद्य ताभ्यां संस्कृतो भवति । एतदेवात्मन आयतनमुपभोगप्रवृत्तिधर्माधर्मसाधनं तस्य शरीरमिति कथ्यते ॥ ननु किमेतेन प्रकृते शरीरोत्पत्तिविषय इत्यत आह—तेन संस्कारेणेति । यदाऽऽत्मनो मरणे तस्यैकं शरीरं नष्टं भवति तदोक्तधर्माधर्मसंस्कारप्रयुक्तैरेव भूतैस्तस्य शरीरान्तरमुत्पद्यते । किम्फलमनेनैवं निष्पन्नेन शरीरेणात्मन इत्याह—निष्पन्नस्येति । यदैतच्छरीरान्तरं निष्पन्नं भवति तदा तत्रैवात्मनः सम्बन्धात्तच्छरीरं पूर्वशरीरवदेव तस्योपभोगाद्यर्थान् साधयति । आत्मा च यथा पूर्वशरीरे चकार तथाऽत्रापि शरीरे वर्त्तमानो नानावि-

(भा०)रिति। कर्मापेक्षेभ्यो भूतेभ्यः शरीरसर्गे सत्येतदुपपद्य
इति। दृष्टा च पुरुषगुणेन प्रयत्नेन प्रयुक्तेभ्यो भूतेभ्यः पुरुषार्थ
क्रियासमर्थानां द्रव्याणां रथप्रभृतीनामुत्पत्तिः। तथाऽनुमातव्यं-
शरीरमपि पुरुषार्थक्रियासमर्थमुत्पद्यमानं पुरुषस्य गुणान्तरा-
पेक्षेभ्यो भूतेभ्य उत्पद्यते इति ॥ ६०॥

(भा०) अत्र नास्तिक आह—

(ख०)धानि कर्माणि कुरुते तज्जानितौ धर्माधर्मौ चार्जयतीत्यर्थः॥कि
मेतेन शरीरस्यादृष्टनिष्पाद्यत्व इत्याह कर्मापेक्षेभ्य इति। 'कर्म' धर्मा
धर्मरूपमदृष्टम्। यैषा शरीरोत्पत्तिप्रक्रिया प्रदर्शिता सा तदैव उपपद्यते
यदि धर्माधर्मप्रयुक्तेभ्य एव भूतेभ्यः शरीरस्योत्पत्तिर्नान्यथेत्यर्थः।
उक्तार्थे दृष्टान्तमाह—दृष्टेति। रथादयो भौतिकाः पदार्थाः पुरुषस्य
रथसञ्चरणाद्यर्थसम्पादकाः पुरुषगुणेन प्रयत्नेन प्रेरितैरेव भूतैर्निष्पाद्यन्ते
न स्वतन्त्रैरिती दृष्टं लोके। उक्तं दृष्टान्तं दार्ष्टान्तिके योजयति—तथा-
नुमातव्यमिति। यथा दृष्टान्ते तथा प्रकृते पि पुरुषोपभोगाद्यर्थसम्पा-
दकं शरीरमपि पुरुषगुणेनैव केनापि प्रेरितैर्भूतैर्निष्पन्नम्भवतीत्यनुमे
यम्भवति। स च पुरुषगुणो धर्माधर्मरूपमदृष्टमेवेत्यर्थः। अत्र प्रयो
गाः—पुरुषगुणविशेषप्रेरितभूतनिष्पन्नं शरीरं कार्यत्वे सति पुरुषार्थ
सम्पादनसामर्थ्यात्। यद्यत्पुरुषार्थसम्पादनसमर्थं तत्तत्पुरुषगुणविशेष
प्रेरितभूतनिष्पन्नमेव दृष्टं यथा रथादि पुरुषगुणेन प्रयत्नेन प्रेरितैर्भूतैरार
भ्यमाणं पुरुषार्थसंपादनसमर्थं दृष्टं—तथाच शरीरं—तस्मादिदमपि पुरुष
गुणविशेषसापेक्षैरेव भूतैरारभ्यते—सुखदुःखनिमित्तत्वात् घटादिवत्—
कार्यत्वात् रथादिवदिति। बाह्यकरणप्रत्यक्षत्वे सति रूपादिमत्त्वात्
घटादिवदित्यादयः ॥ ६०॥

परकृतमाक्षेपं प्रस्तौति—अत्रेति। नास्ति परलोको न धर्माधर्माविति
यस्याभ्युपगमः स एव नास्तिकपदवाच्यः ॥

(सू०) "भूतेभ्यो मूर्त्युपादानवत्तदुपादानम्"॥६१॥

(भा०) "यथा कर्मनिरपेक्षेभ्यो भूतेभ्यो निर्वृत्ता मूर्तयः सिकताशर्करापाषाणगैरिकाञ्जनप्रभृतयः पुरुषार्थकारित्वादुपादीयन्ते तथा कर्मनिरपेक्षेभ्यो भूतेभ्यः शरीरमुत्पन्नं पुरुषार्थकारित्वादुपादीयते इति" ॥ ६१ ॥

(सू०) न, साध्यसमत्वात् ॥ ६२ ॥

(भा०) यथा शरीरोत्पत्तिरकर्मनिमित्ता साध्या तथा

(ख०)नास्तिककृताक्षेपमाह—भूतेभ्य इति सूत्रम् । पुरु[illegible]दृष्टकृतं शरीरम् पुरुषार्थक्रियासामर्थ्यादिति हेतोरनैकान्तिकत्वोद्भावनपरमिदं सूत्रम् । 'भूतेभ्यः' परमाणुभ्यो 'मूर्त्तेः' सिकतादेः' उपादानं' आरम्भो यथा भवति—पुरुषादृष्टनिरपेक्षेभ्य एवेति शेषः— तथैव शरीरस्यापीत्यर्थो वृत्तिकारवर्णितः । 'भूतेभ्यः' कर्मनिरपेक्षेभ्यः परमाणुभ्यो निष्पन्नायाः 'मूर्तेः' सिकतादिमूर्तद्रव्याणाम् 'उपादानं'आसादनं यथा पुरुषेण क्रियते तथैव शरीरस्यापीति भाष्यकारीयं व्याख्यानम् ।

सूत्रं व्याचष्टे यथा कर्मेति । लोके पुरुषाः स्वार्थसाधकानि द्रव्याणि पाषाणादीनि समासादयन्ति—न चैतानि तत्पुरुषीयादृष्टप्रेरितभूतैरारब्धानि—एवमेव पुरुषोपभोगसाधनं शरीरमपि स समासादयिष्यति—तच्च शरीरं तदीयादृष्टनिरपेक्षैरेव भूतैः सम्पत्स्यत इति कृतमदृष्टजन्यत्वेनेत्याक्षेपस्याशयः ॥ ६१ ॥

आक्षेपं परिहरति—न साध्यसमत्वादिति सूत्रम् । पूर्वसूत्रे यदुद्भावितं तस्य दृष्टान्तमात्रत्वादसाधकत्वमेव ॥ "अथ निरपेक्षाणि भूतानि शरीरमारभन्ते पुरुषार्थक्रियासामर्थ्यात् सिकतादिवत्"—इत्यनुभानमाक्षेप्तुरभिमतम् । तत्रापि न सन् हेतुः, तस्याद्यत्वेऽप्यसिद्धत्वादेवेत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचष्टे यथा शरीरेति ।'साध्या' नोभयवादिसम्मता ॥ साध्यः

(भा०) सिकताशर्करापाषाणगैरिकाञ्जनप्रभृतीनामप्यकर्मनिमित्तः
सर्गः साध्यः। साध्यसमत्वादसाधनमिति ॥ ६२ ॥

(भा०) भूतेभ्यो मूर्त्युत्पादनवदिति चानेन साम्यम्-

(सू०) नोत्पत्तिनिमित्तत्वान्मातापित्रोः ॥ ६३ ॥

(भा०) विषमश्चायमुपन्यासः। कस्मात्? निर्बीजा इमा मूर्त
उत्पद्यन्ते, बीजपूर्विका तु शरीरोत्पत्तिः। मातापितृशब्देन लोहि

(ख०)उभयवाद्यनभ्युपगतत्वादसिद्ध एवेति। यच्च नोभयवादिसम्म
तन्न दृष्टान्तत्वेन उपादातुं योग्यमित्यर्थः। सिकतादीनामपि पुरु
कर्मनिमित्तक एव सर्गोऽस्माकमभिमतस्तथाच न सिकतादिदृष्टान्तोऽपि
तूभयवादिसम्मतो रथादिरेव दृष्टान्तस्स च पुरुषगुणविशेषप्रयत्नपूर्वक
एव दृष्टः—न च तथाऽकर्मनिमित्तकसर्गस्य क्वचिद्दृष्टान्त उभयवादि
सम्प्रतिपन्नो लभ्यत इति हृदयम् ॥ ६२ ॥

परोद्भावितं दृष्टान्तमसिद्धत्वेन निरस्य तस्य प्रकृते दृष्टान्तत्वम
न भवतीत्याह—भूतेभ्य इति। भूतेभ्यो मूर्त्युपादानवदिति यदुक्तम
क्षेप्त्रा तस्य 'अनेन' प्रकृतेन शरीरसर्गेण 'साम्यम्' 'न' भवतीति सू
स्थेन नकारेण सम्बन्धः।

असाम्यं प्रदर्शयति—नोत्पत्तीति सूत्रम्। शरीरे मृदादिसाम्य
'न' भवति—कथम्—शरीरोत्पत्तौ हि मातापितरावेव निमित्तमित्यर्थः

सूत्रतात्पर्यं वर्णयति विषम इति। सिकतापाषाणाद्युपन्यास
'विषमः' न तेषां प्रकृतेन साम्यमित्यर्थः। पृच्छति कस्मादिति। उत्तरम्
निर्बीजा इति। सिकतापाषाणादीनि मूर्तानि द्रव्याणि निर्बीजान्येवो
त्पद्यन्ते—शरीरस्य तु बीजादेवोत्पत्तिरिति महद्वैषम्यम् ॥ ननु माता
तरौ शरीरोत्पत्तौ न साक्षात् कारणम्भवत इत्यत आह—मातापितृश
ब्देनेति। लोहितरेतसी च साक्षाच्छरीरोत्पत्तौ कारणे इति निर्विवादम्

(भा०)तरेतसी बीजभूते गृह्येते । तत्र सत्त्वस्य गर्भवासानुभवनीयं कर्म पित्रोश्च पुत्रफलानुभवनीये कर्मणी मातुर्गर्भाश्रये शरीरोत्पत्तिं भूतेभ्यः प्रयोजयन्तीत्युपपन्नं बीजानुविधानमिति ॥ ६३ ॥

(सू०) तथाऽऽहारस्य ॥ ६४ ॥

(भा०) उत्पत्तिनिमित्तत्वादिति प्रकृतम् । भुक्तं पीतमाहारस्तस्य पक्तिनिर्वृत्तं रसद्रव्यं मातृशरीरे चोपचिते बीजे गर्भाशयस्थे बीजसमानपाकं, मात्रया चोपचयो बीजे यावद् व्यूहसमर्थः सञ्चय इति । सञ्चितं चार्बुदमांसपेशीकललकण्डरशिरःपा-

---

(ख०)त्यर्थः । उक्तमर्थं प्रकृते योजयन् शरीरोत्पत्तिप्रक्रियां वर्णयन् तत्र पुरुषकर्मसापेक्षतां दर्शयति तत्र सत्त्वस्येति । मातुर्गर्भाशयगतलोहितेन यदा पितृरेतस्संयुज्यते तदाऽस्य संयोगस्य कारणं पुरुषकर्मैव भवति—तदेतत् कर्म जनिष्यमाणस्यात्मनः गर्भवाससुखदुःखाद्यनुभावकमित्येकम्—पित्रोश्च पुत्रजन्मसुखाद्यनुभावकमित्यपरम् । अनुभवनीये इत्यत्र कर्तरि कृत्यप्रत्ययः ॥ उपपन्नमिति—उक्तप्रकारेण सिद्धम्भवति यच्छरीरोत्पत्तौ लोहितरेतोरूपं बीजमेव साक्षात्कारणम्—पुरुषकर्म च तत्कारणप्रयोजकतयैव निमित्तमिति भावः॥ ६३ ॥

शरीरोत्पत्तौ निमित्तान्तरं प्रदर्शयति तथेति सूत्रम् ।

सौत्रं वाक्यं पूरयितुमाह—उत्पत्तीति । एवं च तथाऽऽहारस्योत्पत्तिनिमित्तत्वादिति सूत्रस्वरूपं पर्यवसितम् । आहारस्य शरीरोत्पत्तिनिमित्तत्वं वर्णयन्नाहारशब्दार्थं विवृणोति भुक्तम्पीतमिति । तस्य शरीरनिर्वर्त्तकत्वं प्रदर्शयति तस्येति । तस्य (आहारस्य) पक्तिनिर्वृत्तं पाकेनोत्पन्नं रसद्रव्यं मातृशरीरे उपचिते गर्भाशयस्थे बीजे बीजसमानपाकं (बीजानुविधानेन परिणतं) भवति—तस्मिंश्च बीजे तावन्मात्रया उपचयो भवति यावत् तस्य सञ्चयो व्यूहसमर्थो भवतीति सम्बन्धः ॥ रसस्य सञ्चयं व-

(भा०)ण्यादिना च व्यूहेनेन्द्रियाधिष्ठानभेदेन व्यूह्यते। व्यूहे च गर्भनाड्यावतारितं रसद्रव्यमुपचीयते यावत्प्रसवसमर्थमिति। न चायमन्नपानस्य स्थाल्यादिगतस्य कल्पत इति। एतस्मात्का- रणात्कर्मनिमित्तत्वं शरीरस्य विज्ञायत इति ॥ ६४ ॥

(सू०) प्राप्तौ चानियमात् ॥ ६५ ॥

(भा०) न सर्वो दम्पत्योः संयोगो गर्भाधानहेतुर्दृश्यते। त-

(ख०)र्णयति सञ्चितमिति। 'व्यूह्यते' अवयविभावमापद्यते॥ अशितपीत- माहारः–तस्य पाकाद्रसद्रव्यं निर्वर्त्यते–तत् मातृशरीरे उपचीयते–गर्भश- रीरे चोपचितं कललादिभावेनोपचीयमानं पुरुषादृष्टसापेक्षैर्भूतैः पाण्यादि- भावमापद्यते इत्यर्थः। तत्र कललादयः शरीरारम्भकयोर्लोहितरेतसोः क्रमिकाः परिणामभेदाः। उक्तसञ्चयानन्तरमवस्थां वर्णयति व्यूह इति। पाण्याद्यवयवनिष्पन्नावयविनि पुनरुक्तमेवाहारपाकजनितरसद्रव्यं गर्भ- नाडीद्वाराऽवतरत् तस्यावयविनः पुष्टिं करोति। कियत्कालपर्यन्तमियं प्रक्रिया प्रवर्त्तत इत्याह यावदिति। प्रसवकालपर्यन्तमाहाररसं शरी- पोषयतीत्यर्थः॥ अनया प्रक्रियया प्रकृते शरीरस्यादृष्टनिष्पन्नत्वे कि- मायातमित्याह न चायमिति। अयं प्रदर्शित उपचयः मातृशरीरबहिः स्थाल्यादौ स्थिते आहारे न दृश्यते–तस्मादुपपन्नमिदं यदाहाररसस्य शरीरानिष्पादकत्वे पित्रोरदृष्टमपि प्रयोजकं भवतीत्यर्थः॥ ६४ ॥

आहारस्यादृष्टसहकारित्वे विपक्षे बाधकमाह प्राप्ताविति सूत्रम्। 'प्राप्तिः' दम्पत्योः संयोगः—तस्यां 'अनियमः' शरीरोत्पादस्य–त- स्मात्–दृष्टस्य दम्पतीयोगस्य व्यभिचरितत्वात्–अस्ति तददृष्टं यतः शरीरोत्पत्तिर्भवतीति सिद्धमिति सूत्रार्थः।

सूत्रं व्याचक्षाणः स्त्रीपुरुषसंयोगस्य व्यभिचारितां प्रदर्शयति न सर्व इति। संयोगस्य विफलत्वे हेतुमाह—तत्रासतीति। स्त्रीपुरुषसं-

(भा०)त्रासति कर्मणि न भवति सति च भवतीत्यनुपपन्नो नियमाभाव इति। कर्मनिरपेक्षेषु भूतेषु शरीरोत्पत्तिहेतुषु नियमः स्यात् । न ह्यत्र कारणाभाव इति ॥ ६५ ॥

(भा०) अथापि—

(सू०)शरीरोत्पत्तिनिमित्तवत्संयोगोत्पत्तिनिमित्तं कर्म ६६

(ख०)योगमात्रे शरीरमुत्पद्यत एवेति नियमस्य योऽभावस्तत्रेदमेव कारणं यत् यदा जनिष्यमाणस्यात्मनो मातापित्रोर्वाऽदृष्टस्य व्यापारो नास्ति तदा न शरीरनिष्पत्तिर्यदा तु तददृष्टस्य व्यापारस्तदा तन्निष्पत्तिरिति अदृष्टमेव नियामकमिति भावः । विपक्षे बाधकमाह–कर्मनिरपेक्षेष्विति । यद्यदृष्टनिरपेक्षं स्त्रीपुरुषसंयोगमात्रेण शरीरनिष्पत्तिः स्यात्तर्हि सर्वोऽपि संयोगः गर्भाधानस्य कारणं भवेदेवेति नियमः स्यात् । कथमित्याह–न ह्यत्रेति । स्त्रीपुरुषसंयोगमात्रं तव शरीरोत्पत्तौ कारणं–तत्सत्त्वे च कारणे समग्रे सति शरीररूपकार्यस्योत्पत्तिरवश्यं स्यादेव । न तु तथा दृश्यते । अयं च शरीरोत्पत्त्यभावस्तव मतेनोपपादयितुं न शक्यते। मम तु पक्षेऽदृष्टव्यापारस्यापि कारणकोटौ प्रविष्टत्वात् तदभावादेव कारणसामग्र्या अभावे उपपद्यत एव कार्यानुत्पत्तिरित्याशयः ॥६५ ॥

सम्भाव्यमानदोषपरिहारपरं सूत्रमवतारयति अथापीति ।

नन्वात्मनां विभुत्वात् सकलशरीरैः समं सम्बन्धात् 'इदं शरीरमस्यैवैकस्यात्मन' इत्यत्र किन्नियामकमित्यस्योत्तरम्——शरीरोत्पत्तीति सूत्रम् ॥ यथा प्रत्यात्मशरीरस्योत्पत्तौ तत्तदात्मनोऽदृष्टं निमित्तम्भवति तथैव आत्मविशेषस्य शरीरविशेषेण संयोगस्य सम्बन्धस्याप्यदृष्टमेव कारणमिति सूत्रार्थः ॥

केचित्तु सूत्रमिदमेवं व्याचक्षते—ननु प्रत्यात्मशरीरोत्पत्तौ भवत्वदृष्टं निमित्तं मातापित्रोस्तु संयोगे किन्निमित्तमित्यत आह–श-

(भा०)यथा खल्विदं शरीरं धातुप्राणसंवाहिनीनां नाडीनां शुक्रान्तानां धातूनां च स्नायुत्वगस्थिशिरापेशीकललकण्डराणां च शिरोबाहूदराणां सक्थ्नाञ्च कोष्ठगानां वातपित्तकफानां च मुखकण्ठहृदयामाशयपक्वाशयाधःस्रोतसां च परमदुःखसम्पादनीयेन सन्निवेशेन व्यूहनमशक्यं पृथिव्यादिभिः कर्मनिरपेक्षैरुत्पादयितुमिति कर्मनिमित्ता शरीरोत्पत्तिरिति विज्ञायते। एवञ्च प्रत्यात्मनियतस्य निमित्तस्याभावान्निरतिशयैरात्मभिः सम्बन्धात्सर्वात्मनां च समानैः पृथिव्यादिभिरुत्पादितं शरीरं पृथिव्यादिगतस्य च नियमहेतोरभावात् सर्वात्मनां सुखदुःखसंवित्त्या-

---

(ख०)रीरोत्पत्तीति सूत्रम्। यथा शरीरोत्पत्तावदृष्टं कारणं तथैव मातापित्रोस्संयोगेऽप्यदृष्टमेव निमित्तमित्यर्थ इति॥

सूत्रार्थं व्याचष्टे भाष्यकारः यथा खल्विदमिति। शरीररूपकार्यस्यातिसूक्ष्मावयवारब्धत्वात्तस्य जड़भूतव्यापारमात्रनिष्पाद्यत्वमसम्भवमिति दर्शयितुं शरीरारम्भकाण्यवयवानि कतिचित् परिगणयति धातुप्राणेत्यादि॥ एतेषामनन्तानां स्थूलसूक्ष्माणामवयवानामेकत्रावयविनि शरीर एकत्रीकरणमतिकष्टसम्पाद्यमित्याह—परमदुःखेति। न केवलं कष्टसाध्यमपि त्वशक्यमेव केवलपृथिव्यादिस्थूलभूतव्यापारैरित्याह अशक्यं पृथिव्यादिभिरिति। तत्र कस्य निमित्तान्तरस्यापेक्षेति सूचयितुमाह कर्मनिरपेक्षैरिति। फलितमाह कर्मनिमित्तेति। पुरुषादृष्टप्रयुक्तपृथिव्यादिभूतव्यापारनिष्पन्नमेव शरीरमित्यर्थः॥

पूर्वनिर्णीतसिद्धान्तमनूद्य परोद्भावितदोषमनुवदति एवञ्च प्रत्यात्मेति। सर्वे आत्मानो विभवः—अतः सर्वेषामात्मनां शरीरारम्भकपृथिव्यादिभिस्समाने सम्बन्धे प्रत्येकमात्मनः प्रत्येकशरीरे प्रतिनियमे कारणाभावः। आत्मगतनियमहेत्वभावमनूद्य पृथिव्यादिगतोऽपि निय-

(भा०)यतनं समानं प्राप्तम् । यत्तु प्रत्यात्मं व्यवतिष्ठते तत्र शरीरोत्पत्तिनिमित्तं कर्म व्यवस्थाहेतुरिति विज्ञायते । परिपच्यमानो हि प्रत्यात्मनियतः कर्माशयो यस्मिन्नात्मनि वर्तते तस्यैवोपभोगायतनं शरीरमुत्पाद्य व्यवस्थापयति । तदेवं 'शरीरोत्पत्तिनिमित्तवत्संयोगनिमित्तं कर्म' इति विज्ञायते । प्रत्यात्मव्यवस्थानं तु शरीरस्यात्मना संयोगं प्रचक्ष्महे इति ॥ ६६ ॥

(ख०)महेतुर्नास्तीत्याह पृथिव्यादिगतस्य चेति । एवञ्च नियमहेतोरभावात् सर्वेषामात्मनामुपभोगायतनमेकमेव शरीरमिति प्राप्तम् ॥

एवं परोद्भावितं दोषमनूद्य तत्परिहारमुपन्यस्यति—यत्तु प्रत्यात्ममिति । प्रत्येकमात्मना सम्वद्धमेकमेव शरीरमिति प्रत्यात्मवेदनीयमेतत् । तत्र विभोरप्यात्मन एकशरीरमात्रनियामको हेतुस्तस्यादृष्टमेव । यादृशसुखदुःखाद्युपभोगो यस्यात्मनो यस्मिन् जन्मनि तत्पूर्वकर्मार्जितधर्माधर्मप्रयुक्ततया प्राप्तस्तस्यात्मनस्तस्मिन् जन्मनि तादृशोपभोगसाधनशरीरमात्रेण संयोगो न शरीरान्तरैः । यस्य त्वात्मनस्तादृशोपभोगो न प्राप्तस्तस्य तादृशोपभोगयोग्यशरीरेण न किमपि प्रयोजनं न च कोपि सम्बन्ध इत्याह—परिपच्यमान इति । धर्माधर्मौ च प्रत्यात्मनियतावेवेति निर्विवादम् । व्यवस्थापयतीति—एकमात्मानमेकेनैव शरीरेण संयोजयतीत्यर्थः ॥ उपसंहरति तदेवमिति—यथा प्रत्यात्मशरीरोत्पत्तिनिमित्तं तस्य कर्मेति प्रदर्शितं तथैवात्मनः शरीरसंयोगेऽपि तदेव निमित्तमिति सिद्धान्तः। एवं च येनैवादृष्टेन शरीरमुत्पाद्यते तदेवादृष्टमुक्तं संयोगमपि नियमयतीति भावः॥ यच्च सूत्रे संयोगपदेनोक्तं तदेतदेव यत्प्रत्यात्ममेकस्य शरीरस्य नियमनमित्याह प्रत्यात्मव्यवस्थानमिति ॥ ६६ ॥

तदेवमात्मगुणनिबन्धने शरीरसर्गे व्यवस्था दर्शिता ॥ अत्र सांख्या मन्यन्ते—"न कर्मनिबन्धनः शरीरसर्गोऽपि तु प्रकृत्यादिनिबन्ध-

(सू०) एतेनानियमः प्रत्युक्तः ॥ ६७ ॥

(भा०) योऽयमकर्मनिमित्तशरीरसर्गमतेऽनियम इत्युच्यते। अयं शरीरोत्पत्तिनिमित्तवत् संयोगोत्पत्तिनिमित्तं कर्मेत्यनेन प्रत्युक्तः । कस्तावदयं नियमः ? यथैकस्यात्मनः शरीरं तथा सर्वेषामिति नियमः । अन्यस्यान्यथान्यस्यान्यथेत्यनियमो—भेदो व्यावृत्तिर्विशेष इति । दृष्टा च जन्मव्यावृत्तिः-उच्चाभि-

---

(ख०)नः । प्रकृतयो हि स्वयमेव धर्माधर्मरूपनिमित्तानपेक्षाः सत्त्वरजस्तमोरूपतया प्रवृत्तिशीलाः स्वं स्वं विकारमारभन्ते--प्रतिबन्धापगममात्रे तु धर्माधर्मावपेक्षन्ते" इति। तान्प्रत्याह--एतेनानियम इति सूत्रम्। तस्यार्थः--'एतेन' कर्मसापेक्षैरेव भूतैः शरीरनिष्पत्तिरिति व्यवस्थापनेन 'अनियमः' प्रत्यात्मं शरीरभेदः कस्याचिदात्मनः किञ्चिदेव शरीरं कस्याचित् किञ्चिदन्यदेवेत्येवं रूपः-'प्रत्युक्तः' व्यतिरेकमुखेनेति शेषः-साङ्ख्यमतेऽनुपपद्यमानतया प्रदर्शित इति भावः ॥

एतदेव सूत्रव्याख्यानम्भाष्यवार्तिकतात्पर्यवृत्त्यादिसम्मतम् । केचित्त्वन्यथैव व्याख्यानमाभिप्रयन्ति। तद्यथा-'एतेन' शरीरोत्पत्तेरदृष्टनिष्पाद्यत्वेन 'अनियमः' सर्वेषामात्मनां सर्वाण्येव शरीराणीत्येवंरूपः परोद्भावितः 'प्रत्युक्तः' परिहृत इत्यर्थः ॥

सूत्रार्थमाह भाष्यकारः योऽयमिति । 'योऽयमनियम इत्युच्यते सोऽकर्मनिमित्तशरीरसर्गमते प्रत्युक्त' इति सम्बन्धः । 'प्रत्युक्तः' असम्भवत्वेन प्रदर्शितः । केन प्रत्युक्त इत्यपेक्षायामाह शरीरोत्पत्तीति । शरीरोत्पत्त्यादिसूत्रे यदुक्तन्तेनेत्यर्थः । कस्तावदयं नियमपदार्थो यस्याभावोऽनियमोऽत्र विवक्षित इति पृच्छति कस्तावदिति ।। तत्रोत्तरम् यथैकस्येति । नियमो व्याप्तिः साधारणशरीरवत्त्वं सर्वात्मनामिति यावत्। अनियमपदार्थं विवृणोति -अन्यस्येति । उक्तस्य नियमस्यैवाभावो-

(भा०)जनो निकृष्टाभिजन इति, प्रशस्तं निन्दितमिति, व्याधिबहुलमरोगमिति, समग्रं विकलमिति, पीडाबहुलं सुखबहुलमिति, पुरुषातिशयलक्षणोपपन्नं विपरीतमिति, प्रशस्तलक्षणं निन्दितलक्षणमिति, पट्विन्द्रियं मृद्विन्द्रियमिति । सूक्ष्मश्च भेदोऽपरिमेयः । सोऽयं जन्मभेदः प्रत्यात्मनियतात्कर्मभेदादुपपद्यते । असति कर्मभेदे प्रत्यात्मनियते निरतिशयित्वादात्मनां समानत्वाच्च पृथिव्यादीनां पृथिव्यादिगतस्य नियमहेतो-

---

(ख०)ऽव्याप्तिः भिन्नमेव शरीरं प्रत्यात्ममिति । तदेव स्पष्टयति भेदः—व्यावृत्तिः—विशेष इति पर्यायत्रयेण । प्रत्यात्मशरीरव्यावृत्तिं सकलजनानुभवसिद्धां प्रदर्शयति दृष्टा चेति । 'जन्मव्यावृत्तिः' प्रतिशरीरं जन्मत एव विशेष इति । प्रतिशरीरं विशेषान्दर्शयति उच्चाभिजन इति । एकस्य शरीरस्य उच्चकुले जन्म अपरस्य नीचकुल इत्येको विशेषः । एकं शरीरं प्रशस्तमपरं गर्हितमिति द्वितीयः । एकं रोग्यपरमरोगमिति तृतीयः । एकं सकलाङ्गपरिपूर्णमपरं विकलाङ्गमिति तृतीयः । एकं दुःखबहुलमपरं सुखीति चतुर्थः । एकं सत्पुरुषचिह्नलक्षितमपरं कापुरुषचिह्नलक्षितमिति पञ्चमः । एकं सुलक्षणमपरं कुलक्षणमिति षष्ठः । एकस्मिन्निन्द्रियाणि पटून्यपरस्मिन्नपटूनीति सप्तमः ॥ एवं सकलजनदृश्यान् स्थूलान् विशेषान् प्रदर्श्य सूक्ष्माननेकविधान् सूचयति सूक्ष्मश्चेति ।

प्रतिशरीरं विशेषान् प्रदर्श्य तद्भेदकारणं निरूपयति सोऽयमिति । शरीरोत्पत्तेः प्रत्यात्मादृष्टनिमित्तत्व एवैष प्रतिशरीरं भेदः सम्भवति नान्यथेत्याह असतीति । यदि प्रत्यात्मनियतमदृष्टं भिन्नं न स्यात् तदा सर्वेषामात्मनां समानगुणत्वात् शरीरारम्भकपृथिव्यादिभूतेषु भेदहेतोरभावात्तेषामपि सर्वानात्मनः प्रति समानभावात् सर्वा-

(भा०)रभावात्सर्वं सर्वात्मनां प्रसज्येत । न त्विदमित्थम्भूतं
जन्म । तस्मान्नाकर्मनिमित्ता शरीरोत्पत्तिरिति ।

उपपन्नश्च तद्वियोगः कर्मक्षयोपपत्तेः । कर्मनिमित्ते शरीर
सर्गे तेन शरीरेणात्मनो वियोग उपपन्नः । कस्मात् ? कर्मक्षयो
पपत्तेः । उपपद्यते खलु कर्मक्षयः । सम्यग्दर्शनात् प्रक्षीणे मो
वीतरागः पुनर्भवहेतु कर्म कायवाङ्मनोभिर्न करोति इत्युत्त
स्यानुपचयः । पूर्वोपचितस्य विपाकप्रतिसंवेदनात्प्रक्षयः । एवं

(ख०)णि शरीराणि सर्वेषामात्मनां स्युरिति प्रकृतिनिबन्धने शरीरसर्गे
तस्या एकत्वात् सर्वात्मसाधारण्याच्च न शरीराणामस्त्यसाधारणो हेतुरि
त्यर्थः । ननु भवत्वेवं का नो हानिरित्यत आह नत्विदमिति । स
र्वात्मनां साधारणशरीरवत्त्वन्नैवोपलभ्यत इत्यर्थः । उपसंहरति त
स्मादिति ।

शरीरोत्पत्तेरदृष्टनिमित्तत्वे हेत्वन्तरमाह उपपन्न इति । एतद्वाक्यं
केचित्सूत्रत्वेनाभिप्रयन्ति । तत्र प्रमाणाभावाद्भाष्यमेवेति निर्धारितम्
शरीरस्य पुरुषादृष्टनिमित्तत्व एव तस्य कर्मक्षयाच्छरीरावियोगोऽप्युप
पद्यते नान्यथेत्यर्थः । उक्तमेव विशदयति कर्मनिमित्त इति । पृच्छति
कस्मादिति । उत्तरयति कर्मक्षयेति । कर्मणां भोगेन क्षयो भवति त
स्य क्षये च तज्जन्यशरीरोत्पत्त्यसम्भव इति भावः । तदेव विवृणो
ति–उपपद्यत इति । शरीरोत्पत्तिनिमित्तभूतानां कर्मणां क्षयः सम्भव
ति न च सांख्याभिमततन्निमित्तभूतायाः प्रकृतेरित्याशयः । कर्मक्षय
मुपपादयति सम्यगिति । प्रमाणादिपदार्थानां तत्त्वज्ञानात् 'मोहे' अ
ज्ञाने नष्टे सति अज्ञानमूलो रागोऽपैति–रागापायाच्च पुरुषः किमपि
तादृशं कर्म न करोति यदुपभोगार्थं तस्य पुनः शरीरोत्पत्तिः स्या
त्–एवं च तादृशकर्मोपचयस्याभावः–पूर्वकृतानां च कर्मणां सुखदुः
खादिभोगेन प्रक्षयः प्रक्षीणकारणभावत्वमित्यर्थः । तेन किमायातम्प्रकृ

(भा०)प्रसवहेतोरभावात् पतितेऽस्मिन् शरीरे पुनः शरीरान्तरानुपपत्तेरप्रतिसन्धिः । अकर्मनिमित्ते तु शरीरसर्गे भूतक्षयानुपपत्तेस्तद्वियोगानुपपत्तिरिति ॥ ६७ ॥

(सू०)"तददृष्टकारितामिति चेत्" पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे ६८

(भा०) "अदर्शनं खल्वदृष्टमित्युच्यते । अदृष्टकारिता भूते-

(ख०)इत्याह एवम्प्रसवेति । पूर्वसञ्चितकर्मणामुपभोगेन क्षये सति अग्रिमसञ्चयस्य चाभावे वर्त्तमानशरीरपातानन्तरं पुनः शरीरान्तरोत्पत्तेः कारणन्नास्तीति नोत्पद्यते तस्य शरीरान्तरमेवं च तस्य 'अप्रतिसन्धिः' बन्धाभाव इत्यर्थः ॥ ननु प्रकृतिनिमित्तत्वेऽपि शरीरस्य किमिति नोत्पद्यतेऽयमित्यत आह—अकर्मनिमित्त इति । पुरुषादृष्टनिरपेक्षया जडया प्रकृत्यैव शरीरनिष्पत्तौ प्रकृतेः प्रक्षयाभावात् शरीरबन्धमोक्षो नोपपद्यत इत्यर्थः ॥ ६७ ॥

साङ्ख्योद्भावितशरीरवियोगोपपत्तिं प्रदर्श्य दूषयति-तददृष्टेति सूत्रम् । चेदन्तम्पराभिमतोपपत्तिप्रदर्शनम्पुनरित्यादि तद्दूषणम् । अदृष्टमित्यस्य क्तप्रत्ययस्य भावार्थत्वे 'अदृष्टम्' अदर्शनम् । तच्चादर्शनमुपभोग्यशब्दादेर्विषयस्य प्रकृतिपुरुषभेदस्य चाभिप्रेतम् । तत्कारित एव शरीरवियोग इति पराभिमतम् । तस्य दूषणम्-पुनस्तत्प्रसङ्ग इति । एवं हि अपवर्गे सत्यपि पुनः शरीरोत्पत्तिप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥

सूत्रार्थं व्याचक्षाणः परपक्षेऽप्युपपत्तिं शरीरवियोगस्योद्भावयति-अदर्शनमिति । सूत्रस्थमदृष्टपदस्यार्थमाह अदर्शनमिति । 'अदृष्टकारिता भूतेभ्यः शरीरस्योत्पत्ति'रिति सिद्धान्तोक्तिं वयमप्यभ्युपगच्छामः किन्त्वदृष्टपदस्यार्थोऽत्र 'अदर्शनमिति' न तु सिद्धान्त्यभिमतधर्माधर्मरूपम् । अदृष्टकारिता शरीरोत्पत्तिरित्येतस्य वाक्यस्यार्थं स्वमतेन

(भा०)भ्यः शरीरोत्पत्तिः। न जात्वनुत्पन्ने शरीरे द्रष्टा निरायतनो दृश्यं पश्यति। तच्चास्य दृश्यं द्विविधं—विषयश्च नानात्वं चाव्यक्तात्मनोः। तदर्थः शरीरसर्गः। तस्मिन्नवसिते चरितार्थानि भूतानि न शरीरमुत्पादयन्तीत्युपपन्नः शरीरवियोग इति"।

(ख०)परो व्याचष्टे—न जात्विति। यस्माच्छरीरं विना दर्शनं न भवत्यतः शरीरमुत्पद्यत इति तस्यार्थः। कथमेतदित्याह निरायतन इति। यावच्छरीरं नोत्पद्यते तावत् पुरुषस्य भोगायतनं भोगकरणानीन्द्रियाणि च न सन्तीति तस्य दर्शनं न सम्भवति ततश्चास्य दृश्यमदृष्टमेव वर्त्तते। किन्तद्दृश्यं यस्यादर्शनमित्याह तच्चास्येति। दृश्यं खलु द्विध भिन्नम्—शब्दाद्युपभोगविषयरूपमेकम् व्यक्ताव्यक्तज्ञातृभेदरूपमपरम्। उभयोरप्यनयोर्दर्शनमस्यापेक्षितम्। शब्दादिविषये 'दर्शनम्' भोगः, व्यक्ताव्यक्तज्ञातृविषये च 'दर्शनम्' विवेकज्ञानमेवेति विवेकः। अत एतद्दृश्यदर्शनसम्पत्त्यर्थं शरीरोत्पत्तिरावश्यकी। अयमेव चार्थः। 'अदृष्टकारिता शरीरोत्पत्ति'रित्येतस्य वाक्यस्येत्याह तदर्थ इति। उक्तोभयदृश्यदर्शनमेव प्रयोजनं शरीरसंसर्गेण पुरुषस्य। पुरुषोपभोगापवर्गसम्पादनमेव प्रकृतेः शरीरादिसृष्टौ प्रयोजनमिति साङ्ख्याः। एवं शब्दादिविषयभोगसम्पत्त्यर्थमपवर्गकारणीभूतव्यक्ताव्यक्तज्ञातृविवेकसिद्ध्यर्थं च प्रकृतिः शरीरमुत्पादयतीति पर्यवसितोऽर्थः॥ किमायातमनेन प्रकृते शरीरवियोगविषये इत्यत आह—तस्मिन्नवसिते इति। 'तस्मिन्' शब्दाद्युपभोगे व्यक्ताव्यक्तज्ञविवेकज्ञाने च 'अवसिते' सम्पन्ने 'भूतानि' शरीरारम्भकाणि चरितार्थानि—चरितौ पुरुषस्योपभोगविवेकज्ञानरूपावर्थौ येषां तानि तथाभूतानि—सन्ति पुनस्तस्य शरीरान्तरं नोत्पादयन्ति। एवं च प्रकृतिपुरुषयोस्सतोरपि तस्य पुरुषस्य शरीरान्तरोत्पत्तौ प्रयो

(भा०)एवं चेन्मन्यसे ? पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे । पुनः शरीरोत्पत्तिः प्रसज्यत इति । या चानुत्पन्ने शरीरे दर्शनानुत्पत्तिरदर्शनाभिमता—या चापवर्गे शरीरानिवृत्तौ दर्शनानुत्पत्तिरदर्शनभूता—नैतयोरदर्शनयोः क्वचिद्विशेष इत्यदर्शनस्यानिवृत्तेरपवर्गे पुनः शरीरोत्पत्तिप्रसङ्ग इति ।

"चरितार्थता विशेष इति चेत्"

(ख०)जनाभावान्न तदुत्पत्तिरिति । तथाचोक्तम् कारिकायाम्—

दृष्टा मयेत्युपेक्षक एको दृष्टाऽहमित्युपरमत्यन्या ।
सति संयोगेऽपि तयोः प्रयोजनं नास्ति सर्गस्य ॥ इति ।

अयमेवार्थः शरीरवियोगस्येत्यर्थः ॥

एवं परोद्भावितदर्शनमनूद्य तद्दूषणपरं 'पुनस्तत्प्रसङ्गोपवर्गे' इति सूत्रांशं व्याख्यातुमुपक्रमते—एवं चेन्मन्यस इति । तदेव विवृणोति पुनः शरीरोत्पत्तिरिति । तद्विशदयति या चेति । यद्द्विधा भिन्नमदर्शनं (शब्दाद्युपभोगाभावो व्यक्ताव्यक्तज्ञविवेकज्ञानाभावश्चेति) शरीरोत्पत्तिनिमित्तमभिमतं तद्यथा शरीरोत्पत्तेः प्राक् तथाऽपवर्गानन्तरं शरीरपातादनन्तरमपि तुल्यमेव । तथा चापवर्गानन्तरमपि तददर्शनस्य सत्त्वाच्छरीरोत्पचिनिमित्तसद्भावे पुनः शरीरोत्पत्तिप्रसङ्गो दुर्वारः ॥

शरीरोत्पत्तेः प्राग्यददर्शनं यच्चापवर्गानन्तरमदर्शनं तदेतयोरदर्शनयोर्महान् भेदोऽस्तीति नापवर्गानन्तरं शरीरोत्पत्तिप्रसङ्ग इति मनसि कृत्वा परस्तयोरदर्शनयोर्भेदमाविष्करोति चरितार्थतेति । शब्दाद्युपभोगव्यक्ताव्यक्तज्ञविज्ञानयोस्साधनमेव प्रकृतेः प्रतिपुरुषं शरीरोत्पादने प्रयोजनम् । एवं च तत्प्रयोजनसिद्धेः प्राक् यद् 'अदर्शनं' तस्य तत्प्र-

(भा०)न, करणाकरणयोरारम्भदर्शनात्। "चरितार्थानि भूतानि दर्शनावसान्न शरीरान्तरमारभन्ते इत्ययं विशेष" एवं चेदुच्यते? न, करणाकरणयोरारम्भदर्शनात्। चरितार्थानां भूतानां विषयोपलब्धिकरणात्पुनः पुनः शरीरारम्भो दृश्यते, प्रकृतिपुरुषयोर्नानात्वदर्शनस्याकरणान्निरर्थकः शरीरारम्भः पुनः पुनर्दृश्यते।

(ख०)योजनसिद्धेरनन्तरं यद् 'अदर्शनं' तस्मान्महान् भेदः। तस्मात् प्रकृतिरचरितार्था तदनन्तरं च चरितार्था सेति न चरितार्थायां तस्यां पुनः शरीरोत्पत्तिप्रसङ्ग इति भावः॥

परिहरति न करणाकरणयोरारम्भदर्शनादिति। केचिदेतद्वाक्यं सूत्रत्वेनाभिप्रयन्ति। प्रमाणाभावात् तदुपेक्षितम्। परोक्तस्याशयं विवृणोति चरितार्थानीति। दर्शनावसानादिति। 'दर्शनस्य' शब्दाद्युपभोगस्य व्यक्ताव्यक्तज्ञविज्ञानस्य चेत्युभयरूपस्य 'अवसानात्' सम्पत्तेः हेतोरित्यर्थः। शिष्टं व्याख्यातम्॥ स्वोक्तपरिहारस्याशयं व्याचक्षाणस्तमनुवदति न करणेति। तस्याशयं वर्णयति चरितार्थानामिति। 'विषयोपलब्धिकरणात् चरितार्थानामपि भूतानां पुनः पुनः शरीरारम्भो दृश्यते' इति सम्बन्धः। विषयोपलब्धिर्व्यक्ताव्यक्तज्ञविज्ञानमिति द्वे प्रयोजने प्रकृत्या शरीरारम्भे। तत्रामुक्तानां पुरुषाणां विषये दृश्यते यद् यद्यपि विषयोपलब्धिः प्रचुरं कृता तावता च शरीरारम्भकभूतानि 'चरितार्थानि' सम्पादितप्रयोजनानि, तथापि व्यक्ताव्यक्तज्ञविज्ञानं न सम्पादितमिति तावता तान्यचरितार्थान्येव पुनः शरीरान्तरमारभन्ते। नानाशरीरग्रहणानन्तरमेव चापवर्गः कदाचिदेव सम्पद्यते। ततश्चाद्यशरीर एव विषयोपलब्धिरूपस्यार्थस्य सम्पन्नत्वात् द्वितीयादावपि शरीरे अनन्तशरीरग्रहणपूर्वकविवेकज्ञानजनितापवर्गपर्यन्तं तावन्मा-

(भा०)तस्मादकर्मनिमित्तायां भूतसृष्टौ न दर्शनार्था शरीरोत्पत्तिर्युक्ता। युक्ता तु कर्मनिमित्ते सर्गे दर्शनार्था शरीरोत्पत्तिः। कर्मविपाकः संवेदनं दर्शनमिति ।

“तददृष्टकारितमिति चेत्” कस्यचिद्दर्शनम्—“अदृष्टं नाम परमाणूनां गुणविशेषः क्रियाहेतुः। तेन प्रेरिताः परमाणवः सम्मूर्च्छिताः शरीरमुत्पादयन्तीति—तन्मनः समाविशति स्वगुणेनादृष्टेन प्रेरितम्। समनस्के शरीरे द्रष्टुरुपलब्धिर्भवतीति” ।

(ख०)त्रस्य पुनः पुनः करणादवान्तरशरीराणामुत्पादनं निरर्थकमेवं प्राप्तमित्यर्थः । नानात्वदर्शनस्याकरणादिति—आऽपवर्गप्राप्तेः व्यक्ताव्यक्तज्ञविवेकज्ञानस्यासम्पन्नत्वादित्यर्थः । निरर्थक इति । विषयोपलब्धिरूपस्यार्थस्याद्य एव शरीरे निष्पन्नत्वात् द्वितीयशरीरस्य सार्थकता तदैव स्याद्यदि तस्मिन्नपवर्गसाधकव्यक्ताव्यक्तज्ञविज्ञानं सम्पन्नम्भवेत्—न चैतत्सम्पन्नं भवति—तस्मान्निष्प्रयोजनमेव द्वितीयादिशरीरमित्याशयः ॥

उपसंहरति तस्मादिति । उक्तहेतोः पुरुषादृष्टनिरपेक्षैर्भूतैः शरीरोत्पत्तिर्दर्शनार्था भवतीति रिक्तं वच इत्यर्थः ॥ कः पक्षो युक्त इत्यत आह युक्ता त्विति । यदि पुरुषादृष्टाधीनैर्भूतैः शरीरोत्पत्तिस्तदा भवति सा दर्शनार्था । अस्मिन् पक्षे अदृष्टस्य प्रतिपुरुषं भिन्नत्वात् कस्यचित् कदाचिदेव दर्शनद्वयसम्पत्तिरिति सूपपादं सर्वमित्याह कर्मविपाक इति । दर्शनं नाम संवेदनम्, तच्च विषयोपलब्धिरपवर्गकारणव्यक्ताव्यक्तज्ञविज्ञानं चेत्युभयम् । तच्च कर्मणां विपाकादेव भवतीत्यर्थः ॥

आर्हतमतनिरसनपरं सूत्रस्य व्याख्यानान्तरमुपन्यस्यन् परोद्भावितपक्षमुत्थापयति तददृष्टकारितमिति चेदिति । परमतमनुवदति—अदृष्टं नामेति। आर्हतास्तावददृष्टं परमाणुगुणं वर्णयन्ति। पार्थिवादीनामणूनां

(भा०)एतस्मिन् वै दर्शने गुणानुच्छेदात्पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे। अपवर्गे शरीरोत्पत्तिः परमाणुगुणस्यादृष्टस्यानुच्छेद्यत्वादिति ॥ ६८ ॥

(सू०) मनःकर्मनिमित्तत्वाच्च संयोगानुच्छेदः॥६९

(भा०) मनोगुणेनादृष्टेन समावेशिते मनसि संयोगव्युच्छेदो न स्यात् । तत्र किंकृतं शरीरादपसर्पणं मनस इति। कर्माशयक्षये तु कर्माशयान्तराद्विपच्यमानादपसर्पणोपपत्तिरिति।

(ख०)मनसश्च गुणोऽदृष्टम् । तत्र पार्थिवाद्या अणवः स्वादृष्टप्रयुक्ताः शरीरमारभन्ते । मनश्च स्वगुणप्रयुक्तं शरीरमाविशति । तच्च स्वकादेवादृष्टात् पुद्गलस्य (जीवस्य) सुखदुःखोपभोगं साधयति । न तु पुद्गलस्य धर्मोऽदृष्टमिति तेषाम्मतम् ॥ तद्दूषयति एतस्मिन्निति। अत्रापि पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे । तत्र हेतुः गुणानुच्छेदादिति । उक्तं प्रसङ्गं विशदयति अपवर्ग इति । परमाणुगुणस्यादृष्टस्य नित्यत्वादात्मव अपवर्गानन्तरमपि तस्य सत्त्वात् पुनः शरीरोत्पत्तिर्दुर्वारेत्याशयः ॥६८

आर्हतमते दोषान्तरमाह–मनःकर्मेति । मनोऽदृष्टनिमित्तं यदि शरीरं स्यात्तर्हि मनसः शरीरसंयोगोच्छेद एव न स्यात्ततश्च मरणाभावप्रसङ्ग इत्यर्थः । अदृष्टस्य मनोगुणत्वमेव न सम्भवतीत्यर्थ इति वृत्तिकृतः ।

सूत्रं व्याचष्टे मनोगुणेनेति । कथन्न स्यान्मनसः संयोगोच्छे इत्यत आह तत्रेति। 'तत्र' तस्मिन् मते मनसः शरीरादपसर्प हेत्वभावात्तदपसर्पणं नैव स्यादित्यर्थः ॥

ननु सिद्धान्तेऽपि कथन्तदपसर्पणमित्यत आह–कर्माशयक्षय इति। अस्मन्मते वर्त्तमानशरीरारम्भककर्माशयस्य क्षये भविष्यदेहारम्भककर्मा

(भा०)"अदृष्टादेवापसर्पणमिति" चेत् "योऽदृष्टः शरीरोपसर्पणहेतुः स एवापसर्पणहेतुरपीति"। न, एकस्य जीवनप्रायणहेतुत्वानुपपत्तेः । एवं च सति एकमदृष्टं जीवनप्रायणयोर्हेतुरिति प्राप्तं नैतदुपपद्यते ॥ ६९ ॥

(सू०) नित्यत्वप्रसङ्गश्च प्रायणानुपपत्तेः ॥ ७० ॥

(भा०) विपाकसंवेदनात् कर्माशयक्षये शरीरपातः 'प्रायणम्' कर्माशयान्तराच्च पुनर्जन्म । भूतमात्रात्तु कर्मनिरपेक्षाच्छरी-

---

(ख०)शयान्तरस्य विपाकात् भवत्येवापसर्पणं मनस इति युक्तमेव मरणमित्यर्थः । परोऽपि स्वमतेनापसर्पणमुपपादयति अदृष्टादेवेति । यदेवादृष्टम्मनसः शरीरसमावेशे हेतुस्तदेव तस्य तस्मादपसर्पणेऽपीति भावः ॥ तद्दूषयति नैकस्येति । एकमेवादृष्टं शरीरसमावेशरूपजीवनस्य तदपसर्पणरूपमरणस्य च हेतुरित्यसमञ्जसमित्यर्थः ॥ ६९ ॥

ननु यः संयोगानुच्छेदः पूर्वसूत्र उद्भावितः सोऽत्यन्तमप्रसिद्धः । यत् सदकरणं च तदेव नित्यं दृष्टं—शरीरं च सत् सकरणं चातः कथं तत् नित्यं भवेदित्यत आह—नित्यत्वेति सूत्रम् । मनसः शरीरादपसर्पणासम्भवे जीवस्य मरणानुपपत्तेर्भवत्येव नित्यत्वप्रसङ्गः शरीरस्येत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचक्षाणः शरीस्यानित्यत्वस्य मूलं स्पष्टीकरोति विपाकेति । 'विपाकस्य' कर्मफलस्य 'संवेदनात्' भोगात् प्रारब्धकर्मणः क्षये सति यः शरीरस्य पातस्तदेव 'प्रायणं' मरणमिति यावत् । पुनः प्रारब्धावशिष्टसाञ्चितकर्मवशात् शरीरोत्पत्तौ 'पुनर्जन्म'—इत्येषैव यथावद्वस्तुस्थितिः । एतच्च सर्वं कर्मनिमित्तकशरीरोत्पत्तावेव सम्भवति नान्यथेति प्रदर्शयितुमाह—भूतमात्रादिति । शरीरघटकपृथिव्यादिभूतानामवस्थितत्वात् तत्पातासम्भवे मरणानुपपत्तिः तदनुपपत्तौ च नित्यत्वमेव

(भा०)रोत्पत्तौ कस्य क्षयाच्छरीरपातः प्रायणमिति–प्रायणानुपपत्तेः खलु वै नित्यत्वप्रसङ्गं विद्मः। याद्दच्छिके तु प्रायणे प्रायणभेदानुपपत्तिरिति ॥ ७० ॥

(भा०) पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे इत्येतत्समाधित्सुराह–

(सू०)“अणुश्यामतानित्यत्ववदेतत्स्यात्” ॥ ७१ ॥

(भा०)“यथा अणोः श्यामता नित्या अग्निसंयोगेन प्रतिविद्धा पुनरुत्पद्यते, एवमदृष्टकारितं शरीरमपवर्गे पुनर्नोत्पद्यत इति” ७

(सू०) नाकृताभ्यागमप्रसङ्गात् ॥ ७२ ॥

(ख०)शरीरस्य प्रसज्यत इत्यर्थः। ननु माभूत्कर्मनिमित्तकः शरीरपात अकरणक एव स भविष्यतीत्यत आह याद्दच्छिक इति। ‘यादृच्छिके’ अकारणके मरणे पुरुषाणां मरणे प्रकारभेदो न स्यात्। भवति त भेदः। कश्चिद् गर्भस्थ एव प्रैति काश्चिज्जातमात्रः कश्चित्कुमारक इत्यादिः। अकारणस्य तु प्रायणस्य नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वा स्याद् गगनव गगनकुसुमवच्चेत्यर्थः ॥ ७० ॥

पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे इति यत्सिद्धान्तिनोद्भावितन्तस्य परे क्तं समाधानं प्रस्तावयति पुनस्तदिति ॥ परकृतं समाधानमाह–अणुश्यामतोति सूत्रम्। यथाऽणूनां नित्यत्वेऽपि तेषां श्यामतादिगु अनित्या एव तथैव तेषां गुणाऽदृष्टमप्यनित्यमेवेत्यर्थः ॥

सूत्रं व्याचष्टे यथाऽणोरिति। अणोर्नित्यस्यापि श्यामतागुण अग्निसंयोगेन नश्यति न च पुनरुद्भवति। एवमेव तद्गुणेनादृष्टेन कारितमपि शरीरमपवर्गे नष्टं सन्न पुनरुत्पद्यत इत्यर्थः ॥ ७१ ॥

परकृतसमाधानमपाकरोति नाकृतभ्यागमेति सूत्रम्। ‘अकृतम प्रमाणेन अविषयीकृतम् प्रत्युत प्रत्यक्षागमविरुद्धमिति यावत्–त ‘अभ्यागमः’ अभ्युपगमः–तत्प्रसङ्गादित्यर्थः।

(भा०) नायमस्ति दृष्टान्तः । कस्मात् ? अकृताभ्यागमप्रसङ्गात् । अकृतं प्रमाणतोऽनुपपन्नं—तस्याभ्यागमोऽभ्युपपत्तिर्व्यवसायः। एतच्छ्रद्दधानेन प्रमाणतोऽनुपपन्नं मन्तव्यम् । तस्मान्नायं दृष्टान्तः । न प्रत्यक्षं न चानुमानं किञ्चिदुच्यत इति । तदिदं दृष्टान्तस्य साध्यसमत्वमभिधीयत इति ।

अथ वा 'नाकृताभ्यागमप्रसङ्गात्' । अणुश्यामतादृष्टान्तेनाकर्मनिमित्तां शरीरोत्पत्तिं समादधानस्याकृताभ्यागमप्रसङ्गः ।

(ख०)सूत्रं व्याचष्टे नायमस्तीति । अणुश्यामतादृष्टान्तो न सम्यगित्यर्थः । पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरं अकृताभ्यागमप्रसङ्गादिति । तद्व्याचष्टे अकृतमिति । प्रमाणविरुद्धमित्यर्थः । 'अभ्यागमः' अभ्युपगमः । तदेव स्पष्टयति-एतदिति । अणुश्यामताप्रसङ्गेन यदुक्तम्परेण तदत्यन्तं प्रमाणविरुद्धमतस्तस्याभ्युपगमोऽभ्युपगन्तुर्जडश्रद्धायाः पराकाष्ठैव मन्तव्येत्यर्थः । पर्यवसितमाह—तस्मादिति । अप्रामाणिकत्वाद् दृष्टान्तार्थस्य तत्समर्थकस्यानुमानस्य प्रत्यक्षस्य वाऽनुपन्यासाच्च स उपेक्षणीय एवेत्यर्थः । प्रत्युत अणुश्यामताया यन्नित्यत्वमुक्तम्परेण तद्विरुद्धमेवानुमानमास्ति । तद्यथा-परमाणुश्यामताऽपि नाकारणा पार्थिवरूपत्वात् लोहितादिरूपवदिति । ननु को नाम दोषोऽयं दृष्टान्तस्येत्यत आह-तदिदमिति । यदस्माभिरुक्तं तेन दृष्टान्तस्य 'साध्यसमत्वं' असिद्धत्वमेव स्पष्टींभवतीत्यर्थः ॥

सूत्रस्य यथाश्रुति व्याख्यानान्तरमाह—अथवेति । अकृतस्य कर्मणः 'अभ्यागमः' फलोपभोगः तत्प्रसङ्गादित्यर्थः । यदा खलु परमाणुगुण एव नित्यः शरीराद्यारम्भकः तदासौ नित्यत्वान्न केनचित् क्रियते । तस्याकृतस्यैव फलं पुरुषैरुपभुज्यते । ततश्चायमास्तिकानां विहितनिषिद्धप्रवृत्तिनिचयोऽनर्थकः शास्त्रप्रणयनं चानर्थकं भवेदिति भावः । सूत्राक्षरं व्याचष्टे अणुश्यामतेति ॥ ननु भवत्वेवमकृताभ्यागमः का नो

(भा०)अकृते सुखदुःखहेतौ कर्मणि पुरुषस्य सुखं दुःखमभ्यागच्छतीति प्रसज्येत । ओमिति ब्रुवतः प्रत्यक्षानुमानागमविरोधः ।

प्रत्यक्षविरोधस्तावत्—भिन्नमिदं सुखदुःखं प्रत्यात्मवेदनीयत्वात् प्रत्यक्षं सर्वशरीरिणाम् । को भेदः ? तीव्रं मन्दं चिरमाशु नानाप्रकारमेकप्रकारमित्येवमादिर्विशेषः । न चास्ति प्रत्यात्मनियतः सुखदुःखहेतुविशेषः। न चासति हेतुविशेषे फलविशेषो दृश्यते । कर्मनिमित्ते तु सुखदुःखयोगे कर्मणां तीव्रमन्दतोपपत्तेः कर्मसञ्चयानां चोत्कर्षापकर्षभावान्नानाविधैकविधभावाच्च कर्मणां सुखदुःखभेदोपपत्तिः । सोऽयं हेतुभेदाभावाद् दृष्टः सुखदुःखभेदो न स्यादिति-प्रत्यक्षविरोधः ।

तथाऽनुमानविरोधः—दृष्टं हि पुरुषगुणव्यवस्थानात्सुखदुःखव्यवस्थानम् । यः खलु चेतनावान् साधनानिर्वर्तनीयं सुखं बुद्ध्वा तदीप्सन् साधनावाप्तये प्रयतते स सुखेन युज्यते, न विपरीतः।

(ख०) हानिरित्यत आह—ओमिति ब्रुवत इति । एतादृशोऽकृताभ्यागमः प्रत्यक्षादिसकलप्रमाणविरुद्ध इत्यर्थः ॥

तत्र प्रत्यक्षविरोधं दर्शयति प्रत्यक्षविरोध इति । 'भिन्नम्' प्रतिपुरुषं भिन्नप्रकारकम् । सुखदुःखादिभेदं पृच्छति को भेद इति। तत्रोत्तरम् तीव्रमिति । अयं च भेदः परमतेन नोपपद्यते इत्याह—न चास्तीति । अदृष्टव्यापारमनभ्युपगन्तुस्तस्य भेदहेतोरभावात् । सिद्धान्ते तस्य भेदस्योपपत्तिं दर्शयति कर्मनिमित्त इति । प्रतिपुरुषकर्माशयस्य उत्कर्षापकर्षादिभिन्नरूपत्वाद्युक्त एव तत्फलस्य सुखदुःखादेर्भेद इत्यर्थः। परमतेऽनुपपत्तिमुपसंहरति सोऽयमिति । प्रत्यात्मवेदनीयोऽयं भेदो नोपपद्यते परमत इति तस्य प्रत्यक्षविरोध इत्यर्थः ॥

तत्रैवानुमानविरोधं प्रर्दशयति तथानुमानविरोध इति । पुरुषगुणानुरोधेनैव तस्य सुखाद्युत्पद्यते । तदेव स्पष्टीकरोति यः खल्विति ।

(भा०)यश्च साधननिर्वर्तनीयं दुःखं बुद्ध्वा तज्जिहासुः साधनपरिवर्जनाययतते स च दुःखेन त्यज्यते, न विपरीतः। अस्ति चेदं यत्नमन्तरेण चेतनानां सुखदुःखव्यवस्थानम्। तेनापि चेतनगुणान्तरव्यवस्थाकृतेन भवितव्यम् इत्यनुमानम्। तदेतदकर्मनिमित्ते सुखदुःखयोगे विरुध्यते इति। तच्च गुणान्तरमसंवेद्यत्वाददृष्टं विपाककालनियमाच्च व्यवस्थितम् । बुद्ध्यादयस्तु संवेद्याश्चापवर्गिणश्च—इति ।

अथागमविरोधः—बहु खल्विदमार्षमृषीणामुपदेशजातमनुष्ठानपरिवर्जनाश्रयमुपदेशफलं च। शरीरिणां वर्णाश्रमविभागेनानुष्ठानलक्षणा प्रवृत्तिः, परिवर्जनलक्षणा निवृत्तिः। तच्चोभयमेत-

---

(ख०)'साधनावाप्तये' तत्सुखसाधकोपायानां सङ्ग्रहाय। 'विपरीतः' यो न तदवाप्तये यतते। एवं पुरुषस्य सुखं तत्प्रयत्नादिगुणाधीनमेवेत्यर्थः ॥ सर्वजनप्रसिद्धे पुरुषप्रयत्नाधीने सुखदुःखे प्रदर्श्य यानि न तथा प्रसिद्धानि तानि प्रदर्शयति अस्ति चेदमिति। कदाचित् प्रत्यक्षतः पुरुषप्रयत्नं विनाऽप्यतर्कितोपपन्नानि सुखदुःखान्यापतन्ति। सर्वजनप्रसिद्धसुखदुःखभेदानुविधानं पुरुषगुणप्रयत्नोपपादितं परामृश्य यः सुखदुःखभेदः साक्षात्पुरुषप्रयत्नोपपादितो न दृश्यते सोपि केनचिदन्येन पुरुषगुणविशेषणोपपादित इत्यनुमीयते। उपपद्यते चैतत्सिद्धान्तपक्षे न परपक्ष इत्याह—तदेतदिति। अकर्मनिमित्तमेव यदि सुखदुःखादिकं स्यात्तदोक्तभेदव्यवस्थोपपत्तिर्दुरुपपादेत्यर्थः। किञ्च तत्पुरुषस्य गुणान्तरं येन सुखदुःखादिभेदव्यवस्थोपपद्यते इत्यत आह तच्चेति। इदं च गुणान्तरं न प्रत्यक्षं नापि क्षणिकमतो बुद्ध्यादिपुरुषगुणविलक्षणमेवेति। इदं च गुणान्तरं धर्माधर्मरूपमप्रत्यक्षत्वाददृष्टमिति कीर्त्यते ॥

(भा०) स्यां दृष्टौ नास्ति कर्म सुचरितं दुश्चरितं वा। कर्मनिमित्तः पुरुषाणां सुखदुःखयोग-इति विरुद्ध्यते।

सेयं पापिष्ठानां मिथ्यादृष्टिरकर्मनिमित्ता शरीरसृष्टिरकर्मनिमित्तः सुखदुःखयोग इति ॥ ७२ ॥

इति श्रीवात्स्यायनीये न्यायभाष्ये तृतीयाध्यायस्य
द्वितीयमाह्निकम् ॥ २ ॥

समाप्तश्चायं तृतीयोऽध्यायः।

(ख०)परपक्ष आगमविरोधं दर्शयति आगमविरोध इति। 'एतस्यां दृष्टौ' परकीये दर्शने। यदि न कर्मनिमित्तः शरीरसर्गः सुखदुःखादि व तदा शास्त्रविहितकर्त्तव्यानुष्ठानेन धर्मस्ततः सुखम् शास्त्रनिषिद्धाचरणेनाधर्मस्ततो दुःखमित्यादिव्यवस्था न स्यात्। अयं च व्यवस्थाभावः सकलागमविरुद्ध एव ॥

परपक्षदोषमुपसंहरति सेयमिति ॥

॥ इति द्वितीयाह्निकम् ॥

॥ इति खद्योते तृतीयाध्यायः ॥

यत्किञ्चिदाविलं ग्रन्थे बुद्धिदोषेण जायते।
पित्रोः पुण्यप्रभावेण सर्वं तद्विमलीभवेत् ॥

अथ चतुर्थाध्यायस्याद्यमाह्निकम् ॥

(१)प्रवृत्तिदोषसामान्यपरीक्षाप्रकरणम् ॥

(भा०) मनसोऽनन्तरा प्रवृत्तिः परीक्षितव्या। तत्र खलु यावद्धर्माधर्माश्रयशरीरादि परीक्षितं सर्वा सा प्रवृत्तेः परीक्षेत्याह—

(सू०) प्रवृत्तिर्यथोक्ता ॥ १ ॥

(भा०) तथा परीक्षितेति ॥ १)

अथ चतुर्थोऽध्यायः।

प्रथममाह्निकम्।

(ख०)चतुर्थेऽध्याये आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनोरूपकारणस्वरूपप्रमेयषट्कं क्रमप्राप्तं परीक्ष्यते। स एवाध्यायार्थः। तत्र प्रथमाह्निके प्रवृत्त्यादयो विधर्मिणो विषयाश्चिन्तनीयाः। द्वितीये त्ववसरतः सर्वप्रमेयाणां विषयी धर्मस्तत्त्वबोधो निरूपणीयः ॥

अध्यायक्रमं निरूपयन्नाह मनसोनन्तरेति। प्रथमाध्यायगतोद्देशसूत्रे नवमे मनोनन्तरं प्रवृत्तेरेवोद्दिष्टत्वात् मनःपरीक्षानन्तरम्प्रवृत्तेरेव परीक्षावसरः इत्यर्थः।

पूर्वकृतपरीक्षातिदेशनपरं सूत्रमवतारयन्नाह तत्र खल्विति। सकलायाः प्रवृत्तेर्धर्मान्तःपातित्वात्तत्परीक्षणेन साऽपि परीक्षिता वेदितव्येत्यर्थः।

उक्तातिदेशपरं सूत्रम्—प्रवृत्तिर्यथोक्तेति। सूत्रार्थं व्याचक्षाणस्तस्य शेषं पूरयति तथेति। एवं च 'प्रवृत्तिः यथा उक्ता तथा परीक्षिता' इति सूत्रस्वरूपं पर्यवसितम्। यथा लक्षिता तथा परीक्षिता। अस्या लक्षणेनैव परीक्षाऽपि सम्पन्नेत्यर्थः। एतत्सूत्रपूरणं वृत्तिकृतोऽनभिमतम्। तथाचोक्तं तैः—अत्र तथैवेति शेषं पूरयन्ति। तदयुक्तम्।

(भा०) प्रवृत्त्यनन्तरास्तर्हि दोषाः परीक्ष्यन्तामित्यत आह-

(सू०) तथा दोषाः ॥ २ ॥

(भा०)परीक्षिता इति । बुद्धिसमानाश्रयत्वादात्मगुणाः प्रवृत्तिहेतुत्वात् पुनर्भवप्रतिसन्धानसामर्थ्याच्च संसारहेतवः संसारस्यानादित्वादनादिना प्रबन्धेन प्रवर्तन्ते । मिथ्याज्ञानि-

---

(ख०) तथासत्यत्रैव यथाशब्दस्याकांक्षाशान्तावग्रिमसूत्रस्थतथाशब्देऽपि यथाशब्दान्तरस्य पूरणीयतया प्रकरणभेदापत्तेः । तस्मादग्रिमसूत्रस्थतथाशब्देनान्वयो युक्तः । प्रवृत्तिर्यथोक्तलक्षणवती तथा दोष अप्युक्तलक्षणवन्त इत्यग्रिमसूत्रसम्बलितोऽर्थ इति ॥ १ ॥

अग्रिमसूत्रावतारकमाक्षेपमाह प्रवृत्त्यनन्तरा इति । यदि प्रवृत्ति परीक्षा तल्लक्षणेनैव गतार्था तर्हि तदनन्तरमुद्दिष्टानां दोषाणामेव परीक्षा प्रवर्त्यतामित्यर्थः ।

उक्तशङ्कापरिहारमाह—तथा दोषा इति ।

सूत्रशेषं पूरयति परीक्षिता इति । प्रवृत्तितुल्यतया प्रवृत्तिपरीक्षयैव तावद्दोषाणामपि सत्त्वं परीक्षितमेवेत्यर्थः । उक्तसमर्थनाय दोषाणां कार्यरूपप्रवृत्तितुल्यतामाह—बुद्धीति । अभीष्टानभीष्टविषयानुचिन्तनप्रभवा वक्ष्यमाणा दोषा नार्थचिन्तनबुद्धिव्यधिकरणा भवितुमर्हन्ति—तथासति चैत्रस्य विषयानुचिन्तने मैत्रस्य रागद्वेषादिप्रसङ्गात् । तस्माद्बुद्धिसमानाश्रयत्वाद्बुद्धीनां चात्माश्रयत्वादात्मगुणा ए दोषाः । आत्मगुणत्वाच्च कार्यप्रवृत्तितुल्यतया प्रवृत्तिपरीक्षयैव ते परीक्षिता इत्यर्थः । दोषाणां परीक्षा कथं वृत्तेति प्रदर्शयन् तद्विषयं यत्किञ्चित् प्रागुक्तं तत्संक्षेपेण स्मारयति प्रवृत्तिहेतुत्वादिति । दोषाणां प्रवर्त्तनालक्षणत्वात् तेषां प्रवृत्तिहेतुत्वं तस्माच्च पुनर्जन्मकारणान्यपि तेऽत एव संसारहेतवोऽपि । संसारश्चानादिस्तत्कारणभूता दोषा अप्य-

(भा०) निवृत्तिस्तत्त्वज्ञानात्, तन्निवृत्तौ रागद्वेषप्रबन्धोच्छेदेऽपवर्ग इति । प्रादुर्भावतिरोधानधर्मकाः। इत्येवमाद्युक्तं दोषाणामिति ॥२॥

(२) दोषत्रैराश्यप्रकरणम् ।

(भा०) प्रवर्तनालक्षणा दोषा इत्युक्तम् । तथा चेमे—मानेर्ष्यासूयाविचिकित्सामत्सरादयः, ते कस्मान्नोपसङ्ख्यायन्ते इत्यत आह—

(सू०) तत्त्रैराश्यं रागद्वेषमोहार्थान्तरभावात् ॥ ३ ॥

(ख०) नादिसन्तानरूपेण वर्त्तन्ते तथाच तत्त्वज्ञानान्मिथ्याज्ञाननिवृत्तिस्तन्निवृत्तौ रागद्वेषादिदोषनिवारणम्, ततश्चापवर्गः । एवं च सन्तानवृत्तित्वात्तेषामुत्पत्तिनाशवत्त्वमपि ॥ एवमादि दोषाणां प्रसङ्गेनोक्तमेव प्राक् सूत्रेषु (१ । १। २, १। १। १८, ३।१।२५) । इदमेव च तेषां परीक्षात्वेन मन्तव्यमित्याशयः ॥ २ ॥

अत्र प्रकरणविभागविषये केषाञ्चिद्विप्रतिपत्तिः । आद्यसूत्रात्मकमेकम्प्रकरणम्प्रवृत्तिपरीक्षात्मकम्—द्वितीयं तु सूत्रमारभ्य नवमसूत्रपर्यन्तम्परमेकमेव प्रकरणं दोषपरीक्षापरमित्येव विभागः समीचीनः प्रतिभातीति तेषाम्मतम् । तत्समाधानं यथा—उक्तेन विभागेनाद्यं प्रकरणमेकसूत्रात्मकमेव स्यात् । न च तत्सम्यक् अनेकसूत्रसमूहस्यैव प्रकरणपदवाच्यत्वात् । अतः प्राचीन एव विभागः सम्यक्—येन आद्यसूत्रद्वयात्मकमेकं प्रकरणं प्रवृत्तिदोषोभयसामान्यपरीक्षापरं तृतीयसूत्रमारभ्य नवमसूत्रपर्यन्तन्त्वपरं दोषविशेषपरीक्षापरकमिति वर्द्धमानोपाध्यायाः ॥

तदेवं बहु परीक्षितं दोषाणाम्—यत्तु किञ्चित्तेषामपरीक्षितं तत्परीक्षितुं प्रश्नेनोपक्रमते प्रवर्तनेति । दोषाणां प्रवर्त्तनालक्षणत्वमुक्तम्प्राक् । मानेर्ष्यादयोऽपि प्रवर्त्तनालक्षणाः । तत एतेऽपि दोषपरिगणने कथन्नोच्यन्ते इति प्रश्नार्थः ।

(भा०)तेषां दोषाणां त्रयो राशयस्त्रयः पक्षाः। रागपक्षः- मो मत्सरः स्पृहा तृष्णा लोभ इति । द्वेषपक्षः-क्रोध ईर्ष्याऽ या द्रोहोऽमर्ष इति । मोहपक्षो-मिथ्याज्ञानं विचिकित्सा मान प्रमाद इति । त्रैराश्यान्नोपसङ्ख्यायन्ते इति ।

"लक्षणस्य तद्यभेदात्त्रित्वमनुपपन्नम्" ।

(ख०)तदुत्तरम्—तत्त्रैराश्यमिति सूत्रम् । मानेर्ष्यादयः सर्वे दोषास्त्रिष्वेव रागद्वेषमोहेष्वन्तर्भवन्त्यतस्ते सर्वे एष्वेव त्रिषु यथायो विभक्ताः । अतो न तेषां पृथक् परिगणनस्यावश्यकतेत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचक्षणो रागादिषु सर्वेषां दोषाणामन्तर्भावं प्रदर्शय तेषामिति । काममत्सरस्पृहातृष्णालोभानां रागस्वरूपत्वाद् राग एवान्त र्भावः । एवं क्रोधेर्ष्यासूयाद्रोहामर्षाणां द्वेषस्वरूपत्वाद् द्वेष एवान्तर्भा वः । तथा च मिथ्याज्ञानविचिकित्सामानप्रमादानाम्मोहस्वरूपत्वान्मो एवान्तर्भावः । एवमेव त्रिष्वेव दोषेषु सर्वेषां दोषाणामन्तर्भावः । तत्र गतोऽभिलाषः कामः, अक्षीयमाणवस्त्वपरित्यागेच्छा मत्सरः, अस्वप स्वादानेच्छा स्पृहा, पुनर्भवप्रतिसन्धानहेतुभूता तृष्णा, प्रमाणविरु परद्रव्यापहारेच्छा लोभः । शरीरेन्द्रियाधिष्ठानवैकृत्यहेतुः क्रोधः, धारणे वस्तुनि पराभिनिवेशप्रतिषेधेच्छा ईर्ष्या, परगुणाक्षमताऽसू परापकारेच्छा द्रोहः, अपकाराक्षमताऽमर्षः । विचिकित्सा संश विद्यमानाविद्यमानगुणाध्यारोपेणात्मोत्कर्षप्रत्ययो मानः, कर्तव्याक प्रमादः । उपसंहरति त्रैराश्यादिति । यस्मात् त्रिष्वेव वर्गेषु सर्वे दो अन्तर्गतास्तस्मात् तेषां परिगणनं न क्रियते इत्यर्थः ॥

त्रित्वानुपपत्तिमेव शङ्कते लक्षणस्येति । प्रवर्तनालक्षणा दो इति हि दोषसामान्यलक्षणम् तथा च एकलक्षणसमाक्रान्तत्वादेकत्व वोचितन्न त्रित्वमपीति त्रैराश्यानुपपत्तिरित्याक्षेपार्थः ॥

(भा०)नानुपपन्नम्-रागद्वेषमोहार्थान्तरभावात्। आसक्तिलक्षणो रागः,अमर्षलक्षणो द्वेषः,मिथ्याप्रतिपत्ति लक्षणो मोह इत्येतत्प्रत्यात्मवेदनीयं सर्वशरीरिणाम् । विजानात्ययं शरीरी रागमुत्पन्नम्-अस्ति मेऽध्यात्मं रागधर्म-इति । विरागं च विजानाति-नास्ति मेऽध्यात्मं रागधर्म इति। एवमितरयोरपीति। मानेर्ष्यासूयाप्रभृतयस्तु त्रैराश्यमनुपतिता इति नोपसङ्ख्यायन्ते ॥ ३ ॥

(सू०) "नैकप्रत्यनीकभावात्"॥ ४ ॥

(भा०) "नार्थान्तरं रागादयः । कस्मात्? एकप्रत्यनीक-

(ख०) परिहरति नानुपपन्नमिति । कथमित्यत आह रागद्वेषेति । प्रवर्त्तनालक्षणा दोषा इत्येकलक्षणाक्रान्तत्वेऽपि रागद्वेषमोहानाम्परस्परं वैलक्षण्यं स्पष्टमेवानुभूयते सर्वेषां मनुष्याणाम् । तदेव वैलक्षण्यं प्रदर्शयति आसक्तीति । नानाप्रकारकेऽपि रागे इष्टे वस्तुन्यासक्तिस्सर्वत्रानुस्यूता, न चैवं द्वेषमोहयोः । एवं नानाप्रकारकेऽपि द्वेषेऽनिष्टवस्तुन्यसहिष्णुतारूपोऽमर्षः सर्वत्र वर्त्तते, न तथा रागमोहयोः । एवमेव नानाप्रकारकेऽपि मोहे मिथ्याज्ञानं सर्वत्रानुस्यूतम्, न तथा रागद्वेषयोः ॥

किमिदं कल्पितमेवोत तात्त्विकमित्यत आह-एतदिति। सर्वेषाम्मनुष्याणामनुभवसिद्धमेतदित्यर्थः। तमेवानुभवं प्रदर्शयति विजानातीति । मेध्यात्ममिति । ममात्मनीत्यर्थः । इतरयोरिति । द्वेषमोहयोरित्यर्थः ॥ उपसंहरति मानेति । मानादयः सर्वे रागादिवर्गत्रय एवान्तर्भवन्तीति तेषां नामानुकीर्त्तनं नावश्यकमित्यर्थः ॥ ३ ॥

शङ्कते नैकेति । यदुक्तं दोषत्रैराश्यं तन्न, एकमात्रविरोधित्वात् त्रयाणामित्यर्थः ॥

सूत्रार्थं वर्णयति नार्थान्तरमिति। रागद्वेषमोहा नार्थान्तराणि न पृथङ्निर्देश्यानि। पृच्छति कस्मादिति। तत्रोत्तरम्-एकेति । तद्विवृणोति

(भा०)भावात् । तत्त्वज्ञानं सम्यग्ज्ञातिरार्यप्रज्ञा सम्बोध इत्येकमिदं प्रत्यनीकं त्रयाणामिति' ॥ ४ ॥

(सू०) व्यभिचारादहेतुः ॥ ५ ॥

(भा०) एकप्रत्यनीकाः पृथिव्यां श्यामादयोऽग्निसंयोगेनैकेन, एकयोनयश्च पाकजा इति ॥ ५ ॥

(ख०) तत्त्वेति । किं नाम तत्त्वज्ञानमिति पर्यायत्रयेण कथयति सम्यगिति । आराद्याता तत्त्वेभ्य इत्यार्या–आर्या चासौ प्रज्ञा चेति 'आर्यप्रज्ञा' । सम्यक्बोधः 'सम्बोधः' । यस्मादेकमेव तत्त्वज्ञानं रागादीनां त्रयाणां 'विरोधि' नाशकम् तस्मात्तेषामप्येकत्वमेव युक्तं न पृथङ्निर्देश इति भावः ॥ ४ ॥

समाधत्ते व्यभिचारादिति । एकप्रत्यनीकभावादिति यो हेतुरु एकत्वसाधने स व्यभिचारीत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचक्षाणो व्यभिचारं प्रदर्शयति एकेति । पृथिव्यां श्यामादयो गुणाः एकेनैव अग्निसंयोगेन नाश्यन्ते अपि चैते गुणा भिन्ना एव नैक एव । एवं चैकविरोधित्वे गुणानामेकत्वं न दृश्यते । अत एकविरोधित्वं नैकत्वसाधने हेतुरित्यर्थः ॥ ननु माभूदेकप्रत्यनीकत्वादेकत्वं रागादीनाम् एकयोनित्वात्तु भवत्येवैकत्वं शब्दवदित्यत आह–एकयोनय इति । रूपादयो गुणाः पाकरूपैककारणजन्या न चैषां तावदेकत्वमित्यर्थः ।

सति चार्थान्तरभाव इति पूर्वान्वय्येव । तथा चायं सम्बन्धः–'अर्थान्तरभावे सत्यपि (चोऽप्यर्थः) श्यामादयः अग्निसंयोगेन एकप्रत्यनीका इति-यद्यप्येते गुणा भिन्ना एव तथाप्येकप्रत्यनीका इत्यर्थः ॥ अयमेवान्वयः सम्यक् प्रतिभाति । वार्तिककृतस्तात्पर्यटी तस्तु मते 'सति चार्थान्तरभावे' इति वाक्यस्याग्रिमसूत्रेणैवान्वयः ॥५॥

(भा०) सति चार्थान्तरभावे—

(सू०) तेषां मोहः पापीयान्नामूढस्येतरोत्पत्तेः ॥ ६ ॥

(भा०) मोहः पापः पापतरो वा द्वावभिप्रेत्योक्तम् । कस्मात् ? नामूढस्येतरोत्पत्तेः । अमूढस्य रागद्वेषौ नोत्पद्येते । मूढस्य तु यथासङ्कल्पमुत्पत्तिः । विषयेषु रञ्जनीयाः सङ्कल्पा रागहेतवः, कोपनीयाः सङ्कल्पा द्वेषहेतवः । उभये च सङ्कल्पा न

(ख०)दोषोच्छेदं वर्णयितुकामः कारणोच्छेद एव कार्योच्छेद इति मनसि कृत्वा मोहस्यैव सकलदोषमूलत्वं प्रदर्शयितुं त्रिष्वपि रागद्वेषमोहेषु तारतम्यं वर्णयति तेषामिति सूत्रम् ॥ 'तेषाम्' रागद्वेषमोहानाम्मध्ये 'मोहः पापीयान्—' अनर्थमूलं 'न अमूढस्य इतरोत्पत्तेः' । 'अमूढस्य' मोहरहितस्य 'इतरयोः' रागद्वेषयोः 'उत्पत्तिः' न भवति यस्मात् तस्मात् मोह एव सर्वप्रधानमिति भावः ।

सूत्रार्थं वर्णयति—मोह इति । पापीयानितीयसुन्नन्तस्य पदस्य तात्पर्यमाह द्वाविति । रागमोहयोर्द्वेषमोहयोर्वा मोह एव पापतर इत्यर्थः । यदि त्रयोऽप्यभिप्रेताः स्युस्तारतम्योक्तौ तर्हि पापिष्ठ इत्येवावक्ष्यत् । पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरम्—नामूढस्येति । तदर्थमाह—अमूढस्येति । 'अमूढस्य' मोहरहितस्य पुरुषस्य रागद्वेषौ नोत्पद्येते मोहसहितस्य तूत्पद्येते इत्यन्वयव्यतिरेकसिद्धो मोहस्य हेतुभाव इत्यर्थः । यथासङ्कल्पमित्यत्र सङ्कल्पपदार्थमाह विषयेष्विति । मोहाद्विषयस्य सुखसाधनत्वानुस्मृतिर्दुखसाधनत्वानुस्मृतिश्च 'सङ्कल्पः' । ते च सङ्कल्पा द्विविधाः । केचित् 'रञ्जनीयाः' रञ्जका रागोत्पादकाः, केचिच्च 'कोपनीयाः' कोपका द्वेषोत्पादकाः । रञ्जनीयाः कोपनीया इत्युभयत्र कर्त्तरि कृत्यप्रत्ययः ॥ उक्तमर्थं प्रकृते योजयति उभय इति । द्विविधा अपि सङ्कल्पा मोहात्मका एव मिथ्याज्ञानरूपत्वात्तेषाम् । मिथ्याज्ञा-

(भा०) मिथ्याप्रतिपत्तिलक्षणत्वान्मोहादन्ये । ताविमौ मोहयोनी रागद्वेषाविति । तत्त्वज्ञानाच्च मोहनिवृत्तौ रागद्वेषानुत्पत्तिरित्येक प्रत्यनीकभावोपपत्तिः ।

एवं च कृत्वा तत्त्वज्ञानाद्–"दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्ग" इति व्याख्यातमिति ॥ ६ ॥

(भा०) "प्राप्तस्तर्हि—

(सू०) निमित्तनैमित्तिकभावादर्थान्तरभावो दोषेभ्यः"॥

(भा०) "अन्यद्धि निमित्तमन्यच्च नैमित्तिकमिति दो निमित्तत्वाददोषो मोह इति" ॥ ७ ॥

(सू०) न, दोषलक्षणावरोधान्मोहस्य ॥ ८ ॥

(ख०) नलक्षणत्वमेव च मोहस्यातो मोहलक्षणं नातिवर्त्तन्ते सङ्कल इति । 'सङ्कल्पा मोहादन्ये न भवन्ति मिथ्याप्रतिपत्तिलक्षणत्वादिति सम्बन्धः । उपसंहरति ताविमाविति । मोह एव योनिर्ययोस्तावित्यर्थः परोक्षाविति कप्रत्यनीकत्वस्य तात्पर्यं वर्णयन्नाह–तत्त्वज्ञानादिति । तत्त्वज्ञानेन अज्ञानरूपो मोहो नाश्यते तन्नाशे च युक्त एव तत्कार्ययो रागद्वेषयोरपि नाश इत्यर्थः ॥

उक्तार्थसमर्थकत्वेन पूर्वोक्तं सूत्रं स्मारयति--एवं चेति ॥ ६ ॥

शङ्कते-प्राप्तस्तर्हीति भाष्यवाक्यमारभ्य दोषेभ्य इति सूत्रान्त्यपद पर्यन्तम् । तर्हि दोषेभ्योऽर्थान्तरभावः प्राप्त इति सम्बन्धः ।

सूत्रार्थं वर्णयति अन्यद्धीति । कारणं कार्याद्भिन्नमिति सर्वेषां स स्मतम् । एवं च यदि मोहो दोषाणां कारणम् तर्हि स तेभ्यो भि एव । तथाच मोहस्य न दोषत्वमित्याक्षेपार्थः ॥ ७ ॥

मोहो न दोषो दोषनिमित्तत्वाद् रूपादिवदित्यस्य हेतोरप्रयोजकत्व

(भा०) 'प्रवर्त्तनालक्षणा दोषा' इत्यनेन दोषलक्षणेनावरुध्यते दोषेषु मोह इति ॥ ८ ॥

(सू०) निमित्तनैमित्तिकोपपत्तेश्च तुल्यजातीयानामप्रतिषेधः ॥ ९ ॥

(भा०) द्रव्याणां गुणानां वाऽनेकविधविकल्पो निमित्तनैमित्तिकभावे तुल्यजातीयानां दृष्ट इति ॥ ९ ॥

(३) प्रेत्यभावपरीक्षाप्रकरणम्।

(भा०) दोषानन्तरं प्रेत्यभावः।

(ख०)म्प्रदर्शयन्नाक्षेपम्परिहरति न दोषेति सूत्रम्।

सूत्रार्थं वर्णयति प्रवर्त्तनेति। दोषनिमित्तत्वेऽपि मोहस्य दोषलक्षणाक्रान्तत्वान्न तस्य दोषत्वमपैतीत्याशयः। अवरुध्यत इति। अन्तर्भाव्यत इत्यर्थः ॥ ८ ॥

दोषनिमित्तत्वादित्यस्य हेतोरनैकान्तिकत्वमाह निमित्तेति सूत्रम्। तुल्यजातीयानामपि द्रव्याणां गुणानां च निमित्तनैमित्तिकभावो दृश्यते। यथा बुद्धिर्बुद्ध्यन्तरानिमित्तं बुद्धिजातीया च—तुर्यादयो द्रव्यनिमित्तं द्रव्यजातीयाः—नोदनादयः कर्माणि संस्कारस्य गुणस्य निमित्तानि ॥ एवञ्च निमित्तनैमित्तिकभावादेव मोहस्य दोषप्रतिषेधो न युज्यत इत्यर्थः।

सूत्रार्थं वर्णयति द्रव्याणामिति। तुल्यजातीयानां द्रव्याणां गुणानां निमित्तनैमित्तिकाभावेऽनेकविधविकल्पो दृष्ट इति सम्बन्धः। समानजातीययोरसमानजातीययोश्च द्रव्ययोर्गुणयोर्वा बहुधा दृश्यते निमित्तनैमित्तिकभावः। तथाच निमित्तनैमित्तिकभावो हेतुर्विजातीयत्वसाधनेऽनैकान्तिक एवेत्याशयः ॥ ९ ॥

क्रमप्राप्तं प्रेत्यभावं परीक्षयिष्यमाणस्तत्र क्रमं प्रदर्शयति दोषानन्तर-

(भा०)"तस्यासिद्धिः—आत्मनो नित्यत्वात् । न खलु नित्यं किं चिज्जायते म्रियत इति जन्म मरणयोर्नित्यत्वादात्मनोऽनुपपत्तिः । उभयं च प्रेत्यभाव" इति ।

तत्रायं सिद्धानुवादः—

(सू०) आत्मनित्यत्वे प्रेत्यभावसिद्धिः ॥ १० ॥

(ख०)मिति । प्रमेयोद्देशे दोषादनन्तरं प्रेत्यभाव एवोक्तस्ततः परीक्षायामपि दोषानन्तरं स एव परीक्ष्यत इत्यर्थः । प्रेत्यभाव इत्यत्र 'ल्यब्'मुखं व्यादाय स्वपितीतिवद् द्रष्टव्यः । तथाच भूत्वा प्रायणमिति भवनप्रायणयोः समानकर्तृकत्वमप्युपपन्नम् ॥ एतद्विषये च संशयः—अयं प्रेत्यभावः शरीरस्योत बुद्धेरुतात्मन इति तात्पर्यकृतः । तत्र केषांचिदाक्षेपः—पुनरुत्पत्तिः प्रेत्यभाव इत्यत्र सूत्रे (१ । १ । १९) प्रेत्यभाव आत्मन एवेत्यस्य सिद्धत्वादुक्तसंशयस्यावकाशो नास्तीति । तत्र च परिहारः—प्रेत्यभावस्योत्पत्तिनाशरूपत्वात्तस्य च नित्य आत्मन्यसम्भवादुपपद्यत एव संशयः, एवं चास्य संशयस्य परीक्षावसरः प्रेत्यभावपरीक्षावसर एवेति ॥

प्रेत्यभावस्योत्पत्तिनाशरूपत्वपक्षं सिद्धान्तिनि समासज्य परीक्ष्यं संशयमुद्भाव्य तत्रात्मपक्षे दोषमुपंन्यसितुमाह— तस्यासिद्धिरिति । प्रेत्यभावस्य सर्वथाऽभाव एवेत्यर्थः । तत्र हेतुः—आत्मन इति । तदेव स्पष्टयति न खल्विति । उत्पत्तिनाशरूप एव प्रेत्यभावः स च सिद्धान्ते नित्यस्यानुत्पत्तिनाशशीलस्यात्मनो नोपपद्यते । वैनाशिकानान्तु नित्यमात्मानमनभ्युपगच्छतो सत्त्वमात्रस्योत्पादनिरोधाभ्यां युक्त एव प्रेत्यभाव इत्याशयः ।

उक्ताक्षेपपरिहाररूपेण सिद्धान्तमुपक्रमते—तत्रायमिति । सिद्धस्य, सिद्धान्तस्य अनुवादो वर्णनम् ॥

(भा०) नित्योऽयमात्मा प्रैति-पूर्वशरीरं जहाति-म्रियत इति, प्रेत्य च पूर्वशरीरं हित्वा भवति-जायते-शरीरान्तरमुपादत्त इति। तच्चैतदुभयं 'पुनरुत्पत्तिः प्रेत्यभावः' इत्यत्रोक्तं--पूर्वशरीरं हित्वा शरीरान्तरोपादानं प्रेत्यभावः--इति। तच्चैतन्नित्यत्वे सम्भवतीति।

यस्य तु—सत्त्वोत्पादः सत्त्वनिरोधः प्रेत्यभावः—तस्य कृतहानमकृताभ्यागमश्च दोषः। उच्छेदहेतुवादे ऋष्युपदेशाश्चानर्थ-

---

(ख०) सिद्धान्तमाह आत्मनित्यत्व इति सूत्रम्। सूत्रार्थं वर्णयति नित्योऽयमात्मेति। 'प्रेत्यभाव' इत्यस्याक्षरार्थं वर्णयन् तस्यात्मन्येव नित्ये सम्भवं दर्शयतिप्रैतीति। प्रेत्येत्यत्र प्रपूर्वकस्येण्धातोरर्थः 'पूर्वशरीरं जहाति' इति। तस्यैवार्थो 'म्रियते' इति। एवं च 'प्रेत्य' इत्यस्यार्थः 'पूर्वशरीरं हित्वा' इति। भाव इत्यत्र भूधातोरर्थो 'जायते' इति-तस्य चार्थः 'शरीरान्तरमुपादत्ते' इति॥ एतदेवोभयं मरणं मरणानन्तरं जन्म चोक्तं प्रथमाध्यायगतप्रेत्यभावलक्षणसूत्र इति स्मारयति तच्चैतदिति। तस्यैव लक्षणस्य तात्पर्यम्प्रकृतोपयोगि वर्णयति पूर्वशरीरामिति। अनेन प्रकृते किमायातमित्यत आह तच्चैतदिति। पूर्वशरीरत्यागापरशरीरादानपरम्परा तदैव सम्भवति यदा समग्रतत्परम्पराव्यापी कश्चिदस्ति—स एव चास्माकमात्मेत्यर्थः॥

विपक्षे बाधकमाह—यस्य त्विति। वैनाशिकमते य आत्मनो मरणे तस्य नितान्तमेव सत्त्वस्योच्छेदः जन्मनि च पुनः सत्त्वस्योत्पत्तिरित्येवंरूप एव प्रेत्यभावः। एवं च यस्य मरणं जातं तस्यात्यन्तं नष्टत्वात् यस्य च जन्म तस्य प्रथममेव जातत्वादुभयोरेकान्ततो भेद एव—तथा चोत्तरशरीरे य उपभोमा आत्मन आपतन्ति न ते सर्वे तस्य स्वप्राक्तनकर्मकृताः, यानि च तस्य पूर्वशरीरे स्वकृतानि कर्माणि तज्जन्याश्चोपभोगास्तस्य नैवापतन्तीति महान् दोषः। एवं सत्यभ्युदयनिःश्रेयसार्थं प्रवृत्त्यभावः प्रसज्यत इत्यर्थः॥

(भा०) का इति ॥ १० ॥

(भा०) "कथमुत्पत्तिरिति" चेत्—

(सू०) व्यक्ताद्व्यक्तानां प्रत्यक्षप्रामाण्यात् ॥११॥

(भा०) "केन प्रकारेण किन्धर्मकात् कारणाद्व्यक्तं शरीराद्युत्पद्यत इति"

व्यक्ताद् भूतसमाख्यातात्पृथिव्यादितः परमसूक्ष्मान्नित्या

(ख०)पुनर्विपक्षे बाधकमाह—उच्छेदेति । यद्यात्मोच्छेदविनाशशीलस्तर्हि यस्यात्मन उपदेशः कृतस्तस्योत्तरक्षणे प्रणष्टत्वादुपदेशानुष्ठानासम्भवे सकलोपदेशानर्थक्यप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥ नित्यात्मपक्षे तु स देहेन्द्रियबुद्धिसंवेदनासम्बन्धोत्पादविनाशौ नित्यस्यात्मनो जन्मप्राण—तथा चोपपन्नः प्रेत्यभाव इति सिद्धान्तः ॥ १० ॥

ननु प्रेत्यभाव उत्पत्तिनिरूप्यः । उत्पत्तिश्चात्मनो नित्यत्वादेव सजातीयाद्विजातीयाद्वा सम्भवति । अतस्तत्प्रेत्यभावोऽप्रसिद्ध इत्य प्रसङ्गादुत्पत्तिप्रकारं दर्शयितुकामः प्रश्नमुत्थापयति कथमिति ।

अत्र च प्रावादुकानां नानाविधा विप्रातिपत्तयः सन्ति । तत्र भिमतं पक्षं गृह्णन्नुत्तरम्प्रस्तौति—व्यक्तादिति सूत्रम् । 'व्यक्तं' नामोप ब्धिलक्षणप्राप्तं रूपादिमद् द्रव्यम्—तस्योत्पत्तिर्व्यक्तात् परमाणोः भवत त्यर्थः । अत्राप्रत्यक्षोऽपि परमाणू रूपत्वादिसामान्याद् 'व्यक्तम्' उच्य तदेव पृथिव्यादेः कारणमिति ।

सूत्रार्थं व्याचक्षाण उक्तं प्रश्नमनुवदति केन प्रकारेणेति ॥ शरी रोत्पत्तेः कारणधर्मतद्व्यापारप्रकारजिज्ञासात्मकः प्रश्नः ।

तत्रोत्तरं व्यक्तादिति । रूपादिगुणयुक्तेभ्यः सूक्ष्मेभ्यः पृथिव्या दिपरमाणुभ्यः (व्यक्तेभ्यः) शरीराद्युपादानकारणभूतानि स्थूल पृथिव्यादीनि (व्यक्तानि) उत्पद्यन्त इत्यर्थः । 'परमसूक्ष्म परमाणोः । शरीरेति—शरीरं च इन्द्रियाणि च विषयाश्च उपकरण

(भा०) व्यक्तं शरीरेन्द्रियविषयोपकरणाधारं प्रज्ञातं द्रव्यमुत्पद्यते । व्यक्तं च खल्विन्द्रियग्राह्यम् । तत्सामान्यात्कारणमपि व्यक्तम् ।

"किं सामान्यम्" ।

रूपादिगुणयोगः । रूपादिगुणयुक्तेभ्यः पृथिव्यादिभ्यो नित्येभ्यो रूपादिगुणयुक्तं शरीराद्युत्पद्यते ।

प्रत्यक्षप्रामाण्यात् । दृष्टो हि रूपादिगुणयुक्तेभ्यो मृत्प्रभृतिभ्यस्तथाभूतस्य द्रव्यस्योत्पादः, तेन चादृष्टस्यानुमानमिति । रूपादीनामन्वयदर्शनात् प्रकृतिविकारयोः पृथिव्यादीनां नित्यानामतीन्द्रियाणां कारणभावोऽनुमीयत इति ॥ ११ ॥

(ख०) च तेषामाधारभूतं पृथिव्यादीति यावत् । प्रज्ञातमिति—व्यक्तमित्यर्थः ॥

परमाणुशरीरयोः किन्तत्सादृश्यं यन्मूलकमुभयोरनयोर्व्यक्तमिति सामान्यं नामेति प्रदर्शयितुम्पृच्छति किमिति । सादृश्यमन्तरेण न सम्भवति समाननाम्नाऽभिधेयत्वमित्याशयः । तत्रोत्तरम् रूपादीति । यथा परमाणू रूपादिगुणवान् तथैव शरीरादीत्यत एवोभयोरपि नाम व्यक्तमिति । गुणयोगमेव प्रदर्शयति रूपादीति । ननु व्यक्तादेव व्यक्तोत्पत्तिरित्यत्र को न्याय इत्यत आह प्रत्यक्षप्रामाण्यादिति । एतत्सूत्रावयवं व्याचष्टे दृष्टो हीति । रूणादिगुणयुक्तान्मृत्पिण्डाद् रूपादिगुणयुक्तस्य घटस्योत्पत्तिं दृष्ट्वा तेनैवादृष्टानामपि तथैव कारणभावोऽनुमीयते । एतदेव स्पष्टयति रूपादीनामिति । पृथिव्यादीनाम् 'प्रकृतिविकारयोः कार्यकारणयोः मृद्घटयोः रूपादीनां गुणानामन्वयदर्शनात् 'नित्यानामतीन्द्रियाणाम्' परमाणूनामपि तथैव सामान्यगुणयोगेनैव 'कारणभावः' शरीरादिकारणत्वम् अनुमीयत इत्यर्थः ॥ ११ ॥

(सू०) "न, घटाद् घटानिष्पत्तेः" ॥ १२ ॥

(भा०) "इदमपि प्रत्यक्षं-न खलु व्यक्ताद् घटाद्व्यक्तो घट उत्पद्यमानो दृश्यते–इति व्यक्ताद् व्यक्तस्यानुत्पत्तिदर्शनान्न व्यक्तं कारणमिति" ॥ १२ ॥

(सू०) व्यक्ताद् घटनिष्पत्तेरप्रतिषेधः ॥ १३ ॥

(भा०)न ब्रूमः-सर्वं सर्वस्य कारणमिति, किन्तु यदुत्पद्य व्यक्तं द्रव्यं तत्तथाभूतादेवोत्पद्यत इति । व्यक्तं च तन्मृद् द्रव्यं कपालसंज्ञकं यतो घट उत्पद्यते । न चैतन्निह्नुवानः कश्चिदभ्यनुज्ञां लब्धुमर्हतीति । तदेतत्तत्त्वम् ॥ १३ ॥

(४) शून्यतोपादानप्रकरणम् ।

(भा०) अतः परं प्रावादुकानां दृष्टयः प्रदर्श्यन्ते—

(ख०) सिद्धान्ताशयमबुद्ध्वा परः शङ्कते न घटादिति सूत्रम्।

सूत्रं व्याचष्टे इदमपीति । व्यक्ताद् व्यक्तमुत्पद्यत इत्यत्र व्यभिचारः यतो नोत्पद्यते व्यक्तो घटो व्यक्ताद् घटात् । तथाच शरीरादीनामपि न व्यक्तं कारणमुपपद्यत इत्याशयः ॥ १२ ॥

समाधत्ते व्यक्तादिति सूत्रम् । 'अप्रतिषेधः' व्यक्तकारणत्वस्ये शेषः । यद्यपि घटो घटान्नोत्पद्यते तथाऽपि सोऽपि व्यक्तादेव मृत्पिण्डादुत्पद्यते इत्यत्रापि भवत्येव व्यक्ताद्व्यक्तोत्पत्तिरित्याशयः ।

सूत्रं व्याचष्टे न ब्रूम इति । व्यक्ताद् व्यक्तोत्पत्तिरित्यस्य नायमर्थो यत् सर्वेभ्यो व्यक्तेभ्यः सर्वेषां व्यक्तानामुत्पत्तिरपि तु यत् किञ्चिद् व्यक्तमुत्पद्यते तद् व्यक्तादेव कारणादित्येवेत्यर्थः । एतदेव दृष्टा योजयति व्यक्तं चेति । व्यक्तं घटो व्यक्तादेव मृत्पिण्डादुत्पद्यते । य कश्चिद् ब्रूयान्नैतदेवमिति तान्प्रत्याह न चैतदिति । प्रत्यक्षं वृत्तमपलपन् प्रेक्षावद्भिरुपेक्षणीय एव भवतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

(सू०)"अभावाद्भावोत्पत्तिर्नानुपमृद्य प्रादुर्भावात्" ॥१४॥

(भा०)"असतः सदुत्पद्यत इत्ययं पक्षः । कस्मात् ? उपमृद्य प्रादुर्भावात् । उपमृद्य बीजमङ्कुर उत्पद्यते नानुपमृद्य । न चेद्बीजोपमर्दोऽङ्कुरकारणम्—अनुपमर्देऽपि बीजस्याङ्कुरोत्पत्तिः स्यादिति" ॥ १४ ॥

(ख०)व्यक्तादेव व्यक्तमुत्पद्यत इति मतमुपोद्बलयितुं पृथिव्याद्युत्पत्तिविषये यानि मतान्तराणि दार्शनिकैरुपन्यस्तानि तन्निराकरणपरं प्रकरणाष्टकम् । तत्रादौ शून्यतोपादानप्रकरणम् । एतदेवावतारयति अतःपरमिति । 'प्रावादुकानाम्' दार्शनिकानाम् । 'दृष्टयः' मतानि 'प्रदर्श्यन्ते'—कानिचित्प्रतिषेद्धुं यथा शून्यतोपादानदर्शनम् कानिचिदभ्यनुज्ञातुम् यथेश्वरकारणतावादः । ईश्वरकारणतावादमभिलक्ष्यैवैष यत्नो वार्तिककृतः । अत्र तु यदीश्वरकारणतादर्शनमुपन्यस्तमग्रे तद् वेदान्त्यभिमतेश्वरस्योपादानकारणत्वमेव समर्थयतेऽतस्तदपि सिद्धान्तिनः प्रतिषेध्यकोटावेवान्तःपततीति नावसरो वार्तिककृदभिमतविवेकस्येत्यादि तात्पर्यादवगम्यते । विशदं निरूपयिष्यत एतदग्रिमे ईश्वरोपादनताप्रकरणे ।

तत्र प्रथममसत एव सदुत्पद्यत इति शून्यतोपादानतादर्शनमुपन्यस्यति अभावादिति सूत्रम् ॥ एके प्राहुः 'अभावादेव भावानां कार्याणामुत्पत्तिः । कुतः ? यतो नानुपमृद्य प्रादुर्भावः कस्याचिदपि भावस्य भवति—यथा बीजमुपमृद्यैवाङ्कुरो जायते—इत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचष्टे—असत इति । इदमत्राकूतम्—विश्वं हि शून्यताया एव जायते । एवं किल श्रूयते—असदेवेदमग्र आसीदिति । अत एवाद्याप्यसत एव जन्म दृश्यते न सतः । तत्कस्य हेतोः ? अभावस्तस्य कारणमिति । 'अनुपमृद्य प्रादुर्भावादिति' उपलक्षणमेतत् । असत उत्पादादित्यपि द्रष्टव्यम् । तस्मादसदुपादानं विश्वमिति सिद्धम् ॥ १४ ॥

(भा०) अत्राभिधीयते—

(सू०) व्याघातादप्रयोगः ॥ १५ ॥

(भा०) उपमृद्य प्रादुर्भावादित्ययुक्तः प्रयोगो-व्याघातात्
यदुपमृद्नाति न तदुपमृद्य प्रादुर्भवितुमर्हति- विद्यमानत्वात् । यद्
प्रादुर्भवति न तेनाप्रादुर्भूतेनाविद्यमानेनोपमर्द इति ॥ १५ ॥

(सू०) “नातीतानागतयोः कारकशब्दप्रयोगात्”॥१६॥

(भा०) “अतीते चानागते चाविद्यमाने कारकशब्दा
प्रयुज्यन्ते । पुत्रो जनिष्यते–जनिष्यमाणं पुत्रमभिनन्दति-पु
स्य जनिष्यमाणस्य नाम करोति–अभूत्कुम्भो–भिन्नं कुम्भमनु

(ख०)शून्यतोपादानतानिराकरणमवतारयति अत्राभिधीयत इति।

शून्यतोपादानतावादं निराकरोति व्याघातादिति सूत्रम् । पूर्व
क्षोद्भावितो हेतुर्व्याहतोऽत एव‘अप्रयोगः’अहेतुः हेत्वाभासः स इत्यर्थः।

सूत्रं व्याचक्षाणो व्याघातं प्रदर्शयति उपमृद्येति । यत् उपमृद्ना
ति तत् अस्ति — न ह्यसत् उपमर्दकारणं भवितुमर्हति —यच्च प्रादु
र्भवति तन्नास्ति—यत् सत् तत् सत्त्वादेव नोत्पत्तिमपेक्षते–तदिद
‘उपमृद्नाति प्रादुर्भवति’ चेति व्याहतमेवोच्यते ॥ १५ ॥

यच्च प्रादुर्भवति तत्प्रादुर्भावात् प्रागसदेव यच्चासदेव तत् कथमुप
मर्दं करिष्यतीत्यर्थः ।

सिद्धान्त्यभिसन्धिमविद्वान् पूर्वपक्षी दूषयति नातीतेति सूत्रम् ।
यदुक्तं सिद्धान्तिना पूर्वस्मिन् सूत्रे तन्न, यतो ह्यविद्यमानेऽप्यर्थे का
कशब्दः प्रयुज्यत इत्यर्थः ।

सूत्रार्थं व्याचष्टे अतीत इति । अविद्यमान इति यद्यपि सू
नोक्तं तथाऽपि भाष्यकारेण योजितं वेदितव्यम् । भविष्यत्यर्थे कारक
योगमुदाहरति पुत्र इति । अत्र त्रिषूदाहरणेषु पुत्रेऽनागत एव यथा

(भा०) शोचति-भिन्नस्य कुम्भस्य कपालानि-अजाताः पुत्राः पितरं तापयन्तीति-बहुलं भाक्ताः प्रयोगा दृश्यन्ते ।

का पुनरियं भक्तिः ?

आनन्तर्यं भक्तिः । आनन्तर्यसामर्थ्यादुपमृद्य प्रादुर्भावार्थः-प्रादुर्भविष्यन्नङ्कुर उपमृद्नातीति भाक्तं कर्तृत्वमिति" ॥ १६ ॥

(ख०)क्रमं कर्तृ-कर्म-सम्बन्धकारकशब्दा प्रयुक्ताः । अतीतेऽर्थे कारकप्रयोगमुदाहरति अभूदिति । अत्र त्रिषूदाहरणेष्वतीत एव घटे कर्तृकर्मसम्बन्धकारकशब्दाः प्रयुक्ताः । पुत्रस्य नाम करोति-भिन्नस्य कुम्भस्य कपालानीत्युभयत्र यद्यपि न साक्षात्कारकशब्दस्तथापि षष्ठ्या सम्बन्धाभिधानात् तस्य क्रियागर्भत्वात् क्रियायाश्च कारकानान्तरीयकत्वात् पारम्पर्येण कारकशब्दता द्रष्टव्या ॥ अविद्यमानेऽर्थे कारकशब्दप्रयोगमुदाहरति अजाता इति । यस्य पुत्रो न जातस्तस्याविद्यमान एव पुत्रो दुःखजनक इति भावः । भाक्ता इति लाक्षणिका इत्यर्थः । यथैतेषु प्रयोगेष्वविद्यमान एवार्थे कारकाः प्रयुक्तास्तथैव प्रादुर्भावात् प्रागविद्यमानमपि (अङ्कुरम्) जनिष्यमाणमेव बीजमुपमृद्नातीति प्रयोगो युज्यत एव । यद्यप्यविद्यमाने वस्तुनि साक्षात्कारकप्रयोगो न युज्यते तथाऽप्युक्तदृष्टान्तबलेन भाक्त एवायं प्रयोगः स्वीकर्त्तुं योग्य एवेति न कश्चिद् व्याघात इत्याशयः ॥

ननु भाक्तप्रयोगे सर्वत्र सादृश्यादि किञ्चिन्मूलमपेक्ष्यते प्रकृते किन्तन्मूलमिति पृच्छति का पुनरिति ।

तत्रोत्तरम् आनन्तर्यमिति । तदेव विशदयति आनन्तर्यसामर्थ्यादिति । अङ्कुरमुपमृद्य प्रादुर्भवतीत्यस्यायमेवार्थो यत् प्रादुर्भविष्यन्नङ्कुरो बीजमुपमृद्नातीति-अत्र चाविद्यमानस्याप्यङ्कुरस्य कर्तृत्वं भाक्तमेव तत्र च मूलं बीजनाशादनन्तरमेवाङ्कुर उत्पद्यत इत्यानन्तर्यमेवेति भावः ॥ १६ ॥

(सू०) न विनष्टेभ्योऽनिष्पत्तेः ॥ १७ ॥

(भा०) न विनष्टाद्बीजादङ्कुर उत्पद्यते इति । तस्मान्नाभावाद्भावोत्पत्तिरिति ॥ १७ ॥

(सू०) क्रमनिर्द्देशादप्रतिषेधः ॥ १८ ॥

(भा०) उपमर्दप्रादुर्भावयोः पौर्वापर्यनियमः क्रमः । स खल्वभावाद्भावोत्पत्तेर्हेतुर्निर्दिश्यते । स च न प्रतिषिध्यते इति । व्याहतव्यूहानामवयवानां पूर्वव्यूहनिवृत्तौ व्यूहान्तराद् द्रव्यनिष्प

(ख०)परोक्तं परिहरति न विनष्टेभ्य इति सूत्रम् । यदुक्तमभावाद्भावोत्पत्तिरिति, तन्न । कुतः ? यतो विनष्टेभ्यो बीजेभ्यो नैवोत्पद्यतेऽङ्कुरमित्यर्थः ॥

सूत्रं व्याचष्टे न विनष्टादिति । बीजाविनाशश्चेदङ्कुरोत्पादहेतुः, अथ विनष्टे बीजे तदवयवेषु परस्परविच्छिन्नेषु - असति तेषां व्यूहान्तरे कस्मादङ्कुरो न भवति— सति तु तेषां व्यूहो भवति । तस्माद्विनष्टेभ्यो बीजभ्योऽङ्कुरानुत्पत्तेरसति व्यूहे न बीजविनाशः कारणमिति सूत्रार्थः ॥ १७ ॥

परोक्तौ यत्किञ्चिदभ्युपगमार्हं तदभ्युगच्छन्नाह क्रमनिर्देशादिति सूत्रम् । 'अप्रतिषेधः' तावन्मात्रस्य परोक्तस्येति शेषः ।

सूत्रार्थं व्याचष्टे उपमर्देति । सूत्रस्थक्रमपदस्यार्थमाह पौर्वेति । निर्दिश्यत इति परेणेति शेषः । ननु यद्ययं क्रमो न प्रतिषिध्यते स एव च क्रमोऽस्माभिरभावाद्भावोत्पत्तिसाधकतयोपन्यस्तः ततः किमिति साधनं स्वीकृत्य तत्साध्यन्न स्वीकरोषीत्यत आह व्याहतेति । बीजोपमर्दाङ्कुरोत्पत्त्योर्यः पौर्वापर्यक्रमः स न प्रतिषिध्यते किन्तु तस्य क्रमस्याभावाद्भावोत्पत्तिसाधनत्वम्प्रतिषिध्यत एव । यतोऽत्र बीजस्यानुवृत्तिर्भवत्येव केवलं तस्यैकमवयवव्यूहं नश्यति अपरं च व्यूहमुत्पद्यते अस्मादेव च व्यूहान्तरात् अङ्कुरमुत्पद्यते एवं च सत

(भा०)त्तिर्नाभावात् बीजावयवाः कुतश्चिन्निमित्तात्प्रादुर्भूतक्रियाः पूर्वव्यूहं जहति व्यूहान्तरं चापद्यन्ते। व्यूहान्तरादङ्कुर उत्पद्यते। दृश्यन्ते खल्ववयवास्तत्संयोगाश्चाङ्कुरोत्पत्तिहेतवः। न चानिवृत्ते पूर्वव्यूहे बीजावयवानां शक्यं व्यूहान्तरेण भवितुमित्युपमर्दप्रादुर्भावयोः पौर्वापर्यनियमः क्रमः। तस्मान्नाभावोद्भावोत्पत्तिरिति। न चान्यद्बीजावयवेभ्योऽङ्कुरोत्पत्तिकारणमित्युपपद्यते बीजोपादाननियम इति ॥ १८ ॥

(ख०)एव बीजादङ्कुरोत्पत्तिर्नासत इत्याशयः। अनन्यप्रयुक्तं ह्यानन्तर्यं कार्यकारणभावसाधनम् इह त्वानन्तर्यं व्यूहान्तरप्रयुक्तमेवेति न तदभावस्य कारणत्वं गमयितुमर्हतीति हृदयम्। बीजादङ्कुरोत्पत्तिप्रकारं वर्णयति बीजावयवा इति। न खल्वयमस्माकं तर्क एवापि तु प्रत्यक्षमेवात्र प्रमाणमिति दर्शयति दृश्यन्त इति। ननु परोक्तः क्रमोऽपि कस्मान्न प्रतिषिध्यत इत्यत आह नचेति। बीजावयवव्यूहान्तरादङ्कुरोत्पत्तिरिति स्वीकृतम् एकस्यावयवव्यूहस्य नाशानन्तरमेवापरस्य व्यूहस्य सम्भवः अत उभयोर्व्यूहयोः क्रमोऽवश्यमेवाभ्युपगन्तव्य इत्यर्थः। उपसंहरति तस्मादिति। ननु किमुपादानकमङ्कुरोत्पादानमित्यत आह न चान्यदिति। बीजावयवानामङ्कुरोपादानत्वमवर्जनीयमिति दृष्टम्—ततश्च बीजोपादानकत्वमङ्कुरस्याशक्यप्रत्याख्यानमित्यर्थः ॥ १८ ॥

अत्र प्रकरणे वार्त्तिकतात्पर्ययोर्मतभेदो दृश्यते। जगत ईश्वरकर्तृकत्वसाधनपरमिदमिति वार्तिकम्—वेदान्त्यभिमतेश्वरोपादानकारणत्वनिराकरणपरमिति तात्पर्यम् ॥ प्रावादुकानां दृष्टयः प्रदर्श्यन्त इति भाष्यावतरणिकां विभाव्य तात्पर्यव्याख्यानमेव सम्यक् प्रतिभाति न्यायदर्शनप्राणभूतस्येश्वरकर्तृकत्वस्य प्रावादुकदृष्ट्यभिधानासम्भवात् ॥ किन्तु कुत्राप्यन्यत्र सूत्रकारेणेश्वरकर्तृकत्वं जगतो नैवोपपादितमिति

(५) ईश्वरोपादानताप्रकरणम् ।

(भा०) अथापर आह—

(सू०) ईश्वरः कारणं पुरुषकर्माफल्यदर्शनात् ॥१९॥

(ख०)विभाव्यैव वार्त्तिककृत उक्तावतरणिकाभाष्यव्याख्यानावसर उक्तवन्तः'अत्र कानिचिद् दर्शनानि प्रतिषिध्यन्ते कानिचिदभ्युपगम्यन्ते'इति। अभ्युपगम्यते त्विदमेवेश्वरकर्तृकत्वदर्शनं तन्मतेनेति विचारणीयम्॥ ईश्वरकर्तृकत्वस्य न्यायदर्शनप्राणभूतत्वाद्वार्त्तिककारीयमेव व्याख्यानमत्र प्रधानतयोपन्यस्यते । किन्तु तात्पर्यकृतो व्याख्यानमेव सूत्रभाष्याक्षरानुकूलमिति तदपि नोपेक्षणीयमिति तदपि लिख्यते ॥ एवं च ईश्वरः कारणमिति सूत्रे (१९) सिद्धान्तस्यैवोपक्रमः-तत्राक्षेपः न पुरुषकर्मेति सूत्रे (२०)-तत्परिहारस्तत्कारित्वादिति सूत्रे (२१) इति वार्तिकव्याख्यानम् । ईश्वरः कारणमित्यत्र सूत्रे (१६) वेदान्तिकृतेश्वरोपादानकारणत्वपूर्वपक्षः—न पुरुषकर्मेति सूत्रे (२०) पूर्वपक्षभूतवेदान्त्यभिमतोपादानकारणत्वानपेक्षनिमित्तकारणत्वनिरासः—तत्कारित्वादिति सूत्रे (२१) ईश्वरस्य निमित्तकारणत्वसिद्धान्तोपन्यासः इति तात्पर्यव्याख्यानमिति विवेचनीयम्। अत्र प्रसङ्गे ईश्वरस्य निमित्तकारणत्वं प्राचीनतमन्यायाचार्याणामभिमतं न वेत्येतदपि विचारमर्हति। तृतीयाध्यायद्वितीयाह्निकगत ६६ सूत्रवार्त्तिके सर्गादेरनभ्युपगमादित्युक्तम्—तदेव पुनरत्रत्य २१ सूत्रवार्त्तिके । एवं सर्गादेरनभ्युपगमात् सर्गस्य निमित्तकारणस्य क्वोपयोगः । तथा चेश्वरः केवलं नियन्तैवेति न्यायमतं प्रतिभाति । भाष्यकारोऽप्यग्रे ईश्वरो द्रष्टा बोद्धा सर्वज्ञातेत्येवोक्तवान् न पुनः कर्ता स्रष्टा वेति ॥

ईश्वरकर्तृकत्वसिद्धान्तोपन्यासमवतारयति अथापर इति । न परः 'अपर.' स्वयूथ्यो नैयायिक इति यावत्-इति वार्त्तिकाभिमतव्याख्यानम् ।

(भा०) पुरुषोऽयं समीहमानो नावश्यं समीहाफलं प्राप्नोति । तेनानुमीयते—पराधीनं पुरुषस्य कर्मफलाराधनमिति । यदधीनं स ईश्वरः । तस्मादीश्वरः कारणमिति ॥ १९ ॥

(सू०) "न, पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेः" ॥ २० ॥

(ख०) तात्पर्यव्याख्याने त्वीश्वरोपादानवादी वेदान्त्येव अपरः । सिद्धान्तेनैवोपक्रमते ईश्वर इति । ईश्वर एव निरपेक्षः शरीरादेः निमित्तकारणम् ।कुतः । पुरुषकर्मणां प्रयत्नानां बहुधा नैष्फल्यदर्शनात् ॥

सूत्रं व्याचष्टे पुरुषोऽयमिति । 'समीहा' प्रयत्नः ।

तात्पर्यपरिशुद्धिप्रकाशकाराणां तु मतेऽत्र सूत्रे वेदान्तिनाम्पूर्वपक्ष एवोद्भावितः । स चैवमुल्लसति—माभूदयं नामरूपप्रपञ्चः शून्यतोपादानोऽपि तु ब्रह्मोपादानो भविष्यति । ब्रह्मैव प्रपञ्चरूपेण परिणमते—मृत्तिकेव घटशरावादिभावेन । न चैवं नित्यत्वव्याघातः, परिणामेऽपि तत्त्वानपायात् तल्लक्षणत्वाच्च नित्यतायाः । एतदेकं दर्शनम्परिणामवादिनाम् । अपरं च विवर्त्तवादिनां यथा—ब्रह्मैवानाद्यविद्योपधानभेदान्नामरूपप्रपञ्चभेदेन विवर्त्तते—मुखमिवैकमनेकमणिकृपाणादर्शभेदान्नैकविधप्रतिबिम्बभेदेनेति ॥ तदेतद्दर्शनद्वयमनेन सूत्रेण सूचितम् । 'ईश्वरो' ब्रह्म, ईशनायोगात् । 'ईशना' च चेतनाशक्तिः क्रियाशक्तिः । सा चास्ति ब्रह्मणीति ब्रह्म 'ईश्वरः' । स एव 'कारणं' जगतः । न चाभावो वा प्रधानं वा परमाणवो वा चेतयन्ते । ननु जीवा एव चेतनास्तत्कर्मनिबन्धनो नामरूपप्रपञ्चो भविष्यति—कृतमत्र भगवतेश्वरेणेत्यत आह—पुरुषकर्माफल्यदर्शनात् । पुरुषश्चेच्चेतयते नैव निष्फलं कर्मारभेत । निष्फलं विद्वान् प्रवर्त्तमानः कथं चेतनो नाम । तस्मात्पुरुषकर्माफल्यदर्शनादीश्वर एवोपादानमिति सर्वमवदातम्—इति पूर्वपक्षः ॥ १९ ॥

(वार्तिकव्याख्यानेन) सिद्धान्तमाक्षिपति न पुरुषकर्मेति—ईश्वरस्य

(भा०) "ईश्वराधीना चेत्फलनिष्पत्तिः स्यादपि तर्हि पुरुषस्य समीहामन्तरेण फलं निष्पद्येतेति" ॥ २० ॥

(सू०) तत्कारितत्वादहेतुः ॥ २१ ॥

(ख०)निमित्तकारणत्वं'न'कुतः-यतः पुरुषप्रयत्नाभावे किमपि फलं न निष्पद्यत इत्यर्थः॥सूत्रं व्याचष्टे ईश्वरेति। यदि निरपेक्ष एवेश्वरः कारणं तर्हि पुरुषप्रयत्नमन्तरेणापि कर्मनिष्पत्तिसम्भवः। ततश्च कर्मलोपोऽनिर्मोक्षश्च ईश्वरस्यैकरूपस्यैकरूपाया एव क्रियायाः सम्भवात्। अथेश्वरः कारणभेदानुविधानेन कार्यं निर्वर्त्तयति—यदपेक्षते तन्न करोतीति प्राप्तम्। एवं कर्मापेक्षश्चेदीश्वरो जगदुत्पत्तिकारणं स्यात् कर्मणीश्वरो नेश्वरः स्यादित्याक्षेपाशयः॥

तात्पर्यव्याख्यानं यथा–न तावन्मृत्तिकेव नामरूपप्रपञ्चरूपे ब्रह्म परिणमते। तद्धि सर्वात्मना वा परिणमते एकदेशेन वा। तत्र सर्वात्मना परिणामे तत्त्वविघातादनित्यत्वम्। एकदेशेन परिणामे सावयवत्वात्तदवनित्यत्वम्। न च निरंशे स्वसंवेदनप्रत्यक्षे ब्रह्मणि तत्त्वरूपाग्रहः सामान्याग्रहो वा भवति। तस्मादीश्वरो जगद्भेदेन परिणमते विवर्त्तते वेत्ययुक्तम्॥ निमित्तं तु स्यादीश्वरो जगतः। स चेदनपेक्ष एव जगत्कारणमित्युच्येत तत्रेदमुपतिष्ठते—न पुरुषकर्माभाव इति सूत्रम्॥ २०॥

आक्षेपं परिहरति (वार्त्तिकव्याख्याने)—तदेवमीश्वरोपादानत्वं ब्रह्मविवर्त्तत्वं च निरपेक्षेश्वरनिमित्तत्वं च प्रत्याख्यायाभिमतं पक्षं गृह्णाति (तात्पर्यव्याख्याने)—तत्कारित्वादिति सूत्रम्॥ सिद्धान्तोपवर्णनपरमिदमित्यत्र सर्वेषां सम्मतिः॥ 'ईश्वरकारितत्वात् पुरुषकारस्य तत्सहाय एवेश्वरो जगतो निमित्तकारणम्'–इत्यस्य पक्षस्य निराकरणे 'पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेः' इति 'अहेतुः' असाधनमिति सूत्रार्थः।

(भा०) पुरुषकारमीश्वरोऽनुगृह्णाति । फलाय पुरुषस्य यतमानस्येश्वरः फलं सम्पादयतीति । यदा न सम्पादयति तदा पुरुषकर्माफलं भवतीति । तस्मादीश्वरकारितत्वादहेतुः—'पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्ते'रिति ।

गुणविशिष्टमात्मान्तरमीश्वरः । तस्यात्मकल्पात् कल्पान्त-

(ख०)सूत्रं व्याचष्टे पुरुषकारमिति।'पुरुषकारमिति'पुरुषस्य प्रयत्नमिति यावत् । अनुगृह्णातीति–यत्कर्म यथाभूतं यस्य कर्मणो यदा विपाककालस्तत् तथा तदा विनियुङ्क्ते इत्यर्थः । तदेव स्पष्टयति फलायेति । कथं तर्हि पुरुषकर्माफल्यमित्यत आह यदेति । ईश्वरानुग्रहाभाव एव कर्मनैष्फल्ये हेतुरित्यर्थः । सूत्रार्थमुपसंहरति तस्मादिति । परमाणूपादानस्य जगतः पुरुषकर्मापेक्ष ईश्वरो निमित्तम् । यच्च तेनापेक्षणीयं पुरुषकर्म तदपीश्वरनिमित्तकमेव । न च यदपेक्षते तत्तस्यानिमित्तम्—वास्यादेस्तक्षसहकारिणस्तक्षनिमित्तकत्वदर्शनात् । तस्मादीश्वरकारितत्वात्पुरुषकारस्य तत्सहाय ईश्वरो निमित्तकारणं जगत इत्यस्य पक्षस्य निराकरणे 'पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्ते'रित्यहेतुः-निरपेक्षेश्वरनिमित्तत्वनिराकरणे तु भवेदेवायं हेतुरिति निर्गलितोऽर्थः ॥

ईश्वरनिमित्तकत्वं जगतो विचार्याधुना 'ईश्वर एव क' इत्यपेक्षायामीश्वरं परिचाययति-गुणविशिष्टमिति । जीवात्मभ्योऽन्य इत्यात्मान्तरम् परमात्मेति यावत्—स च गुणैर्विशिष्टः । ते च गुणाः सङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागबुद्धय एवेति वार्त्तिकम् । तत्र तात्पर्यम्—बुद्धिवदिच्छाप्रयत्नावप्यस्य नित्यौ तत्कर्तृत्वसाधनान्तर्गतौ मन्तव्यौ, ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नसमवायलक्षणत्वात्कर्तृत्वस्येति ॥ नन्वात्मानः सर्वेऽनित्यज्ञानयोगिन एव दृष्टास्तद्वैलक्षण्येन नित्यज्ञानयोगी परमात्मा नात्मजातीयो भवितुमर्हतीत्यत आह तस्यात्मेति । 'आत्मकल्पात्'

(भा०)रानुपपत्तिः।अधर्ममिथ्याज्ञानप्रमादहान्या धर्मज्ञानसमाधि
म्पदा च विशिष्टमात्मान्तरमीश्वरः। तस्य च धर्मसमाधिफलमणि
माद्यष्टविधमैश्वर्यम् । सङ्कल्पानुविधायी चास्य धर्मः । प्रत्यात्म
वृत्तीन् धर्माधर्मसञ्चयान् पृथिव्यादीनि च भूतानि प्रवर्तयति।

(ख०)आत्मजातीयादिति यावत्। इदमत्राकूतम् । यद्यप्यात्मान्तराण्यनि
त्यज्ञानयोगीनि–अयं च नित्यबुद्ध्यादियुक्तः–तथाऽप्यात्मजातीय ए
बुद्ध्यादिगुणयोगित्वात् । अन्यथा तोयादिपरमाणूनामतोयादित्वप्र
सङ्गो नित्यरूपादियोगात् ॥ ननु सामान्यत आत्मकोटावेव किमित्य
न निवेश्यते–किमर्थं चास्यात्मभ्योऽन्यत्वं वर्ण्यत इत्यत आह–अध
र्मेति। आत्मत्वसामान्येऽपि ईश्वरस्य महान् भेदो लक्ष्यतेऽस्य गुण
नात्मान्तरगुणेभ्यः । तथाहि जीवात्मस्वधर्मोऽज्ञानं प्रमादश्च-एते
तु परमात्मनीश्वरे'हानिः'अभावः प्रत्युतास्मिन् धर्मो-ज्ञानं -समाधिश्चेते
तेषां गुणानां सम्पत्तिर्लक्ष्यते । एतदेव च वैशिष्ट्यम्-वैलक्षण्यम्-अ
स्य जीवात्मभ्य इत्यर्थः ॥ ईश्वरे धर्मादिगुणयोगम्प्रदर्शयति तस्य चे
ति। अणिमा–महिमा–लघिमा–गरिमा–प्राकाम्यम्–ईशित्वम्–प्राप्ति-
र्वशित्वमिति सिद्ध्यष्टकमीश्वरस्य तत्कारणीभूतधर्मस्यास्तित्वं सूचयती
त्यर्थः। अभ्युपेत्येश्वरे धर्ममेतदुक्तं भाष्यकृता–परमार्थतस्त्वीश्वरस्य
धर्मसद्भावे प्रमाणं नास्ति–नित्याभ्यामेव ज्ञानक्रियाशक्तिभ्यां सकल
कार्योत्पत्तिसिद्धेरिति वार्त्तिकतात्पर्ययोः स्पष्टम् । नन्वीश्वरस्य कर्मानु
ष्ठानाभावात् कुतोऽस्य धर्मः–तथा चाणिमादिकमस्यैश्वर्यं कार्यं
विनैव कर्मणेत्यकृताभ्यागमप्रसङ्ग इत्यत आह सङ्कल्पेति। तदे
विशदयति प्रत्यात्मेति । मा भूद्बाह्यानुष्ठानमीश्वरस्य-सङ्कल्पलक्ष
जीवात्मपृथिव्यादिप्रवर्त्तनरूपं चानुष्ठानं तस्य भवत्येव तज्जनितस्यै
धर्मस्य फलमस्यैश्वर्यादिकम्भवतीति नाकृताभ्यागमप्रसङ्गः । किमा

(भा०)एवं च स्वकृताभ्यागमस्यालोपेन निर्माणप्राकाम्यमीश्वरस्य स्वकृतकर्मफलं वेदितव्यम् ।

आप्तकल्पश्चायम् । यथा पिताऽपत्यानां तथा पितृभूत ईश्वरो भूतानाम् ।

न चात्मकल्पादन्यः कल्पः सम्भवति । न तावदस्य बुद्धिं विना कश्चिद्धर्मो लिङ्गभूतः शक्य उपपादयितुम् ।

(ख०)तमनेनेश्वरस्य जगत्कर्तृत्व इत्यत आह निर्माणप्राकाम्यमिति।जगन्निर्माणशक्तिरप्यस्य धर्मफलमेवेत्यर्थः। ईश्वरस्य ज्ञानक्रियाशक्ती नित्ये इत्यैश्वर्यं नित्यमणिमादिकं त्वनित्यम्–तदभिप्रायं च भाष्यस्य धर्मफलत्वाभिधानम् । अत एवैश्वर्यनित्यत्वे धर्मवैयर्थ्यन्तदनित्यत्वे तत्कारणकल्पनयाऽनवस्थेति चोद्यस्य नावकाशः । प्रत्यात्मवृत्तिधर्माधर्मसञ्चियाधिष्ठानं सङ्कल्पानुविधायिन ईश्वरधर्मस्य प्रयोजनम् ॥

ननु प्रयोजनं विना प्रेक्षावतां न प्रवृत्तिः–न च प्राप्तसकलप्राप्तव्यस्यास्ति प्रापणीयं किञ्चिदीश्वरस्य–तस्मात् कृतमस्य जगन्निर्माणेनेत्यत आह–आप्तकल्प इति । मा भूदस्य भगवतः स्वार्थः परानुग्रहार्थमेव प्रवर्त्तत इत्यर्थः । उक्तमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति–यथा पितेति । यथा लोकेऽपि पिता बहुधा स्वार्थं विनैव–प्रत्युत स्वार्थहान्यापि पुत्रकल्याणाय प्रवर्तते तथैवायमीश्वरः स्वार्थं विनैव 'भूतानां' जीवानामनुग्रहार्थैव प्रवर्त्तत इत्यर्थः ।

पूर्वमुक्तमेवेश्वरस्यात्मजातीयत्वं पुनर्द्रढयति न चात्मेति । आत्मजातीय एवेश्वरो नान्यजातीय इत्यर्थः। कथमेतदित्यत आह न तावदिति । बुद्धिरेवेश्वरस्य प्रधानभूतो गुणः–बुद्धिश्चात्माश्रयैव । तथा च यद्यप्यस्य बुद्धिर्नित्या आत्मान्तराणां चानित्या तथापि बुद्धिगुणयोगादात्मजातीय एवासौ नान्यजातीय इति सिद्धम् ॥ नायमर्थः

(भा०) आगमाच्च द्रष्टा बोद्धा सर्वज्ञाता—ईश्वर इति । बुद्ध्यादिभिश्चात्मलिङ्गैर्निरुपाख्यमीश्वरं प्रत्यक्षानुमानागमविषयातीतं कः शक्त उपपादयितुम् ।

स्वकृताभ्यागमलोपेन च प्रवर्तमानस्यास्य यदुक्तं—प्रतिषेधजातमकर्मनिमित्ते शरीरसर्गे—तत्सर्वं प्रसज्यते इति ॥२१॥

(ख०)केवलं लिङ्गगम्योऽपि त्वागमलभ्योऽपीत्याह आगमादिति । द्रष्टृत्वं बोद्धृत्वं सर्वज्ञातृत्वं चेश्वरस्य बुद्धिगुणयोगमेव सूचयतीत्यर्थः। विपक्षे बाधकमाह—बुद्ध्यादिभिरिति । यद्ययं बुद्ध्यादिगुणयोगैर्नोपाख्योऽयं प्रमाणाभावादनुपपन्न एव स्यादित्यर्थः ।

स्यादेतत् यदि कारुण्यादीश्वरो जगन्निर्माणे प्रवर्त्तेत सुखिनमेव सृजेन्न दुःखिनम् । न च क्षेत्रगतधर्माधर्मसहकारितया निर्माणवैचित्र्यं वाच्यम्, सुखिदुःख्यादिभेदेन जगद्वैचित्र्यदर्शनान्नानुकम्पाप्रयुक्त ईश्वरः करोतीत्यत आह स्वकृताभ्यागमेति । अयमभिसन्धिः—कारुणिकोऽप्ययमात्मान्तरातिशायिमहिमाऽपि न वस्तूनां सामर्थ्यमन्यथाकर्तुं पारयति । तस्मादधर्मेणोत्पत्तिमता नेश्वरप्रभावादपि नित्येन भवितुं युक्तम् । न च स्वफलविरोधिना फलमप्रदाय विनष्टुमपि शक्यम्। अतः क्षेत्रज्ञानां नियतिमलङ्घयतेश्वरेण नाधर्मः शक्योऽनधिष्ठातुम्। तस्मात् कारुणिकोऽप्ययं वस्तुस्वभावमनुविधीयमानो धर्माधर्मसहकारी जगद्वैचित्र्यं विधत्ते इति सर्वमधिकृत्याह—स्वकृताभ्यागमलोपेन प्रवर्त्तमानस्येति। पुरुषैर्यत् कृतं तत्फलाभ्यागमलोपेन प्रवर्तमानस्येत्यर्थः । यदि तथाप्रवृत्तिरीश्वरः स्यात्तर्हि अकर्मनिमित्तसर्गपक्षे ये दोषा उक्तास्तृतीयाध्यायाद्याह्निकस्यान्ते ते सर्व एव प्रसज्येरन्नित्यर्थः ॥ २१ ॥

इदानीं व्यक्ताद् व्यक्तनिष्पत्तिं निराकर्त्तुमाकस्मिकवादं गुडादि

(६) आकस्मिकत्वप्रकरणम् ।

(भा०) अपर इदानीमाह—

(सू०) "अनिमित्ततो भावोत्पत्तिः कण्टकतैक्ष्ण्यादिदर्शनात् ॥ २२ ॥

(भा०) "अनिमित्ता शरीराद्युत्पत्तिः । कस्मात् ? कण्टकतैक्ष्ण्यादिदर्शनात् । यथा कण्टकस्य तैक्ष्ण्यम्, पर्वतधातूनां चित्रता, ग्राव्णां श्लक्ष्णता, निर्निमित्तं चोपादानवच्च दृष्टं तथा शरीरादिसर्गोऽपीति" ॥ २२ ॥

(ख०)ह्निकया शरीरादौ निमित्तकारणनिराकरणमुखेन चार्वाक उपतिष्ठत इति परिशुद्धिकृतः। अत्र कारणमात्रनिरासे तात्पर्यमिति वर्धमानोपाध्यायाः॥यदि कार्याणामाकस्मिकत्वं तदा न परमाण्वादीनामुपादानत्वं न वेश्वरस्य निमित्तत्वम्—अत आकस्मिकत्वनिराकरणप्रकरणमारभते इति वृत्तिकृतः ।

आकस्मिकवादमवतारयति अपर इति । अपरोऽत्र चार्वाकः ।

आकस्मिकवादमुपन्यस्यति अनिमित्तत इति सूत्रम् । भावानामुत्पत्तिः 'अनिमित्ततः' अनिमित्तैव (प्रथमास्थाने सार्वविभक्तिकस्तसिल्) भवति—यथा दृश्यते कण्टकतैक्ष्ण्यादावित्यर्थः ।

सूत्रार्थं विवृणोति—अनिमित्तेति । निमित्तकारणं विनैवेत्यर्थः । तैक्ष्ण्यादीतिसूत्रगतादिपदसूचितान्यर्थान्तराणि दर्शयति पर्वतेति । निर्निमित्तमिति । निमित्तकारणं विनैवैतान्युत्पद्यन्ते इत्यर्थः । निमित्तकारणवत् किमेतेषामुपादानकारणमपि नास्तीति—नेत्याह उपादानवदिति । यद्यप्येतेषामुपादानकारणमस्ति तथाऽपि निमित्तकारणं नास्तीत्यर्थः । दृष्टान्तं दार्ष्टान्तिके योजयति तथा शरीरेति । कण्टकादीनां संस्थानभेदवतां निमित्तादर्शनेनानिमित्ततामन्वानस्तेनैव दृष्टान्तेन शरीरादीनामपि संस्थानवतामनिमित्ततां मन्यते पूर्वपक्षी ॥ २२ ॥

(सू०) अनिमित्तनिमित्तत्वान्नानिमित्ततः ॥२३॥

(भा०) अनिमित्ततो भावोत्पत्तिरित्युच्यते। यतश्चोत्पद्यते तन्निमित्तम्। अनिमित्तस्य निमित्तत्वान्नानिमित्ता भावोत्पत्तिरिति ॥ २३ ॥

(सू०)निमित्तानिमित्तयोरर्थान्तरभावादप्रतिषेधः॥२४॥

(भा०) अन्यद्धि निमित्तमन्यच्च निमित्तप्रत्याख्यानम्। न च प्रत्याख्यानमेव प्रत्याख्येयम्। यथाऽनुदकः कमण्डलुरिति नोदकप्रतिषेध उदकं भवतीति। स खल्वयं वादोऽकर्मनिमित्तः शरीरादिसर्ग इत्येतस्मान्न भिद्यते। अभेदात्तत्प्रतिषेधेन प्रतिषिद्धो वेदितव्य इति ॥ २४ ॥

(ख०)भ्रान्त एकदेशी पूर्वपक्षं दूषयति अनिमित्तनिमित्तत्वादिति सूत्रम्। अनिमित्ततो भावोत्पत्तिरित्यभ्युपगच्छन् भवान् अनिमित्तस्यैव तदुत्पत्तिनिमित्ततामभ्युपगच्छति। तथा चानिमित्ता भावोत्पत्तिरिति किं वच इत्यर्थः।

सूत्रार्थं विवृणोति अनिमित्तत इति। व्याख्यातार्थमेतत् ॥२३॥

एकदेशिदूषणं दूषयति निमित्तानिमित्तयोरिति सूत्रम्। तदर्थं विवृणोति अन्यद्धीति। अनिमित्तमेव निमित्तन्न भवितुमर्हतीत्यर्थः॥

आकस्मिकवादस्य दूषणं स्वयमेव भाष्यकार आह—स खल्वयमिति। तृतीयाध्यायान्तिमप्रकरणे योऽकर्मनिमित्तकशरीरसर्गवादो निराकृतस्तत्समानक्षेमत्वादाकस्मिकवादस्य तन्निरासेनैवायमपि निरस्त मन्तव्य इत्यर्थः। अस्मादेव कारणात्सूत्रकारेणास्याकस्मिकवादस निरासे पृथक् प्रयत्नो न कृत इत्यपि सूचितम् ॥ २४ ॥

त्रयोविंशचतुर्विंशसूत्रयोर्व्याख्यानान्तरमप्युपन्यस्तं वृत्तिकृता। त

(७) सर्वानित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ।

(भा०) अन्ये तु मन्यन्ते—

(सू०) "सर्वमनित्यमुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वात्" ॥ २५ ॥

(भा०) "किमनित्यं नाम ? यस्य कदाचिद् भावस्तदनित्यम् । उत्पत्तिधर्मकमनुत्पन्नं नास्ति, विनाशधर्मकं च विनष्टं

(ख०) यथा नव्यास्तु सूत्रद्वयीमेवं व्याचक्षते । द्वाविंशसूत्रगतमाक्षेपं समाधत्ते अनिमित्तेति (सू० २३) । 'अनिमित्तस्य' अनिमित्तत्वसाधकस्य 'निमित्तत्वात्' अनिमित्तत्वानुमितिजनकत्वात् 'अनिमित्तत' इति व्याहतम् । अनिमित्तत्वानुमितिजनकत्वानभ्युपगमेऽनिमित्तत्वं न सिध्यत इति । कण्टकतैक्ष्ण्यादिकम् नानिमित्तकम्—अदृष्टविशेषसहकृतैरणुभिस्तदुत्पादनादिति हृदयम् ॥ दोषान्तरमाह निमित्तेति सू० २४ । इदमत्र निमित्तमिदमनिमित्तमिति प्रतीत्या तयोर्भेदसिद्धेर्निमित्तप्रतिषेधो न युक्तः । इतरथा च सार्वलौकिकी प्रतीतिर्नोपपद्येतेति भावः॥२३-२४॥

कारणसामग्री किमनित्यानामेव पदार्थानां समुच्चयोऽथवा नित्यानामुत नित्यानित्यानामितीदानीं विचारणा । प्रथमद्वितीयपक्षयोरभिमतः प्रेत्यभावो न सिद्धयति । ततस्तौ निराकरणीयौ। तत्र प्रथमं निराकर्तुमिदं प्रकरणम् । न च क्षणभङ्गनिराकरणेनैवैतद्गतम्—स्थैर्यमाश्रित्य पुनरारम्भादिति परिशुद्धिकृतः ॥ सर्वस्यैवानित्यत्वे आत्मादेरपि नित्यत्वं न स्यादतः सर्वानित्यत्वनिराकरणप्रकरणमिति वृत्तिकृतः ॥

सर्वानित्यत्वपक्षमवतारयति—अन्ये त्विति ।

तत्र प्रमेयत्वं नित्यत्वव्याप्यं न वेति संशये पूर्वपक्षसूत्रम् सर्वमनित्यमिति ।

सूत्रार्थं व्याचक्षाणोऽनित्यपदार्थं पृच्छति किमनित्यमिति । तत्रोत्तरम्—यस्येति । तदेव विशदयति उत्पत्तीति । यद्वस्तूत्पत्तिशीलं तदु-

(भा०)नास्ति। किं पुनः सर्वम्? भौतिकं च शरीरादि अभौतिकं बुद्ध्यादि। तदुभयमुत्पत्तिविनाशधर्मकं विज्ञायते। तस्मात्सर्वमनित्यमिति" ॥ २५ ॥

(सू०) नानित्यतानित्यत्वात् ॥ २६ ॥

(भा०) यदि तावत्सर्वस्यानित्यता नित्या,-तन्नित्यत्वान्न सर्वमनित्यम्। अथानित्या,-तस्यामविद्यमानायां सर्वं नित्यमिति ॥ २६ ॥

(ख०)त्पत्तेः प्राक् नास्ति यच्च विनाशशीलं तद्विनाशादनन्तरं नास्ति। एवं च यदुत्पत्तिविनाशधर्मकं तदेव कदाचिदस्ति कदाचिन्नास्तीति। एवं पूर्वापरयोः कालयोरभावात् मध्ये च भावात् सिद्धं कदाचिद्भावलक्षणमनित्यत्वमुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वादित्यर्थः ॥ अनित्यपदार्थमुक्त्वा किन्तद्वस्तु यदनित्यमिति पृच्छति किम्पुनरिति। तत्रोत्तरम्-सर्वं भौतिकमिति। यत् किञ्चिदुत्पत्तिविनाशधर्मकं तत्सर्वमनित्यम्-भौतिकं शरीरादि सर्वं अभौतिकं च बुद्ध्यादि सर्वं उत्पत्तिविनाशधर्मकं-न च भौतिकाभौतिकयोरन्यत् किमप्यस्ति-तस्मात्सर्वमनित्यमेव। एवं च पृथिव्यादिपरमाणवो-ऽनित्याः भौतिकत्वात् शरीरवत्-आत्मा चानित्योऽभौतिकत्वात् बुद्धिवदिति पूर्वपक्षहृदयम् ॥ २५ ॥

पूर्वपक्षमेकदेशिमतेन परिहरति नानित्यतेति। यदुक्तं सर्वमनित्यमिति। तन्न, कुतः-अनित्यताया एव नित्यत्वादित्यर्थः।

सूत्रं व्याचष्टे यदि तावदिति। सर्वमनित्यमित्यस्यायमेवार्थो यत्सर्वस्यानित्यत्वं नित्यम्। एवं चानित्यत्वस्य नित्यत्वे सर्वमनित्यमिति व्याहतमनित्यत्वस्यापि सर्वपदाभिधेयान्तःपातित्वादित्याशयः ॥ ननु सर्वस्यानित्यत्वेप्यनित्यत्वं न नित्यमित्यत आह-अथानित्येति। यद्यनित्यत्वं न नित्यं तर्हि न सर्वं नित्यमिति प्राप्तमित्यर्थः। उत्पत्ति

(सू०)तदनित्यत्वमग्नेर्दाह्यं विनाश्यानुविनाशवत् ॥२७॥

(भा०) तस्या अनित्यताया अप्यनित्यत्वम् । कथम् ? यथा अग्निर्दाह्यं विनाश्यानुविनश्यति एवं सर्वस्यानित्यता सर्वं विनाश्यानुविनश्यतीति ॥ २७ ॥

(सू०) नित्यस्याप्रत्याख्यानं यथोपलब्धि व्यवस्थानात् ॥ २८ ॥

(भा०) अयं खलु वादो नित्यं प्रत्याचष्टे । नित्यस्य च प्रत्याख्यानमनुपपन्नम् । कस्मात् ? यथोपलब्धि व्यवस्थानात् । यस्योत्पत्तिविनाशधर्मकत्वमुपलभ्यते प्रमाणतस्तदनित्यं, यस्य

(ख०)सत्त्वं न विनाशित्वसाधकम्—ध्वंसस्य नित्यत्वात्तत्र व्यभिचारादिति हृदयम् ॥ २६ ॥

एकदेशिमतं दूषयति तदनित्यत्वमिति सूत्रम् । सूत्रार्थं विघृणोति तस्या इति । अनित्यत्वमप्यनित्यमेव । पृच्छति कथमिति । उत्तरयति यथा अग्निरिति । यथाऽग्निर्वस्तूनि दग्ध्वा स्वयमपि शाम्यति तथैवानित्यत्वमपि सर्वं विनाश्य स्वयमपि नश्यत्येवेति नानित्यत्वस्य नित्यत्वमित्यर्थः ॥ २७ ॥

एकदेशिमतं निरस्य परमसिद्धान्तमुपक्रमते नित्यस्येति सूत्रम् । नित्यत्वस्य सर्वथा प्रत्याख्यानं न युक्तम्-कुतः—यथा यदुपलभ्यते तथैव तस्य नित्यत्वमनित्यत्वं व्यवस्थापनीयमित्यर्थः ।

सूत्रार्थं व्याचक्षाणः पूर्वपक्षमनुवदति अयं खल्विति । 'अयं वादः' सर्वानित्यत्ववादः सर्वं नित्यं प्रत्याचष्टे प्रतिषेधतीत्यर्थः ॥ तन्निराकरोति नित्यस्येति । नित्यत्वस्य सर्वथा निषेधो नोचितः । पृच्छति कस्मादिति । उत्तरयति यथोपलब्धीति । तदेव व्याचष्टे यस्येति । सर्वमनित्यमिति

(भा०) नोपलभ्यते तद्विपरीतम् । न च परमसूक्ष्माणां भूतानामाकाशकालदिगात्ममनसां तद्गुणानां च केषाञ्चित्सामान्यविशेषसमवायानां चोत्पत्तिविनाशधर्मकत्वं प्रमाणत उपलभ्यते । तस्मान्नित्यान्येतानीति ॥ २८ ॥

(८) सर्वनित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ।

(भा०) अयमन्य एकान्तः—

(सू०) "सर्वं नित्यं पञ्चभूतनित्यत्वात्" ॥२९॥

"भूतमात्रमिदं सर्वम् । तानि च नित्यानि—भूतोच्छेदानुपपत्तेरिति" ॥ २९ ॥

(ख०)नास्त्येकान्तः ।यत् किलोत्पत्तिविनाशशीलं यथार्थत उपलभ्यते तदेवानित्यमिति मन्तव्यम्—यच्च न तथोपलभ्यते तस्यानित्यत्वन्नैवेत्यध्यवसेयम् । विवेकानियममुपन्यस्य तस्योपयोगमाह न च परमेति।परमाण्वादीनामुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वन्नैव यथार्थत उपलभ्यते—तस्मादेतानि नित्यान्येवेति मन्तव्यमित्यर्थः ॥ सर्वस्य पक्षत्वे परमाण्वादिषु हेत्वभावेन भागासिद्धिरुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वादित्यस्य हेतोः—कस्यचित्पक्षत्वे च सिद्धसाधनमेवेति ॥ २८ ॥

सर्वनित्यत्वेऽपि न प्रेत्यभावसिद्धिरिति तन्निराकरणप्रकरणारम्भः।

सर्वनित्यतावादमवतारयति अयमिति । एकान्त इति सर्वपदार्थपक्षकप्रतिज्ञावाक्यमित्यर्थः ।

सर्वनित्यतावादमुपन्यस्यति सर्वं नित्यमिति सूत्रम् । सूत्रार्थमाह भूतमात्रमिति । पञ्चभूतात्मकं खल्वेतद् गोघटादिकार्यमुपलभ्यते-व्यपदिशन्ति हि 'मृद्घटो मृच्छरीरमिति' । भूतानि च नित्यानि, तेषामुच्छेदस्य नैयायिकैरनभ्युपगमात् । तेन भूतात्मनां गोघटादीनां नित्यतेति पूर्वपक्षार्थः ॥ २९ ॥

(सू०) नोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेः ॥ ३० ॥

(भा०) उत्पत्तिकारणं चोपलभ्यते विनाशकारणं च । तत् सर्वनित्यत्वे व्याहन्यते इति ॥ ३० ॥

(सू०) "तल्लक्षणावरोधादप्रतिषेधः" ॥ ३१ ॥

(भा०) "यस्योत्पत्तिविनाशकारणमुपलभ्यते इति मन्यसे,– न तद्भूतलक्षणहीनमर्थान्तरं गृह्यते । भूतलक्षणावरोधाद् भूतमात्रमिदमित्ययुक्तोऽयं प्रतिषेध इति" ॥ ३१ ॥

(सू०) नोत्पत्तितत्कारणोपलब्धेः ॥ ३२ ॥

(ख०) सिद्धान्तमाह नोत्पत्तीति सूत्रम् । यदुक्तं तन्न–कुतः–यतो बहूनां भूतानामुत्पत्तिविनाशकारणान्युपलभ्यन्त इत्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह–उत्पत्तीति । भूतेभ्यो भौतिकानि भिन्नानि । न हि परमसूक्ष्माः परमाणवो गोघटादयः । परमाणुवत्तेषामतीन्द्रियत्वे सर्वाग्रहणप्रसङ्गादित्युक्तं द्वितीयाध्याये । तस्माद् ग्रहणाग्रहणविरुद्धधर्मयोगादन्ये भौतिका भूतेभ्यः । तथाच तेषामुत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेर्न नित्यत्वं भूतनित्यत्वेऽपीति सिद्धान्तार्थः ॥ ३० ॥

भूतसारूप्येण तादात्म्यम्मन्यमानः पुनरपि पूर्वपक्षवाद्याह–तल्लक्षणेति सूत्रम् । 'तल्लक्षणावरोधात्' भूतलक्षणाक्रान्तत्वाद् गोघटादीनाम्–'भूतानां च नित्यत्वात्–'अप्रतिषेधः' गोघटादिनित्यत्वस्येत्यर्थः ।

सूत्रार्थं व्याचक्षाणः पूर्वसूत्रोक्तं स्मारयति यस्योत्पत्तीति । यस्योत्पत्तिविनाशकारणमुपलभ्यते तदनित्यमित्युक्तं तच्च वस्तु भूतलक्षणलक्षितमेव लक्ष्यते–एवं च भूतलक्षणलक्षितत्वात् भूतमेव तदिति भूतनित्यतावत्तस्यापि नित्यता स्वीकार्यैव भवति न प्रतिषेध्येत्यर्थः ॥ ३१ ॥

पूर्वपक्षिण उक्तिं परिहरति नोत्पत्तीति सूत्रम् । यदुक्तं तन्न–कुतः–

(भा०) कारणसमानगुणस्योत्पत्तिः कारणं चोपलभ्यते । न चैतदुभयं नित्यविषयम् । न चोत्पत्तितत्कारणोपलब्धिः शक्या प्रत्याख्यातुम् । न चाविषया काचिदुपलब्धिः । उपलब्धिसामर्थ्यात्कारणेन समानगुणं कार्यमुत्पद्यत इत्यनुमीयते। स खलूपलब्धेर्विषय इति ।

एवं च तल्लक्षणावरोधोपपत्तिरिति ।

(ख०) यतो गोघटादीनामुत्पत्तिस्तदुत्पत्तिकारणं चोपलभ्यते–तस्मादनित्यान्येवैतानीति मन्तव्यम् । गोघटादीनां भूतसारूप्यं भूतकार्यत्वेऽप्युपपद्यमानं न भूतात्मकत्वं भूतवन्नित्यत्वं वाऽवगमयतीत्याशयः ॥

सूत्रार्थमाह–कारणेति । सर्वे गोघटादयो यदा यदोत्पद्यन्ते तदा तदा तेषां प्रत्येकं कारणान्युपलभ्यन्ते ये च तेषु गुणा उपलभ्यन्ते ते सर्वे तत्तत्कारणगुणपूर्वका एव । तेन किम्प्रकृत इत्याह–न चैतदिति । नित्यानां पदार्थानां नोत्पत्तिर्न च कारणानि–ततश्च सुतरां तद्गुणा अपि न कारणगुणपूर्वका इत्यर्थः । ननु न वयमभ्युपगच्छाम उक्तां कारणाद्युपलब्धिमित्यत आह–न चोत्पत्तीति । सर्वजनानुभवसाक्षिका ह्युपलब्धिर्गोघटादीनां कारणस्य तत्समानगुणोत्पत्तेश्च-अत एव न निषेधयितुं शक्यत इत्यर्थः । नन्वस्तूपलब्धिर्न तु सोपलब्धतत्तदुत्चितत्तत्कारणगुणपूर्वकगुणानां च साधिकेत्यत आह न चाविषयेति । यद्युपलब्धिरभ्युपगम्यते तर्हि तस्या निर्विषयत्वासम्भवात् तद्विषयाणामस्तित्वमवश्यमभ्युपगन्तव्यमित्यर्थः । फलितमाह उपलब्धीति । उक्ताया उपलब्धेरनुमीयते यत् यदा यदा कार्यमुत्पद्यते तदा तदा स्वकारणसमानगुणमेवेति–तदेव च कार्यं गोघटादिरूपं तस्या उपलब्धेर्विषय इति । उपसंहरति एवं चेति । यदेव किल गोघटादीनां स्वकारणेन समानगुणत्वं तदेव तेषां स्वकारणीभूतभूतसमानस्वरूपं तल्लक्ष-

(भा०)उत्पत्तिविनाशकारणप्रयुक्तस्य ज्ञातुः प्रयत्नो दृष्ट इति । प्रसिद्धश्चावयवी तद्धर्मा । उत्पत्तिविनाशधर्मा चावयवी सिद्ध इति ।

शब्दकर्मबुद्ध्यादीनां चाव्याप्तिः । पञ्चभूतनित्यत्वात् तल्लक्षणावरोधाच्चेत्यनेन शब्दकर्मबुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नाश्च न व्याप्ताः तस्मादनेकान्तः ।

(ख०)णावरुद्धत्वमिति नैतत्साम्यं तेषां भूतात्मकत्वं नित्यत्वं वाऽवगमयतीत्याशयः ॥

स्वपक्षसाधकमनुभवान्तरमाह—उत्पत्तिविनाशेति । यदि भावानामुत्पत्तिविनाशौ न वस्तुसन्तौ तर्हि प्रेक्षावतामभिमतवस्तूत्पत्तिकारणासादनायानभिमत्तवस्तुविनाशकारणासादनाय च तदर्थिनाम्प्रवृत्तिर्नैव स्यादित्यर्थः ।

उपपत्त्यन्तरमाह—प्रसिद्ध इति । यः कश्चिदवयवी स सर्व एवोत्पत्तिविनाशधर्मेति सार्वजनीनोऽनुभव इत्यर्थः ।

परोक्तस्य हेतुद्वयस्याव्यापकत्वम्प्रदर्शयति शब्दकर्मेति । शब्दादयोऽपि 'सर्वस्मिन्नन्तर्भूताः—अतस्सर्वं नित्यं पञ्चभूतनित्यत्वात्तल्लक्षणावरोधाच्चेति ब्रुवता शब्दादीनामपि पञ्चभूतात्मकत्वं तल्लक्षणावरोधश्च विवक्षितः । तत्त्वतस्तु शब्दादीनां न भूतात्मकत्वं न च तल्लक्षणावरोधः । तस्मात् पञ्चभूतनित्यत्वात्—तल्लक्षणावरोधाच्चेत्युभयमपि न शब्दादीन् व्याप्नोति—ततश्च हेतुद्वयमप्यव्यापकमेवेति । ततः किमित्यत आह—तस्मादिति । परोक्तो हेतुरनैकान्तिकः पर्यवसित इत्यर्थः । अत्राव्यापक एवानैकान्त उक्तः । पक्षो हि सर्वं नित्यमिति—तस्मिन् पक्षे उक्तहेतुद्वयस्य सत्त्वमप्युपलभ्यते (पृथिव्यादौ) असत्त्वमप्युपलभ्यते (शब्दादौ)—तस्मादयं हेतुरनेकान्तः—'अनेकः' सत्त्वासत्त्वलक्षणः 'अन्तः' अवस्था यस्य स इत्यर्थः ।

(भा०)"स्वप्नविषयाभिमानवन्मिथ्योपलब्धिरिति चेत्"-भूतोपलब्धौ तुल्यम् । "यथा स्वप्ने विषयाभिमान एवमुत्पत्तिकारणाभिमान इति" । एवं चैतद् भूतोपलब्धौ तुल्यं-पृथिव्याद्युपलब्धिरपि स्वप्नविषयाभिमानवत् प्रसज्यते ।

"पृथिव्याद्यभावे सर्वव्यवहारविलोप इति चेत्"-तदितरत्र समानम् । उत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धिविषयस्याप्यभावे सर्वव्यवहारविलोप इति । सोऽयं नित्यानामतीन्द्रियत्वादविषयत्वाच्चोत्पत्तिविनाशयोः—स्वप्नविषयाभिमानवदिति—अहेतुरिति ॥ ३२ ॥

(ख०) ननूदाहृतोपलब्धिर्मिथ्यैव स्वप्नवदिति चोदयति स्वप्नेति। निराकरोति भूतोपलब्धाविति। चोद्यं परिष्करोति—यथेति । यथा स्वप्न उपलब्धा अपि विषया असन्त एव तथैव गोघटादीनामुत्पत्तिकारणानि चोपलब्धान्यप्यसन्त्येवेत्याशयः। चोद्यनिराकरणं परिष्करोति एवं चैतदिति। यदि स्वप्नविषयदृष्टान्तेन गोघटादयोऽसन्तस्तर्हि तेनैव दृष्टान्तेन पृथिव्यादीनि भूतान्यपि मिथ्यैव। एवं चासति बाधके मिथ्यात्वकल्पनायामातिप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

पृथिव्यादिमिथ्यात्वसाधके बाधकं परः प्रदर्शयति पृथिव्यादीति । तत्सिद्धान्तपक्षेऽपि तुल्यमिति प्रत्युत्तरमाह सिद्धान्ती तदितरत्रेति । यदि पृथिव्यादीनि न सन्ति तर्हि सकलव्यवहारलोपः प्रसज्यत इति सत्यम्—किन्त्वेवमेवास्मदुपन्यस्तगोघटाद्युत्पत्तिविनाशकारणानामुपलब्धेर्निर्विषयत्वेऽपि सर्वव्यवहारविलोपप्रसङ्ग इति पक्षद्वयेऽपि तुल्यमित्यर्थः। उपसंहरति सोऽयमिति। स्नप्नविषयोपलब्धिवदुत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धिर्मिथ्येति 'अहेतु': असाधकं गोघटादीनां भूतात्मकत्वस्य—कुतः—नित्यानामतीन्द्रियत्वात् नित्यानाञ्चोत्पत्तिविनाशाविषयत्वात् यत्किञ्चिदुभयवादिसम्मतं नित्यं द्रव्यं तत्सर्वमतीन्द्रियमे-

(भा०) "अवस्थितस्योपादानस्य धर्ममात्रं निवर्तते, धर्ममात्रमुपजायते । स खलूत्पत्तिविनाशयोर्विषयः । यच्चोपजायते तत्प्रागप्युपजननादस्ति, यच्च निवर्तते तन्निवृत्तमप्यस्तीति । एवं च सर्वस्य नित्यत्वमिति" ।

(ख०)वाविषयश्चोत्पत्तिविनाशयोः । परमाण्वाकाशकालदिगात्मानो हि नित्याः।न चैते इन्द्रियगोचरा न चैषामुत्पत्तिविनाशौ भवत इत्यर्थः॥३२॥

तदेवं साङ्ख्यानां मतमपास्य स्वायंभुवानाम्मतं दूषयिष्यन् तन्मतेन सिद्धान्त्युपन्यस्तोत्पत्तिविनाशयोरन्यथोपपत्तिं प्रदर्श्य तत्साधकत्वमाक्षिपति अवस्थितस्येति । त्रिविधः खल्वयं धर्मिणः परिणामो धर्म–लक्षणा–ऽवस्थारूपः । तद्यथा–सुवर्णं धर्मि–तस्य वर्धमानरुचकादिर्धर्मपरिणामः ॥ लक्षणपरिणामोऽनागतादिः । यदा खलु सुवर्णकारो वर्धमानकं भङ्क्त्वा रुचकमारचयति तदा वर्धमानको वर्तमानलक्षणं हित्वाऽतीतलक्षणमापद्यते, रुचकस्त्वनागततालक्षणं हित्वा वर्तमानतामापद्यते ॥ वर्तमानतामापन्न एव च रुचको नवपुराणभावमापद्यमानोऽवस्थापरिणामवान् भवति । नवपुराणावस्थाश्च वर्त्तमानलक्षणाश्रया लक्षणपरिणामः । सोऽयं त्रिविधः परिणामो धर्मिणः । धर्मलक्षणावस्थाश्च धर्मिणो भिन्नाश्चाभिन्नाश्च । धर्मिणाऽभिन्नाः सन्तो धर्मा अपि नित्याः । तस्माद्भिन्नाश्चोत्पत्तिनाशविषया अनित्याः । तथाच नानाविधेषु परिणामेष्वेक एव धर्म्यनुवर्तते–एवञ्चावर्तमानो नित्य एवेति । 'अवास्थितस्य' नित्यस्य 'उपादानस्य' समवायिकारणस्य धर्ममात्रमुत्पद्यते नश्यति च–एवं च धर्ममात्रमुत्पत्तिनाशयोर्विषयो न वस्तुभूतो धर्मी गोघटादिः । अभ्युपेत्यवादोऽयम्–वस्तुतस्तु धर्माणामपि नोत्पत्तिविनाशौ–प्रागुत्पत्तेरर्वाक्च विनाशाद् धर्मिरूपेण तेषां वर्तमानत्वादिति सर्वनित्यत्वं तदवस्थमेवेत्याक्षेपाशयः ॥

(सू०) न व्यवस्थानुपपत्तेः ॥ ३३ ॥

(भा०) अयमुपजनः इयं निवृत्तिरिति व्यवस्था नोपपद्यते-उपजातनिवृत्तयोर्विद्यमानत्वात्। अयं धर्म उपजातोऽयं निवृत्त इति सद्भावाविशेषादव्यवस्था। इदानीमुपजननिवृत्ती नेदानीमिति कालव्यवस्था नोपपद्यते—सर्वदा विद्यमानत्वात्। अस्य धर्मस्योपजननिवृत्ती नास्येति व्यवस्थानुपपत्तिः उभयोरविशेषात्। अनागतोऽतीत इति च कालव्यवस्थानुपपत्तिः-वर्तमानस्य सद्भावलक्षणत्वात्।

(ख०)उक्तं स्वायम्भुवानामाक्षेपं परिहरति न व्यवस्थेति सूत्रम्। उपजनापाययोः स्वरूपतः कालतो विशेषतश्च सम्बन्धितोऽनागतत्वादितश्च व्यवस्थानुपपत्तेरित्यर्थः। एतदुक्तं भवति। न तावद्भेदाभेदौ परस्परपरिहारव्यवस्थितधर्मावेकत्र समवेतौ। तस्मादुपजनापायव्यवस्थायै धर्मलक्षणावस्थानां धर्मिणो भेदमिच्छता तेषामनित्यत्वमप्यभ्युपेतव्यमिति।

वृत्तिकारमतेन तु उत्पादविनाशप्रत्ययस्य भ्रान्तत्वं स्यादित्याशङ्क्याह न व्यवस्थेति सूत्रम्। सार्वलौकिकप्रमात्वेन सिद्धस्यापि भ्रमत्वशङ्कायां प्रमाभ्रमव्यवहाराविलोपः स्यादिति च तस्यार्थः॥

सूत्रार्थं व्याचक्षाणः व्यवस्थानुपपत्तिं विवृणोति अयमुपजन इति। यदि उपजातं वस्तु प्रागुत्पत्तेरपि विद्यमानमेव-नष्टं च वस्तु यदि नाशानन्तरमपि विद्यमानमेव-तर्हि उत्पत्तिविनाशविषयिणी सर्वलोकानुभवसिद्धा व्यवस्था मिथ्यैव स्यादित्यर्थः॥

स्वरूपतोऽव्यवस्थां प्रदर्शयति अयं धर्म इति। कालतोऽव्यवस्थां प्रदर्शयति इदानीमिति। सम्बन्धितोऽव्यवस्थां प्रदर्शयति अनागत इति।

(भा०)अविद्यमानस्यात्मलाभ उपजनो विद्यमानस्यात्महानं निवृत्तिरित्येतस्मिन् सति नैते दोषाः। तस्माद्यदुक्तं—प्रागप्युपजनादस्ति निवृत्तं चास्ति—तदयुक्तमिति ॥ ३३ ॥

(९) सर्वपृथक्त्वनिराकरणप्रकरणम् ।

(भा०) अयमन्य एकान्तः—

(सू०) "सर्वं पृथग्भावलक्षणपृथक्त्वात्" ॥ ३४ ॥

(भा०) "सर्वं नाना । न कश्चिदेको भावो विद्यते ।

(ख०)उक्ताः व्यवस्थाः सर्वा अपि सिद्धान्त उपपद्यन्त इति स्वपक्षे साधकमाह अविद्यमानस्येति ।

उपसंहरति तस्मादिति ॥ ३३ ॥

एवन्तावद् गुणगुणि–भावाभाव–चेतनाचेतन–दृष्टादृष्ट–नित्यानित्यसमुच्चयः सामग्रीति समर्थितम् । इदानीं समुच्चयविरुद्धोऽर्थो निराकर्त्तव्यः । स चैकत्वनिराकरणवादः (सू० ३४–३६) शून्यतावादः (सू० ३७–४०) सङ्ख्यैकान्तवादश्चेति (सू० ४१–४३) त्रिधा । एकाभावे हि कस्य कः समुच्चयः । एवमद्वैतवादेऽपि । तत्र सर्वाभावे शून्यतायां निरुपाख्ये जगति कः समुच्चयः । प्रथममेकत्वनिराकरणवादमुत्थापयति अयमन्य इति । अयं वादो बौद्धानामिति तात्पर्यकृतः ॥

सर्वपृथक्त्ववादमाह सर्वं पृथगिति सूत्रम् । 'सर्वं पृथक्' घटादिकं स्वस्मादपि पृथक्–कस्मात्–'भावलक्षणपृथक्त्वात्' भावलक्षणानां गन्धरसादीनां च पृथक्त्वात् घटादेश्च तदभेदात् । न रूपाद्यतिरिक्तं द्रव्यं नाम किञ्चिदस्ति नाप्यवयवातिरिक्तः कश्चिदवयवी रूपादयः अवयवाश्च परस्परं पृथगेवेति सौत्रान्तिका वैभाषिकाश्च प्रतिपन्नाः ॥

(भा०)कस्मात् ?भावलक्षणपृथक्त्वात् । भावस्य लक्षणमभिधानम् येन लक्ष्यते भावः स समाख्याशब्दः–तस्य पृथग्विषयत्वात् ।सर्वो भावसमाख्याशब्दः समूहवाची कुम्भ इति संज्ञाशब्दो गन्धरसरूपस्पर्शसमूहे बुध्नपार्श्वग्रीवादिसमूहे च वर्त्तते । निदर्शनमात्रञ्चेदमिति" ॥ ३४ ॥

(सू०) नानेकलक्षणैरेकभावनिष्पत्तेः ॥ ३५ ॥

(भा०) अनेकविधलक्षणैरिति मध्यपदलोपी समासः।

(ख०)सूत्रं व्याचष्टे सर्वमिति । सर्वमित्युद्देश्यपदं नानेति विधेयपदम् सर्वे पदार्थाः पृथगेवेत्यर्थः । उक्तस्य फलितार्थमाह न कश्चिदक इति। समष्टिरूपं न किञ्चिदप्येकं वर्त्तते । पृच्छति कस्मादिति । उत्तरयति भावेति । तदेव विवृणोति भावस्येति । भावलक्षणमित्यस्य समाख्येवार्थःसमाख्या च वस्तूनां समूहाभिधायिन्येव । तत्र दृष्टान्तमाह कुम्भ इति । कुम्भपदं घटगतगन्धादिगुणांस्तदारम्भकबुध्नाद्यवयवांश्चाभिधत्ते । ते च गुणाः परस्परं भिन्ना एव । तथा चावयवा अपि परस्परं भिन्ना एव–तथा कुम्भपदं न कञ्चिदेकमर्थमभिधत्ते । न चैतत्कुम्भपदमात्रेऽपि तु सर्वेषु नामस्विति सूचयन्नाह निदर्शनमात्रमिति। कुम्भपददृष्टान्तेनैतत् सिद्धं यदनेकवाचि किमपि पदं नास्ति ततश्च सिद्धम् न किमप्येकमस्तीति पूर्वपक्षसङ्क्षेपः ॥ ३४ ॥

पूर्वपक्षं निरस्यन् सिद्धान्तमाह–नानेकेति सूत्रम् । यदुक्तं तत्र कुतः–यतः अनेकैः'लक्षणैः' भावैः एकस्यैव भावस्य तत्समष्ट्यात्मकस्य निष्पत्तिर्भवति–गुणानामाश्रयोऽवयवैरारब्ध एक एवावयवीति भावः ॥

सूत्रार्थमाह–अनेकविधेति । भिन्नस्वरूपाणां गुणानामवयवानां चावरोधार्थमनेकलक्षणैरित्यत्रानेकविधलक्षणैरिति मध्यमपदलोपिसमा

(भा०)गन्धादिभिश्च गुणैर्बुध्नादिभिश्चावयवैः सम्बद्ध एको भावो निष्पद्यते। गुणव्यतिरिक्तं च द्रव्यमवयवातिरिक्तश्चावयवीति। विभक्तन्यायं चैतदुभयमिति ॥ ३५ ॥

(भा०) अथापि—

(सू०) लक्षणव्यवस्थानादेवाप्रतिषेधः ॥ ३६ ॥

(ख०)साश्रयणम् । कुम्भदृष्टान्तं योजयति गन्धादिभिरिति । एको भाव इति। घटरूपोऽवयवीत्यर्थः । तत्र हेतुमाह—गुणव्यतिरिक्तमिति । पटो नाम न गन्धादिगुणा एवापि तु गन्धादिगुणानामाश्रयभूतमेकमेव द्रव्यम् गुणेभ्यो व्यतिरिक्तम्—एवं घटो नाम न बुध्नाद्यवयवा एवापि त्ववयवैरारब्ध एक एवावयवव्यवयवेभ्यो व्यतिरिक्तः। एवं च नानागुणानामाश्रयो नानावयवैरारब्ध एको भाव इति सिद्धमित्यर्थः। तथा चोक्तं वृत्तिकृता—एकस्य धर्मिणः प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धत्वात् तस्य च चाक्षुषत्वरासनत्वादिविरुद्धधर्माध्यस्तरूपरसाद्यात्मकत्वाभावात् अवयवानां च कारणत्वात् कार्यकारणयोरभेदासम्भवाच्च न तत्तदात्मकत्वं घटादेः सम्भवतीति भाव इति ॥

ननु गुणातिरिक्तत्वमवयवातिरिक्तत्वं च किन्तव वाङ्मात्रेण सिद्धम् भवतीत्यत आह—विभक्तेति । उभयमप्येतत्—गुणातिरिक्तं गुणाश्रयो द्रव्यमवयवातिरिक्तोऽवयवीत्युभयमपि—'विभक्तन्यायम्' विभक्ताः सुस्पष्टं व्युत्पादिता न्यायाः हेतवो यस्य तत्तथाभूतम् । साधितावेवार्थाविमौ प्राक्द्वितीयाध्यायगतद्वितीयाह्निकस्थत्रयस्त्रिंशादिसूत्रैरतो नात्र पुनः प्रपञ्च्यते तत्साधनमित्याशयः ॥ ३५ ॥

पूर्वपक्षनिरासे हेत्वन्तरमवतारयति अथापीति । अपि चेत्यर्थः ।

तद्धेतुमाह—लक्षणेति सूत्रम् ।

तदर्थमाह न कश्चिदिति । पूर्वपक्षिणोद्भावितो यः 'प्रतिषे-

(भा०) न कश्चिदेको भाव इत्ययुक्तः प्रतिषेधः । कस्मात् ? लक्षणव्यवस्थानादेव । यदिह लक्षणं भावस्य संज्ञाशब्दभूतं तदेकस्मिन्व्यवस्थितं–यं कुम्भमद्राक्षं तं स्पृशामि यमेवास्प्राक्षं तं पश्यामीति । नाणुसमूहो गृह्यत इति, अणुसमुहे चागृह्यमाणे यद् गृह्यते तदेकमेवेति ।

अथाप्येतदनूक्तं—"नास्त्येको भावो यस्मात्समुदायः"।

(ख०) धः' न कश्चिदेको भाव इति–स 'अपतिषेधः' अयुक्तः प्रतिषेधः । पृच्छति कस्मादिति । उत्तरयति लक्षणेति सूत्रपदेन । तत्पदं विवृणोति यदिहेति । गोघटादेरर्थस्यैकं 'लक्षणं' संज्ञारूपं वर्त्तते तद् भवानभ्युपगच्छति–सर्वं संज्ञापदमेकसंज्ञिवाचीति सार्वजनीनोऽनुभवः । तदेव दृष्टान्तेन द्रढयति यं कुम्भमिति । अस्मिन् वाक्ये यान्यद्राक्षमिति बहुवचनं न प्रयुज्यत इति हृदयम् । ननु यद् दृश्यते स्पृश्यते च तन्नानावयवानां समूह एव–ततश्च नैकं किञ्चित् सिध्यतीत्यत आह नाणुसमूह–इति । यद् गृह्यते इन्द्रियैर्न तदणुसमूहमात्रं भवितुमर्हति–तथासति तददृश्यमेव स्यादणूनां परमसूक्ष्मत्वेनातीन्द्रियत्वात् । ततोऽपि किमित्यत आह अणुसमूह इति । घटादिर्गृह्यत इति–नापलपितुं शक्यम्–अणुसमूहमात्रमतीन्द्रियमित्यपि सर्वसम्मतम्–एवं च यद् गृह्यते तदणुभ्यो व्यतिरिक्तं तैरारब्धं किञ्चिदेकमेवावयवीति सिद्धमित्यर्थः ।

दूषणान्तरमभिधास्यन् पूर्वपक्षतात्पर्यमनुवदति अथाप्येतदिति । अनुक्तमिति–भावलक्षणपृथक्त्वादिति हेतुमुक्त्वा पश्चादपरं हेत्वन्तरमुच्यत इत्यर्थः । तदेव हेत्वन्तरमनुवदति नास्त्येक इति । घटादिरेको भावो नास्ति किन्त्वनेकगुणानामनेकावयवानां च समुदायरू
एवासावित्यर्थः ॥

(भा०)एकानुपपत्तेर्नास्त्येव समूहः ।"नास्त्येको भावो यस्मात्समूहे भावशब्दप्रयोगः" । एकस्य चानुपपत्तेः समूहो नोपपद्यते-एकसमुच्चयो हि समूह इति । व्याहतत्वादनुपपन्नं—नास्त्येको भाव-इति । यस्य प्रतिषेधः प्रतिज्ञायते समूहे भावशब्दप्रयोगादिति हेतुं ब्रुवता-स एवाभ्यनुज्ञायते-एकसमुच्चयो हि समूह इति । समूहे भावशब्दप्रयोगादिति च समूहमाश्रित्य प्रत्येकं समूहिप्रतिषेधो–नास्त्येको भाव–इति । सोऽयमुभयतो व्याघाताद्यत्किञ्चन वाद इति ॥ ३६ ॥

(ख०)तन्निराकरोति एकानुपपत्तेरिति। समुदायोऽपि बहुभिः प्रत्येकं भिन्नैरेव समुदायिभिः सम्पद्यतेऽतो यदि एकः कश्चिन्नास्ति तर्हि समुदायस्याप्यभाव एवेत्यर्थः। अनुक्तस्यैव पूर्वपक्षहेतोस्तात्पर्यं स्फोरयति नास्तीति । यस्माद् घटादिसंज्ञाशब्दो गुणानामवयवानां च समूहमेव वक्त्यतो नास्ति कश्चिदेको भाव इत्यर्थः ॥ प्रागुक्तमेव दूषणम्पुनराह–एकस्येति । उक्तार्थमेतत् । ततः किमित्यत आह–व्याहतत्वादिति–एको भावो नास्ति—समुदायश्चास्तीति मिथो व्याहतं वच इत्यर्थः। तदेव स्पष्टयति यस्य प्रतिषेध इति। 'नास्त्येको भाव इति' यस्य भावस्यैकत्वप्रतिषेधः प्रतिज्ञायते स एवैको भावोऽभ्यनुज्ञायते 'समूहे भावशब्दप्रयोगात्' इति हेतुं ब्रुवतेत्यर्थः । कथमभ्यनुज्ञायत इत्यत आह एकेति । समूहो हि बहुभिरनेकैरेव सम्पादितो भवतीत्यतः समूहं स्वीकुर्वता भावानां पृथक्त्वमेकत्वं च स्वीकृतम्भवतीत्यर्थः।एवं प्रतिज्ञया हेतोर्व्याघातमुक्त्वाऽधुना हेतुना प्रतिज्ञाया व्याघातमाह समूहे भावेति । समूहे भावशब्दप्रयोगादिति हेतुवाक्ये समूहोऽभ्युपगम्यते–अथ च नास्त्येको भाव इति प्रतिज्ञावाक्ये समूहगतसमूही प्रतिषिध्यते–प्रत्येकं सकलसमूहिप्रतिषेधश्च समूहस्यापि प्रतिषेधे पर्यवस्यतीत्यर्थः । उपसंहरति सोऽयमिति । उक्तव्याघातद्वयेन पराहतत्वादे-

(१०) सर्वशून्यतानिराकरणप्रकरणम् ।

(भा०) अयमपर एकान्तः —

(सू०)“सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः” ॥३७॥

(भा०)“यावद्भावजातं तत्सर्वमभावः । कस्मात् ? भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः । असन् गौरश्वात्मना–ऽनश्वो गौरसन् अश्वो गवात्मना–ऽगौरश्व–इत्यसत्प्रत्ययस्य प्रतिषेधस्य च भावशब्देन सामानाधिकरण्यात् सर्वमभाव इति” ॥

(ख०)कप्रतिषेधवादः सर्वथाऽनादरणीय एवेत्यर्थः ॥ ३६ ॥

सर्वशून्यतायां हि कार्यकारणभावासम्भव इति तन्निराकरणाय प्रकरणमारभमाणः सर्वशून्यतावादं प्रस्तौति–अयमपर इति ।

शून्यतावादमुत्थापयति सर्वमभाव इति सूत्रम् । ‘सर्वमभाव’ इति प्रतिज्ञा–तत्र हेतुः ‘भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः’ सर्वेषां पदार्थानां परस्पराभावरूपतैव यत इत्यर्थः ।

सूत्रार्थं विवृणोति यावदिति । भावजातमिति । सर्वे भावा इति यावत् । पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरम्–भावेष्विति । तत् विवृणोति असन् गौरिति । यथा गौरनश्वस्तथाऽश्वोऽप्यगौरेव–एवं च सर्वे भावशब्दाः पदार्थसंज्ञाशब्दाः ‘असत्प्रत्ययस्य’ अभावज्ञानस्य ‘प्रतिषेधस्य’ निषेधस्य च समानाधिकरणाः–यथाऽसति पटे उच्यते ‘अपट’ इति तथैव–गव्यप्युच्यते ‘अनश्व’ इति । तस्माच्च सर्वेषामभावरूपतैवेत्याशयः । प्रयोगश्च–सर्वे भावशब्दा असद्विषयाः असत्प्रत्ययप्रतिषेधाभ्यां सामानाधिकरण्यात् अनुत्पन्नप्रध्वस्तपटशब्दवदिति ॥

शून्यतावादश्चेत्थं समुल्लसति–प्रमाणादयः खल्वमी परस्परानात्मतयाऽसदितिप्रत्ययस्य नञश्च गोचरा अनुभूयन्ते । अतस्तद्वाचिनां शब्दानां तत्सामानाधिकरण्यम् । ततः प्रमाणादयोऽसन्तोऽनुत्पन्नप्रध्व-

(भा०) प्रतिज्ञावाक्ये पदयोः प्रतिज्ञाहेत्वोश्च व्याघातादयुक्तम् ।

अनेकस्याशेषता सर्वशब्दस्यार्थो भावप्रतिषेधश्चाभावशब्दस्यार्थः । पूर्वं सोपाख्यमुत्तरं निरुपाख्यम् । तत्र समुपाख्यायमानं कथं निरुपाख्यमभावः स्यादिति । न जात्वभावो निरुपाख्योऽने-

---

(ख०)स्तपटवत्॥अपि चामी भावा नित्या अनित्या वा । नित्यत्वे सर्वसामर्थ्यरहितस्यासत्त्वम् । न हि नित्यं क्वचित्कार्य उपयुज्यते क्रमाक्रमानुपपत्तेरित्युक्तम् । अनित्यत्वे तु विनाशस्वभावाश्चेद् द्वितीयादिक्षणेष्विव प्रथमक्षणेऽपि न स्युः । सत्त्वे वा नामी विनाशस्वभावाः । अतत्स्वभावत्वे वा क्षणान्तरेऽपि न नश्येयुः । नो खलु नीलं स्वकारणादुपजातं कारणसहस्रैरपि पीतं कर्तुं शक्यमिति विनाशस्वभावकत्वमकामेनाप्यनित्यानामेषितव्यम् । तस्माद् भावानां शून्यतैव पारमार्थिकी । कल्पितया त्ववस्तुसत्या सन्त इव भासन्ते भावा इति ॥

शून्यवादमनूद्योत्सूत्रमेव तावद् दूषयति प्रतिज्ञावाक्य इति । पूर्वपक्षवाक्ये प्रतिज्ञापदयोः प्रतिज्ञाहेत्वोश्चेति व्याघातद्वयम् ।

तत्र तावत् ‘सर्वमभाव’ इति प्रतिज्ञावाक्ये तद्गतपदयोर्व्याघातम्प्रदर्शयति अनेकस्येति । ‘सर्वम्’–‘अभावः’ इति द्वे पदे–तत्र सर्वपदाभिधेयमनेकस्य भावस्याशेषतेति अभावपदस्य चाभिधेयो भावस्य प्रतिषेध इति । ततः किमित्यत आह पूर्वमिति । अशेषा अनेके हि ‘सोपाख्या’ यत्किञ्चित्स्वभाववन्तः भावप्रतिषेधस्त्वभावरूपो ‘निरुपाख्यो’ निःस्वभाव एव । तयोः परस्परं सामानाधिकरण्यासम्भवं प्रदर्शयति तत्रेति । यत् ‘सोपाख्यं’ तत् कदापि ‘निरुपाख्यं’ न भवितुमर्हतीति सोपाख्यं ‘सर्वं’ निरुपाख्याभावतया प्रतिज्ञातुं न शक्यते । ननु मा भूत्सोपाख्यस्य सर्वस्य निरुपाख्याभावतया प्रतिज्ञानं विपरीतं तु भवितुमर्हतीत्यत आह न जात्विति । निरुपाख्योऽभावोऽपि सोपा-

(भा०) कतयाऽशेषतया शक्यः प्रतिज्ञातुमिति।

"सर्वमेतदभाव इति चेत्—यदिदं सर्वमिति मन्यसे तदभाव इति"। एवं चेत्—अनिवृत्तो व्याघातः। अनेकमशेषं चेति नाभावे प्रत्ययेन शक्यं भवितुम्। अस्ति चायं प्रत्ययः सर्वमिति। तस्मान्नाभाव इति।

प्रतिज्ञाहेत्वोश्च व्याघातः। सर्वमभाव—इति भावप्रतिषेधः

(स्व०)ऽन्यसर्वशब्दाभिधेयानेकाशेषतया प्रतिज्ञातुं न शक्यत इत्यर्थः। न ह्यत्यन्तासन्निरुपाख्यं 'सर्वमिति' वा 'भाव इति' वा ज्ञानस्य गोचरः—असद्वाऽनिर्वचनीयं वा न ज्ञानगोचरः—अपि तु सदेव सदन्तरात्मना। तथाच कुतोऽत्यन्तासतः कल्पनागोचरत्वमपीति तात्पर्यकृतः। व्याघातपरिजिहीर्षया परः प्रतिज्ञातार्थस्याभिप्रायं प्रकटयति सर्वमेतदिति। सर्वमभाव इति प्रतिज्ञावाक्यस्यायमेवार्थो यत् 'यद्भवान् सर्व इति व्यपदिशति स अभाव एवेति'—एवं च प्रतिज्ञातं सामानाधिकरण्यं सुसम्पादमेवत्यर्थः। तत्परिहरति एवं चेदिति। 'अनेकमशेषं चेति प्रत्ययेन अभावे न भवितुं शक्यमिति' सम्बन्धः। यद् वयं सर्व इति व्यपदिशामस्तदभाव एवेति प्रतिज्ञावाक्यम्—अनेकस्याशेषतामेव च वयं सर्व इति व्यपदिशामः—तथाच अनेकमशेषमभाव इति प्रतिज्ञार्थः पर्यवस्यति सोऽपि व्याहत एवेति, तथाहि अभावविषये 'अनेकमशेषं चेति' ज्ञानं न भवितुमर्हति। ननु मा भूदेवं प्रत्ययः ततः किमित्यत आह—अस्ति चायमिति। अनेकमशेषमिति प्रत्ययः सर्वशब्देन जन्यत एव—तथाच सर्वमभाव इति वदतोऽनेकमशेषं चाभाव इत्येवार्थं उक्तो भवति—स च व्याहत एवेत्यर्थः। उपसंहरति तस्मादिति -'नाभावः' सर्वमिति शेषः ॥

प्रतिज्ञापदयोर्व्याघातं प्रदर्श्य प्रतिज्ञाहेत्वोर्व्याघातं प्रदर्शयति प्रतिज्ञाहेत्वोरिति। 'सर्वमभाव' इति वाक्ये सर्वस्याभावत्वमुक्तम्-पुनश्च

(भा०)प्रतिज्ञा, भावेष्वितरेतराभावासिद्धेरिति हेतुः। भावेष्वितरेतराभावमनुज्ञायाश्रित्य चेतरेतराभावसिद्धौ सर्वमभाव इत्युच्यते यदि सर्वमभावो–भावेष्वितरेतराभावसिद्धेरिति नोपपद्यते। अथ भावेष्वितरेतराभावसिद्धिः सर्वमभाव इति नोपपद्यते ॥ ३७ ॥

सूत्रेण चाभिसम्बन्धः—

(सू०) न, स्वभावसिद्धेर्भावानाम् ॥३८॥

(भा०) न सर्वमभावः । कस्मात् ? स्वेन भावेन सद्भावाद्भावानाम् । स्वेन धर्मेण भावा भवन्तीति प्रतिज्ञायते । "कश्च

(ख०)भावेष्विति हेतुवाक्ये भावेष्विति पदं प्रयुक्तं तेन च नानाभावानामस्तित्वमुररीकृतम् । तेष्वितरेतराभावरूपताऽऽरोपिता। व्याघातं स्पष्टयति यदीति ॥ ३७ ॥

उत्सूत्रं दूषणमुक्त्वा भाष्यकारः सौत्रं दूषणमुपस्थापयति सूत्रेण चेति । 'अभिसम्बन्धो'–दूषणस्येति शेषः ।

शून्यवादं दूषयति न स्वभावेति सूत्रम् । 'स्वो भावो' धर्मो द्रव्यादीनां सदादिः–अथवा 'स्वभावः' स्वरूपं भावानाम्–येनामी भावाः स्वभावात् व्यावर्तन्ते तस्य 'सिद्धेः' । अथवा असन्निितिप्रत्ययस्य गवि 'अश्वात्मनेति' विशेषणात्–गौरित्यस्य गाम्परिहृत्याश्वादिभिः सम्बन्धाद् गोभावसिद्धेः । एवमश्वादिष्वपीति–'स्वभावसिद्धेर्भावानां नाभाव' इत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचष्टे–न सर्वमिति । पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरभूतं स्वभावसिद्धेर्भावानामिति सूत्रोक्तं हेतुं विवृणोति स्वेन भावेनेति । भावानां स्वेन भावेन 'सिद्धेः' सद्भावात् सत्त्वादिति यावत् । तदेव व्याचष्टे स्वेन धर्मेणेति । यस्मात् भावाः स्वेन धर्मेणैव भवन्ति वर्त्तन्ते–न तेऽभावरूपा इति प्रतिज्ञास्वरूपम् । स्वभावसिद्धेरिति यदुक्तं तत्र

(भा०)स्वो धर्मो भावानाम्?"द्रव्यगुणकर्मणां सदादि सामान्यम्। द्रव्याणां क्रियावदित्येवमादिर्विशेषः। स्पर्शपर्यन्ताः पृथिव्या इति च प्रत्येकं चानन्तो भेदः। सामान्यविशेषसमवायानां च विशिष्टा धर्मा गृह्यन्ते। सोऽयमभावस्य निरुपाख्यत्वात् सम्प्रत्यायकोऽर्थभेदो न स्यात्। अस्ति त्वयम्। तस्मान्न सर्वमभाव इति।

(ख०)भावो धर्म इत्युक्तम्–अधुना कः स धर्मो येन भावा भवन्तीति पृच्छति कश्चेति। तत्रोत्तरम् द्रव्येति। स्वधर्मो भावानां बहुधा विभक्तः। तत्र तावत् द्रव्यगुणकर्मसु सर्वेषु धर्मः 'सदादिः' सत्त्वाभिधेयत्वप्रमेयत्वादिरूपः। स च सर्वेषु द्रव्यगुणकर्मसु साधारण इत्याह सामान्यमिति। क्रियावत्त्वम् गुणाश्रयत्वमित्यादिश्च धर्मो सकलद्रव्येषु साधारणः सन् द्रव्याणि गुणकर्मभ्यो विशिनष्टीति स 'विशेष' इत्युक्तम्। एवमेव स्पर्शपर्यन्ता गुणा पृथिव्या अन्येभ्यो द्रव्येभ्यो विशेषका इत्येवमनन्तो 'भेदः' प्रकारः भावानां स्वधर्मस्य। न खलु द्रव्यगुणकर्मणामेव स्वधर्मा अपि त्वन्येषामपि पदार्थानामित्याह सामान्येति। वक्तव्यमुपसंहरति सोऽयमिति। उक्तोऽर्थभेदः सकललोकप्रत्यक्षसाक्षिकः अर्थानाम्परस्परव्यवच्छेदको धर्मविशेषो न स्याद् यदि सर्वोऽभाव एव स्यात्। तत्र हेतुः निरुपाख्यत्वादिति। अभावोऽभावत्वादेव निर्विशेषणो निर्धर्मको भवति–अतो यदि सर्वमभावः स्यान्न स्युर्भावानामुच्च व्यवच्छेदका धर्मा इत्यर्थः। 'सम्प्रत्यायक' इति सकललोकप्रत्ययसाक्षिक इति–अथवा परिचायको व्यवच्छेदक इति यावत्। भावानामर्थभेदस्तु सकलजनप्रत्ययसाक्षिकोऽस्त्येवेत्याह अस्ति त्विति। अयमिति अर्थभेद इति यावत्। निगमयति तस्मादिति। एवं च 'न सर्वमभावः भावानां परस्परव्यवच्छेदकधर्माणां सत्त्वात् अभावस्य निरुपाख्यत्वात्तादृशधर्मासम्भवात्' इति पर्यवसितोऽर्थः।

स्वभावसिद्धेरित्यस्य सूत्रस्थपदस्य व्याख्यानान्तरमुपन्यस्यति

(भा०)अथवा न स्वभावसिद्धेर्भावानामिति-स्वरूपसिद्धेरिति।गौरिति प्रयुज्यमाने शब्दे जातिविशिष्टं द्रव्यं गृह्यते,नाभावमात्रम् । यदि च सर्वमभावः गौरित्यभावः प्रतीयेत गोशब्देन चाभाव उच्येत। "कस्मान्न गोशब्देन चाभाव उच्यते ?"यस्मात्तु गोशब्दप्रयोगे द्रव्यविशेषः प्रतीयते नाभावः। तस्मादयुक्तमिति।

अथवा न स्वभावासिद्धेरिति। असन् गौरश्वात्मनेति असन् गौर्गवात्मना इति कस्मान्नोच्यते ? अवचनाद्गवात्मना गौरस्तीति स्वभावसिद्धिः। अनश्वोऽश्व इति वा गौरगौरिति वा कस्मान्नोच्यते ? अवचनात्स्वेन रूपेण विद्यमानता द्रव्यस्येति-विज्ञायते ।

(ख०)अथ वेति।'स्वभावः'अस्मिन् पक्षे स्वरूपमेव,न स्वो धर्मः। किन्तत् स्वरूपमिति स्पष्टयति गौरितीति । गोत्वजातिविशिष्टो व्यक्तिविशेषः गोशब्दार्थः प्रतीयते—स च भावरूप एव नाभावरूप इत्यर्थः । उक्तमर्थं प्रकृते योजयति यदीति—सर्वस्याभावरूपत्वे गवादयोऽभावरूपा एव गृह्येरन् गवादिशब्देभ्यश्चाभाव एव प्रतीयेत । ननु भवत्वेवम्-का नो हानिः-भवतु गवादिशब्देभ्योऽभावप्रतीतिरेवेति पृच्छति—कस्मान्नेति । तत्रोत्तरं यस्मादिति। यदा यदा गोशब्दः प्रयुज्यते तदा तदा द्रव्यविशेष एव प्रतीयते नाभावमात्रमिति सर्वजनप्रतीतिस्तस्मात् सर्वमभाव इति वचनमयुक्तमित्यर्थः ।

स्वभावसिद्धेरित्यस्य तृतीयव्याख्यानमाह अथ वेति । यदि सर्वं निरुपाख्यमेव तर्हि यत्र भवान् गामश्वात्मना असन्तं ब्रवीति—तत्र को हेतुरित्यपेक्षायामाह गवात्मनेति । यत्तथा न ब्रवीति भवान् तत्रायमेव हेतुर्यद् यथा गौरश्वात्मनाऽसन् न तथा गवात्मना अपितु गवात्मना स सन्नेव । एवं च गवादीनां सत्स्वभावसिद्धिरेव सूत्रस्थस्वभावसिद्धिपदेन विवक्षितेत्यर्थः । उक्तमेवार्थं प्रकारान्तरेण द्रढयति अनश्व इति । एवं चाश्वो द्रव्यान्तरात्मनाऽसन्नप्यश्वात्मना सन्नेवेत्यर्थः ॥

(भा०) अव्यतिरेकप्रतिषेधे च (असंयोगादिसम्बन्धो व्यतिरेकोऽत्राव्यतिरेकोऽभेदाख्यसम्बन्धः,तत्प्रतिषेधे)भावेनासत्प्रत्ययस्य सामानाधिकरण्यम् । यथा -न सन्ति कुण्डे बदराणीति असन्गौरश्वात्मनाऽनश्वो गौरिति च गवाश्वयोरव्यतिरेकः प्रतिषिध्यते-गवाश्वयोरेकत्वं नास्तीति । तस्मिन्प्रतिषिध्यमाने भावेन गवा सामानाधिकरण्यमसत्प्रत्ययस्य—असन् गौरश्वात्मनेति । यथा—न सन्ति कुण्डे बदराणीति—कुण्डे बदरसंयोगे प्रतिषिध्य-

---

(ख०)ननु यदि सर्वेषां भावानां भावरूपतैव—कथं तर्हि गोरनश्वत्वमश्वस्य वाऽगोत्वमित्यत आह अव्यतिरेकेति । अत्रैवं वाक्यसम्बन्धः अव्यतिरेकप्रतिषेधे च भावेनाप्यसत्प्रत्ययस्य सामानाधिकरण्यं दृश्यते यथा न सन्ति कुण्डे बदराणीति—असंयोगादिसम्बन्धो व्यतिरेकोऽत्राव्यतिरेकोऽभेदाख्यसम्बन्ध' इति । यथा कस्यचिद् भावस्य'अव्यतिरेकप्रतिषेधे' तादात्म्यप्रतिषेधो भवति तदा भावोऽप्यसत्प्रत्ययसमानाधिकरणो भवति यथा कुण्डे वदराणि न सन्तीत्यत्र भावानामपि वदराणामसत्प्रत्ययसामानाधिकरण्यम् भवत्येव । अव्यतिरेकप्रतिषेध इत्यत्राव्यतिरेकपदस्यार्थं विवृणोत्यवान्तरवाक्येनासंयोगादिसम्बन्ध इत्यादिनाऽभेदाख्यसम्बन्ध इत्यन्तेन । एवं च अव्यतिरेकोऽपृथक्त्वम् अभेदः तादात्म्यमिति पर्यायाः ।। उक्तं नियमं प्रकृते योजयति असन् गौरिति । 'असन् गौरश्वात्मना 'अनश्वो गौ'रित्यत्र च गव्यश्वस्याभेदः प्रतिषिध्यते । तस्य फलितमाह गवाश्वयोरेकत्वमिति । एवमप्युक्तस्याव्यतिरेकप्रतिषेध इत्यादिनियमस्य कथमत्रोपयोग इत्यत आह तस्मिन्निति । गवाश्वयोरभेदे प्रतिषिध्यमाने—'असन् गौरश्वात्मने'त्यत्र—'भावेन गवा' भाववाचिना गोपदेन—'असत्प्रत्ययस्य' -असन् इति प्रत्ययस्य-सामानाधिकरण्यं 'दृश्यते' । उक्तं कुण्डबदरदृष्टान्तं योजयति यथा न सन्तीति । कुण्डबदरसंयोगोऽत्र प्रतिषिध्यते—एवं चात्र 'सद्भिः'—भावैः

(भा०)माने सद्भिरसत्प्रत्ययस्य सामानाधिकरण्यमिति ॥ ३८ ॥

(सू०) "न स्वभावसिद्धिरापेक्षिकत्वात्" ॥ ३९ ॥

(भा०) "अपेक्षाकृतमापेक्षिकम् । ह्रस्वापेक्षाकृतं दीर्घं दीर्घापेक्षाकृतं ह्रस्वम् । न स्वेनात्मनावस्थितं किञ्चित् । कस्मात्? अपेक्षासामर्थ्यात् । तस्मान्न स्वभावसिद्धिर्भावानामिति" ॥ ३९ ॥

(ख०)दरैः असत्प्रत्ययसामानाधिकरण्यं दृश्यते॥एवं चासत्प्रत्ययसामानाधिकरण्यात् सर्वमभाव इति यत्पूर्वपक्षभाष्य उक्तं तन्न युक्तम्—यतोऽसत्प्रत्ययसामानाधिकरण्यं भावैरपि बहुधा भवत्येवेति प्रदर्शितम् । ततश्चासत्प्रत्ययसामानाधिकरण्यादिति अभावत्वसाधनेऽहेतुरनैकान्तिकत्वादिति निर्गलितोऽर्थः ।

सर्वमेतत्स्पष्टीकृतं तात्पर्यकृद्भिः तद्यथा—असच्छब्दः खलु भावविशेषणं सदेवाभिधत्ते । एवमसत्प्रत्ययोऽपि भावविशेषणं सदेवावलम्बते । यथा शुक्लशब्दः शुक्लगुणविशिष्टे पटे वर्त्तते । तथा सत्प्रत्ययाभिधानयोरुपपन्नं भाववाचिना पदेन सामानाधिकरण्यमित्यर्थः । भावश्च कश्चिन्नित्यः कश्चिदनित्यः । तत्र नित्यस्य अर्थक्रियाकारित्वमुपपादितं क्षणभङ्गभङ्गे । अनित्योऽपि न विनाशस्वभावो भावः । कारणान्तरात्तु विनश्यति । यत्तूक्तं न शक्यं नीलं पीतं कर्त्तुमिति—तत्र ब्रूमः—शक्य एव नीलः पीतः कर्त्तुम् । आमश्यामः कुम्भो वह्निसंयोगाद्रक्त इति ॥३८॥

स्वभावसिद्धेरिति सिद्धान्त्युक्तं हेतुमाक्षिपति शून्यवादी—न स्वभावेति सूत्रम् । भावानां स्वभावसिद्धिरेव नास्ति—कुतः—सर्वेषां भावानामापेक्षिकत्वात् । तथा च सिद्धान्तिनो हेतुरसिद्ध इति सूत्रार्थः ।

सूत्रार्थं विवृणोति अपेक्षेति । ननु भवतु सर्वमापेक्षिकं ततः किमित्यत आह न स्वेनेति । पृच्छति कस्मादिति । उत्तरयति अपेक्षेति । उपसंहरति तस्मादिति । स्वभावो नाम न किञ्चिदस्ति यस्य

(सू०) व्याहतत्वादयुक्तम् ॥ ४० ॥

(भा०)यदि ह्रस्वापेक्षाकृतं दीर्घं, ह्रस्वमनापेक्षिकम्। किमिदानीमपेक्ष्य ह्रस्वमिति गृह्यते। अथ दीर्घापेक्षाकृतं ह्रस्वं, दीर्घमनापेक्षिकम्। किमिदानीमपेक्ष्य दीर्घमिति गृह्यते। एवमितरेतराश्रययोरेकाभावे पराभावादुभयाभाव इति—दीर्घापेक्षाव्यवस्थाऽनुपपन्ना।

स्वभावसिद्धावसत्यां समयोः परिमण्डलयोर्वा द्रव्ययोरापेक्षिके दीर्घत्वह्रस्वत्वे कस्मान्न भवतः? अपेक्षायामनपेक्षायां

(ख०)सिद्धेर्भावानां सत्त्वं सिध्येदित्यर्थः। सर्वे भिन्नस्वभावा भावा इति सार्वजनीना प्रतीतिः। भिन्नत्वं च सर्वमन्यापेक्षम्। तथाहि नीलं 'भिन्नं' पीताद्यपेक्षया, न तु स्वभावतः। एवं ह्रस्वत्वदीर्घत्वे परत्वापरत्वे पितापुत्रादयः परापेक्षा एव दृश्यन्ते। यच्च परापेक्षं न तद् भाविकं तात्त्विकम्। यथाजपाकुसुमापेक्षः स्फटिकस्यारुणिमेत्याक्षेपाशयः॥३९॥

आक्षेपं परिहरति व्याहतत्वादिति सूत्रम्। सूत्रं व्याचष्टे यदीति। नास्त्यापेक्षिकत्वं धर्माणामतोऽसिद्धो हेतुरित्यर्थः। आपेक्षिकत्वाभावमेव प्रकटयति ह्रस्वापेक्षेति। यदि परस्परापेक्ष एव ह्रस्वत्वदीर्घत्वे तर्ह्युभयाभाव एव पर्यवसन्न इति भावः। ततः किमित्यत आह दीर्घत्वह्रस्वत्वादीनामापेक्षिकत्वानुपपत्तिरित्यर्थः।

परोक्तं हेतुं दूषयित्वा स्वभावस्य सिद्धौ साधकान्तरमाह स्वभावसिद्धाविति। यदि स्वभावो नाम न किञ्चिदस्ति तर्हि अपेक्षैव न सम्भवति। यदि स्वभावसिद्धिं विनैवापेक्षाभेदाद्दीर्घादिभेदा भवन्ति तदा सर्वमपेक्ष्य सर्वस्य सर्वत्र दीर्घह्रस्वादिप्रत्ययः स्यात्। न तु तुल्यपरिमाणौ परमाणू उपलभमान ईश्वरः परमाणुमपेक्ष्य परमाण्वन्तरे दीर्घह्रस्वादिप्रत्ययान् करोति अतो नापेक्षाकृताः प्रत्यया इत्यर्थः॥ अपेक्षायामिति—यदि परमाणूनां स्वभावो न कश्चिदस्ति

(भा०)च द्रव्ययोरभेदः । यावती द्रव्ये अपेक्षमाणे तावती एवानपेक्षमाणे । नान्यतरत्र भेदः । आपेक्षिकत्वे तु सत्यन्यतरत्र विशेषोपजनः स्यादिति ।

“किमपेक्षासामर्थ्यमिति चेत्”—द्वयोर्ग्रहणेऽतिशयग्रहणोपपत्तिः । द्वे द्रव्ये पश्यन्नेकत्र विद्यमानमतिशयं गृह्णाति तद्दीर्घमिति व्यवस्यति । यच्च हीनं गृह्णाति तद्ध्रस्वमिति व्यवस्यतीति । एतच्चापेक्षासामर्थ्यमिति ॥ ४० ॥

(व्या०)तर्हि यथापेक्षायां सत्यां ‘द्वौ परमाणू’इति बुद्धिस्तथैवापेक्षायामसत्यामपि । एवं च यथा ‘अपेक्षमाणे’—अपेक्षायां सत्याम् ‘यावती’ यावत्संख्यके (प्रकृते द्विसंख्यके) द्रव्ये तावती एव ‘अनपेक्षमाणे’ अपेक्षायामसत्यामपीति भावः । ततः किमित्यत आह—आपेक्षिकत्व इति । उक्तप्रकारेण ‘द्वौ परमाणू’ इति बुद्धेः सर्वत्र सत्त्वात् तयोः परस्परापेक्षाकृता ह्रस्वत्वदीर्घत्वबुद्धिः स्यादेवेत्यर्थः ॥

ननु किमापेक्षिकत्वं नाम नैव किञ्चिदस्ति—यद्यस्ति तद्वा सा किं करोतीति पृच्छति किमपेक्षेति।उत्तरम् द्वयो।रिति।द्वे द्रव्ये इति बुद्धेरनन्तरम् तयोर्विषये ‘अयं ह्रस्वोऽयं दीर्घ’ इति परस्परभेदः प्रतीयते—स चापेक्षाकृत एवेत्यर्थः । एतदेव विशदयति द्वे द्रव्ये इति । उपसंहरति एतदिति—द्वयोर्द्रव्ययोः परस्परभेद एवापेक्षाकृतो न तु वस्तूनां स्वभावोऽपि तथेत्याशयः ॥ उपपादितश्चायं विशदं तात्पर्यकृता । तद्यथा—परिमाणभेदो हि दीर्घत्वं ह्रस्वत्वं च । स च भावानामौत्पत्तिकः । केवलं तस्यातिशयानतिशयौ परस्परग्रहणाधीनौ । तथाहीक्षुयष्टेर्वेणुयष्टितो ‘ह्रस्वत्वं’ अल्पीयस्संख्यायोगिहस्तपरिमितत्वमेव ‘अनतिशयः’—वेणुयष्टेस्तु दीर्घत्वमतिशयः,तच्च भूयस्संख्यायोगिहस्तपरिमितत्वम् । तच्चेदमतिशयानतिशयादि प्रतियोगिनिरूपणाधीननिरूपणम्, न तु प्रतियोग्यधीनोत्पत्तीति न वस्तुधर्मोऽयं परापेक्षः ।

(११)सङ्ख्यैकान्तवादनिराकरणप्रकरणम् ।

(भा०) अथेमे सङ्ख्यैकान्ताः—

(ख०) भिन्नत्वं च भेदः । स च वस्तुविशेषनिरूपणे एव वस्त्वन्तरमपेक्षते, न चोत्पत्तौ । एवं पितृत्वमपि व्यवस्थिता जनकशक्तिरिव-सा जन्यनिरूपणाधीननिरूपणा, न तु तदधीनोत्पत्तिः । परत्वापरत्वादयस्त्वपेक्षाबुद्धिनिमित्ततया परापेक्षोत्पत्तिका अपि लोकयात्रां वहन्तो न शक्याः प्रत्याख्यातुम् । तावता 'तेषामधिकरणे निरपेक्षो भावो न भवतीति' न । इति सर्वमवदातमिति ।

व्याहत्वादिति सूत्रे व्याघात एवोद्भावितः । स च व्याघातो व्याख्यातो वार्तिककृता । सर्वमभाव इति सर्वथा चायं वादो व्याहतः । कुतो व्याघातः। (१)आदौ तावत् प्रमाणोपपत्त्यनुपपत्ती। सर्वमभाव इति ब्रुवाणः प्रमाणं पर्यनुयोज्यः । यदि ब्रूते—व्याहतं भवति । अथ नाभिधत्ते-अर्थोऽस्य न सिध्यति प्रमाणाभावादेव। (२) पुनः सर्वमभाव इति वाक्यम्–तस्य यद्यभिधेयमर्थम्प्रतिपद्यते, पूर्ववद्व्याघातः । अथ न प्रतिपद्यते वर्णोच्चारणमात्रमनर्थकमिति । (३)पुनः सर्वमभाव इति च वाक्यस्य प्रतिपादयितारं प्रतिपत्तारं च यदि प्रतिपद्यते पूर्ववद्व्याघातः। (४)पुनः 'सर्वमभावः' 'सर्वं भाव' इति च वाक्ये । यद्यनयोर्भेदं प्रतिपद्यते व्याहतं भवति, अथ न प्रतिपद्यते विशेषोपादानं व्यर्थम् ॥ सोऽयं सर्वाभाववादो यावद्यावद् विचार्यते तावत्तावदुपपत्तिं न सहते-इति ॥ ४० ॥

एकमेव तत्त्वम्–द्वे एव तत्त्वे-त्रीण्येव तत्त्वानि—चत्वार्येव तत्त्वानि–पञ्चैव तत्त्वानीत्येते सङ्ख्यैकान्तवादा–सङ्ख्या 'एकान्ता' नियमिता येषु वादेषु ते तथोक्ताः -न्यायसिद्धान्तविरुद्धा अधुना शून्यवादानन्तरं परीक्ष्यन्ते ॥ न च वाच्यम् "तत्त्वद्वयादिवादाः किमर्थमुपन्यस्यन्ते-न हि तेषु न्यायाभिमतसमुच्चयविरोध" इति । एका

(भा०)सर्वमेकं सदाविशेषात्। सर्वं द्वेधा नित्यानित्यभेदात्।

(ख०)न्तिके हि द्वैते (द्वे एव तत्त्वे इत्यस्मिन् वादे) द्वयोरपि सदातनत्वे कार्योपयोगे कादाचित्कसामग्र्यसम्भव एव। एवं त्रित्वादिवादेष्वपि द्रष्टव्यम्।

तत्र प्रथमः सङ्ख्यैकान्तवादो ब्रह्माद्वैतवादिनाम्। तं सङ्क्षेपेण सूचयति–सर्वमेकमिति । एकमेव तत्त्वम्–कुतः–सत्त्वेनानुगमात्सर्वेषामिति । इदमस्याकूतम्। न तावदयं नामरूपप्रपञ्चः प्रकाशाद्भिन्नः सन् प्रकाशितुमर्हति–जडस्य स्वयं प्रकाशासम्भवात्। तथाच ज्ञानाद्भिन्नस्य नामरूपप्रपञ्चस्य प्रकाशासम्भवात् ज्ञानस्यैवैकस्येदं सर्वं विवर्त्त इति युक्तमभ्युपगन्तुम्। न च प्रकाशात्मानो घटादय एवोदयव्ययधर्मिणः परस्परव्यावृत्ताः सन्त्विति साम्प्रतम्–तद्व्यावृत्तिग्रहणे प्रमाणाभावात्। सा हि यद् यतो व्यावर्त्तते तदुभयग्रहे गृह्येत। न च विज्ञानानि विलक्षणानि स्वरूपमात्रावस्थितानि परस्परवार्त्तानभिज्ञानि ज्ञानान्तरमपि गृहीतुमुत्सहन्ते प्रागेव स्वस्माद् व्यावर्त्तयितुम्। न च निषेध्यनिषेधाधिकरणग्रहकरणो व्यावृत्तिग्रहः स्वकारणेन समसमयोत्पादो भवितुमर्हति–तादृशोः सव्येतरविषाणयोरिव कार्यकारणभावाभावात्। न चैकं विज्ञानं क्षणिकं निषेध्यनिषेधाधिकरणे गृहीत्वा पश्चादिदं गृह्णातीति युक्तम्–क्षणिकस्य क्रमाक्रमवद्व्यापारायोगात्। न चैकं विज्ञानं निषेध्यनिषेधाधिकरणे गृह्णात्यथ ज्ञानान्तरं निषेधतीति युक्तम्–चैत्रगृहीतेऽपि तास्मिन् मैत्रस्य निषेधज्ञानप्रसङ्गात्। न च ज्ञानस्वरूपग्रह एवास्य निषेधग्रह इति इति साम्प्रतम्। एवं हि संभवेद्यदि स्वरूपतदन्यव्यावृत्त्योरेकत्वं स्यात्। तत्र व्यावृत्तिस्वभावो वा भावो–भावस्वरूपा वा व्यावृत्तिः। तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे व्यावृत्तेस्तुच्छत्वात् तत्स्वभावाभावभेदास्तुच्छाः स्युः। ततश्च वचोभङ्ग्यन्तरेण शून्यवादप्रसङ्गः। इतरस्मिंस्तु कल्पे विधिरूपो भाव एव व्यावृत्तिरिति विधिरूपतया च ते न

(भा०)सर्वं त्रेधा ज्ञाता ज्ञानं ज्ञेयमिति। सर्वं चतुर्द्धा प्रमाता प्रमाणं प्रमेयं प्रमितिरिति । एवं यथासम्भवमन्येऽपीति ।

तत्र परीक्षा—

(ख०)व्यावर्त्तन्ते इति न व्यावृत्ताभावाः परस्परं परमार्थतः।। सर्वमिदमभिप्रेत्योक्तम् सदविशेषादिति । अनाद्यनिर्वचनीयाविद्यानिबन्धनं तु भावानां भेदं न व्यासेधामः। न च ज्ञातुरपि ज्ञानाद्भेदग्राहकमस्ति प्रमाणम्–उक्तादेवाविशेषात् । यस्मान्न ज्ञेयानां परस्परतश्च ज्ञानाद्भेदो नापि ज्ञातुर्ज्ञानादस्ति भेदो नापि ज्ञानानामन्योन्यस्य । तस्मात् प्रकाश एव प्रपञ्चो ब्रह्मेत्यद्वैतसिद्धिरिति ।

द्वितीयो वादः सर्वं द्वेधेति । न हि नित्यानित्याभ्यामन्यो राशिरस्ति यमाश्रित्य पदार्थास्त्रित्वादिके व्यवतिष्ठेरन्नित्यर्थः ।

तृतीयो वादः सर्वं त्रेधेति । ज्ञानपदमत्र ज्ञानकरणपरं ज्ञेयम्-'ज्ञप्तिरपि ज्ञायमानत्वात् ज्ञेयान्नातिरिच्यत इति भावः' इति तात्पर्योक्तिस्वरसात् ॥

चतुर्थो वादः सर्वं चतुर्धेति । यदि प्रमितिर्नाम तत्त्वं प्रमाणादिभ्यो भिन्नं नाश्रियते–प्रमायाः प्रधानक्रियाया अभावात् कथं प्रमात्रादयः । कथं च प्रधानक्रियामन्तरेणैकवाक्यता स्यात्, कारकवैचित्र्यं वा । प्रमायाः फलत्वावस्थाया उपरि प्रमेयव्यपदेशं न वारयामः। न चैतावता तत्त्वान्तरं न भवति ।

अन्येऽपि संख्यैकान्तवादाः सन्ति–तान् सूचयति एवं यथेति। प्रकृतिपुरुषाविति द्वे एव तत्त्व इत्यपरो द्वैतवादः । रूपसंज्ञासंस्कारवेदनानुभवाः पञ्च स्कन्धा इति पञ्चत्ववादः। पशु–पाश–तदुच्छेदेश्वरा इति चतुष्ट्ववादोऽपरः ।

सर्वेषामेतेषां परीक्षां निराकरणपर्यन्तां प्रस्तौति तत्र परीक्षेति।

(सू०) सङ्ख्यैकान्तासिद्धिः कारणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ॥ ४१ ॥

(भा०) यदि साध्यसाधनयोर्नानात्वम् —एकान्तो न सिद्ध्यति, व्यतिरेकात् । अथ साध्यसाधनयोरभेदः—एवमप्येकान्तो न सिध्यति, साधनाभावात् । न हि तदन्तरेण कस्यचित्सिद्धिरिति ॥ ४१ ॥

(ख०) संख्यैकान्तवादनिराकरणमुपक्रमते संख्यैकान्तासिद्धिरिति सूत्रम् । संख्यैकान्ताः न सिध्यन्ति–कुतः—कारणस्य (साधनस्य प्रमाणस्य) अनुपपत्तौ (असत्त्वे) उपपत्तौ सत्त्वे वा तादृशैकान्तासम्भवात्—इत्यर्थः ।

सूत्रार्थं वर्णयति यदीति । सूत्रस्थोपपत्तिपदार्थं वर्णयति साध्येति । यदि 'साध्यसाधनयोः' यदि ज्ञेयात् (सङ्ख्यैकान्ततारूपात्) तज्ज्ञानसाधनं प्रमाणं भिन्नं तर्हि तयोरानन्त्यात् संख्यैकान्तता न सिध्यति । सूत्रस्थानुपपत्तिपदार्थमाह अथ साध्येति । यदि ज्ञेयाद् भिन्नं ज्ञानसाधनं प्रमाणं नास्ति तर्हि प्रमाणाभावादेव प्रमेयस्य न सिद्धिरित्यर्थः । विस्तरेण वर्णितः सिद्धान्ताशयोऽत्र तात्पर्यकृता । अनवयवेन सर्वं चेदेकं द्वेधा त्रेधा चतुर्धा वेति प्रतिज्ञार्थः । तदतिरिक्तं साधनं वाच्यम् । नहि साध्यमेव साधनं भवति । तथाच साधनस्य व्यतिरेकान्न संख्यैकान्तसिद्धिः । न च किञ्चिदपि स्वसंवेद्यमस्ति—ज्ञानप्रदीपादीनामपि परसंवेद्यत्वात् । यथाच ज्ञानातिरिक्तोऽप्यर्थो विषयस्तथा विज्ञानवादनिराकरणावसरे वक्ष्यते । न च विज्ञानादर्थभेदोऽशक्यग्रहः । तथाहि नीलसुपलभ इत्यनहङ्कारास्पदमपीतादिरूपं नीलं प्रत्यात्ममनुभवगोचरः । एवं नीलादीनामपि परस्परम् । अन्यथा घटमानयेति देशितो लोचने निमील्य शयीत—शयीथा इति देशितस्तोयमेवाहरेत्—कस्यचित्कथंचि-

(ख०) द्विवेकाभावात्। न चानिर्वचनीयाविद्यानिबन्धनोऽयं भेदव्यवहार इति साम्प्रतम्। अनिर्वचनीयख्यातेः पूर्वमेवापाकृतत्वात्।तस्मात्सर्वजनसंवेदनसिद्धोऽयं भेदप्रत्ययो न कारणमुखनिरीक्षणेन युक्तो निराकर्तुमपि तु स्पष्टदृष्टकार्यभेदप्रत्ययात्तादृशं तत्कारणं कल्पनीयं यादृशेन कारणेन प्रपञ्चप्रत्ययोऽप्रत्यूहमुत्पत्तुमर्हति । तच्च प्रत्यक्षमेव । तथाहि नीलं परिच्छिन्दन् पीतादिभ्योऽस्य भेदं परिच्छिनत्ति–संयुक्तविशेषणलक्षणादिन्द्रियार्थसन्निकर्षात् । नीलं हि नीलमित्यनुभवन्नयं पीतं च पीतमित्यनुभवन् स्मरन् वा शक्नोति निषेध्यनिषेधाधिकरणतया समाकलयितुं रूपमात्रेणागृहीतपरस्परभेदमपि । न हि तत्र भेदेन प्रथत इत्यभेदेन प्रथेत येनानयोर्नीलपीतयोर्गृहीतस्वरूपयोरवध्यवधिमद्भावो न स्यात् । तथा च तौ गृहीत्वा प्रत्यक्षेण शक्नोत्ययमनयोर्भेदं गृहीतुमित्यसाम्प्रतमेतत् ।

अन्योन्यसंश्रयाद् भेदो न प्रमान्तरसाधनः ।
तस्मिन्निदं नायमिति वस्तुभेदं विना न धीः ॥ इति ॥

एतेन प्रमातुरपि प्रमाया भेदो व्याख्यातः । प्रमातारश्चानेकविधसुखदुःखोपभोगव्यवस्थानाद्बधिरान्धादिकोविदजाला मुक्तसंसारिविभागोपपत्तेश्च भेदवन्तोऽनुमीयन्ते एकस्मिन्नपर्यायेण विरुद्धधर्मसंसर्गाभावात्।कल्पनया कथंचित्सम्भाव्यमानोऽप्ययं गोमयपायसीयन्यायमावहति।तदेवं प्रत्यक्षादिविरोधादनुपपन्नार्थाः श्रुतय एकमेवाद्वितीयमित्याद्याः प्रथमां वृत्तिमुल्लङ्घ्य जघन्यामालम्बन्ते–यजमानः प्रस्तर आदित्यो यूपवदिति । तस्मान्नाद्वैतमिति ।

साध्यात्साधनभेदेन सङ्ख्यान्तरैकान्ता अप्यपाकृता मन्तव्या इति ॥ ४१ ॥

(सू०) "न कारणावयवभावात्" ॥ ४२ ॥

(भा०) "न सङ्ख्यैकान्तानामसिद्धिः। कस्मात्? कारणस्यावयवभावात् । अवयवः कश्चित् साधनभूत इत्यव्यतिरेकः । एवं द्वैतादीनामपीति" ॥ ४२ ॥

(सू०) निरवयवत्वादहेतुः ॥ ४३ ॥

(भा०) कारणस्यावयवभावादित्यहेतुः । कस्मात्? सर्वमेकमित्यनपवर्गेण प्रतिज्ञाय कस्यचिदेकत्वमुच्यते । तत्र व्यपवृक्तोऽवयवः साधनभूतो नोपपद्यते । एवं द्वैतादिष्वपीति ।

(ख०)पूर्वपक्षवाद्याक्षिपति–न कारणेति सूत्रम्। यदुक्तं कार्यकारणभेदेन नाद्वैतमिति तत् 'न'–कुतः–कारणस्य अवयवभावात् कार्यावयवरूपत्वादित्यर्थः ।

सूत्रं व्याचष्टे न सङ्ख्येति । संख्यैकान्तानां नासिद्धिरिति । पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरम् कारणेति । तदेव स्पष्टयति अवयव इति । 'अवयवः' साध्यस्येति शेषः । 'अव्यतिरेकः' अभेदः साध्यसाधनयोरिति शेषः । एकस्य च द्वयादीनां वा कश्चिदेकदेश एव साधनम्–तथा च न सङ्ख्यान्तरम् न च साधनाभाव इत्यर्थः ॥४२॥

परिहरति सिद्धान्ती निरवयवत्वादेति सूत्रम् ।

सूत्रार्थं विवृणोति कारणस्येति । कारणस्यावयवभावादिति यो हेतुरद्वैतसाधनायोद्भावितः पूर्वपक्षिणा सोऽयमसद्धेतुः । पृच्छति कस्मादिति । उत्तरयति–सर्वमेकमिति । 'अनपवर्गेण' अव्यावृत्या–'व्यपवृक्तः' व्यावृत्तः । यदि साध्यस्य कश्चिदवयवो भवेन्न सङ्ख्यैकान्तः स्यात् । सर्वमेकमित्येतास्मिन् प्रतिज्ञातेऽर्थे न कश्चिद् व्यावर्त्तेत यतस्तत्साधनं स्यादित्याशयः ।

उक्तमद्वैतवादपरिहारं सङ्ख्यैकान्तवादान्तरेष्वतिदिशति एवमिति।

(भा०)ते खल्विमे सङ्ख्यैकान्ता यदि विशेषकारितस्यार्थभेदविस्तारस्य प्रत्याख्यानेन वर्त्तन्ते-प्रत्यक्षानुमानागमविरोधान्मिथ्यावादा भवन्ति । अथाभ्यनुज्ञानेन वर्त्तन्ते समानधर्मकारितोऽर्थसङ्ग्रहो विशेषकारितश्चार्थभेद इति, एवमेकान्तत्वं जहतीति ।

ते खल्वेते तत्त्वज्ञानप्रविवेकार्थमेकान्ताः परीक्षिता इति॥४३॥

(१२)फलपरीक्षाप्रकरणम् ।

(भा०) प्रेत्यभावानन्तरं फलम्, तस्मिन्—

(सू०) "सद्यः कालान्तरे च फलनिष्पत्तेः संशयः" ॥ ४४ ॥

(ख०) सङ्ख्यैकान्तवादान् विकल्प्य दूषयितुमुक्तम् ते खल्विम इति।वक्रकोटरपाण्यादिविशेषकारितो योऽर्थविशेषः स्थाणुपुरुषादिः स उक्तवादिभिरभ्यनुज्ञायते न वेति विकल्पार्थः। यदि नाभ्यनुज्ञायते तदाऽऽपत्तिमाह प्रत्यक्षेति । एवं सति सकलप्रमाणसिद्धप्रत्याख्यानादप्रामाणिकतया सर्वे एव ते वादा मिथ्यैवेति पर्यवस्यति । यद्यभ्यनुज्ञायते तदा प्रतिज्ञाहानिरेवेत्याह अथाभ्यनुज्ञानेनेति । भेदानामानन्त्यात् तेषामभ्युपगमेन सङ्ख्यैकान्ताः सर्व एव प्रतिक्षिप्ता भवन्तीत्यर्थः ।

प्रकरणार्थमुपसंहरति ते खल्वेत इति । अद्वैतादिष्वेकान्तेषु प्रेत्यभावो न तात्त्विको भवेदपि तु काल्पनिकः । न केवलं प्रेत्यभावोऽपि तु षोडशापि पदार्थाः । तस्मादेतेषां यत् तत्त्वज्ञानं तत्प्रविवेकेन ज्ञानप्रविवेक इति तदर्थमेते परीक्षिताः। यावच्चात्र विचारितं तावदप्रकृतमपि प्रकृतं प्रेत्यभावमुपकरोतीत्यर्थः । एवमेव किल पूर्वानुवृत्ताष्टप्रकरण्यप्रकृतार्थापि सङ्गच्छते सम्बध्यते चाग्रिमप्रकरणार्थेनेति ॥ ४३ ॥

अथोद्देशक्रमानुरोधेन फलस्य परीक्षां प्रस्तौति प्रेत्यभावानन्तरमिति। तद्विषये परीक्षाङ्गभूतसंशयमुपन्यस्यति तस्मिन्निति भाष्यांशमारभ्य सं

(भा०) "पचति दोग्धीति सद्यः फलमोदनपयसी । कर्षति वपतीति कालान्तरे फलं सस्याधिगम इति । अस्ति चेयं क्रिया-अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम-इति । एतस्याः फले संशयः" ॥ ४४ ॥

(सू०) न सद्यः कालान्तरोपभोग्यत्वात् ॥ ४५ ॥

(ख०)शय इति सूत्रांशपर्यन्तम् ।सूत्रार्थं विवृणोति पचतीति।पाकादिक्रिया क्रियानन्तरमेव फलं ददाति कर्षणवपनादिक्रिया तु किञ्चित्कालानन्तरं फलं ददाति-अत एवाग्निहोत्रादिक्रियाविषये भवति संशयः-किमेताः क्रियानन्तरं सद्य एव फलं ददत्युत कालान्तर इति ।

तस्याः फले संशय इति भाष्योक्तावस्वरसः प्रदर्शितः परिशुद्धिकृता । फलसामान्यमादाय तत्कालान्तरभावि वा स्यात् सद्यो वेति सन्देहो नोपपद्यते-लोके पक्त्यादीनां फलत्वेऽनन्तरभावित्वस्य धर्मिग्राहकप्रमाणनिर्णीतत्वात् । एवं स्वर्गस्यापि फलत्वे कालान्तरभावित्वस्योभयवादिसिद्धत्वात् । एवं सद्योभावि लोकपक्त्यादिफलं कालान्तरभावि स्वर्गादि वेत्येषोऽपि संशयोऽनुपपन्नो धर्मिभेदादिति । एवं च संशयस्य स्वरूपान्तरम्प्रदर्शितं तेनैव । क्रियैव यागादिका संशयविषयः-क्रियात्वं च संशयकारणम् । चेतनप्रवृत्तिर्हि काचित् सद्यःफला भवति-यथा पचनदोहनानि, काचित्तु कालान्तरभाविफला भवति-यथा कर्षणसेवनादि । अतः साधकबाधकप्रमाणाभावे सति प्रकृते संशय इति ॥ ४४ ॥

संशयं प्रदर्श्य-तत्र ऐहिककीर्त्यकीर्त्यादीनामेव फलत्वसम्भवे नादृष्टस्वर्गादिकल्पनमित्युत्सूत्रे पूर्वपक्षे सिद्धान्तेनोपक्रमते-न सद्य इति सूत्रम् । यद्यप्येतत् सूत्रं न्यायसूचीनिबन्धे नोपलभ्यते तात्पर्यकृता चेदं भाष्यत्वेनैव परिगृहीतम् ,-तथापि नानाप्राचीनसूत्रपुस्तकानाम-

(भा०) स्वर्गः फलं श्रूयते । तच्च भिन्नेऽस्मिन्देहभेदादुत्पद्यते इति न सद्यो ग्रामादिकामानामारम्भफलमिति ॥४५॥

(ख०) नुरोधात् सूत्रमेवेदमिति निर्धारितम् । वार्त्तिकस्वरसोऽप्येवमेव।

सूत्रार्थं विवृणोति स्वर्ग इति । तच्चेति । अस्मिन्देहे 'भिन्ने' नष्टे सति 'देहभेदात्' शरीरान्तरात् उत्पद्यते । पतितेऽस्मिन्देहे देहान्तरापन्नस्यैव स्वर्गादिफलं भवतीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तमाह ग्रामादीति। यथा ग्रामाद्युपार्जनरूपं फलं सेवादिक्रियाया अनन्तरं सद्यो नैवोत्पद्यते तथैव स्वर्गादिफलमपि यागादिक्रियाया अनन्तरं सद्यो नैवायातीत्यर्थः।

अधिकरणार्थो विस्तरेण प्रदर्शितस्तात्पर्यकृता । कर्मानन्तरं दुःखं लोकपक्त्यादिकं फलं चोपलभ्यते । प्रशंसन्ति हि लौकिकाः–धार्मिकोयं सांधुतमं–इति । तत्किमेतावदेवास्य फलमस्त्वथामुष्मिकं स्वर्गादीति संशयः । किन्तावत्प्राप्तम् । स्वर्गादिफलत्वे कर्मणः स्वरूपेणाकारणत्वाच्चिरनिर्वृत्ते तस्मिंस्तदुत्पत्तेरपूर्वकल्पनायां च प्रधानाङ्गापूर्वाणि भूयांसि कल्पनीयानि । न च तान्युत्पन्नमात्राणि जनयन्ति फलमिति तत्सहकार्यन्तराणि कल्पनीयानीत्यदृष्टकल्पनागौरवात्तदनन्तरं दृष्टफलबाधनाच्च नास्यामुष्मिकं स्वर्गादिफलमपि त्वनन्तरदृश्यमानमेव। तत्रापि दुःखफलत्वे उपदेशव्याघातात्लोकपक्तिलाभख्यात्यादिकमेव फलम् । तच्च सुखहेतुतया स्वर्गादिफलत्वेनोच्यते । दृष्टो हि सुखहेतौ स्वर्गपदप्रयोगो लोके । यथा 'चन्दनं स्वर्गः' 'सूक्ष्माणि वासांसि स्वर्ग' इति प्राप्तम्। एवं प्राप्ते ब्रूमः । स्वर्गपदस्य तावदर्थवादतो––

यन्न दुःखेन सम्भिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम् ।
अभिलाषोपनीतं च तत्पदं स्वःपदास्पदमिति––

सुखं प्रति वाचकत्वमवधारितम् । न च तद्वाचकत्वेनैव चन्दनादौ तत्प्रयोगोपपत्तावनेकार्थत्वकल्पना युक्ता । यथाहुः–'अन्यायश्चानेकार्थत्वमिति' । तस्मान्मुख्योऽयं स्वर्गशब्द उक्तभेदे सुखे । त

(सू॰) "कालान्तरेणानिष्पत्तिर्हेतुविनाशात्" ॥४६॥

(भा॰) "ध्वस्तायां प्रवृत्तौ प्रवृत्तेः फलं न कारणमन्तरेणोत्पत्तुमर्हति । न खलु वै विनष्टात्कारणात्किञ्चिदुत्पद्यते इति" ॥ ४६ ॥

(सू॰) प्राङ् निष्पत्तेर्वृक्षफलवत्तत्स्यात् ॥ ४७ ॥

(भा॰) यथा फलार्थिना वृक्षमूले सेकादि परिकर्म क्रियते । तस्मिँश्च प्रध्वस्ते पृथिवीधातुरब्धातुना सङ्गृहीत आ-

---

(ख॰)स्मात्स्वर्गकाम इत्यत्र मुख्यार्थसम्भवे नोपचरितार्थता युक्ता। न चानेकार्थकल्पनाभयान्मुख्यार्थ परित्यागो न्याय्यः—प्रमाणसिद्धे नियोगपर्यनुयोगानुपत्तेः । यथाहुः—श्रुतसिद्ध्यर्थमश्रुतोपलब्धौ यत्नवता भवितव्यम्, न तु श्रुतशैथिल्यमादरणीयमिति । तथा 'प्रमाणवन्त्यदृष्टानि कल्प्यानि सुबहून्यपीति' । न चानन्तरदृश्यमानलोकपक्त्यादि होमाद्यनुष्ठानफलमपि तु तदुपलम्भफलमदाम्भिकानां प्रच्छन्नमनुतिष्ठतामपि लोकपक्त्यादेरभावात् । तस्मात्सुष्ठूक्तं न सद्य इति ॥ ४५ ॥

परः शङ्कते कालान्तरेणेति सूत्रम् । कालान्तरेण तत्कर्मणः फलं न सम्भवति—'हेतोः' तत्फलकारणस्य कर्मणः 'विनाशात्' विनष्टत्वादित्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह ध्वस्तायामिति । कर्मसमाप्तौ कर्मणि नष्टे सति तत्कार्यभूतं फलं नोत्पत्तुमर्हति—तत्र हेतुः कारणमन्तरेणेति । तदुत्पत्तिकाले तत्कारणभूतस्य कर्मणोऽभावादित्यर्थः ॥ ४६ ॥

समाधत्ते प्राङ्निष्पत्तेरिति । स्वर्गादिनिष्पत्तेः 'प्राक्' 'तत्' फलस्य द्वारं किञ्चित् 'स्यात्'—वृक्षफलवदित्यर्थः ।

सूत्रार्थं निवृण्वन् सूत्रोक्तं दृष्टान्तं विशदयति यथा फलार्थिनेति । वृक्षमूले सेकादिकर्म यस्मिन् काले क्रियते तस्मिन्नेव काले न तस्य

(भा०)न्तरेण तेजसा पच्यमानो रसद्रव्यं निर्वर्तयति। स द्रव्यभूतो रसो वृक्षानुगतः पाकविशिष्टो व्यूहविशिषेण सन्निविशमानः पर्णादि फलं निर्वर्तयति। एवं परिषेकादिकर्म चार्थवत्। न च विनष्टात्फलनिष्पत्तिः। तथा प्रवृत्त्या संस्कारो धर्माधर्मलक्षणो जन्यते। स जातो निमित्तान्तरानुगृहीतः कालान्तरे फलं निष्पादयतीति। उक्तश्चैतत्—'पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिः' इति॥ ४७॥

(भा०) "तदिदं प्राङ् निष्पत्तेर्निष्पद्यमानम्—

(सू०) नासन्न सन्न सदसत्सदसतोर्वैधर्म्यात्"॥ ४८॥

(ख०)फलोत्पत्तिरपि तु बहुकालानन्तरम्। वृक्षसेकफलोत्पत्त्योर्मध्ये च बहूनि द्वाराणि भवन्ति तैश्च द्वारैः सेकादेरेव फले वृक्षफलमिति व्यवहारो भवति—न च विनष्टादेव सेकादेस्तत्फलमिति कोऽपि मन्यते इति दृष्टान्तार्थः। उक्तं दृष्टान्तं दार्ष्टान्तिके योजयति तथा प्रवृत्त्येति। एवमेव कर्मणि निष्पन्ने तन्निष्पत्तितत्फलोत्पत्त्योरन्तराले तत्कर्मगतधर्माधर्मरूपः संस्कारोऽवान्तरकारणान्तरसहकृतः फलनिष्पत्तिद्वारभूत उत्पद्यते तेन च द्वारेणोत्पन्नं स्वर्गादिफलमुक्तकर्मण एवेति मन्यन्ते प्रेक्षावन्त इत्याशयः। एष तु संस्कारो न स्नानादिजन्य इव बोद्धव्योऽपि तु पुरुषधर्मतामात्रेण संस्कार इत्युच्यते। परमार्थतस्त्वयं धर्मः पुरुषाश्रयोऽपि कर्मणा फले जनयितव्ये तस्य वास्तवव्यापार इति तात्पर्यकृतः। उक्तेऽर्थे पूर्वोक्तं स्मारयति पूर्वकृतेति। तृतीयाध्यायगतद्वितीयाह्निकस्थषष्ठितमं सूत्रमेतत्॥ ४७॥

इदमिदानीं चिन्त्यते—किमेतत्फलमुत्पत्तेः प्रागसद्वा सद्वा सदसद्वाऽनुभयं वेति। तत्र समस्तपक्षाक्षेपेण फलाभावमभिधित्सुः पूर्वपक्षयति—तदिदमिति भाष्याक्षराण्यारभ्य वैधर्म्यादिति सूत्राक्षरपर्यन्तम्।

(भा०) "प्राङ् निष्पत्तेर्निष्पत्तिधर्मकं नासत्-उपादानानियमात् । कस्यचिदुत्पत्तये किञ्चिदुपादेयं न सर्वं सर्वस्येत्यसद्भावे नियमो नोपपद्यते इति । न सत्-प्रागुत्पत्तेर्विद्यमानस्योत्पत्तिरनुपपन्नेति । सदसत् न-सदसतोर्वैधर्म्यात् । सदित्यर्थाभ्यनुज्ञा । असदिति अर्थप्रतिषेधः। एतयोर्व्याघातो वैधर्म्यम् ।

(ख०)'तदिदं निष्पद्यमानं'फलं 'निष्पत्तेः प्राक्' 'नासन्न सन्न सदसत्'-कस्मात्-'सदसतोर्वैधर्म्यात्'-इति सम्बन्धः । कार्यकारणभाव एव न विचारसह इति पूर्वपक्षहृदयम् ।

यद्यप्यनुभयपक्षो न धृतः सूत्रकारेण भाष्यकारेण वा तथापि वार्त्तिककारोक्त्यनुरोधेन सोऽप्युक्तस्तात्पर्यकारेणेत्यवसेयम् ।

सूत्रार्थं विवृण्वन् कार्यन्नासदिति प्रथमं कल्पं गृह्णाति प्राङ् निष्पत्तेरिति । 'निष्पत्तिधर्मकं' यस्य उत्पत्तिर्भवति तत् कार्यम् फलमिति यावत्-न असत् प्रागुत्पत्तेरित्यर्थः । कुत इत्यत आह उपादानेति । तद् विवृणोति कस्यचिदिति । घटस्योत्पत्तये मृदेवोपादीयते नान्यत् किञ्चित् । कार्यस्यासत्त्वे सर्वस्योत्पत्तये सर्वमेवोपादीयेत नियमो न भवेत् । अत्र च हेतुरयमेव यत् घटः यत्किञ्चिद्रूपेण प्रागुत्पत्तेरपि मृदि सन्नेव वर्त्तेत इति । यथोक्तं-'असदकरणादुपादानग्रहणा'दिति ।

प्राङ्निष्पत्तेः कार्यन्न सदिति द्वितीयं कल्पं गृह्णाति न सदिति । तत्र हेतुमाह विद्यमानस्येति । यद्वर्त्तेत एव तस्य पुनरुत्पत्तिर्न सम्भवतीत्यर्थः ।

कार्यन्न सदसदित्युभयमिति तृतीयं कल्पं गृह्णाति सदसदिति । तत्र हेतुमाह सदसतोरिति । सत्त्वासत्त्वयोरत्यन्तविरुद्धत्वान्नैकत्र समावेशः सम्भवतीत्यर्थः । विरोधं प्रकटयति सदित्यर्थेति । 'घटादि सत्' इत्यस्यायमर्थो यद् घटादि अस्तीति-'घटाद्यसदिति' अस्यायमर्थो यद् घटादि नास्तीति । एवं चानयोः 'वैधर्म्यं' 'व्याघातः' परस्परविरुद्ध-

(भा०)व्याघातादव्यतिरेकानुपपत्तिरिति" ॥ ४८ ॥

(भा०) प्रागुत्पत्तेरुत्पत्तिधर्मकमसदित्यद्धा । कस्मात्

(सू०) उत्पादव्ययदर्शनात् ॥ ४९ ॥

(भा०) यत्पुनरुक्तं–प्रागुत्पत्तेः कार्यं नासदुपादाननियमादिति—

(सू०) बुद्धिसिद्धं तु तदसत् ॥ ५० ॥

(भा०) इदमस्योत्पत्तये समर्थं न सर्वमिति प्रागुत्पत्ते-

(ख०) त्वमिति यावत् ।

नन्वस्तु विरोधस्ततोऽपि किमित्यत आह–व्याघातादिति । परस्परविरुद्धयोरपृथक्त्वं नोपपद्यते–तथाच सदसतोरैकाधिकरण्यं नैव सम्भवतीत्यर्थः ॥ ४८ ॥

सिद्धान्तं प्रस्तौति प्रागुत्पत्तेरिति । असदेव कार्यं प्रागुत्पत्तेरित्येव 'अद्धा' सत्यमित्यर्थः । पृच्छति कस्मादिति ।

तत्रोत्तरं वदन् प्रागुत्पत्तेरसदेव कार्यमिति सिद्धान्तमाह–उत्पादेति सूत्रम् । यदि प्रागुत्पत्तेरपि कार्यं घटादि सदेव स्यात् तर्हि तस्य 'उत्पादः' उत्पत्तिः 'व्ययः' नाशश्च न स्यात्–दृश्यते तु कार्यजातस्योत्पादविनाशौ–तस्मात्तदसदेव प्रागुत्पत्तेरिति सूत्रार्थः स्पष्टत्वाद् भाष्यकरेण नोक्तः ॥ ४९ ॥

असत्त्वपक्षे यो दोष उद्भावितस्तस्यापहारं करिष्यन् तमनुवदति यत्पुनरिति । उपादाननियमात् कार्यं नासदिति यदुक्तं तत्परिहारे सूत्रमग्रिममित्यर्थः ।

उक्तदोषपरिहारमाह बुद्धीति सूत्रम् । 'तत्' कार्यम् 'असत्' प्रागभावप्रतियोगि 'बुद्धिसिद्धम्' बुद्धिविषयीकृतमित्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह इदमस्येति । भाविकार्यमनेनैव कारणेन जन्यते नान्येनेत्यनुमानाद् बुद्धयैव सिद्धं कार्यमसदित्यर्थः । नन्वसत्कार्यपक्षे

(भा०)नियतकारणं कार्यं बुद्ध्या सिद्धमुत्पत्तिनियमदर्शनात्। तस्मादुपादाननियमस्योपपत्तिः । सति तु कार्ये प्रागुत्पत्तेरुत्पत्तिरेव नास्तीति ॥ ५० ॥

(सू०) "आश्रयव्यतिरेकाद् वृक्षफलोत्पत्तिवदित्यहेतुः" ॥ ५१ ॥

(भा०) "मूलसेकादि परिकर्म फलं चोभयं वृक्षाश्रयम् ।

(ख०)तन्तव एव पटस्योपादानं न वीरणादीत्ययं नियमो न स्यात्—यथोक्तमुपादाननियमादितीत्यत आह तस्मादिति । असत्त्वाविशेषेऽपि स्वकारणादुत्पन्नं किञ्चिदेव किञ्चित्कार्यं जनयितुं समर्थं नान्यदिति स्वभावविशेषादेवोपपद्यत इत्यर्थः । सत्कार्यपक्षे दोषमाह सति त्विति । यद्युत्पत्तेः प्रागपि सदेव कार्यं तर्हि तस्य कार्यस्योत्पत्तिरेव न भवति व्यर्थत्वात्—यदि चोत्पत्तिर्न भवत्येव तर्हि कुतस्तस्याः कारणं कुतश्च तत्कारणे नियम इत्याशयः । [अथवा यदि सदेव कार्यम् तर्हि तस्या उत्पत्तिरेवासतीति प्राप्तं असद्यत्किञ्चिदित्यर्थः । पूर्वोक्त एवार्थः साधीयान् प्रतिभाति]। सत्कार्यवाद्यभिमते विश्वस्य प्रधानोपादानत्वे-तस्याभेदात्—कारणात्मकत्वाच्च कार्यजातस्य-सर्वं सर्वात्मकमितीदमिदं नेदमिदानीं नेदामिति नियमः सत्कार्यपक्ष एव न स्यात्, कस्याचित् कुतश्चिद्विवेकहेतोरभावादित्याद्यवधेयम् ॥ ५० ॥

देहाद्यतिरिक्तमात्मानं नित्यं परलोकिनमसन्तम्मन्यमानः काश्चित् पारलौकिकफलमाक्षिपति आश्रयेति सूत्रम् । 'वृक्षफलवदिति' यो दृष्टान्तः सिद्धान्तिनोद्भावितः स 'अहेतुः' असाधकः परलोकभाविफलस्य, कुतः—'आश्रयव्यतिरेकात्' सुखदुःखादिरूपफलाश्रयस्योभयलोकानुगतस्याभावादित्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह मूलेति । मूलसेकफलोत्पादयोरेक एव वृक्ष आश्रयः ।

(भा०)कर्म चेह शरीरे फलं चामुत्रेत्याश्रयव्यतिरेकादहेतुरिति"५।

(सू०) प्रीतेरात्माश्रयत्वादप्रतिषेधः ॥ ५२ ॥

(भा०) प्रीतिरात्मप्रत्यक्षत्वादात्माश्रया । तदाश्रयमेव कर्म धर्मसंज्ञितं-धर्मस्यात्मगुणत्वात् । तस्मादाश्रयव्यतिरेकानुपपत्तिरिति ॥ ५२ ॥

(सू०) "न पुत्रस्त्रीपशुपरिच्छद-
हिरण्यान्नादिफलनिर्देशात्" ॥ ५३ ॥

(भा०) "पुत्रादि फलं निर्दिश्यते न प्रीतिः-'ग्रामकामो

(ख०)कर्मणस्तु होमादेराश्रयो वर्त्तमानं शरीरम् । न च तच्छरीरमामुष्मिकस्य फलस्य स्वर्गादेराश्रयो भवितुमर्हति शरीरे नष्ट एव स्वर्गादेर्भावात् । तस्मात् 'आश्रयव्यतिरेकात्, स्वर्गादेः 'वृक्षफलोत्पत्तिवत्' इत्ययं दृष्टान्तो होमादेः स्वर्गफलत्वसाधने 'अहेतु'रित्यर्थः ॥ ५१ ॥

उक्तमाक्षेपं परिहरति प्रीतेरिति सूत्रम् । अस्त्यात्मा स्वर्गोपभोगसमर्थः शरीरव्यतिरिक्त एव कर्मणां कर्त्तेत्युपपादितमेवास्माभिरित्युपपद्यत एवात्राप्येकाश्रयत्वमेव कर्मफलयोरित्याशयः ।

सूत्रार्थमाह प्रीतिरिति । 'प्रीतिः' सुखम्-स्वर्गश्च सुखविशेष एवेति प्रीतेरेवात्रोपादानम् । सुखमात्रमात्मनः प्रत्यक्षमित्युपपादितम्प्राक् । तथाचात्मैवाश्रयः सुखस्य । ननु भवतु सुखस्याश्रय आत्मा कर्मणस्त्वाश्रयः शरीरमेवेति कर्मफलयोर्भिन्नाश्रयत्वं तदवस्थमेवेत्यत आह कर्म चेहेति । यत्किल स्वर्गादिफलं जनयति न तत् शरीरं चेष्टात्मकमपि तु स होमादिजन्यो धर्म एव स चात्मन्येव समवैतीति नाश्रयभेदः कर्मफलयोरित्याशयः ॥ ५२ ॥

अस्त्वात्माश्रयं स्वर्गादि तथाऽप्यव्यापको हेतुः पुत्रादिफलेभ्यो निवृत्तेरित्याशयवान् पर आक्षिपति-न पुत्रेति सूत्रम ॥

(भा०)यजेत' 'पुत्रकामो यजेतेति' । तत्र यदुक्तं—प्रीतिः फलम्—इत्येतदयुक्तमिति'' ॥ ५३ ॥

(सू०) तत्सम्बन्धात् फलनिष्पत्तेस्तेषु फलवदुपचारः ॥ ५४ ॥

(भा०) पुत्रादिसम्बन्धात् फलं प्रीतिलक्षणमुत्पद्यत इति पुत्रादिषु फलवदुपचारः । यथान्ने प्राणशब्दः—अऽन्नं वै प्राणा—इति ॥ ५४ ॥

(१३) दुःखपरीक्षाप्रकरणम् ।

(भा०) फलानन्तरं दुःखमुद्दिष्टमुक्तं च—बाधनालक्षणं दुःखम्-इति ।

(ख०)सूत्रार्थमाह पुत्रादीति । न केवलं प्रीतिरेव यागादिफलत्वेनोपवर्ण्यते श्रुतिवाक्येष्वपि तु पुत्रादिप्राप्तिरपि । एवं च प्रीतेरात्माश्रयत्वेऽपि न सर्वस्य फलस्य तथेति अव्यापक एव हेतुरित्यर्थः ॥५३॥

आक्षेपं परिहरति तत्सम्बधादिति ।

सूत्रार्थमाह पुत्रादीति । स्वर्गोऽपि यावत् स्वर्गतयैव न काम्यते, किन्तु भोग्यतया । एवं पुत्रादयोऽपि भोग्यतयैव काम्यन्ते । न च स्वर्गस्य पुत्रादेर्वा स्वरूपमेव भोग्यम्—भोग्यं तु तत्साध्यं सुखमेव । तस्मात् 'तेषां' पुत्रादीनां 'सम्बन्धात्' 'फलस्य' सुखस्य 'निष्पत्ते': उत्पत्तेः 'तेषु' पुत्रादिषु 'फलवदुपचारः' फलशब्दप्रयोग इत्यर्थः । औपचारिकप्रयोगस्य दृष्टान्तमाह-यथान्न इति ॥ ५४ ॥

दुःखपरीक्षायाः क्रमप्राप्तिं प्रदर्शयति फलानन्तरमिति ।

अस्यां परीक्षायामाक्षेपः—''ननु किमिह परीक्षणीयम् । नहि कश्चिद् दुःखस्वरूपे विप्रतिपद्यते—नापि तद्धेयमहेयं वेति कश्चित् सन्दिग्धे । नित्यमनित्यं वा दुःखमित्यत्र परीक्षा प्रकृतोपयोगिनी

(भा०) "तत्किमिदं प्रत्यात्मवेदनीयस्य सर्वजन्तुप्रत्यक्षस्य सुखस्य प्रत्याख्यानम् । आहोस्विदन्यः कल्प इति ?"

अन्य इत्याह । कथम् ? न वै सर्वलोकसाक्षिकं सुखं श-

(ख०)स्यात्-तन्नित्यत्वे हि शास्त्रानर्थक्यप्रसङ्गः-अस्ति च संशयकारणं वादिविप्रतिपत्तिः-साङ्ख्या हि सर्वनित्यत्ववादिनो दुःखमपि नित्यमाहुः तथाऽपि तन्मतनिरासादनन्तरं च सत्कार्यबाधनिषेधादियमपि निरवशेषिता । कारणं च दुःखस्य दृष्टरूपमहिकण्टकादि न विप्रतिपत्तिविषयः । अदृष्टरूपा च प्रवृत्तिः परीक्षितैव । तदवान्तरकार्यरूपं च जन्मादि परीक्षितमेव । कारणनिवृत्तौ च कार्यं निवर्त्तत इति प्रथमाध्यायद्वितीयसूत्रे परीक्षितम् । तत् किमपरमवशिष्यते यदर्थोयमारम्भ इति ॥ तत्परिहारश्चेत्थम्-बाधनालक्षणं दुःखमिति लक्षितं दुःखम् । तत्र बाधनाशब्देन बाधबुद्धिरुच्यते । अनेन च लक्षणेन दुःखायतनानि दुःखसाधनानि सुखं च व्याप्यते । अतो मुख्यां बाधनाबुद्धिमादाय पूर्वपक्षावकाश इति ॥

तत्र पूर्वपक्षिणः प्रश्नः तत्किमिति । भवतु बाधनालक्षणं दुःखमनुभूयमानम् । यत्पुनरिदं प्रत्यात्ममनुकूलवेदनीयं सुखं तत्कथं दुःखम् अनुभवविरोधात् । शरीरेन्द्रियबुद्धयश्च यदि दुःखहेतुतया 'दुःखं' कस्मात्सुखहेतुतया सुखमेव न भवन्ति । सेयमतिभीरुता सकललोकयात्राविरोधिनी । यथा मांसार्थी कण्टकानुद्धृत्य मांसमश्नन् कण्टकजन्यदुःखमाप्नोत्येवमेव प्रेक्षावान् दुःखमुद्धृत्येन्द्रियसाधनं सुखमेव भोक्ष्यते । सन्ति च विविधदुःखपरिवर्जनहेतवो दृष्टाः परिदृष्टसामर्थ्या अन्वयव्यतिरेकाभ्यामिति पूर्वपक्षप्रश्नाशयः ।

तत्रोत्तरम् अन्य इति । उत्तरस्याशयं बुभुत्समानः पृच्छति कथमिति । स्वाशयं विशदयति सिद्धान्ती न वै सर्वेति । सुखप्रत्याख्यानादन्यदेव तात्पर्यमस्माकमित्यर्थः । ततः किं तात्पर्यं सर्वे

(भा०)क्यं प्रत्याख्यातुम् । अयं तु जन्ममरणप्रबन्धानुभवनिमित्ताद् दुःखान्निर्विण्णस्य दुःखं जिहासतो दुःखसंज्ञाभावनोपदेशो दुःखहानार्थ इति । कया युक्त्या ? सर्वे खलु सत्त्वनिकायाः सर्वाण्युत्पत्तिस्थानानि सर्वः पुनर्भवो बाधनानुषक्तो दुःखसाहचर्याद् बाधनालक्षणं दुःखमित्युक्तमृषिभिर्दुःखसंज्ञाभावनमुपादिश्यते । अत्र च हेतुरुपादीयते--

(ख०)दुःखमिति सिद्धान्तोपदेशस्येत्यत आह अयं त्विति । 'जन्ममरणप्रबन्धस्य अनुभवः' प्राप्तिः-तन्निमित्तात् दुःखात दुःखोपदेशपरिशीलनेन निर्विण्णस्य विरक्तस्य अलम्प्रत्ययवतः—अत एव 'दुखं जिहासतः, हातुमिच्छतः पुरुषस्य दुःखहानार्थे एवायमुपदेश इति सम्बन्धः ॥ केन प्रकारेणायमुपदेशो दुःखहानाय कल्पत इति पृच्छाति कयेति । तत्रोत्तरम् सर्वे खल्विति । 'सत्त्वानां' जीवानां 'निकायाः' शरीराणि- 'उत्पत्तिः' सुखदुःखहेतुभूता विषयसम्पत्तिस्तस्याः 'स्थानानि' भुवनानि आ चोत्तमात्सत्यलोका दाचाधस्तादवीचेः—सर्वश्च पुनर्जन्मप्रबन्धः—सर्वमेतत् दुःखेनानुस्यूतं अत एव 'बाधनया' प्रतिकूलवेदनया 'अनुषक्तं' सम्बद्धं सत् 'बाधनालक्षणं दुःखमिति' दुःखलक्षणाक्रान्तमेव भवति । एतन्मूलक एव च सर्वमेतद्दुःखमित्युपदेशः ॥ एतदुक्तम्भवति । यदि दुःखपरिवर्जनेन शक्येत सुखमुपादातुं ततस्तादृशमनुकूलवेदनीयं कः प्रेक्षावान् प्रजह्यात् । न तु तादृशमस्ति सुखं क्वचिदपि—सर्वस्य दुःखाविनाभाविनः केवलस्य सुखस्योपादातुमशक्यत्वात् नहि मधुविषसम्पृक्तमन्नं विषमपहृत्य शक्यम्मधुमात्रमुपादातुम् । तस्मान्नेदं सुखस्यात्यन्तं प्रत्याख्यानमपि तु सुख एव दुःखभावनमात्रमुपदिश्यते ऋषिणेति ॥

सूत्रमवतारयति अत्रेति । 'अत्र' सुखं दुःखभावना कार्येत्यस्मिन्नुपदेशे, तत्समर्थनाय 'हेतुः उपादीयते' सूत्रकारेणेत्यर्थः ॥

(सू०) विविधबाधनायोगाद् दुःखमेव जन्मोत्पत्तिः ॥ ५५ ॥

(भा०) जन्म—जायते इति—शरीरेन्द्रियबुद्धयः। शरीरादीनां संस्थानविशिष्टानां प्रादुर्भाव—उत्पत्तिः। विविधा च बाधना—हीना मध्यमा उत्कृष्टा चेति। उत्कृष्टा नारकिणाम्। तिरश्चां तु मध्यमा। मनुष्याणां तु हीना। देवानां हीनतरा वीतरागाणां च। एवं सर्वमुत्पत्तिस्थानं विविधबाधनानुषक्तं पश्यतः सुखे तत्साधनेषु च शरीरेन्द्रियबुद्धिषु दुःखसंज्ञा व्यवतिष्ठते। दुःखसंज्ञाव्यवस्थानात्सर्वलोकेष्वनभिरतिसंज्ञा भवति। अनभिरतिसंज्ञामुपासीनस्य सर्वलोकविषया तृष्णा विच्छिद्यते। तृष्णाप्रहाणात्सर्वदुःखाद्विमुच्यत इति। यथा विपयोगात्पयो

(ख०)सूचितं हेतुमाह विविधेति सूत्रम्। 'जन्मनः' शरीरादेः 'उत्पत्तिः' दुःखम्' इत्येव भावयितव्या—कुतः—विविधबाधनायोगादिति योजना।

सूत्रार्थमाह जन्मेति। सूत्रस्थजन्मपदं व्याकरोति जायत इति। ततश्च फलितार्थमाह शरीरेति। यज्जायते तज्जन्मेति व्युत्पत्त्या शरीरादीन्येव 'जन्म'पदेन विवक्षितानीत्यर्थः। उत्पत्तिपदं व्याचष्टे शरीरादीनामिति। विविधबाधनापदं व्याचष्टे विविधेति। काश्च ता नानाविधा इति प्रदर्शयति हीनेति। ता वर्णयति उत्कृष्टा नारकिणामिति॥ फलितार्थमाह एवमिति। सर्वमेतच्छरीरादि दुःखमूलमिति भावयन् सुखं तत्साधनं शरीरादि च दुःखमेव मन्यत इत्यर्थः। ततः किमित्यत आह दुःखसंज्ञेति। 'दुःखसंज्ञा' सर्वमिदं दुःखमेवेति बुद्धिः यदा व्यवतिष्ठते तदा सर्वस्माद् विरक्तो भवति—विरक्तिं भजमानः सर्वसुखतृष्णाविलोपः—तृष्णालोपे च सर्वदुःखविमो

(भा०)विषमिति बुध्यमानो नोपादत्ते । अनुपाददानो मरणदुःखं नाप्नोति ॥ ५५ ॥

(भा०) दुःखोद्देशस्तु न सुखस्य प्रत्याख्यानम् । कस्मात् ?-

(सू०) न, सुखस्याप्यन्तरालनिष्पत्तेः ॥५६॥

(भा०) न खल्वयं दुःखोद्देशः सुखस्य प्रत्याख्यानम् । कस्मात् ? सुखस्याप्यन्तरालनिष्पत्तेः । निष्पद्यते खलु बाधनान्तरालेषु सुखं प्रत्यात्मवेदनीयं शरीरिणाम् । तदशक्यं प्रत्याख्यातुमिति ॥ ५६ ॥

(भा०) अथापि—

(सू०) बाधनानिवृत्तेर्वेदयतः पर्येषणदोषादप्रतिषेधः ॥ ५७ ॥

(ख०)इत्यर्थः । उक्तेऽर्थे दृष्टान्तमाह यथा विषेति । 'नोपादत्ते' पय इति शेषः । 'मरणदुःखम्' विषजन्यमरणम् ॥ ५५ ॥

सर्वं दुःखमिति भावनोपदेशस्य यथोक्तमेव तात्पर्यन्न पुनः सुखस्यात्यन्तप्रत्याख्यानमित्येव द्रढयन् पुनराह दुःखोद्देश इति । पृच्छति कस्मादिति । सुखमत्यन्तं कस्मान्न प्रत्याख्यायत इति प्रश्नार्थः ।

तत्रोत्तरम् न सुखस्येति सूत्रम् । 'न' सुखस्यात्यन्तं प्रत्याख्यानम्-कुतः—सुखस्यापि दुःखानामन्तरालेषु 'निष्पत्तेः'इति योजना ।

सूत्रार्थमाह-न खल्विति ॥ ५६ ॥

सुखस्यात्यन्तम्प्रत्याख्यानं न सम्भवतीत्येतस्मिन्नर्थे हेत्वन्तरमवतारयति अथापीति ।

तदेव हेत्वन्तरमाह बाधनानिवृत्तेरिति सूत्रम् । 'अप्रतिषेधः' अप्रत्याख्यानं (सुखस्येति शेषः)—कुतः—(सुखं) 'वेदयतः'

(भा०) सुखस्य दुःखोद्देशेनेति प्रकरणात् । पर्येषणं-प्रार्थना-विषयार्जनतृष्णा । पर्येषणस्य दोषो-यदयं वेदयमानः प्रार्थयते तस्य प्रार्थितं न सम्पद्यते, सम्पद्य वा विपद्यते, न्यूनं वा सम्पद्यते, बहुप्रत्यनीकं वा सम्पद्यते—इत्येतस्मात्पर्येषणदोषान्नानाविधो मानस सन्तापो भवति । एवं वेदयतः पर्येषणदोषाद्बाधनाया अनिवृत्तिः । बाधनाऽनिवृत्तेर्दुःखसंज्ञाभावनमुद्दिश्यते। अनेन कारणेन दुःखं जन्म, न तु सुखस्याभावादिति।

अथाप्येतदनूक्तम्—

कामं कामयमानस्य यदा कामः समृध्यते ।
अथैनमपरः कामः क्षिप्रमेव प्रबाधते ॥

(ख०) अनुभवतः—'पर्येषणदोषात्' तृष्णाया अनुवर्त्तनात्—'बाधनानिवृत्तेः' बाधनावृद्धेः 'अनिवृत्तेः' इति योजना ॥

सूत्रं व्याचक्षाणः सूत्रवाक्यम्प्रपूरयति सुखस्येति । दुःखोद्देशेन सुखस्य न प्रतिषेध इति सम्पूर्णं वाक्यम् । तत्र हेतुमाह प्रकरणादिति। उक्तस्यैवार्थस्येदं प्रकरणं भवति यत इत्यर्थः । पर्येषणपदस्यार्थमाह पर्येषणमिति । तृष्णारूपस्य पर्येषणस्य दोषं वर्णयति यदयमिति । इदं मे सुखसाधनमिति वेदयन् सुखसाधनं प्रार्थयते । इयं च प्रार्थना बहुप्रकारकपीडाहेतुरिति दर्शयति तस्य प्रार्थितमिति । 'विपद्यते' नश्यति । (बहुप्रत्यनीकम्) अनेकप्रतिकूलानुषक्तम् । एवञ्च बहुविधतापस्य सत्त्वात् बाधनाया अनिवृत्तिः ।। एतन्मूलक एव सुखस्य दुःखभावनोपदेश इत्याह बाधनेति । सन्तापकारणबहुलत्वादेव जन्म दुःखमिति वर्ण्यते न तु सुखस्यान्ताभावादेवेत्याह अनेनेति ॥

उक्तेऽर्थे वृद्धसम्मतिद्वयमवतारयति अथाप्येतदिति । तत्राद्यम्-काममिति । 'काम' काम्यं कामयमानस्य 'यदा कामः समृध्यति' सम्पन्नो भवति-'अथ' अनन्तरम् (एनम्) पुरुषम् 'अपरः कामः'

(भा०)'अपि चेदुदनेमि समन्ताद् भूमिमिमां लभते सगवाश्वां न स तेन धनेन धनैषी तृप्यति किन्नु सुखं धनकाम'इति ॥२७॥

(सू०) दुःखविकल्पे सुखाभिमानाच्च ॥५८॥

(भा०) दुःखसंज्ञाभावनोपदेशः क्रियते । अयं खलु सुखसंवेदने व्यवस्थितः सुखं परमपुरुषार्थं मन्यते—न सुखादन्यन्निःश्रेयसमस्ति । सुखे प्राप्ते चरितार्थः कृतकरणीयो भवति । मिथ्यासङ्कल्पात्सुखे तत्साधनेषु च विषयेषु संरज्यते । संरक्तः सुखाय घटते । घटमानस्यास्य जन्मजराव्याधिप्रायणानिष्टसंयोगेष्टवियोगप्रार्थितानुपपत्तिनिमित्तमनेकविधं यावद् दुःखमुत्पद्यते तं दुःखविकल्पं सुखमित्यभिमन्यते । सुखाङ्गभूतं दुःखम् । न दुःखमनासाद्य शक्यं सुखमवाप्तुम् । तादर्थ्यात्सुखमेवेदमिति सुखसंज्ञोपहतप्रज्ञो जायस्व म्रियस्व सन्धावेति सं-

---

(ख०)इच्छा—क्षिप्रं बाधते—स्वर्गादिप्राप्तावपि स्वाराज्यादि कामयते एवं तत्प्राप्तौ प्राजापत्यादीत्यस्येच्छा तदुपायप्रार्थनादिना दुःखेन प्रबाधत इत्यर्थः ॥

अपरं वाक्यम्—अपि चेदिति । 'समन्तादुदनेमि यथाभवति तथा भूमिं लभत' इति योजना ॥ ५७ ॥

नन्वयं यद्यप्यन्तराले सुखान्यनुभवति तथापि दुःखसम्भेदमाकलयन्ननुपदिष्टोऽप्युपदेशं विनैव स्वयमेव निवर्त्स्यति-कृतमस्य दुःखभावनोपदेशेनेत्यत आह -दुःखविकल्प इति सूत्रम् । दुःखस्य विविधे कल्पे (निषिद्धहिंसाभोजनादिरूपे) सुखाभिमानो दृश्यत एवाविवेकिनाम् अत एवोपदेशस्यावसर इत्याशयः ।

सूत्रार्थं व्याचक्षाणः सूत्रवाक्यं पूरयति दुःखेति । आशयं वर्णयति अयं खल्विति । अयमिति प्राकृतः पुरुषः । जायस्वेति-

(भा०)सारं नातिवर्त्तते ।तदस्याः सुखसंज्ञायाः प्रतिपक्षो दुःखसंज्ञाभावनमुपदिश्यते-दुःखानुषङ्गाद् दुःखं जन्मेति—न सुखस्याभावात् ।

"यद्येवं कस्माद् दुःखं जन्मेति नोच्यते ? सोऽयमेवं वाच्ये यदेवमाह-दुःखमेव जन्मेति—तेन सुखाभावं ज्ञापयतीति"।

जन्मविनिग्रहार्थीयो वै खल्वयमेवशब्दः ।कथम् ? न दुःखं जन्म

(ख०)पुनर्जायते पुनर्म्रियते—जनित्वा म्रियते-मृत्वा जायते—तदिदं सन्धावनव्यापारप्रचय इत्यर्थः। शास्त्रशिष्टानां विवेकिनां खलु विविधबाधनानुषङ्गादनवयवेन सुखमात्रं दुःखमेवेति विनिश्चयः। अविवेकिनस्तु प्रणयकलहकुपितकुरङ्गशावलोचनाङ्गनाऽलक्तकरसार्द्रपादपल्लवपातमपि शिरसि रहसि सुखमभिमन्यमाना घनपुलककञ्चुकाञ्चिततनवः सान्द्रानन्दाश्रुप्लुतनयना-निर्वृण्वन्तीति तान् प्रत्ययमुपदेशोऽर्थवानेवेत्यर्थ इति तात्पर्यकृतः ।

उपसंहरति दुःखानुषङ्गादिति । एवञ्च न सुखस्यात्यन्तम्प्रत्याख्यानमित्यर्थः ।

चोदयति यद्येवमिति । यदि दुःखानुषङ्गमात्रादेव जन्म दुःखमिति मतं किमर्थन्तर्हि 'एव'कारप्रयोगः 'दुःखमेव जन्मे'त्यत्र। एवकारप्रयोगेण सूच्यते यत्सुखस्य सर्वथा प्रत्याख्यानमेवाभीष्टं सिद्धान्तिनः । तच्चानुभवविरुद्धमेवेत्याशयः ।

परिहरति जन्मविनिग्रहार्थीय इति । 'जन्मविनिग्रहो' जन्मनिवृत्तिः—स एवार्थोऽत्र वर्तत इति । एतदुक्तम्भवति—यद्यपि स्वरूपतो जन्म न दुःखमेव तथापि तद्दुःखमेवेति भावयितव्यम् । न मनागपि सुखबुद्धिः कर्त्तव्या—अनेकानर्थपरम्परापातेनापवर्गप्रत्यूहप्रसङ्गादिति । एवञ्च 'दुःखमेव जन्मेत्य'नुशासनं जन्मनो विनिग्रहमेव शास्ति—सर्वं दुःखमिति भावयन् दुःखसाधनानि नोपादत्ते—अनु-

(भा०) स्वरूपतः, किन्तु दुःखोपचारात् । एवं सुखमपीति । एतदनेनैव निर्वर्त्यते न तु दुःखमेव जन्मेति ॥ ५८ ॥

(१४) अपवर्गपरीक्षाप्रकरणम् ।

(भा०) दुःखोपदेशानन्तरमपवर्गः । स प्रत्याख्यायते—

(सू०) "ऋणक्लेशप्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभावः" ॥ ५९ ॥

(भा०) "ऋणानुबन्धान्नास्त्यपवर्गः । 'जायमानो ह वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवान् जायते—ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य'—इति ऋणानि । तेषामनुबन्धः स्वकर्मभिः सम्बन्धः । कर्मसम्बन्धवचनात्—'जरामर्यं वा एतत्सत्रं यदग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ चेति जरया ह एष तस्मात्सत्राद्विमुच्य-

---

(ख०) पाददानश्च विमुच्यत इत्याशयः ॥

उपसंहरति एतदनेनेति । उक्तप्रकारेण जन्मनिवृत्तिरेवोपदेशेन सम्पाद्यते न तु सुखं सर्वथा नास्त्येवेति साध्यत इत्यर्थः ॥ ५८ ॥

क्रमप्राप्तामपवर्गपरीक्षामुपक्रमते दुःखेति । अपवर्ग इति—उद्दिष्टो लक्षितश्चेति शेषः । तत्र तावत्पूर्वपक्षं प्रस्तौति स प्रत्याख्यायत इति । नास्त्यपवर्ग इति पूर्वपक्षः । तत्र सूत्रम् ऋणेति । नास्त्यपवर्ग इति प्रतिज्ञावाक्यम् । तत्र त्रयो हेतवः ऋणानुबन्धात्-क्लेशानुबन्धात्—प्रवृत्त्यनुबन्धादिति । तत्र प्रथमहेत्वर्थं वर्णयति ऋणानुबन्धादिति । 'अनुबन्धः' सर्वदा करणीयतेति वार्त्तिककृतः । तत्र शातपथवाक्यमुदाहरति जायमान इति । ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्य इति—मुच्यत इति शेषः । एवं देवेभ्यः पितृभ्य इत्युभयत्रापि । ऋणानुबन्धादित्यत्र ऋणशब्दार्थमुक्त्वाऽनुबन्धशब्दार्थमाह स्वकर्मभिरिति । एतेषामृणानामपाकरणं कर्त्तव्यकोटौ पठितमित्यर्थः । तत्र श्रुतिवाक्यं प्रमाणयति जरामर्यमिति । अत्र वाक्येऽग्निहोत्रानुष्ठानं जरामृत्युनिवारकत्वेनोक्तम्—न

(भा०) ते मृत्युना ह वेति' । ऋणानुबन्धादपवर्गानुष्ठानकालो नास्तीत्यपवर्गाभावः ।

“क्लेशानुबन्धान्नास्त्यपवर्गः । क्लेशानुबद्ध एवायं म्रियते क्लेशानुबद्धश्च जायते । नास्य क्लेशानुबन्धविच्छेदो गृह्यते ।

“प्रवृत्त्यनुबन्धान्नास्त्यपवर्गः । जन्मप्रभृत्ययं यावत्प्रायणं वाग्बुद्धिशरीरारम्भेणाविमुक्तो गृह्यते । तत्र यदुक्तं—दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्ग-इति तदनुपपन्नमिति” ॥ ५९ ॥

(ख०) चोक्तर्णत्रयापाकरणं विनाऽग्निहोत्रेऽधिकार इति तदपाकरणावश्यकताऽनेनैव वाक्येन सूचिता भवतीत्यर्थः । नन्वस्त्वेतदावश्यकता किमायातमेतावताऽपवर्ग इत्यत आह ऋणेति । उक्तं च—

ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् ।
अनपाकृत्य मोहेन मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः ॥ इति । एवं च ऋणत्रयापाकरणेनैव वयःसमाप्तेर्मोक्षनिवेशक्षणो नास्त्येवेत्यपवर्गाभावः ।

क्लेशानुबन्धान्नास्त्यपवर्ग इति द्वितीयं सौत्रवाक्यम् । अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः क्लेशा इति योगसूत्रम् । आजन्मसमयादा च मरणान्तात् पुरुषोऽविद्यादिभिः क्लेशैर्ग्रस्त एव वर्त्तते । एत एव च क्लेशा जीवस्य संसारनिदानभूताः । तथा चामरणं क्लेशैर्ग्रस्तत्वात्पुरुषस्यानुच्छिन्ननिदानः संसारो न शक्य उच्छेत्तुमित्यर्थः ।

प्रवृत्त्यनुबन्धान्नास्त्यपवर्ग इति तृतीयं सौत्रवाक्यम् । जन्मसमयमारभ्य मरणपर्यन्तं वाग्बुद्धिशरीरारम्भरूपया प्रवृत्त्या पराक्रान्त एव जीवो वर्त्तते—न च प्रवृत्तिनिवृत्तिमन्तरेणापवर्गसम्भव इति स्पष्टीकृतं प्रथमाध्यायद्वितीयसूत्रे । एवं चापवर्गो न सम्भवत्येवेत्यर्थः ॥५९॥

(भा०) अत्राभिधीयते । यत्तावदृणानुबन्धादिति ऋणैरिव ऋणैरिति—

(सू०) प्रधानशब्दानुपपत्तेर्गुणशब्देनानुवादो निन्दाप्रशंसोपपत्तेः ॥ ६० ॥

(भा०) ऋणैरिति नायं प्रधानशब्दः । यत्र खल्वेकः प्रत्यादेयं ददाति द्वितीयश्च प्रतिदेयं गृह्णाति तत्रास्य दृष्टत्वात् प्रधानमृणशब्दः । न चैतदिहोपपद्यते—प्रधानशब्दानुपपत्तेः । गुणशब्देनायमनुवाद ऋणैरिव ऋणैरिति । प्रयुक्तोपमं चैतद् यथाऽग्नि-

---

(ख०)सिद्धान्तमुपक्रमते अत्राभिधीयत इति । तत्रादौ पूर्वपक्षीयप्रथमवाक्यस्य तात्पर्यं सिद्धान्तानुगुणं वर्णयति यत्तावदिति । यत्तावद्यावज्जीवमृणमनुवर्त्तेत इति श्रुतिवाक्येषु वर्णितं तत्र ऋणशब्दो गौणार्थो न मुख्यार्थ इति सौत्रं सिद्धान्तं सङ्क्षेपेण सूचयति ऋणैरिवेति ॥

ऋणशब्दस्यौपचारिकत्वं साधयति प्रधानेति सूत्रम् । यत्र यत्र शब्दस्य मुख्यार्थानुपपत्तिस्तत्र तत्र गौण एवार्थः परिगृह्यते—एवं चोदाहृतं ऋणवाक्यं निन्दाप्रशंसापरतया नेतव्यमित्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह—ऋणैरिति । जायमानो ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैरित्यत्र वाक्ये ऋणशब्दस्य मुख्यार्थो नोपपद्यत इत्यर्थः । अनुपपत्तिं प्रदर्शयिष्यन् ऋणशब्दस्य मुख्यार्थं वर्णयति यत्र खल्विति । अत्रैव ऋणशब्दो मुख्यार्थपरो गृह्यत इत्यर्थः। उक्तस्य मुख्यार्थस्य प्रकृतवाक्येऽनुपपत्तिरेव सूत्रकाराभिप्रेता इति दर्शयति न चैतदिति । ननु कीदृशोऽत्र गुणवादोऽभिप्रेत इत्यत आह ऋणैरिवेति । ऋणशब्दोऽत्र ऋणसदृशस्यैव लक्षक इत्यर्थः । किञ्चात्र लक्ष्यत इत्याह प्रयुक्तेति । 'प्रयुक्ता' लक्षिता 'उपमा' सादृश्यं येन तत्तथाभूतमेतत्पदमित्यर्थः । दृष्टान्तरूपेण गौणं प्रयोगान्तरमाह यथेति । अग्निर्माणवक इत्यत्राग्निशब्दस्य मुख्या-

(भा०) माणवक इति । अन्यत्र दृष्टश्चायमृणशब्द इह प्रयुज्यते यथाऽग्निशब्दो माणवके । कथं गुणशब्देनानुवादः ? निन्दाप्रशंसोपपत्तेः । कर्मलोपे ऋणीव ऋणादानान्निन्द्यते कर्मानुष्ठाने च ऋणीव ऋणदानात्प्रशस्यते स एवोपमार्थ इति ।

जायमान इति गुणशब्दो विपर्ययेऽनधिकारात् । जायमानो ह वै ब्राह्मण इति च शब्दो–गृहस्थः सम्पद्यमानो जायमान–इति । यदायं गृहस्थो जायते तदा कर्मभिरधि-

---

(ख०)र्थस्य माणवके मनुष्येऽनुपपत्त्या सोऽग्निसदृशमेवार्थं लक्षयतीति गृह्यते तथैव ऋणशब्दस्य मुख्यार्थस्य यागाध्ययनादावनुपपत्त्या स ऋणसदृशमेवार्थं लक्षयतीत्यर्थः । किं प्रयोजनमिदं गुणवादाश्रयणमिति पृच्छति कथमिति ॥

अस्यैव प्रश्नस्योत्तरं सूत्रान्त्यपदस्यार्थ इत्याह निन्दाप्रशंसेति। गुणवादेन लब्धौ निन्दाप्रशंसार्थौ वर्णयति कर्मलोप इति। यथा ऋणादानेन ऋणी निन्द्यते तथैव यागाध्ययनादिधर्माननुष्ठानेन द्विजो निन्द्यत इति निन्दार्थः-यथा च ऋणप्रत्यादानेन ऋणी प्रशस्यते तथैव यागाध्ययनादिधर्मानुष्ठानेन द्विजः प्रशस्यत इति प्रशंसार्थः । इदमेव तात्पर्यं गौणार्थस्य सादृश्यस्येत्याह स एवेति ॥

न केवलमृणशब्द एवोक्तवाक्ये गौणार्थोऽपि तु जायमान इत्यपि पदमित्याह जायमान इति ।

अस्य गुणवादत्वे को हेतुरित्यत आह विपर्यय इति। जायमानशब्दस्यार्थो जातमात्र इति-जातमात्रस्य तु द्विजस्योपनयनादिसंस्काररहितस्य नास्त्येवाधिकारो यागाध्ययनाद्यनुष्ठान इति तस्य तत्कर्त्तव्यत्वोक्तिरनुपपन्नैवेत्यर्थः ॥ कोऽसौ गौणोऽर्थ इत्यत आह जायमानो हेति। जायमान इत्यस्य 'गृहस्थः सम्पन्न' इत्येवार्थः । अत्र को हेतुरित्यत आह यदाऽयमिति । द्विजो यदा संपन्नसकलसंस्कारो गार्हस्थ्याश्रमं

(भा०) क्रियते । मातृतो जायमानस्यानधिकारात् । यदा तु मातृतो जायते कुमारो न तदा कर्मभिरधिक्रियते। अर्थिनः शक्तस्य चाधिकारात् । अर्थिनः कर्मभिराधिकारः कर्मविधौ कामसंयोगस्मृतेः—'अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम' इत्येवमादि । शक्तस्य च प्रवृत्तिसम्भवात् । शक्तस्य कर्मभिरधिकारः—प्रवृत्तिसम्भवात् । शक्तः खलु विहिते कर्मणि प्रवर्त्तते नेतर इति। उभयाभावस्तु प्रधानशब्दार्थे । मातृतो जायमाने कुमारे उभयम-

(ख०)प्राप्नोति तदैव यागादिकर्मास्य कर्त्तव्यमापद्यते ।। जायमान इत्यस्य मुख्यार्थासम्भवं पुनराह—मातृत इति । मातृगर्भाज्जातमात्रस्योक्तकर्मसु नास्त्यधिकारो द्विजस्येत्यर्थः । तदेव स्पष्टयति यदा त्विति । जातमात्रस्यानधिकारे हेतुमाह अर्थिन इति ।। कर्मफले यस्यार्थिता कर्मानुष्ठाने च यः शक्तः तस्यैव तस्मिन् कर्मणि प्रवृत्तिः सम्भवति । कथमर्थिन एवाधिकार इति दर्शयति कर्मविधाविति ।। यागादिकर्मविधौ कामा उक्ताः यथाऽग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इति—एवं च यस्यैव स्वर्गार्थिनो तत्कर्मसम्पत्स्यमानफलेष्टसाधनताज्ञानं तस्यैवाग्निहोत्रेऽधिकार इति स्पष्टम् । शक्तस्यैव कथमधिकार इति—दर्शयति शक्तस्येति। यस्मिन् कर्मणि यस्य पुरुषस्य कृतिसाध्यताज्ञानं तस्यैव तत्कर्मानुष्ठाने प्रवृत्तिः सम्भवतीत्यर्थः ।।

जायमान इत्यस्य मुख्यार्थत्वे नार्थित्वन्नापि शक्तत्वं सम्भवतीत्याह उभयाभाव इति । प्रधानशब्दार्थेति जायमानशब्दस्य मुख्यार्थत्व इत्यर्थः । तदेव स्पष्टयति मातृत इति । जातमात्रो बालको भवेदपि सामान्यतः सुखदुःखप्राप्तिपरिहारकामः—यागादिफलं स्वर्गपुत्रादि तु प्रति तस्य कामो नैव सम्भवति—अपेक्षितवेदवेदाङ्गज्ञानरहितत्वाच्चासावशक्तोऽपि यागाद्यनुष्ठाने इत्यर्थः। न केवलं वैदिकव्यवहार एवेदृशोऽपि तु लौकिकोऽपीत्याह न भिद्यत इति । कथं

(भा०)र्थिता शक्तिश्च न भवतीति।

न भिद्यते च लौकिकाद्वाक्याद्वैदिकं वाक्यं प्रेक्षापूर्वकारिपुरुषप्रणीतत्वेन। तत्र लौकिकस्तावदपरीक्षकोऽपि न जातमात्रं कुमारकमेवं ब्रूयात्—अधीष्व यजस्व ब्रह्मचर्यं चर-इति। कुत एष ऋषिरुपपन्नानवद्यवादी उपदेशार्थेन प्रयुक्त उपदिशति? न खलु वै नर्त्तकोऽन्धेषु प्रवर्त्तते न गायको बधिरेष्विति।

उपदिष्टार्थविज्ञाता चोपदेशविषयः। यश्चोपदिष्टमर्थं विजानाति तं प्रत्युपदेशः क्रियते, न चैतदस्ति जायमानकुमारक इति।

गार्हस्थ्यलिङ्गं च मन्त्रब्राह्मणं कर्माभिवदति। यच्च मन्त्र-

(ख०)न भिद्यत इत्यत आह प्रेक्षापूर्वेति। वैदिकोपदेशवाक्यान्यपि ऋषिप्रणीतत्वेन प्रेक्षापूर्वपुरुषप्रणीतान्येवेत्यर्थः। ततः किमित्यत आह तत्र लौकिक इति। 'अपरीक्षकः' विवेकरहितोऽपि जातमात्रं बालकं नोपदिशति 'यजस्वे'त्यादि—यदा च विवेकज्ञानरहितोऽपीदृशमुपदेष्टुं नार्हति कुतः पुनस्त्रिकालदर्शी अनवद्यविद्यासम्पन्नो लोककल्याणोपदेशानुकम्पाप्रयुक्तो वेदर्षिरेवमुपदिशेदित्यर्थः। उपपन्नानवद्यवादीति—'उपपन्नं' प्रमाणेन 'अनवद्यं' पुनरुक्तादिदोषराहितम्—यदनपेक्षितमुपदेष्टव्यन्न भवति तत्तथाभूतं वेदितुं शीलं यस्य स इत्यर्थः। अनपेक्षितोपदेशो लोकेऽपि न भवतीत्याह—न खल्विति।

जायमानशब्दो न जातमात्रबालकबोधक इत्यत्र हेत्वन्तरमाह—उपदिष्टेति। उपदेशविषयस्य किमपि ज्ञानं यस्य वर्त्तते तम्प्रत्येव तद्विषये उपदेशविशेषः क्रियते। 'उपदेशविषय इति'—उपदेशपात्रमित्यर्थः। न च जात मात्रो बालको यागादिविषये किमपि जानाति—अतो न तम्प्रति यागाद्युपदेशसम्भव इत्यर्थः॥

जातमात्रो बालको न जायमानशब्दस्यार्थोऽपि तु प्राप्तगार्हस्थ्य

(भा०) ब्राह्मणं कर्माभिवदति तत्पत्नीसम्बन्धादिना गार्हस्थ्यलिङ्गेनोपपन्नम् । तस्माद् गृहस्थोऽयं जायमानोऽभिधीयते इति ।

अर्थित्वस्य चाविपरिणामे जरामर्यवादोपपत्तिः । यावच्चास्य फलेनार्थित्वं न विपरिणमते—न निवर्तते, तावदनेन

(ख०) एवेत्यस्य साधको न केवलं न्यायोऽपि तु वैदिकं लिङ्गमपीत्याह गार्हस्थ्येति । 'गार्हस्थ्यस्य लिङ्गम्' पत्नी यस्मिन् कर्मणि तत् तथाविधमेव कर्म मन्त्रब्राह्मणवाक्यान्यभिवदन्तीति सम्बन्धः । पत्नीसत्त्वसूचकानि वाक्यानि यथा—'पत्न्यवेक्षितमाज्यम्' 'पत्न्य उद्गायन्ति' 'क्षौमे वसानावग्नी आदधीयाता'मित्यादीनि ॥ उपसंहरति तस्मादिति ॥ गृहस्थ एव जायमानशब्दस्यार्थ इति ॥

तदनेन गार्हस्थ्यात् पूर्वावस्था ऋणानुबद्धा न भवतीत्युक्तम् । सम्प्रत्युत्तरावस्थाऽपि न ऋणानुबद्धेत्याह—अर्थित्वस्येति । यदा चार्थिन एव कर्मस्वधिकारस्तदाऽर्थित्वस्य 'अविपरिणामे' अनिवृत्तावेव 'जरामर्यवाद' उपपद्यते इत्यर्थः। संक्षेपेणोक्तं विस्तरेणोपपादयति यावच्चास्येति। यावत्कालपर्यन्तम्पुरुषस्य फलेच्छा वर्तते तावत्कालपर्यन्तमेवास्य तत्तत्फलजनककर्मसु प्रवृत्तिस्तावत्कालपर्यन्तमेवैनम्प्रति पूर्वपक्षोदाहृतस्य 'जरामर्यं वा एतत्सत्रं यदग्निहोत्रम्' इत्यादिवाक्यस्योपपत्तिरित्यर्थः । तेन फलवासनावत्त्वमेवोक्तकर्माधिकारहेतुर्न प्राणधारणमात्रमिति यदुक्तम् 'ऋणापाकरणेन वयःपर्यवसानान्नास्ति मोक्षावसर' इति तदपाकृतं भवतीत्याशयः ॥

स्वपक्षसाधकं वाक्यान्तरमुदाहरति जरया ह वेति । 'जरया ह वा एष एतस्माद्विमुच्यते' इत्यस्य वाक्यस्यायमेवार्थो यत् जरायां प्राप्तायामग्निहोत्राद्यनुष्ठानाद् विमुच्यते पुरुष इति । एवं च जरैवोक्तकर्मानुष्ठानस्यावधिर्न मरणमिति हृदयम् । अत्र वाक्ये जराशब्दार्थमाह आयुष इति । जीवनस्य चतुर्थभागे एव प्रव्रज्याया

(भा०)कर्मानुष्ठेयमित्युपपद्यते जरामर्यवादस्तं प्रतीति।

'जरया ह वा' इत्यायुषस्तुरीयस्य चतुर्थस्य प्रव्रज्यायुक्तस्य वचनं–जरया ह वा एष एतस्माद्विमुच्यते–इति। आयुषस्तुरीयं चतुर्थं प्रव्रज्यायुक्तं जरेत्युच्यते। तत्र हि प्रव्रज्या विधीयते। अत्यन्तजरासंयोगे 'जरया ह वा' इत्यनर्थकम्। 'अशक्तो विमुच्यते' इत्येतदपि नोपपद्यते। स्वयमशक्तस्य बाह्याशक्तिमाह–'अन्तेवासी वा जुहुयाद् ब्रह्मणा स परिक्रीतः, क्षीरहोता वा जुहुयाद्धनेन स परिक्रीत' इति।

(ख०) विहितत्वात् चतुर्थाश्रमप्राप्तिरेव जरापदेनोच्यते इत्यर्थः। ननु जराशब्दस्य जीर्णावस्थेत्येवार्थः प्रसिद्धो न जीवनचतुर्थभाग इत्यत आह अत्यन्तेति। यदि शरीरस्यात्यन्तजीर्णावस्थैव जराशब्देनोच्येत तर्हि उक्तस्य वाक्यस्यायमेवार्थः पर्यवस्येत यत् 'यदाऽत्यन्तजीर्णशरीरोऽसमर्थो भवति तदैवाग्निहोत्रादिकर्मणो विरमेत्' इति-एवञ्चोपदेशोऽनर्थक एव स्यात् असमर्थस्य स्वत एव कर्मविरामप्राप्तत्वात्॥ न केवलमनर्थक एवायमुपदेशः स्यादपि त्वेतादृश उपदेश उपदेशान्तरविरुद्ध एव स्यादित्याह अशक्त इति। असामर्थ्यमात्रं न कर्मविरामकारणम्। कथमेतदित्यत आह स्वयमिति। गृहस्थस्य स्वयं कर्मानुष्ठानसामर्थ्यरहितस्यानुष्ठानार्थमुपायान्तरं यतः श्रुतिरेवोपदिशति–येन अन्तेवासिनः क्षीरहोतुर्वा साहाय्यमवलम्ब्य स्वयमशक्तेन कर्माण्यनुष्ठेयानीति स्पष्टमेव वर्णितमित्यर्थः। 'ब्रह्मणा परिक्रीत इति'–'ब्रह्म' वेदः तच्छिक्षणेन शिष्यः 'परिक्रीतः' 'क्षीरहोता'ऽपि ऋत्विग्विशेषः सोऽपि 'धनेन' दक्षिणारूपेण परिक्रीतः। दास इव कर्मकारयितुमर्ह इत्यर्थः॥

"यद्यपि यज्ञादिविधानान्तराणि गृहस्थस्यैव सन्ति तथापि 'आय

(भा०)अथापि विहितं वाऽनूद्येत कामाद्वार्थः परिकल्प्येत । विहितानुवचनं न्याय्यमिति । ऋणवानिवास्वतन्त्रो गृहस्थः कर्मसु प्रवर्त्तत इत्युपपन्नं वाक्यस्य सामर्थ्यम् । फलस्य हि साध-

---

(ख०)मानस्त्रिभिर्ऋणै'रिति वाक्यं बालस्यापि यज्ञादि विधास्यतीति"एतां शङ्कां विमर्शपूर्वकमपाकरोति अथापीति । तत्र जायमान इति वाक्यमन्यत्र विहितमेव यागाध्ययनाद्यनुवदत्याहो स्वित् स्वेच्छामात्रेणेदं स्वतन्त्रमेवार्थं जातमात्रस्य यागादिविधानरूपं वक्तीति परिकल्पितव्यमिति विमर्शस्य कोटिद्वयम् । संशयमुक्त्वा निर्णयं वक्ति विहितेति । अयमभिप्रायः । न तावज्जायमान इत्यादिवाक्ये विधिविभक्तिरस्ति । तेन अन्यत्र विहितस्यानुवाद एवायमिति स्वरसतः प्रतीयते । यदि तु तस्यार्थसिद्धिर्वाक्यान्तराद्वा प्रमाणान्तराद्वा कथमपि न कल्पेत ततो 'वचनानि त्वपूर्वत्वादिति' न्यायेन विधित्वमस्य कल्प्येत । सन्ति तु शतशस्तदर्थविधायकानि वाक्यानि साक्षाद् विधिविभक्तिमन्तीति—को जास्विच्छामात्रेण विध्यर्थतां कल्पयेत् । तस्माद्विहितानुवाद एवेदमिति न्याय्यम् । एवञ्च जायमानशब्दो गौणार्थ एव नेय इति युक्तमुत्पश्याम इति । न्यायमुक्त्वा प्रकृतवाक्यस्य फलितार्थमाह ऋणवानिवेति । यथा ऋणापाकरणेऽधमर्णः परवश एव प्रवर्त्तते तथा गृहस्थोऽपि यागाध्ययनादौ परवश एव प्रवर्त्तत इत्येवार्थो वाक्यसामर्थ्यलब्ध इत्यर्थः ॥ "ननु जायमानशब्दोऽनुपचरितार्थः स्वभावतो मातुरुदराद्विभागमाह । स कथञ्चिदनुवादानुरोधेन जघन्यवृत्तिः कल्पनीयः । तद्वरं मुख्यार्थानुरोधेन विधानमेव कल्प्यताम् । एवं सति श्रुतिरनुरोधिता भवति । अस्ति च बालकस्यापि फलोत्पादनयोग्यता—तदात्मनः फलं प्रति समवायिकारणत्वात् । तेन यद्यपि जातमात्रस्य फलसाधनानुष्ठानयोग्यता नास्ति तथाऽपि फलोत्पादं प्रति योग्यताऽस्त्येव । फलेन

(भा०)नानि प्रयत्नविषयो न फलम् । तानि सम्पन्नानि फलाय कल्पन्ते । विहितं च जायमानं विधीयते च । तेन यः सम्बध्यते सोऽयं जायमान इति ।

"प्रत्यक्षविधानाभावादिति चेद्" न, प्रतिषेधस्यापि प्रत्य-

(ख०)च प्रयोजनं न तत्साधनेन"इत्यत आह फलस्य साधनानीति। अयमभिसन्धिः । विधिर्हि स्वव्यापारे कर्तृतया पुरुषं नियुङ्क्ते । प्रयत्नश्चास्य व्यापारः । स च निर्विषयो न शक्यो निर्वर्त्तयितुमिति स्वविषयमपेक्षते । न च फलमेवास्य साक्षात्प्रयत्नविषयो भवितुमर्हति । तदुद्देशतामात्रेण तु भवेत् । न चैतावता प्रयत्नोऽस्य निर्वृणोति यावदयं साक्षादभिनिर्वर्तनीयं न प्राप्नोति । फलसाधनं त्वस्य साक्षादभिनिर्वर्त्तनीयम् इति फलोद्देशप्रवृत्तस्य पुरुषप्रयत्नस्य निर्वृणोति । तदेव च साधनं विषयः । न च बालस्यापि तदुपायमविदुषस्तत्र सामर्थ्यमस्ति। असमर्थश्चाकर्त्ता कथमेनं प्रयत्नेन प्राप्नुयात् । अप्राप्नुवंश्च कथमधिकारीति जायमानशब्दो जघन्यवृत्तिरेव न्याय्य इति सिद्धम् । ननु भवतु फलसाधनं प्रयत्नविषयो न तत्र विवदामहे-एतदेव तु प्रकृतवाक्येन बालकस्य विधीयत इत्यत्रैवास्माकमाग्रह इति मतमपाकुर्वन्नाह विहितमिति । उक्तफलसाधनस्य यागाध्ययनादेर्जायमानत्वं प्रकृतवाक्यात् प्रागेव वाक्यान्तरैः 'विहितमेव'—तद्वाक्यानन्तरमपि वाक्यान्तरैः 'विधीयते च' । तथाच तस्यैवार्थस्य प्रकृतेऽपि वाक्ये विधानमिति मृषैव कल्पनेत्याशयः । फलितमाह तेनेति । यः पुरुषः फलसाधनेन सम्बध्यते स एव जायमानशब्देनोच्यते—सम्बध्यते च फलसाधनेन गृहस्थ एव न बालकस्ततश्च प्रकृतवाक्ये गृहस्थ एव जायमानशब्देनोच्यत इति निर्गलितोऽर्थः ॥

यदुक्तमायुषश्चतुर्थे भागे प्रव्रज्या विधीयत इति—तदमृष्यमाण शङ्कते प्रत्यक्षेति । शङ्कां परिहरति न, प्रतिषेधस्येति । शङ्कां विभज

(भा०)क्षविधानाभावादिति । "प्रत्यक्षतो विधीयते गार्हस्थ्यं ब्राह्मणेन, यदि चाश्रमान्तरमभविष्यत्तदपि व्यधास्यत् प्रत्यक्षतः, प्रत्यक्षविधानाभावान्नास्त्याश्रमान्तरमिति" । न, प्रतिषेधस्यापि प्रत्यक्षतो विधानाभावात्-न प्रतिषेधोऽपि वै ब्राह्मणेन प्रत्यक्षतो विधीयते । 'न सन्त्याश्रमान्तराणि एक एव गृहस्थाश्रम' इति प्रतिषेधस्य प्रत्यक्षतोऽश्रवणादयुक्तमेतदिति । अधिकाराच्च विधानं विद्यान्तरवत् । यथा शास्त्रान्तराणि स्वे स्वेऽधिकारे प्रत्यक्षतो विधायकानि नार्थान्तराभावात् ,—एवमिदं ब्राह्मणं गृहस्थशास्त्रं स्वेऽधिकारे प्रत्यक्षतो विधायकं ना-

---

(ख०)प्रत्यक्षत इति। परमाप्तो हि भगवानीश्वरोऽनुकम्पया भूतोपदेशाय प्रवृत्तो यद् गार्हस्थ्यमेवाश्रममुपदिशति नाश्रमान्तरम्-ततोऽवगच्छामो न सन्त्येवाश्रमान्तराणि भूतेभ्यो विहितानि। ततश्च प्रवज्या नैव विहितेत्यर्थः । तथाचोक्तं गौतमीये धर्मशास्त्रे -'ऐकाश्रम्यं त्वाचार्याः प्रत्यक्षविधानाद्गार्हस्थ्यस्येति'—इति शङ्काशयः। निराकरणं विभजते-न, प्रतिषेधस्येति। स्मृतीतिहासपुराणानि तावदविवादं चातुराश्रम्यं विदधन्त्युपलभ्यन्ते । तत्र विहितानां प्रतिषेधो यदि प्रत्यक्षश्रुतौ कुत्राप्युपलभ्येत भवेयुस्तान्यप्रमाणानीति । न तु चातुराश्रम्यप्रतिषेधः कुत्रापि साक्षाच्छ्रुतावुपलभ्यते । तस्मात् स्मृत्यादिविहितं चातुराश्रम्यं श्रुत्याऽप्रतिषिद्धं न शक्यं परित्यक्तुमित्यर्थः॥ ननु माभूत्साक्षात्प्रतिषेधः-साक्षादविधानेनैव तु सोऽनुमीयत इत्यत आह अधिकारादिति। भवेदविधानेनाश्रमान्तरप्रतिषेधानुमानं यदि तेषामभावादेवाविधानं स्यात् । वस्तुतस्तु यद्गार्हस्थ्यमेवैकं साक्षाच्छ्रुत्या विधीयते नाश्रमान्तरम्—तत्र कारणं नाश्रमान्तराणामभावोऽपि तु गार्हस्थ्यमात्रोपदेशस्य तत्राधिकार

(भा०) श्रमान्तराणामभावादिति ।

ऋग्ब्राह्मणं चापवर्गाभिधाय्याभिधीयते । ऋचश्च ब्राह्मणानि चापवर्गाभिवादीनि भवन्ति । ऋचश्च तावत्—

कर्मभिर्मृत्युमृषयो निषेदुः प्रजावन्तो द्रविणमिच्छमानाः ।
अथापरे ऋषयो मनीषिणः परं कर्मभ्योऽमृतत्वमानशुः ॥
न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ॥
परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजते यद्यतयो विशन्ति ।
वेदाहमेतं पुरुषं महान्तमादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ।
तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ।
(वाजसनेयिसंहिता ३१।१.८। तैत्तिरीयारण्यक ३।१२।७)

(स्व०)इत्येव । यथा व्याकरणादिशास्त्रान्तरं स्वविषयं शब्दानुशासनं विदधत् शास्त्रान्तराधिकृतविषयप्रमाणाद्यभावन्नाक्षिपति-तथैव गार्हस्थ्योपदेशश्रुतिरपि स्वविषयं गार्हस्थ्यं विदधन्नाश्रमान्तराभावमाक्षिपतीति शास्त्रान्तरोदाहरणार्थः ॥

अपि च माभूत् प्रत्यक्षविधानं श्रुतौ ससाधनापवर्गाभिधानानि च प्रत्यक्षाण्युपलभ्यन्ते वचनानि ऋग्रूपाणि ब्राह्मणरूपाणि च। तान्यपूर्वत्वाद्विधानान्यपवर्गस्य ससाधनस्य चातुराश्रम्यस्य च भवन्तीत्याशयेन ऋचो ब्राह्मणानि चोदाहरति-ऋग्ब्राह्मणमिति । मृत्युं निषेदुरित्यत्र 'मृत्युं' प्रेत्यभावमित्यर्थः । परं कर्मभ्य इति कर्मपरित्यागमपवर्गसाधनं सूचयति । अमृतत्वमिति चापवर्गो दर्शितः । सूचितं कर्मत्यागमपवर्गसाधनं श्रुत्यन्तरेण विशदयति न कर्मणा न प्रजयेति ॥ नाकमित्यविद्यामुपलक्षयति । परेण नाकमिति अविद्यातः परमित्यर्थः । निहितं गुहायामिति लौकिकप्रमाणागोचरत्वं दर्शयति । तमसः परस्तादिति-अविद्या 'तमः'

(भा०)अथ ब्राह्मणानि—

"त्रयो धर्मस्कन्धा यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथमः, तप एव द्वितीयो, ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासीति तृतीयोऽत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलेऽवसादयन्, सर्व एवैते पुण्यलोका भवन्ति। ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति। (छान्दोग्योपनिषद् २।२३।१) एतमेव प्रव्राजिनो लोकमभीप्सन्तः प्रव्रजन्तीति" (बृहदारण्यक ४।४।२२)। "अथो खल्वाहुः काममय एवायं पुरुष इति स यथाकामो भवति तथाक्रतुर्भवति। यथाक्रतुर्भवति तथा तत्कर्म कुरुते। यत्कर्म कुरुते तदभिसम्पद्यते" (बृहदारण्यक ४।४।५) इति कर्मभिः संसरणमुक्त्वा प्रकृतमन्यदुपदिशन्ति "इति नु कामयमानोऽथाकामयमानो योऽकामो निष्काम आत्मकाम आप्तकामो भवति न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति इहैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीति"।

तत्र यदुक्तम्—ऋणानुबन्धादपवर्गाभाव—इत्येतदयुक्तमिति। 'ये चत्वारः पथयो देवयाना' (तैत्तिरीयसंहिता ५।७।२।३) इति

(ख०)तस्य परस्तादिति। आदित्यवर्णमिति नित्यप्रकाशमित्यर्थः। तदनेनेश्वरप्रणिधानस्यापवर्गोपायत्वमुक्तम्॥ ऋच उदाहृत्य ब्राह्मणमुदाहरति—अथ ब्राह्मणानीति। यज्ञ इत्यादिना गृहस्थाश्रमो दर्शितः। तप एवेति वानप्रस्थाश्रमः। ब्रह्मचारीति ब्रह्मचर्याश्रमः॥ एषामाश्रमाणामभ्युदयलक्षणं फलमाह सर्व एवैत इति। चतुर्थाश्रममाह ब्रह्मसंस्थ इति। तथाक्रतुरिति 'क्रतुः' सङ्कल्पः। तदभिसम्पद्यत इति—तत्कर्मानुसार्येवास्याग्रिमं जन्मेत्यर्थः। कामयमान इति। कामयमानो य आसीत् स एवाथाकामयमानो भवति। अकामयमानः कामं परिहरन् तत्परिहारसिद्धौ सोऽकामयमानः। तस्य व्याख्यानं निष्काम इति। आत्मकाम इति। कैवल्योपेतात्मकामस्तत्प्राप्त्या 'आप्तकामो' भवति। न तस्य प्राणा इति। शाश्वतो भवतीत्यर्थः॥ प्रकृतमुपसंहरति तत्र यदु-

(भा०)च चातुराश्रम्यश्रुतेरैकाश्रम्यानुपपत्तिः ॥६०॥

(भा०) फलार्थिनश्चेदं ब्राह्मणं-‘जरामर्यं वा एतत्सत्रं यदग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ च’-इति। कथम् ?

(सू०) समारोपणादात्मन्यप्रतिषेधः ॥ ६१ ॥

‘प्रजापत्यामिष्टिं निरूप्य तस्यां सार्ववेदसं हुत्वा आत्मन्यग्नीन्समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेत्’- इति श्रूयते। तेन विजानीमः-प्रजावित्तलोकैषणाभ्यो व्युत्थितस्य निवृत्ते फलार्थित्वे समारोपणं विधीयते-इति।

(ख०)क्तमिति। अपरामपि चातुराश्रम्याभिधायिनीं श्रुतिमाह ये चत्वार इति ॥ एवं च न गार्हस्थ्यमात्रैकाश्रम्यपक्षः साधुरिति निगलितोऽर्थः ॥ ६० ॥

फलार्थिनो गृहस्थस्यैव ‘जरा’पर्यन्तमग्निहोत्राद्यनुष्ठानं जरामर्यवाक्येनोच्यत इति गतसूत्रस्य फलितार्थं हेत्वन्तरविधित्सया स्मारयति फलार्थिन इति। कोऽत्र हेतुरिति पृच्छति कथमिति ॥

तत्रोत्तरम् समारोपणादिति सूत्रम्। आत्मन्यग्नीनां ‘समारोपणात्’ ऋण नुबन्धेन अपवर्गस्य ‘अप्रतिषेधः’ प्रतिषेधोऽयुक्त इत्यर्थः।

सूत्रार्थमाह प्राजापत्यामिति। साग्निकस्य चतुर्थाश्रमप्रवेशविधानमेतत्। मनुरप्याह—

प्राजापत्यां निरुप्येष्टिं सार्ववेदसदक्षिणाम्।
आत्मन्यग्नीन् समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेद् गृहात्॥ इति।

किमनेनेत्यत आह तेनेति। उक्तायामिष्टौ सर्वस्वदानं तदैव सम्भवति यदा पुरुषः पुत्रधनलोकसम्बन्धिनीभ्य इच्छाभ्यो विनिर्मुक्तः फलार्थित्वादपैति, एवञ्च फलार्थिन एव गार्हस्थ्यं तत्सहचारिणो यागादिधर्माः, निवृत्ते च फलार्थित्वे गार्हस्थ्यमपैति—अपेते च गार्हस्थ्ये ते धर्मा अपियन्ति तदैव

(भा०)एवं च ब्राह्मणानि-'सोऽन्यद् व्रतमुपाकरिष्यमाणो याज्ञवल्क्यो मैत्रेयीमिति होवाच-प्रव्रजिष्यन्वा अरे अहमस्मात्स्थानादस्मि हन्त तेऽनया कात्यायन्या सहान्तं करवाणि-इति । अथाप्युक्तानुशासनासि मैत्रेयि एतावदरे खल्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यः प्रवव्राज-इति'(बृहदारण्यकोपनिषद्) ॥ ६१ ॥

(सू०) पात्रचयान्तानुपपत्तेश्च फलाभावः ॥ ६२ ॥

(भा०) जरामर्ये च कर्मण्यविशेषेण कल्प्यमाने सर्वस्य पात्रचयान्तानि कर्माणीति प्रसज्यते । तत्रैषणाव्युत्थानं न श्रूयेत-

---

(ख०)चाग्नीनामात्मनि समारोपणमित्युक्तवाक्यात्सिद्धमित्यर्थः । उक्तेऽर्थे ब्राह्मणवाक्यस्यापि स्वरसं प्रदर्शयति ब्राह्मणानीति । यदैषणाभ्यो व्युत्थितस्य प्रव्रज्याविधानं तदा तदभिधायीनि ब्राह्मणान्यप्युपपन्नानीत्यर्थः । 'अन्यद्व्रतमिति' चतुर्थाश्रमग्रहणं परामृशति ॥ ६१ ॥

स्वपक्षे साधकान्तरमाह पात्रचयेति सूत्रम् ।

सूत्रार्थमाह जरामर्य इति । साग्निकस्य मरणे तदग्निहोत्रसंबन्धिसकलयज्ञीयपात्राणि तस्य शरीरेण सहैव दह्यन्त इति विधिः । एवं सति जरामर्यमग्निहोत्रमिति यदि सर्वपुरुषसाधारणं भवेन्न च फलार्थिगृहस्थमात्रपरम्-तदोक्तयज्ञीयसकलपात्रदहनस्य सर्वेषां प्राप्तौ चतुर्थाश्रमस्थस्यापि तत्प्राप्तम् । ननु भवत्वेवं का हानिरित्यत आह तत्रैषणेति । प्रव्रजितस्य चतुर्थाश्रमस्थस्यापि शरीरेण सह यज्ञीयपात्रदहनं यद्यावश्यकं तर्ह्यामरणं तेनापि सकलानि यज्ञीयपात्रादीन्यात्मनः सकाशे रक्षणीयान्येव प्राप्नुवन्ति । एवं च सति कुतस्तस्य प्रव्रजनात् प्राक् विहितमेषणाभ्यो व्युत्थानं सर्वस्वप्रदानं वेत्येते सर्व एव विधयः प्रकुप्येरन्नित्याशयः । उक्तैषणाव्युत्थानविधायकं ब्राह्मणवाक्यमुदाहरति एतद्ध

(भा०)'एतद्ध स्म वै तत्पूर्वे ब्राह्मणा अनूचाना विद्वांसः प्रजां न कामयन्ते किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्मायं लोक इति ते ह स्म पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्तीति' (बृहदाण्यकोपनिषद्) एषणाभ्यश्च व्युत्थितस्य पात्रचयान्तानि कर्माणि नोपपद्यन्ते इति नाविशेषेण कर्त्तुः प्रयोजकं फलं भवतीति ।

चातुराश्रम्यविधानाच्चेतिहासपुराणधर्मशास्त्रेष्वैकाश्रम्यानुपपत्तिः। "तदप्रमाणमिति चेद्-"न,प्रमाणेन प्रामाण्याभ्यनुज्ञानात्। प्रमाणेन खलु ब्राह्मणेनेतिहासपुराणस्य प्रामाण्यमभ्यनुज्ञायते·

(ख०)स्मेति। ननु भवत्वेषणाभ्यो व्युत्थानं किन्तेनेत्यत आह एषणाभ्य इति। यः खल्वेषणाभ्यो व्युत्थितः सर्वस्वदक्षिणां प्राजापत्येष्टिं निरूप्य प्रवव्राज तस्य पात्राणामभावादेव पात्रचयान्तानि कर्माणि न सम्भवन्तीत्यर्थः ॥ तदनेन पूर्वपक्षस्यैषणाव्युत्थानश्रुतिविरोधो दर्शितः। यागादिकर्मणां सकलपुरुषसाधारण्यासम्भवे हेत्वन्तरं फलाभाव इति सूत्रावयवस्य तात्पर्यमाह नाविशेषेणेति । यत्फलेच्छया यागादयोऽनुष्ठीयन्ते तत्फलेच्छा सर्वेषाम्पुरुषाणां प्रवर्त्तिका न भवति—यस्यैव फलेच्छा तस्यैव तत्फलजनककर्मणि प्रवृत्तिरिति न सम्भवति सर्वसाधारण्यं कर्मणामित्याशयः ॥

चातुराश्रम्यसाधिकाः श्रुतीरुदाहृत्य सम्प्रति स्मृत्यादयोऽपि चातुराश्रम्यस्योपदेशकाः सन्तीत्याह चातुराश्रम्यविधानाच्चेति ॥ स्मृत्यादीनामप्रामाण्यमुद्भावयति तदप्रमाणमितीति ॥ जगन्निर्मातुः परमकारुणिकस्य सर्वज्ञस्येश्वरस्यागमे भवतु प्रामाण्यमाप्तोक्तत्वात् मनुव्यासादीनां त्वाप्तत्वानिश्चयात् कथं तत्प्रणीतानां प्रामाण्यनिश्चय इत्यर्थः ॥ तत्रोत्तरम् न, प्रमाणेनेति। उभयवादिसिद्धप्रामाण्येन ब्राह्मणवाक्येनैव स्मृत्यादीनामपि प्रामाण्यमभ्यनुज्ञायते एवेत्यर्थः। स्मृत्यादिप्रामाण्यमु

(भा०)'ते वा खल्वेते अथर्वाङ्गिरस एतदितिहासपुराणमभ्यवदन्नितिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेद' इति। तस्मादयुक्तमेतदप्रामाण्यमिति। अप्रामाण्ये च धर्मशास्त्रस्य प्राणभृतां व्यवहारलोपाल्लोकोच्छेदप्रसङ्गः। द्रष्टृप्रवक्तृसामान्याच्चाप्रामाण्यानुपपत्तिः। य एव मन्त्रब्राह्मणस्य द्रष्टारः प्रवक्तारश्च ते खल्वितिहासपुराणस्य धर्मशास्त्रस्य चेति।

विषयव्यवस्थानाच्च यथाविषयं प्रामाण्यम्। अन्यो मन्त्रब्राह्मणस्य विषयोऽन्यश्चेतिहासपुराणधर्मशास्त्राणामिति।

(ख०) चकं ब्राह्मणवाक्यमुदाहरति ते वा खल्वेत इति ॥ ननु भवतु वेदेनाभ्यनुज्ञानात् स्मृतीतिहासादीनाम्प्रामाण्यम्—धर्मशास्त्राणां तु मन्वादिप्रणीतानां कुतः प्रामाण्यनिश्चय इत्यत आह—अप्रामाण्ये चेति। निखिलार्यजनपरिग्रहात्तेषामपि प्रामाण्यमपरिहार्यमित्यर्थः। स्मृत्यादीनां प्रामाण्ये हेत्वन्तरमाह द्रष्टृप्रवक्तृसामान्याच्चेति। य एव वेदस्य द्रष्टारोऽनुष्ठातारश्च तदर्थस्य त एव स्मृतीतिहासादीनां प्रवक्तारः प्राचेतसकृष्णद्वैपायनमनुप्रभृतय इत्यर्थः॥ अथायमितिहासादिगोचरोऽर्थः कस्मात् प्रत्यक्षेण वेदेन नोच्यते—तदनभिधानादवगच्छति न नूनमयमनभिमतो वेदानामित्यत आह विषयव्यवस्थानाच्चेति।

तदेव स्पष्टयति यथाविषयमिति। यज्ञो श्रुतेर्विषयो लोकव्यवहारः स्मृतीतिहासादीनामित्येवं व्यवस्थितविषयत्वे श्रुत्यादीनां—यदि स्मृत्यादीनां प्रामाण्यन्नाभ्युपगम्यते तर्हि निष्प्रमाणक एव सर्वो लोकव्यवहारः प्रसज्येत-तथाच सकललौकिकव्यवहारस्योच्छेद एव स्यादित्याशयः॥ अपि च यथा बहूनि स्मार्तानि कर्माणि वैदिकानि मन्त्रादीन्यपेक्षन्ते तथैव वैदिकान्यपि यज्ञादीनि बह्वीं स्मार्तीमितिकर्त्तव्यतामपेक्षन्त—इति श्रौतकर्मसम्पत्त्यर्थमप्यभ्युपगन्तव्यमेव स्मृतीनामपि प्रामाण्यम्।

(भा०) यज्ञो मन्त्रब्राह्मणस्य, लोकवृत्तमितिहासपुराणस्य, लोकव्यवहारव्यवस्थानं धर्मशास्त्रस्य विषयः । तत्रैकेन न सर्वं व्यवस्थाप्यत इति, यथाविषयमेतानि प्रमाणानीन्द्रियादिवदिति ॥ ६२ ॥

(भा०) यत्पुनरेतत् 'क्लेशानुबन्धस्याविच्छेदा'दिति—

(सू०) सुषुप्तस्य स्वप्नादर्शने क्लेशाभावादपवर्गः ॥६३॥

(भा०) यथा सुषुप्तस्य खलु स्वप्नादर्शने रागानुबन्धः सुखदुःखानुबन्धश्च विच्छिद्यते तथापवर्गेऽपीति । एतच्च ब्रह्मविदो मुक्तस्यात्मनो रूपमुदाहरन्तीति ॥ ६३ ॥

(ख०) उपसंहरति तत्रैकेनेति । 'एकेन' मन्त्रमात्रेण ब्राह्मणमात्रेण मन्त्रब्राह्मणात्मकेन वेदमात्रेण वा—'सर्वं' यज्ञादि लोकव्यवहारान्तम् 'न व्यवस्थाप्यते' न व्यवस्थापयितुं निरूपयितुं शक्यते इत्यर्थः ॥ ६२॥

पूर्वपक्षसूत्रोक्तमृणानुबन्धादपवर्गाभावमपाकृत्य क्लेशानुबन्धादपवर्गाभाव इति मतमपाकरिष्यन् तदनुवदति यत्पुनरिति ।

तद्दूषयति सुषुप्तस्येति सूत्रम् ॥

सूत्रं व्याचष्टे यथा सुषुप्तस्येति । रागादिक्लेशाविच्छेद एवाप्रसिद्धः सुषुप्तावस्थायां तद्विच्छेददर्शनादित्यर्थः । ननु भवतु सुषुप्तावेवम्—किमायातं तेनापवर्गसिद्धावित्यत आह एतच्चेति । सुषुप्तावस्थासदृश्येवापवर्गावस्थेति बहुश उपनिषद्वाक्येषूदाहृतं न शक्यमपलपितुमित्यर्थः ॥ सकललोकसिद्धतया सुषुप्तावस्थोदाहृता । महाप्रलयेऽपि क्लेशमुक्ता एवात्मानस्तिष्ठन्तीत्यपि प्रसिद्धमेव शिष्टानाम् । एतावांस्तु मुक्तावस्थायां विशेषो यदस्यां क्लेशानां वासनाऽपि निरस्त सुषुप्तावस्थायां प्रलयावस्थायां च क्लेशानां विच्छेदेऽपि तद्वासनाऽनुवर्तत एवेति ॥ ६३ ॥

(भा०) यदपि 'प्रवृत्त्यनुबन्धा'दिति--

(सू०) न प्रवृत्तिः प्रतिसन्धानाय हीनक्लेशस्य ॥६४॥

(भा०) प्रक्षीणेषु रागद्वेषमोहेषु प्रवृत्तिर्न प्रतिसन्धानाय । प्रतिसन्धिस्तु पूर्वजन्मनिवृत्तौ पुनर्जन्म । तच्च तृष्णाकारितम् । तस्यां प्रहीणायां पूर्वजन्माभावे जन्मान्तराभावोऽप्रतिसन्धानमपवर्गः ।

"कर्मवैफल्यप्रसङ्ग" इति चेद् न, कर्मविपाकप्रतिसंवेदनस्याप्रत्याख्यानात् । पूर्वजन्मनिवृत्तौ पुनर्जन्म न भवतीत्युच्यते, न

(ख०)प्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभाव इति पूर्वपक्षोक्तं तृतीयं हेतुमपाकरिष्यन् अनुवदति यदपीति ।

तद्दूषयति न प्रवृत्तिरिति सूत्रम् । 'हीनक्लेशस्य' देहिनः 'प्रवृत्तिः' 'प्रतिसन्धानाय' पुनर्जन्मने 'न' भवतीत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचष्टे प्रक्षीणेष्विति । प्रतिसन्धानशब्दार्थमाह प्रतिसन्धिरिति । कुतो न प्रवृत्तिः पुनर्जन्मापादयतीत्यत आह तच्चेति । तृष्णाकारितमेव पुनर्जन्म भवति प्रहीणरागादेस्तृष्णायां नष्टायां यदा वर्त्तमानजन्मापैति मरणे तदा तृष्णारूपकारणाभावादेव तत्कार्यं पुनर्जन्म नैव भवतीत्यर्थः । दोषतुषावनद्धमेव कर्मबीजं जन्माङ्कुराय कल्पते नान्यथेत्यर्थः । नन्वस्तु पुनर्जन्माभावः किमायातमनेन प्रकृतेऽपवर्गविचार इत्यत आह अप्रतिसन्धानमपवर्ग इति । उक्तः पुनर्जन्माभाव एवापवर्गशब्दार्थ इत्यर्थः ।

शङ्कते कर्मवैफल्येति । कर्मणां वैफल्ये कर्मणाम्फलसाधनताप्रतिपादकस्य शास्त्रस्याप्रामाण्यप्रसङ्ग इत्यर्थः । निराकरोति कर्मेति । कर्मफलोपभोगो न प्रतिषिध्यतेऽस्माभिरपवर्गवादिभिरित्यर्थः । स्वसिद्धान्ताशयं विवृणोति पूर्वजन्मेति । वर्त्तमानजन्मनिवृत्तौ पुनर्जन्म न भ-

(भा०) तु कर्मविपाकप्रतिसंवेदनं प्रत्याख्यायते । सर्वाणि पूर्वकर्माणि ह्यन्ते जन्मनि विपच्यन्त इति ॥ ६४ ॥

(सू०) "न क्लेशसन्ततेः स्वाभाविकत्वात्" ॥ ६५ ॥

(भा०) "नोपपद्यते क्लेशानुबन्धविच्छेदः। कस्मात्? क्लेशसन्ततेः स्वाभाविकत्वात्। अनादिरियं क्लेशसन्ततिः। न चानादिः शक्य उच्छेत्तुमिति" ॥ ६५ ॥

(भा०) अत्र कश्चित्परीहारमाह—

(सू०) प्रागुत्पत्तेरभावानित्यत्ववत्स्वाभाविकेऽप्यनित्यत्वम् ॥ ६६ ॥

(भा०) यथाऽनादिः प्रागुत्पत्तेरभाव उत्पन्नेन भावेन निवर्त्यते एवं स्वाभाविकी क्लेशसन्ततिरनित्येति ॥ ६६ ॥

(ख०) वतीत्येतावन्मात्रमेवास्माभिरुच्यते न तु कर्मफलोपभोगो निषिध्यते येनोक्तशास्त्रस्याप्रामाण्यप्रसङ्गः स्यादित्यर्थः ॥ कथमेतत् सङ्गच्छतेऽपवर्गसिद्धान्तेनेत्यत आह सर्वाणीति । 'अन्ते जन्मनि' यज्जन्मानन्तरम्पुनर्जन्म न भवति तस्मिन्नेव जन्मनि सर्वेषामेव पूर्वकृतकर्मणां फलान्युपभुज्यन्ते—क्षीणे च सकले कर्मण्युपभोगात् नास्ति कारणं पुनर्जन्मन इत्यर्थः ॥ ६४ ॥

क्लेशाभावमसहमानः पूर्वपक्ष्याह—न क्लेशसन्ततेरिति सूत्रम् ।

सूत्रं व्याचष्टे—नोपपद्यत इति । क्लेशानामत्यन्तप्रक्षयो न सम्भवति । पृच्छति कस्मादिति । उत्तरयति क्लेशेति । अनादेरत्यन्तोच्छेदासम्भवादित्यर्थः ॥ ६५ ॥

सिद्धान्त्येकदेशी परिहरति प्रागुत्पत्तेरिति सूत्रेण । सूत्रं व्याचष्टे यथाऽनादिरिति । दध्यादेरुत्पत्तेः प्राक् क्षीरादिषु योऽभावस्तस्यानित्यत्ववत्स्वाभाविकस्यापि क्लेशस्यानित्यत्वे तद्विच्छेदोऽप्युपपद्यत एवेत्यर्थः ॥ ६६ ॥

(भा०) अपर आह--

(सू०) अणुश्यामतानित्यत्ववद्वा ॥ ६७ ॥

(भा०) यथाऽनादिरणुश्यामता अथ चाग्निसंयोगादनित्या तथा क्लेशसन्ततिरपीति ।

सतः खलु धर्मो नित्यत्वमनित्यत्वं च । तत्त्वं भावेऽभावे भाक्तमिति । अनादिरणुश्यामतेति हेत्वभावादयुक्तम् । अनुत्पत्तिधर्मकमनित्यमिति नात्र हेतुरस्तीति ॥ ६७ ॥

(ख०) अभावदृष्टान्तोपादानेऽतुष्यन् उक्तामेव शङ्कामपर एकदेशी भावमेव दृष्टान्तयित्वा परिहरति—तत्परिहारमवतारयति अपर इति । परिहारमाह अणुश्यामतेति सूत्रेण ।

सूत्रं व्याचष्टे यथेति । यथा घटारम्भकपरमाणूनां श्यामताऽनादिरप्यग्निसंयोगेनापैत्येव—एवमेव क्लेशसन्ततिरनादिरपि ज्ञानाग्निसंयोगेन विच्छिद्यते एवेत्याशयः ।

सिद्धान्ती स्वमतेन शङ्कां परिहरिष्यन् प्रथमं तावदेकदेशिमतद्वयं दूषयितुमुपक्रमते—तत्रादौ प्रथममेकदेशिनं दूषयति सतः खल्विति । नित्यत्वानित्यत्वादयो धर्मा भावरूपस्यैव पदार्थस्य सम्भवन्ति नाभावरूपस्य—यत्र कुत्राप्युपलभ्यतेऽभावस्य नित्यत्वाद्युक्तिस्सा गौण्येवेति न युक्तमभावदृष्टान्तोपादानमित्यर्थः ॥ द्वितीयमेकदेशिनं दूषयति अनादिरिति । अणुश्यामता कार्या पृथिवीरूपत्वात् लोहितादिवदिति प्रत्युतानित्यत्वसाधनमेवाणुश्यामताया भवति—न भवति तथा कोऽपि हेतुस्तस्या नित्यत्वसाधनमित्यर्थः । नन्वनुत्पत्तिमत्त्वादेव सिद्ध्यति नित्यत्वमणुश्यामताया इत्यत आह अनुत्पत्तीति । यद्यदनुत्पत्तिधर्मकं तत्सर्वं नित्यमेवेत्येतादृशी व्याप्तिर्नास्तीत्यर्थः । अप्रयत्नपूर्वकत्वमात्रेण त्वणुश्यामतादावनादिताव्यवहारो न तन्नित्यतयेति हृदयम्॥६७॥

(भा०) अयं तु समाधिः---

(सू०) न, सङ्कल्पनिमित्तत्वाच्च रागादीनाम् ॥ ६८ ॥

(भा०) कर्मनिमित्तत्वादितरेतरनिमित्तत्वाच्चेति समुच्चयः। मिथ्यासङ्कल्पेभ्यो रञ्जनीयकोपनीयमोहनीयेभ्यो रागद्वेषमोहा उत्पद्यन्ते। कर्म च सत्त्वनिकायनिर्वर्त्तकं नैयमिकान् रागद्वेषमोहान्निर्वर्त्तयति, नियमदर्शनात्। दृश्यते हि कश्चित्सत्त्वनिकायो

(ख०) तदेवमेकदेशिनौ दूषयित्वा परमं समाधिमुपन्यस्यति अयन्त्विति।

परमं समाधिमाह न सङ्कल्पेति सूत्रम्। उत्पत्तिमत्त्वादेव रागादीनां न नित्यत्वमित्यर्थः ॥

सूत्रं व्याचक्षाणः सूत्रस्थचकारेण समुच्चितं हेत्वन्तरद्वयं सूचयति कर्मनिमित्तत्वादिति। 'समुच्चय' इति अनुक्तस्येति शेषः।

तत्राद्यं हेतुं सङ्कल्पनिमित्तत्वादिति विभजते मिथ्यासङ्कल्पेभ्य इति। यद्यप्यनुभूतविषयप्रार्थना 'सङ्कल्पः' तथाऽपि तस्य पूर्वभागोऽनुभवो ग्राह्यः--प्रार्थनायाः रागत्वात्। तेन मिथ्यानुभव एवात्र सङ्कल्पपदेन विवक्षितः। एवं च मिथ्यानुभवादुत्पद्यन्ते रागादयो दोषा इत्यर्थः। नन्वेकस्मान्मिथ्याज्ञानात्कुतो नानारागादिकार्यवैचित्र्यमित्यत आह रञ्जनीयेति। भव्यगेयादिषु पाठात् कर्त्तरि कृत्यप्रत्ययः--तेन रञ्जककोपकविमोहकेभ्यो मिथ्याज्ञानेभ्यो यथाक्रमं रागद्वेषमोहा उत्पद्यन्त इत्यर्थः पर्यवसितः ॥

द्वितीयं हेतुं कर्मनिमित्तत्वं रागादीनां विभजते-कर्म च सत्त्वेति। निकायेन जातिरुपलक्ष्यते। नैयमिकान् व्यवस्थितान्। नियमं दर्शयति दृश्यत इति। पुरुषेषु रागद्वेषादीन् व्यवस्थितान् दृष्ट्वा व्यवस्था तत्पुरुषकर्मनिमित्तैव भवतीति निश्चिनुम इत्यर्थः।

(भा०)रागबहुलः कश्चिद्द्वेषबहुलः कश्चिन्मोहबहुल इति । इतरेतरनिमित्ता च रागादीनामुत्पत्तिः । मूढो रज्यति मूढः कुप्यति रक्तो मुह्यति कुपितो मुह्यति ।

सर्वमिथ्यासङ्कल्पानां तत्त्वज्ञानादनुत्पत्तिः । कारणानुत्पत्तौ च कार्यानुत्पत्तेरिति,—रागादीनामत्यन्तमनुत्पत्तिरिति ।

अनादिश्च क्लेशसन्ततिरित्यप्युक्तम् । सर्वे इमे खल्वाध्यात्मिका भावा अनादिना प्रबन्धेन प्रवर्तन्ते शरीरादयः । न जात्वत्र कश्चिदनुत्पन्नपूर्वः प्रथमत उत्पद्यतेऽन्यत्र तत्त्वज्ञानाद् । न

(ख०) तृतीयं हेतुमितरेतरनिमित्तत्वं रागादीनां प्रदर्शयति—इतरेतरेति । मूढो रज्यतीत्यत्र मोहादुत्पन्नो रागः—मूढः कुप्यतीत्यत्र मोहादुत्पन्नो द्वेषः—रक्तो मुह्यतीत्यत्र रागादुत्पन्नो मोहः—कुपितो मुह्यतीत्यत्र कोपादुत्पन्नो मोहः ॥

ननु भवन्त्वनित्याः क्लेशाः तथाऽपि यदेषां निर्वर्तकं मिथ्याज्ञानं तस्य निवृत्तिहेतोरभावात् तस्मादेव क्लेशानुबन्धादपवर्गाभावस्तदवस्थ एवेत्यत आह सर्वमिथ्येति । सर्वेषां मिथ्याज्ञानानां तत्त्वज्ञानेनोच्छेद इति सुप्रसिद्धमेव शिष्टानामित्याशयः ॥ एवञ्च मिथ्याज्ञानरूपकारणस्योच्छेदे तत्कार्यस्य रागादेरनुत्पत्तिः सुतरामेव सिद्ध्यतीत्याह कारणानुत्पत्ताविति ।

अनादिः क्लेशसन्ततिरिति यदुक्तं तत्प्रतिषेधति अनादिरिति । तस्यायुक्तत्वे हेतुमाह सर्व इम इति । आत्मानमधिकृत्य प्रवर्त्तमानाः शरीरेन्द्रियादयो भवन्त्याध्यात्मिका इति । तेषां च प्रबन्धोऽनादिरेवेति प्रदर्शयति न जात्विति । कश्चिदिति आत्मेति यावत् । किं सर्वमेवानाद्येव—नेत्याह अन्यत्रेति । तत्त्वज्ञानस्य त्वादिरस्त्येवेत्यर्थः ॥

ननु यद्यनादीनामपि निवृत्तिर्भवति हन्तानुत्पत्तिधर्मकाणामपि निवृत्तिप्रसङ्ग इत्यत आह न चैवमिति । रागादीनामुत्पत्तिधर्मकाणामेव

(भा०)चैवं सत्यनुत्पत्तिधर्मकं किञ्चिद्व्ययधर्मकं प्रतिज्ञायते इति। कर्म च सत्त्वनिकायनिर्वर्तकं तत्त्वज्ञानकृतान्मिथ्यासङ्कल्पविघातान्न रागाद्युत्पत्तिनिमित्तं भवति। सुखदुःखसंवित्तिफलं तु भवतीति ॥ ६८ ॥

इति श्रीवात्स्यायनीये न्यायभाष्ये चतुर्थाध्यायस्याऽऽद्यमाह्निकम्।

(ख०) निवृत्त्यभ्युपगमादित्याशयः ॥

ननु मा भूवान्मिथ्याज्ञाननिमित्ता रागादयो मिथ्याज्ञाननिवृत्तौ- ये पुनरमी कर्मनिमित्तास्तेषां कुतो निवृत्तिः—न च कर्मनिवृत्तौ रागादिनिवृत्तिः, रागादिमतः कर्मनिवृत्तेरभावात्- तस्मान्नापवर्ग इत्यत आह कर्म चेति। अयमभिप्रायः। कर्म च निकायनिर्वर्तकं तत्त्वज्ञानकृतान्मिथ्याज्ञानरूपसङ्कल्पविघातान्न रागाद्युत्पत्तिनिमित्तं भवति। सर्वेषां रागादीनां मिथ्याज्ञानमेव निमित्तम्। कर्माणि तु निकायनियमेन रागादीन् प्रवर्त्तयन्तीति कर्मनिमित्तत्वमुक्तमिति। ननु यथा रागादयः सत्यपि कर्मणि मिथ्याज्ञाननिवृत्त्या निवर्त्तन्ते एवं सत्यपि कर्मणि मिथ्याज्ञाननिवृत्त्या फलमपि मा भूदित्यत आह सुखदुःखेति। कर्माशयप्रपञ्चमुच्छेत्तुम् अमूढोऽप्यसक्तोऽप्यद्विष्टोऽपि—मूढ इव सक्त इव द्विष्ट इव तत्फलं भुङ्क्त इति रागाद्यनपेक्षमेव कर्म स्वफलं जनयति। तेनामीं फलोपभोगो न बन्धहेतुः। मूढादीनां तु भवत्येव बन्धहेतुः फलोपभोगः। स च तादृशो रागादिसहायैः कर्मभिः क्रियते न रागादिनिरपेक्षैरित्यवदातम् ॥ ६८ ॥

इति चतुर्थाध्याये प्रथमं प्रस्फुरणम्।

अथ चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ।

(१) तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकरणम् ।

(भा०) "किं नु खलु भोः ! यावन्तो विषयास्तावत्सु

अथ चतुर्थाध्याये द्वितीयमाह्निकम् ।

(ख०) तदेवं संशयप्रमाणप्रमेयाणि परीक्षितानि, प्रयोजनादयोऽपि 'यत्र संशयस्तत्रैवमुत्तरोत्तरप्रसङ्ग' (सू० २।१।७) इत्यातिदेशेन परीक्षिता इति षोडशापि प्रमाणादयः परीक्षिताः। तेषां तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसाधिगमहेतुरित्युक्तम् (सू० १ । १ । १)। तत्रापि प्रमेयतत्त्वज्ञानं साक्षान्निःश्रेयसहेतुरितरेषां तु तत्त्वज्ञानाङ्गतयेत्युक्तम् । इदमिदानीम्परीक्ष्यते—किम्प्रत्येकमात्मादीनां तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसाधिगमहेतुरुत कस्यचिदेषामेकदेशस्येति तात्पर्यम् ॥ तत्र परिशुद्धिः । एवम्प्रथमाह्निके चतुर्दशभिः प्रकरणैः प्रमेयषट्कन्निरूपितम् । इदानीन्तस्य धर्मस्तत्त्वज्ञानं परीक्षणीयम्—किंलक्षणम्-किं विषयं—कथमुत्पद्यते-कथं परिपाल्यते- कथं विवर्धते चेति तत्त्वज्ञानपरीक्षैवाह्निकार्थः। तत्र यस्मिन्विषये यथोत्पद्यते तत्त्वज्ञानं तत्क्रमेण प्रतिपादनमिति ॥ वर्धमानोपाध्यायाश्च न्यायनिबन्धप्रकाशे—तत्त्वज्ञानस्यानुद्दिष्टस्यालक्षितस्य कथं परीक्षा प्रवर्तते कथं चाह्निकद्वयस्य समानविषयत्वं येनैतयोरेकाध्यायावयवत्वमित्याशङ्क्य तत्त्वज्ञानमुद्दिष्टमाद्ये सूत्रे लक्षितं च द्वितीये सूत्रे—कार्यरूपप्रमेयपरीक्षैव चतुर्थाध्यायविषयस्तत्त्वज्ञानमपि कार्यरूपमेवत्यस्त्येव समानविषयतेत्युक्तवन्तः ॥ तथा च तत्त्वज्ञानस्यापवर्गहेतुत्वादपवर्गात्प्रागेव तस्य परीक्षोचितेत्याशङ्क्य—तत्त्वज्ञानस्य परीक्षणात्प्राक् येषां तत्त्वज्ञानमपेक्षितं तेषां सर्वेषाम्प्रमेयाणाम्परीक्षणमुचितमपवर्गश्च प्रमेयविशेष एवातो युक्तमेव तस्य परीक्षणम्प्रमेयेष्विति समाहितवन्तः ॥

तामिमां परीक्षामाक्षेपमुखेनावतारयति भाष्यकारः किन्नु खल्विति। कोटिद्वयमाह यावन्त इति । किं सकलपदार्थज्ञानमेवापवर्ग-

(भा०) प्रत्येकं तत्त्वज्ञानमुत्पद्यते—अथ क्वचिदुत्पद्यत इति। कश्चा विशेषः? न तावदेकैकत्र यावद्विषयमुत्पद्यते—ज्ञेयानामानन्त्यात् नापि क्वचिदुत्पद्यते—यत्र नोत्पद्यते तत्रानिवृत्तो मोह इति मोह शेषप्रसङ्गः। न चान्यविषयेण तत्त्वज्ञानेनान्यविषयो मोहः शक्य प्रतिषेद्धुमिति।”

मिथ्याज्ञानं वै खलु मोहो न तत्त्वज्ञानस्यानुत्पत्तिमात्रम्। तच्च मिथ्याज्ञानं यत्र विषये प्रवर्त्तमानं संसारबीं भवति स विषयस्तत्त्वतो ज्ञेय इति।

(ख०) हेतुरुत कतिपयपदार्थतत्त्वज्ञानमेवेत्याशयः। प्रश्नस्याशयमविद्वान् पृच्छति कश्चेति। प्रश्नस्याशयं प्रकटयन् प्रथमकोटिं निरस्यति न तावदिति। यदि सर्वपदार्थतत्त्वज्ञानमपवर्गायापेक्षितं तर्हि ज्ञानविषयाणामानन्त्यात्तादृशं तत्त्वज्ञानमसम्भवमेवेत्यपवर्गासम्भवः। द्वितीयकोटिं निरस्यति नापि क्वचिदिति। यावत्किल सर्वे पदार्था न तत्त्वतो ज्ञाता भवन्ति तावद्ये विषया अज्ञातास्तद्विषयमज्ञानमेव वर्त्ते तत्र हेतुमाह न चान्येति। ज्ञातविषयज्ञानेनाज्ञातविषयमज्ञानं न निवर्त्त इत्यर्थः। अज्ञानरूपश्च मोहस्तस्मान्मोहे सति रागद्वेषावपि प्रवर्त्ते- रागद्वेषमोहाश्च बन्धनहेतव इत्यनिर्मोक्षप्रसङ्ग इति पूर्वपक्षहृदयम्।

समाधत्ते मिथ्याज्ञानमिति। 'वै' इति पूर्वपक्षाक्षमां सूचयति, 'खलु' इति हेतुं सूचयति। एवं च 'अयुक्तः पूर्वपक्षः—कस्मात्-यतो मोहस्य मिथ्याज्ञानरूपता न तु ज्ञानाभावरूपतेति' वाक्यार्थः। न तत्त्वज्ञानमज्ञाननिवृत्तिमात्रेण निःश्रेयसोपयोग्यपि तु संसारनिदानोच्छेदद्वारेण- न च तत्त्वज्ञानं संसारहेतुरपि तु मिथ्याज्ञानम्-तदेव विरोधितया च्छिन्दत्तत्त्वज्ञानमपवर्गहेतुरिति भावः। तेन किमायातमित्यत आह तच्च मिथ्याज्ञानमिति। स्वसम्बन्धिनो ह्यात्मादयो विपर्ययेण परिच्छिन्नाः संसारहेतव इति तद्विषयमेव मिथ्याज्ञानमपनेयम्, नात्म

(भा०)"किं पुनस्तन्मिथ्याज्ञानम्" ?

अनात्मन्यात्मग्रहः—अहमस्मीति मोहोऽहङ्कार इति । अनात्मानं खल्वहमस्मीति पश्यतो दृष्टिरहङ्कार इति ।

"किं पुनस्तदर्थजातं यद्विषयोऽहङ्कारः ?"

शरीरेन्द्रियमनोवेदनाबुद्धयः ।

"कथं तद्विषयोऽहङ्कारः संसारबीजं भवति ?"

अयं खलु शरीराद्यर्थजातमहमस्मीति व्यवसितः तदुच्छेदे-

(ख०) द्यन्तरविषयम् । तेन तत्र मिथ्याज्ञानं मा निवर्त्तिष्ट निवर्तितं वा स्वात्मादिदृष्टान्तेन न तु तस्य संसारनिवृत्तिम्प्रत्युपयोगः यस्य तूपयोगस्तस्य तत्त्वज्ञानं न दुष्करमित्याशयः ।

पृच्छति किम्पुनरिति । सन्ति खल्वस्मिन् विषये वादिनां विप्रतिपत्तयः विधूतविधिनामरूपप्रपञ्चोपप्लवविशुद्धचिदानन्दघनाद्वैतब्रह्मसाक्षात्कारस्तत्त्वज्ञानं तद्विरुद्धमेव मिथ्याज्ञानमिति वेदान्तिनः । सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिरेव तत्त्वज्ञानन्तद्विरोधि मिथ्याज्ञानमिति साङ्ख्याः । धर्मपुद्गलनैरात्म्यज्ञानमेव तत्त्वज्ञानं तद्विरुद्धं मिथ्याज्ञानमिति केचिद्बाह्याः । शरीरेन्द्रियाद्यनित्यव्यतिरिक्तनित्यात्मदर्शनं तत्त्वज्ञानं तद्विरुद्धं मिथ्याज्ञानमिति नैयायिकाः । तदेवं विप्रतिपत्तेरेवायम्प्रश्न इत्यवधेयम् ॥

न्यायसिद्धान्तेनोत्तरम् अनात्मनीति । तदेव स्पष्टयति अनात्मानमिति । पृच्छति किम्पुनरिति । उत्तरम् शरीरेति । अहङ्कारस्य संसारहेतुत्वं वर्णयितुं पृच्छति कथमिति । उत्तरम् अयं खल्विति । इदमत्राकूतम् । न तावद् वेदान्ताभिमतमद्वैतानन्दघनात्मज्ञानं तत्त्वज्ञानम् भेदस्य प्रत्यक्षस्यासति बाधकेऽपह्नोतुमशक्यत्वात् । न च प्रकाशानन्दावात्मधर्मावात्मातिरिक्तावात्मस्वभावौ भवितुमर्हतः । "सत्यं विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति" श्रुतिरानन्दचैतन्यशक्त्यभिप्राया । भेद एव च

(भा०)नात्मोच्छेदं मन्यमानोऽनुच्छेदतृष्णापरिप्लुतः पुनः पुनस्तदुपादत्ते, तदुपाददानो जन्ममरणाय यतते, तेनाविप्रयोगान्नात्यन्तं दुःखाद्विमुच्यत इति। यस्तु दुःखं दुःखायतनं दुःखानुषक्तं सुखं च सर्वमिदं दुःखमिति पश्यति, स दुःखं परिजानाति। परिज्ञातं च दुःखं प्रहीणं भवत्यनुपादानात् सविषान्नवत्। एवं दोषान् कर्म च दुःखहेतुरिति पश्यति। न चाप्रहीणेषु दोषेषु दुःखप्रबन्धोच्छेदेन शक्यं भवितुमिति दोषान् जहाति। प्रहीणेषु च दोषेषु न प्रवृत्तिः प्रतिसन्धानायेत्युक्तम्।

(ख०)तद्वृत्तया कथंचित् सामानाधिकरण्यमुपपद्यते। अभेदे त्वानन्दविज्ञानयोस्तत्पदयोः पर्यायतया सहप्रयोगानुपपत्तिः। न च प्रकृष्टप्रकाशः सवितेत्यत्र प्रकृष्टप्रकाशयोरभेदोऽप्रकाशस्यापि प्रकर्षसम्भवात् अप्रकृष्टस्यापि खद्योतादेः प्रकाशसम्भवात्। नापि साङ्ख्यसिद्धान्तो युक्तिसहः। सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिर्हि सत्त्वस्य प्रकृतेरेवासम्भवादयुक्ता। सत्कार्यवादमूलत्वात्प्रकृतिसाधनस्य तद्वादनिराकरणेनैव सा निराकृता वेदितव्या॥ धर्मपुद्गलनैरात्म्यवादस्तु क्षणभङ्गभङ्गे नित्यात्मसद्भावकथनेनैव निराकृतः॥ तस्मात्सुष्ठूक्तमनात्मन्यात्मग्रहोऽहमस्मीति मोहोऽहङ्कार एव मिथ्याज्ञानमिति। अस्मादेव च कारणात्सर्वस्यैवमात्माशीः कृमेरपि—'मा न भूवम् भूयासमिति'। सोऽयमीदृशोऽभिनिवेशः शरीरादीनामात्मत्वेनाध्यवस्यतो भवति नात्मतत्त्वविदुषः। स खल्वहिनिर्ल्वयिनीमिवाहिस्ततो व्यतिरिक्तं शरीरादि पश्यन्न तत्र स्निह्यति स्नेहविरहान्न तप्यते नाप्यनुशोचतीत्यादि तात्पर्यं स्पष्टम्॥

साहङ्कारस्य तत्त्वज्ञानवतः संसारं दर्शयित्वा निरहङ्कारस्य तत्त्वज्ञानवतः संसारनिवृत्तिमाह यस्तु दुःखमिति। प्रहीणेष्विति। दोषाणामेव प्रवर्तनालक्षणत्वाद् यथोक्तं प्रथमाध्यायस्याष्टादशे सूत्रे। उक्तमिति। चतुर्थाध्यायद्वितीयाह्निकस्य चतुःषष्ठितमसूत्र इति शेषः।

(भा०) प्रेत्यभावफलदुःखानि च ज्ञेयानि व्यवस्थापयति-कर्म च दोषांश्च प्रहेयान् । अपवर्गोऽधिगन्तव्यस्तस्याधिगमोपायस्तत्त्वज्ञानम् ।

एवं चतसृभिर्विधाभिः प्रमेयं विभक्तमासेवमानस्याभ्यस्यतो भावयतः सम्यग्दर्शनं यथाभूतावबोधस्तत्त्वज्ञानमुत्पद्यते । एवं च--

(सू०) दोषनिमित्तानां तत्त्वज्ञानादहङ्कारनिवृत्तिः ॥१॥

(भा०) शरीरादि दुःखान्तं प्रमेयं दोषनिमित्तं-तद्विषयत्वान्मिथ्याज्ञानस्य । तदिदं तत्त्वज्ञानं तद्विषयमुत्पन्नमहङ्कारं नि-

---

(ख०) प्रमेयेषु प्रथमवर्गमहङ्कारविषयं शरीरादि प्रदर्श्य तेष्वपरं वर्गत्रयं दर्शयितुमुपक्रमते प्रेत्यभावेति। यस्मादुक्तेन प्रकारेण मोहतत्त्वज्ञानयोर्यथाक्रमं संसारापवर्गहेतुत्वं तस्मान्मोक्षमाणैः प्रेत्यभावफलदुःखान्यपि ज्ञेयानि-कर्म च दोषाश्च प्रहेया-अपवर्गोऽधिगन्तव्यस्तदधिगमोपायश्च तत्त्वज्ञानमित्यादिव्यवस्थापनमावश्यकमित्यर्थः ।

उपसंहरति एवं चतसृभिरिति । शरीरेन्द्रियमनोवेदनाबुद्धिरूपः प्रथमः प्रमेयवर्ग आत्मत्वाभिमानविषयः-प्रेत्यभावफलदुःखरूपो द्वितीयः प्रमेयवर्गो . ज्ञेयः-कर्मदोषरूपस्तृतीयः प्रमेयवर्गो हेयः-अपवर्गरूपश्च चतुर्थः प्रमेयवर्गोऽधिगन्तव्य इत्येतेषु चतुर्षु वर्गेषु विभक्तं प्रमेयं परिसमाप्तमित्यर्थः । एवम्भूतं प्रमेयम् 'आसेवमानस्य अभ्यस्यतः भावयतः' (पर्यायत्रयकथनं भावनादार्ढ्यप्रदर्शनार्थम्) यत् सम्यग्ज्ञानं सकलपदार्थानां यथार्थज्ञानमुत्पद्यते तदेव 'तत्त्वज्ञानम्' इत्यर्थः ।

अर्थगतिं परिशोध्य तत्रैवार्थे सूत्रम् दोषनिमित्तानामिति ।

सूत्रार्थमाह शरीरादीति । शरीरादेर्दोषनिमित्तत्वे हेतुमाह तद्विषयत्वादिति । तद्विषयमिति-शरीरादिदुःखान्तप्रमेयविषयमित्यर्थः ।

(भा०)वर्त्तयति–समानविषये तयोर्विरोधात् । एवं तत्त्वज्ञानाद् ‘दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्ग’ इति । स चायं शास्त्रार्थसङ्ग्रहोऽनूद्यते नापूर्वो विधीयत इति ॥ १ ॥

(भा०) प्रसङ्ख्यानानुपूर्वी तु खलु--

(सू०) दोषनिमित्तं रूपादयो विषयाः सङ्कल्पकृताः॥२॥

(भा०) कामविषया इन्द्रियार्था इति रूपादय उच्यन्ते। ते मिथ्या सङ्कल्प्यमाना रागद्वेषमोहान् प्रवर्त्तयन्ति । तान् पूर्वं प्रसङ्ख-

---

(ख०)तयोरिति। तत्त्वज्ञानाहङ्कारयोरिति यावत्। तत्त्वज्ञानफलं पूर्वोक्तं स्मारयति एवमिति । दुःखेत्यादि प्रथमाध्यायगताद्वितीयसूत्रम् ॥ ननु सर्वं चैतदुक्तमेव तत्र सूत्रे किमर्थं पुनरिहोच्यत इत्यत आह स चायमिति । द्वितीयसूत्रेण कृतः ‘शास्त्रार्थसङ्ग्रहः’ अस्मिन् सूत्रे ‘अनूद्यते’–तत्रोक्तस्य तत्त्वज्ञानस्योत्पत्तिप्रकारं वर्णयितुमित्याशयः॥१॥

शरीरादिष्वनात्मस्वात्मबुद्धिर्निवर्तनीयेत्युक्तम्–तत्रादौ कस्मिन्नात्मबुद्धिर्निवर्तनीयेत्यपेक्षायां क्रमप्रदर्शनमवतारयति प्रसङ्ख्यानेति । ‘प्रसङ्ख्यानस्य’ समाधिजस्य तत्त्वज्ञानस्य ‘आनुपूर्वी’ क्रमः–अधुना प्रदर्श्यत इति शेषः ।

तत्त्वज्ञानं विषय एव सुकरमिति तत्रैव प्रथमः प्रयत्नो युक्त इति । तत्रैवार्थे सूत्रम् दोषनिमित्तमिति ॥ ‘सङ्कल्पः’ मिथ्याज्ञानम्–तेन ‘कृताः’–‘रूपादयो विषयाः’ ‘दोषाणां निमित्तं’ कारणं भवन्तीति शेषः ॥ ‘सङ्कल्पः’ समीचीनोऽयमिति मानमिति वृत्तिकृतः ॥

सूत्रार्थमाह कामविषयेति । ननु भवन्तु रूपादयो ‘विषया’ रागादिप्रवर्त्तकाः तेन किमायातम्प्रकृत इत्यत आह तान् पूर्वमिति । रागादिदोषजनकत्वात् रूपादयो विषया एवादौ तत्त्वतो ज्ञातव्या इत्यर्थः।

(भा०)क्षीत । ताँश्च प्रसञ्चक्षाणस्य रूपादिविषयो मिथ्यासङ्कल्पो निवर्तते। तन्निवृत्तावध्यात्मं शरीरादि प्रसञ्चक्षीत । तत्प्रसङ्ख्यानादध्यात्मविषयोऽहङ्कारो निवर्त्तते । सोऽयमध्यात्मं वहिश्च विविक्तचित्तो विहरन्मुक्त इत्युच्यते ॥ २ ॥

(भा०) अतः परं काचित्संज्ञा हेया काचिद्भावयितव्येत्युपदिश्यते, नार्थनिराकरणमर्थोपादानं वा ।

(ख०)रूपादितत्त्वज्ञानस्य फलमाह तांश्चेति। एतेषां तत्त्वज्ञानेनैतद्विषयकं मिथ्याज्ञानं निवर्त्तते । ममैवैते विषया इति व्यवसाय एवैतद्विषयं मिथ्याज्ञानम्–तद्विरोधि तत्त्वज्ञानं च–'नैते ममैव किन्तु चौराग्निदायादसाधारणा एवेति' ॥ रूपादिविषयज्ञानानन्तरं कस्य ज्ञानस्य क्रम इति दर्शयितुमाह–तन्निवृत्ताविति । रूपादिविषयमिथ्याज्ञाने निवृत्ते सति आत्मनः साक्षादिव सम्वद्धानि यानि शरीरेन्द्रियादीनि तान्येव ज्ञेयानि । शरीरादिज्ञानस्य फलमाह तत्प्रसङ्ख्यानादिति । शरीरादिषु तत्त्वतो ज्ञातेषु तेष्वात्मबुद्धिरपैतीत्यर्थः । सर्वस्यास्य ज्ञानस्य चरमं फलमाह सोऽयमिति–रूपादिविषयान् शरीराणि च तत्त्वतो ज्ञात्वा तद्गतरागद्वेषादिविमुक्तचित्तो 'मुक्त' इत्युच्यते ॥ २ ॥

प्रकृतविषय एवोपदेशविशेषमवतारयति अतः परमिति । प्रत्येकविषयस्य वहवोंशास्तेषु केचिदत्यन्तहेया केचिद्विभावनीया इत्युपदिश्यत इत्यर्थः । उपदेशस्य विषयान्तरपरतां निराकरोति नार्थेति । कस्यार्थस्योपादानं कस्य निराकरणमित्यादि नैवात्रोपदिश्यते–यथावस्थित एव विषये किञ्चिद्विभावनीयं किञ्चिन्निराकरणीयमित्येतावानेवोपदेशस्यार्थ इत्याशयः ॥

किंविधोऽयमुपदेश इति पृच्छति कथमितीति ।

(भा०)कथमिति?—

(सू०) तन्निमित्तं त्ववयव्यभिमानः ॥ ३ ॥

(भा०)तेषां दोषाणां निमित्तं त्ववयव्यभिमानः । सा च खलु स्त्रीसंज्ञा सपरिष्कारा पुरुषस्य पुरुषसंज्ञा च स्त्रियाः सपरिष्कारा—निमित्तसंज्ञा अनुव्यञ्जनसंज्ञा च । निमित्तसंज्ञा-रसनाश्रोत्रम्, दन्तोष्ठम्, चक्षुर्नासिकम् । अनुव्यञ्जनसंज्ञा-इत्थं

(ख०)उत्तरम्-तन्निमित्तमिति सूत्रम् । 'अवयविनि' तरुण्यादिशरी यो 'ऽभिमानः' स एव दोषाणां निमित्तमित्यर्थः ॥

सूत्रार्थमाह—तेषामिति । सूत्रार्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति सा चेति। यथा स्त्रीविषये पुरुषस्य 'इयं स्त्री' इति भावना भवति—सा च भावना तस्य बन्धनकारणं भवतीत्याह सपरिष्कारेति । यथा स्त्रीविषये पुरुषस्य तथैव पुरुषविषयेऽपि स्त्रिया अपीत्याह पुरुषसंज्ञेति । न तु केवलमियं स्त्री — अयम्पुरुष इत्येतावन्मात्रमेव बन्धनकारणं भवत्यपि तु तत्तद्विषये स्वरूपान्तरभावनैवेति प्रदर्शयितुं कामुकविषये भावनाविशेषद्वयं सूचयति निमित्तेति ॥ 'निमित्तसंज्ञाऽनुव्यञ्जनसंज्ञा' (इत्युभयरूपा) 'स्त्रीसंज्ञा पुरुषस्य सपरिष्कारा' (भवति) 'पुरुषसंज्ञा च स्त्रियाः सपरिष्कारा' (भवति) इत्यन्वयः । कामुकविषयां स्त्रीसंज्ञां विशिनष्टि निमित्तसंज्ञा रसनेति । 'निमित्तं' दन्तत्वादि तद्विशिष्टाः 'संज्ञाः' विषयाः प्रियायाः कामुको रसनोष्ठनासिकादीनवयवान् केवलान् सम्मुग्ध इव भावयति सैव भावनाभिप्रेता । अनुव्यञ्जनसंज्ञां विशिनष्टि अनुव्यञ्जनसंज्ञा इत्थमिति । 'व्यञ्जनानि' अवयविनोऽवयवाः (तैस्सहैव तस्योपलम्भात्) तेषां-'अनुव्यञ्जनम्' तत्सादृश्यम्—तेन तदारोपः—'इत्थं दन्ता इत्थमोष्ठौ' इति रूपकादिद्वारेण कामुकः प्रियाया अङ्गानि भावयति सैव भावनाऽत्राभिप्रेता । उत्कर्ष

(भा०) दन्तौ इत्थमोष्ठाविति । सेयं संज्ञा कामं वर्धयति तदनुषक्तांश्च दोषान् विवर्जनीयान् । वर्जनं त्वस्या भेदेनावयवसंज्ञा केशलोममांसशोणितास्थिस्नायुशिराकफपित्तोच्चारादिसंज्ञा । ताम-

---

(ख०)ज्ञाद्वयस्य फलमाह—सेयमिति । प्रियाया दन्तौष्ठादीनवयवान् तत्तद्रूपेणैव भावयन्नथ च तानेव दाडिमीबीजविम्बादिरूपेण भावयन् कामुकस्तस्यामासक्तो भवतीत्यर्थः ॥ अनुव्यञ्जनसंज्ञोदाहृता तात्पर्यकृता—

द्रवत्कनकनिर्मलद्युतिरनङ्गलीलैकभू-
र्महेभकटविभ्रमस्तनभरालसाङ्गी यदि ।
प्रिया न परिरभ्यते तुलितसिद्धसञ्जीविनी
सहेमहि कुतोऽन्यथा विषमवाणबाणव्यथाम् ॥
मदनसरितमेनां गाहमानो जनोऽयं
जघनपुलिननाभीमण्डलावर्त्तरम्याम् ।
मुखनलिनसनाथामुल्लसद्भ्रूलतोर्मिं
चिरविरहहुताशायासमुज्झाञ्चकार ॥ इति ॥

स्त्रीविषये आसक्तिजनकं संज्ञाद्वयं प्रदर्श्य तस्यैव स्त्रियाः संज्ञान्तरेण भावनया तस्यां विरक्तिरपि जनयतीति प्रदर्शयितुं तदेव संज्ञान्तरमाह वर्जनमिति । 'अस्याः' स्त्रियाः 'वर्जनम्' वर्जयतीति वर्जनम् परित्यागोपायः तस्या एव 'अवयवसंज्ञा' भवतीत्यर्थः । का चेयमवयवसंज्ञेति विशदयति केशेति । उच्चार उत्सर्गो मूत्रपुरीषादिः । अत्राप्युदाहरणश्लोकस्तात्पर्यकृता वर्णितः—

मज्जामस्थ्नामथ प्लीह्नां यकृतां शकृतामपि ।
पूर्णाः स्नायुशिरास्यूताः स्त्रियश्चर्मप्रसेविकाः ॥
स्थानाद्बीजादुपष्टम्भान्निष्पन्दान्निधनादपि ।
कायमाधेयशौचत्वात् पण्डिता ह्यशुचिं विदुः ॥ इति ।

(भा०)शुभसंज्ञेत्याचक्षते। तामस्य भावयतः कामरागः प्रहीयते।

सत्येव च द्विविधे विषये काचित्संज्ञा भावनीया काचित्परिवर्जनीयेत्युपदिश्यते । यथा विषसम्पृक्तेऽन्नेऽन्नसंज्ञोपादानाय विषसंज्ञा प्रहाणायेति ॥ ३ ॥

(२) प्रासङ्गिकमवयविप्रकरणम् । प्रासङ्गिकम् ॥

(भा०) अथेदानीमर्थं निराकरिष्यताऽवयव्युपपाद्यते—

(ख०)उक्ताया अवयवसंज्ञाया नामान्तरमाह तामशुभेति । अशुभसंज्ञाभावनायाः प्रयोजनमाह तामस्येति । स्त्रियां योऽनुरागोऽनुव्यञ्जनसंज्ञयोत्पद्यते तस्याशुभसंज्ञाभावनया नाशो भवतीत्यर्थः ॥

शुभाशुभसंज्ञयो रागोत्पादकनाशकतारूपं भेदमुक्त्वा तयोरेव भेदान्तरमाह सत्येवेति । द्विविध एवासौ कामिनीलक्षणो विषयः—रागादिदोषप्रहाणार्थं तस्यानुव्यञ्जनसंज्ञागोचरत्वमेवोपाददीत वैराग्योत्पादनायेत्येवोपदेशार्थः । अत्रैव दृष्टान्तमाह यथा विषेति । न हि विषमधुनी परमार्थतो न स्तः—अपि तु वैराग्याय विषसंज्ञैव तत्रोपादीयते एवमेव स्त्रीरूपोऽवयवी नास्त्येवेति न, अपि तु तस्यामेवाशुभसंज्ञोपादातव्येत्यर्थः ॥ परिशुद्धिकृतस्त्वाहुः—वस्तुतस्तु मुमुक्षोः सर्वं हेयमेव (नोपादेयं किञ्चिदपि)—हेये चोपादेयबुद्धिर्विपर्यय एव—तथाऽपि द्विविध एवासाविति बुभुक्षुमुमुक्षुपुरुषभेदाभिप्रायेणोक्तमिति द्रष्टव्यमिति ॥ ३ ॥

तदेवं स्वमतेन प्रसंख्यानोपदेशमुपवर्ण्य पराभिमतं प्रसंख्यानं निराकर्तुमुपन्यस्यति अथेदानीमिति । 'अर्थम् निराकरिष्यता' विज्ञानवादिना 'अवयविनिराकरणं' उपपाद्यते । निमित्तानुव्यञ्जनसंज्ञयोरवयव्येव विषयः—ते एते संज्ञे वर्जितुमशुभसंज्ञोपादेयेत्युपदेश इति व्यवस्था-

(सू०) "विद्याऽविद्याद्वैविध्यात् संशयः" ॥ ४ ॥

(भा०) "सदसतोरुपलम्भाद्विद्या द्विविधा । सदसतोरनुपलम्भादविद्यापि द्विविधा । उपलभ्यमानेऽवयविनि विद्याद्वैविध्यात्संशयः । अनुपलभ्यमाने चाविद्याद्वैविध्यात्संशयः । सोऽयमवयवी यद्युपलभ्यते, अथापि नोपलभ्यते, न कथञ्चन संशयान्मुच्यते इति" ॥ ४ ॥

(सू०) तदसंशयः पूर्वहेतुप्रसिद्धत्वात् ॥ ५ ॥

(ख०)पितम्–तत्रार्थमात्रस्याभावात् कुतो निमित्तानुव्यञ्जनसंज्ञे–इति तन्निराकरणाय प्रथममवयवी निराक्रियते, पश्चात्परमाणुस्ततश्च ज्ञानमात्रमर्थरहितं सिद्धं भवतीत्यभिप्रायो विज्ञानवादिनः ॥

तत्र तावत्संशयपूर्वकत्वात्सर्वस्योपपादनस्य प्रथमं संशयमेवोपन्यस्यति- विद्येति सूत्रम् ॥

सूत्रार्थं व्याचक्षाणस्तत्रोक्तं विद्याया द्वैविध्यमाह सदसतोरुपेति । उपलब्धिरेवात्र 'विद्या' । अविद्याया द्वैविध्यमाह सदसतोरनुपेति । अनुपलब्धिरेवात्र 'अविद्या' । सदुपलभ्यते–यथा तडागगतं तोयम् । असच्चोपलभ्यते–यथा मरुमरीचिकायामुदकम् । एवं सदपि नोपलभ्यते यथा चिरनिखातं भूमौ निध्यादि । असच्च नोपलभ्यते–यथा भूतले दृश्यमाने तत्तुल्योपलम्भयोग्यो घटादिः ॥ उक्तदृष्टान्तं दार्ष्टान्तिके योजयति उपलभ्यमान इति । तदेव विशदयति सोऽयमिति । अथावयव्युपलभ्यते तत्र संशयः–किं सन्नेवोपलभ्यतेऽथवासन्नेव । अथ नोपलभ्यते तथाऽपि संशयः–किमसन्नोपलभ्यतेऽथवा सन्नेव नोपलभ्यत इति सर्वथा संशय एवेत्यर्थः ॥ ४ ॥

तत्र सिद्धान्ती वक्ष्यमाणमवयविनिराकरणहेतुम्पश्चान्निराकरिष्या-

(भा०) तस्मिन्ननुपपन्नः संशयः । कस्मात् ? पूर्वोक्तहेतूनामप्रतिषेधादस्ति द्रव्यान्तरारम्भ इति ॥ ५ ॥

(सू०) "वृत्त्यनुपपत्तेरपि न संशयः" ॥ ६ ॥

(भा०) "संशयानुपपत्तिः । नास्त्यवयवीति" ॥ ६ ॥

(भा०) तद्विभजते—

(ख०) मीत्यादौ प्रौढिवादेन तावत्संशयमेव निराकरोति तदसंशय इति सूत्रम् । 'तस्मिन्' अवयविनि 'असंशयः' नास्त्येव संशयः—कस्मात् 'पूर्वहेतुप्रसिद्धत्वात्' पूर्वोक्तैर्हेतुभिरवयविनः साधितत्वादित्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह—तस्मिन्निति—अवयविनीत्यर्थः । संशयाभावसाधनमाह पूर्वेति । अवयवैरवयविरूपं द्रव्यान्तरमेवारभ्यत इत्यस्य पक्षस्य साधनहेतवोऽस्माभिः द्वितीयाध्याये प्रदर्शितास्तेषामपाकरणं त्वद्यत्वेऽपि न कृतम्—ततश्चावयविनः सत्त्वे निश्चिते कुतस्तत्र संशय इत्याशयः ॥ ५ ॥

पूर्वपक्षी स्वपक्षमिदानीं प्रतिबन्दिरूपेणाह वृत्त्यनुपपत्तेरिति । अवयविनि नास्त्येव संशयः इत्यत्रास्माकमप्यनुमतिः—अवयविनः 'वृत्त्यनुपपत्तेः, यस्मात्तत्सत्त्वं नैवोपपद्यते तस्मात् तत्र 'न संशयः' इत्यर्थः ।

न संशय इत्यस्य सूत्रावयवस्यार्थमाह संशयानुपपत्तिरिति । अवयविविषये नास्त्येव संशय इत्यर्थः । परः स्वाशयं प्रकटयति नास्त्यवयवीति । यस्मान्नास्त्येवावयवीति सिद्धमेव तस्मात्तस्यासत्त्वस्य निश्चितत्वात्सत्त्वासत्त्वसंशयो न सम्भवत्येवेत्यर्थः ॥ ६ ॥

अवयव्यभावसाधनहेतूक्तिमवतारयति तद्विभजत इति । 'तद्' अवयव्यसत्त्वपक्षं 'विभजते' उपपादयति ।

(सू०) "कृत्स्नैकदेशावृत्तित्वादवयवानामवयव्यभावः" ॥ ७ ॥

(भा०) "एकैकोऽवयवो न तावत् कृत्स्नेऽवयविनि वर्त्तते। तयोः परिमाणभेदादवयवान्तरसम्बन्धाभावप्रसङ्गाच्च । नाप्यवयव्येकदेशेन, न ह्यस्यान्ये अवयवा एकदेशभूताः सन्तीति" ॥७॥

(भा०) अथावयवेष्वेवावयवी वर्त्तते—

(सू०) "तेषु चावृत्तेरवयव्यभावः" ॥ ८ ॥

(ख०) अवयव्यसत्त्वपक्षसाधकहेतूनाह—कृत्स्नैकेति सूत्रम् । यदवयवोऽवयविनि वर्त्तते तत् किं कार्त्स्न्येनोतैकदेशेन । तत्र कार्त्स्न्यपक्षं निषेधयति एकैक इति । उक्तार्थे हेतुमाह तयोरिति । अणुपरिमाणोऽवयवो महापरिमाणोऽवयवीत्यणुपरिमाणेन महापरिमाणस्याव्याप्तेरित्यर्थः । हेत्वन्तरमाह अवयवान्तरेति । यद्येकेनैवावयवेन कृत्स्नोऽवयवी व्याप्तस्तर्हि तस्य अवयवान्तरैः सम्बन्धो नैव स्यात् तथा चैकावयव एवावयवी स्यादित्यर्थः । अवयव्येकदेश एवावयवो वर्त्तत इति द्वितीयं पक्षं निषेधति नापीति । तत्र हेतुमाह न ह्यस्येति । न ह्यस्य अवयविनः अवयवेभ्योऽन्ये 'एकदेशाः' सन्ति—तथा चावयवे एवावयवो वर्त्तते इति प्राप्तम्—एवञ्च यावदवयवमवयव्युत्पद्येत—यावन्तोऽवयवास्तावन्त एवावयविन इति स्यात्—न च अवयव्यनवरुद्धः कदाचिदपि कोऽप्यवयवो दृश्येतेत्यापत्त्यर्थः ॥ ७ ॥

अवयवा अवयविनि वर्त्तन्त इति पक्षं दूषयित्वाऽधुनाऽवयव्येवावयवेषु वर्त्तते इति पक्षं दूषयितुमवतारयति अथेति ।

तद्दूषयति तेष्विति सूत्रम् । 'तेषु' अवयवेषु 'अवृत्तेः' वर्त्तमानत्वानुपपत्तेः 'अवयव्यभावः' अवयवी नास्त्येवेति मन्तव्यमित्यर्थः ।

(भा०) "न तावत्प्रत्यवयवं वर्त्तते–तयोः परिमाणभेदाद्, द्रव्यस्य चैकद्रव्यत्वप्रसङ्गात् । नाप्येकदेशेन–सर्वेष्वन्यावयवाभावात् । तदेवं न युक्तः संशयः नास्त्यवयवीति" ॥ ८ ॥

(सू०) "पृथक् चावयवेभ्योऽवृत्तेः" ॥ ९ ॥

(भा०) "अवयव्यभाव इति वर्तते । न चायं पृथगवयवेभ्योवर्तते

(ख०) सूत्रं व्याचक्षणोऽवयवी कृत्स्नः प्रत्यवयवं वर्तते उतैकदेशेनैव प्रत्यवयवमिति विकल्प्याद्यं दूषयति न तावदिति । तत्र हेतुमाह तयोरिति । पूर्ववदणुपरिमाणोऽवयवो महापरिमाणश्चावयवी न च महापरिमाणः कृत्स्नोऽणुपरिमाणे वर्त्तितुं शक्नोतीत्यर्थः । हेत्वन्तरमाह द्रव्यस्येति । एकावयववृत्तित्वादेकद्रव्योऽवयवी प्राप्नोति । एकद्रव्यश्चावयव्येकेनैव द्रव्येणारभ्यत इति सततोत्पत्तिप्रसङ्गः । अपरं च–एकद्रव्यवृत्तित्वादेकद्रव्योऽवयव्येकास्मिन् परमाणौ वर्त्तते यदि तर्हि कारणविभागविनाशाभावादवयवी नित्यः प्राप्नोति उत्पत्तिमांश्च नित्य इति न दृष्टान्तोऽस्ति इत्यादि वार्त्तिके स्पष्टम् ॥

अवयव्येकदेशेनैव प्रत्यवयवं वर्त्तते इति द्वितीयं विकल्पं दूषयति नाप्येकदेशेनेति । तत्र हेतुमाह सर्वेष्विति । उक्ते कल्पेऽवयविन आरम्भकावयवव्यतिरिक्ता अप्यवयवाः प्राप्नुवन्ति यैरवयवैः स प्रत्यवयवं वर्त्तते । किञ्च प्रत्यवयवं वर्तमानोऽवयवी तत्रावयवे तेनैवावयवेन वर्त्ततेऽन्येन वा । नाद्यः, स्वस्मिन् वृत्तिविरोधात् । नान्त्यः, अवयवान्तरस्यावयवान्तरावृत्तेरित्यर्थः ।

उपसंहरति तदेवमिति । अवयवी वर्तते न वेति संशयो न युक्त इत्यर्थः । ततः को निस्संशयः सिद्धान्त इत्यत आह नास्तीति ॥८॥

अवयाविवृत्तिप्रतिषेधे हेत्वन्तरमाह पृथगिति सूत्रम् ।

सूत्रार्थं व्याचक्षाणस्तदपेक्षितमंशं पूरयाति अवयव्यभाव इति । अ

(भा०)अग्रहणात् नित्यत्वप्रसङ्गाच्च । तस्मान्नास्त्यवयवीति’’॥९॥

(सू०) न चावयव्यवयवाः ॥ १० ॥

(भा०)न चावयवानां धर्मोऽवयवी–कस्मात्–धर्ममात्रस्य धर्मिभिरवयवैः पूर्ववत् सम्बन्धानुपपत्तेः । पृथक् चावयवेभ्यो

(ख०)र्त्तत इति पूर्वसूत्रादनुवर्तत इत्यर्थः । एवञ्च अवयवेभ्यः पृथक् (अवयविनः) अवृत्तेः अवयव्यभाव इति सूत्रम्पर्यवसितम् । सूत्रार्थं स्पष्टयति न चायमिति । ‘अयम्’ अवयवी अवयवेभ्यः पृथक् न वर्त्तते । तत्र हेतुमाह अग्रहणादिति । नैव गृह्यतेऽवयव्यवयवेभ्यः पृथगित्यर्थः । हेत्वन्तरमाह नित्यत्वप्रसङ्गाच्चेति । यद्यवयवेभ्यः पृथक् वर्त्ततेऽवयवी ततोऽनाधारत्वान्नित्यः प्राप्नोतीत्यर्थः । उपसंहरति तस्मादिति ॥

सूत्रस्यास्यार्थत्रयमुक्तं वृत्तिकृता । तद्यथा–(१)नन्वास्तामवृत्तिरेवावयवीति शङ्कायां पूर्वपक्षिसूत्रमिदम्–अवयवेभ्यः पृथगवयवी नास्त्येवेति शेषः । अवयव्यभाव इत्यष्टमसूत्रादनुवर्त्तते । अवयवेषु वृत्त्यभावेऽवयविनो नित्यत्वप्रसङ्गः । नास्ति तु नित्यः । अतो नास्त्यवयवीति ॥ (२) कृत्स्नैकदेशाभ्यामवयवी न वर्त्तते किन्तु स्वरूपेणैवेति शङ्कायां पूर्वपक्षिसूत्रमेतत् । अवयवेभ्यः पृथक् अवयवी नास्ति–कुतः–अवृत्तेः अवृत्तित्वप्रसङ्गात् । तथासति नित्यं स्यादित्यर्थः । (३)कश्चित्तु अवयवातिरिक्तोऽवयवी वर्त्ततामित्यत्र पूर्वपक्षिणः सूत्रमिदम् । पूर्वोक्तयुक्त्याऽवयवेभ्यः पृथगप्यवृत्तेरित्यर्थः इति ॥ ९ ॥

यस्तु मन्यते–“अवयवानां धर्ममात्रमवयवी’ न त्ववयवेभ्योऽत्यन्तं भिन्नोऽभिन्नो वा इति—तम्प्रत्याह पूर्वपक्षी न चेति सूत्रम् ।

सूत्रार्थं व्याचष्टे न चावयवानामिति । अवयवी अवयवानां धर्मो न भवितु मर्हति । पृच्छति कस्मादिति–तत्रोत्तरम् । धर्ममात्रस्येति । पूर्वोक्तहेतुभिः धर्मभूतस्यावयविनो धर्मिभूतैरवयवैस्सम्बन्धः कोऽपि न

(भा०) धर्मिभ्यो धर्मस्याग्रहणादिति समानम्" ॥ १० ॥

(सू०) एकस्मिन् भेदाभावाद् भेदशब्दप्रयोगानुपपत्तेरप्रश्नः ॥ ११ ॥

(भा०) किं प्रत्यवयवं कृत्स्नोऽवयवी वर्त्तते, अथैकदेशेनेति–नोपपद्यते प्रश्नः—कस्मात् ?–एकस्मिन् भेदाभावाद् भेदशब्दप्रयोगानुपपत्तेः। कृत्स्नमित्यनेकस्याशेषाभिधानम्, ए-

---

(ख०)सम्भवतीत्यर्थः। हेत्वन्तरमाह पृथगिति। न चात्र धर्मिभ्योऽवयवेभ्यो धर्मोऽवयवी पृथगुपलभ्यते–तथासति स नित्यः स्यादित्यपि प्राक् प्रदर्शितमेवेत्याह समानमिति–पूर्वोक्तेनेति शेषः ॥ किञ्च न तावद्भेदाभेदौ परस्पराभावात्मानावेकत्र समवेत इत्युक्तम्। नाप्यात्यन्तिकेऽभेदे धर्मधर्मिभावः। तस्माद्यथा आत्यन्तिके भेदेऽपि केषाञ्चिदेव कार्यकारणभावस्तथा केषाञ्चिदेव धर्मधर्मिभाव इत्येषितव्यम्। तत्र चानिष्टप्रसङ्ग एवेति ॥ १० ॥

अत्र पूर्वपक्षस्य द्वौ भागौ अवयवानामवयाविनि वृत्त्यभाव इति प्रथमः। स चानभ्युपगमादेव निरस्तः। न कोऽपि नैयायिकः कारणस्यावयवस्य कार्येऽवयविनि समवायमभ्युपगच्छति। अवयविनोऽवयवेषु वृत्त्यभाव इत्यपरः। तमेवं द्वितीयं पूर्वपक्षभागमुपलक्ष्य सिद्धान्तवादी तन्निरस्यति एकस्मिन्निति सूत्रम् ॥ 'एकस्मिन्' अवयविनि 'भेदाभावात्' भेदघटितशब्दप्रयोगस्य अयुक्तत्वात् 'अप्रश्नः' पूर्वपक्षिणोपन्यस्तस्य प्रश्नस्य नावकाश इत्यर्थः।

सूत्रं व्याचक्षाणः पूर्वपक्ष्युपन्यस्तप्रश्नमनुवदति किमिति। प्रश्नस्यैवानुपपत्तिं प्रदर्शयति नोपपद्यत इति। पृच्छति कस्मादिति–केन हेतुना प्रश्नो नोपपद्यत इत्यर्थः। तत्रोत्तरम् एकस्मिन्निति सूत्रानुवादः। तदर्थं व्याचक्षाणः प्रश्नगतकृत्स्नैकदेशपदयोरर्थं विशिनष्टि कृत्स्नमिति।

(भा०)कदेश इति नानात्वे कस्यचिदभिधानम् । ताविमौ कृत्स्नैकदेशशब्दौ भेदविषयौ नैकस्मिन्नवयविन्युपपद्येते भेदाभावादिति ॥ ११ ॥

(भा०) अन्यावयवाभावान्नैकदेशेन वर्त्तते इत्यहेतुः—

(सू०) अवयवान्तरभावेऽप्यवृत्तेरहेतुः ॥ १२ ॥

(भा०) अवयवान्तराभावादिति—यद्यप्येकदेशोऽवयवान्तरभूतस्तथाप्यवयवेऽवयवान्तरं वर्त्तेत नावयवीति। अन्योऽवयवीति अन्यावयवभावेऽप्यवृत्तेरवयविनो नैकदेशेन वृत्तिरन्यावयवाभावादित्यहेतुः ।

(ख०) यत्र विभिन्ना बहवोऽर्थाः सन्ति सर्वे च ते परामृश्यन्ते तत्रैव कृत्स्नशब्दप्रयोगः—एवमेव विभिन्नेष्वर्थेषु यदा केचिदेव विवक्षिता न सर्वे तदा 'एकदेश' शब्दप्रयोगः। प्रकृते प्रश्ने एतच्छब्दद्वयप्रयोगस्यानुपपत्तिं प्रदर्शयति ताविमाविति । उभयोरप्यनयोः शब्दयोः प्रयोगो भेदसापेक्ष एव—ततश्च एकस्मिन् अत एव भेदशून्ये अवयविनि तयोः प्रयोगो नैव युज्यत इत्याशयः ॥ ११ ॥

अष्टमसूत्रभाष्ये यदुक्तम् नाप्येकदेशे वर्ततेऽवयवी सर्वेष्वन्यावयवाभावादिति—तन्निरस्यति अन्यावयवेति। एक एव चावयवी न स्वावयवेषु वर्तते इत्यत्र प्रतिज्ञार्थे 'अन्यावयवाभावात्' इति अहेतुरित्यर्थः।

संक्षेपेण सूचितमहेतुत्वम्प्रदर्शयति अवयवान्तरेति सूत्रम्। 'अन्यावयवाभावादिति' उक्तप्रतिज्ञासाधने 'अहेतुः'—कस्मात्—'अवयवान्तरभावेऽप्यवृत्तेः' इति सम्बन्धः। एकस्यावयवस्य 'अवयवान्तरे 'भावे' सत्त्वेपि—अवयविनः 'अवृत्तेरेवे'त्यर्थः।

सूत्रं व्याचष्टे अवयवान्तराभावादिति । अन्यावयवाभावादिति पूर्वोक्तस्य हेतोरेवायमनुवादः । यद्यप्यवयवी एकदेशेन अवयवे वर्तते

(भा०)वृत्तिः कथमिति चेत् ? एकस्यानेकत्राश्रयाश्रितसम्बन्धलक्षणा प्राप्तिः ।

आश्रयाश्रितभावः कथमिति चेत् ? यस्य यतोऽन्यत्रात्मलाभानुपपत्तिः स आश्रयः । न कारणद्रव्येभ्योऽन्यत्र

(ख०)तथापि एकमवयवमेवान्यास्मिन्नवयवे वर्तते इत्येव स्यात्—यतोऽवयविनः'एकदेशः' अवयवमेव—येनैकदेशेनावयवी वर्तते स एव यस्मिन्नवयवे वर्त्तते स तदपेक्षया 'अवयवान्तरम्' इत्युच्यते ॥

एवञ्चावयवान्तराभावादिति सूत्रांशं व्याख्याय 'अवृत्तेः' इत्यंशं व्याचष्टे नावयवीति। एकमवयवमन्यस्मिन्नवयवे वर्त्तत इत्येवं सति किमायातमवयविनो वृत्तेरवृत्तेर्वा । तस्मादवयवान्तराभावादिति अवयविनः सत्त्वेऽसत्त्वे वा न किमपि साधयितुमलमित्याशयः ॥

उक्तमेवार्थं पुनर्विशदयति अन्य इति । अवयवी अवयवेभ्यो भिन्न एवेति पक्षे 'अन्यावयवाभावे'—एकस्यावयवस्यान्यस्मिन्नवयवे सत्त्वेऽपि—नावयविनः एकदेशेन सत्त्वं तादिति प्रकृतो हेतुरहेतुरेवेत्यर्थः।

पृच्छति वृत्तिरिति । यदि न कात्स्न्र्येन न वैकदेशेनावयविनोऽवयवेषु वृत्तिस्तर्हि किम्प्रकारिका तस्य तेषु वृत्तिरिति प्रश्नार्थः ।

उत्तरम्—एकस्येति । 'एकस्य' अवयविनः 'अन्यत्र' अवयवेषु प्राप्तिः' एव वृत्तिः । सा च किंरूपिकेत्यत आह 'आश्रयाश्रितसम्बन्धलक्षणेति' ।समवायाख्यः सम्बन्ध इत्यर्थः । आश्रयाश्रितभावस्यार्थं पृच्छति आश्रयाश्रितभावः कथमिति । तमर्थं विशदयाति यस्य यत इति । यस्यार्थस्य यस्मादर्थादन्यत्र नात्मलाभः स तस्याश्रय इतरश्च आश्रित इत्यर्थः। उक्तं लक्षणं प्रकृते योजयति न कारणेति । कारणद्रव्येभ्योऽवयवेभ्यः अन्यत्र 'कार्यद्रव्यं' अवयवी आत्मानं नैव लभतेऽतो भवति कार्यद्रव्यं कारणद्रव्याश्रितमित्यर्थः । विपर्ययेण कारणद्रव्यमेव कस्मान्न कार्य-

(भा०)कार्यद्रव्यमात्मानं लभते । विपर्ययस्तु कारणद्रव्येष्विति ।

नित्येषु कथमिति चेत् ? अनित्येषु दर्शनात्सिद्धम् ।

नित्येषु द्रव्येषु कथमाश्रयाश्रयिभाव इति चेत् ? अनित्येषु द्रव्यगुणेषु दर्शनादाश्रयाश्रितभावस्य नित्येषु सिद्धिरिति ।

तस्मादवयव्यभिमानः प्रतिषिध्यते निःश्रेयसकामस्य, नावयवी । यथा रूपादिषु मिथ्यासङ्कल्पो, न रूपादय इति ॥१२॥

(ख०)द्रव्याश्रितमभ्युपगम्यते—इत्यत आह—विपर्यय इति । यथा कार्यद्रव्यं कारणद्रव्यादन्यत्रात्मानं न लभते—न तथा कारणद्रव्यम् । घटो मृत्पिण्डादन्यत्रात्मानं न लभते मृत्पिण्डस्तु घटादन्यत्रापि कुलालगृहादौ लभत एवात्मानमिति कार्यद्रव्यमेव कारणद्रव्याश्रितन्न कारणद्रव्यं कार्यद्रव्याश्रितमित्यर्थः ॥

शङ्कते नित्येष्विति । समाधत्ते अनित्येष्विति । शङ्कार्थमनुवदति नित्येषु द्रव्येष्विति । उक्तेन प्रकारेण यदि कार्यकारणभावलक्षणः सम्बन्ध एवाश्रयाश्रितभावः समवायो वेति भवति तर्हि नित्येषु द्रव्येषु कार्यकारणभावलक्षणसम्बन्धस्यासम्भवात् कथमाश्रयाश्रितभावो भवतीत्यर्थः । समाधानार्थमाह अनित्येषु द्रव्यगुणेष्विति । सिद्धिरिति । आश्रयाश्रितभावस्येति शेषः । यत्र यल्लभ्यते तत्रैव तस्य वृत्तिस्तदेव तस्याश्रय इत्यनित्येषु द्रव्येषु गुणेषु च दृष्ट्वा नित्येष्वप्येवमेव भवतीत्यनुमीयत इत्याशयः ।

प्रकरणार्थमुपसंहरति तस्मादिति । यस्मादवयवी सर्वथा अस्त्येवेति सिद्धमतो यत्तृतीयसूत्रे प्रतिषिध्यते स 'अवयविष्वभिमानो' मिथ्याज्ञानमेव, न त्ववयव्येवेति । दृष्टान्तमाह यथेति । रूपादिविषये रागादिदोषजनकमिथ्याज्ञानमेव निषिध्यते न पुना रूपादेस्सत्त्वमेव तथैवावयविविषयं मिथ्याज्ञानं निरसनीयमित्येवोपदेशार्थः । मिथ्यासङ्कल्पिता एवार्था

(भा०) सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरिति प्रत्यवस्थितेऽप्येतदाह—

(सू०)"केशसमूहे तैमिरिकोपलब्धिवत्तदुपलब्धिः"१३

(भा०) "यथैकैकः केशस्तैमिरिकेण नोपलभ्यते, केशसमूहस्तूपलभ्यते तथैकैकोऽणुर्नोपलभ्यते। अणुसञ्चयस्तूपलभ्यते। तदिदमणुसमूहविषयं ग्रहणमिति" ॥ १३ ॥

(सू०) स्वविषयानतिक्रमेणेन्द्रियस्य पटुमन्दभावाद्विषयग्रहणस्य तथाभावो नाविषये प्रवृत्तिः ॥ १४ ॥

(ख०)अनर्थाय कल्पन्ते नान्यथेत्यस्मिन्नर्थे श्लोक उद्धृतो वार्त्तिककारेण-

इन्द्रियार्था ह्यनर्थाय यदि स्युरविकल्पिताः ['न मिथ्यासङ्कल्पिता अपीत्यर्थः'] ।
सर्वोऽनर्थेन सज्येत चरन्निन्द्रियगोचरः ॥ इति ॥ १२ ॥

अवयविनिराकरणवादिनो हेत्वन्तरमवतारयति सर्वाग्रहणेति। 'सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरित्यास्मिन् सूत्रे द्वितीयाध्याये यद्यप्यवयविनिराकरणवादी प्रत्यवस्थितः परास्तस्तथाऽप्यत्रापि प्रकरणे पञ्चमसूत्रगतपूर्वहेतुपदेन द्वितीयाध्यायार्थं स्मारितः परः पुनस्तमेवार्थमाक्षिपतीत्यर्थः।

अवयव्यसिद्धौ सर्वाग्रहणप्रसङ्गो यो द्वितीयाध्याये उद्भावितः सिद्धान्तिना तस्य प्रसङ्गस्य वारणमाह–केशसमूह इति सूत्रम्। तदर्थमाह यथैकैक इति। यथा 'तैमिरिकस्य' तिमिरग्रस्तचक्षुषो न एकः केशः प्रत्यक्षः किन्तु तत्समूहः–एवमेकः परमाणुर्यद्यपि न गृह्यते तथापि तत्समूहः प्रत्यक्षः स्यात्। तथा च परमाणुपुञ्जैरेवोपपत्तेरवयव्यभावेऽपि न सर्वाऽग्रहणप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥ १३ ॥

निराकरोति स्वविषयेति सूत्रम्। इन्द्रियाणां पाटवे ग्रहणस्य पा-

(भा०) यथाविषयमिन्द्रियाणां पटुमन्दभावाद्विषयग्रहणानां पटुमन्दभावो भवति । चक्षुः खलु प्रकृष्यमाणं नाविषयं गन्धं गृह्णाति, निकृष्यमाणं च न स्वविषयात् प्रच्यवते । सोऽयं तैमिरिकः कश्चिच्चक्षुर्विषयं केशं न गृह्णाति, कश्चिद् गृह्णाति केशसमूहम् । उभयं ह्यतैमिरिकेण चक्षुषा गृह्यते । परमाणवस्त्वतीन्द्रिया इन्द्रियाविषयभूता न केनचिदिन्द्रियेण गृह्यन्ते, समुदितास्तु गृह्यन्ते, इत्यविषये प्रवृत्तिरिन्द्रियस्य प्रसज्येत । न जात्व-

---

(ख०) टवम् इन्द्रियाणां मान्द्ये ग्रहणस्य मान्द्यम् । येनेन्द्रियेण ग्रहणम्भवति तदिन्द्रियमात्रग्राह्यस्य ग्रहणे एवैतद्भवति । तदिदमाह स्वविषयानतिक्रमेणेति । न हि कदाचिदपि पटुतरं चक्षुः शब्दं गृह्णाति । फलितमाह नाविषये प्रवृत्तिरिति । इन्द्रियाणामिति शेषः । तथाच यदि परमाणुर्न कस्यापीन्द्रियस्य 'स्वविषयः' तर्हि न शक्यते तत्समूहोऽपि केनापीन्द्रियेण गृहीतुमित्याशयः ॥

सूत्रं व्याचष्टे यथाविषयमिति । येनेन्द्रियेण योऽर्थो गृह्यते तस्येन्द्रियस्य पटुत्वे तद्विषयग्रहणस्यापि पटुत्वम्--तस्य मन्दत्वे तद्विषयग्रहणस्यापि मन्दत्वमित्यर्थः ॥

परोक्तस्य दृष्टान्तस्य वैषम्यं प्रकटयति सोऽयमिति । केश एको यद्यपि तिमिरग्रस्तचक्षुषा न दृश्यते तथाप्यन्येन पटुतरचक्षुष्मता दृश्यत एव--एवं केशस्यैकस्य तत्समूहस्य च चक्षुरिन्द्रियविषयत्वादुपपद्यत एव तदुपलब्धिः । परमाणुषु तु न तथा । परमाणवो हि न कस्यापि प्रत्यक्षाः । अतो न ते कस्यापीन्द्रियस्य स्वविषयाः । तथा च सति यदि परमाणुसमूहाः प्रत्यक्षाः स्युरिन्द्रियस्य स्वाविषये एव प्रवृत्तिः प्रसज्येत । कथमेतदित्यत आह न जात्विति। पूर्वपक्षदृष्टया परमाणुव्यतिरिक्तं न किञ्चिदस्तीति -यदि किञ्चिदपि गृह्यते परमाणुरेव तद्दृष्टया गृह्यते स च इन्द्रियाणां स्वाविषय एवेत्याशयः ॥

(भा०)र्थान्तरमणुभ्यो गृह्यते इति । ते खल्विमे परमाणवः सन्निहिता गृह्यमाणा अतीन्द्रियत्वं जहति। वियुक्ताश्चागृह्यमाणा इन्द्रियविषयत्वं न लभन्ते इति । सोऽयं द्रव्यान्तरानुत्पत्तावतिमहान् व्याघात इत्युपपद्यते द्रव्यान्तरं यद्ग्रहणस्य विषय इति ।

“सञ्चयमात्रं विषय इति चेत्” । न । सञ्चयस्य संयोगभावात्तस्य चातीन्द्रियस्याग्रहणादयुक्तम् । सञ्चयः खल्वनेकस्य संयो-

---

(ख०) पूर्वपक्षदर्शने व्याघातं दर्शयितुं तस्याशयमनुवदति ते खल्विम इति । यथैकः केशः पृथक् स्थितो न गृह्यते यदा तु केशान्तरैः संयुक्तो भवति तदा गृह्यते एवमेव परमाणुरेको यद्यपि न गृह्यते तथाप्यनेके परमाणवः सम्मिलिता गृहीता भवेयुः । एवञ्च यद्यपि वियुक्तावस्थाः परमाणवो नेन्द्रियविषयास्तथापि संयुक्तावस्थास्तु भवन्त्येवेन्द्रियगोचरा इत्येव परस्याशय इत्यर्थः ।

परस्याशयमनूद्य तत्र विरोधं दर्शयति सोऽयमिति । य एव परमाणुरतीन्द्रियः स एवेन्द्रियगोचर इति महान् व्याघातः । सिद्धान्ते तर्हि कथमिति सूचयितुमाह द्रव्यान्तरानुत्पत्ताविति । सिद्धान्ते हि परमाणुभिर्बहुभिस्तेभ्यो द्रव्यान्तरमेवावयवी उत्पाद्यत इति परमाणुरूपद्रव्यस्यातीन्द्रियत्वेऽप्यवयविरूपद्रव्यान्तरस्येन्द्रियगोचरत्वेऽपि न कोऽपि व्याघातः । परस्य तु परमाणुभ्यो द्रव्यान्तरमवयवी नास्त्येवेति तत्रोक्तो व्याघातो दुर्निवार एवेत्यर्थः ॥ उपसंहरति इत्युपपद्यत इति । अवयवेभ्यः परमाणुभ्योऽन्यदेव द्रव्यमवयवी य इन्द्रियैर्गृह्यत इति ।

पुनः शङ्कते सञ्चयेति । यद्यप्येकैकशः परमाणुर्नेन्द्रियगोचरस्तथापि समुच्चिताः परमाणवो भवन्त्येव चक्षुर्ग्राह्या इत्यर्थः । परिहरति न सञ्चयस्येति। परिहारस्याशयं विवृणोति सञ्चयः खल्वनेकस्येति । परमाणूनां संयोग एव ‘समुच्चयः’—इन्द्रियगोचराणामेव च द्रव्याणां संयो-

(भा०)गः। स च गृह्यमाणाश्रयो गृह्यते,नातीन्द्रियाश्रयः। भवति हीदमनेन संयुक्तमिति। तस्मादयुक्तमेतदिति । गृह्यमाणस्य चेन्द्रियेण विषयस्याऽऽवरणाद्यनुपलब्धिकारणमुपलभ्यते । तस्मान्नेन्द्रियदौर्बल्यादनुपलब्धिरणूनाम् । यथा नेन्द्रियदौर्बल्याच्चक्षुषाऽनुपलब्धिर्गन्धादीनामिति ॥ १४ ॥

(सू०) अवयवावयविप्रसङ्गश्चैवमाप्रलयात् ॥ १५ ॥

(भा०) यः खल्ववयविनोऽवयवेषु वृत्तिप्रतिषेधादभावः,

(ख०)गोऽपि इन्द्रियग्राह्यो नान्येषाम् - तथाच यदि परमाणवोऽतीन्द्रियास्तर्हि तत्संयोगोऽपि तथैवेति संयुक्ता अपि नेन्द्रियविषयास्ते इत्यर्थः । ननु परमाणोरग्रहणे किमप्यावरणादिकं कारणं भविष्यति यदपाकरणेन तत्समूहो भवेदिन्द्रियगृहीत इत्यत आह गृह्यमाणस्येति । यश्चार्थो बहुधेन्द्रियैरुपलभ्यते स यदि कदाचिन्नोपलभ्यते तदा तदनुपलब्धिकारणमावरणादिकमुपलभ्यत एव । परमाणवस्तु कदाऽपि नोपलभ्यन्तेऽतो तेषामग्रहणान्नावरणादिकारणं कल्पितुं शक्यमित्यर्थः । उपसंहरति तस्मादिति । यदि कदाचिदप्युपलभ्येत परमाणुरिन्द्रियैस्तर्हि तस्यानुपलब्धिरेकदा इन्द्रियदौर्बल्यमूलकेति कल्प्येत—नतु तस्य कदाऽप्युपलब्धिरतस्तस्यानुपलब्धिरिन्द्रियागोचरत्वादेवेति सिद्धम् । दृष्टान्तमाह यथेति । यत्किल गन्धश्चक्षुषा न गृह्यते तत्र न चक्षुर्दौर्बल्यं कारणमपि तु गन्धस्य चक्षुरग्राह्यतैवेत्यर्थः ॥ १४ ॥

अवयव्यभावपक्षे दोषान्तरमाह—अवयवावयवीति सूत्रम् । अवयवावयविविषये योऽयं वृत्तिविकल्पः पूर्वपक्षिणोद्भावितस्तेन सर्वाभाव एव स्यात्तथा चाश्रयव्याघातादेव स विकल्पोऽयुक्त इत्यर्थः ॥

सूत्रार्थमाह यः खल्विति । योऽयमवयवेष्ववयविवृत्तिविकल्पानुपपत्त्याऽवयविनोऽभावप्रसङ्ग आपाद्यते पूर्वपक्षिणासोऽवयवस्यापि स्व-

(भा०)सोऽयमवयवस्यावयवेषु प्रसज्यमानः सर्वप्रलयाय वा कल्पेत ! निरवयवाद्वा परमाणुतो निवर्त्तेत । उभयथा चोपलब्धिविषयस्याभावः । तदभावादुपलब्ध्यभावः । उपलब्ध्याश्रयश्चायं वृत्तिप्रतिषेधः । स आश्रयं व्याघ्नन्नात्मघाताय कल्पत इति॥१५

(भा०) अथापि—

(ख०)कीयावयवेषु वृत्तिविषये तदवस्थ एवेत्यवयवस्याप्यभावं साधयन् सर्वस्यापि सावयवस्यार्थस्याभावं साधयतीत्यर्थः ॥ पक्षान्तरं गृह्णाति निरवयवादिति । यद्युक्तो हेतुरवयविनोऽभावं साधयति तर्हि सर्वस्यावयवस्याभावं साधयति तथाच केवलं निरवयवः परमाणुरेवाप्रतिषिद्धस्तिष्ठतीत्यर्थः । एवमप्यनिवृत्तो व्याघात इत्याह उभयथेति । सावयवस्य सर्वस्य प्रतिषिद्धत्वात्परमाणोश्चाग्राह्यत्वात् किमपि न ग्राह्यमित्येव प्रसज्येत–ग्राह्याभावे च ग्रहणस्याप्यभाव इति सर्वव्यवहारोच्छेदप्रसङ्गः । एवमपि कथं व्याघात इत्यत आह–उपलब्धीति । वृत्तिविकल्पेन योऽवयविनः प्रतिषेध उक्तः पूर्वपाक्षिणा स उपलब्धिमूलक एव–उपलब्धिश्चात्र सर्वथा प्रतिषिद्धेति महानयं व्याघात इत्यर्थः । फलितमाह–स आश्रयमिति । वृत्तिविकल्पः स्वाश्रयभूतामुपलब्धिं निराकुर्वन्नात्मानमेव निराश्रयं कुर्वन् व्याहन्तीत्यर्थः ॥

अत्र तात्पर्यम्–अत्र त्रय पक्षाः सम्भवन्ति । योऽयमवयवेष्ववयविवृत्तिविकल्पानुपपत्त्याऽवयविनोऽभावप्रसङ्गः आपाद्यते स प्रलयाद्वा निवर्त्तते–परमाणोर्वा–न क्वचिदपि वा निवर्त्तते–इति । तत्र प्रथमाद्वितीयविकल्पावाश्रित्येदं सूत्रम् । यथैष वृत्तिविकल्पः स्थूले घटादौ एवं तदवयवेषु तदवयवेष्विति तदभावात्प्रलये व्यवतिष्ठते । न च प्रलयः सर्वाख्यारहितो दर्शनविषयः सम्भवतीति दर्शनविषयाभावादनाश्रयो विकल्प आत्मानमेव न लभते । उपलक्षणं चेदमाप्रलयादिति ।

(सू०) न प्रलयोऽणुसद्भावात् ॥ १६ ॥

(भा०) अवयवविभागमाश्रित्य वृत्तिप्रतिषेधादभावः प्रसज्यमानो निरवयवात्परमाणोर्निवर्त्तते, न सर्वप्रलयाय कल्पते। निरवयवत्वं खलु परमाणोर्विभागैरल्पतरप्रसङ्गस्य यतो नाल्पीयस्तत्रावस्थानात्। लोष्टस्य खलु प्रविभज्यमानावयवस्या-

---

(ख०)आ परमाणोरित्यपि द्रष्टव्यम्। परमाणूनामतीन्द्रियत्वेन दर्शनविषयत्वाभावादनाश्रयता विकल्पस्य तदवस्थैव। तदिदमुक्तम् निरवयवाद्वा परमाणुतो निवर्त्तेतेति भाष्ये इति ॥

वृत्तिकृतस्तु एवमुक्तप्रकारेण वृत्तिविकल्पदोषोऽवयवेऽवयविनि च प्रसक्तः 'आप्रलयात्'—प्रलयोऽभावस्तत्पर्यन्तम् तथाच सर्वाभाव एव स्यात्। न कस्यापि ग्रहणम्। तस्मात् साधूक्तं—सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरिति ॥ १५ ॥

पूर्वपक्षप्रतिषेधे हेत्वन्तरमवतारयति अथापीति। अपि चेत्यर्थः। प्रलयमभ्युपेत्येतदुक्तमाप्रलयादिति—वस्तुस्तु 'प्रलयः' सर्वाभावो नास्त्येव—अणोः सर्वदा सत्त्वादित्याह न प्रलय इति सूत्रम्।

सूत्रार्थमाह अवयवेति। उक्तो वृत्तिविकल्पोऽवयवविभागमेवाश्रित्योद्भावितो यत्रैवावयवास्तत्रैव विरमति—एवं च सर्वस्यान्यस्य सत्त्वं प्रतिषेधन्नपि न परमाणोस्सत्त्वं स्पृशति, निरवयवत्वात्तस्य—तथाच निरवयवात्परमाणोर्निवृत्तः स प्रसङ्गो न परमाणुसत्त्वं प्रतिषेधतीत्यर्थः। परमाणोर्निरवयवत्वे हेतुमाह निरवयवत्वमिति। घटादेरवयविद्रव्यस्य विभागानन्तरं विभाग इत्यनेन क्रमेणाल्पाल्पतराल्पतमावयवपर्यवसायी यदा विभागो भवति ततः परं विभागो न याति तत्रावयवविभागस्य विरमात्तस्य निरवयवत्वं परमाणुसंज्ञत्वं चाभ्युपगम्यते। उक्तेऽर्थे दृष्टान्तमाह लोष्टस्येति ॥ १६ ॥

(भा०)ल्पतरमल्पतममुत्तरमुत्तरं भवति । स चायमल्पतरप्रसङ्गो यस्मान्नाल्पतरमस्ति यः परमोऽल्पस्तत्र निवर्त्तते । यतश्च नाल्पीयोऽस्ति तं परमाणुं प्रचक्ष्महे इति ॥ १६ ॥

(सू०) परं वा त्रुटेः ॥ १७ ॥

(भा०) अवयवविभागस्यानवस्थानाद् द्रव्याणामसङ्ख्येयत्वात् त्रुटित्वनिवृत्तिरिति ॥ १७ ॥

(३) परमाणुनिरवयवत्वप्रकरणम् औपोद्घातिकम् ।

(भा०) अथेदानीमानुपलम्भिकः सर्वं नास्तीति मन्यमान

(ख०)अथानन्तोऽयं विभागः कस्मान्न भवति कस्माच्च परमाणुपर्यन्त एवायमित्यत आह परमिति सूत्रम्। त्रुटिस्त्रसरेणुरिति तात्पर्यकृतः। द्व्यणुक एवेत्यन्ये । त्रुटेः परं यदतिसूक्ष्मं स एव परमाणुरित्यर्थः।

सूत्रार्थमाह अवयवविभागस्येति । जालसूर्यमरीचिस्थं त्रसरेणुरजः स्मृतम्—यदि त्रुटेः परं द्वित्रिपदकेऽवयवविभागो न विरमेत ततोऽवयवविभागस्यानवस्थानात् सर्वद्रव्येष्ववयवानामसङ्ख्येयत्वात् त्रुटेस्त्रुटित्वमेवापेयात् त्रुटिरपि च सुमेरुणा तुल्यपरिमाणः स्यात्—उभयोरनन्तावयववत्त्वात् ॥ १७ ॥

एवमवयविप्रकरणं समाप्य तदुपोद्घातेन निरवयवमपि वस्त्वस्तीति साधयितुं निरवयवपरीक्षाप्रकरणमारभ्यत इति परिशुद्धिकृतः। अथ विश्वस्य शून्यत्वात् क्व परमाणुसम्भावनेति मतनिराकरणाय निरवयवप्रकरणमिति वृत्तिकृतः ॥ तत्र सर्वशून्यवादिनः पूर्वपक्षमवतारयति अथेदानीमिति ॥ आनुपलम्भिकोऽत्र पूर्वपक्षमाहेत्यर्थः । कश्चासावानुपलम्भिक इत्यत आह सर्वं नास्तीति । सर्वशून्यवादीति यावत् । चतुर्थाध्याये तावज्जगतः शून्यतोपादानता निराकृता—अधुना तु सर्वशून्यता निराक्रियत इति विवेकः ॥

(भा०)आह—

(सू०) "आकाशव्यतिभेदात् तदनुपपत्तिः" ॥ १८ ॥

(भा०) "तस्याणोर्निरवयवस्य नित्यस्यानुपपत्तिः । कस्मात् ? आकाशव्यतिभेदात् । अन्तर्बहिश्चाणुराकाशेन समाविष्टो-व्यतिभिन्नः । व्यतिभेदात्सावयवः । सावयवत्वादनित्य इति ॥ १८ ॥

(सू०) "आकाशासर्वगतत्वं वा" ॥१९॥

(भा०)"अथैतन्नेष्यते-परमाणोरन्तर्नास्त्याकाशम्—इत्यसर्वगतत्वं प्रसज्यते इति" ॥ १९ ॥

(ख०)तत्र पूर्वपक्षसूत्रम्—आकाशेति । आकाशेन 'व्यतिभेदात्' अन्तर्विद्यमानत्वात्—'तस्य' परमाणोर्निरवयवस्य 'अनुपपत्तिः' इत्यर्थः ।

सूत्रं व्याचक्षाणस्तदनुपपत्तिरिति पदार्थमाह तस्येति । आकाशेति पदस्यार्थं वक्तुं पृच्छति—कस्मादिति । तत्रोत्तरम् आकाशेति । तस्य तात्पर्यमाह अन्तरिति । अयमत्र प्रयोगः—परमाणुः सावयवः आकाशेन समाविष्टत्वात् जलेन समाविष्टघटवत् । स चानित्यः सावयवत्वाद्घटवदेवेति । सावयवत्वे च परमाणोः 'वृत्तिविकल्पात्तदभाव' इति पूर्वपक्षसूत्रोक्तदिशा तस्याभाव एवेति शून्यतैव तत्त्वं भावानाम्—अनाश्रितोऽपि विकल्पो लोकप्रतीत्यनुसारेण कल्पनामात्रनिर्मितस्तात्त्विकीं शून्यतां गमयति, मिथ्याज्ञानानामपि तत्त्वावगमहेतुत्वदर्शनात् यथा रेखागवयो गवयत्वप्रतिपत्तेर्हेतुरित्यादि पूर्वपक्षहृदयम् ॥ १८ ॥

नन्वाकाशव्यतिभेद इत्येव न मृष्यामहे—कुतस्तद्द्वाराऽणुनिरवयवत्वनिराकरणमित्यतः पूर्वपक्षी व्यतिभेदस्यैव साधनमाह—आकाशासर्वगतेति सूत्रम् । तदर्थमाह—अथैतदिति । 'एतत्' आकाशव्यतिभेदः।यद्याकाशं परमाणोरभ्यन्तरे न समाविष्टन्तर्हि तस्य सर्वगतत्वं नैयायि-

(सू०) अन्तर्बहिश्च कार्यद्रव्यस्य कारणान्तरवचनादकार्ये तदभावः ॥ २० ॥

(भा०) अन्तरिति–पिहितं कारणान्तरैः कारणमुच्यते। बहिरिति च–व्यवधायकमव्यवहितं कारणमेवोच्यते । तदेतत्कार्यद्रव्यस्य सम्भवति, नाणोरकार्यत्वात् । अकार्ये हि परमाणावन्तर्बहिरित्यस्याभावः । यत्र चास्य भावोऽणुकार्यं तत्, न परमाणुः । यतो हि नाल्पतरमस्ति स परमाणुरिति ॥ २० ॥

(ख०)काभिमतं व्याहतमित्यर्थः ॥ १९ ॥

पूर्वपक्षं दूषयति सिद्धान्ती—अन्तर्बहिरिति सूत्रम् । 'अन्तः'शब्दो 'बहिः'शब्दश्चावयवाभिधायकौ । अतः 'कार्यद्रव्यस्य' अवयविनः 'कारणान्तरम्' कारणविशेषभूतम् अवयवमेवाभिदधाति–ततश्चाकार्ये परमाणौ न तयोः सम्भव इत्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह–अन्तरिति । पिहितमिति । घटस्य 'अन्तः' तमेव घटावयवमभिदधाति यो घटाभ्यन्तरे तस्य बाह्यैरवयवैः पिहितो वर्त्तते। एवं घटस्य 'बहिः' आभ्यन्तरावयवानाम्पिधायकान् बाह्यानवयवान् वक्ति । अत्र 'कारणम्' 'अवयवम्' इत्यनर्थान्तरम् । उभयमप्येतदवयववाचकत्वात्सावयव एव द्रव्य उपपद्यते न निरवयवे परमाणावित्यर्थः । एवं परमाणोराभ्यन्तरस्यैवाप्रसिद्धत्वात कुत्राकाशस्य व्यतिभेद इत्याशयः । ननु यदि परमाणौ नान्तर्बहिःशब्दप्रयोगसम्भवस्तर्हि किं सर्वथाऽसम्भव एवानयोः प्रयोग इत्यत आह–यत्र चास्येति । उपपद्यत एवानयोः प्रयोगः परमाण्वारब्धे सावयवद्रव्ये न तु परमाणावित्यर्थः । कुत एतदित्यत आह यत इति । परमाणोः परमल्पीयःपरिमाणासम्भवान्न तस्य सावयवत्वमित्यर्थः ॥ २० ॥

यदुक्तमाकाशस्यासर्वगतत्वं स्यादिति तदपाकुर्वन्नाकाशस्य सर्वगत-

(सू०) शब्दसंयोगविभवाच्च सर्वगतम् ॥ २१ ॥

(भा०) यत्र क्वचिदुत्पन्नाः शब्दा विभवन्त्याकाशे तदाश्रया भवन्ति । मनोभिः परमाणुभिस्तत्कार्यैश्च संयोगा विभवन्त्याकाशे । नासंयुक्तमाकाशेन किञ्चिन्मूर्त्तद्रव्यमुपलभ्यते । तस्मान्नासर्वगतमिति ॥ २१ ॥

(सू०) अव्यूहाविष्टम्भविभुत्वानि चाकाशधर्माः ॥२२॥

(वृ०)त्वसाधनमाह–शब्दसंयोगेति सूत्रम् । सर्वगतमाकाशम्–कस्मात्–'शब्दसंयोगविभवात्' शब्दश्च संयोगश्च तयोः विभवः विभुत्वं सार्वत्रिकत्वम्–तस्मादित्यर्थः ॥ अथवा आकाशगुणस्य शब्दस्य ये संयोगास्तेषां विभुत्वादाकाशं सर्वगतमित्यर्थः ॥

सूत्रार्थमाह यत्र क्वचिदिति । विभवन्तीति व्याप्नुवन्तीत्यर्थः । तस्यैवार्थमाह–तदाश्रया इति–आकाशाश्रया इत्यर्थः । संयोगशब्दार्थमाह मनोभिरिति । ननु कथं ज्ञायत एते संयोगा आकाशाश्रिता भवन्तीत्यत आह नासंयुक्तमिति । यत्किञ्चिन्मूर्तद्रव्यं तत्सर्वमाकाशसंयुक्तमेवेत्यर्थः । मनसोऽप्यणुत्वान्मूर्तत्वमेव । उपसंहरति तस्मादिति ।

सर्वसंयोगशब्दविभवाच्च सर्वगतमिति सूत्रपाठोऽत्र वार्तिककारसम्मतः । तदर्थश्च यस्मात्सर्वमूर्त्तिमद्भिः संयोगा विभवन्त्याकाशे तदाश्रया भवान्ति–शब्दाः स्वकारणसन्निधानादुपजायमानाः सर्व एवाकाशमाश्रयन्ते तस्मात् सर्वगतमाकाशमिति ॥ २१ ॥

ननु आकाशं चेत्सर्वगतं ततो मूर्त्तिमतां द्रव्याणां तेन प्रतिबन्धाद्गतेरावरणं (विष्टम्भः) व्यूहान्तरापादनं च जलौघस्येव नावादिना–भवेत्–न चास्ति–तस्मान्न सर्वगतमाकाशमित्यत आह–अव्यूहेति सूत्रम् । 'व्यूहो' नाम प्रतिहतस्य परावर्त्तनम्–तस्याभावः 'अव्यूहनम्' ।

(भा०) संसर्पता प्रतिघातिना द्रव्येण न व्यूह्यते-यथा काष्ठेनोदकम् । कस्मात्? निरवयवत्वात् । सर्पच्च प्रतिघाति द्रव्यं न विष्टभ्नाति-नास्य क्रियाहेतुं गुणं प्रतिबध्नाति । कस्मात् ? अस्पर्शत्वात् । विपर्यये हि विष्टम्भो दृष्ट इति-स भवान् सावयवे

(ख०)'विष्टम्भः' उत्तरदेशगतिप्रतिबन्धः-तदभावः 'अविष्टम्भः' । यत एवाकाशे व्यूहो विष्टम्भश्च नोपलभ्येते अत एवाप्रत्यूहं तस्य विभुत्वमिति हृदयम् ॥

सूत्रार्थं व्याचक्षणोऽव्यूहपदार्थमाह—संसर्पतेति । 'संसर्पता' क्रियावता अत एव 'प्रतिघातिना द्रव्येण 'न व्यूह्यते' न रूपान्तरेण परावर्त्यते आकाशमिति शेषः । दृष्टान्तमाह यथेति । यदा काष्ठेन प्रतिहन्यते जलम् तदा जलस्य रूपान्तरं क्रियते-न तथा आकाशस्येत्यर्थः। तत्र हेतुं पृच्छति कस्मादिति । उत्तरम् निरवयवत्वादिति । सावयवस्यैव द्रव्यस्य प्रतिघातिना द्रव्येणावयवव्यूहः परावर्त्यते-अतो निरवयवस्याकाशस्य न तथेत्यर्थः ॥

अविष्टम्भशब्दार्थमाह-सर्पदिति । आकाशं प्रति संसर्पत् प्रतिघाति द्रव्यं चाकाशेन न विष्टभ्यते । अस्यैवार्थं स्पष्टयाति नास्येति। संसर्पतः क्रियावतो द्रव्यस्य क्रियाहेतुर्गुणो न प्रतिबध्यते आकाशेनेत्यर्थः । तत्र हेतुं पृच्छति-कस्मादिति । उत्तरम् अस्पर्शत्वादिति। यदेव स्पर्शवद् द्रव्यं तदेव प्रतिघातिद्रव्यस्य क्रियाहेतुं गुणं प्रतिबध्नाति-आकाशं तु न स्पर्शवत्-तस्मात्तेन न प्रतिबध्यत इत्यर्थः । वार्तिककारस्त्वव्यूहे विष्टम्भे चोभयत्रापि 'अस्पर्शवत्त्वात्, इत्येव हेतुमुपन्यस्तवान् । उक्तं च-यत् स्पर्शवत् भवति तदेव व्यूह्यते प्रतिबध्नाति च न त्वेवंधर्ममाकाशमिति ।

अस्पर्शवतोऽव्यूहनमविष्टम्भं च प्रदर्श्य स्पर्शवतो व्यूहनं विष्टम्भं चाह विपर्यय इति । उपसंहरति स भवानिति । व्यूहनं विष्टम्भनं च

(भा०)स्पर्शवति द्रव्ये दृष्टं धर्मं विपरीते नाशङ्कितुमर्हति।

अण्ववयवस्याणुतरत्वप्रसङ्गादणुकार्यप्रतिषेधः। सावयवत्वे चाणोरण्ववयवोऽणुतर इति प्रसज्यते। कस्मात्? कार्यकारणद्रव्ययोः परिमाणभेददर्शनात्। तस्मादण्ववयवस्याणुतरत्वम्। यस्तु सावयवोऽणुकार्यं तदिति। तस्मादणुकार्यमिदं प्रतिषिध्यते इति।

कारणविभागाच्च कार्यस्यानित्यत्वं नाकाशव्यतिभेदात्।

(ख०)सावयवे स्पर्शवति द्रव्ये दृष्टं 'विपरीते' निरवयवेऽस्पर्शवति आकाशे न शङ्कितव्यमित्यर्थः। परमाणुरनित्यः कार्यत्वाद् घटवदिति परमाण्वनित्यत्वसाधकमनुमानं निरस्यन्नाह—अण्ववयवेति। अणु च तत् कार्यमित्यणुकार्यम्—तस्य प्रतिषेधः कर्त्तव्य इति शेषः—कस्मात्—यदि अणुकार्यं स्यात् कार्यत्वादेव तत् सावयवं स्यात्। एवं चाणोरप्यवयवाः स्युस्ते च परमाण्वपेक्षयाऽल्पतरपरिमाणाः स्युस्तथा चानन्तावयवपरम्पराकल्पनेऽनवस्था स्यादित्यर्थः।

उक्तमेवार्थं विशदयति सावयवत्व इति। अणोरवयवस्तदपेक्षयाऽल्पपरिमाण एव स्यात्। पृच्छति कस्मादिति। उत्तरम् कार्यकारणेति। कार्यापेक्षया कारणमल्पपरिमाणमिति सर्वत्र घटादौ दृश्यत इत्यर्थः। उपसंहरति तस्मादिति। ननु किमायातमनेनाणुकार्यप्रतिषेध इत्यत आह यस्त्विति। यत् अणुकार्यं तत् सावयवमेव स्यादित्यर्थः—सावयवत्वे च तस्य दोष उक्त एव। अनेनैव कारणेनाणुकार्यं प्रतिषिध्यत इत्यर्थः।

आकाशव्यतिभेदादिति परोक्तं हेतुं दूषयति कारणेति। कार्यस्य विनाशः कारणानां तदवयवानां विभागादेव भवति नाकाशव्यतिभेदात्। तथाच यदि परमाणोर्विनाशोऽनित्यत्वं वा स्यात् तदारम्भका-

(भा०)लोष्टस्यावयवविभागादनित्यत्वं नाकाशसमावेशादिति॥२२॥

(सू०)“मूर्त्तिमतां च संस्थानोपपत्तेरवयवसद्भावः”॥२३॥

(भा०) “परिच्छिन्नानां हि स्पर्शवतां संस्थानं त्रिकोणं चतुरस्रं समं परिमण्डलमित्युपपद्यते। यत्तत्संस्थानं सोऽवयवसन्निवेशः। परिमण्डलाश्चाणवस्तस्मात्सावयवा इति” ॥ २३ ॥

(सू०) “संयोगोपपत्तेश्च” ॥२४॥

(ख०)वयवविभागादेव स्यात् नाकाशव्यतिभेदादित्यर्थः। दृष्टान्तमाह लोष्टस्येति। लोष्टस्य यदा नाशो भवति तदा तदवयवानां विभागादेव भवतीत्यर्थः। न च परमाणोरारम्भका अवयवा वर्त्तन्त इति प्रदर्शितम्–अत एव अवयवाभावादेवावयवविभागस्याभावात्तन्नाशानुपपत्तिरिति परमाणोर्नित्यत्वमेवानवद्यमिति हृदयम् ॥ २२ ॥

पुनः शून्यतावादी प्रत्यवतिष्ठते मूर्तिमतामिति सूत्रम्। चशब्दस्त्वर्थः। तुकारश्च सिद्धान्तं निवर्तयति। परमाणोः ‘अवयवसद्भावः’–कस्मात्–‘मूर्त्तिमतां’ (तेषां) ‘संस्थानोपपत्तेः’ इति सम्बन्धः। मूर्त्तिमतामिति पदं षष्ठ्यन्तमपि हेतुपदतया नेतव्यम्। तथाच ‘सावयवाः परमाणवः मूर्त्तिमत्वात् संस्थानवत्त्वाच्च’ इत्यर्थः पर्यवसितः। वृत्तिकृतस्तु मूर्त्तिमतामित्येतत् संस्थानवत्त्वे हेतुमभिप्रयन्ति–मूर्त्तिमत्त्वादेव संस्थानवत्त्वं परमाणूनामित्यर्थः ॥

सूत्रं व्याचष्टे परिच्छिन्नानामिति। संस्थानमिति आकार इति यावत्। आकारोऽवयवसन्निवेश एव–अतो यत्रावयवास्तत्रैवाकारस्सम्भवति–भवति च परमाणुः परिमण्डलाकारः–अतः स सावयव एव। संस्थानवत्त्वं च परमाणोर्मूर्त्तत्वादेवावगम्यत इत्याशयः ॥ २३ ॥

परमाणोः सावयवत्वे हेत्वन्तरमाह परः संयोगेति ॥ सावयवा परमाणवः-कस्मात्–संयोगोपपत्तेरिति सम्बन्धः। तत्र प्रयोगः–

(भा०) "मध्ये सन्नणुः पूर्वापराभ्यामणुभ्यां संयुक्तस्तयोर्व्यवधानं कुरुते । व्यवधानेनानुमीयते–पूर्वभागेन पूर्वेणाणुना संयुज्यते परभागेन परेणाणुना संयुज्यते । यौ तौ पूर्वापरौ भागौ तावस्यावयवौ । एवं सर्वतः संयुज्यमानस्य सर्वतो भागा अवयवा इति" ॥

(भा०) यत्तावत्–मूर्त्तिमतां संस्थानोपपत्तेरवयवसद्भाव–

(ख०)रमाणवः सावयवाः संयोगवत्त्वादिति ।

सूत्रार्थमाह–मध्ये सन्निति । यदा अधिकपरिमाणावयविन आरम्भे परमाणुरेकोऽपरेण परमाणुद्वयेन संयुज्यते तदा तयोर्द्वयोर्मध्ये वर्तमान एकेनात्मनो भागेनैकेन परमाण्वन्तरेण संयुज्यतेऽपरेण च भागेनापरेण परमाण्वन्तरेणेत्यवश्यमभ्युपगन्तव्यम्–अन्यथाऽधिकपरिमाणावयव्यारम्भणासम्भवात् । उक्तौ च पूर्वापरौ भागौ परमाणोरवयवा एवेति सावयवत्वमनिवार्यमित्यर्थः ॥

अत्र वार्त्तिकम्–"नन्विदं सूत्रं संस्थानवत्त्वादित्यनेनैव चरितार्थम्–संयोगविशेषस्य संस्थानवत्त्वेनाभिधानात्" ॥ न चरितार्थम्–अवयवसंयोगविशेषस्य संस्थानवत्त्वेनाभिधानात्–संयोगमात्रं च संयोगशब्देनाभिधीयत इति न दोषः (पौनरुक्त्यम्) ॥ पौनरुक्त्यमेवापाकुर्वन् मूर्तिसंस्थानयोर्भेदं स्पष्टीकरोति । तत्र मूर्त्तिर्नामाव्यापिद्रव्यस्य षड्विधं परिमाणम्–अणु महद्दीर्घं ह्रस्वं परमह्रस्वं परमाण्विति । (संस्थानं) नाम प्रचयाख्यः संयोगः । 'संयोगो'ऽप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिरिति ॥

तदेवं सर्वशून्यतामतं प्रासङ्गिकमुपपाद्य तदपाकर्तुं तत्सूत्रमेवोपक्रमते भाष्यकारः यत्तावदिति । त्रयोविंशसूत्रोक्तस्य परमाणुसावयवत्वसाधकहेतोरनुवादः ॥ तदपाकरिष्यन् पूर्वोक्तमेव स्मारयति अत्रोक्त-

(भा०)इति, अत्रोक्तम् । किमुक्तम् ? विभागेऽल्पतरप्रसङ्गस्य यतो नाल्पीयस्तत्र निवृत्तेरण्ववयवस्य चाणुतरत्वप्रसङ्गादणुकार्यप्रतिषेध इति ।

यत्पुनरेतद्—"संयोगोपपत्तेश्चेति स्पर्शवत्त्वाद्व्यवधानम्, आश्रयस्य चाव्याप्त्या भागभक्तिः ।" उक्तं चात्र स्पर्शवानणुः—स्पर्शवतोरण्वोः प्रतिघाताद्व्यवधायको न सावयवत्वात् ।

"स्पर्शवत्त्वाच्च व्यवधाने सत्यणुसंयोगो नाश्रयं व्याप्नोतीति भागभक्तिर्भवति भागवानिवायमिति" । उक्तं चात्र—विभा-

---

(ख०)मिति । विस्मरणशीलः परः पृच्छति किमुक्तमिति । यदुक्तं तत् स्मारयति विभाग इति अण्ववयवस्येति च । पूर्वं तावत् षोडशसूत्रभाष्यस्थमपरं च द्वाविंशसूत्रभाष्यस्थमिति ॥

अत्र वार्त्तिककारोऽपरमपि दूषणमाह । तद्यथा—'सावयवः परमाणुरिति प्रतिज्ञापदे व्याहते । सावयवशब्दस्यार्थः समानजातीयारब्धं समानजातीयाश्रितमिति । अवयवश्च तस्याधार इति । एवं सावयवः परमाणुरिति ब्रुवता कार्यविशेषः परमाणुश्चेत्युक्तं भवति । कार्यविशेषः परमाणुश्चेति व्याहतम्'—इत्यादि तत एवानुसन्धेयम् ।

चतुर्विंशसूत्रोक्तं पराभिमतं हेतुमनुवदति यत् पुनरेतदिति । तस्याशयं विवृणोति स्पर्शवत्त्वादिति । यदा परमाणुत्रयेणैकमवयव्यारब्धं तदा मध्यवर्त्तिना परमाणुना पूर्वापरयोः परमाण्वोर्व्यवधानं परमाणोः स्पर्शवत्त्व एव सम्भवति संयोगश्च स्वाश्रयं न व्याप्नोतीति संयोगवत्त्वादेव परमाणोर्भागाः सन्तीति सिद्धम्भवतीत्यर्थः । भागभक्तिरिति । पूर्वापरभागाभ्यां विभाग इत्यर्थः । पूर्वेण भागेन पूर्वपरमाणुना संयुज्यतेऽपरेण चापरपरमाणुनेति प्राप्तम्परमाणोस्सावयवत्वमित्याशयः ॥

(भा०)गेऽल्पतरप्रसङ्गस्य यतो नाल्पीयस्तत्रावस्थानात् तदवयवस्य चाणुतरत्वप्रसङ्गादणुकार्यप्रतिषेध—इति ॥ २४ ॥

"मूर्तिमतां च संस्थानोपपत्तेः संयोगोपपत्तेश्च परमाणूनां सावयवत्वमिति" हेत्वोः—

(सू०)अनवस्थाकारित्वादनवस्थानुपपत्तेश्चाप्रतिषेधः ॥२५॥

(भा०) यावन्मूर्त्तिमद्यावच्च संयुज्यते तत्सर्वं सावयवमि-

(ख०)एतत्परिहारमपि द्वाविंशसूत्रभाष्योक्तमेव स्मारयति उक्तं चात्रेति। परिहारस्याशयं विवृणोति स्पर्शवानिति। यत् किल परमाणुना परमाणुद्वयव्यवधानं तत्तस्य स्पर्शवत्त्वं तन्मूलकं च प्रतिघातमेव सूचयति न सावयवत्वमित्याशयः ॥

उक्तं परिहारं दूषयति परः—स्पर्शवत्त्वादिति । भवतु स्पर्शवत्त्वाद् व्यवधानम्—किन्तु एवमपि परमाणुसंयोगो वर्तत एव—तस्य च स्वाश्रयाव्यापित्वात् परमाणोर्भागाः सन्तीति प्राप्तमेव तस्य सावयवत्वमिति भावः । परोद्भावितं दूषणमपाकुर्वन् पूर्वोक्तमेव स्मारयति उक्तं चात्रेति । विभागेऽल्पतरेति षोडशसूत्रभाष्यस्थं वाक्यं तदवयवस्येति द्वाविंशसूत्रभाष्यस्थम् ॥ २४ ॥

एवं त्रयोविंशचतुर्विंशसूत्रोक्तस्योत्सूत्रमेव परिहारमुक्त्वा सौत्रं परिहारमुपक्रमयितुं परोक्तौ हेतू अनुवदति—मूर्तिमतामिति ॥ अनयोः 'हेत्वोः'(१) 'अनवस्थाकारित्वात्(२) अनवस्थाऽनुपपत्तेश्च'—'अप्रतिषेधः' परमाणुनिरवयवत्वस्येति सम्बन्धः ॥

परमाणुसावयवत्वसाधकहेतुनिराकरणपरं सूत्रम् अनवस्थेति । पूर्वपक्षयुक्त्या परमाणुनिरवयवत्वप्रतिषेधो न युक्तः—कस्मात् ? यस्मादुक्तौ हेतू अनवस्थां प्रवर्तयतः—अनवस्था चानुपपन्नेत्यर्थः ॥

सूत्रार्थं व्याचक्षाणः परोक्तौ हेतू अनुवदति यावन्मूर्तिवदिति । य-

(भा०)त्यनवस्थाकारिणाविमौ हेतू । सा चानवस्था नोपपद्यते। सत्यामनवस्थायां सत्यौ हेतू स्याताम् । तस्मादप्रतिषेधोऽयं निरवयवत्वस्येति ।

विभागस्य च विभज्यमानहानिर्नोपपद्यते तस्मात्प्रलयान्तता नोपपद्यते इति ।

अनवस्थायां च प्रत्यधिकरणं द्रव्यावयवानामानन्त्यात्

(ख०)यन्मूर्तिमद् यद्यत्र संयुज्यते तत्सर्वमेव सावयवं दृष्टमित्येव हेतू परस्याभिमतौ परमाणोः सावयवत्वसाधनायेत्यर्थः । उक्तहेतुदूषणमाह-अनवस्थेति । उभावपीमौ हेतू अनवस्थामापादयत इत्यर्थः । परमाणोः सावयवत्वेऽवयवावयविविभागादानन्त्यमेवात्रानवस्थेति भावः । ननु भवत्वनवस्था किन्तेनेत्यत आह सा चेति । 'सत्यामिति' उपपन्नायामित्यर्थः । यद्यनवस्थाया उपपत्तिः सम्भवेत्तदैव तस्या अदोषाधायकत्वादुपपद्येयातां हेतू न त्वनवस्थायाः काचिदुपपत्तिरस्ति–तस्माद्धेतू अप्यनुपपन्नावेवेति भावः । हेत्वोश्चानुपपन्नयोस्तत्साध्यम्परमाणुसावयवत्वमपैतीत्याह–तस्मादप्रतिषेध इति ।

ननु मूर्तिमत्त्वहेतुर्नानवस्थामापादयति । तथाहि–मूर्तिमद्धि तावदेव विभज्यते यावत्तस्यान्तः । न चान्त्यस्यावयवस्य निरवयवत्वमाप्नोति-यदन्तत्वेनाभिप्रेतं स विभाग एव न त्ववयवद्रव्यमिति शङ्काम्मनसि निधायाह–विभागस्येति । यदुक्तं–अवयवविभाग एवान्तत्वेनाभिप्रेत इति, तन्न युक्तम्–विभज्यमानैर्द्रव्यैर्विना विभागगुणस्यानुपपत्तेः–नासति गुणिनि गुणोऽस्तीति । अस्मात्कारणात् द्रव्यस्यैव विभागान्तत्वं तस्य च निरवयवत्वं स्वीकार्यम्, अथवा विभागस्यानन्त्यादनवस्था दुर्निवारेत्याशयः ॥

एवमनवस्थाकारित्वादिति सूत्रांशं व्याख्याय अनवस्थानुपपत्तेश्चेत्येतद्

(भा०)परिमाणभेदानां गुरुत्वस्य चाग्रहणं समानपरिमाणत्वं चावयवावयविनोः परमाण्ववयवविभागादूर्ध्वमिति ॥ २५ ॥

(४)बाह्यार्थभङ्गनिराकरणप्रकरणम्-प्रासङ्गिकम् ।

(भा०)“यदिदं भवान्बुद्धीराश्रित्य बुद्धिविषयाः सन्तीति मन्यते मिथ्याबुद्धय एताः। यदि हि तत्त्वबुद्धयः स्युर्बुद्ध्या विवेचने क्रियमाणे याथात्म्यं बुद्धिविषयाणामुपलभ्येत—

(सू०) “बुद्ध्या विवेचनात्तु भावानां याथात्म्यानुपलब्धिस्तन्त्वपकर्षणे पटसद्भावानुपलब्धिवत् तदनुपलब्धिः” ॥ २६ ॥

(ख०)व्याचष्टे अनवस्थायामिति । परमतानुसारेण प्रतिद्रव्यमवयवानामानन्त्यम् ततश्च सर्वेषां द्रव्याणामनन्तावयवारब्धत्वान्न तेषाम्परिमाणभेदस्य ग्रहणम्—परिमाणभेदाग्रहणे च गुरुत्वस्यापि ग्रहणासम्भवः—एवं च परमाणोरप्यवयवविभागे मेरुसर्षपयोरपि तुल्यपरिमाणतेति बह्वनिष्टापात इति सर्वथाऽनुपपन्नैवानवस्थेति सर्वमवदातम् ॥ २५ ॥

एवं तावद् द्वाभ्यां प्रकरणाभ्यां सावयवं निरवयवं चार्थं प्रसाध्य तत्प्रसङ्गागतं बाह्यार्थापह्नवनिराकरणार्थम्प्रकरणान्तरमिदमारब्धव्यम्भवति ॥ यदि बाह्योऽर्थो नैवास्ति तर्हि नास्त्येवावकाशोऽवयवावयविव्यवस्थाया इत्यस्याः सामञ्जस्यार्थं बाह्यार्थनिराकरणमपाकरणीयम् ॥

अत्र प्रमेयत्वं ज्ञानत्वव्याप्यन्न वेति संशये पूर्वपक्षमाह विज्ञानवादी यादिदमिति । बुद्धीनां विषयाः सन्तीति मतं मिथ्येति भावः । तत्त्वबुद्धय इति । सत्याः यथार्था बुद्धय इत्यर्थः । याथात्म्यमिति स्वभाव इति यावत् ॥ न च गृह्यते विवेचने कृतेऽपि वस्तूनां स्वभाव इति पूर्वपक्षसूत्रम्-बुद्ध्येति । बुद्ध्या विविच्यमानानां ‘भावानाम्’ अर्थानाम् ‘याथात्म्यस्य’ स्वभावस्य ‘अनुपलब्धिः’—इयं च ‘तस्य’ व-

(भा०) "यथाऽयं तन्तुरयं तन्तुरिति प्रत्येकं तन्तुषु विविच्यमानेषु नार्थान्तरं किञ्चिदुपलभ्यते, यत्पटबुद्धेर्विषयः स्यात् । याथात्म्यानुपलब्धेरसति विषये पटबुद्धिर्भवन्ती मिथ्याबुद्धिर्भवति । एवं सर्वत्रेति" ॥ २६ ॥

(सू०) व्याहतत्वादहेतुः ॥ २७ ॥

(भा०) यदि बुद्ध्या विवेचनं भावानां, न सर्वभावानां याथात्म्यानुपलब्धिः । अथ सर्वभावानां याथात्म्यानुपलब्धिर्न

(ख०)स्तुस्वभावस्य 'अनुपलब्धिः' 'तन्तूनामपकर्षणे पटसद्भावस्य अनुपलब्धिवत्'–तन्तूनामपसारणे पटो यन्नोपलभ्यते तत्तस्याभावादेव-एवं यद्वस्तुस्वभावो नोपलभ्यते तत्तस्याभावादेवेत्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह यथाऽयमिति । पटबुद्धिदृष्टान्तेन सकलबाह्यार्थबुद्धीनां मिथ्यात्वं सिध्यतीत्यर्थः । यदि पटस्तन्तुभ्यो भिन्नो भवेत् तन्ततिरेकेण (गौरिवाश्वातिरेकेण) उपलभ्येत न चोपलभ्यते इत्यस्मात्पट इत्यसद्वस्तुविषया बुद्धिरियम्मिथ्यैव तन्तुरित्यपि बुद्धिर्मिथ्या-अंशुभ्यो भेदेनानुपलम्भात् । एवमंशुबुद्धिरपि । एवं क्रमेण परमाणुष्वपि बुद्ध्या विविच्यमानेषु याथात्म्यानुपलब्धेर्न बाह्यवस्तु स्थूलं वा क्षोदीयो वास्तीति सर्वा एव बुद्धयः स्वाकारमबाह्यं बाह्यतयाऽऽलम्बमाना मिथ्याभूता इति पूर्वपक्षहृदयम् । तथाचोक्तम्माध्यमिकैः—

बुद्ध्या विविच्यमानानां स्वभावो नावधार्यते ।
अतो निरभिलप्यास्ते निस्स्वभावाश्च देशिताः ॥ इति ॥ २६ ॥

पूर्वपक्षहेतुं सिद्धान्ती दूषयति–व्याहतत्वादिति सूत्रम् ।

सूत्रं व्याचष्टे यदि बुद्ध्येति । वस्तुस्वभावं विना न तस्य विवेचनं सम्भवतीति भावः । यस्य विविच्यमानस्य स्वभावानुपलब्धिं भवान् हेतुत्वेनोपन्यस्यति तत् कुतश्चिदन्यस्मात् विवेचनीयम्-अवध्य

(भा०)बुद्ध्या विवेचनम् । भावानाम् बुद्ध्या विवेचनं याथात्म्यानुपलब्धिश्चेति व्याहन्यते । तदुक्तम्—अवयवावयविप्रसङ्गश्चैवमाप्रलयात्—इति ॥ २७ ॥

(सू०) तदाश्रयत्वादपृथग्ग्रहणम् ॥ २८ ॥

(भा०) कार्यद्रव्यं कारणद्रव्याश्रितं तत्कारणेभ्यः पृथङ् नोपलभ्यते । विपर्यये पृथग्ग्रहणात् । यत्राश्रयाश्रितभावो नास्ति

(ख०)भावे विवेचनानुपपत्तेः । तथाच तेनावधिभूतेन वस्त्वन्तरेण क्वचिदवस्थातव्यम् । अनवस्थायां त्रुटेरमेयत्वप्रसङ्गादित्युक्तम् । तस्मात् परमाणुषु वा तत्संयोगेषु वा तेनावस्थातव्यम् । तथाच यतो विविच्यते भावः स एवास्यावधिर्याथात्म्येनोपलभ्यत एवेति बुद्ध्या विविच्यमानस्य सर्वभावानुपपत्त्या व्याघात इति सिद्धम् । प्रकृतविषयकं पूर्वमुक्तं स्मारयति तदुक्तमिति । पञ्चदशसूत्रे प्रागित्यर्थः ॥

अत्र वार्त्तिककारो दूषणान्तरमप्याह । सर्वभावानामनुपपत्तिरिति ब्रुवाणः प्रमाणं पर्यनुयोज्यः । यदि प्रमाणं ब्रवीति व्याहतं भवति प्रमाणस्यापि भावरूपत्वात् । अथ न ब्रवीति अर्थोऽस्य प्रमाणाभावादेव न सिध्यतीति ॥ २७ ॥

यत् पुनरेतत्—"यदि व्यतिरिक्तं घटादि द्रव्यं स्यात् तन्तुषु बुद्ध्या विविच्यमानेषु पृथगुपलभ्येत"—इति तत्र समाधत्ते तदाश्रयत्वादिति सूत्रम् । यत् पटस्तन्तुभ्यः पृथक् न गृह्यते तत्र कारणं तन्तुपटयोराश्रयाश्रितभाव एवेत्यर्थः ॥

सूत्रार्थमाह—कार्यद्रव्यमिति । तदिति । तस्मादित्यर्थः । कथमेतज्ज्ञायते यदाश्रयाश्रितभावादेवापृथग्ग्रहणमित्यत आह—विपर्यय इति । यत्र नास्त्याश्रयाश्रितभावस्तत्र पृथक् ग्रहणं भवत्येव । अपृथग्ग्रहणादिति ब्रुवाणः प्रष्टव्यो जायते—किं विलक्षणव्यवहाराभावः, उत भेदाभावः, उत

(भा०) तत्र पृथग्ग्रहणमिति। बुद्ध्या विवेचनात्तु भावानां पृथग्ग्रहणमतीन्द्रियेष्वणुषु यदिन्द्रियेण गृह्यते तदेतया बुद्ध्या विविच्यमानमन्यदिति ॥ २८ ॥

(सू०) प्रमाणतश्चार्थप्रतिपत्तेः ॥ २९ ॥

(भा०) बुद्ध्या विवेचनाद्भावानां याथात्म्योपलब्धिः। यदस्ति यथा च यन्नास्ति यथा च तत्सर्वं प्रमाणत उपलब्ध्या

(ख०)तन्तुव्यतिरेकेण देशान्तरेऽनुपलम्भ इति। न तावदाद्यः तन्तवो हि भिन्नाभबुद्धिवेद्या पटस्तु अभिन्नाभबुद्धिवेद्य इति। नापि द्वितीयः। तन्तूनामंशुदेशत्वात् पटस्य तन्तुदेशत्वात्। तस्मात् तन्तुभ्योऽन्यत्रादर्शनम्पटस्यापृथग्ग्रहणम्। तच्च भेदेऽपि तदाश्रितत्वेनोपपद्यमानं नाभेदम् तन्तुपटयोर्गमयितुमर्हतीत्याशयः।

बुद्ध्या विविच्यमानानामर्थानाम्पृथग्भावोऽपि गृह्यत एवेत्याह-बुद्ध्येति। यत्र खल्ववयवावयविनावैन्द्रियकौ तत्र पृथग्ग्रहणमविवेचकानामस्फुटतरम्–अतीन्द्रियेभ्यस्त्वणुभ्य आनुमानिकेभ्यः प्रत्यक्षदृश्यानां तदाश्रितानामवयवानां पृथग्ग्रहणमतिस्फुटमित्याशयः ॥२८॥

अतीन्द्रियेष्ववयवेषु परमाणुष्वैन्द्रियकावयविभेदः स्पष्टो गृह्यत इति प्रदर्शितम्–अधुना ऐन्द्रियकेऽप्यवयवेऽवयविनो विविच्यमानस्य याथात्म्येन पृथग्ग्रहणम्प्रदर्शयति–प्रमाणत इति सूत्रम् ॥ 'प्रमाणतः' प्रमाणाधीनत्वात् 'अर्थस्य' पटादेः 'प्रतिपत्तेः' ज्ञानस्य प्रामाणिके चार्थे न वाधकस्य सम्भव इत्यर्थः।

सूत्रार्थमाह–बुद्ध्या विवेचनादिति। 'यदस्ति पटादिकं द्रव्यम्–'यथाच' स्वावयवसमवेतत्वेन गुणाधारतया च–'यत् नास्ति' शशविषाणादि–'यथा च' कार्यकारणभावेन–सर्वमेतत् प्रमाणत एवोपलब्ध्या सिध्यति। यदेव यथा प्रमाणेनोपलभ्यते तदेव तथाऽस्तीति सिद्धम्-

(भा०) सिध्यति । या च प्रमाणत उपलब्धिस्तद्बुद्ध्या विवेचनं भावानाम् । तेन सर्वशास्त्राणि सर्वकर्माणि सर्वे च शरीरिणां व्यवहारा व्याप्ताः । परीक्षमाणो हि बुद्ध्याऽध्यवस्यति—इदमस्तीदं नास्ति—इति ।

तत्र न सर्वभावानुपपत्तिः ॥ २९ ॥

(सू०) प्रमाणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ॥ ३० ॥

(भा०) एवं च सति सर्वं नास्तीति नोपपद्यते । कस्मात् ?—

(ख०) वतीत्यर्थः । ननु भवत्वेवं किन्तेनेत्यत आह या चेति । यया प्रामाणिकोपलब्ध्या वस्तुसिद्धिर्भवति सैव 'बुद्ध्या विवेचनं भावानाम्' । तथाच बुद्ध्या विवेचनादपि भावानां याथात्म्यावधारणं भवत्येवेति यदुक्तं षड्विंशे सूत्रे तदपाकृतमिति हृदयम् । उक्ताया उपलब्धेः सर्वजनप्रतीतिसाक्षिकत्वमाह तेनेति । उक्तव्याप्तिप्रकारमाह परीक्षमाण इति । इदमस्तीदं नास्ति एवमस्त्येवं नास्तीत्याद्यध्यवसाय एव शास्त्राणां कर्मणां व्यवहाराणां च विषयः । स चाध्यवसायः प्रमाणद्वारकविवेचनेनैव भवतीत्यर्थः ॥

उपसंहरति—तत्र नेति । सर्वभावानुपपत्तिरिति यदुक्तं पूर्वपक्षिणा तत् 'न' युक्तमिति शेषः ॥ २९ ॥

पूर्वपक्षे दोषान्तरमाह—प्रमाणेति सूत्रम् । व्याघातान्न बाह्याभाव इति शेषः ।

'बाह्यं नास्ति' इत्यत्र प्रतिज्ञायां यदि प्रमाणम् 'उपपद्यते' वर्तते तदा तत्प्रमाणस्य बाह्याभावज्ञानाद् 'बाह्यस्य' सत्त्वात् न बाह्याभावः । अथ तत्र प्रमाणं 'न उपपद्यते' तदा निष्प्रमाणकत्वादेव तत्प्रतिज्ञा न सिध्यतीत्यर्थः ।

सूत्रार्थं व्याचक्षाणः सूत्रशेषं पूरयति एवमिति । पूर्वोक्तयुक्तिपरम्परायां प्रदर्शितायां सर्वं नास्तीति पूर्वपक्षिणः पक्षो नोपपद्यते इत्यर्थः ।

(भा०)प्रमाणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् । यदि सर्वं नास्तीति प्रमाणमुपपद्यते सर्वं नास्तीत्येतद्व्याहन्यते । अथ प्रमाणं नोपपद्यते सर्वं नास्तीत्यस्य कथं सिद्धिः । अथ प्रमाणमन्तरेण सिद्धिः सर्वमस्तीत्यस्य कथं न सिद्धिः ॥ ३० ॥

(सू०) "स्वप्नविषयाभिमानवदयं प्रमाणप्रमेयाभिमानः" ॥ ३१ ॥

"मायागन्धर्वनगरमृगतृष्णिकावद्वा" ॥ ३२ ॥

(भा०) "यथा स्वप्ने न विषयाः सन्त्यथ चाभिमानो भवति । एवं न प्रमाणानि प्रमेयानि च सन्त्यथ च प्रमाणप्रमेयाभिमानो भवति" ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

(ख०)पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरम् प्रमाणेति सूत्रम् । सूत्रार्थमाह-यदि सर्वमिति । शेषं सुगमम् ॥ ३० ॥

यदुक्तं प्रमाणोपपत्त्यनुपपत्तिभ्यां न सर्वाभावसिद्धिरिति तत्र विज्ञानवादी प्रत्यवतिष्ठते—स्वप्नेति मायेति चेति सूत्रद्वयेन । यः प्रमाणप्रमेयभावः सिद्धान्तिनोपन्यस्तः स न वास्तवोऽपि त्वनादिवासनानिबन्धनकल्पनाधीनः । यथाहि न स्नप्ने सान्ति विषया–अथ च प्रतिभान्ति कल्पनामात्रेण, तथाच सांवृतेनापरमार्थसता प्रमाणप्रमेयभावेन बाह्यार्थशून्यता सिद्ध्यति परमार्थसती प्रत्ययानाम् । दृष्टा च मिथ्याप्रत्ययानामपि तत्त्वप्रतिपत्तिहेतुतेत्याशयः प्रथमसूत्रस्य । नतु स्वप्नप्रत्ययानामस्त्वेवंधर्मकत्वम् । ये पुनरमी जाग्रत्प्रत्ययाः–स्तम्भ इति वाकुम्भं इति वा–तत्र किमायातम्, तेषां स्वप्नप्रत्ययेभ्योऽत्यन्तवैलक्षण्यादित्यत आह मायेति द्वितीयं सूत्रम् । जाग्रत्प्रत्यया अप्येवंविधाः सहस्रशो दृश्यन्ते–न चैते स्तम्भकुम्भादिप्रत्ययास्ततो विलक्षणा इत्यर्थः ॥

सूत्रार्थमाह भाष्यकारः यथा स्वप्न इति । व्याख्यातमेतत् ३१-३२।

(सू०) हेत्वभावादसिद्धिः॥ ३३ ॥

(भा०) स्वप्नान्ते विषयाभिमानवत्प्रमाणप्रमेयाभिमानो न पुनर्जागरितान्ते विषयोपलब्धिवदित्यत्र हेतुर्नास्तीति हेत्वभावादसिद्धिः । स्वप्नान्ते चासन्तो विषया उपलभ्यन्ते इत्यत्रापि हेत्वभावः ।

"प्रतिबोधेऽनुपलम्भादिति चेत्" प्रतिबोधविषयोपलम्भादप्रतिषेधः । "यदि प्रतिबोधेऽनुपलम्भात्स्वप्ने विषया न सन्तीति" । तर्हि य इमे प्रतिबुद्धेन विषया उपलभ्यन्ते उपल-

---

(ख०)परोक्तं दूषयति सिद्धान्ती हेत्वभावादिति सूत्रम् । स्वप्नप्रत्ययवत् जाग्रत्प्रत्ययेष्वप्यविद्यमानेष्वेव विषयेष्वभिमानो भवतीत्यत्र नास्ति हेतुरित्यर्थः ॥

सूत्रं व्याचष्टे स्वप्नान्त इति । प्रमाणप्रमेयबुद्धिः स्वप्नप्रत्ययसदृशी न जागत्प्रत्ययसदृशीत्यत्र हेतुर्नास्तीत्यर्थः । स्वप्नान्त इति स्वप्नावस्थायामित्यर्थः ।

ननु स्वप्नप्रत्ययदृष्टान्तबलेनैव सर्वबुद्धीनां मिथ्यात्वं सिध्यति । तथा चात्र प्रयोगः—प्रमाणप्रमेयबुद्धिर्मिथ्याऽसद्विषया बुद्धित्वात् स्वप्नबुद्धिवदिति । एवं च यदुक्तं हेत्वभावादसिद्धिरिति तदयुक्तमित्यत आह—स्वप्नान्ते चासन्त इति । दृष्टान्त एवासिद्धो यतः स्वप्नज्ञानस्यैवासद्विषयत्वमद्यत्वेऽपि न सिद्धमित्यर्थः । स्वप्नप्रत्ययानामसद्विषयत्वे हेतुमाह—परः प्रतिबोध इति । तद्दूषयति प्रतिबोधेति । परोक्तं हेतुमनुवदति यदि प्रतिबोध इति । ये विषयाः स्वप्नोपलब्धास्ते प्रतिबोधानन्तरं नैवोपलभ्यन्ते अयमेवानुपलम्भस्तद्विषयाणामसत्त्वं साधयतीत्यर्थः । उक्तहेतुदूषणमनुवदति तर्हीति । यदि स्वप्नप्रत्ययविषयाः प्रबोधेऽनुपलम्भादसन्त इति तर्हि प्रबोधे येषामुपलम्भो विषयाणां

(भा०)म्भात्सन्तीति।

विपर्यये हि हेतुसामर्थ्यम्। उपलम्भात् सद्भावे सत्यनुपलम्भादभावः सिद्ध्यति। उभयथा त्वभावे नानुपलम्भस्य सामर्थ्यमस्ति। यथा प्रदीपस्याभावाद्रूपस्यादर्शनमिति तत्र भावेनाभावः समर्थ्यत इति।

(ख०)ते सन्त एवेति प्राप्तम्। तथा 'जागरितान्ते विषयोपलब्धिर्मिथ्येति' व्याहन्यते। व्याघातमेव स्पष्टयति विपर्यय इति। स्वप्नप्रत्ययदृष्टान्त एव भवता विषयासत्त्वसाधनायोपन्यस्तः स चोक्तप्रकारेण जागरितप्रत्ययविषयाणां सत्त्वमेव भवदीयप्रतिज्ञाविरुद्धं साधयतीत्यर्थः। एतदुक्तम्भवति। स्वप्नविज्ञानस्यायाथार्थ्यमिच्छता बाधकमन्तरेण तदनुपपत्तेर्जाग्रत्प्रत्यय एवास्य बाधको वक्तव्यः। न चासावसमीचीनस्तद्बाधितुमुत्सहत इति समीचीनत्वं जाग्रत्प्रत्ययस्याभ्युपगन्तव्यमिति। ननु किमनुपलम्भः कदाप्यभावं विषयस्य नैव साधयतीत्यत आह उपलम्भादिति। यस्यार्थस्योपलम्भात् सत्त्वं सिध्यति तस्यैवानुपलम्भोऽसत्त्वं साधयति नान्यथेत्यर्थः। ननु यथानुपलम्भादसत्त्वं तथैवोपलम्भादप्यसत्त्वं कुतो न सिध्यतीत्यत आह उभयथेति। यद्युभयथाऽप्यभाव एव सिध्यति भावानां तर्ह्यभावस्य साधनसामर्थ्यमेव न भवतीत्यर्थः। उक्तार्थस्याशयं दृष्टान्तेन स्पष्टयति—प्रदीपस्येति। यत्र प्रदीपो नास्ति तत्र रूपस्यादर्शनमिति दृष्ट्वा रूपादर्शनसाधने सामर्थ्यं प्रदीपाभावस्य तदैव सिध्यति यदा कदाचित् प्रदीपसत्त्वे रूपमुपलब्धवतो द्रष्टुरेवं बुद्धिः स्याद् 'यदि प्रदीपोऽभविष्यत्तर्हि रूपमद्रक्ष्यत' इति। इयं च बुद्धिः प्रदीपस्य रूपस्य च यत्र क्वचन सत्त्वं विना नोपपद्यत इत्यनयोः सत्त्वमेव प्रदीपाभावस्य सामर्थ्यमापादयतीत्यर्थः।

(भा०) स्वप्नान्तविकल्पे च हेतुवचनम् स्वप्नविषयाभिमानवदिति ब्रुवता स्वप्नान्तविकल्पे हेतुर्वाच्यः । कश्चित्स्वप्नो भयोपसंहितः कश्चित्प्रमोदोपसंहितः कश्चिदुभयविपरीतः, कदाचित्स्वप्नमेव न पश्यतीति । निमित्तवतस्तु स्वप्नविषयाभिमानस्य निमित्तविकल्पाद्विकल्पोपपत्तिः ॥ ३३ ॥

(सू०) स्मृतिसङ्कल्पवच्च स्वप्नविषयाभिमानः ॥३४॥

(भा०) पूर्वोपलब्धविषयः । यथा स्मृतिश्च सङ्कल्पश्च पूर्वोपलब्धविषयौ न तस्य प्रत्याख्यानाय कल्पेते, तथा स्वप्ने विषयग्रहणं पूर्वोपलब्धविषयं न तस्य प्रत्याख्यानाय कल्पत इति ।

(ख०)परोक्तौ दूषणान्तरमाह स्वप्नान्तविकल्प इति । हेतुवचनमिति । हेतुर्वाच्य इत्यर्थः । स्वाशयं वर्णयति स्वप्नविषयेति । स्वप्नज्ञानानि विचित्राणि भवन्ति तत्र वैचित्र्ये को हेतुरिति वक्तव्यम् । वैचित्र्यं स्वप्नज्ञानस्य प्रदर्शयति कश्चिदिति । यदि स्वप्नकारणं किञ्चित् सन्नास्त्येव तर्हि किन्निमित्तं वैचित्र्यमित्युपपादयितुं न शक्यत इत्याशयः । सिद्धान्ते कथन्तदुपपत्तिरित्यत आह निमित्तवत इति । अस्माकं तु जाग्रज्ज्ञानवत्स्वप्नज्ञानस्यापि स्वरूपसन्त्येव निमित्तानि तेषां च निमित्तानां वैचित्र्यादुपपद्यत एव ज्ञानेऽपि वैचित्र्यमित्यर्थः । स्वप्नवैचित्र्यस्य कादाचित्कत्वेन सहेतुकत्वात् निमित्तवैचित्र्यस्यावश्याभ्युपगन्तव्यत्वेन तेनैव विषयसत्तासिद्धेः सर्वशून्यता बाधितेत्याशयः ॥ ३३ ॥

स्वप्नज्ञानस्यापि सद्विषयत्वमेवेत्यत्र साधकमाह स्मृतिसङ्कल्पवदिति सूत्रम् । सूत्रशेषं पूरयति पूर्वेति । तथाच 'स्मृतिसङ्कल्पवत् स्वप्नविषयाभिमानोऽपि पूर्वोपलब्धविषय एवेति' सूत्रस्वरूपम् । सूत्रार्थमाह यथेति । सङ्कल्प इति । इच्छेत्यर्थः । स्मृतिरिच्छा च पूर्वोपलब्धमेवार्थं

(भा०)एवं दृष्टविषयश्च स्वप्नान्तो जागरितान्तेन। यः सुप्तः स्वप्नं पश्यति स एव जाग्रत्स्वप्नदर्शनानि प्रतिसन्धत्ते—इदमद्राक्षम्-इति। तत्र जाग्रद्बुद्धिवृत्तिवशात्स्वप्नविषयाभिमानो मिथ्येति व्यवसायः।सति च प्रतिसन्धाने या जाग्रतो बुद्धिवृत्तिस्तद्वशादयं व्यवसायः—स्वप्नविषयाभिमानो मिथ्येति ।

उभयाविशेषे तु साधनानर्थक्यम् । यस्य स्वप्नान्तजागरितान्तयोरविशेषस्तस्य स्वप्नविषयाभिमानवदिति साधनमनर्थकं तदाश्रयप्रत्याख्यानात् ।

(ख०)विषयीकुरुत इत्युभयवादिसम्मतम् ततश्चानयोर्विषयौ न प्रतिषेद्धुं शक्येते एवं स्वप्नेऽपि ये विषया उपलभ्यन्ते तेऽपि पूर्वोपलब्धा एवेति स्वप्नज्ञानविषयोऽपि न प्रतिषेद्धुं शक्यत इत्यर्थः। फलितार्थमाह एवमिति । 'स्वप्नान्तः' स्वप्नज्ञानम्—'जागरितान्तेन' जाग्रज्ज्ञानेन-'दृष्टविषयः' दृष्टो विषयो यस्य स इत्यर्थः । स्वाशयं विवृणोति यः सुप्त इति । एवं च स्वप्नज्ञानविषयः जाग्रज्ज्ञानविषयोऽपि भवत्येवेत्यर्थः। कथं तर्हि स्वप्नज्ञाने मिथ्यात्वबुद्धिरित्यत आह तत्र जाग्रदिति। जाग्रदवस्थायां स्वप्नदृष्टं प्रतिसन्धाय यदा बुद्धिरुदेति—'पुरविमानादिकं यन्मया स्वप्ने दृष्टं तत्सर्वमधुना जागरितेन मया नैवोपलभ्यत' इति तदैव स्वप्नज्ञानं मिथ्येति निश्चयो जायत इत्यर्थः। तमेवार्थं स्पष्टयति सति चेति ।

स्वप्नज्ञानवज्जागरितज्ञानस्यापि मिथ्यात्वे दोषमाह उभयेति। तस्याशयं विवृणोति यस्येति । स्वप्नज्ञानविषयसादृश्यमेव जाग्रत्प्रत्ययविषयाणां मिथ्यात्वे हेतुर्विवक्षितः—तस्य तु साधनभाव एव नास्ति यदि स्वप्नजागरितप्रत्यययोर्मिथ्यात्वे न कश्चिद्विशेष इति। तत्र हेतुमाह—तदाश्रयेति। सर्वस्य मिथ्याज्ञानस्य किञ्चित्सत्यज्ञानमाश्रयो भवति-

(भा०)अतस्मिँस्तदिति च व्यवसायः प्रधानाश्रयः । अपुरुषे स्थाणौ पुरुष इति व्यवसायः स प्रधानाश्रयः । न खलु पुरुषेऽनुपलब्धे पुरुष इत्यपुरुषे व्यवसायो भवति । एवं स्वप्नविषयस्य व्यवसायो—हस्तिनमद्राक्षं पर्वतमद्राक्षमिति—प्रधानाश्रयो भवितुमर्हति ॥ ३४ ॥

(भा०) एवं च सति—

(ख०)यदपेक्षया तस्य मिथ्यात्वं यच्च तस्य 'प्रधान'मिति वर्ण्यते-जागरितप्रत्ययापेक्षयैव च स्वप्नज्ञानानां मिथ्यात्वम्—अतो यदि जागरितप्रत्ययानामपि स्वप्नज्ञानवदेव मिथ्यात्वं तर्हि स्वप्नज्ञानमिथ्यात्वस्याश्रयाभावादेव साधनसामर्थ्याभाव इति भावः ।

मिथ्याज्ञानस्य सत्यज्ञानापेक्षत्वमेव विवृणोति अतस्मिन्निति । अतस्मिंस्तदिति ज्ञानं मिथ्याज्ञानमभिप्रेतं सर्ववादिनाम्-तच्च सत्यं किञ्चित् 'प्रधानम्' आरोप्यमपेक्षते—यदारोपेण ज्ञानस्य मिथ्यात्वं भवतीत्यर्थः । दृष्टान्तमाह अपुरुष इति । अपुरुषभूते स्थाणौ यदा पुरुषबुद्धिर्भवति सा मिथ्याबुद्धिः—सा च किञ्चित् 'प्रधानम्' आरोप्यम् सत्यं पुरुषं अपेक्षते—यावत् सत्यः पुरुषो नोपलभ्यते यावच्च सत्ये पुरुषे पुरुषबुद्धिर्न जायते—तावत् अपुरुषे स्थाणौ 'पुरुषोऽयम्' इति मिथ्याज्ञानं नैव सम्भवति । एवमेव स्वप्नप्रत्यया अपि सत्यमारोप्यमपेक्षन्ते—यः कदापि सत्यं हस्तिनं पर्वतं वा न ददर्श तस्य हस्तिविषयं पर्वतविषयं वा स्वप्नज्ञानमपि नैव जायत इत्यर्थः । तथाच वार्त्तिकम्—'सर्व एव मिथ्याप्रत्यया भविष्यन्तीति' ब्रुवाणः प्रधानमनुयोक्तव्यः—न च निष्प्रधानं विपर्ययप्रत्ययं पश्याम इति ॥३४॥

ननु भ्रमस्यापि सद्विषयकत्वे तत्प्रतिरोधः कथं स्यादित्याशङ्काया उत्तरमुपक्रमते—एवं चेति । मिथ्याज्ञानस्य सत्यज्ञानापेक्षत्वे सतीत्यर्थः ॥

(सू०) मिथ्योपलब्धेर्विनाशस्तत्त्वज्ञानात्स्वप्नविषयाभिमानप्रणाशवत्प्रतिबोधे ॥ ३५ ॥

(भा०) स्थाणौ पुरुषोऽयमिति व्यवसायो मिथ्योपलब्धिः—अतस्मिँस्तदिति ज्ञानम् । स्थाणौ स्थाणुरिति व्यवसायस्तत्त्वज्ञानम् । तत्त्वज्ञानेन च मिथ्योपलब्धिर्निवर्त्यते, नार्थः स्थाणुपुरुषसामान्यलक्षणः । यथा प्रतिबोधे या ज्ञानवृत्तिस्तया स्वप्नविषयाभिमानो निवर्त्यते, नार्थो विषयसामान्यलक्षणः । तथा मायागन्धर्वनगरमृगतृष्णिकाणामपि या बुद्धयोऽतस्मिँस्तदिति व्यवसायास्तत्राप्यनेनैव कल्पेन मिथ्योपलब्धिविनाशस्तत्त्वज्ञानान्नार्थप्रतिषेध इति ।

उपादानवच्च मायादिषु मिथ्याज्ञानम् । प्रज्ञापनीयसरूपं च

(ख०)भ्रमज्ञानस्य प्रतिरोधप्रकारमाह मिथ्योपलब्धेरिति सूत्रम् । प्रतिबोधे स्वप्नविषयाभिमानप्रणाशवत्—यथा जागरितप्रत्ययेन स्वप्नज्ञानस्यैव विनाशः क्रियते न तद्विषयस्य तथैव 'तत्त्वज्ञानाद् बाधकात् 'मिथ्योपलब्धेः' एव विनाशो भवति न तु तदर्थस्य सामान्यस्यापीति शेषः ।

सूत्रार्थमाह स्थाणाविति । इदमत्राकूतम्—मिथ्योपलब्धीनां बाह्यानालम्बनत्वमास्थाय तत्त्वबुद्धीनां बाह्यानालम्बनत्वं साधनीयम् । तासां बाह्यानालम्बनत्वं च बाधकाधीनम् । बाधकं चात्र रजतादिभ्रमे समारोपितरजताद्यभिमानमेव निवर्तयति न तु पुरोऽवस्थितमर्थसामान्यमपि शुक्लभास्वरम् । तस्मान्न बाधकानुरोधादपि मिथ्याज्ञानं बाह्यानालम्बनमिति स्वप्नवदिति दृष्टान्तः साध्यविकल इति ।

स्वप्नज्ञानस्य सदाश्रयत्वमुपपाद्य मायाज्ञानस्यापि सदाश्रयत्वमुपपादयति उपादानवदिति । मायादिष्वपि यन्मिथ्याज्ञानं तस्यापि 'उ-

(भा०)द्रव्यमुपादाय साधनवान्परस्य मिथ्याध्यवसायं करोति सा माया। नीहारप्रभृतीनां नगरसरूपसन्निवेशे दूरान्नगरबुद्धिरुत्पद्यते, विपर्यये तदभावात्। सूर्यमरीचिषु भौमेनोष्मणा संसृष्टेषु स्पन्दमानेषूदकबुद्धिर्भवति सामान्यग्रहणात्, अन्तिकस्थस्य विपर्यये

(ख०)पादानं' कारणं सदेवेत्यर्थः। एतदेव दृष्टान्तेन विशदयति प्रज्ञापनीयेति। मायिको यस्यार्थस्याभासमुत्पादयितुमिच्छति तत्सदृशं किञ्चित् सदेव वस्तु गृहीत्वा सम्पादितसामग्रीभिस्तस्मिन् वस्तुनि वस्त्वन्तरस्याभासरूपं मिथ्याज्ञानं जनयतीत्यत्रापि ज्ञानस्य मिथ्यात्वेऽपि तदाश्रयस्य वस्तुनः सत्त्वमेवेत्याशयः। मायिकं भ्रमस्य सदाश्रयत्वमुपपाद्य गन्धर्वनगरभ्रान्तेरपि तदुपपादयति नीहारेति। गन्धर्वनगरादिभ्रान्तिरपि तदैव भवति यदाऽऽकाशे नीहारो जलदपटलं वा तत्तदाकारेण सदेवावभासते—ततश्चात्रापि ज्ञानस्य मिथ्यात्वेऽपि नीहारादितदाश्रयस्य सत्त्वमेवेत्यर्थः। कथमेतज्ज्ञायते सत्येव नीहारादौ नगरादिभ्रान्तिरित्यत आह विपर्यय इति। यदा नीहाराद्याकाशे नास्ति तदा गन्धर्वनगरादिभ्रमो नैवोदेतीत्यर्थः, यदैव तु तदस्ति तदैव स भवतीत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां भ्रमस्य सदाश्रयत्वसिद्धिरिति भावः। मृगतृष्णाजलभ्रमस्य सदाश्रयत्वमुपपादयति सूर्यमरीचिष्विति। मरुप्रदेशेषु सूर्यरश्मयः भूमितो निर्गतेनोत्कटोष्णेन तेजसा संसृष्टाश्चञ्चलीक्रियन्ते—तेष्वेव स्पन्दमानेषु दूरस्थस्य चलज्जलबुद्धिरुदेतीत्यत्राप्याश्रयभूताः सूर्यरश्मयः सत्या एवेत्यर्थः। जलभ्रमस्य कारणमाह सामान्येति। यदा जलवीचयश्चलायमाना दृश्यन्ते तथैवोक्ताः सूर्यरश्मयोऽपीत्येतत्सादृश्यमूलिकैव तत्र जलभ्रान्तिरित्यर्थः। किमत्र प्रमाणमित्यत आह अन्तिकस्थस्येति। यदा द्रष्टा रश्मीनां समीपे वर्त्तते तदोक्ता भ्रान्तिर्नैवोदेति—यदा वोक्तावस्थाः सूर्यरश्मयो न सन्ति तदापि सा

(भा०)तदभावात्। क्वचित् कदाचित् कस्यचिच्च भावान्नानिमित्तं मिथ्याज्ञानम्। दृष्टं च बुद्धिद्वैतं मायाप्रयोक्तुः परस्य च दूरान्तिकस्थयोर्गन्धर्वनगरमृगतृष्णिकासु, सुप्तप्रतिबुद्धयोश्च स्वप्नविषये। तदेतत्सर्वस्याभावे निरुपाख्यतायां निरात्मकत्वे नोपपद्यते इति ॥ ३५ ॥

(सू०) बुद्धेश्चैवं निमित्तसद्भावोपलम्भात् ॥३६॥

(ख०) नोदेत्युदेति तु सा यदोक्तावस्थाः सूर्यरश्मयो वर्त्तन्ते तद्द्रष्टा च दूरस्थः—इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां सिध्यति मरुमरीचिकाया सत्याश्रयत्वमित्यर्थः। मिथ्याज्ञानस्य सन्निमित्तत्वे हेत्वन्तरमाह क्वचिदिति। यद्यनिमित्तमत्यन्तासद्विषयमेव मिथ्याज्ञानं स्यात्सर्वत्र स्यात्–न तु तथा दृश्यते–क्वाचित्कं कादाचित्कं च मिथ्याज्ञानम्–अतोऽपि नात्यन्तं निर्निमित्तम्भवितुमर्हतीत्यर्थः। हेत्वन्तरमाह दृष्टमिति। अत्यन्तासद्विषयेषु सर्वस्यैव पुरुषस्यैकाकारमेव ज्ञानं भवति–मायादिज्ञानेषु तु न तथा–तथाहि–मायाजनितभ्रान्तिषु यद्यपि द्रष्टृणां सत्यमेवेदं दृश्यत इति ज्ञानं तथापि मायिकस्य मिथ्यैवैतत्सर्वं मायोद्भावितमिति ज्ञानं भवति–एवं गन्धर्वनगरमृगतृष्णिकादिषु यद्यपि दूरस्थस्य नगरजलादि सत्यमेवेति ज्ञानं भवति तथापि अन्तिकस्थस्य न तथेति–एवं स्वप्नज्ञाने यद्यपि सुप्तस्य सत्यत्वज्ञानं तथापि प्रबुद्धस्य मिथ्यैव मे ज्ञानमभूदिति ॥

उपसंहरति तदेतदिति। यद्यत्यन्तमेव निरात्मकमसदेव सर्वथा सर्वमभविष्यत्तर्हि दृशबुद्धिद्वैतं न भवेदित्यर्थः ॥ ३५ ॥

बाह्यमात्रापलापिनं विज्ञानवादिनं निरस्य सर्वशून्यवादिनं निराकर्तुमुपक्रमते। माध्यमिको हि सर्वशून्यवादी मिथ्याबुद्धिदृष्टान्तेन बाह्याप-

(भा०) मिथ्याबुद्धेश्चार्थवदप्रतिषेधः । कस्मात् ? निमित्तोपलम्भात् सद्भावोपलम्भाच्च । उपलभ्यते मिथ्याबुद्धिनिमित्तम् । मिथ्याबुद्धिश्च प्रत्यात्ममुत्पन्ना गृह्यते संवेद्यत्वात् । तस्मान्मिथ्याबुद्धिरप्यस्तीति ॥ ३६ ॥

(सू०) तत्त्वप्रधानभेदाच्च मिथ्याबुद्धेर्द्वैविध्योपपत्तिः ॥ ३७ ॥

(ख०) एवं कृत्वा तेनैव दृष्टान्तेन विज्ञानस्याप्यभावं प्रसाध्य भावानां सर्वथा विचारासहत्वं व्यवस्थापयति—तम्प्रत्याह बुद्धेश्चेति सूत्रम् ॥ 'बुद्धेः' ज्ञानस्यापि 'एवम्' अप्रतिषेध एव—कुतः—'निमित्तसद्भावोपलम्भात्' । यस्मात्तस्य निमित्तं सद्भावश्चोपलभ्यते तस्मादित्यर्थः ।

सूत्रं व्याचष्टे मिथ्याबुद्धेरिति । यथा प्रदर्शितहेतुभिर्मिथ्याज्ञानानां विषयस्य सर्वथाऽसत्त्वं व्यवस्थापयितुं न शक्यते तथैव तासां बुद्धीनामप्यत्यन्तासत्त्वं नैवोपपादयितुं शक्यमित्यर्थः । पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरम् निमित्तोपलम्भात्—सद्भावोपलम्भादिति हेतुद्वयम् । प्रथमं हेतुं विभजते उपलभ्यत इति । मिथ्याबुद्धीनां निमित्तानि स्पष्टमुपलभ्यन्ते । द्वितीयं हेतुं विभजते मिथ्येति । यन्मिथ्याज्ञानमस्तीत्येतदपि प्रत्यात्मवेदनीयं स्वसंवेदनसिद्धमेव सर्वेषामित्यर्थः । उपसंहरति तस्मादिति । सोऽयं माध्यमिकः सर्वैरनुभूयमानां मिथ्याबुद्धिं नैवापहातुमर्हति—मिथ्याबुद्धिं च प्रतिपद्यमानेन तदाश्रयभूतो बाह्योऽप्यर्थोऽभ्युपगन्तव्य इति हृदयम् ॥ ३६ ॥

ज्ञानमात्रस्यासद्विषयत्वस्य सद्विषयकत्वाभावस्य वा साधनाय मिथ्याज्ञानदृष्टान्तो न कल्पत इत्याह—तत्त्वेति सूत्रम् । 'तत्त्वं' धर्मिस्वरूपम् (स्थाणुः) 'प्रधानम्' आरोप्यम् (पुरुषः)-तयोर्भेदोस्ति यस्मात् तस्मात् 'मिथ्याबुद्धेः द्वैविध्योपपत्तिः' । धर्मिस्वरूपविषये प्रमात्व-

(भा०) तत्त्वं स्थाणुरिति–प्रधानं पुरुष इति–तत्त्वप्रधानयोरलोपाद् भेदात् स्थाणौ पुरुष इति मिथ्याबुद्धिरुत्पद्यते सामान्यग्रहणात् । एवं पताकायां बलाकेति लोष्ठे कपोत इति । तत्र समाने विषये मिथ्याबुद्धीनां समावेशः सामान्यग्रहणव्यवस्थानात् । यस्य तु निरात्मकं निरुपाख्यं सर्वं तस्यासमावेशः प्रसज्यते ।

(ख०)मारोप्यांशे चाप्रमात्वमित्यर्थः ॥ प्रमाप्रमारूपत्वान्मिथ्याज्ञानस्य तद्दृष्टान्तेन ज्ञानानामत्यन्तासद्विषयकत्वं न साधयितुं शक्यमिति हृदयम् ।

सूत्रं व्याचष्टे तत्त्वमिति । यत्र स्थाणौ पुरुष इति ज्ञानं भवति तत्र तत्त्वं 'स्थाणुरिति' धर्मिस्वरूपम् । पुरुष इति च 'प्रधानम्' आरोप्यम् । अनयोरुभयोरपि ज्ञाने प्रतिभासमानत्वात् निमित्तद्वयमत्राभ्युपगन्तव्यम् । मिथ्याबुद्ध्या हि तन्निमित्तं लक्ष्यते–तेन बुद्धिद्वैविध्योक्त्या तत्तन्निमित्तद्वैविध्यमपि लक्ष्यते मिथ्याबुद्ध्युत्पत्तौ हेतुमाह–सामान्येति। स्थाणुपुरुषयोरारोहपरिणाहादिसादृश्यदर्शनजनितमेव मिथ्याज्ञानमित्यर्थः । भ्रमान्तरेष्वप्येवमेवेत्याह एवमिति । यदा श्वेतपताकायां बकपङ्क्तिबुद्धिर्लोष्ठे वा कपोतबुद्धिरुदेति तत्राप्युक्त एव न्याय इत्यर्थः। निष्कृष्टमर्थमाह तत्रेति। भ्रममात्रपरीक्षया स्पष्टं ज्ञायते यद् भ्रान्तिज्ञानं तस्मिन्नेव विषये भवति यत्र विषयान्तरसादृश्यं वर्त्तते–स्थाणौ पुरुषस्य सादृश्यं वर्त्तते शुक्तिकायां च रजतस्य सादृश्यम् । अत एव तत्र पुरुषभ्रान्तिः रजतभ्रान्तिर्वा जायते । कथमेतदित्यत आह सामान्येति। सामान्यस्य सादृश्यस्य ग्रहणेन व्यवस्थितत्वान्मिथ्याज्ञानानाम्–यत्रैव यस्य सादृश्यं तत्र तस्यैव मिथ्याज्ञानमिति–न भवति पुरुषसदृशे स्थाणौ शुक्तिकासदृशस्य रजतस्य भ्रान्तिरित्यर्थः । न चैतदुपपद्यते

(भा०)गन्धादौ च प्रमेये गन्धादिबुद्धयो मिथ्याभिमतास्तत्त्वप्रधानयोः सामान्यग्रहणस्य चाभावात्तत्त्वबुद्धय एव भवन्ति । तस्मादयुक्तमेतत्—प्रमाणप्रमेयबुद्धयो मिथ्येति ॥ ३७ ॥

(५) तत्त्वज्ञानविवृद्धिप्रकरणम् ।

(भा०) दोषनिमित्तानां तत्त्वज्ञानादहङ्कारनिवृत्तिरित्यु-

(ख०)बाह्यापलापिन इत्याह यस्य त्विति । यदि वस्तुमात्रं निरात्मकं निःस्वभावं तदा न सम्भवति कस्यापि कुत्रापि सादृश्यं तद्ग्रहणं तद्ग्रहणजनिता मिथ्याबुद्धिर्वेति भावः ।

एवं तावद् रूपबुद्धीः प्रतिपाद्य गन्धादिबुद्धीरपि प्रतिपादयति गन्धादाविति । गन्धादौ प्रमेये यद् गन्धादिज्ञानं जायते तदपि परस्य मिथ्यात्वेनाभिमतम्—किन्तु तादृशे ज्ञाने उक्तप्रकारकप्रमाऽप्रमारूपद्वैविध्यं नास्ति, नास्ति च तत्रैकस्य विषयस्यापरेण सादृश्यं ज्ञाननिमित्तम्—अतोऽत्र स्थाणौ पुरुषज्ञानेन किमपि साधारण्यं नास्ति तथा चैतन्न मिथ्याज्ञानमपि तु सत्यमेव ज्ञानमित्यर्थः ।

प्रकरणार्थमुपसंहरति तस्मादिति ॥ ३७ ॥

एवं प्रासङ्गिकं बाह्यार्थप्रकरणं समर्थितम् । पूर्वस्मिंश्चाह्निकादौ दोषनिमित्तताप्रकरणे तत्त्वज्ञानोत्पत्तये क्रमविशेषश्च दर्शितः । न चैतावता कृतार्थता । तस्य साक्षात्कारमोहोन्मूलनासमर्थत्वात् । अतस्तथाविधतत्त्वज्ञानसमुत्पादपर्यन्तमेतद् विवर्त्तनीयमिति तदर्थमिदं पञ्चमप्रकरणमिति परिशुद्धिकृतः ।

"ननु शास्त्राधीनं ज्ञानं क्षणिकम् । अतस्तन्नाशे पुनर्मिथ्याज्ञानं स्यादेव । न हि तादृशं किञ्चिदपि ज्ञानं सवासनमिथ्याज्ञानसमुन्मूलनक्षमम्" इतीमां शङ्कामुद्दिश्य तत्त्वज्ञानविवृद्धिप्रकरणमारम्भणीयम्प्राप्नोति । 'तत्त्वज्ञानविवृद्धिः' तत्त्वज्ञानवासना-तस्यां सत्यां भवत्येव मिथ्याज्ञानस्यात्यन्तिको नाशः—इति वृत्तिकाराः ॥

(भा०)क्तम् । अथ कथं तत्त्वज्ञानमुत्पद्यत इति ?–

(सू०) समाधिविशेषाभ्यासात् ॥ ३८ ॥

(भा०) स तु प्रत्याहृतस्येन्द्रियेभ्यो मनसो धारकेण प्रयत्नेन धार्यमाणस्यात्मना संयोगस्तत्त्वबुभुत्साविशिष्टः । सति हि तस्मिन्निन्द्रियार्थेषु बुद्धयो नोत्पद्यन्ते । तदभ्यासवशात्तत्त्वबुद्धिरुत्पद्यते ॥ ३८ ॥

(भा०) "यदुक्तं–सति हि तस्मिन् इन्द्रियार्थेषु बुद्धयो

(ख०)प्रकरणार्थमवतारयितुं पूर्वोक्तं स्मारयति दोषनिमित्तानामिति। तत्र शङ्कते पूर्वपक्षी—अथ कथमिति । न तावदागमत उपपत्तितो वा तत्त्वज्ञानमहङ्कारनिवृत्तिं कर्तुमुत्सहते, दोषनिमित्तेषु च सत्सूत्पन्नज्ञानानामपि पूर्ववदहङ्कारदोषानुवृत्तेः । साक्षात्कारस्तु तत्त्वज्ञानस्योपायाभावादयुक्त एवेति प्राश्निकस्य हृदयम् ॥

अस्योत्तरं समाधीति सूत्रं तत्त्वज्ञानविवृद्धौ हेतुमाह ।

सूत्रं व्याचक्षाणः समाधिशब्दं व्याचष्टे स त्विति । इन्द्रियेभ्यः प्रतीपमाहृतस्य क्वचिद्हृदयपुण्डरीकादिदेशे [आत्मनो निजौकसि] धारकेण प्रयत्नेन धार्यमाणस्य मनसः आत्मना यः संयोगः स एव तत्त्वबुभुत्साविशिष्टः तत्त्वमेव ज्ञास्यामीति दृढसङ्कल्पसहितो निद्राविक्षेपादिदोषविनिर्मुक्तः 'समाधि'रिति कथ्यत इति भावः ॥ सति समाधौ किं भवतीत्यत आह—सति हीति । समाध्युदये इन्द्रियार्थेषु नैवोत्पद्यते बुद्धिः समाधिस्थस्येत्यर्थः ॥ सूत्रस्थाभ्यासशब्दार्थमाह–तदभ्यासेति । 'तस्य' समाधेः 'अभ्यासः' तद्विषयप्रयत्नोत्पादपौनःपुन्यम्–तस्मात् आदरनैरन्तर्यदीर्घकालसेवितात् तत्त्वज्ञानमुत्पद्यत इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

आक्षेपसूत्रमवतारयति यदुक्तमिति । यदुक्तं सिद्धान्तिना तत्

(भा०)नोत्पद्यन्ते—इत्येतत्

(सू०) "न, अर्थविशेषप्राबल्यात्" ॥ ३९ ॥

(भा०) "अनिच्छतोऽपि बुद्ध्युत्पत्तेर्नैतद्युक्तम् । कस्मात् ? अर्थविशेषप्राबल्याद् । अबुभुत्समानस्यापि बुद्ध्युत्पत्तिर्दृष्टा, यथा स्तनयित्नुशब्दप्रभृतिषु । तत्र समाधिविशेषो नोपपद्यते" ॥ ३९ ॥

(सू०) "क्षुदादिभिः प्रवर्त्तनाच्च" ॥ ४० ॥

(भा०)"क्षुत्पिपासाभ्यां शीतोष्णाभ्यां व्याधिभिश्चानिच्छतोऽपि बुद्धयः प्रवर्त्तन्ते । तस्मादैकाग्र्यानुपपत्तिरिति" ॥४०॥

(ख०)'एतत्' नेति सूत्रेण सम्बन्धः ।

तत्राक्षेपसूत्रम् नार्थेति । यदुक्तं तन्न—कस्मात्—'अर्थविशेषप्राबल्यात्' । अर्थविशेषाणाम्प्राबल्यात् प्रबलैरिन्द्रियविषयैरपहृतमनसो धारणा नैव सम्भवति, तथा च समाध्यभ्यासाभावात् न तत्त्वसाक्षात्कार इति सूत्रार्थः ।

सूत्रार्थमाह—अनिच्छत इति । यद्यपि समाधिस्थः पुरुषो नेच्छतीन्द्रियार्थज्ञानं तथापि प्रबलास्तेऽर्था उत्पादयन्त्येव स्वज्ञानमतो यदुक्तं 'इन्द्रियार्थेषु बुद्धयो नोत्पद्यन्त' इति तदयुक्तम् । कस्मादयुक्तमिति पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरम् अर्थेति । अनिच्छतोऽपि पुरुषस्य ज्ञानोत्पत्तिर्दृश्यते मेघगर्जितश्रवणादिषु । तथा च इन्द्रियार्थज्ञानान्यनिवार्याण्येवेति नैव सम्भवति समाध्युत्कर्ष इत्याह तत्रेति ॥ ३९ ॥

अनिच्छतोऽपि बुद्ध्युत्पत्तेर्दृष्टान्तान्तराण्याह—क्षुदादिभिरिति सूत्रम् ।

सूत्रार्थमाह क्षुत्पिपासाभ्यामिति । याः सर्वा दुःखोत्पादिका बुद्धयस्ताः पुरुषस्यानिच्छयैवोत्पद्यन्ते । उपसंहरति तस्मादिति । समाधिस्थस्य पुरुषस्य इच्छां विनाऽपि ज्ञानान्युत्पद्येरन्नेव ततश्च तस्यैकाग्र्यरूपः समाध्युत्कर्षो नैव सम्भवतीत्यर्थः ॥ ४० ॥

(भा०) अस्त्वेतत्समाधिं विहाय व्युत्थानं, व्युत्थाननिमित्तं समाधिप्रत्यनीकं च, सति त्वेतस्मिन्—

(सू०) पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिः ॥ ४१ ॥

(भा०) पूर्वकृतो—जन्मान्तरोपचितस्तत्त्वज्ञानहेतुर्धर्मप्रविवेकः। फलानुबन्धो—योगाभ्याससामर्थ्यम्। निष्फले ह्यभ्यासे नाभ्यासमाद्रियेरन्। दृष्टं हि लौकिकेषु कर्मस्वभ्याससामर्थ्यम् ॥४१॥

(ख०) समाधानसूत्रमवतारयति अस्त्वेतदिति । समाधिहानिस्तन्निमित्तको विक्षेपो भवतीत्येतन्न प्रतिषिध्यते सत्स्वप्येतेषु 'तदुत्पत्तिः' इति सूत्रेण सम्बन्धः ।

सिद्धान्तमाह पूर्वकृतेति । 'पूर्वकृतः' पूर्वशरीराभ्यस्तः समाधिः-तस्य फलम्, धर्माख्यः संस्कारविशेषः, तस्य 'अनुबन्धः' स्थेमा-तस्मात्-'तस्य' समाध्युत्कर्षस्य 'उत्पत्तिः' भवत्येवेति शेषः ॥

सूत्रं व्याचक्षाणः पूर्वकृतशब्दस्यार्थमाह—पूर्वकृत इति । धर्मप्रविवेक इति । प्रविविच्यते विशिष्यत इति 'प्रविवेकः' प्रकृष्टः संस्कारः । धर्मश्चासौ प्रविवेकश्चेति 'धर्मप्रविवेकः' ॥ फलानुबन्धशब्दार्थमाह फलानुबन्ध इति ॥ कस्मात् पुनरदृश्यमानः संस्कारः कल्प्यत इत्यत आह निष्फल इति । प्रयत्नविशेषा हि प्रतिक्षणप्रध्वंसशीला बहवोऽपि परस्परमसहभवन्तो न तत्त्वसाक्षात्काराय पर्याप्ता इति तज्जनिताः संस्काराः कल्पन्ते—तेषां च स्थेम्ना सम्भवत्येव सम्भूयकारितेत्यर्थः । उक्तेऽर्थे दृष्टमुपोद्बलकमाह दृष्टमिति । पुनः पुनरभ्यस्तं हि कर्म फलं जनयत्येवेति लौकिकेऽपि व्यवहारे दृष्टमेव—तेनानुमीयतेऽलौकिकेऽपि समाध्यादावभ्यासेन फलोत्पत्तिनिश्चयस्तद्दार्ढ्यं चेत्यर्थः ॥ ४१ ॥

(भा०) प्रत्यनीकपरिहारार्थं च—

(सू०) अरण्यगुहापुलिनादिषु योगाभ्यासोपदेशः ॥४२॥

(भा०) योगाभ्यासजनितो धर्मो जन्मान्तरेऽप्यनुवर्तते । प्रचयकाष्ठागते तत्त्वज्ञानहेतौ धर्मे प्रकृष्टायां समाधिभावनायां तत्त्वज्ञानमुत्पद्यत इति । दृष्टश्च समाधिनाऽर्थविशेषप्राबल्याभि-

---

(सु०) ननु भवतु समाध्यभ्यासेन तदुत्कर्षः रागादयस्तु तत्प्रत्यनीका वर्त्तन्त एव ते च प्रतिबध्नन्त्येव समाध्युत्कर्षमित्यत आह प्रत्यनीकेति । प्रत्यनीकानां निवारणायैव 'योगाभ्यासोपदेश' इति सूत्रेण सम्बन्धः ॥

प्रत्यनीकपरिहारोपायमाह अरण्येति सूत्रम् । समाधिविघ्नदूरीकरणायैव अरण्यादिषु विविक्तेषु देशेषु योगोऽभ्यसनीय इति शास्त्रोपदेश इत्यर्थः ।

सूत्रस्य तात्पर्यं व्याचक्षाणः उपदिष्टप्रकारेण योगाभ्यासेन किं साध्यत इत्याह योगाभ्यासेति । विघ्नेभ्यो रक्षायै एव विविक्तेषु स्थानेषु योगाभ्यासः कर्त्तव्य इति शास्त्रोपदेशः । तदनुसारेण योगाभ्यासे कृते सति तदभ्यासेनात्मनि धर्माख्यः संस्कारो जन्यते—स चाफलोदयमात्मानमागामिष्वपि जन्मान्तरेष्वनुवर्त्तते । अनेनैव धर्मेणान्ततो गत्वा तत्त्वज्ञानं जन्यते । यदा चायं धर्मः प्रचयस्य परां काष्ठां प्राप्नोति तदा तत्सहकारी समाधिप्रयत्नोऽप्युत्कृष्टां दशामवगाहते—तदैव च तत्त्वज्ञानमुत्पद्यत इत्यर्थः । उक्तेऽर्थे लौकिकानुभवं प्रमाणयति दृष्टश्चेति । लौकिकानुभवेऽपि यदैकाग्रेण मन एकस्मिन् कस्मिंश्चिद्विषये निवेश्यते तदा प्रबला अप्यन्ये विषया इन्द्रियेण संयुक्ता अपि न गृह्यन्ते—तथाहि कस्यचिद्दर्शनग्रन्थस्यातिकठिनपङ्क्तिसंल्लापनलग्नचित्तः परेण किञ्चिदुक्तस्तदुत्तरमदत्वा

(भा०) भवः—नाहमेतदश्रौषं नाहमेतदज्ञासिषमन्यत्र मे मनोऽभूदित्याह लौकिक—इति ॥ ४२ ॥

(भा०) "यद्यर्थविशेषप्राबल्यादनिच्छतोऽपि बुद्ध्युत्पत्तिरनुज्ञायते—

(सू०) "अपवर्गेऽप्येवं प्रसङ्गः ॥ ४३ ॥

(भा०) "मुक्तस्यापि बाह्यार्थसामर्थ्याद् बुद्धय उत्पद्येरन्निति" ॥ ४३ ॥

(सू०) न, निष्पन्नावश्यम्भावित्वात् ॥ ४४ ॥

(ख०)तद्वक्त्रोपालब्धः 'कथम्मद्वचनं तिरस्करोष्युत्तरं न ददासीति' सखेदं कथयति 'भवदुक्तं नाहमश्रौषम्—नाज्ञासिषं किं भवानुक्तवान्—यतो मे मनोन्यस्मिन् विषये लग्नमभूदिति' ॥ ४२ ॥

ननु भवदुक्तेरयमाशयः प्रतिभाति यत्तत्त्वतोऽनिच्छतोऽप्युत्पद्यन्त एव बुद्धयः केवलप्रबलेन 'समाधिना तास्तिरस्कृता एव वर्त्तमानाः पुरुषस्य विक्षेपं न जनयन्तीति । एवं सत्यभ्यनुज्ञायत एव भवताऽप्यनिच्छतोऽपि बुद्ध्युत्पत्तिः—तथाच सत्यपवर्गेऽप्यर्थविशेषस्य प्राबल्यादुत्पद्येरन्नेव बुद्धयः इत्यपवर्गानुपपत्तिरेवेति शङ्कते पूर्वपक्षी यद्यर्थेति ।

अस्मिन्नेवार्थे सूत्रम् अपवर्ग इति । तदर्थमाह मुक्तस्यापीति । मुक्तस्यापि बाह्यविषयोपनिपातो विद्यत एवेति बुद्ध्युत्पादप्रसङ्गः । स खल्वयमीदृशो बाह्यार्थस्य महिमा यत इन्द्रियाद्यनपेक्षादेवात्मनो बुद्धिर्जनिष्यत इत्यभिमानः पूर्वपक्षिणः ॥ ४३ ॥

पूर्वपक्षोक्तस्योत्तरे सिद्धान्तसूत्रम् न निष्पन्नेति । यदुक्तं पूर्वपक्षिणा तन्न—कस्मात्—यस्मात् 'निष्पन्ने' पूर्वकर्मवशादुत्पादिते एव शरीरे विषयैर्ज्ञानोत्पत्तिरवश्यम्भाविनीति सम्बन्धः । सत्येव चेष्टाद्याश्रये

(भा०) कर्मवशान्निष्पन्ने शरीरे चेष्टेन्द्रियार्थाश्रये निमित्तभावादवश्यम्भावी बुद्धीनामुत्पादः । न च प्रबलोऽपि सन् बाह्योऽर्थ आत्मनो बुद्ध्युत्पादे समर्थो भवति । तस्येन्द्रियेण संयोगाद् बुद्ध्युत्पादे सामर्थ्यं दृष्टमिति ॥ ४४ ॥

(सू०) तदभावश्चापवर्गे ॥ ४५ ॥

(भा०) तस्य बुद्धिनिमित्ताश्रयस्य शरीरेन्द्रियस्य धर्माधर्माभावादभावोऽपवर्गे । तत्र यदुक्तमपवर्गेऽप्येवं प्रसङ्ग इति

(ख०) शरीरे बाह्यविषया ज्ञानकरणं भवन्ति नान्यथेति सूत्राशयः ।

सूत्रार्थमाह कर्मवशादिति । आत्मनः प्राक्तनकर्मवशादेव तस्य शरीरमुत्पद्यते—यत्तस्य चेष्टानामिन्द्रियाणामर्थानां चाश्रयो भवति । एवम्भूतमेव च शरीरं तस्य ज्ञानानां निमित्तं भवतीत्यर्थः । ततः किमायातम्प्रकृत इत्यत आह न चेति । एवं च सति यदाऽपवर्गे-शरीरेन्द्रियादिविनिर्मुक्तो भवत्यात्मा तदा प्रबलोप्यर्थो न तस्य ज्ञानमुत्पादयितुमलमित्यर्थः । तत्र हेतुमाह तस्येति । अर्था इन्द्रियेण संयुज्यैवात्मनो ज्ञानं जनयन्ति नान्यथेत्यर्थः ॥ ४४ ॥

ननु भवत्वेवमेव सामर्थ्यमर्थानाम् । तथाऽप्यपवर्गे बुद्ध्युत्पादप्रसङ्गस्तदवस्थ एवेत्यत आह तदभाव इति सूत्रम् । 'अपवर्गे' 'तस्य' बुद्धिकारणस्य शरीरादेः—'अभावः'—तस्मान्न तत्र बुद्ध्युत्पादप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह तस्येति । धर्माधर्मावेव शरीरेन्द्रियोत्पत्तिकारणम्—अपवर्गे च धर्माधर्मौ प्रक्षीणावेव तिष्ठतः—अतः कारणस्य धर्माधर्मादेः-अभावात् तत्कार्यस्य शरीरेन्द्रियादेरप्यभाव एव—शरीरेन्द्रियमेव च बुद्ध्युत्पादनिमित्ताश्रयीभूतम्- अतोऽपवर्गे निमित्तभूतस्य शरीरादेरेवा-

(भा०) तदयुक्तम् । तस्मात्सर्वदुःखविमोक्षोऽपवर्गः । यस्मात्सर्वदुःखबीजं सर्वदुःखायतनं चापवर्गे विच्छिद्यते, तस्मात्सर्वेण दुःखेन विमुक्तिरपवर्गः । न निर्बीजं निरायतनं च दुःखमुत्पद्यत—इति ॥ ४५ ॥

(सू०) तदर्थं यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारो योगाच्चाध्यात्मविध्युपायैः ॥४६॥

(भा०) तस्यापवर्गस्याधिगमाय यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारः । यमः—समानमाश्रमिणां धर्मसाधनम् । नियमस्तु वि-

---

(ख०) भावात् बुद्ध्युत्पादो न सम्भवतीत्यर्थः ।

मुक्तस्य शरीराभावे प्रमाणान्तरमाह तस्मादिति । उक्तादेव हेतोः सर्वदुःखविमोक्षोऽपवर्ग इति वर्ण्यते । स्वाशयं विवृणोति यस्मादिति । शरीरमेव सर्वदुःखबीजं सर्वदुःखायतनं च—यस्माच्चैतदपवर्गे नास्ति न च बीजस्यायतनस्याभावे दुःखोत्पत्तिसम्भव इति—तस्मादेव कारणादपवर्गः सर्वदुःखविमोक्ष इति वर्ण्यते । अपवर्गे सर्वदुःखविमुक्तिप्रसिद्धिः शरीरेन्द्रियादिराहित्यमूलिकैवेत्याशयः ॥ ४५ ॥

न केवलं समाधिविशेष एव तत्त्वज्ञानस्यापवर्गस्य वा साधनम् अपि तु साधनान्तराण्यपि तस्य सन्तीति तानि साधनान्तराण्याह तदर्थमिति सूत्रम् । 'तदर्थम्' अपवर्गार्थम् 'यमनियमाभ्याम्'–'योगात्' योगशास्त्रप्रतिपाद्यैः 'अध्यात्मविध्युपायैः च'–'आत्मसंस्कारः' कर्तव्य इति शेषः ।

सूत्रार्थं वर्णयति तस्येति । यमनियमाभ्यां संपादित आत्मनः संस्कारोऽपवर्गसाधनमिति सूत्रप्रथमवाक्यार्थः । यमनियमयोर्भेदमाह यम इति । तथाच भगवान् पतञ्जलिः—अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्याप-

(भा०) शिष्टम् । आत्मसंस्कारः पुनरधर्महानं धर्मोपचयश्च । योगशास्त्राच्चाध्यात्मविधिः प्रतिपत्तव्यः । स पुनस्तपः प्राणायामः प्रत्याहारो ध्यानं धारणेति । इन्द्रियविषयेषु प्रसंख्यानाभ्यासो रागद्वेषप्रहाणार्थः । उपायस्तु योगाचारविधानमिति ॥ ४६ ॥

(सू०)रिग्रहा यमा–इति शौचसंतोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमा इति । अत्र च हिंसादयः सर्वेषामाश्रमिणां धर्मसाधनम्भवन्ति शौचादयस्तु न सर्वेषां साधारणा अपि तु प्रत्येकमाश्रमाणां विशिष्य विहिताः–तद्यथा स्वाध्यायो ब्रह्मचारिणस्तपो विशेषतस्तृतीयाश्रमस्येत्येवमन्यदपीत्यर्थः । आत्मसंस्कारशब्दार्थमाह आत्मसंस्कार इति । आत्मनोऽधर्मस्य नाशो धर्मस्य प्रचयस्ताभ्यां चापवर्गक्षमतेति भावः ।

योगाच्चाध्यात्मविध्युपायैरात्मसंस्कारः कर्त्तव्य इति द्वितीयं सूत्रवाक्यम्-तद्व्याचष्टे योगेति । 'योगात्' इत्यस्यार्थः 'योगशास्त्रप्रतिपाद्यैरिति' । कश्चासावध्यात्मविधिर्यो योगशास्त्रात्प्रतिपत्तव्य इत्याह स पुनरिति । तपः–प्राणायामः–प्रत्याहारो–ध्यानं–धारणेत्येतत्सर्वमेवाध्यात्मविधिशब्देन विवक्षितमित्यर्थः ।

किमर्थमेषोऽध्यात्मविधिरात्मसंस्कारं करोतीत्याह इन्द्रियेति । तपःप्राणायामादिभिरिन्द्रियार्थपरित्यागस्याभ्यासो दृढीक्रियते तेन च रागद्वेषौ प्रहीणौ भवतः प्रहीणरागद्वेषश्चात्माऽपवर्गक्षमो भवतीत्याशयः । सूत्रस्थोपायशब्दार्थमाह उपाय इति । योगाचारपदेन चात्र 'एकाकिता' आहारविशेषः-'एकत्रानवस्थानम्' इत्यादियतिधर्मोक्तं सर्वमभिप्रेतम् । एतदपि सर्वं तत्त्वज्ञानक्रमोत्पादक्रमेणात्मसंस्कारं सम्पाद्यापवर्गं साधयतीत्यर्थः ॥ ४६ ॥

ननु यद्ययमेव तत्त्वज्ञानोत्पादक्रमेणापवर्गोपायः कृतं तर्ह्यान्वी-

(सू०) ज्ञानग्रहणाभ्यासस्तद्विद्यैश्च सह संवादः ॥४७॥

(भा०) तदर्थमिति प्रकृतम् । ज्ञायतेऽनेनेति ज्ञानमात्मविद्याशास्त्रं, तस्य ग्रहणमध्ययनधारणे । अभ्यासः सततक्रियाऽध्ययनश्रवणचिन्तनानि । तद्विद्यैश्च सह संवाद इति प्रज्ञापरिपाकार्थम् । परिपाकस्तु संशयच्छेदनमविज्ञातार्थबोधोऽध्यवसिताभ्यनुज्ञानमिति । समाय वादः—संवादः ॥ ४७ ॥

(ख०) क्षिक्येत्यत आह ज्ञानग्रहणेति सूत्रम् ।

सूत्रार्थमाह तदर्थमितीति । तदर्थमिति पूर्वसूत्रादनुवर्त्तनीयम् । एवं च अपवर्गार्थं पूर्वसूत्रोक्तादन्यदप्यपेक्षितमित्याशयः । सूत्रस्थज्ञानग्रहणाभ्यासपदं व्याचष्टे ज्ञायत इति । ज्ञायतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या ज्ञानपदेनात्र आत्मविद्या आन्विक्षिक्येवाभिप्रेता तस्य-'ग्रहणम्' अध्ययनं धारणं च-तस्य ग्रहणस्य 'अभ्यासः' सतताक्रिया, तत्र प्रयत्न इत्यर्थः । एवं चान्वीक्षिकीशास्त्रस्य अध्ययनं श्रवणं चिन्तनं चापवर्गसाधनमिति । फलितमाह अध्ययनेति । एवं साधनान्तरमुक्त्वाऽपरमाह तद्विद्यैरिति । आन्वीक्षिकीविद्याविचक्षणैः सह शास्त्रविचारोऽपि साधनमपेक्षितम् । उक्तस्य संवादस्य प्रयोजनमाह प्रज्ञेति । 'प्रज्ञा' ज्ञानम्-तस्य 'परिपाकः' एव संवादस्य प्रयोजनमित्यर्थः । प्रज्ञापरिपाक इत्यत्र परिपाकशब्दस्यार्थमाह परिपाकस्त्विति । किं देहाद्यतिरिक्त आत्मोत नेति 'संशय'स्तस्य छेदनं निरासः 'अविज्ञातस्य' विशेषेणाज्ञातस्य 'अर्थस्य' 'बोधः' ज्ञानम्-'अध्यवसितस्य' प्रमाणेन सामान्यतो ज्ञातस्य 'अभ्यनुज्ञानम्' तर्केण परीक्ष्याभ्युपगमनम्-इत्येतत्त्रयमपि प्रज्ञापरिपाकपदेन विवक्षितमुक्तस्य संवादस्य प्रयोजनमिति भावः । संवादशब्दस्य व्युत्पत्तिमाह-समायेति । 'समाय' अनुमत्यर्थः 'वादः' तत्त्वबुभुत्सया कथाप्रवर्त्तनमित्यर्थः ॥४७॥

(भा०) तद्विद्यैश्च सह संवाद इत्यविभक्तार्थं वचनं विभज्यते—

(सू०) तं शिष्यगुरुसब्रह्मचारिविशिष्टश्रेयोऽर्थिभिरनसूयिभिरभ्युपेयात् ॥ ४८ ॥

(भा०) एतन्निगदेनैव नीतार्थमिति ॥ ४८ ॥

(ख०)संवादपदार्थनिरूपणपरं सूत्रमवतारयति तद्विद्यैरिति । 'अविभक्तार्थमिति' अपरिस्फुटार्थमित्यर्थः । विभज्यत इति विशिष्य वर्ण्यत इत्यर्थः ॥

संवादपदार्थं विशिनष्टि तं शिष्येति सूत्रम् । 'सब्रह्मचारी' सहाध्यायी—'विशिष्टः' गुरुशिष्यसहाध्यायिभ्योऽन्यः शास्त्रेणानुशिष्टः—'श्रेयोऽर्थिनः' संवादोत्सुकस्य जिज्ञासोः 'श्रेयः' कल्याणम् 'अर्थयन्ते' अभिलषन्ति ये ते—अथवा श्रेयसि मोक्षलक्षणे श्रद्धावन्त इति । सर्वेषामेतेषां विशेषणम् 'अनसूयिभिरिति' । ये जिज्ञासोरपवर्गप्रयत्नानुष्ठानसम्पत्तावेर्ष्यां न भजन्ते तैरेव शिष्यादिभिः—'तं' संवादम् 'अभ्युपेयात्' कुर्यादित्यर्थः । तदनेन शिष्यादिभिर्वादं कृत्वा तत्त्वनिर्णयः कर्त्तव्य इत्युक्तं भवति ।

वृत्तिकारस्तु तमितिपदं सद्विद्यमिति व्याख्याय—शिष्यादिसाहाय्येन तद्विद्यं जानीयादित्येव सूत्रार्थं वर्णितवान् । तात्पर्यकृतस्तु 'अभ्युपेयात्' इत्येतस्य अभिमुखमुपेत्य जानीयादित्यर्थं वर्णयित्वाप्यग्रे 'गुर्वादिभिर्वादं कृत्वे'त्युक्त्वाऽस्माभिरुक्तमेवार्थमनुमोदयन्त इव प्रतिभान्ति ॥ वृत्तिकृतस्तु व्याख्याने सूत्रे तृतीयान्तपदयोः सम्बन्धस्य दुःखबोधत्वात्प्रकृताननुगुणत्वाच्च—'शिष्यादिभिः संवादं कुर्यादि'त्येवार्थः सम्यक् प्रतिभातीति सुधिय एवात्र प्रमाणम् । भाष्यकारस्तु सूत्रार्थं निगदेनैव 'नीतार्थम्' गतार्थमित्येतावदेवोक्तवान् ॥ ४८ ॥

(भा०) यदिदं मन्येत—"पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहः प्रतिकूलः परस्येति"—

(सू०) प्रतिपक्षहीनमपि वा प्रयोजनार्थमर्थित्वे ॥४९॥

(भा०) तमभ्युपेयादिति वर्तते । परतः प्रज्ञामुपादित्समानस्तत्त्वबुभुत्साप्रकाशनेन स्वपक्षमनवस्थापयन् स्वदर्शनं परिशोधयेदिति । अन्योन्यप्रत्यनीकानि च प्रावादुकानां दर्शनानि ॥ ४९ ॥

(ख०) आक्षेपमवतारयति यदिदमिति । आक्षेपमाह पक्षेति । पक्षस्य परिग्रहः प्रतिपक्षस्य निरास इत्येवंरूप एव 'संवादो'ऽभिप्रेतः–स च 'परस्य' गुरुशिष्यादेः 'प्रतिकूलः' खेदकर एवेत्यनुचित इव प्रतिभातीत्याक्षेपाशयः ।

आक्षेपनिवारणं सूत्रम् प्रतिपक्षेति । 'अर्थित्वे' तत्त्वबुभुत्सायां सत्याम्–'प्रयोजनार्थम्' तत्त्वनिर्णयार्थम् 'प्रतिपक्षहीनम्' प्रतिकूलपक्षहीनं यथा स्यात्तथा अभ्युपेयादित्यर्थः ।

तदर्थं व्याचष्टे तमिति । वर्तत इति पूर्वसूत्रादनुवर्त्तते इत्यर्थः । एवं च प्रतिपक्षहीनमपि वा प्रयोजनार्थमर्थित्वे तमभ्युपेयादित्येवं पूर्णं सूत्रं सम्पन्नमित्यर्थः ।

फलितमुपदेशार्थमाह परत इति । 'परतो' गुर्वादेः प्रज्ञाम् उपादित्समानः–'तत्त्वबुभुत्साप्रकाशनेनात्मनः शरीरादिभ्यो भेदं बुभुत्से' इत्यभिदधानः–'स्वपक्षमनवस्थापयन्' स्वपक्षसाधनहेतूनाग्रहपुरस्सरमनुपन्यस्यन्नेव–'स्वदर्शनं' गुर्वादिकृताद् विचारात्पूर्वपक्षोच्छेदेन सिद्धान्तव्यवस्थापनेन च 'परिशोधयेत्'–अन्योन्याविरुद्धानि च प्रावादुकानां मतान्ययुक्तपरित्यागेन युक्तपरिग्रहेण च परिशोधयेदित्यर्थः॥४९॥

(६) तत्त्वज्ञानपरिपालनप्रकरणम् ।

(भा०) स्वपक्षरागेण चैके न्यायमतिवर्तन्ते । तत्र—

(सू०) तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं जल्पवितण्डे बीजप्ररोहसंरक्षणार्थं कण्टकशाखावरणवत् ॥ ५० ॥

(भा०) अनुत्पन्नतत्त्वज्ञानानामप्रहीणदोषाणां तदर्थं घटमानानामेतदिति ॥ ५० ॥

(ख०) ननु यदि तत्त्वविनिर्णयायोक्तप्रकार एव वादोऽपेक्षितस्तर्हि निष्प्रयोजने जल्पवितण्डे दत्तजलाञ्जली एवेत्यतो जल्पवितण्डाप्रयोजननिरूपकम्प्रकरणमारभ्यते ।

जल्पवितण्डयोः प्रयोजननिरूपकं सूत्रमवतारयति स्वपक्षेति । अनुसूयिभ्यो गुरुशिष्यादिभ्योऽन्ये बहवो वादिनो भवन्ति ये तत्त्वबुभुत्सामात्रेण कथायां न प्रवर्त्तन्तेऽपि तु विजिगीषादिप्रयुक्ता एव सन्तः सद्विचारानियममप्रतिपालयन्तो दुस्तर्कादिकमपि प्रयुञ्जत इत्यर्थः । एवंविधे चावसरे जल्पवितण्डे अपि प्रयोक्तव्ये भवत इत्यर्थः ।

जल्पवितण्डाप्रयोजनमाह—तत्त्वेति सूत्रम् । यथाऽन्यत्रानुपादेयान्यपि कण्टकशाखावरणादीनि क्षेत्ररक्षणार्थमपेक्ष्यन्त एव—तथैवानुचिते अपि जल्पवितण्डे तत्त्वज्ञानसंरक्षणायापेक्ष्येते एवेति सूत्रार्थः ।

सूत्रार्थं सुगममनुक्त्वैव तत्र विशेषमाह—अनुत्पन्नेति । यैरद्यत्वेपि तत्त्वज्ञानं नासादितं ये चाधुना तदासादनाय यतमाना एव वर्त्तन्ते तेषामेव स्वपक्षरक्षार्थं जल्पवितण्डे आश्रयणीये न पुनः परिपक्वतत्त्वज्ञानानामित्याशयः ॥ ५० ॥

(भा०) विद्यानिर्वेदादिभिश्च परेणावज्ञायमानस्य—

(सू०) ताभ्यां विगृह्य कथनम् ॥ ५१ ॥

(भा०) विगृह्येति विजिगीषया, न तत्त्वबुभुत्सयेति । तदेतद्विद्यापालनार्थं न लाभपूजाख्यात्यर्थमिति ॥ ५१ ॥

इति श्रीवात्स्यायनीये न्यायभाष्ये चतुर्थोऽध्यायः

समाप्तः ॥ ४ ॥

(ख०) न केवलं तत्त्वज्ञानार्थं यतमानानामेव जल्पवितण्डाश्रयणमपि त्वन्यस्यापीत्येतत्तात्पर्यकं सूत्रमवतारयति विद्येति । अवज्ञायमानस्य कथनमिति सूत्रेणान्वयः । ताभ्यामिति सूत्रम् ॥ तदर्थमाह विगृह्येतीति। यस्तु 'विद्यया' स्वदर्शनविलसितमिथ्याज्ञानावलेपदुर्विदग्धतया–'निर्वेदेन'. सद्विद्यावैराग्याद्वा कारणान्तरेण वा लाभपूजाख्यात्याद्यभिलषादिना कुहेतुभिः ईश्वराणां पुरतो वेदब्राह्मणपरलोकादिदूषणप्रवृत्तः–तम्प्रति वादी अप्रतिभया समीचीनमुत्तरमपश्यन्–'विगृह्य' विजिगीषया, न पुनः सुहृद्बुद्ध्या, विवादमुद्भाव्य–'ताभ्याम्' जल्पवितण्डाभ्याम्–तत्त्वस्य 'कथनं' कुर्यात् । तत्र प्रयोजनमाह तदेतदिति । मा भूदीश्वराणामतिविभ्रमेण तच्चरितमनुवर्तिनीनां प्रजानां धर्मविप्लव इतीदमेवादृष्टं प्रयोजनं जल्पवितण्डयोः न लाभपूजादि दृष्टमित्याशयः॥५१॥

इति खद्योते चतुर्थाध्याये द्वितीयं स्फुरणम् ।

अथ पञ्चमाध्यायस्याऽऽद्यमाह्निकम् ॥

(१) सत्प्रतिपक्षदेशनाभासप्रकरणम् ।

(भा०) साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानस्य विकल्पा-

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

प्रथमाह्निकम् ।

(ख०)पञ्चमाध्यायस्यास्य विषयसङ्गत्यादावाक्षेपः परैः कृतः । प्रथमाध्याये प्रथमे सूत्रे शास्त्रपदार्थानामुद्देशः—अवशिष्टे तदध्याये तेषां लक्षणम्—द्वितीयमारभ्य चतुर्थाध्यायपर्यन्तम्परीक्षा वृत्ता । अतः पुनर्लक्षणाभिधानस्य नास्त्यवसरः—लक्षणमेव चाध्यायार्थः इति बोधसिद्धावुदयनाचार्याः । अतोऽस्मिन्नध्याये यद्वर्णितं तस्य प्रथम एवाध्यायेऽवसरः समुचित आसीदिति । समाहितश्चायमाक्षेपस्तात्पर्यकृता । यद्यपि जातिनिग्रहस्थानभेदा जातिनिग्रहस्थानसामान्यलक्षणानन्तरं प्रथमेऽध्याये युक्ता लक्षायितुम्-तथाऽप्येषां बहुत्वात् प्रमेयपरीक्षायां विलम्बो मा भूद्—अपेक्षिता चासौ शिष्यैः । संशयादिपरीक्षां तु विना प्रमेयपरीक्षा न शक्यते । तस्मान्मुनिः शिष्यानुरोधेन परीक्षामेव तावद्वर्त्तयाम्बभूव द्वितीयादिषु त्रिष्वध्यायेषु । तदनन्तरमवशिष्टं जातिनिग्रहस्थानविशेषलक्षणमधुना पञ्चमे वर्त्तयति ।

समाधानान्तरं च तत्रैवोक्तम् । चतुर्थाध्यायसमाप्तौ जल्पवितण्डापरीक्षा वृत्ता—तदनन्तरं तदङ्गभूते जातिनिग्रहस्थाने युक्ते एव लक्षयितुमित्यवान्तरसङ्गतिरस्त्येवेति सर्वमवदातम् ॥

चतुर्विंशतिजातयः षोडशवर्गेषु विभक्ताः प्राचीनैः । एतत्षोडशधाविभागानुसार्येवाद्यानि षोडश प्रकरणानीत्यवधेयम् ।

अथ प्रमाणादयः पदार्था उद्दिष्टा लक्षिताः परीक्षिताश्च । तत्किमपरमवशिष्यते यदर्थं पञ्चमोऽध्याय आरभ्यते इत्यत आह साधर्म्ये-

(भा०) ज्जातिबहुत्वमिति संक्षेपेणोक्तम् । तद्विस्तरेण विभज्यते। ताः खल्विमा जातयः स्थापनाहेतौ प्रयुक्ते चतुर्विंशतिः प्रतिषेधहेतवः—

(सू०) साधर्म्यवैधर्म्योत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यप्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तानुत्पत्तिसंशयप्रकरणहेत्वर्थापत्त्यविशेषोपपत्त्युपलब्ध्यनुपलब्धिनित्यानित्यकार्यसमाः ॥ १ ॥

(भा०) साधर्म्येण प्रत्यवस्थानमविशिष्यमाणं स्थापनाहे-

(ख०)ति । प्रथमाध्यायद्वितीयाह्निकस्थाष्टादशसूत्रे यदुक्तं तदतिसंक्षिप्तम् तस्य विस्तरशो निरूपणं कर्त्तव्यमित्येवात्र पुनरारम्भ इत्यर्थः । जातेः सामान्यतः स्वरूपमाह ताः खल्विति । कस्याचित् पक्षस्य स्थापनाहेतौ वादिना प्रयुक्ते यो हेतुः तत्त्वतः प्रतिषेधासमर्थोऽपि प्रतिवादिना प्रतिषेधबुद्ध्या प्रयुज्यते स एव जातिपदार्थ इत्यर्थः । जातीनां संख्यामाह चतुर्विंशतिरिति । जातेः प्रयोगः समर्थितो वार्त्तिककृता। यदा प्रतिवादी वादिना प्रयुक्तं स्थापनाहेतुं साध्विति मन्यते लाभपूजाख्यातिकामस्तु जातिं प्रयुङ्क्ते–'कदाचिदयं जात्युत्तरेणाकुलीकृतो नोत्तरं प्रतिपद्यते उत्तराप्रतिपत्त्या च निगृह्यते ततश्च मे विजय एव स्यात् । जातेरनभिधाने तु मम पराजय एव स्यात् । पराजयाच्च वरमस्तु सन्देहोऽपीति'युक्त एव जातेः प्रयोगः ।

चतुर्विंशतिजातिपरिगणनपरं सूत्रं साधर्म्येति ।

सूत्रं व्याचष्टे साधर्म्येणेति । जातिनाम्नामन्ते समशब्दस्यार्थं विवृणोति अविशिष्यमाणमिति । यः प्रतिषेधहेतुः स्थापनाहेतुतः साध-

(भा०) तुतः साधर्म्यसमः । अविशेषं तत्र तत्रोदाहरिष्यामः । एवं वैधर्म्यसमप्रभृतयोऽपि निर्वक्तव्याः ॥ १ ॥

(ख०) र्म्येण 'अविशिष्यमाणः'–तेन 'साघर्म्यहेतुना' समः सन् 'साधर्म्यसम' इति कथ्यते । कश्चात्राविशेष उभयोर्हेत्वोरित्यपेक्षायामाह अविशेषमिति । प्रत्येकविधजात्युदाहरणे प्रदर्शयिष्यामः किं कुत्र समत्वं स्थापनाप्रतिषेधहेत्वोरित्यर्थः । उक्तमर्थं सर्वेषु जातिभेदेष्वतिदिशति एवमिति ।

अत्र 'सम'शब्दार्थो बहुधा व्याख्यातः । तद्यथा-(१)यद्यपि ममोत्तरं हेतुतो नोत्कृष्टतरं तथापि तेन समीकरिष्यामीतिप्रयोगः 'समः' तादर्थ्यात् तदभिप्रायपूर्वत्वाद्वेत्याचार्यः (वार्तिककारः)–यदूचे 'समार्थः समीकरणार्थः प्रयोगो द्रष्टव्य' इति–एतेन बुद्धिपूर्वको जातिप्रयोगः साम्यापादनायेति सूचितम्भवति । यदि ह्ययं जात्युत्तरेणाकुलीकृतो निःप्रतिभःस्यात्–असद्वा ब्रूयात्–तदा मम निरनुयोज्यानुयोगवदेतस्यापि पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगो वा स्यादिति 'समौ' स्याव । अन्यथा त्वहमेवापकृष्टः स्यामिति बुद्ध्या प्रवृत्तेरिति । (२) भाष्यकारस्तु प्रयोगगतं विशेषहेत्वभावं 'साम्य'माह । यदवोचत्–'साधर्म्येण प्रत्यवस्थानमविशिष्यमाणमिति' । यथाहि त्वदुपन्यस्तं साधर्म्यं तथा मदुक्तमपि–यथेदं वैधर्म्यं तथेदमपि–यथेदं तत्सहचरितमुपलब्धं तथेदमपि–इत्याकारेण जातिवादिनः प्रत्यवस्थानात् तेन प्रत्यवस्थानस्वरूपं सर्वजातिसाधारणं सूचितम् । एतच्च तत्र तत्र वक्ष्यते ॥ (३) अन्ये तु वक्तृधर्मं वचन उपचरन्ति । जातिवादी हि 'समः' साधारणः नोत्कृष्टोऽपकृष्टो वेत्यर्थः । स च साधर्म्याद्युत्तरद्वारैवोन्नीयत इति उत्तरमेव सममपकृष्टमित्यर्थः । तच्चापकृष्टमुत्तरं द्वेधा भवति–दूषणसमर्थमप्यसिद्धम् सिद्धमपि दूषणासमर्थम् ।

(भा०) लक्षणं तु—

(सू०) साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामुपसंहारे तद्धर्मविपर्ययोपपत्तेः साधर्म्यवैधर्म्यसमौ ॥ २ ॥

(भा०) साधर्म्येणोपसंहारे साध्यधर्मविपर्ययोपपत्तेः सा-

(ख०) प्रथममपि कल्पितदूष्यं यत् तच्छलमुक्तम्—अकल्पितदूष्यं तु केवलनिरनुयोज्यानुयोगो वक्ष्यते। शेषं जातिरिति। अनेन सामान्यलक्षणं सूचितं भवति। (४)उदयनाचार्यास्त्वेवम्—यज्जात्युत्तरं परसाधनमिव स्वात्मानमपि व्याहन्तीत्यतः स्वपरसाम्यात् 'सम' मित्युच्यते। तथाच स्वात्मव्याघातकत्वं नाम सर्वसाधारणं दुष्टत्वमूलमस्य सूचितं भवति। एतच्च प्रत्युत्तरसूत्रे वक्ष्यते। एतदेव सर्वसाधारणसामर्थ्यम्। तदुपाधिविशेषाः साधर्म्यादयः। एवं चान्वर्थसंज्ञानिरुक्तिरेवामीषां यद्यपि विशेषलक्षणम्, तथापि कारणादिप्रतिसन्धानाय पृथक्लक्षणारम्भः। ते हि प्रतिसंहिताः प्रतिदूषणाय प्रभवन्ति सदुत्तरापरिस्फूर्त्तौ जातिप्रयोगे चोपयोक्ष्यन्ते—इति ॥ १ ॥

जातिलक्षणसूत्राण्यवतारयति लक्षणं त्विति। साधर्म्यसम-वैधर्म्यसमयोर्जात्योर्लक्षणे आह—साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामिति सूत्रम्। 'उपसंहारे' साध्यस्योपसंहरणे वादिना कृते—'तद्धर्मस्य' साध्यरूपधर्मस्य यो 'विपर्ययः' व्यतिरेकः—तस्य 'साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां' केवलाभ्यां व्याप्त्यनपेक्षाभ्यां यदुपपादनं—ततो हेतोः साधर्म्यवैधर्म्यसमौ उच्येते। तदयमर्थः। वादिनाऽन्वयेन व्यतिरेकेण वा साध्ये साधिते प्रतिवादिनः साधर्म्यमात्रप्रवृत्तहेतुना व्याप्त्यनपेक्षेण तदभावापादनं 'साधर्म्यसमः'—वैधर्म्यमात्रप्रवृत्तहेतुना तदभावापादनं 'वैधर्म्यसमः' इति ॥

सूत्रार्थव्याचक्षाणः सम्पूर्णं साधर्म्यसमलक्षणमाह साधर्म्येणेति।

(भा०) धर्म्येणैव प्रत्यवस्थानमविशिष्यमाणं स्थापनाहेतुतः साधर्म्यसमः प्रतिषेधः । निदर्शनं-'क्रियावानात्मा द्रव्यस्य क्रियाहेतुगुणयोगात् । द्रव्यं लोष्टः क्रियाहेतुगुणयुक्तः क्रियावान्, तथा चात्मा, तस्मात्क्रियावानिति' । एवमुपसंहृते परः साधर्म्येणैव प्रत्यवतिष्ठते–'निष्क्रिय आत्मा विभुनो द्रव्यस्य निष्क्रियत्वाद् । विभु चाकाशं निष्क्रियं च, तथा चात्मा, तस्मान्निष्क्रिय इति' । न चास्ति

(ख०) साध्यधर्मविपर्ययोपपत्तेरिति । 'साध्यधर्मस्य विपर्ययः' तस्य 'उपपत्तिः' तदर्थम्–साध्यधर्मविपर्ययोपपत्त्यर्थमिति यावत् । तादर्थ्ये षष्ठ्यर्थः । प्रतिषेध इति पुल्लिङ्गपदप्रयोगः 'सम' इति पुंल्लिङ्गरूपोपपत्त्यर्थम् । बहुषु ग्रन्थेषु 'साधर्म्यसमा' 'वैधर्म्यसमा' इति स्त्रीलिङ्गरूपेमव दृश्यते तत्र जातिरित्येव लक्ष्यपदं ग्राह्यम् । अत्र चतस्रो जातयो भवन्ति (१) साधर्म्येणोपसंहारे साधर्म्येण प्रत्यवस्थानम् (२) साधर्म्येणोपसंहारे वैधर्म्येण प्रत्यवस्थानम् (३)वैधर्म्येणोपसंहारे वैधर्म्येण प्रत्यवस्थानम् (४)वैधर्म्येणोपसंहारे साधर्म्येण प्रत्यवस्थानमिति ॥

साधर्म्यसमस्योदाहरणमाह निदर्शनमिति ।। साधर्म्येणोपसंहारं प्रदर्शयति क्रियावानित्यारभ्य तस्मात् क्रियावानित्यन्तेन । वादिकृतः उपसंहारः क्रियाहेतुगुणयुक्तस्वरूपेण साधर्म्येण कृतः । अस्ति खल्वात्मनः क्रियाहेतुर्गुणः प्रयत्नोऽदृष्टं वा लोष्टस्यापि क्रियाहेतुर्गुणः स्पर्शवद्वेगद्द्रव्यसंयोग इति । एवं साधर्म्येणोपसंहारे वादिना कृते प्रतिवादिनः साधर्म्येणैव प्रत्यवस्थानं प्रदर्शयति निष्क्रिय आत्मेत्यारभ्य तस्मान्निष्क्रिय इत्यन्तेन । एतदपि साधर्म्येणैवं विभुत्वरूपेण । उक्तोपसंहारप्रत्यवस्थानयोराविशिष्यमाणत्वं प्रदर्शयति न चास्तीति । उपसंहारे प्रत्यवस्थाने व्याप्त्यनुगमादिः कोपि विशेषो नास्ति येन एक

विशेषहेतुः-क्रियावत्साधर्म्यात् क्रियावता भवितव्यं न पुनरक्रियसाधर्म्याद् निष्क्रियेणेति । विशेषहेत्वभावात्साधर्म्यसमः प्रतिषेधो भवति ।

अथ वैधर्म्यसमः । 'क्रियाहेतुगुणयुक्तो लोष्टः परिच्छिन्नो दृष्टः । न च तथाऽऽत्मा । तस्मान्न लोष्टवत् क्रियावानिति' । न चास्ति विशेषहेतुः-क्रियावत्साधर्म्यात् क्रियावता भवितव्यं न पुनः क्रियावद्वैधर्म्यादक्रियेणेति । विशेषहेत्वभावाद्वैधर्म्यसमः ।

(ख०) एव प्रमाणीक्रियेत नान्य इत्यर्थः । एतदेव स्पष्टयति क्रियावदिति। यथा क्रियावता लोष्टेन साधर्म्यात् क्रियावानात्मा साध्यते तथैव निष्क्रियोऽपि साध्यते—न चात्र साधनद्वयस्य युक्तायुक्तत्वे कश्चिद्विशेष इत्यर्थः। क्रियावतेति निष्क्रियेणेति चात्मनेति शेषः । उपसंहरति विशेषेति । एकस्यान्यापेक्षया युक्ततरत्वेऽयुक्ततरत्वे वा यस्माद्विशेषः कश्चिन्नोपलभ्यते तस्मादयं साधर्म्यसमदृष्टान्तो भवतीत्यर्थः । अत्र साधर्म्येणोपसंहारे साधर्म्येणैव प्रत्यवस्थानम् । अत्रोदाहरणे वार्त्तिककारस्यारुचिः—यस्मादत्र स्थापनमेवासत् उत्तरं तु सदेव—एवमप्युक्तिदोषेणास्य जातित्वमित्याचार्याः ॥

वैधर्म्यसमस्योदाहरणमाह अथेति । अत्रापि 'उपसंहारः' स्थापना पूर्ववदेव, केवलं प्रत्यवस्थाने भेदः-तं दर्शयति क्रियाहेत्विति । पूर्वस्मिन् प्रत्यवस्थाने आकाशेन सह निष्क्रियत्वरूपसाधर्म्येणात्मनो निष्क्रियत्वं साधितमत्र तु परिच्छिन्नेन लोष्टेन सहापरिच्छिन्नत्वरूपवैधर्म्येणैव निष्क्रियत्वं साधितमिति भवत्ययं वैधर्म्यसमः प्रतिषेध इत्यर्थः । अत्रापि विशेषहेत्वभावं दर्शयति न चास्तीति । क्रियावता साधर्म्याद् यथाऽऽत्मनः क्रियावत्त्वं सिध्यति तथैव क्रियावता वैधर्म्येण निष्क्रियत्वमपीत्यर्थः ॥ उपसंहरति विशेषेति । अत्र साधर्म्येणोपसंहारे

(भा०) वैधर्म्येण चोपसंहारे—निष्क्रिय आत्मा विभुत्वात्, क्रियावद्द्रव्यमविभु दृष्टं यथा लोष्टो—न च तथाऽऽत्मा—तस्मान्निष्क्रिय' इति। वैधर्म्येण प्रत्यवस्थानम्—'निष्क्रियं द्रव्यमाकाशं क्रियाहेतुगुणरहितं दृष्टम्—न तथाऽऽत्मा—तस्मान्न निष्क्रिय' इति। न चास्ति विशेषहेतुः—क्रियावद्वैधर्म्यान्निष्क्रियेण भवितव्यं न पुनरक्रियवैधर्म्यात् क्रियावतेति। विशेषहेत्वभावाद्वैधर्म्यसमः।

अथ साधर्म्यसमः—'क्रियावान् लोष्टः क्रियाहेतुगुणयुक्तो दृष्टः—तथा चाऽऽत्मा—तस्मात् क्रियावानिति'। न चास्ति विशेषहेतुः—क्रियावद्वैधर्म्यान्निष्क्रियो न पुनः क्रियावत्साधर्म्यात् क्रियावानिति। विशेषहेत्वभावात्साधर्म्यसमः॥ २॥

(सू०) वैधर्म्येण प्रत्यवस्थानम् ॥

वैधर्म्येणोपसंहारे वैधर्म्येण प्रत्यवस्थानम् द्वितीयं वैधर्म्यसममुदाहरति वैधर्म्येणेति। आत्मा विभुः लोष्टः परिच्छिन्नोऽविभुः—तस्माल्लोष्टवत् क्रियावान्न भवत्यात्मेति प्रत्यवस्थानस्वरूपम्। अत्र वैधर्म्येणैव प्रत्यवस्थानम्। आकाशं क्रियाहेतुगुणरहितं निष्क्रियम्—आत्मा तु क्रियाहेतुसहितोऽतो न निष्क्रिय इति। विशेषहेत्वभावं दर्शयति न चेति। उपसंहरति विशेषेति॥

वैधर्म्येणोपसंहारे साधर्म्येण प्रत्यवस्थानरूपं तृतीयसाधर्म्यसममुदाहरति अथ साधर्म्यसम इति। लोष्टः क्रियाहेतुगुणयुक्तोऽथ च क्रियावान्—आत्मा च क्रियाहेतुगुणयुक्तोऽतोऽयमपि क्रियावानिति प्रत्यवस्थानं साधर्म्येण। अत्र चोपसंहारो वैधर्म्येण पूर्ववत्—आत्मा विभुः लोष्टो न विभुस्तस्मात् लोष्टवत् क्रियावान् न भवत्यात्मेति। विशेषहेत्वभावं दर्शयति न चास्तीति। उपसंहरति विशेषेति॥ इमे साधर्म्यसमवैधर्म्यसमे जाती प्रत्येकं त्रिधा।

(भा०) अनयोरुत्तरम्—

(सू०) गोत्वाद्गोसिद्धिवत्तत्सिद्धिः ॥ ३ ॥

(भा०) साधर्म्यमात्रेण वैधर्म्यमात्रेण च साध्यसाधने प्रतिज्ञायमाने स्यादव्यवस्था । सा तु धर्मविशेषे नोपपद्यते। गोसाधर्म्याद् गोत्वाज्जातिविशेषाद्गौः सिध्यति.। न तु साक्षादि-

---

(ख०)सद्विषये—असद्विषये—असदुक्तिके च । तत्राद्योदाहरणम्—अनित्यः शब्द उत्पत्तिधर्मकत्वात् उत्पत्तिधर्मकं कुम्भाद्यनित्यं दृष्टमित्युपसंहारे प्रत्यवस्थानम्—यद्यनित्यघटसाधर्म्यादनित्यः शब्दस्तर्हि नित्येनाप्याकाशेन साधर्म्यममूर्त्तत्वमस्तीति नित्योऽपि प्राप्त इति । द्वितीयोदाहरणं तु—नित्यः शब्दः स्पर्शशून्यत्वात् आकाशवदित्युपसंहारे-नैतदेवम् —अस्ति ह्यनित्येनापि साधर्म्यं प्रमेयत्वम् ततः किन्नानित्यो घटवदिति। तृतीयोदाहरणं क्रियावानात्मेत्यादि भाष्ये ॥ अत्र यत् प्रत्यवस्थानं तत् सदेवोत्तरं किन्तूक्तिदोषेणैव जातिरिति बोधसिद्धावुदयनाचार्याः ॥२॥

अथ प्रकरणसमहेत्वाभासोद्भावनवदुक्ते प्रत्यवस्थाने सम्यगुत्तरे एव कस्मान्न भवत इत्यतोऽनयोरसम्यक्त्वप्रदर्शकं सूत्रमवतारयति अनयोरिति।

साधर्म्यसमवैधर्म्यसमयोरसदुत्तरत्वे हेतुमाह गोत्वादिति सूत्रम् ॥

सूत्रं व्याचष्टे साधर्म्यमात्रेणेति । भवेदेवं यद्यन्वयव्यतिरेकमात्राद् हेतोर्गमकत्वं स्यात् ततो हि विशेषग्रहणाभावाद् प्रकरणसमत्वमुक्तयोरुत्तरयोर्भवेत् । नत्वेवं भवति—स्वाभाविकसम्बन्धभाज एव गमकत्वात् । स एव सम्बन्धो विशेषः—तस्य सत्त्वान्न प्रकरणसम इत्याशयः । धर्मविशेष इति । स्वाभाविकसम्बन्धे व्याप्ताविति यावत् । स्वाभाविकप्रतिबन्धेन सिद्धिमुदाहरति गोसाधर्म्यादिति । गोत्वादेव हि गौरयमिति सिध्यति—तच्च स्वाभाविकप्रतिबन्धादेव । गोसिद्धिरिति । गो-

(भा०)सम्बन्धात् । अश्वादिवैधर्म्याद्गोत्वादेव च गौः सिध्यति; न गुणादिभेदात् ।

तच्चैतत् कृतव्याख्यानमवयवप्रकरणे । प्रमाणानामभि-

(ख०)व्यवहारासिद्धिरित्यर्थः । स्वाभाविकप्रतिबन्धाभावेऽसिद्धिमुदाहरति न तु सास्नादीति । सास्नादिमत्त्वस्यास्त्येव स्वाभाविकप्रतिबन्धो गोत्वेनात इत्युक्तिर्भाष्यकारस्यासम्बद्धेव प्रतिभाति । तदर्थमेव हि तात्पर्यकारः सास्नादीतिपदमतद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहित्वेन वर्णयामास—तेन सास्ना आदिर्येषां ते सास्नादयः सास्नातिरिक्ता गोत्वव्यभिचारिणः शृङ्गादयो गृह्यन्ते । एवं च शृङ्गादिसत्त्वेन नैव गोत्वसिद्धिरित्यर्थः पर्यवसितः । साधर्म्येण स्वभावप्रतिबन्धात्सिद्धिमुदाहृत्य वैधर्म्येण स्वभावप्रतिबन्धात्सिद्धिमुदाहरति अश्वादीति । यदाऽश्वादिवैधर्म्यात् गोः सिध्यति तदा गोत्वमेव तद्वैधर्म्यम्—गोत्वरूपादेव अश्वादिवैधर्म्यात् गोसिद्धिः—तत्रापि कारणम् यद् अश्वादिवैधर्म्येष्वनेकेषु गोत्वमेव गवा स्वभावप्रतिबद्धमिति । न तु गवाश्वयोर्गुणादिभेदरूपवैधर्म्याद् गोसिद्धिरित्याह न गुणादीति । तथा च वार्त्तिकम्—यदन्वयव्यतिरेकि साधर्म्यं तस्माद् धर्मव्यवस्था—गोत्वं च तथा—तस्माद् गोत्वादेव गौः सिध्यतीति । एवं च यदुक्तं—नास्ति विशेष इति—तन्न युक्तम्—अन्वयव्यतिरेकरूपस्यैव विशेषस्य सर्वत्र सदनुमाने सत्त्वादित्याशयः । यत्र च वादिना स्वकीयस्थापनायामीदृशो विशेषः प्रदर्शयितुं शक्यते तत्र जातेरसदुत्तरं सुस्थिरमितरथा तु न तथेति ध्येयम् । उक्तेऽर्थे पूर्वोक्तं स्मारयति तच्चैदिति । अवयवप्रकरण इति । अनुमानावयवनिरूपणप्रकरणे प्रथमाध्यायप्रथमाह्निकस्थोनचत्वारिंशसूत्रभाष्य इत्यर्थः । 'अवयवसमुदाये च वाक्ये सम्भूयेतरेतराभिसम्बन्धात् प्रमाणान्यर्थं साधयन्तीति' तत्रस्थं वाक्यम् । तेन च सदनुमानेन भवत्येवार्थसिद्धिरिति सदसतोः साधनयोर्नास्ति कश्चिद् वि-

(भा०)सम्बन्धाच्चैकार्थकारित्वं समानं वाक्ये इति । हेत्वाभासाश्रया खल्वियमव्यवस्थेति ॥ ३ ॥

(२) साध्यदृष्टान्तधर्मविकल्पप्रभवोत्कर्षसमादिजातिषट्कप्रकरणम् ।

(सू०) साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादुभयसाध्यत्वाच्चोत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यसमाः ॥ ४ ॥

(ख०)शेष इति ।रिक्तं वचः । कुत्र तर्हि जातेः प्रयोगः सफल इत्यत आह हेत्वाभासाश्रया इति । जात्युद्भावनेन या 'अव्यवस्था' सन्देहोद्भावनं चिकीर्षिता तस्या अवकाशोऽसत्स्वेव साधनेषु (हेत्वाभासेषु) भवति, न पुनः सत्साधनेष्वित्यर्थः ॥ ३ ॥

उत्कर्षसमः—अपकर्षसमः—वर्ण्यसमः—अवर्ण्यसमः—विकल्पसमः-साध्यसम इति षण्णां जातीनां लक्षणमाह साध्येति सूत्रम् । अविद्यमानधर्मारोपः 'उत्कर्षः'—विद्यमानधर्मापचयः 'अपकर्षः'—साध्यः 'वर्ण्यः,—असाध्यः 'अवर्ण्यः' -विशेषः 'विकल्पः'—एतेषां धर्माणामुद्भावनार्थाः प्रयोगा यथाक्रममुत्कर्षसमाद्या जातयः । साध्यतेऽस्मिन्निति व्युत्पत्त्या साध्यपदेनात्र पक्षो विवक्षितः । 'साध्यदृष्टान्तयोः' पक्षदृष्टान्तयोः 'धर्मविकल्पात्' धर्मस्य वैचित्र्यात् अन्यथाभावात् सदसत्त्वादिना, उत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसमाः पञ्च जातयः—'उभयसाध्यत्वाच्च' साध्यसमा षष्ठा जातिरित्यर्थः । एवं च (१) दृष्टान्ते दृष्टस्य पक्षेऽनिष्ठस्य धर्मस्य साध्येन सहापादनमुत्कर्षसमः (२)दृष्टान्तविद्यमानधर्माभावापादनमपकर्षसमः-(३)दृष्टान्तसादृश्यमात्रेण दृष्टान्ते साध्याभावापादनमवर्ण्यसमः (५)पक्षदृष्टान्तयोर्धर्मान्तरेण वैसादृश्यात् साध्यसाधनमसाध्यसाधनं वा विकल्पसमः (६)दृष्टान्ते दृष्टस्यापि साध्यत्वापादनं साध्यसम इति षड् जातयः ।

सूत्रं व्याचक्षाणः षण्णां जातीनां प्रत्येकं लक्षणमुपवर्णयितुम्प्रथममुत्क-

(भा०) दृष्टान्तधर्मं साध्ये समासजतः उत्कर्षसमः । 'यदि क्रियाहेतुगुणयोगाल्लोष्टवत् क्रियावानात्मा लोष्टवदेव स्पर्शवानपि प्राप्नोति । अथ न स्पर्शवान् लोष्टवत् क्रियावानपि न प्राप्नोति । विपर्यये वा विशेषो वक्तव्य' इति ।

साध्ये धर्माभावं दृष्टान्तात् प्रसजतोऽपकर्षसमः । 'लोष्टः खलु क्रियावानविभुर्दृष्टः—काममात्माऽपि क्रियावानविभुरस्तु । विपर्यये वा विशेषो वक्तव्य' इति ।

ख्यापनीयो वर्ण्यो विपर्ययादवर्ण्यः । तावेतौ साध्यदृष्टान्तधर्मौ विपर्यस्यतो वर्ण्यावर्ण्यसमौ भवतः ।

(ख०)र्षसमस्य लक्षणं विवृणोति दृष्टान्तेति। यत्र जातौ साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मवैचित्र्यात् साध्येऽविद्यमान एव दृष्टान्तधर्मस्तत्राध्यारोप्यते स 'उत्कर्षसम' इति फलितं लक्षणम् । उदाहरणमाह यदीति । अत्र दृष्टान्तस्य लोष्टस्य धर्मः स्पर्शवत्त्वं पक्षे आत्मनि अविद्यमानमपि तत्रारोप्यते ।

अपकर्षसमस्य लक्षणमाह साध्ये धर्माभावमिति । यत्र जातौ 'दृष्टान्तात्' दृष्टान्तबलात् साध्ये विद्यमानोऽपि धर्मोऽपकृष्यते स 'अपकर्षसमः' । उदाहरणमाह लोष्ट इति । अत्र दृष्टान्ते लोष्टे विभुत्वस्याभाव इत्यस्मात्कारणादात्मनि विद्यमानोऽपि विभुत्वधर्मस्तस्मादपकृष्यते ।

वर्ण्यावर्ण्यसमयोर्लक्षणमाह ख्यापनीय इति। 'वर्ण्यः' ख्यापनीयः साध्यः सन्दिग्ध इति यावत् । अवर्ण्यः सिद्धः असन्दिग्धो निश्चित इति यावत् । यत्र जात्योरेतौ धर्मौ विपर्यस्तौ क्रियेते—पक्षधर्मो दृष्टान्ते दृष्टान्तधर्मश्च पक्षे आरोप्यते—तौ वर्ण्यावर्ण्यसमाविति लक्षणम् । 'साध्यः' पक्षः—तस्य 'धर्मः' सन्दिग्धसाध्यधर्मत्वम् । दृष्टान्तस्तु निश्चितसाध्यधर्मः । एवं सन्दिग्धसाध्यधर्मत्वरूपस्य धर्मस्य पक्षे 'विक-

(भा०)साधनधर्मयुक्ते दृष्टान्ते धर्मान्तराद्विकल्पात्साध्यधर्मविकल्पं प्रसजतो विकल्पसमः । 'क्रियाहेतुगुणयुक्तं किञ्चिद् गुरु-यथा लोष्टः । किंचिल्लघु-यथा वायुः । एवं क्रियाहेतुगुण-

---

(ख०)ल्पात्' सत्त्वात् यदाऽयं धर्मः सान्दिग्धसाध्यधर्मत्वं (वर्ण्यत्वम्) दृष्टान्ते आरोप्यते स भवति 'वर्ण्यसम' इति। अवर्ण्यसमे तु दृष्टान्ते यो धर्मः निश्चितसाध्यत्वरूपः (अवर्ण्यत्वम्) स एव पक्षे (सन्दिग्धसाध्यत्वे) आरोप्यते ॥ अनयोरुदाहरणं यथा—कस्मिंश्चिदनुमाने वादिनोपन्यस्ते प्रतिवाद्याह यो दृष्टान्तो भवतोपन्यस्यते तेन पक्षसमानधार्मिणा भावितव्यम्—पक्षश्च सान्दिग्धसाध्यवानतो दृष्टान्तेनापि तथैव भवितव्यम् (इत्यवर्ण्यसमः)—अथवा दृष्टान्तो निश्चितसाध्यवानतः पक्षेणापि निश्चितसाध्यवतैव भावितव्यम् (इति वर्ण्यसमः) इति ॥ साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मवैचित्र्यात्स्वरूपेण साध्यसाधनत्वप्रसञ्जनेन वर्ण्यावर्ण्यसमाविति तात्पर्यकृतः ॥ अत्र वर्ण्यसमाजातिर्विरुद्धदेशनाभासाऽसाधारणादेशनाभासा वा अवर्ण्यसमा त्वसिद्धदेशानाभासेत्युदयनाचार्याः ॥

विकल्पसमलक्षणमाह साधनधर्मयुक्त इति । सदनुमाने सद्धेतौ यो धर्मः स एव दृष्टान्तेऽपि-अयमेव 'साधनधर्मः' इत्युच्यते—तेन युक्ते दृष्टान्ते वर्त्तमानस्य कस्याचिद् 'धर्मान्तरस्य विकल्पात्' साध्यव्यभिचारदर्शनेन यदि तद्दृष्टान्तसादृश्याद् 'साध्यविकल्पं' प्रकृतसाध्यं प्रति व्यभिचारः प्रसज्यते तदा भवति विकल्पसमा जातिरित्यर्थः । अत्र विकल्पशब्दो व्यभिचारपर्यायः व्यभिचारोऽपि हेतोर्धर्मान्तरं प्रति—धर्मान्तरस्य वा साध्यं प्रति—धर्मान्तरस्य वा धर्मान्तरम्प्रतीति ॥

उदाहरणमाह क्रियाहेत्विति । क्रियावानात्मा क्रियाहेतुगुणयुक्तत्वाद् यथा लोष्टः इति वादिनाऽनुमाने प्रयुक्ते प्रतिवाद्याह-दृष्टान्ते लोष्टे 'धर्मान्तरं' गुरुत्वं वर्त्तते अस्य च गुरुत्वस्य क्रियाहेतुगुणयुक्तत्व-

(भा०) युक्तं किञ्चित्क्रियावत्स्यात्–यथा लोष्टः । किञ्चिदक्रियं–यथाऽऽत्मा । विशेषो वा वाच्य इति ।

हेत्वाद्यवयवसामर्थ्ययोगी धर्मः साध्यः । तं दृष्टान्ते प्रसजतः साध्यसमः । 'यदि यथा लोष्टस्तथाऽऽत्मा प्राप्तस्तर्हि यथाऽऽत्मा तथा लोष्ट इति । साध्यश्चायमात्मा क्रियावानिति कामं लोष्टोऽपि साध्यः । अथ नैवम्, न तर्हि यथा लोष्टः तथाऽऽत्मा' ॥ ४ ॥

(ख०) रूपेण हेतुना क्रियावत्त्वरूपेण साध्येन व्यभिचारो दृश्यते 'वायौ'-यस्माद् वायुः क्रियावानपि तु लघुर्न गुरुः–एवमेव लोष्टगतधर्मस्य क्रियाहेतुगुणयुक्तत्वस्यापि व्यभिचार आत्मनि भवेदिति । इयमेव विकल्पसमा जातिरित्यर्थः । इयं चानैकान्तिकत्वदेशनाभासेत्युदयनाचार्याः ॥

साध्यसमलक्षणमाह हेत्वादीति । साध्यसाधनधर्मयोस्तुल्यतया प्रत्यवस्थानं 'साध्यसमा' जातिरिति लक्षणमिति वार्त्तिके । पक्षदृष्टान्तादेः प्रकृतसाध्यतुल्यतापादानं साध्यसमेति वृत्तिकृतः । अत्र साध्यस्वरूपमाह 'हेत्वाद्यवयवसामर्थ्ययोगी धर्म' इति । यस्मिन् धर्मणि हेतुपक्षदृष्टान्तादेः साधनशक्तिः सम्यग् व्यापृता भवति स एव साध्य इत्यर्थः ॥ पक्षहेतुदृष्टान्ता हि प्रमाणान्तरसिद्धा एवानुमानाङ्गम्–नासिद्धाः, न च तेनैवानुमानेन सिद्धाः । सिषाधयिषितस्तु पक्षेऽसिद्धस्तेनैवानुमानेन सेत्स्यति–तत्र सिषाधयिषितवत् सिद्धस्याप्यनुमेयत्वं–तस्माच्चानुमानप्रयोगप्रसञ्जनं साध्यसमेति भावः ॥ उदाहरणमाह यदि यथेति । लोष्टसादृश्येन यद्यात्मा क्रियावान् साध्यते–यस्माल्लोष्टः क्रियावान् तस्मादात्मापि तथेति–तर्हि यथाऽऽत्मनि क्रियावत्त्वं सन्दिग्धमथं च साध्यमेवं लोष्टेऽपि तत्तथैवेति–अन्यथा लोष्टात्मनोरसादृश्यप्रसङ्ग

(भा०) एतेषामुत्तरम्—

(सू०) किञ्चित्साधर्म्यादुपसंहारसिद्धेर्वैधर्म्यादप्रतिषेधः ॥ ५ ॥

(भा०) अलभ्यः सिद्धस्य निह्नवः । सिद्धं च किञ्चित्साधर्म्यादुपमानं यथा गौस्तथा गवय इति । तत्र न लभ्यो गोगवययोर्धर्मविकल्पश्चोदयितुम् । एवं साधके धर्मे दृष्टान्तादि-

---

(ख०)इति साध्यसमोदाहरणम् ॥ साध्यविकल्पत्वासिद्धिदेशनाभासेयं जातिरित्युदयनाचार्याः ॥ ४ ॥

उक्तानां षण्णां जातीनामुत्तरप्रदर्शनसूत्रमवतारयति एतेषामिति ।

उत्कर्षसमादिजातिषट्कस्योत्तरप्रकारं प्रदर्शयति किञ्चिदिति सूत्रम् । 'किञ्चित्साधर्म्यात्' साधर्म्यविशेषात् व्याप्तिसहितादेव 'उपसंहारसिद्धेः' सिद्धिर्यस्माद् भवति—तस्मात्—'वैधर्म्यात्' एतद्विपरीतात् व्याप्तिनिरपेक्षात् साधर्म्यमात्रात् भवता जातिवादिना कृतः प्रतिषेधो न युक्त इत्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह अलभ्य इति । यत् यादृशं लोके सिद्धं तत्तथैवाभ्युपगन्तव्यमित्यर्थः । प्रकृते किमतेनेत्यत आह सिद्धमिति । यदा यदा दृष्टान्त उपन्यस्यते तदा तदा यत्किञ्चित्सादृश्यमादायैव न त्वत्यन्तसादृश्यमादाय—तत्र दृष्टान्तो यथा गौस्तथा गवय इति । अत्रात्यन्तसादृश्यं न विवक्ष्यते । तथाच वार्त्तिकम्—यथा गौस्तथा गवय इत्युक्ते न गोधर्माः सर्व एव गवये न गवयधर्माः सर्व एव गवीति प्राप्नोति । तथा चात्रैवं पर्यनुयोगो न युज्यते यत् यदि गोसदृशो गवयस्तर्हि सास्नादिकमपि गवये कस्मान्न भवतीत्याह न लभ्य इति । उक्तं दृष्टान्तं दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । यदा वयं लोष्टमात्मनः क्रियावत्त्वसाधने दृष्टान्तमुपन्यस्यामस्तदा न ब्रूमो वयम् 'यावन्तो लोष्टधर्मास्ते सर्वे

(भा०)सामर्थ्ययुक्ते न लभ्यः साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पाद्वैधर्म्यात्प्रतिषेधो वक्तुमिति ॥ ५ ॥

(सू०) साध्यातिदेशाच्च दृष्टान्तोपपत्तेः ॥ ६ ॥

(भा०) यत्र लौकिकपरीक्षकाणां बुद्धिसाम्यं तेनाविपरीतोऽर्थोऽतिदिश्यते प्रज्ञापनार्थम् । एवं साध्यातिदेशाद् दृष्टान्ते उपपद्यमाने साध्यत्वमनुपपन्नमिति ॥ ६ ॥

(ख०)आत्मनि संभवन्तीति' किन्तु यो यस्य धर्मिणः साध्यधर्मेण स्वाभाविकसम्बद्धः साधको धर्म उपपन्नो भवति स धर्मस्तस्य साध्यधर्मस्य साधनं तत्र साध्यधर्मिण्युपसंह्रियते उपनयपदेनेत्यर्थः । एवंसति तद्विपरीतोऽस्वभावप्रतिबद्धोऽपि दृष्टान्तधर्मस्त्वत्र न भवतीति पर्यनुयोगस्तन्मूलकश्च प्रतिषेधः कर्त्तुं न युज्यत इत्यर्थः ॥ ५ ॥

षण्णां जातीनाम्प्रत्याख्यानमुक्त्वा वर्ण्यावर्ण्यसाध्यसमानामपरमपि प्रत्याख्यानमाह साध्यातिदेशादिति सूत्रम् । साध्यातिदेशाभ्युपगमात् दृष्टान्तस्य 'उपपत्तिः' अभ्युपगमो यस्मात् तस्मात् न प्रतिषेधोपपत्तिरिति—अथवा दृष्टान्तस्य 'उपपत्तेः' सिद्धेः साध्यातिदेशो यस्तस्मात् प्रतिषेधानुपपत्तिरित्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह यत्रेति । यत्रार्थे यस्य साध्यधर्मस्यास्तित्वं निश्चितं सकलपरीक्षकसम्मतं स एवार्थो दृष्टान्तत्वेनाभ्युपगम्यते । साध्यस्त्वनिश्चितरूपः । अतो यत्किञ्चित्साध्यधर्म एवातिदिश्यते दृष्टान्ते न तु सर्वे साध्यगता धर्माः । उपसंहरति साध्यत्वमिति । दृष्टान्तस्य निश्चितधर्मत्वम् साध्यस्य च सन्दिग्धत्वमत एव दृष्टान्तस्य साध्यसमत्वापादनं सर्वथाऽनुपपन्नमित्यर्थः । अनेनैव पक्षादेरपि साध्यसमत्वं प्रत्युक्तं वेदितव्यम् ॥ ६ ॥

(३) प्राप्त्यप्राप्तियुगनद्धवाहिविकल्पोपक्रमजातिद्वयप्रकरणम् ।

(सू०) प्राप्य साध्यमप्राप्य वा हेतोः प्राप्त्याऽविशिष्टत्वादप्राप्त्याऽसाधकत्वाच्च प्राप्त्यप्राप्तिसमौ ॥ ७ ॥

(भा०) हेतुः प्राप्य वा साध्यं साधयेदप्राप्य वा ? न तावत्प्राप्य—प्राप्त्यामविशिष्टत्वादसाधकः । द्वयोर्विद्यमानयोः प्राप्तौ सत्यां किं कस्य साधकं साध्यं वा ।

अप्राप्य साधकं न भवति—नाप्राप्तः प्रदीपः प्रकाशय-

(ख०)प्राप्तिसमाप्राप्तिसमजातिद्वयलक्षणमाह प्राप्येति सूत्रम् । हेतोरिति—साधकत्वमिति शेषः ॥

सूत्रार्थं विवृण्वन् हेतोः साधकत्वे विकल्पयति हेतुरिति । यदा हेतुः साध्यं साधयति तदा तत् प्राप्नोति न वेत्यर्थः । तत्राद्यं दूषयति न तावदिति । हेतुः साध्यं प्राप्य साधयतीति न युज्यते—कुत इत्यत आह प्राप्त्येति । यदि हेतुः साध्यं प्राप्नोति तर्हि हेतुः साध्यादविशिष्टः—यथा हेतुः सन् तथैव साध्यमपि सत् , असतः प्राप्त्यसम्भवात् । तेन किमित्यत आह असाधक इति । एतदेव स्पष्टयति द्वयोरिति । यदि यथा हेतुः सन् तथैव साध्यमपि सदेव तर्हि सत् साधनं नैवापेक्षते—असदेव हि साधनीयं न सदेवेति प्राप्तिपक्षे साध्यत्वादेव हीयते साध्यमित्यर्थः । अपि च येन यस्य प्राप्तिस्तेन तस्यैक्यमेव—यथा गङ्गा सागरं प्राप्ता सागरेणाभिन्ना तद्वदेवाभिन्ने चेत्साध्यसाधने, नास्ति साध्यसाधनभावस्तस्य भेदाधिष्ठानत्वादित्यपि द्रष्टव्यम् ॥

एवं प्राप्तिपक्षेण प्राप्तिसमां जातिं वर्णयित्वाऽप्राप्तिपक्षेणाप्राप्तिसमां निरूपयितुमाह अप्राप्येति । अप्राप्यैव साध्यं हेतुः साधयतीति त्वत्सम्मतमेवेत्यर्थः । असंभवं दर्शयितुं दृष्टान्तमाह न प्राप्त इति । प्रदीपो यदाऽर्थं प्रकाशयति तदा तं प्राप्यैव नान्यथेत्यर्थः ॥

(भा०)तीति । प्राप्त्या प्रत्यवस्थानं प्राप्तिसमः । अप्राप्त्या प्रत्यवस्थानमप्राप्तिसमः ॥ ७ ॥

(भा०) अनयोरुत्तरम्—

(सू०) घटादिनिष्पत्तिदर्शनात् पीडने चाभिचारादप्रतिषेधः ॥ ८ ॥

(ख०)जातिद्वये विवेकमाह प्राप्त्येति । साध्यमत्र कार्यं ज्ञाप्यं च-'प्राप्तिः' प्रत्यासत्तिः । सा च संयोगसमवाय—विशेषणत्व—व्याप्यत्व—विषयित्वाद्यनेकप्रकारेष्वेकतमा । 'अविशेषः' सिद्धत्वम् । तच्च कार्यविषये सत्त्वम्, ज्ञाप्यविषये ज्ञातत्वम् । प्राप्तिसमा जातिस्त्वेवं प्रवर्त्तते—"लिङ्गतज्ज्ञानयोर्हि कार्यमनुमितिज्ञानम्—अप्राप्य च कार्यकरणे करणस्यातिप्रसङ्गात् प्राप्यकरणं वक्तव्यम्-सच्च प्राप्यते नासत्—सतोश्चाविशेषे किं कस्य कारणं कार्यं वेति निष्फलमनुमानम् । एवमप्राप्य ज्ञापनेऽतिप्रसङ्गात् प्राप्य ज्ञापनं वक्तव्यम्—लिङ्गवच्च ज्ञानमपि ज्ञापकम्-न च लिङ्गिना तस्य संयोगादिलक्षणा प्राप्तिरस्ति—ततो विषयित्वमेव वक्तव्यम्—तथाच लिङ्गपरामर्श एव लिङ्गिनः स्फुरणे ज्ञातत्वाविशेषात् किं कस्य ज्ञापकं ज्ञाप्यं वेति निष्फलमनुमानम्" इति ॥ एते एव विपर्ययेणाप्राप्तिसमे । तथाहि प्रात्प्यविशेषात् अकरणेऽज्ञापने वाऽप्राप्यकरणं ज्ञापनं च वक्तव्यम्—तच्चायुक्तमतिप्रसङ्गात् । करणे उदाहरणम् न ह्यप्राप्य वह्निर्दहतीति । ज्ञापने उदाहरणम्—न ह्यप्राप्य प्रदीपो दहतीति ॥ एवं च प्राप्तावविशेषेणैव हेतोः प्रतिक्षेपः—अप्राप्तावतिप्रसङ्गेनैवेति सङ्क्षेपः ॥ विशेषणासिद्धिदेशनाभासे इमे जातीत्यवधेयम् ॥ ७ ॥

जातिद्वयस्योक्तस्य समाधानमवतारयति अनयोरिति ।

प्राप्तिसमाप्राप्तिसमयोः समाधानप्रदर्शकं सूत्रम्—घटादीति ॥

(भा०) उभयथा खल्वयुक्तः प्रतिषेधः । कर्तृकरणाधिकरणानि प्राप्य मृदं घटादिकार्यं निष्पादयन्ति । अभिचाराच्च पीडने सति दृष्टमप्राप्य साधकत्वमिति ॥ ८ ॥

(४) युगनद्धवाहिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमजातिद्वयप्रकरणम् ।

(सू०) दृष्टान्तस्य कारणानपदेशात् प्रत्यवस्थानाच्च प्रतिदृष्टान्तेन प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमौ ॥ ९ ॥

(भा०) साधनस्यापि साधनं वक्तव्यमिति प्रसङ्गेन प्र-

(ख०)सूत्रार्थमाह उभयथेति । प्राप्तावप्राप्तौ च यौ प्रतिषेधावुक्तौ तावुभावप्ययुक्तावेवेत्यर्थः । तत्र प्राप्तिपक्षे हेतुमाह—कर्तृकरणेति । घटस्योत्पादने 'कर्त्ता' कुलालः—'करणानि' दण्डादीनि—'अधिकरणम्' भूतलम्—इत्येतानि सर्वाण्यपि मृत्पिण्डं प्राप्यैव घटं निष्पादयन्तीति दृश्यते । अत्र प्राप्तावपि नाविशेषो साध्यात् घटात् साधनस्य कर्तृकरणादेः—न च मृत्पिण्डं प्राप्तो दण्डः साधनत्वं जहाति नापि मृत्पिण्डो घटो वा साध्यत्वम् । न चाविद्यमानस्य घटस्य कथं साध्यत्वमिति वाच्यम्—विद्यमानस्यैव मृत्पिण्डस्य घटीक्रियमाणत्वादिति । तथा प्राप्तिपक्षे न साध्यसाधनभावविलोपप्रसङ्ग इत्यर्थः । अप्राप्तिपक्षे हेतुमाह—अभिचारादिति । श्येनाद्यभिचारप्रयोगे यद्यपि शत्रुरभिचारक्रियया न प्राप्यते तथाऽपि तस्य पीडा जन्यत एवेत्यप्राप्तस्यैव साधकत्वमिति भावः ॥ ८ ॥

प्रसङ्गसम—प्रतिदृष्टान्तसमयोर्लक्षणमाह दृष्टान्तस्येति सूत्रम् । 'दृष्टान्तस्य'—'कारणं' प्रमाणम्—तस्य 'अनपदेशात्'—अनभिधानात्—'प्रसङ्गसमः' । 'प्रतिदृष्टान्तेन प्रत्यवस्थानं' प्रतिदृष्टान्तसमः—इत्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह साधनस्येति । दृष्टान्तगतो यो धर्मोऽन्यत्र तद्धर्मास्तित्वसाधनत्वेनोपन्यस्यते वादिना तस्यापि 'साधनं' प्रमाणं वक्तव्यम्—यथा क्रियाहेतुगुणवान् लोष्टोऽपि क्रियावानित्यस्यापि साधनं वक्तव्य-

(भा०)ऽवस्थानं प्रसङ्गसमः प्रतिषेधः । 'क्रियाहेतुगुणयोगी क्रियावान्' लोष्ट इति हेतुर्नापदिश्यते । न च हेतुमन्तरेण सिद्धिरस्तीति ।

प्रतिदृष्टान्तेन प्रत्यवस्थानं प्रतिदृष्टान्तसमः । 'क्रियावानात्मा क्रियाहेतुगुणयोगाद् लोष्टवदि'त्युक्ते प्रतिदृष्टान्त उपादयिते—

(ख०)म्-इत्येवं प्रत्यवस्थीयते भवति सा प्रसङ्गसमा जातिरिति ॥ यद्यप्येवं प्रत्यवस्थानं क्वचित् सदुत्तरमेव तथापि 'दृष्टान्ते प्रमाणं वाच्यम्' 'तत्रापि प्रमाणान्तरम्' इत्यनवस्थया यत् प्रत्यवस्थानं तस्यैवासदुत्तरत्वेन जातित्वमभीप्सितम् । अत एवानवस्थाभासप्रसङ्ग एव प्रसङ्गसमस्य लक्षणमुक्तमुदयनाचार्यैः । अनवस्था च कृतौ ज्ञप्तौ च । एवं च कृतिज्ञप्त्योर्व्यवस्थितस्य 'कारणं' व्यवस्थापकम्—तस्य 'अनपदेशात्' प्रत्यवस्थानं प्रसङ्गसम इत्यर्थः । तत्र ज्ञप्तौ 'प्रमाणेऽपि किम्प्रमाणम्' इति वा 'दृष्टान्तेऽपि को दृष्टान्त' इति वा प्रवर्तते—कृतौ च कारणस्यापि कारणन्तरं वाच्यम् इति च ॥ अत्र चानिश्चितस्यानिश्चायकत्वारोप एवोत्थानबीजम्—तथा च स्वरूपासिद्धिदेशनाभासेयं जातिरिति ॥

अस्य प्रसङ्गसमस्य साध्यसमाद्भेदः प्रदर्शितस्तात्पर्यकारैः । साध्यसमो हि दृष्टान्ते साध्यवद् हेत्वाद्यवयवं प्रसञ्जयति—पञ्चावयवसाध्यतां दृष्टान्तगतस्य धर्मस्य प्रसञ्जयतीत्यर्थः । प्रसङ्गसमस्तु दृष्टान्तगतस्य धर्मस्य प्रमाणमात्रसाध्यतां प्रसञ्जयतीति ॥

प्रतिदृष्टान्तसमस्य लक्षणमाह प्रतिदृष्टान्तेनेति । प्रतीपमवस्थानं 'प्रत्यवस्थानम्'—प्रतिपक्षावस्थानं स्थापनाहेतोः प्रतिषेध इति यावत् । तत्रोदाहरणमाह क्रियावानिति । एवं चात्र प्रत्यवस्थानस्यार्थः—'यदि लोष्टदृष्टान्तेन क्रियावानात्माऽथाकाशदृष्टान्तेन निष्क्रिय एव कस्मान्न भवतीति' अनेन प्रतिदृष्टान्तेन क्रियाहेतुगुणयोगो निष्क्रियत्व-

(भा०)'क्रियाहेतुगुणयुक्तमाकाशं निष्क्रियं दृष्टमिति' । कः पुनराकाशस्य क्रियाहेतुर्गुणः ? वायुना संयोगः संस्कारापेक्षः वायुवनस्पतिसंयोगवदिति ॥ ९ ॥

(भा०) अनयोरुत्तरम्—

(सू०)प्रदीपोपादानप्रसङ्गविनिवृत्तिवत्तद्विनिवृत्तिः॥१०॥

(भा०) इदं तावदयं पृष्टो वक्तुमर्हति—अथ के प्रदीपमुपाददते, किमर्थं वेति । दिदृक्षमाणा दृश्यदर्शनार्थमिति । अथ प्रदीपं दिदृक्षमाणाः प्रदीपान्तरं कस्मान्नोपाददते ? अन्तरेणा-

---

(ख०)मेव कस्मान्न साधयतीत्यर्थः । लोष्टस्य क्रियाहेतुगुणयुक्तत्वादात्मनश्च तथात्वाल्लोष्टगुणः क्रियावत्त्वमाकाशेऽनुमीयते—आकाशे तु नास्ति क्रियाहेतुगुणयोगोऽतो विषम उपन्यास इत्याशयवान् पृच्छति कः पुनरिति । तत्रोत्तरम् वायुनेति । यथा वायुवनस्पतिसंयोगः क्रियाहेतुर्भवतीति दृश्यते—तथैवाकाशवायुसंयोगोऽपि क्रियाहेतुर्भवतीत्यनुमीयते । यत्त्वाकाशवायुसंयोगेन काचिदपि क्रिया नोत्पद्यते—तत्प्रतिबन्धादेवेति नाकाशवायुसंयोगे क्रियाहेतुत्वहानिरित्याशयः ॥ ९ ॥

अनयोः समाधानमवतारयति अनयोरिति ।

प्रसङ्गसमजातेः समाधानमादावाह प्रदीपेति सूत्रम् । यथा प्रदीपे प्रदीपान्तरस्य नावश्यकता तथैव साधनेऽपि नास्ति साधनान्तरस्यावश्यकतेत्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह इदं तावदिति । 'अयं' वादी 'इदं' पूर्वसूत्रोक्तप्रसङ्गसमोत्तरभूतं प्रश्नं 'पृष्टः' सन् एवं वक्ष्यमाणं 'वक्तुं' प्रष्टुमर्हति । जातिवादिनमिति शेषः । किमित्यपेक्षायामाह अथेति । तत्र जातिवादिन उत्तरम् दिदृक्षमाणेति । किमपि द्रष्टुमिच्छन्तः पुरुषाः प्रदीपं उपाददते—दृश्यस्य दर्शनार्थं च प्रदीपमुपाददते इत्यर्थः ॥ पुनर्जाति-

(भा०)पि प्रदीपान्तरं दृश्यते प्रदीपः । तत्र प्रदीपदर्शनार्थं प्रदीपोपादानं निरर्थकम् । अथ दृष्टान्तः किमर्थमुच्यत इति ? अप्रज्ञातस्य ज्ञापनार्थमिति । अथ दृष्टान्ते कारणापदेशः किमर्थं देश्यते । यदि प्रज्ञापनार्थं, प्रज्ञातो दृष्टान्तः । स खलु लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्त इति । तत्प्रज्ञापनार्थः कारणापदेशो निरर्थक इति प्रसङ्गसमस्योत्तरम् ॥ १० ॥

(ख०)वादिनः प्रश्नः अथ प्रदीपामिति । तत्र जातिवादिन उत्तरम् अन्तरेणेति । दीपान्तरं विनाऽपि दृश्यत एव प्रदीपोऽत एव प्रदीपदर्शनार्थं प्रदीपान्तरं नोपाददते निरर्थकत्वादित्यर्थः । एवं स्वाभिलषितमुत्तरं प्राप्य वादी पुनः पृच्छति अथ दृष्टान्त इति । अनुमानप्रयोगे यद् दृष्टान्त उपादीयते तत् किमर्थमित्यर्थः । तत्र जातिवादिन उत्तरम् प्रज्ञापनार्थमिति । अज्ञातस्य ज्ञापनमेव दृष्टान्तोपादानस्य प्रयोजनमित्यर्थः ॥ एवं प्रश्नोत्तरक्रमेण जातिवादिनं स्वमार्गमानीय वादी पृच्छति अथ दृष्टान्त इति । दृष्टान्तस्य कारणापदेशः कर्त्तव्य इति यद्भवता प्रसङ्गसमजातौ प्रत्यवस्थीयते तत्र दृष्टान्तप्रमाणापदेशं यद्भवानिच्छति तत् कस्मै प्रयोजनायेति प्रश्नार्थः । तत्र पूर्वप्रदत्तोत्तरानुसारेणैवमुत्तरमुद्भावयति यदीति । यथाऽज्ञातस्य ज्ञापनार्थं दृष्टान्तोपादानम्—तथैवाज्ञातस्य ज्ञापनार्थमेव तत्प्रमाणोपादानमावश्यकमित्यर्थः । सम्भावितमुत्तरं दूषयति प्रज्ञात इति । अज्ञातस्यैव ज्ञापनमपेक्षितम् दृष्टान्तस्तु ज्ञात एव—ततश्च न तज्ज्ञापनार्थं प्रमाणोपादानस्यावश्यकतेत्याशयः । नैवाज्ञातो दृष्टान्तो भवति कदापीति प्रदर्शयति स खल्विति । यत्र विषये सर्वेषां जनानां सम्मतिः यश्चैकरूप एव सर्वैर्ज्ञायते स एव दृष्टान्तो भवितुमर्हतीत्यर्थः । उपसंहरति तत्प्रज्ञापनार्थं इति । दृष्टान्तस्य सर्वजनैर्ज्ञातत्वात्तज्ज्ञापनार्थं प्रमाणोपन्यासो व्यर्थ एव स्यादिति दृष्टान्तस्य कारणा-

(भा०) अथ प्रतिदृष्टान्तसमस्योत्तरम्—

(सू०) प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वे च नाहेतुर्दृष्टान्तः ॥११॥

(भा०)प्रतिदृष्टान्तं ब्रुवता न विशेषहेतुरपदिश्यते। अनेन प्रकारेण प्रतिदृष्टान्तः साधकः न दृष्टान्त इति। एवं प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वे नाहेतुर्दृष्टान्त इत्युपपद्यते। स च कथं हेतुर्न स्याद् ? यद्यप्रतिषिद्धः साधकः स्यादिति ॥ ११ ॥

(ख०)नपदेशाद्यत्प्रत्यवस्थानं तत्सर्वथाऽसदेवेत्येतदेव समाधानम्प्रसङ्गसमजातेरित्यर्थः ॥ १० ॥

प्रतिदृष्टान्तसमजातेः समाधानमवतारयति अथेति। तत्समाधानमाह प्रतिदृष्टान्तेति सूत्रम्।

'प्रतिदृष्टान्तस्य हेतुत्वे' हेतुभावे समाधानसामर्थ्ये—तदुपन्यासकेन जातिवादिनाऽभ्युपगते—'दृष्टान्तः' वादिनोपन्यस्तः—'अहेतुः' असाधनम्—इति 'न' न युक्तमित्यर्थः ॥

सूत्रं व्याचष्टे प्रतिदृष्टान्तमिति। यदा भवान् प्रतिदृष्टान्तसमजातिवादी प्रतिदृष्टान्तमुपन्यस्यति तदा 'भवदुपन्यस्तः प्रतिदृष्टान्तो भवदभिमतस्यार्थस्य साधको मयोद्भावितस्तु दृष्टान्तो न मदभितस्यार्थस्य साधकः' इत्यत्र विशेषो हेतुर्भवता न प्रदर्श्येत इत्यर्थः। फलितमाह एवमिति। प्रतिदृष्टान्तस्य साधकत्वम्प्रतिपद्यमानेन दृष्टान्तस्यापि साधकत्वमभ्युपगन्तव्यमेवेत्यर्थः। जातिवादी पृच्छति स चेति। कथं हेतुः स्यादित्यर्थः। केन कारणेन भवदुक्तस्य दृष्टान्तस्य हेतुत्वमभ्युपगन्तव्यमेवेत्याशयः। तत्रोत्तरम् यदीति। यावत्कालपर्यन्तं मदीयो दृष्टान्तो बलवत्तरप्रमाणेन बाधितो न भवति तावत्कालपर्यन्तं प्रतिदृष्टान्तस्य सत्त्वेऽपि तस्य साधकत्वमवश्यमभ्युपगन्तव्यमेवेत्यर्थः। इहैवम्प्रत्युत्तरक्रमः। किम्प्रतिदृष्टान्तस्याधिकबलतामभिमन्यमानेन दृष्टा-

(५) अनुत्पत्तिसमप्रकरणम् ।

(सू०) प्रागुत्पत्तेः कारणाभावादनुत्पत्तिसमः ॥१२॥

(भा०) अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद् घटवदित्युक्ते अपर आह—प्रागुत्पत्तेरनुत्पन्ने शब्दे प्रयत्नानन्तरीयकत्वमनित्यत्वकारणं नास्ति । तदभावान्नित्यत्वं प्राप्तम् । नित्यस्य चोत्पत्तिर्नास्ति । अनुत्पत्त्या प्रत्यवस्थानमनुत्पत्तिसमः ॥ १२ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(ख०)न्तस्य बाधो दृश्यते अन्यथा वा । नाद्यः, साधनप्रयुक्तसाध्यधर्मवत्तामवधीर्य वादिप्रतिवादिविवक्षितधर्मवत्तामत्रेण दृष्टान्तप्रतिदृष्टान्तयोर्विशेषाभावात् ॥ नापि द्वितीयः । को हि तुल्यबलयोर्बाध्यो बाधको वा । तथा स्वीकारे वा दृष्टान्तेनैव कथन्न प्रतिदृष्टान्तस्य बाध इत्यादिबोधसिद्धावुदयनाचार्याः ॥ ११ ॥

अनुत्पत्तिसमजातेर्लक्षणमाह प्रागुत्पत्तेरिति सूत्रम् । यस्य कस्यचित्साधनाङ्गस्य 'उत्पत्तेः प्राक् कारणस्य'—हेतोः—अभावात् प्रत्यवस्थानम् 'अनुत्पत्तिसम' इत्यर्थः ।

उदाहरणप्रदर्शनेनैव सूत्रार्थं विवृणोति अनित्य इति । यावच्छब्दो नोत्पन्नस्तावत्तस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वं नास्ति—इदमेव च तस्यानित्यत्वकारणम्—अतोऽनित्यत्वकारणस्य प्रयत्नान्तरीयकत्वस्याभावान्नित्य एव शब्द—इति प्रत्यवस्थानमनुत्पत्तिसमा जातिरित्यर्थः । अनुत्पत्तिसम इति जातेर्नामविशेषमुपपादयति अनुत्पत्त्येति । यस्मात् साधनाङ्गस्य 'अनुत्पत्त्या' एवैतत् प्रत्यवस्थानं तस्मादेवास्य नाम 'अनुत्पत्तिसम' इति ॥ १२ ॥

अनुत्पत्तिसमजातेः समाधानमवतारयति अस्येति ।

(सू०) तथाभावादुत्पन्नस्य कारणोपपत्तेर्न कारणप्रतिषेधः ॥ १३ ॥

(भा०) तथाभावादुत्पन्नस्येति । उत्पन्नः खल्वयं शब्द इति भवति । प्रागुत्पत्तेः शब्द एव नास्ति । उत्पन्नस्य शब्दभावाच्छब्दस्य सतः प्रयत्नानन्तरीयकत्वमनित्यत्वकारणमुपपद्यते । कारणोपपत्तेरयुक्तोऽयं दोषः—प्रागुत्पत्तेः कारणाभावात् इति ॥ १३ ॥

(ख०)तदेव समाधानमाह तथाभावादिति । 'उत्पन्नस्य तथाभावात्'—उत्पन्न एवार्थः स्वात्मानमपि लभते-अतो यावत्कालं तस्य धर्मा न सन्ति तावत्कालं स स्वयमपि नास्त्येव—इत्यस्मात् कारणात्—अथ च 'कारणोपपत्तेः'—यदा सोऽर्थः स्वात्मानं लभते तदा तदीयधर्मस्य वादिनोपन्यस्ततसाधनभूतस्यापि सत्त्वात्—'कारणस्य' तत्साधनस्य प्रतिषेधो—'न' युक्त इति शेषः ।

सूत्रार्थमाह तथाभावादिति । न चानुत्पन्नः 'शब्द' इति 'नित्य' इति च 'अनुत्पत्तिधर्मक' इति च सम्भवति—उत्पन्न 'स्तूत्पत्तिधर्मा' च 'शब्दश्च' 'अनित्य' इति चेति शक्यं प्रत्यवस्थातुमित्याह शब्दस्य इति । 'सत' इति उत्पन्नस्येत्यर्थः । यदा शब्द उत्पन्नस्तदोत्पत्तिधर्मको भवति-उत्पत्तिधर्मकत्वाच्चास्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वमपि सिध्यत्येव—प्रयत्नानन्तरीयकत्वमेव चास्यानित्यत्वकारणमतोऽनित्यत्वस्य कारणस्य ज्ञापकस्य-प्रयत्नानन्तरीयकत्वरूपस्य 'उपपत्तेः' सत्त्वात् तस्य कारणस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्य प्रतिषेधः पूर्वसूत्रोक्तो न युक्त इत्यर्थः । अपि च प्रयत्नानन्तरीयकत्वमिति यदनित्यत्वस्य हेतुत्वेनोपन्यस्यते तत्र ज्ञापकत्वमेव हेत्वर्थो न कारकत्वम् । कारको हि हेतुर्निवर्तमानः स्वकार्यं निवर्त्तयति, न तु ज्ञापकः—तदभावेऽपि भूमौ चिरनिखातानां निध्यादीनामनिवृत्तेरिति ध्येयम् ॥ १३ ॥

(६) संशयसमप्रकरणम् ।

(सू०) सामान्यदृष्टान्तयोरैन्द्रियकत्वे समाने नित्यानित्यसाधर्म्यात्संशयसमः ॥ १४ ॥

(भा०) अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद् घटवदित्युक्ते हेतौ संशयेन प्रत्यवतिष्ठते—सति प्रयत्नानन्तरीयकत्वे अस्त्येवास्य नित्येन सामान्येन साधर्म्यमैन्द्रियकत्वम्, अस्ति च घटेनानित्येन । अतो नित्यानित्यसाधर्म्यादनिवृत्तः संशय इति ॥ १४ ॥

(ख०)संशयसमजातेर्लक्षणमाह सामान्येति सूत्रम् ॥ 'सामान्ये' गोत्वादौ नित्ये—'दृष्टान्ते' घटादौ अनित्ये—च 'ऐन्द्रियकत्वं समानम्'—नित्यत्वानित्यत्वान्यतरसहचरितत्वेन तुल्यम्—एवंच सति—'नित्यानित्यसाधर्म्यात्'—नित्यत्वानित्यत्वसहचरितैन्द्रियकत्वरूपसाधर्म्यवत्त्वज्ञानात्—यत्र नित्यत्वानित्यत्वसंशयोत्थापनेन प्रत्यवस्थानं सा संशयसमा जातिरित्यर्थः ॥ अत्र समाने इत्यन्तमुदाहरणार्थं शेषस्तु लक्षणमिति विवेकः ।

उदाहरणपुरस्सरं सूत्रार्थं व्याचष्टे अनित्य इति । प्रत्यवस्थानप्रकारमाह—सति प्रयत्नेति । 'सामान्यं' गोत्वादिजातिर्यथेन्द्रियगोचरापि नित्या—एवं घटादिरिन्द्रियगोचरोप्यनित्य इति—शब्दो यद्यपि प्रयत्नानन्तरीयकस्तथाऽपीन्द्रियगोचरत्वाद् भवत्येव नित्यस्य गोत्वादेरथ चानित्यस्य घटादेः सधर्मा—एवं च नित्यानित्यसाधर्म्यात्—किमयं नित्योऽनित्यो वेति भवत्येव संशय इत्यर्थः ॥ एवं चेयं जातिः प्रवर्तते । यथा निर्णयकारणमस्तीति निर्णयो भवति तथैव संशयकारणमस्तीति संशयेन भवितव्यम् । अस्ति च प्रकृते संशयकारणं समानानेकधर्मविप्रतिपत्तीनामन्यतमत् । अतः संशयो दुर्निवार इति ॥ इयं च जातिर्विशेषणासिद्धिदेशनाभासेत्युदयनाचार्याः ॥ १४ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(सू०) साधर्म्यात्संशये न संशयो वैधर्म्यादुभयथा वा संशयेऽत्यन्तसंशयप्रसङ्गो नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यस्याप्रतिषेधः ॥ १५ ॥

(भा०) विशेषाद्वैधर्म्यादवधार्यमाणेऽर्थे पुरुष इति—न स्थाणुपुरुषसाधर्म्यात्संशयोऽवकाशं लभते। एवं वैधर्म्याद्विशेषात् प्रयत्नानन्तरीयकत्वादवधार्यमाणे शब्दस्यानित्यत्वे नित्यानित्यसाधर्म्यात्संशयोऽवकाशं न लभते। यदि वै लभेत ततः

(ख०)संशयसमजातेः प्रत्याख्यानमवतारयति अस्योत्तरमिति।

तदेव प्रत्याख्यानमाह साधर्म्यादिति सूत्रम्। 'साधर्म्यात्' साधर्म्यदर्शनात्—'संशये' आपाद्यमानेऽपि 'वैधर्म्यात्' विशेषदर्शनानन्तरम्—'न संशयो' भवति—न साधर्म्यदर्शनमात्रं संशयकारणमपि तु विशेषादर्शनसहितमित्यर्थः—'उभयथा साधर्म्यदर्शनात् विशेषदर्शनाच्च, 'संशये' सति—'अत्यन्तसंशयप्रसङ्गः' संशयानुच्छेद एव स्यात्-अपि च 'सामान्यस्य' साधर्म्यस्य नित्यत्वानभ्युपगमाच्च' नित्यं संशयकारणत्वानभ्युपगमाच्च—'अप्रतिषेधः' प्रत्यवस्थानमयुक्तमित्यर्थः।

सूत्रं व्याचष्टे विशेषादिति। 'वैधर्म्यं' 'विशेष' इत्यनर्थान्तरम्। यदा पुरुषस्य स्थाणोर्विशेषको गुणो मुखनासिकादिसत्त्वरूपो ज्ञायते तदा तस्य स्थाणुसाधर्म्ये दृष्टेऽपि 'स्थाणुर्वाऽयं पुरुषो वेति' न भवति संशयः—अपि तु पुरुषवएवायमिति निश्चितमेव ज्ञानं भवति। स्थाणुदृष्टान्तमापाद्य प्रकृते शब्दानित्यत्वेऽपि तमेव न्यायं योजयति एवमिति ॥

नित्येभ्यो विशेषकं प्रयत्नान्तरीयकत्वं शब्दे उपलभ्य तदनित्यत्वमेव निश्चीयते—सत्यपि च नित्यानित्यसाधारणे गुणान्तरे न तत्र नि-

(भा०)स्थाणुपुरुषसाधर्म्यानुच्छेदादत्यन्तं संशयः स्यात् । गृह्यमाणे च विशेषे नित्यं साधर्म्यं संशयहेतुरिति नाभ्युपगम्यते । न हि गृह्यमाणे पुरुषस्य विशेषे स्थाणुपुरुषसाधर्म्यं संशयहेतुर्भवति ॥ १५ ॥

(७) प्रकरणसमप्रकरणम् ।

(सू०)उभयसाधर्म्यात् प्रक्रियासिद्धेः प्रकरणसमः ॥ १६॥

(भा०) उभयेन नित्येन चानित्येन च साधर्म्यात्पक्षप्रतिपक्षयोः प्रवृत्तिः प्रक्रिया । अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरी-

---

(ख०)स्यानित्यत्वसंशयो भवति ॥ विपक्षे बाधकमाह यदि वै लभेतेति । यदि विशेषदर्शनानन्तरमपि संशयोऽनुवर्त्तेत तर्हि कदापि न सोऽपेयात्—ततश्च स्थाणुर्वायं पुरुषो वेति संशयनित्यत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । एतच्च विशेषदर्शनानन्तरमपि नित्यसंशयकारणत्वं साधर्म्यस्य न केनापि परीक्षकेणाभ्युपगम्यत इत्याह गृह्यमाण इति । तत्रैव दृष्टान्तमाह न हीति ॥ १५ ॥

प्रकरणसमजातेर्लक्षणमाह उभयसाधर्म्यादिति सूत्रम् । स्थापनाहेतौ प्रयुक्तेऽभ्युपगततदनधिकबलत्वेन प्रमाणान्तरेण हेतोर्बाधाभिधानं प्रकरणसमसूत्रार्थः ॥

सूत्रं व्याचक्षाण उभयसाधर्म्यादिति पदं व्याचष्टे उभयेनेति । साधर्म्यमत्र पक्षप्रतिपक्षोभयसाधकं विवक्षितम् । साधर्म्यादित्युपलक्षणम्—उभयवैधर्म्यादित्यपि द्रष्टव्यमिति तात्पर्यकृतः । प्रक्रियाशब्दार्थमाह पक्षेति । संशय इत्यर्थः । नित्यानित्यसाधर्म्यं शब्दे ज्ञातं तद्विषये पक्षद्वयं प्रवर्त्तयति । तत्र प्रथमं पक्षं प्रदर्शयति अनित्य इति । 'एकः'वादीत्यर्थः । प्रयत्नानन्तरीयकत्वं नित्यसाधर्म्यं दृष्टवतोऽयं पक्षः । द्वितीयपक्षं प्रदर्शयति द्वितीय इति । द्वितीयश्च नित्यसाधर्म्यात् पक्षं प्रर्त्तयतीति

(भा०)यकत्वाद् घटवदित्येकः पक्षं प्रवर्त्तयति । द्वितीयश्च नित्यसाधर्म्यात् । एवं च सति प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति हेतुरनित्यसाधर्म्येणोच्यमानो न प्रकरणमतिवर्त्तते । प्रकरणानतिवृत्तेर्निर्णयानिर्वर्तनम् ।

समानं चैतन्नित्यसाधर्म्येणोच्यमाने हेतौ ।

तदिदं प्रकरणानतिवृत्त्या प्रत्यवस्थानं प्रकरणसमः ।

समानं चैतद्वैधर्म्येऽपि । उभयवैधर्म्यात् प्रक्रियासिद्धेः प्रकरणसम इति ॥ १६ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(ख०)शेषः । 'द्वितीयः' प्रतिवादी तत्रैव नित्यसाधर्म्यमस्पर्शवत्त्वादि ज्ञात्वा नित्यः शब्दः इति प्रतिपक्षं प्रवर्त्तयतीत्यर्थः । सूत्रस्थप्रक्रियासिद्धिशब्दार्थमाह एवं चेति । एवञ्च द्वितीयसाधनवृत्तौ सत्यामनित्यसाधर्म्यदर्शनबलेनोच्यमानः प्रयत्नानन्तरीयकत्वहेतुः प्रकरणं नातिवर्त्तते-सांशयिक एव वर्तत इत्यर्थः ॥ ननु माऽतिवर्तिष्ट प्रकरणं को दोष इत्यत आह प्रकरणानतिवृत्तेरिति । निर्णयानिर्वर्त्तनमिति । निर्णयानिष्पत्तिरित्यर्थः । यदा संशयो नापैति तदा निर्णयो नैव निष्पद्यत इत्यर्थः ॥

एवमनित्यसाधनवादिनं प्रति जात्युत्तरं दर्शयित्वा नित्यसाधनवादिनं प्रत्याह समानमिति । तत्रापि पक्षप्रतिपक्षप्रवृत्त्या संशयापादनेन निर्णयानिष्पत्तिरित्यर्थः ।

सूत्रार्थमुपसंहरति तदिदमिति । एवमेवोभयवैधर्म्यादपि नित्याकाशवैधर्म्यात् कृतकत्वात्–अनित्यघटवैधर्म्याच्चास्पर्शवत्त्वादिति–भवति प्रकरणसम इति प्रदर्शयति समानं चैतद्वैधर्म्येपीति ॥ १६ ॥

प्रकरणसमजातेः समाधानमवतारयति अस्येति ।

(सू०) प्रतिपक्षात्प्रकरणसिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः प्रतिपक्षोपपत्तेः ॥ १७ ॥

(भा०) उभयसाधर्म्यात् प्रक्रियासिद्धिं ब्रुवता प्रतिपक्षात्प्रक्रियासिद्धिरुक्ता भवति । यद्युभयसाधर्म्यं तत्र एकतरः प्रतिपक्ष इत्येवं सत्युपपन्नः प्रतिपक्षो भवति । प्रतिपक्षोपपत्तेरनुपपन्नः प्रतिषेधः । यदि प्रतिपक्षोपपत्तिः प्रतिषेधो नोपपद्यते । अथ प्रतिषेधोपपत्तिः प्रतिपक्षो नोपपद्यते । प्रतिपक्षोपपत्तिः

(ख०)समाधानमाह—प्रतिपक्षादिति । 'प्रतिपक्षात्' जातिवादिपक्षापेक्षया स्थापनावादिपक्ष एव प्रतिपक्षः तस्मादेव—'प्रकरणस्य' प्रक्रियमाणस्य संशयस्य सिद्धेः सिद्धिर्भवति यस्मात् तस्मात्—'प्रतिषेधस्य' प्रकरणसिद्ध्या वादिपक्षप्रतिषेधस्य 'अनुपपत्तिः'—कस्मात्—'प्रतिपक्षोपपत्तेः'—प्रतिवादिपक्षापेक्षया यः 'प्रतिपक्षः' विरुद्धः पक्षः तस्योपपत्तिः साधकत्वं यस्मादभ्युपगतम्भवति तस्मादिति सूत्रयोजना ।

सूत्रार्थमाह उभयसाधर्म्यादिति । उभयसाधर्म्यात् प्राक्रियासिद्धिरित्यस्यायमेवार्थो यद्यस्मात् पक्षप्रतिपक्षयोर्वादिप्रतिवादीष्टयोः 'साधर्म्यं' समानसाधनत्वम् अस्ति तस्मात् प्रकृतविषयः संशयग्रस्त एवेति । अनेन चैतत्स्पष्टं सूचितं यत् प्रतिपक्षात् जातिवादिनो विरुद्धात् पक्षाद् वादिनोपन्यस्तस्वपक्षसाधनादपि प्रक्रियायाः संशयस्य सिद्धिर्भवतीति । ननु भवत्वेवं तेन किमित्यत आह यद्युभयेति । जातिवाद्युपन्यस्तसाधनवत् वादिनोपन्यस्तमपि साधनं स्वसाध्यसाधने समर्थमित्यभ्युपगतं भवतीति जातिवादिनः 'प्रतिपक्षः' (वादिनः स्वपक्षः) 'उपपन्नः' सिद्धतया स्वीकृतो भवतीत्यर्थः । ननु भवतूपपन्नः प्रतिपक्षस्तेनापि किमित्यत आह प्रतिपक्षेति । यदि 'प्रतिपक्षः' जातिवादिपक्षाद् विरुद्धः पक्ष उपपन्नस्तर्हि तस्य 'प्रतिषेधः' तम्प्रति प्रत्यवस्थानं-

(भा०) प्रतिषेधोपपत्तिश्चेति विप्रतिषिद्धमिति ।

तत्त्वानवधारणाच्च प्रक्रियासिद्धेर्विपर्यये प्रकरणावसानात् तत्त्वावधारणे ह्यवसितं प्रकरणं भवतीति ॥ १७ ॥

(ख०)कृतं स 'अनुपपन्नः' अयुक्त इत्यर्थः । कथमनुपपन्न इत्यत आह यदीति । प्रतिपक्षो यद्युपपन्नस्तर्हि तस्य प्रतिषेधो न युक्तः-यदि च प्रतिषेध एवोपपन्नस्तर्हि प्रतिपक्ष एव नोपपद्यते-कुतः-यस्मात् प्रतिपक्ष उपपन्नस्तत्प्रतिषेधोऽप्युपपन्न इति परस्परव्याहतं वच इत्यर्थः । इदमत्राकूतम् । द्वयोर्विरुद्धयोः साधनयोरगृह्यमाणविशेषयोः संशयजनकत्वेन प्रतिवादिनाऽभ्युपगततुल्यबलयोः कोऽयमभिमानः प्रतिवादिनो यन्मया स्वपक्षसाधनेनैव वादिनः साधनं दूषणीयमिति । समानबलयोश्चेदात्मीयादेव साधनात् स्वपक्षसिद्धिमिच्छति जातिवादी तर्ह्यनिच्छन्नपि वादिनोऽपि साधनात् वादिपक्षसिद्धिमभ्युपगमयितव्यः ॥ अन्यथा प्रागभ्युपगतस्य तुल्यबलवत्त्वस्यैव हानिरेकपक्षसिद्ध्या च संशयस्याप्यसम्भव इति प्रकरणसमजातेस्समूलं नाश एवेति ॥

नन्वेवं यदि वादे संशयोद्भावनं न सम्भवति तर्हि प्रकरणसमाख्यो हेत्वाभासोऽप्यनुद्भावनीयः प्राप्नोतीत्यत आह-तत्त्वानवधारणादिति । यदोभयपक्षसिद्ध्या संशयेन प्रत्यवस्थानं तदैवोक्तप्रकारेणासदुत्तरत्वम्-यदा तु प्रकृतविषये एकतरपक्षज्ञानाभावादेव संशयस्तत्र 'विपर्यये' एकतरपक्षनिश्चये 'प्रकरणस्य' संशयस्य 'अवसानम्' अपसरणं भवत्येवेत्यर्थः । पक्षप्रतिपक्षोभयसिद्धिमभ्युपगम्य यदा संशय उद्भाव्यते तदा भवत्यसदुत्तरं जातिः-यदा तु कतरः पक्षो ज्यायानित्यनवधारयन् केवलं सत्प्रतिपक्षतया परोक्तसाधनमनिश्चायकं करोमीति बुद्ध्या प्रतिवादी साधनं प्रयुङ्क्ते तदा नासदुत्तरमपि तु हेत्वाभासोद्भावनं सदेवोत्तरमित्याशयः ॥ १७ ॥

(८) अहेतुसमप्रकरणम् ।

(सू०) त्रैकाल्यासिद्धेर्हेतोरहेतुसमः ॥ १८ ॥

(भा०) हेतुः साधनम् । तत्साध्यात् पूर्वं पश्चात्सह वा भवेत् । यदि पूर्वं साधनम्, असति साध्ये कस्य साधनम् । अथ पश्चाद्, असति साधने कस्येदं साध्यम् । अथ युगपत्साध्यसाधने, द्वयोर्विद्यमानयोः किं कस्य साधनं किं कस्य साध्यमिति । हेतुरहेतुना न विशिष्यते । अहेतुना साधर्म्यात् प्र-
(भा०) त्यवस्थानमहेतुसमः ॥ १८ ॥

(ख०) अहेतुसमजातिं लक्षयति त्रैकाल्येति । तदर्थमाह हेतुरिति । हेतुरत्र साधनमेव विवक्षितमित्यर्थः । त्रैकाल्यासिद्धिं विशदयितुं विकल्पयति तत्साध्यादिति । यस्य साध्यस्य साधनाय साधनमुपादीयते तस्मात् साध्यात् साधनं पूर्वं पश्चात् सह वा भवेदिति त्रयोऽत्र विकल्पाः सम्भवन्तीत्यर्थः । तत्र प्रथमं विकल्पं निरस्यति यदि पूर्वमिति । यदि साधनं साध्यात् प्रागेवास्ति तदा साधनकाले साध्याभावात् किं साधयेत् तत्साधनम्—तथाच साधनस्य साधनाभाववत्त्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । द्वितीयं विकल्पं निरस्यति अथ पश्चादिति । यदि साध्यात् पश्चात् साधनं तर्हि साध्यकाले साधनस्याभावात् केन साधनेनेदं साध्यं सिद्धं स्यात्—तथाच साध्यस्य साध्यत्वाभावप्रसङ्ग इत्यर्थः । तृतीयं विकल्पं निरस्यति अथ युगपदिति । यदि साधनं साध्यं च सहैव भवतस्तर्हि तयोर्निर्विशेषयोः कतरत् साधनं कतरच्च साध्यमिति नियामकं न स्यात्—तथाच साध्यसाधनभावाभावप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥ एवं च सहभावेऽविशेषादहेतुः, पूर्वापरभावे त्वेकतरसम्बन्ध्यनुपपत्तेरेव—साध्यसाधनत्वोपहितरूपत्वात् साधनसाध्ययोरिति निष्कर्षः ॥

अहेतुसम इति जातिनाम व्युत्पादयति हेतुरिति । स्थापनावादि-

(भा०) अस्योत्तरम्—

(सू०) न हेतुतः साध्यसिद्धेस्त्रैकाल्यासिद्धिः ॥१९॥

(भा०) न त्रैकाल्यासिद्धिः। कस्मात्—हेतुतः साध्यसिद्धेः। निर्वर्तनीयस्य निर्वृत्तिर्विज्ञेयस्य विज्ञानमुभयं कारणतो दृश्यते। सोऽयं महान्प्रत्यक्षविषय उदाहरणमिति। यत्तु खल्वुक्तम्—असति साध्ये कस्य साधनमिति—यत्तु निर्वर्त्यते यच्च

(ख०)नोपन्यस्तो यो हेतुः सोऽसाधकत्वात् 'अहेतु'रेवेति अहेतुसाधर्म्येण हेतुं दूषयतीयं जातिरित्यतोऽस्या नामाहेतुसमेति।

अत्रोदयनाचार्या आहुः—कृतिज्ञप्तिसाधारणीयं जातिः। अस्याश्च प्राप्त्यप्राप्तिसमाभ्यामयं भेदः। तत्र स्वरूपतः सन्निकर्षासन्निकर्षचिन्ता—इह तु कारणतः। पुनः ते अर्थद्वारिके—इयं शब्दद्वारिका। पुनः ते द्विविकल्पोपक्रमे—इयं त्रिविकल्पोपक्रमा। पुनः तत्र सहकारिशक्तिर्दृष्टा इह स्वरूपशक्तिः। पुनः ते विशेषणासिद्धिदेशनाभासे इयं प्रतिकूलतर्कदेशनाभासेति ॥ १८ ॥

अहेतुसमजातेः प्रत्याख्यानमवतारयति अस्येति।

प्रत्याख्यानमाह—न हेतुत इति सूत्रम्। सूत्रान्वयमाह नेति। तस्यार्थमाह निर्वर्तनीयस्येति। कार्यज्ञाप्यभेदेन द्विविधं 'साध्यम्'—तत्क्रमेण कारणज्ञापकभेदेन द्विविधं 'साधनम्'। उभयत्राऽपि 'न त्रैकाल्यासिद्धिः'—कस्मात्—यस्मात् कार्यस्य करणं ज्ञाप्यस्य ज्ञापनं च यदा भवति तदा तत्तत्कारणादेव भवतीति सर्वजनप्रत्यक्षसिद्धमेतत्—तथा च कारणस्योभयत्रापि साध्यात् प्रागेव सत्त्वं सुस्थिरम्—एवं च पूर्वकालयुक्त एव हेतुरुत्तरकालयुक्तमेव साध्यमिति पर्यवासितम् ॥ पूर्वसूत्रभाष्योक्तं 'यदि पूर्वं साधनमसति साध्ये कस्य साधनमिति' तर्कमुत्तरयितुमनुवदति यत्तु खल्विति। तस्योत्तरमाह यत्त्विति।

विज्ञाप्यते तस्येति ॥ १९ ॥

(सू०) प्रतिषेधानुपपत्तेश्च प्रतिषेद्धव्याप्रतिषेधः ॥२०॥

(भा०) पूर्वं पश्चाद्युगपद्वा प्रतिषेध इति नोपपद्यते । प्रतिषेधानुपपत्तेः स्थापनाहेतुः सिद्ध इति ॥ २० ॥

(९) अर्थापत्तिसमप्रकरणम् ।

(सू०) अर्थापत्तितः प्रतिपक्षसिद्धेरर्थापत्तिसमः ॥२१॥

(ख०)यत् क्रियते तस्यैव करणं यच्च ज्ञाप्यते तस्यैव ज्ञापकमिति—कृतिज्ञप्तिपक्षयोस्सर्वत्र यत् साध्यते तस्यैव साधनमित्यर्थः । असतः साध्यस्य कथंसाधनोपाधित्वमिति चेत्—व्यवहारं प्रति बुद्धिसिद्धत्वात् व्यापारं प्रति तूपधानानुपयोगः, स्वभावशक्तेः स्वत एव नियतत्वात् । भिन्नकालयोः कथं सम्बन्ध इति चेत्—सम्बन्धस्यैवास्यैवंस्वभावत्वात्—पौर्वापर्यनियमो हि कार्यकारणभाव इत्यादिबोधसिद्धावुदयनाचार्याः ॥ १९ ॥

अपरमपि समाधानं प्रतिवान्दिरूपमाह प्रतिषेधानुपपत्तेरिति सूत्रम् । यथा भवदुक्तानुसारेण साध्यसाधनयोः पूर्वपश्चात्सहभावानुपपत्त्या साध्यसाधनभावो नोपपद्यते—तथैव प्रतिषेधोऽपि प्रतिषेध्यस्य साधनमेव न भवतीति प्रतिषेधप्रतिषेध्यभावोऽप्युक्तादेव हेतोर्नोपपद्यते—तथाच भवदुक्तस्य प्रतिषेधस्यानुपपात्तिस्तस्माच्च प्रतिषेद्धव्यस्य प्रतिषेधो न युज्यत इत्यर्थः ॥

सूत्रार्थमाह पूर्वमिति । ननु भवतु प्रतिषेधानुपपात्तिः किन्तेनेत्यत आह स्थापनाहेतुरिति । स्थापनाहेतुप्रतिषेधो यद्यनुपपन्नस्तर्हि सुस्थापित एव भवति स्थापनाहेतुरिति जात्युत्तरस्य वैफल्यमित्याशयः ॥ २० ॥

अर्थापत्तिसमजातिलक्षणमाह अर्थापत्तित इति । स्थापनावादिना

(भा०) अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद् घटवदिति स्थापिते पक्षे—अर्थापत्त्या प्रतिपक्षं साधयतोऽर्थापत्तिसमः। यदि प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यसाधर्म्यादनित्यः शब्द इत्यर्थादापद्यते—नित्यसाधर्म्यान्नित्य—इति । अस्ति चास्य नित्येन साधर्म्यमस्पर्शत्वमिति ॥ २१ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(सू०) अनुक्तस्यार्थापत्तेः पक्षहानेरुपपत्तिरनुक्तत्वादनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेः ॥ २२ ॥

(ख०)उक्तस्य विपरीताक्षेपशक्तिरेवात्र—'अर्थापात्तेः'—'ततः' तदभासात्—'प्रतिपक्षस्य' तद्विरुद्धपक्षस्य 'सिद्धेः' प्रत्यवस्थानात्—अर्थापत्तिसमा जातिरित्यर्थः । उदाहरणपुरस्सरं सूत्रं योजयति अनित्य इति । अत्र स्थापनाहेतौ प्रयत्नानन्तरीयकत्वं हेतुः शब्दानित्यत्वसाधनायोपन्यस्तस्तस्यैव विपरीताक्षेपशक्त्या यदा जातिवादी शब्दनित्यत्वं साधयितुं प्रत्यवतिष्ठते तदा भवत्यर्थापत्तिसमा जातिरित्यर्थः ॥ विपरीताक्षेपशक्तिं प्रदर्शयति यदीति । अनित्यसाधर्म्यादनित्यः शब्द इत्यनेनार्थादापाद्यते यत् यदि भवति तस्य नित्यसाधर्म्यं तदा स नित्य एवेति । भवति चास्य नित्यसाधर्म्यमित्याह अस्ति चेति । यथा नित्यमाकाशमस्पर्शवत् तथा शब्दोऽप्यस्पर्शवानिति भवति नित्यसाधर्म्यं शब्दस्य—तथाच नित्यत्वमित्यर्थः । 'अनित्यसाधर्म्यादनित्यं शब्दं ब्रुवाणो भवाननक्षरं नित्यसाधर्म्यान्नित्यत्वं शब्दस्य ब्रूते' इत्येवात्र प्रत्यवस्थानप्रकारः । साधर्म्यसमादौ तु न वाद्यभिप्रायवर्णनमित्यतो भेदः ॥२१॥

अर्थापत्तिसमजातिसमाधानमवतारयति अस्येति ।

समाधानमाह अनुक्तस्येति सूत्रम् । 'अनुक्तस्य' अनुक्तमात्रस्य सर्वस्य 'अर्थापत्तेः' अर्थापत्तित्वं यदि मन्यते भवान् ततः—भवतः 'पक्षहानेः'—

(भा०) अनुपपाद्य सामर्थ्यमनुक्तमर्थादापद्यते इति ब्रुवतः पक्षहानेरुपपत्तिरनुक्तत्वात् । अनित्यपक्षसिद्धावर्थादापन्नं नित्यपक्षस्य हानिरिति ।

अनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेः । उभयपक्षसमा चेयमर्थापत्तिः । यदि नित्यसाधर्म्यादस्पर्शत्वादाकाशवच्च नित्यः शब्दोऽर्थादाप-

---

(ख०)‘उपपत्तिः’–कुतः–‘अनुक्तत्वात’–भवत्पक्षहानिरनुक्ताऽतो यद्यनुक्तमोत्रणार्थापत्तिस्तदा भवत्पक्षहानिरप्यर्थादापद्यत एव । तत्रैव हेत्वन्तरम्–‘अर्थापत्तेः’ ‘अनैकान्तिकत्वात्’ व्यभिचरितत्वात् एकतरपक्षानुपपादकत्वादिति ।

सूत्रं व्याचष्टे अनुपपाद्येति । तदेव खल्वनुक्तं वचनाल्लभ्यते यत्कल्पनमन्तरेण वचनार्थो न घटते—यथा पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्त इत्यत्र रात्रिभोजनम् । न तु–अव्यभिचारिणः साधर्म्यात् साध्ये साध्यमाने–अर्थादुक्तं भवति ‘व्याभिचारिणाऽपि साधर्म्येण साधयितव्यमिति’–तस्य वाक्यार्थोपपादनेऽसामर्थ्यात् , तदन्तरेणापि वाक्यार्थोपपत्तेः ॥ एवं सत्यपि यद्यनुपलब्धसामर्थ्यमनुक्तमात्रमर्थाद् गम्यते तर्हि भवता नित्यत्वापादने शब्दस्योच्यमानेऽनुच्यमानमनित्यत्वमपि प्रत्येतव्यम्–तथाच भवदभिमतस्य ‘पक्षस्य’ नित्यत्वस्य ‘हानिः’ व्याहतिरित्यर्थः॥ तदेतत्सर्वमभिप्रेत्याह अनित्यपक्षेति ॥

अनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेरिति सूत्रांशं व्याचष्टे अनैकान्तिकत्वादिति । अर्थापत्तेर्जातिवादिनोऽपि पक्षहानिर्भवत्येवेत्यत्र हेत्वन्तरमिदम् । या किलार्थापत्तिर्भवतोपन्यस्ता सा यथा भवतः पक्षं साधयति तथा स्थापनावादिनोऽपि पक्षमित्याह उभयेति । कथमुभयपक्षसाधनमिति प्रदर्शयति यदि नित्येति । यद्यनित्यसाधर्म्यात्प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः शब्द इत्युच्यते तदा नित्यसाधर्म्यान्नित्यः स इत्य-

(भा०) त्वम्–अनित्यसाधर्म्यात् प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्य-इति । न चेयं विपर्ययमात्रादेकान्तेनार्थापत्तिः । न खलु वै घनस्य ग्राव्णः पतनमिति अर्थादापद्यते-द्रवाणामपां पतनाभाव-इति ॥ २२ ॥

(१०) अविशेषसमप्रकरणम् ।

(सू०) एकधर्मोपपत्तेरविशेषे सर्वाविशेषप्रसङ्गात्सद्भावोपपत्तेरविशेषसमः ॥ २३ ॥

(ख०)र्थादापाद्यते - इत्येषाऽर्थापत्तिर्भवदभिप्रेता । एतस्या एवानुसारेण-'यदि नित्यसाधर्म्यादस्पर्शवत्त्वान्नित्यः शब्द इत्युच्यते तर्ह्यनित्यसाधर्म्यात् प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः स इत्यर्थापाद्यते'–इत्यस्यापि सुवचत्वमित्यर्थः ॥ व्यभिचाराच्चानैकान्तिकत्वमर्थापत्तेः प्रदर्शयति न चेयमिति । 'विपर्ययमात्रेण' निषेधमात्रेण 'एकान्तेन' सार्वत्रिकत्वेन । नहि भोजननिषेधादेव भोजनविपरीतं 'अभोजनम्' सार्वत्रिकं कल्प्यते । भाष्यकारोऽपि दृष्टान्तमाह न खल्विति । 'घनस्य ग्राव्णः पतन'मित्यस्य पूर्ववाक्यानुकूलं विपर्ययरूपत्वसम्पादनाय वाक्यं 'घनत्वरहितस्य ग्राव्णः न पतन'मित्येतत्परन्नेयम् । एवं ह्यस्य विपर्ययरूपता । तथाच घनत्वरहितग्राव्णोऽपतनमित्यनेन सर्वस्यैव घनत्वरहितस्य द्रव्यस्य पतनाभाव इत्यर्थादापादानं न युक्तम्–तथा सति घनत्वराहितस्य जलस्य पतनाभावप्रसङ्ग इति निर्गलितोऽर्थः । अस्मादेव कारणात् भाष्यकारीयोदाहरणेनातुष्यन्नुदाहरणान्तरमुपन्यस्तवन्तस्तात्पर्यकृत इत्यवधेयम् ॥ २२ ॥

अविशेषसमजातिलक्षणमाह–एकधर्मेति । 'एकधर्मस्य' कृतकत्वलक्षणस्य 'उपपत्तेः' दृष्टान्तपक्षयोर्घटशब्दयोर्वर्तमानत्वात्–'अविशेषे'

(भा०) एको धर्मः प्रयत्नानन्तरीयकत्वं शब्दघटयोरुपपद्यत इत्यविशेषे उभयोरनित्यत्वे सर्वस्याविशेषः प्रसज्यते । कथम् ? सद्भावोपपत्तेः । एको धर्मः सद्भावः सर्वस्योपपद्यते ।

सद्भावोपपत्तेः सर्वाविशेषप्रसङ्गात् प्रत्यवस्थानमविशेषसमः॥२३॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(ख०)यदि साधर्म्यम् अनित्यत्वलक्षणम् भवेत्तर्हि–'सद्भावस्य' सत्त्वरूपधर्मस्य 'उपपत्तेः' सर्वद्रव्येषु वर्त्तमानत्वात्–'सर्वाविशेषप्रसङ्गः' त्रैलोक्यस्याप्यविशेषः किन्न स्यादित्येवं प्रत्यवस्थानमाश्रित्य भवत्यविशेषसमा जातिरित्यर्थः ॥

उदाहरणपूर्वकं सूत्रं विवृणोति एको धर्म इति । यदि घटसाधर्म्यात् प्रयत्नानन्तरीयकत्वात् घटेनाविशेषोऽनित्यत्वाख्यः शब्दस्य—तर्हि सत्त्वात् साधर्म्यात् सर्वेषां सर्वाविशेषप्रसङ्ग इत्यर्थः । हेतुं पृच्छति कथमिति । तत्रोत्तरम् सद्भावेति । 'सद्भावः' सत्त्वम्–स सर्वेषु वर्त्ततेऽतः सर्वाविशेषप्रसङ्ग इत्यर्थः । न च भवति सर्वाविशेषः–तथैव प्रयत्नानन्तरीयकत्वादपि साधर्म्यादनित्यत्वरूपोऽप्यविशेषो न भवितुं युक्त इति प्रत्यवस्थानाशयः । असाधकत्वदेशनाभासा चेयं जातिः ॥ एकसाधर्म्यात्प्रत्यवस्थानं 'साधर्म्यसमः' सर्वद्रव्यसाधारणधर्मसत्त्वात्त्वविशेषसम इति विवेकः ॥

अन्ये त्विदं सूत्रमन्यथा व्याचक्षते । तथाहि—एकधर्मोपपत्तेः साधनधर्मस्य प्रयोजकत्वात् अविशेषसाध्यधर्मवत्तालक्षणे पक्षदृष्टान्तयोः सर्वाविशेषः सर्वप्रकारेणाविशेषः–प्रसज्येत । सद्भावोपपत्तेरिति साहित्यसद्भावोपपत्तेरिति । स च सर्वप्रकाराविशेषस्त्रिविधः—व्यक्तितो जातितः साध्यधर्मतश्चेत्यादिबोधसिद्धौ स्पष्टम् ॥ २३ ॥

अविशेषसमजातेः प्रत्याख्यानमवतारयति अस्येति ।

(सू०) क्वचिद्धर्मानुपपत्तेः क्वचिच्चोपपत्तेः
प्रतिषेधाभावः ॥ २४ ॥

(भा०) यथा साध्यदृष्टान्तयोरेकधर्मस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्योपपत्तेरनित्यत्वं धर्मान्तरमविशेषो, नैवं सर्वभावानां सद्भावोपपत्तिनिमित्तं धर्मान्तरमस्ति येनाविशेषः स्यात्। अथ मतम्—"अनित्यत्वमेव धर्मान्तरं सद्भावोपपत्तिनिमित्तं भावानां सर्वत्र स्यात्"—इति—एवं खलु वै कल्प्यमाने "अनित्याः सर्वे भावाः सद्भावोपपत्तेरिति" पक्षः प्राप्नोति। तत्र प्रतिज्ञार्थव्यतिरिक्तमन्यदुदाहरणं नास्ति। अनुदाहरणश्च हेतुर्नास्तीति। प्रति-

---

(ख०)प्रत्याख्यानमाह क्वचिदिति सूत्रम्। 'क्वचित्' साधर्म्ये प्रयत्नानन्तरीयकत्वादौ सति शब्दस्य घटादिना सह — 'तद्धर्मस्य' घटधर्मस्य अनित्यत्वस्य—'उपपत्तेः—'क्वचिच्च' साधर्म्ये सत्त्वादौ शब्दस्य भावमात्रेण सह—'अनुपपत्तेः' तद्धर्मस्येति शेषः—भावमात्रधर्मस्यानुपपत्तेरित्यर्थः—'प्रतिषेधाभावः'-जातिवाद्युक्तः प्रतिषेधोऽयुक्त इति योजना। अविनाभावसम्पन्नमेव साधर्म्यं गमकं न तु साधर्म्यमात्रमित्याशयः॥

अमुमेवार्थमाह भाष्यकारः यथा साध्येति। अनित्यत्वं धर्मान्तरमिति प्रयत्नानन्तरीयकत्वव्यापकमित्यर्थः। सद्भावोपपत्तिनिमित्तकमिति सद्भावव्यापकमिति यावत्—सत्त्वादेर्व्याप्यत्वासम्भवादिति हृदयम्॥

अत्रान्तरे वैनाशिकः सत्ताव्यापकमनित्यत्वं मन्यमानो देशनमुत्थापयति अथ मतमनित्यत्वमिति। तन्निराकरोति एवं खल्विति। वैनाशिकाभिमतप्रयोगमुपन्यस्यति अनित्या इति। तत्र दूषणमाह—तत्रेति। सर्वस्यार्थजातस्य पक्षान्तःपतितत्वादुदाहरणासम्भव इत्यर्थः। ननु माभूदुदाहरणं किन्तेनेत्यत आह—अनुदाहरण इति।

(भा०) ज्ञैकदेशस्य चोदाहरणत्वमनुपपन्नम्—न हि साध्यमुदाहरणं भवति । सतश्च नित्यानित्यभावादनित्यत्वानुपपत्तिः । तस्मात्—सद्भावोपपत्तेः सर्वाविशेषप्रसङ्ग—इति निरभिधेयमेतद्वाक्यमिति । सर्वभावानां सद्भावोपपत्तेरनित्यत्वमिति ब्रुवताऽनुज्ञातं शब्दस्यानित्यत्वम् । तत्रानुपपन्नः प्रतिषेध इति ॥ २४ ॥

(ख०)उदाहरणस्याप्यनुमानवाक्यावयवभूतत्वात्तद्रहितमनुमानवाक्यमङ्गविकलं स्यादित्याशयः । ननु सर्ववस्तूनां पक्षान्तःपतितत्वेऽपि किमिति तदन्तर्गतमेव किञ्चिदुदाहरणं न भवति—तथाच प्रयोगः 'अनित्याः सर्वे भावाः सद्भावोपपत्तेः घटवदिति'—इत्यत आह प्रतिज्ञैकदेशस्येति । तत्र हेतुमाह नहीति । यत् स्वयं साधनीयं तन्नोदाहरणं भवति सिद्धस्यैवोदाहरणत्वसम्भवात्—सर्वान्तःपतितत्वाच्च घटादीनां सर्वेषामेव साधनीयत्वमेवेति न भवति किमपि घटाद्युदाहरणमिति भावः ॥ वैनाशिकाभिमतानुमानवाक्ये उदाहरणासम्भवादङ्गवैकल्यं प्रदर्श्य तत्रत्यहेतोः सद्भावोपपत्तेरित्यस्यानैकान्तिकत्वादसाधकत्वं दर्शयति सतश्चेति । सन्तः केचन प्रमाणावधृतनित्यत्वाः—यथाऽऽकाशदिगात्मपरमाणवः—केचित्तु प्रमाणाविनिश्चितानित्यभावाः—यथा घटादयः—तस्मात् सत्त्वमनैकान्तिकत्वादसाधकं नित्यत्वस्यानित्यत्वस्य वेत्यर्थः ॥ उपसंहरति तस्मादिति । निरभिधेयमिति । अर्थशून्यम् रिक्तमिति यावत् ॥

अपि च यदि शब्दानित्यत्ववादी पूर्वपक्षी उपरिनिर्दिष्टं वैनाशिकानुमानप्रयोगमभ्युपगच्छति तदा भवति तस्य स्वपक्षहानिरित्याह सर्वभावानामिति । सद्भावोपपत्तेस्सर्वेषां भावानामनित्यत्वं ब्रुवता शब्दस्याप्यनित्यत्वमभ्युपगतं भवतीत्यर्थः । जातिवादी प्रतिषेध्यं शब्दानित्यत्वं साधयत्येव न प्रतिषेधतीत्यर्थः ॥ २४ ॥

(११) उपपत्तिसमप्रकरणम् ।

(सू०) उभयकारणोपपत्तेरुपपत्तिसमः ॥ २५ ॥

(भा०) यद्यनित्यत्वकारणमुपपद्यते शब्दस्येत्यनित्यः शब्दो नित्यत्वकारणमप्युपपद्यतेऽस्यास्पर्शत्वमिति नित्यत्वमप्युपपद्यते । उभयस्यानित्यत्वस्य नित्यत्वस्य च कारणोपपत्त्या प्रत्यवस्थानमुपपत्तिसमः ॥ २८ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(सू०) उपपत्तिकारणाभ्यनुज्ञानादप्रतिषेधः ॥२६॥

(भा०) उभयकारणोपपत्तेरिति ब्रुवता नानित्यत्वकारणोपपत्तेरनित्यत्वं प्रतिषिध्यते । यदि प्रतिषिध्यते—नोभयकार-

---

(ख०) उपपत्तिसमजातिलक्षणमाह उभयेति सूत्रम् । सूत्रार्थमाह यद्यनित्यत्वेति । यथा शब्दस्यानित्यत्वकारणं प्रयत्नानन्तरीयकत्वं वर्तते तथा तस्य नित्यत्वकारणमस्पर्शवत्त्वमपि वर्तत इत्याह उभयस्येति ।

प्रकरणसमायां जातौ पक्षप्रतिपक्षसाधनयोः समानबलत्वेऽपि प्रतिवादी साधनात् स्वपक्षसिद्ध्या वादिसाधनदूषणे प्रवर्त्तते—उपपत्तिसमायां तु स्वसाधनेनैवेति विवेकः । बाधदेशनाभासा चेयं जातिः ॥ २५ ॥

उपपत्तिसमजातिप्रत्याख्यानमवतारयति अस्येति ।

प्रत्याख्यानमाह उपपत्तीति सूत्रम् । 'उपपत्तिकारणस्य'—स्थापनावाद्यभिमतस्य साधनस्य 'उपपत्तौ' यत् 'कारणं' तस्य—प्रतिवादिना 'अभ्यनुज्ञानात्'—अप्रतिषेधः, तदुक्तप्रतिषेधोऽयुक्त इति योजना ।

सूत्रार्थमाह उभयकारणेति । उभयस्य नित्यानित्यत्वस्य उपपत्तिं ब्रुवता जातिवादिनाऽनित्यत्वमपि स्वीक्रियत एवेत्यर्थः । कथमेतदित्यपेक्षायामाह यदीति । यद्यनित्यत्वप्रतिषेधोऽपि तस्य विवक्षितः तर्हि

(भा०)णोपपत्तिः स्यात् । उभयकारणोपपत्तिवचनादनित्यत्वकारणोपपत्तिरभ्यनुज्ञायते । अभ्यनुज्ञानादनुपपन्नः प्रतिषेधः ।

"व्याघातात्प्रतिषेध इति चेत्" समानो व्याघातः । "एकस्य नित्यत्वानित्यत्वप्रसङ्गं व्याहतं ब्रुवतोक्तः प्रतिषेध इति चेत्" स्वपक्षपरपक्षयोः समानो व्याघातः । स च नैकतरस्य साधक इति ॥२६॥

(१२) उपलब्धिसमप्रकरणम् ।

(सू०)निर्दिष्टकारणाभावेऽप्युपलम्भादुपलब्धिसमः ॥२७॥

(वृ०)उभयकारणोपपत्तिरिति व्याहतं स्यादित्यर्थः । तत्र हेतुमाह उभयेति । उभयकारणोपपत्तिं ब्रुवता नित्यत्वस्येव अनित्यत्वस्याप्युपपत्तिरनुज्ञायत एवेत्यर्थः । उपसंहरति अभ्यनुज्ञानादिति । अनित्यत्वस्य प्रतिषेधोऽयुक्त इत्यर्थः ॥

शङ्कते व्याघातादिति । परिहरति समान इदि । शङ्कातात्पर्यमनुवदति एकस्येति । एकस्यैव शब्दस्य नित्यत्वानित्यत्वप्रसङ्गे व्याघात एवानित्यत्वप्रतिषेधहेतुतया उक्त इत्याशयः । परिहाराशयं विवृणोति स्वपक्षेति । उक्तो व्याघातो यथाऽनित्यत्वस्यायुक्तत्वं साधयति तथैव नित्यत्वस्यापीति तद्बलेनैकतरस्य नित्यत्वस्य साधनं न युक्तमित्यर्थः । तदिदमनुत्तरम्—स्वात्मप्रतिक्षेपकत्वादिति हृदयम् ॥

प्रकरणसमप्रत्याख्यानवदेवास्यापि प्रत्याख्यानं द्रष्टव्यमिति तात्पर्यकृतः ॥ २६ ॥

उपलब्धिसमजातिलक्षणमाह निर्दिष्टेति सूत्रम् । वादिना निर्दिष्टस्य प्रमित्यङ्गस्य व्यापारवतः 'कारणस्य' अभावेऽपि साध्यस्य उपलम्भात् प्रत्यवस्थानमुपलब्धिसम इति सूत्रार्थः ॥

(भा०) निर्दिष्टस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्यानित्यत्वकारणस्याभावेऽपि वायुनोदनाद्वृक्षशाखाभङ्गजस्य शब्दस्यानित्यत्वमुपलभ्यते। निर्दिष्टस्य साधनस्याभावेऽपि साध्यधर्मोपलब्ध्या प्रत्यवस्थानमुपलब्धिसमः ॥ २७ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(सू०) कारणान्तरादपि तद्धर्मोपपत्तेरप्रतिषेधः ॥२८॥

(भा०)प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति ब्रुवता कारणत उत्पत्ति-

(ख०)सूत्रार्थं विभजते निर्दिष्टस्येति। स्थापनावादिना 'निर्दिष्टस्य—' अनित्यत्व'कारणस्य' ज्ञापकस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वरूपस्य—'अभावेऽपि'—साध्यस्य शब्दानित्यत्वस्य 'उपलम्भात्'—वायुनोदनादिजन्ये शब्दे—न युक्तः प्रयत्नानन्तरीयकत्वहेतुना शब्दानित्यत्वसाधनमित्येवं यत् प्रत्यवस्थानं तदेवोपलब्धिसमा जातिरित्यर्थः।

इयं च जातिः पञ्चधा प्रवर्त्तते। (१)साध्याभावेऽपि धर्म्युपलभ्यत इति बाधः। (२)साधनाभावेऽपि धर्म्युपलभ्यत इत्यासिद्धिः। (३)उभयाभावेऽपि धर्म्युपलभ्यत इत्युभयम्। (४)साधनाभावेऽपि साध्यधर्म उपलभ्यत इत्यव्याप्तिः। (५)साध्यधर्माभावेऽपि साधनधर्म उपलभ्यत इत्यतिव्याप्तिरित्यादि प्रपञ्चितं बोधसिद्धावुदनाचार्यैः ॥२७॥

उपलब्धिसमजातेः प्रत्यादेशमवतारयति अस्येति।

प्रत्यादेशमाह कारणान्तरादिति सूत्रम्। 'तद्धर्मस्य' साध्यधर्मस्य अनित्यत्वस्य—'कारणान्तरात्' ज्ञापकान्तरात् स्थापनावाद्युपन्यस्तादेकस्मात् प्रयत्ननान्तरीयकत्वरूपात् अन्यत् कारणं वायुनोदनादि ततोऽपि—'उपपत्तेः' अस्माभिरभ्युपगमात्—'अप्रतिषेधः' प्रतिषेधोऽयुक्त इति योजना।

उदाहरणपुरस्सरं सूत्रार्थं विवृणोति प्रयत्नेति। यदा स्थापनावादी

(भा०)रभिधीयते न कार्यस्य कारणनियमः । यदि च कारणान्तरादप्युत्पद्यमानस्य शब्दस्य तदनित्यत्वमुपपद्यते किमत्र प्रतिषिध्यत इति ॥ २८ ॥

(१३) अनुपलब्धिसमप्रकरणम् ।

(भा०) न प्रागुच्चारणाद्विद्यमानस्य शब्दस्यानुपलब्धिः । कस्मात् ? आवरणाद्यनुपलब्धेः । यथा विद्यमानस्योदकादेरर्थ-

---

(ख०)प्रयत्ननान्तरीयकत्वाद्धेतोः शब्दस्यानित्यत्वं साधयति तदा तस्येदमेव तात्पर्यं यत् कारणादुत्पद्यते शब्द इति—कारणं विना नैवोत्पद्यते—तावतैव ह्यस्यानित्यत्वसिद्धिः । न च प्रयत्नमात्रजन्यत्वं हेतुर्विवक्षितः । प्रयत्नस्य कारणमात्रोपलक्षकत्वात् । न तु 'प्रयत्नादेवोत्पद्यते शब्दो' नान्यस्मात्कारणादिति तात्पर्यमित्याह न कार्यस्येति । ननु भवत्वेवं तथाऽपि मम प्रत्यवस्थानमवतिष्ठत एवेत्यत आह यदि चेति । स्थापनावाद्युपन्यस्तकारणात्कारणान्तरेभ्योऽपि शब्दस्योत्पत्तौ सत्यां यद्यनित्यत्वं सिध्यत्येव—तर्हि निर्दिष्टकारणाभावेऽप्युपलम्भ इत्यत्र नास्माकं विरोधः । उत्पद्यमानत्वमात्रहेतोरानित्यत्वसाधन एवास्माकं तात्पर्यम् । अतः प्रतिषेध्यस्याभावात् कस्यायम्प्रतिषेधः ॥ २८ ॥

अनुपलब्धिसमजातेर्लक्षणं दर्शयितुमादौ तत्प्रतिषेध्यमेव स्थापनावादिपक्षमुपन्यस्यति भाष्यकारः न प्रागुच्चारणादिति । प्रागुच्चारणाच्छब्दस्यानुपलब्धिरेव तस्य तत्प्रागविद्यमानत्वं तत्पश्चात्प्रयत्ननिष्पन्नत्वं च सूचयतीत्युक्ते शब्दनित्यतावाद्याह—उच्चारणात्प्रागपि विद्यत एव शब्दः तदनुपलब्धिमात्रं न तस्याविद्यमानत्वं साधयति विद्यमानस्याप्यनुपलब्धिसम्भवादिति । तत्रैव प्रत्युत्तरमिदं न प्रागुच्चारणादिति । प्रागुच्चारणाद् विद्यमानोऽपि शब्दो नोपलभ्यत इति न मृष्यामहे । पृच्छति कस्मादिति—तत्र उत्तरम् आवरणादीति । विद्यमान-

(भा०)स्याऽऽवरणादेरनुपलब्धिः नैवं शब्दस्याग्रहणकारणेनाऽऽवरणादिनाऽनुपलब्धिः । गृह्येत चैतदस्याग्रहणकारणमुदकादिवत् । न गृह्यते । तस्मादुदकादिविपरीतः शब्दोऽनुपलभ्यमान इति ।

(सू०) तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धौ तद्विपरीतोपपत्तेरनुपलब्धिसमः ॥ २९ ॥

(ख०)स्यार्थस्य यदा यदाऽनुपलब्धिर्भवति तदा तदाऽऽवरणादिकारणविशेषमूलिकैव। न च प्रकृते किमप्यावरणादिकं दृश्यते ।अमुमर्थं दृष्टान्तेन विशदयति यथेति । पृथिव्यन्तर्गर्भे वर्त्तमानमपि जलं न गृह्यते–तत्र किं कारणम्–तज्जलं पृथिव्यास्तलेनावृतं वर्तत इति–शब्दस्य तु नैतादृशमावरणं किञ्चिदुपलभामहे यत्तस्यानुपलब्धौ कारणं भवेदित्यर्थः । ननु कथं ज्ञायते नास्त्यावरणं शब्दस्येत्यत आह गृह्येतेति । उदकस्यावरणं पृथिवीतलरूपं सत् स्पष्टं गृह्यते सर्वैः- एवं यदि शब्दस्याप्यावरणं किञ्चित्स्याद् गृह्येतैवावश्यम् । न तु गृह्यते । तस्मात् 'उदकादिविपरीतः'–उदकादि सत् शब्दस्तु तद्विपरीतः असन् इति निष्कर्षः ॥

एवं प्रतिषेध्यमुक्त्वा तत्प्रतिषेधरूपामनुपलब्धिसमजातिं लक्षयति–तदनुपलब्धेरिति सूत्रम् ॥ 'तदनुपलब्धेः' आवरणानुपलब्धेः– 'अनुपलम्भात्'–तस्या अनुपलब्धेरपि 'अभावसिद्धौ'' अनुपलब्धिर्नास्तीति सिद्धे 'ताद्विपरीतस्य' आवरणानुपलब्धिविरुद्धस्य–आवरणोपलब्धेरिति यावत्–'उपपत्तौ' सिद्धेस्तन्मूलकः प्रतिषेधोऽनुपलब्धिसम इति योजना । यद्यावरणानुपलब्ध्याऽऽवरणाभावः सिध्यति तर्ह्यावरणानुपलब्धेरप्यनुपलम्भादावरणानुपलब्धेरप्यभावः सिध्यति । तथा चावरणानुपलब्धिप्रमाणक आवरणाभावो न स्यात् अपि त्वावरणोपपत्तिरेव स्यादिति फलितोऽर्थः ॥

(भा०) तेषामावरणादीनामनुपलब्धिर्नोपलभ्यते । अनुपलम्भान्नास्तीत्यभावोऽस्याः सिध्यति । अभावसिद्धौ हेत्वभावात्तद्विपरीतमस्तित्वमावरणादीनामवधार्यते । तद्विपरीतोपपत्तेर्यत्प्रतिज्ञातं—न प्रागुच्चारणाद्विद्यमानस्य शब्दस्यानुपलब्धिरिति—एतन्न सिध्यति । सोऽयं हेतुरावरणाद्यनुपलब्धेरित्यावरणादिषु चाऽऽवरणाद्यनुपलब्धौ च समयानुपलब्ध्या प्रत्यवस्थितोऽनुपलब्धिसमो भवति ॥ २९ ॥

(ख०)सूत्रं व्याचष्टे तेषामिति । अस्या इति । आवरणानुपलब्धेरित्यर्थः । ततः किमित्यत आह अभावसिद्धाविति । आवरणानुपलब्धेरभावस्य सिद्धौ सत्याम् आवरणानुपलब्धेरेवावरणासत्त्वप्रतिपादकहेतुतया वादिनोपन्यस्तत्वात् तादृशस्य हेतोरभावसिद्धाविति भावः—असत्त्वविपरीतम् अस्तित्वमेवावरणस्यावधार्यत इत्यर्थः । तस्यापि फलितमाह तद्विपरीतोपपत्तेरिति । 'तद्विपरीतस्य' आवरणादेः अस्तित्वस्य 'उपपत्तेः' सिद्धत्वात्—स्थापनावादिना प्रतिज्ञातोऽर्थः—न प्रागुच्चारणाद्विद्यमानस्य शब्दस्यानुपलब्धिरित्येतद्रूपः—'न सिद्धयति' प्रतिषिद्धो भवतीत्यर्थः ॥

अनुपलब्धिसमेति जातिनाम समर्थयते सोऽयमिति । योऽयं हेतुः 'अनुपलब्धे'रिति वादिनोपन्यस्तः स यथाऽऽवरणादेरभावं साधयति तथैवावरणाद्यनुपलब्धेरप्यभावमिति । आवरणाभावसाधने आवरणानुपलब्ध्यभावसाधने च 'समा' भवत्यनुपलब्धिरित्येवंरूपस्य जात्युत्तरस्य युक्तमेव नाम 'अनुपलब्धिसम' इति ।

अनुपलब्धिरत्र विषयिणो धर्मस्योपलक्षणम् । तेनोपलब्ध्यनुपलब्धी-इच्छानिच्छे-द्वेषाद्वेषौ-कृत्यकृती-शक्त्यशक्ती-उत्पत्त्यनुत्पत्ती-व्यवहृत्यव्यवहृती इत्यादयः सङ्गृहीता भवन्तीति बोधसिद्धिः ॥ २९ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(सू०) अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः ॥२०॥

(भा०) आवरणाद्यनुपलब्धिर्नास्ति अनुपलम्भादित्यहेतुः। कस्मात् ? अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेः। उपलम्भाभावमात्रत्वादनुपलब्धेः। यदस्ति तदुपलब्धेर्विषयः। उपलब्ध्या तदस्तीति प्रतिज्ञायते। यन्नास्ति तदनुपलब्धेर्विषयः। अनुपलभ्यमानं

(ख०)अनुपलब्धिसमजातेः प्रत्यादेशमवारयति अस्येति।

प्रत्यादेशमाह अनुपलम्भात्मकत्वादिति सूत्रम्। अनुपलब्धेरनुपलम्भात्मकत्वात् अहेतुः—'अनुपलब्धिः अनुपलब्ध्यभावसाधने' इति शेषः। 'अनुपलब्धेः' 'अनुपलम्भात्मकत्वात्'—अनुपलम्भस्वभावत्वात् उपलम्भप्रतिषेधार्थत्वादिति यावत्—'नास्त्यावरणाद्यनुपलब्धिः अनुपलब्धेः' इति यो हेतुर्जातिवादिनोपन्यस्तः स 'अहेतुः' अयुक्तो हेतुरित्यर्थः ॥

सूत्रं व्याचक्षाणः सूत्रस्थप्रतिवाक्यमुपन्यस्यति आवरणेति। पृच्छति कस्मादिति। तत्र हेतुः अनुपलम्भात्मकत्वादिति। तस्यार्थमाह उपलम्भेति। मात्रग्रहणेन जातिवाद्यभिमतात्माभावरूपतां व्यवच्छिनत्ति—नन्वियमनुपलब्धिर्भवतूपलम्भाभावो, मा च भूदुपलभ्यस्य किमायातमावरणाद्यभावस्येत्यत आह यदस्तीति। यत् सत् तदुपलभ्यतेऽत उपलब्धिः सत्त्वव्यवस्थापिका न पुनरनुपलब्धेरनुपलम्भात्मतया तत्प्रतिज्ञेयमिति भावः ॥ उपलब्धेः प्रज्ञेयमुक्त्वाऽनुपलब्धेः प्रज्ञेयमाह यन्नास्तीति। यदसत् तदनुपलब्धेर्विषयोऽतोऽनुपलब्धिरसत्त्वव्यवस्थापिकेति। तदुक्तम्—अस्तित्वनास्तित्वे हि भावानामुपलम्भानुपलम्भाभ्यां व्यवस्थाप्येते—यदुपलभ्यते तदस्ति शशवत्, यन्नोपलभ्यते तन्नास्ति तद्विषाणवदिति। वस्तुगतिमुपवर्ण्य ताम्प्रकृते योजयति सो-

(भा०)नास्तीति प्रतिज्ञायते । सोऽयमावरणाद्यनुपलब्धेरनुपलम्भ उपलब्ध्यभावेऽनुपलब्धौ स्वविषये प्रवर्त्तमानो न स्वं विषयं प्रतिषेधति । अप्रतिषिद्धा चाऽऽवरणाद्यनुपलब्धिर्हेतुत्वाय कल्पते । आवरणादीनि तु विद्यमानत्वादुपलब्धेर्विषयाः । तेषामुपलब्ध्या भवितव्यम् । यत्तानि नोपलभ्यन्ते तदुपलब्धेः स्वविषयप्रतिपादिकाया अभावादनुपलम्भादनुपलब्धेर्विषयो गम्यते—न स-

---

(ख०)ऽयमिति । त्वया हि जातिवादिना आवरणाद्यनुपलब्धेरनुपलम्भेन आवरणोपलम्भमावरणं च प्रसञ्जयताऽनुपलम्भस्य स्वविषयालोपेन प्रत्यवस्थेयम् । एवं चेद्वरनस्यावरणतदुपलम्भौ विषयौ । एवमनेन भावाभावबुद्धिव्यपदेशव्यवहाराः सकललोकयात्रावाहिनोऽनुकूलिता भवन्तीत्यर्थः । एवं च 'आवरणाद्यनुपलब्धेरनुपलम्भः' इत्येवं रूपमावरणोपलम्भानिषेधविषयं प्रमाणम् -'उपलब्ध्यभावेऽनुपलब्धौ स्वविषये प्रवर्त्तमानः स्वं विषयम्'—आवरणस्यानुपलब्धिम् —'न निषेधति' अपि तूपलब्धिमेव निषेधतीति तत्त्वम् । जातिवादिमतेन तु स्वविषयोऽपि निषिध्येत । तथाच सर्वलोकव्यवहारसमुच्छेदप्रसङ्ग इति हृदयम् ॥ आवरणाद्यनुपलब्ध्यापि किं साध्यत इत्यत आह अप्रतिषिद्धेति । हेतुत्वाय कल्पत इति । आवरणादीनामभावं प्रतीति शेषः ॥ अनुपलम्भो ह्ययमावरणविषयः, स आवरणस्यैवाभावं गमयति नानुपलब्धेरित्यनुपलब्धेर्भावादावरणमेव नास्तीति भावः ॥ ननु च नानुपलम्भमात्रमभावग्रहहेतुः—मा भूच्चन्द्रमसः परभागे हरिणसदसद्भावसंशय इत्यत आह आवरणादीनीति । आवरणादीन्युपलब्धियोग्यानि । अतो यदा तानि नोपलभ्यन्ते तदा भवति तेषामनुपलब्धिरभावव्यवस्थापिका । एवं च नानुपलब्धिमात्रमपि तु योग्यानुलब्धिरेवाभावं गमयतीति भावः ॥ ननूपलब्धेः स्वविषयस्य प्रतिपादिकाया अभा-

(भा०)न्त्यावरणादीनि शब्दस्याग्रहणकारणानि—इति । अनुपलम्भादनुपलब्धिः सिध्यति । विषयः स तस्येति ॥ ३० ॥

(सू०) ज्ञानविकल्पानां च भावाभावसंवेदनादध्यात्मम् ॥ ३१ ॥

(भा०) अहेतुरिति वर्त्तते । शरीरे शरीरिणां ज्ञानविकल्पानां भावाभावौ संवेदनीयौ—अस्ति मे संशयज्ञानं नास्ति मे संशयज्ञानम्—इति । एवं प्रत्यक्षानुमानागमस्मृतिज्ञानेषु । संयमावरणाद्यनुपलब्धिरुपलब्ध्यभावः स्वसंवेद्यो—नास्ति मे शब्दस्या-

---

(ख०)वादावरणादयो मा नामोपलभ्यन्ताम्—अभावस्तु तेषां कुतस्त्य इत्यत आह अनुपलम्भादिति । 'अनुपलम्भात्' प्रतिषेधकात् प्रमाणात्- 'अनुपलब्धेर्यो विषयः' उपलभ्याभावः स गम्यत इत्यर्थः । अवगतिस्वरूपमाह न सन्तीति । तत्किमिदानीं साक्षादेवोपलम्भनिषेधकं प्रमाणमुपलभ्याभावं गमयति—नेत्याह अनुपलम्भादिति । उपलब्धिनिषेधकात् प्रमाणात् अनुपलब्धिरावरणस्य सिध्यति । कुत इत्यत आह विषयः स इति । उपलब्धिनिषेधकस्य प्रमाणस्यानुपलब्धिरेव विषयः ततश्चावरणाद्यभाव इति द्रष्टव्यम् ॥ ३० ॥

न केवलं निषेधविषयप्रमाणगम्यताऽनुपलब्धेरुपपत्तिगम्या-अपि तु सर्वजनप्रत्यात्मवेदनीयापीत्याह सूत्रकारः ज्ञानविकल्पानामिति । ज्ञानविकल्पानामध्यात्मं भावाभावसंवेदनादिति योजना । 'अस्ति -नास्ति' 'उपलम्भः—अनुपलम्भः' इति 'ज्ञानविकल्पाः'—तेषां भावाभावविषयस्वसंवेदनम्—'अध्यात्मम्' मनसा भवति यस्मात्-तस्मात् वाद्युक्तो हेतुः 'अहेतुः' इति पूर्वसूत्रस्थाहेतुरिति पदस्यानुवृत्त्या वाक्यपरिसमाप्तिरित्याह भाष्यकारः अहेतुरितीति ।

सूत्रार्थमाह शरीर इति । बाह्यपदार्थानां भावाभाववत् आन्तरज्ञा-

(भा०)ऽऽवरणाद्यनुपलब्धिः—इति—नोपलभ्यन्ते शब्दस्याग्रहणकारणान्यावरणादीनीति । तत्र यदुक्तं—तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धिरिति—एतन्नोपपद्यते ॥ ३१ ॥

(१४) अनित्यसमप्रकरणम् ।

(सू०) साधर्म्यात्तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानित्यत्वप्रसङ्गादनित्यसमः ॥ ३२ ॥

(भा०) अनित्येन घटेन साधर्म्यादनित्यः शब्द इति ब्रुवतोऽस्ति घटेनानित्येन सर्वभावानां साधर्म्यमिति सर्वस्यानित्यत्वमनिष्टं सम्पद्यते । सोऽयमनित्यत्वेन प्रत्यवस्थानादनित्यसम इति ॥ ३२ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(ख०)नानामपि भावाभावयोः प्रत्यक्षवेद्यत्वात् अपर्यनुयोगोऽयम्—'अनुपलब्धेरनुपलम्भादावरणमस्ति शब्दस्येति' । तस्मात् प्रागुच्चारणादसन्नेव शब्द इति सिद्धमिति निर्गलितोऽर्थः ॥ ३१ ॥

अनित्यसमजातिलक्षणमाह साधर्म्यादिति । यदि साधर्म्यमात्रात् भावानां तुल्यधर्मता—अनित्यघटसाधर्म्यादेव यदि शब्दस्यानित्यता उपपद्यते—तर्हि सर्वेषां भावानामनित्येन घटेन सत्त्वरूपसाधर्म्योपपत्तेः भवत्येवानित्यत्वं सर्वेषामित्येतत् प्रत्यवस्थानमनित्यसम इत्यर्थः ॥

अमुमेवार्थमाह भाष्यकारः अनित्येनेति । अनित्यसमनाम समर्थयते सोऽयमिति । अस्त्यनित्येन घटेन सर्वभावानां सत्त्वं साधर्म्यमिति तात्पर्यकृतः ॥ अस्याप्युपलक्षणमर्थः साधर्म्यवद्वैधर्म्येणापि प्रत्यवस्थानसम्भवादित्युदयनाचार्याः ॥ ३२ ॥

अनित्यसमजातेः प्रत्याख्यानमवतारयति अस्येति ।

(सू०) साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधासिद्धिः प्रतिषेध्यसाधर्म्यात् ॥ ३३ ॥

(भा०) प्रतिज्ञाद्यवयवयुक्तं वाक्यं पक्षनिर्वर्त्तकम् प्रतिपक्षलक्षणं प्रतिषेधः। तस्य पक्षेण प्रतिषेध्येन साधर्म्यं प्रतिज्ञादियोगः। तद्यद्यनित्यसाधर्म्यादनित्यत्वस्यासिद्धिः साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधस्याप्यसिद्धिः—प्रतिषेध्येन साधर्म्यादिति ॥ ३३ ॥

(सू०) दृष्टान्ते च साध्यसाधनभावेन प्रज्ञातस्य धर्मस्य हेतुत्वात्तस्य चोभयथा भावान्नाविशेषः ॥३४॥

(ख०) प्रतिबन्द्या प्रत्याख्यानमाह साधर्म्यादिति सूत्रम्। अनित्य 'साधर्म्यात्' यदि 'असिद्धिः' शब्दानित्यत्वस्य—तर्हि 'प्रतिषेध्यसाधर्म्यात्'—'प्रतिषेध्येन' स्थापनावादिपक्षेण 'साधर्म्यात्' प्रतिज्ञाद्यवयवयोगरूपात्—'प्रतिषेधस्य' जातिवादिकृतस्थापनावाक्यनिषेधस्य 'असिद्धिः' इति योजना ॥

सूत्रार्थं व्याचक्षाणः तत्रत्यप्रतिषेधशब्दार्थमाह प्रतिज्ञादीति। जातिवादिना येन वाक्येन स्थापनावादिपक्षस्य निषेधः क्रियते तद्वाक्यमेवात्र 'प्रतिषेध' इति कथ्यते। उक्तस्य प्रतिषेधस्य प्रतिषेध्येन स्थापनावादिपक्षेण साधर्म्यं प्रदर्शयति तस्येति। यथा स्थापनावादिनः स्थापनावाक्यमवयवैः प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनैर्युक्तं तथैव जातिवादिनः प्रतिषेधवाक्यमपीति भवत्यनयोः साधर्म्यम्। ननु भवतु साधर्म्यं किमायातं तेन प्रकृते इत्यत आह—तद्यदीति। अनित्येन घटेन साधर्म्यादनित्यः शब्द इति न सिध्यतीति यदुक्तं तस्यायमेवार्थो यदनित्यसाधर्म्यादनित्यत्वासिद्धिरिति—यद्येवं तर्हि जातिवादिनः प्रतिषेधवाक्यस्यापि स्थापनावादिवाक्येन साधर्म्यात् यथा स्थापनावाक्यस्यासिद्धिस्तथा प्रतिषेधवाक्यस्यापीति दुर्निवारमित्यर्थः ॥ ३३ ॥

(भा०) दृष्टान्ते यः खलु धर्मः साध्यसाधनभावेन प्रज्ञायते स हेतुत्वेनाभिधीयते । स चोभयथा भवति—केनचित्समानः कुतश्चिद्विशिष्टः । सामान्यात्साधर्म्यं विशेषाच्च वैधर्म्यम् । एवं साधर्म्यविशेषो हेतुर्नाविशेषेण साधर्म्यमात्रं वैधर्म्यमात्रं वा । साधर्म्यमात्रं वैधर्म्यमात्रं चाऽऽश्रित्य भवानाह—साधर्म्यात्तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानित्यत्वप्रसङ्गादनित्यसम इति—एतदयुक्तमिति । अविशेषसमप्रतिषेधे च यदुक्तं तदपि वेदितव्यम् ॥ ३४ ॥

(ख०)तदेवं जातिवादिनः स्थापनावादिना साम्यमापाद्य जातेः परमार्थतः प्रत्याख्यानमाह दृष्टान्ते चेति सूत्रम् ॥ यो धर्मः 'दृष्टान्ते'—साध्यसाधनभावेन व्याप्यव्यापकभावेन -'प्रज्ञायते' प्रमीयते—तस्यैव 'हेतुत्वात्'—स एव यस्मात् 'हेतुः' साधको भवति तस्मात्—तस्य च हेतोः 'उभयथा'-अन्वयेन व्यतिरेकेण च-'भावात्'—यः सत्त्वादिना 'अविशेषः' जातिवादिनोद्भावितः स 'न' युक्त इति योजना ।

सूत्रार्थमाह दृष्टान्ते य इति । दृष्टान्तदृष्टसाध्यसाधनभावस्यैव हेतुत्वमित्यर्थः । उभयथेति सूत्रस्थपदं व्याचष्टे स चोभयथेति । दृष्टान्तसाधर्म्यात दृष्टान्तवैधर्म्याच्चेति द्विविधो हेतुर्भवतीत्यर्थः । ननु भवत्वेतत् तथापि अस्त्येव सत्त्वेन साधर्म्यं सर्वभावानां तथाच तद्बलेन सर्वेषां भवत्येवानित्यत्वमिति मदुक्तं युक्तियुक्तमेवेत्यत आह साधर्म्यविशेष इति । साध्याविनाभावि यत् साधर्म्यं तेनैव सद्धेतुत्वमित्यर्थः । एतन्नियमानिरुद्धं तु जातिवादिनः प्रत्यवस्थानमिति दर्शयति साधर्म्यमात्रमिति । तत्र हि सत्त्वेनैव साधर्म्यं सर्वानित्यत्वसाधनत्वेनोक्तम्-सत्त्वं च साध्यस्यानित्यत्वस्य नाविनाभावि बहुष्वर्थेषु सत्त्वानित्यत्वयोर्व्यभिचारदर्शनादिति ॥

अविशेषसमजातिप्रत्याख्याने चतुर्विंशसूत्रे यदुक्तं तदत्राप्यतिदिशति अविशेषसमप्रतिषेध इति ॥ ३४ ॥

(१५) नित्यसमप्रकरणम् ।

(सू०) नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेर्नित्यसमः ॥ ३५ ॥

(भा०) अनित्यः शब्द इति प्रतिज्ञायते । तदनित्यत्वं किं शब्दे नित्यमथानित्यम् । यदि तावत्सर्वदा भवति धर्मस्य सदाभावाद्धर्मिणोऽपि सदाभाव इति नित्यः शब्द इति । अथ न सर्वदा भवति, अनित्यत्वस्याभावान्नित्यः शब्दः । एवं नित्यत्वेन प्रत्यवस्थानान्नित्यसमः ॥ ३५ ॥

(ख०)नित्यसमजातेर्लक्षणमाह नित्यमिति सूत्रम् । 'नित्यम्' सर्वदा-अनित्यस्यार्थस्य (शब्दस्य) 'अनित्यभावात्'—यस्मादनित्योऽर्थः सर्वदाऽनित्य एव तस्मात्'–अनित्ये' अनित्यत्ववति अर्थे–'नित्यत्वस्य' उपपत्तिरेव भवति—एवं चानित्योऽपि नित्य एवेति प्रत्यवस्थानं नित्यसम इति योजना ॥

सूत्रार्थमाह अनित्य इति । प्रतिज्ञायां विकल्पयति तदिति । यदनित्यत्वं शब्दे प्रतिज्ञायते तन्नित्यमनित्यं वा । आद्यं विकल्पं गृह्णाति यदीति । यदि शब्दगतमनित्यत्वधर्मो नित्यस्तर्हि धर्मिणः शब्दस्यापि नित्यत्वमायाति । ततश्च शब्दो नित्य इति प्राप्तम् । न ह्यस्ति सम्भवः सामान्यसमवायातिरिक्ता धर्मा नित्या धर्मी चानित्य इति तात्पर्यकृतः ॥ द्वितीयं विकल्पं गृह्णाति अथ नेति । यदि शब्दगतानित्यत्वमप्यनित्यमेव तर्हि अनित्यत्वस्यानित्यत्वेनैव कादाचित्कत्वात्कदाचिदसत्त्वमपि तस्य स्यात्–तथा यदाऽनित्यत्वस्याभावस्तदा नित्यत्वमेव शब्दस्य प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ प्रत्यवस्थानमुपसंहरति एवमिति । उभयथापि शब्दस्य नित्यत्वमेव प्राप्तमित्येव प्रत्यवस्थानक्रम इत्यर्थः ॥ ३५ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(सू०) प्रतिषेध्ये नित्यमनित्यभावादनित्येऽनित्यत्वोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः ॥ ३६ ॥

(भा०) प्रतिषेध्ये शब्दे नित्यमनित्यत्वस्य भावादित्युच्यमानेऽनुज्ञातं शब्दस्यानित्यत्वम् । अनित्यत्वोपपत्तेश्च नानित्यः शब्द इति प्रतिषेधो नोपपद्यते । अथ नाभ्युपगम्यते नित्यमनित्यत्वस्य भावात्—इति हेतुर्न भवतीति हेत्वभावात्प्रतिषेधानुपपत्तिरिति ।

(ख०)नित्यसमजातेः प्रत्यादेशमवतारयति अस्येति ।

प्रत्यादेशमाह प्रतिषेध्ये इति सूत्रम् । अनित्यतया 'प्रतिषेध्ये' शब्दे—'नित्यमनित्यभावात्' इति जातिवाद्युक्तो हेतुर्यदि सिद्धः—तर्हि 'अनित्ये' (शब्दे) 'अनित्यत्वमुपपन्नमेवेति' तस्मात् 'प्रतिषेधस्य' जातिवादिकृतस्य शब्दानित्यत्वनिषेधस्य—'अभावः' अयुक्तत्वमिति योजना ॥ अथवा 'प्रतिषेध्ये' 'शब्दे' 'नित्यमनित्यभावात्' अनित्यत्वस्य सदातनत्वमभ्युपगम्यते यस्मात् तस्मात्—'अनित्ये' शब्दे 'नित्यत्वोपपत्तेः' शब्दे नित्यत्वारोपाद्धेतोः-यः 'प्रतिषेधः' कृतो जातिवादिना तस्य 'अभावः' अयुक्तत्वमिति योजना ॥

सूत्रार्थं व्याचक्षाणो 'नित्यमनित्यभावा'दित्यस्य हेतोरभ्युपगमेऽनभ्युपगमे च दोष इति प्रदर्शयन्नाह—प्रतिषेध्ये शब्द इति । यद्यभ्युपगम्यतेऽन्यो हेतुस्तर्हि शब्दे अनित्यत्वं नित्यमित्येवार्थो 'नित्यमनित्यत्वस्य भावा'दित्यस्य हेतोः--तथाच शब्दस्य सर्वदाऽनित्यत्वमेवाभ्युपगतम्-एवं चाभ्युपगमे शब्दे 'अनित्यत्वस्योपपत्तेः' शब्दो नानित्य इति यः प्रतिषेधो जातिवादिना कृतः तस्य नास्त्येवावकाश इत्यर्थः ॥ जातिवाद्युक्तहेतोरभ्युपगमे दोषमुक्त्वा तदनभ्युपगमे दोषमाह अथेति ।

(भा०)उत्पन्नस्य निरोधादभावः—शब्दस्याऽनित्यत्वम् । तत्र परिप्रश्नानुपपत्तिः । सोऽयं प्रश्नः—तदनित्यत्वं किं शब्दे सर्वदा भवति अथ न—इत्यनुपपन्नः । कस्मात् ? उत्पन्नस्य यो निरोधादभावः शब्दस्य तदनित्यत्वम् । एवं च सत्यधिकरणाधेयविभागो व्याघातान्नास्तीति ।

नित्यानित्यत्वविरोधाच्च । नित्यत्वमनित्यत्वं च एकस्यध-

(ख०)अथ जातिवादी नित्यमनित्यभावादिति हेतुं नैवाभ्युपगच्छति तर्हि अनभ्युपगमादेव स हेतुस्तदीयप्रतिज्ञासाधनाय न प्रभवतीति व्यर्थस्तदुपन्यासः । एवमपि शब्देऽनित्यत्वप्रतिषेधस्यायुक्तत्वमेवेत्यर्थः ॥

एवं जातिवाद्युपन्यस्तं हेतुम्पराहत्य तदुद्भावितस्य प्रश्नस्याप्यनुपपत्तिं प्रदर्शयितुमनित्यत्वस्य लक्षणमाह—उत्पन्नस्येति । एतदनित्यत्वविषये जातिवादिकृतः प्रश्नो नोपपद्यत इत्याह तत्रेति । अनुपपत्तिं प्रदर्शयितुं प्रश्नमनुवदति सोऽयमिति । कथमयम्प्रश्नोऽनुपपन्न इति पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरम् उत्पन्नस्य य इति । अनित्यत्वं हि नाम प्रध्वंसाभावः । एवं च सति शब्देऽनित्यत्वमिति योऽधिकरणाधेयभावो जातिवादिनोक्तः स न सम्भवति । न भवति शब्दोऽनित्यत्वस्याधिकरणम्—अनित्यत्वं वा शब्दस्याधेयम् । अनित्यत्वं हि शब्दावच्छिन्नन्न शब्दाधिकरणम् । न खलु घटाभावो घटाश्रितो भवति—भावस्वभावा हि धर्मा धर्म्याश्रिता भवन्ति नाभावः । अभावस्त्वाश्रितोऽपि न प्रतियोग्याश्रितो भवत्यपि त्वर्थान्तरवृत्तिरेव—भूप्रदेशमिव घटाभाव इत्याशयः । तदुक्तं तात्पर्यकृता—अनित्यत्वं हि शब्दस्यापरान्तावच्छिन्नसत्तासमवायः—न चासौ शब्दाधेयः—तस्य स्वतन्त्रत्वादिति । अपि चानित्यत्वं—नित्यमनित्यं वेति विकल्पोऽपि

(भा०)र्मिणो धर्माविति विरुध्येते—न सम्भवतः। तत्र यदुक्तं—नित्यमनित्यत्वस्य भावाद् नित्य एव—तदवर्त्तमानार्थमुक्तमिति ॥३६॥

(१६) कार्यसमप्रकरणम् ।

(सू०) प्रयत्नकार्यानेकत्वात्कार्यसमः ॥ ३७ ॥

(भा०) प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः शब्द इति । यस्य प्रयत्नानन्तरमात्मलाभः तत्खल्वभूत्वा भवति । यथा घटादि कार्यम् । अनित्यमिति च भूत्वा न भवतीत्येतद्विज्ञायते । एवमवस्थिते प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति प्रतिषेध उच्यते । प्रयत्नानन्त-

---

(ख०)नावतरति विरोधादित्याह नित्यानित्यत्वेति । अनित्ये शब्दे नित्यत्वमिति शङ्कैव नावतरितुं शक्नोतीति भावः । अवर्त्तमानार्थमिति । अर्थशून्यं रिक्तं वच इत्यर्थः ॥ ३६ ॥

कार्यसमजातिं लक्षयति प्रयत्नेति सूत्रम् । 'प्रयत्नकार्याणाम्' प्रयत्नेन सम्पादितानां कार्याणाम्—'अनेकत्वात्' द्वैविध्यं भवति—किञ्चिदसदेव प्रयत्नेन उत्पाद्यते यथा घटादि । किञ्चित्तु सदेवावरणापनयनादिना प्रयत्नेन अभिव्यज्यते यथा मृदन्तारितमुदकादि । यस्मादेवं तस्मात् 'प्रयत्नानन्तरीयकत्वाच्छब्दोऽनित्य' इत्ययुक्तमित्येवं प्रत्यवस्थाने कार्यसम इति योजना ॥

उदाहरणपूर्वकं सूत्रार्थमाह प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति । शब्द इतीति । प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः शब्द इति स्थापनाहेत्वनुवादः । स्थापनाया आशयं वर्णयति यस्येति । यद् यत् कार्यं प्रयत्नेनोत्पाद्यते तत्तत्प्रयत्नात् प्रागसत् प्रयत्नानन्तरमात्मानं लभत इति दृष्टम्—'अनित्य'मित्यस्याप्ययमेवार्थो यत् 'उत्पद्य नश्यतीति' । तस्मात्प्रयत्नानन्तरीयकं यत् कार्यं तदनित्यमित्यर्थः ॥ एवमुक्ते स्थापनाहेतौ जातिवाद्युक्तं प्रत्यवस्थानमवतारयति एवमवस्थित इति । प्रत्यवस्थानस्याशयं वर्ण-

(भा०)रमात्मलाभश्च दृष्टो घटादीनाम् । व्यवधानापोहाच्चाभिव्यक्तिर्व्यवहितानाम् । तत्किं प्रयत्नानन्तरमात्मलाभः शब्दस्याहोऽभिव्यक्तिरिति विशेषो नास्ति । कार्याविशेषेण प्रत्यवस्थानं कार्यसमः ॥ ३७ ॥

(भा०) अस्योत्तरम्—

(सू०) कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणोपपत्तेः ॥ ३८ ॥

(ख०)यति प्रयत्नेति । प्रयत्नानन्तरीयकत्वं प्रयत्नानन्तरोत्पादो वा स्यात् प्रयत्नानन्तरोपलम्भो वा । न तावदाद्यः, असिद्धत्वात् । तस्मात्प्रयत्नानन्तरोपलम्भ आस्थेयः । एवं सति प्रयत्नानन्तरमुपलभ्यमानेष्वर्थेषु कस्यचित्प्रागसतः प्रयत्नानन्तरमात्मलाभ एव दृष्टो यथा घटस्य, कस्यचित्तु सत एव व्यवधानापनयनादभिव्यक्तिमात्रम्—यथा मूलकीलकोदकादि । एवं च प्रयत्नानन्तरीयकानां द्वैविध्यदर्शनात् शब्दे प्रयत्नानन्तरीयकत्वं दृष्ट्वाऽपि—किं घटादिवदसन् शब्दः प्रयत्नानन्तरमात्मानमेव लभते उत भूगर्भोदकमिव सदेवाभिव्यज्यते—इति निश्चयो न भवति—तस्मात्स्थापनाहेतुः सन्दिग्धत्वादहेतुरेवेति ॥

कार्यसमेति नाम व्युत्पादयति कार्याविशेषेणेति । द्विविधे कार्यत्वे किंविधं कार्यत्वं शब्द इति विशेषज्ञापकाभावेनैवैतत् प्रत्यवस्थानमत एव कार्यसममित्युच्यत इत्यर्थः ॥ उभयसाधर्म्यात्संशयसमः—अयं तु विशेषोपलब्धिमविवक्षित्वा प्रवर्तते इति संशयसमतोऽस्य भेदः । अत्र च प्रयत्नानन्तरीयकत्वादित्ययं प्रयत्नानन्तरमुपलब्धेरित्यर्थमारोप्य प्रतिषिध्यते साधर्म्यसमे तु नारोपणमित्येवास्य साधर्म्यसमतो भेदः ॥ ३७ ॥

कार्यसमजातेः प्रत्यादेशमवतारयति अस्येति ।

प्रत्यादेशमाह कार्यान्यत्व इति सूत्रम् । 'कार्यान्यत्वे' कार्यद्वैविध्ये-

(भा०) सति कार्यान्यत्वे अनुपलब्धिकारणोपपत्तेः प्रयत्नस्याहेतुत्वं शब्दस्याभिव्यक्तौ । यत्र प्रयत्नानन्तरमभिव्यक्तिस्तत्रानुपलब्धिकारणं व्यवधानमुपपद्यते । व्यवधानापोहाच्च प्रयत्नानन्तरभाविनोऽर्थस्योपलब्धिलक्षणाऽभिव्यक्तिर्भवतीति । न तु शब्दस्यानुपलब्धिकारणं किञ्चिदुपपद्यते । यस्य प्रयत्नानन्तरमपोहाच्छब्दस्योपलब्धिलक्षणाभिव्यक्तिर्भवतीति । तस्मादुत्पद्यते शब्दो नाभिव्यज्यते इति ॥ ३८ ॥

(ख०)सत्यपि 'प्रयत्नस्य 'अहेतुत्वम्'—शब्दस्याभिव्यक्तिं प्रति हेतुत्वं न भवति—कस्मात्—'अनुपलब्धिकारणोपपत्तेः'—यत्रानुपलब्धिकारणमावरणादिरूपमुपलभ्यते तत्रैवाभिव्यक्तिहेतुत्वमिति यस्माद् भवति—तस्मात्—शब्दे तु तादृशमनुपलब्धिकारणं नोपलभ्यते—तस्मात् शब्दे नाभिव्यक्तिरपि तूत्पत्तिरेवेत्याशयः ॥ यथाहुस्तात्पर्यकृतः—'अनुपलब्धिकारणस्यावरणादेरुपपत्तेरभिव्यक्तिहेतुत्वं स्यात्—एवं तु नास्तीति व्यतिरेकपरं द्रष्टव्यम्' इति ॥

न्यायमञ्जरीकारास्तु 'अनुपलब्धिकारणानुपपत्तेरिति' पठन्ति । अस्मिंश्च पाठे 'यस्माच्छब्दे आवरणादिरूपानुपलब्धिकारणं नोपपद्यते तस्मात्तत्र प्रयत्नस्य नाभिव्यक्तिहेतुत्वमिति—सरलमार्गेणैवार्थः सम्पद्यते ॥

सूत्रयोजनामाह सतीति । तस्याशयं वर्णयति यत्रेति । अत्र वाक्ये यत्रतत्रयोर्व्यत्यासः । एवं च 'तत्रैव प्रयत्नानन्तरमभिव्यक्तिर्यत्रानुपलब्धिकारणं व्यवधानमुपपद्यते' इति योजना । इदमत्राकूतम् । भूगर्भस्थोदकादौ हि आवरणं भूतलं वर्तते—तस्मात् तत्र मृत्पिण्डाद्यपसारणे कृते भूतलं यदाऽपावर्त्यते तदा जलमुपलभ्यते इति दृष्ट्वाऽत्र सत एव जलस्याभिव्यक्तिरेव प्रयत्नेन कृतेति गृह्यते । शब्दे तु किञ्चिदप्यावरणादिकमनुपलब्धिकारणं यदा नोपलभ्यते—तदा कस्यापनयनादभि-

(१७) षट्पक्षीरूपकथाभासप्रकरणम् ।

(भा०) हेतोश्चेदनैकान्तिकत्वमुपपाद्यते अनैकान्तिकत्वादसाधकः स्याद् इति । यदि चानैकान्तिकत्वादसाधकम्—

(सू०) प्रतिषेधेऽपि समानो दोषः ॥ ३९ ॥

(भा०) प्रतिषेधोऽप्यनैकान्तिकः । किञ्चित्प्रतिषेधति

(ख०)व्यक्तिर्भवेत्–एवं चाभिव्यक्तेरत्रासम्भवात् शब्दस्य नाभिव्यक्तिरपि तु प्रागसतः प्रयत्नेनोत्पत्तिरेवेति सिद्धम् ॥

तदेवमनेन चतुर्विंशतिजात्युदाहरणप्रतिसमाधानोपदेशवर्त्मना शब्दानित्यत्वसाधने परकीयोपालम्भजातमेवम्प्रायमन्यच्चाखिलमपाकृतम्भवतीत्यवधेयम् ॥ ३८ ॥

तदेवं जात्युत्तरवादिनं प्रति स्थापनावादिना सर्वत्रैव सम्यक् समाधानं स्वसाधनस्य वक्तव्यम् । एवं सति निर्णये कथापर्यवसानं भवति । यदि पुनः स्थापनावाद्यपि जातिवादिनं प्रति साधनाभासेनैव प्रत्यवतिष्ठते ततः षट्पक्ष्यां सत्यां न तत्त्वनिर्णयावसाना कथा भवेदिति शिष्यहितः शास्त्रकारः समाधानाभासवादिनं प्रति वैफल्यप्रदर्शनार्थं षट्पक्षीमवतारयति हेतोरित्यादि । 'शब्दोऽनित्यः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद् घटवदिति' स्थापनावादिनः प्रतिज्ञाऽत्र प्रथमः पक्षः (१) । तद्विरुद्धं प्रतिवाद्युक्तिरूपं द्वितीयपक्षं प्रदर्शयति हेतोरिति । वादिनः हेतोः प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्य प्रतिवाद्यनैकान्तिकत्वं उपपादयति प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति । हेतुद्वारेण–सव्यभिचारत्वान्नायं शब्दानित्यत्वं साधयितुमर्हतीति भवत्ययं द्वितीयः पक्षः (२) । तत्र वादिप्रत्युक्तिरूपं तृतीयपक्षमुत्थापयति यदीत्यादि 'समानो दोष' इति सूत्रान्तपर्यन्तम् ।

सूत्रार्थमाह भाष्यकारः प्रतिषेध इति । यदि प्रयत्नान्तरीयकत्वादिति वादिनो हेतुरनैकान्तिकस्तर्हि प्रतिवादिनोऽपि प्रयत्नकार्यानेकत्वा-

(भा०) किंचिन्नेति । अनैकान्तिकत्वादसाधक इति ।

अथ वा शब्दस्यानित्यत्वपक्षे प्रयत्नानन्तरमुत्पादो नाभिव्यक्तिरिति विशेषहेत्वभावः । नित्यत्वपक्षेऽपि प्रयत्नानन्तरमभिव्यक्तिर्नोत्पाद इति विशेषहेत्वभावः । सोऽयमुभयपक्षसमो विशेषहेत्वभाव इत्युभयमप्यनैकान्तिकमिति ॥ ३९ ।

(सू०) सर्वत्रैवम् ॥ ४० ॥

(भा०) सर्वेषु साधर्म्यप्रभृतिषु प्रतिषेधहेतुषु यत्र यत्रावि-

(ख०) दिति (३७ सूत्रोक्तो) हेतुरनैकान्तिक एवेत्यर्थः । प्रतिवादिनो हेतावनैकान्तिकत्वं प्रदर्शयति वादी किञ्चिदिति । प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति ब्रुवन् प्रतिवादी कस्यचिदसतः प्रयत्नानान्तरीयकस्योत्पत्तिमभ्युपगच्छति—यथा घटस्य—कस्यचित्तु नाभ्युपगच्छति—यथा शब्दस्येति । एवं च यथा वादिना हेतुरनैकान्तिकत्वादसाधकस्तथैव प्रतिवादिनोऽपि हेतुरित्यर्थः । [इदमपि प्रतिवादिनो वचनमुत्तराभासः कार्यसमजातिरेवेत्यवधेयम् ।] (३) ॥ प्रकारान्तरेण द्वितीयतृतीयपक्षौ दर्शयति अथवेति । शब्दानित्यत्वपक्षेऽसत एव शब्दस्य प्रयत्नानन्तरमुत्पत्तिरेव भवति न च सतोऽप्यभिव्यक्तिरेवेति नात्रैकतरपक्षे विशेषहेतुरस्तीति प्रतिवादिनो वचनम्—शब्दनित्यत्वपक्षेऽपि सतः शब्दस्याभिव्यक्तिरेव न चासत उत्पत्तिरेवेत्येकतरपक्षे न विशेषहेतुरस्तीति विशेषहेत्वभावो वादिप्रतिवाद्युभयपक्षसमान इति द्वावपि हेतू अनैकान्तिकाविति तृतीयः पक्षः(३)। ॥३९॥

न केवलमुक्तायामेव प्रतिवाद्युद्भावितजातौ समाधानाभासः प्रतिवादिनोऽपि तु सर्वत्रैव जात्युत्तरेष्विति शिष्यान् शिक्षयति सूत्रकारः सर्वत्रैवमिति । तद्व्याचष्टे भाष्यकारः सर्वेष्विति । सर्वेषु जात्युत्तरेषु

(भा०)शेषो दृश्यते तत्रोभयोः पक्षयोः समः प्रसज्यत इति॥४०॥

(सू०) प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोषः ॥४१॥

(भा०) योऽयं प्रतिषेधेऽपि समानो दोषोऽनैकान्तिकत्वं-

(ख०)यत्र यत्र विशेषः प्रतिषेधहेतुत्वेनोद्भाव्यते तत्र तत्राविशेषस्योभयपक्षसमानत्वप्रदर्शनं सम्भवति प्रतिवादिन इत्यर्थः। तथाहि(१) अनित्यः शब्दः कार्यत्वादैन्द्रियकत्वाद्वेति सदसत्प्रयोगे (२)तद्वदाकाशसाधर्म्यादस्पर्शवत्त्वान्नित्यः किं न स्यादिति साधर्म्यसमः। (३) अस्पर्शवदाकाशं नित्यं परममहद्दृष्टं—शब्देनापि नित्येन सता परममहता भवितव्यम् इत्युत्कर्षसमः। (४) ननु यथाऽऽकाशदृष्टान्तेन परममहत्त्वं शब्दस्योच्यते तद्वद्रूपदृष्टान्तेन तद्रहितत्वमेव किं न स्यादिति प्रतिदृष्टान्तसमः। (५)एवं तर्हि यथा निःस्पर्शमुभयथा दृष्टं किंचिदश्रावणं रूपादिकं किंचिच्छ्रावणं शब्दादि तथा किंचिन्नित्यं भविष्यत्याकाशादि किंचिद् नित्यं शब्दादीति विकल्पसमः। (६) ननु तथापि कार्यत्वमैन्द्रियकत्वं वा साध्यमप्राप्य कथं साधयेदतिप्रसङ्गादिति प्राप्य वक्तव्यं तथाचाविशेषात् किं कस्य साधनं साध्यं वेति प्राप्तिसम इत्येवं षट् पक्षा भवन्ति॥ एवमत्राप्यूहनीयम्॥ यद्यप्येतत्सूत्रं षट्पक्षीसूत्रानन्तरमेव वक्तव्यमासीत् तथापि त्रिपक्ष्यपि भवति कथाभास इति प्रदर्शयितुमत्रैवोक्तम्॥ ४०॥

अस्मिन् समाधानाभासे वादिना प्रयुक्ते पुनः प्रतिवादी चतुर्थपक्षेण प्रत्यवतिष्ठते प्रतिषेधेति सूत्रम्॥ 'प्रतिषेधो' जातिवादिकृतो द्वितीयपक्षरूपः—तस्य 'विप्रतिषेधः' वादिना कृतस्तृतीयपक्षरूपः-तस्मिन्नपि 'प्रतिषेधदोषवदेव' प्रतिवादिनो द्वितीये पक्षे यो दोषो वादिना तृतीयपक्षे प्रदर्शितस्तद्वदेव तत्तुल्य एव 'दोष' इति योजना।

सूत्रार्थमाह योऽयमिति। उक्तमर्थं दृष्टान्तेन प्रतिपादयति तत्रानित्य

(भा०)आपद्यते सोऽयं प्रतिषेधस्य प्रतिषेधेऽपि समानः । तत्रानित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति साधनवादिनः स्थापना प्रथमः पक्षः । 'प्रयत्नकार्यानेकत्वात् कार्यसम' इति दूषणवादिनः प्रतिषेधहेतुना द्वितीयः पक्षः । स च प्रतिषेध इत्युच्यते । तस्यास्य प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इति तृतीयः पक्षो विप्रतिषेध उच्यते । तस्मिन् प्रतिषेधविप्रतिषेधेऽपि समानो दोषोऽनैकान्तिकत्वं चतुर्थः पक्षः ॥ ४१ ॥

(सू०) प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेधविप्रतिषेधे
समानो दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ॥ ४२ ॥

(भा०) प्रतिषेधं द्वितीयं पक्षं सदोषमभ्युपेत्य तदुद्धारमनुक्त्वाऽनुज्ञाय प्रतिषेधविप्रतिषेधे तृतीयपक्षे समानमनैकान्तिकत्वमिति समानं दूषणं प्रसजतो दूषणवादिनो मतानुज्ञा प्रसज्यत इति पञ्चमः पक्षः ॥ ४२ ॥

(ख०)इति । द्वितीयपक्ष एव सूत्रकारेण प्रतिषेधकत्वेन विवक्षित इत्याह स च प्रतिषेध इति । तृतीयपक्ष एव सूत्रकारेण विप्रतिषेधशब्देनोच्यते इत्याह इति तृतीय इति ॥ अत्र षट्पक्ष्याश्चत्वारः पक्षाः स्पष्टमुक्ता भाष्यकारेण ॥ ४१ ॥

प्रतिवादिनश्चतुर्थपक्षं प्रति वादिनः पञ्चमं पक्षमाह प्रतिषेधमिति सूत्रम् । सूत्रार्थमाह प्रतिषेधं द्वितीयमिति । मतानुज्ञेति—स्वपक्षदोषाभ्युपगमात् परपक्षे दोषप्रसङ्ग इति मतानुज्ञानिग्रहस्थानलक्षणस्य वक्ष्यमाणत्वात् ॥ प्रतिवादी च 'प्रतिषेधं' स्वकीयं द्वितीयं पक्षं सदोषं अभ्युपगत्य तमेव दोषं वादिनस्तृतीयपक्षेऽपि प्रसञ्जयन्नात्मनः चतुर्थपक्षम्प्रवर्तयामासेति भवत्येवास्योक्तलक्षणं निग्रहस्थानमित्यर्थः ॥ अयं च षट्पक्ष्याः पञ्चमः पक्षः ॥ ४२ ॥

(सू०) स्वपक्षलक्षणापेक्षोपपत्त्युपसंहारे हेतुनिर्देशे परपक्षदोषाभ्युपगमात्समानो दोषः ॥४३॥

(भा०) स्थापनापक्षे प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति दोषः स्थापनाहेतुवादिनः स्वपक्षलक्षणो भवति । कस्मात् ? स्वपक्षसमुत्थत्वात् । सोऽयं स्वपक्षलक्षणं दोषमपेक्षमाणोऽनुद्धृत्यानुज्ञाय प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इत्युपपद्यमानं दोषं परपक्षे उपसंहरति । इत्थं चानैकान्तिकः प्रतिषेध इति हेतुं निर्दिशति । तत्र स्वपक्षलक्षणापेक्षयोपपद्यमानदोषोपसंहारे हेतुनिर्देशे च सत्यनेन

(ख०)सेयं मतानुज्ञा पञ्चमपक्षवादिनोऽपि तृतीये पक्षे भवत्येवेति प्रतिवादी षष्ठं पक्षमुत्थापयति स्वपक्षलक्षणेति सूत्रम् ॥ 'स्वपक्षः' वादिनः स्थापना 'प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः शब्द'—इति 'तल्लक्षण:'तत्समुत्थानः तद्विषयः द्वितीयः पक्षो जात्युत्तरं प्रतिवाद्युक्तम् प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति—तस्य 'अपेक्षया' उपेक्षया तमनुद्धृत्याभ्यनुज्ञाय प्रवृत्तः प्रतिषेधेऽपि समानोऽयं दोष—इति दोषस्य 'उपपत्तेः' 'उपसंहारः'—तस्मिंश्च उपसंहारे 'हेतुनिर्देशः' अनैकान्तिकत्वरूपस्य हेतोरुक्तिः-तस्मिन् कृते सति 'परपक्षे' प्रतिवादिनः पक्षे यो 'दोषः' वादिना स्वयमुद्भावितस्तस्याभ्युपगमात् समानो दोषः मतानुज्ञानिग्रहस्थानरूपः स्थापनावादिन इति योजना ॥ अयं च षट्पक्ष्यां षष्ठः पक्षः ॥

एत सर्वमभिप्रेत्य सोदाहरणं सूत्रार्थं व्याचक्षाणः स्वपक्षलक्षणशब्दार्थमाह स्थापनापक्ष इति । स्वपक्षलक्षणपदेन कथम्प्रतिवादिपक्षः उच्यते इति पृच्छति कस्मादिति । तत्रोत्तरं स्वपक्षेति । यस्मात् प्रथमपक्षं लक्ष्यीकृत्यैव द्वितीयः पक्षः समुत्तिष्ठते तस्माद्भवत्येवास्य तल्लक्षणत्वमित्यर्थः । अपेक्षोपपत्त्युपसंहारशब्दार्थमाह सोऽयमिति । हेतुनिर्देशशब्दार्थमाह इत्थमिति । सूत्रार्थमुपसंहरति तत्रेति । कथं वादिनः स-

(भा०)परपक्षदोषोऽभ्युपगतो भवति । कथं कृत्वा ? यः परेण प्रयत्नकार्यानेकत्वादित्यादिनाऽनैकान्तिकदोष उक्तः तमनुद्धृत्य प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इत्याह । एवं स्थापनां सदोषामभ्युपेत्य प्रतिषेधेऽपि समानं दोषं प्रसजतः परपक्षाभ्युपगमात् समानो दोषो भवति । यथा परस्य प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेधविप्रतिषेधेऽपि समानो दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा प्रसज्यत इति तथाऽस्यापि स्थापनां सदोषामभ्युपेत्य प्रतिषेधेऽपि समानं दोषं प्रसजतो मतानुज्ञा प्रसज्यत इति ।

स खल्वयं षष्ठः पक्षः । तत्र खलु स्थापनाहेतुवादिनः प्रथमतृतीयपञ्चमपक्षाः । प्रतिषेधहेतुवादिनः द्विनीयचतुर्थषष्ठपक्षाः । तेषां सा-
(ख०)मानो दोषो भवतीति पृच्छति कथं कृत्वेति । तत्रोत्तरम् यः परेणेति । वादिनोऽपि मतानुज्ञानिग्रहस्थानं कथं भवतीत्यत आह एवं स्थापनामिति । स्वपक्षे दोषमभ्युपगच्छतः परपक्षे च तमेव दोषं प्रसञ्जयतो भवत्येव मतानुज्ञेत्यर्थः ॥ प्रतिवादिना समानत्वम्प्रतिपादयति । पञ्चमपक्षे यथा प्रतिवादिनं प्रति मतानुज्ञोद्भाविता वादिना तथैव तम्प्रत्यपि साऽऽपतितेत्यर्थः ॥ उपसंहरति स खल्वयमिति । एवं विस्तीर्य सङ्कलय्याह तत्र खल्विति । एतत्प्रसङ्गेन षट्पक्ष्याः युक्तायुक्तत्वे विवेचयति तेषामिति । सेयं षट्पक्षी समानदोषापादनेनानिर्णायकत्वात् पौनरुक्त्याच्च न तत्त्वनिर्णयाय पर्याप्ता । तस्मात्समाधानाभासेन जातिवादिनं प्रति न प्रत्यवस्थेयम्—किन्तु सम्यक्साधनेन । तथाच षट्पक्षी उपहता नावतरति तत्त्वनिर्णयपर्यवसाना च कथा भवति । यदि त्वस्य कदाचित्सम्यक्साधनवादिनोऽपि प्रतिभाक्षयात् सम्यग् समाधानं न स्फुरति ततोऽत्यन्तपराजयाद्वरं संशयोऽपीति न्यायेन समाधानाभासेनापि प्रत्यवस्थेयमित्याशयः ॥ पुनरुक्तदोषं प्रदर्शयति चतुर्थपक्ष इति । नार्थविशेष इति । नार्थभेदः, अतः पौनरुक्त्यमेवेत्यर्थः । षट्प-

(भा०)ध्वसाधुतायां मीमांस्यमानायां चतुर्थषष्ठयोरर्थाविशेषात् पुनरुक्तदोषप्रसङ्गः। चतुर्थपक्षे समानदोषत्वं परस्योच्यते प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोष इति। षष्ठेऽपि परपक्षाभ्युपगमात् समानो दोष इति समानदोषत्वमेवोच्यते—इति नार्थविशेषः कश्चिदस्ति। समानस्तृतीयपञ्चमयोः पुनरुक्तदोषप्रसङ्गः। तृतीयपक्षेऽपि प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इति समानत्वमभ्युपगम्यते। पञ्चमपक्षेऽपि प्रतिषेधविप्रतिषेधे समानो दोषप्रसङ्गोऽभ्युपगम्यते। नार्थविशेषः कश्चिदुच्यत इति। तत्र पञ्चमषष्ठपक्षयोः अर्थाविशेषात् पुनरुक्तदोषः। तृतीयचतुर्थयोर्मतानुज्ञा। प्रथमद्वितीययोर्विशेषहेत्वभाव इति षट्पक्ष्यामुभयोरसिद्धिः।

कदा षट्पक्षी? यदा प्रतिषेधेऽपि समानो दोष इत्येवं प्रवर्त्तते तदोभयोः पक्षयोरसिद्धिः। यदा तु कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणोपपत्तेरित्यनेन तृतीयपक्षो युज्यते तदा विशेषहेतुवचनात् प्रयत्नानन्तरमात्मलाभः शब्दस्य नाभिव्यक्तिरिति सिद्धः प्रथमपक्षो न षट्पक्षी प्रवर्तते इति॥४३॥

इति श्रीवात्स्यायनीये न्यायभाष्ये पञ्चमाध्यायस्याद्यमाह्निकम्॥

(ख०)क्ष्या नैष्फल्यमाह षट्पक्ष्यामिति। उभयोरपि वादिप्रतिवादिनोरयुक्तवादित्वादित्यर्थः। षट्पक्ष्यामपि प्रभेदं दर्शयितुं पृच्छति कदेति। कदा षडेव पक्षा उत्तिष्ठन्तीति प्रश्नार्थः। तत्रोत्तरम् यदेति। यदा तत्रापि पक्षे समानो दोष इत्येव चोत्तरं वादिनो भवति तदा प्रवर्तन्त एव षट् पक्षास्तथाच न सिध्यति कोऽपि पक्षः। कदा पुनर्न प्रवर्तते षट्पक्षीत्यत आह यदा त्विति। अत्र हि स्थापनावादिनस्तृतीयपक्षोक्तिः सदुत्तरमेव भवति—ततश्च तत्रैव तस्य पक्षस्य सिद्धत्वात् कथायाः पर्यवसानान्न भवत्यवसरः पक्षान्तरोद्भावनस्येति नैव प्रवर्तते षट्पक्षीत्यर्थः॥४३॥

इति पञ्चमाध्याये प्रथमं प्रस्फुरणम्।

अथ पञ्चमाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥

(१) प्रतिज्ञाहेत्वन्यतराश्रितनिग्रहस्थानपञ्चकविशेषलक्षणप्रकरणम् ।

(भा०) विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्त्योर्विकल्पान्निग्रहस्थानबहुत्वमिति सङ्क्षेपेणोक्तं तदिदानीं विभजनीयम् । निग्रहस्थानानि खलु पराजयवस्तून्यपराधाधिकरणानि प्रायेण प्रतिज्ञाद्यवयवाश्रयाणि तत्त्ववादिनमतत्त्ववादिनं चाभिसंप्लवन्ते । तेषां विभागः—

अथ पञ्चमाध्याये द्वितीयमाह्निकम् ।

(ख०)निग्रहस्थानविशेषलक्षणमाह्निकार्थमवतारयन् पूर्वोक्तं तत्सामान्यलक्षणं स्मारयति विप्रतिपत्तीति । संक्षेपेणोक्तस्याधुना विभज्य वचनावसर इत्याह तदिदानीमिति । य एवमाहुः ‘सर्वोऽयं साधनदूषणप्रकारो बुद्ध्यारूढ एव, न वास्तव’ इति तान् प्रत्याह निग्रहस्थानानीति । पराजयवस्तूनीति । पराजयो वसत्येष्विति व्युत्पत्त्येत्यर्थः । एतेषां काल्पनिकत्वे कल्पनायाः सर्वत्र सुलभत्वात् साधनदूषणव्यवस्था न स्यादिति भावः । कथायामखण्डिताहंकारेण परस्याहंकारखण्डनमिह पराजयो ‘निग्रहः’ । स एतेष्वियत्स्वेव तन्नामकेष्वेव तिष्ठन्तीत्यर्थः । निग्रहस्थानानि पर्यायान्तरेण स्पष्टयति अपराधेति ॥ किमाश्रितान्येतानीत्यत आह प्रायेणेति । कथायां हेतुवचनानामेव प्रयोगस्तेषां चानुमानाकारत्वात्तत्रत्यनिग्रहस्थानानि यदाऽऽपतन्ति तदा अनुमानवाक्यावयवेष्वेव प्रतिज्ञादिष्वित्यर्थः । के निग्राह्या इत्याह तत्त्ववादिनमिति । अत्यन्तजडोऽत्यन्तप्रेक्षावान् वा न भवति निग्राह्यः—मध्यम एव जनो निग्राह्यो भवति । तथाच लोकोक्तिः—

यश्च मूढतमो लोके यश्च पारंगतोऽपि सः ।
द्वाविमौ सुखमेधेते सीदत्यन्तरितो जनः ॥ इति ॥

निग्रहस्थानानां परिगणनमवतारयति तेषां विभाग इति ।

(सू०) प्रतिज्ञाहानिः प्रतिज्ञान्तरं प्रतिज्ञाविरोधः प्रतिज्ञासन्न्यासो हेत्वन्तरमर्थान्तरं निरर्थकमविज्ञातार्थमपार्थकमप्राप्तकालं न्यूनमधिकं पुनरुक्तमननुभाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपो मतानुज्ञा पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगोऽपसिद्धान्तो हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि ॥ १ ॥

(भा०) तानीमानि द्वाविंशतिधा विभज्य लक्ष्यन्ते ॥१॥

(सू०) प्रतिदृष्टान्तधर्माभ्यनुज्ञा स्वदृष्टान्ते प्रतिज्ञाहानिः ॥ २ ॥

(भा०) साध्यधर्मप्रत्यनीकेन धर्मेण प्रत्यवस्थिते प्रतिदृष्टान्तधर्मं स्वदृष्टान्तेऽभ्यनुजानन् प्रतिज्ञां जहातीति प्रतिज्ञाहानिः। निदर्शनम्—ऐन्द्रियकत्वादनित्यः शब्दो घटवदिति कृते,

---

(ख०)निग्रहस्थानानि परिगणयति प्रतिज्ञाहानिरिति सूत्रम् ॥ एकप्रयोजनानामप्यमीषां शिष्यहिततया व्यवहारोपयोगिप्रातिस्विकवैधर्म्यसूचनार्थं स्वकार्ये परस्परनिरपेक्षकथनार्थत्वं चासमासः ॥

प्रत्येकं लक्षणान्यवतारयति तानीमानीति। विभज्येति। पृथक् पृथगित्यर्थः ॥ लक्ष्यन्त इति वक्ष्यमाणेषु सूत्रेष्विति शेषः ॥ १ ॥

प्रतिज्ञाहानिलक्षणमाह प्रतिदृष्टान्तेति सूत्रम्। तदर्थमाह भाष्यकारः साध्येति। वादी स्थापनां प्रयुङ्क्ते-प्रतिवादी वादिसाध्यधर्मविरुद्धेन धर्मेण प्रत्यवतिष्ठते-ततस्तृतीयकक्षायां वादी प्रतिवाद्युक्तप्रतिदृष्टान्तधर्मं यदि स्वदृष्टान्तेऽभ्यनुजानाति तदा भवति वादिनः प्रतिज्ञाहानिरित्यर्थः। उदाहरणमाह निदर्शनमिति। शब्दोऽनित्यः ऐन्द्रि-

(भा०) अपर आह–दृष्टमैन्द्रियकत्वं सामान्ये नित्ये, कस्मान्न तथा शब्द इति, प्रत्यवस्थिते इदमाह–यद्यैन्द्रियकं सामान्यं नित्यं कामं घटो नित्योऽस्त्विति । स खल्वयं साधकस्य दृष्टान्तस्य नित्यत्वं प्रसञ्जयन्निगमनान्तमेव पक्षं जहाति । पक्षं जहत्प्रतिज्ञां जहातीत्युच्यते प्रतिज्ञाश्रयत्वात्पक्षस्येति ॥ २ ॥

(ख०) यकत्वाद् घटवत् इति स्थापना वादिनः । 'ऐन्द्रियकत्वं नित्येऽपि सामान्ये दृश्यते तथाच यथाऽनित्यघटदृष्टान्तेन भवान् शब्दमनित्यं मन्यते तथैव सामान्यदृष्टान्तेन तं नित्यमेव कथन्न मन्यते' इति प्रत्यवस्थानं प्रतिवादिनः । तत्र तृतीयपक्षं प्रवर्तयन् वाद्याह–'यद्यैन्द्रियकं सामान्यं नित्यं तर्ह्यैन्द्रियको घटोऽपि नित्यो स्त्विति' । अत्रोदाहरणे लक्षणं योजयति स खल्विति । स्वपक्षसाधके स्वोक्ते दृष्टान्ते घटे वादी प्रतिवाद्युक्तप्रतिदृष्टान्तस्य सामान्यस्य धर्मं नित्यत्वमनुजानातीति भवत्यत्र सूत्रोक्तस्य प्रतिज्ञाहानिलक्षणस्य समावेश इत्याशयः ॥ ननु दृष्टान्तेऽनिष्टधर्ममनुजानतो भवति दृष्टान्तहानिर्न प्रतिज्ञाहानिरित्यत आह निगमनान्तमेवेति । स्वपक्षसाधकं दृष्टान्तधर्मं त्यजन् स्वपक्षमेव लघूकुरुते–पक्षदौर्बल्येन च प्रतिज्ञाऽपि हीयत एव–कुत इत्यत आह प्रतिज्ञाश्रयत्वादिति । वादिना स्थापनीयस्य पक्षस्य प्रतिज्ञैवाश्रयो यस्मात् तस्मादित्यर्थः ।

तदेतद्भाष्यकारीयं लक्षणसूत्रव्याख्यानं वार्त्तिककारो नानुमन्यते । इदं च वार्त्तिककारस्यारुचिबीजम् । एतत्तु न बुध्यामहे कथमत्र प्रतिज्ञा हीयत इति । हेतोरनैकान्तिकत्वं सामान्यदृष्टान्तेन प्रतिवादी चोदयति । तमनैकान्तिकत्वदोषं स्वपक्षेऽनुद्धृत्य वादी स्वदृष्टान्तेऽपि प्रतिदृष्टान्तधर्मं प्रतिपद्यते । तत्प्रतिपत्तेश्चासिद्धता दृष्टान्ते दोषो भवति साध्यविकलतारूपः । सोऽयमेतद्दृष्टान्तदोषेणाथवा हेतुदोषेण विरुद्ध-

(ख०) त्वेन (घटादीनामपि नित्यत्वाभ्युपगमेनैन्द्रियकत्वस्य हेतोः साध्यानित्यत्वविरुद्धेन नित्यत्वेन व्याप्तत्वात्) निग्रहो वादिनो न प्रतिज्ञाहानिः। यद्ययं 'अस्तु शब्दो नित्य' इत्यवक्ष्यत् तदैवाभविष्यदस्य प्रतिज्ञायां (अनित्यः शब्द इत्यस्या) हानिः॥ यदि दृष्टान्तपरित्यागेन पक्षस्य परित्यागाद् भवत्येव प्रतिज्ञाया अपि हानिरिति मतं (यथा भाष्यकारेण व्याख्यातम्)-तदा सर्वे एव दोषाः प्रतिज्ञामेव दूषयन्तीति ते सर्वेऽपि प्रतिज्ञाहानिरेव स्युः॥ यद्यपि यथाकथञ्चित् दृष्टान्तपरित्यागेन प्रतिज्ञाहानिरुपचरितव्या भवति। यथोक्तं बोधसिद्धौ-दृष्टान्तशब्दोऽत्रोक्तसम्प्रतिपत्तिं लक्षयति तद्विपरीतोपगमः प्रतिज्ञाहानिरेव भवतीति तथाप्युपचारस्याश्रयणं सति गत्यन्तरे नोचितमित्यादि॥ भवति चात्र गत्यन्तरं सूत्रोक्तलक्षणव्याख्यानस्य। तद्यथा-दृष्टश्चासावन्ते व्यवस्थित इति 'दृष्टान्तः'-स्वश्चासौ दृष्टान्तश्चेति 'स्वदृष्टान्त'-शब्देन स्वपक्ष एवाभिधीयते-'प्रतिदृष्टान्त'शब्देन च प्रतिपक्ष उच्यते-प्रतिपक्षश्चासौ दृष्टान्तश्चेति। एवं चैतदुक्तं भवति-'परपक्षस्य यो धर्मस्तं स्वपक्ष एवानुजानातीति'। यथाऽनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वादिति स्थापनायां-प्रतिवादिनि सामान्येन प्रत्यवस्थिते-'यदि सामान्यमैन्द्रियकं नित्यं दृष्टं तर्हि भवतु शब्दोऽपि नित्य' इति। भवत्येषा 'शब्दो नित्य' इत्यस्याः प्रतिज्ञाया हानिरिति॥

कथं सम्भवति वादिन एतादृशमुत्तरमिति तु नाशङ्कनीयम्। यतो हि मध्यमप्रज्ञा एव प्रायशो भवन्ति निग्राह्याः सम्भवन्ति च तेषामदृशाः प्रमादाः॥

अत्र बोधसिद्धावुदयनाचार्या आहुः-प्रतिज्ञाहानिरिति सूत्रार्थः। एवं च लक्ष्यपदनिरुक्त्यैव लक्षणसिद्धौ द्वितीयप्रकारसूचनार्थं लक्षणारम्भ' इति। एवं चास्य मतेन द्विविधा प्रतिज्ञाहानिरत्र निरुक्ता-प्रतिज्ञाया एव परित्यागो वार्त्तिककारेण दर्शित इत्येका-अपरा च

(सू०) प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पात्तदर्थनिर्देशः प्रतिज्ञान्तरम् ॥ ३ ॥

(भा०) प्रतिज्ञातार्थः-अनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वात् घटवदित्युक्ते योऽस्य प्रतिषेधः—प्रतिदृष्टान्तेन हेतुव्यभिचारः—सामान्यमैन्द्रियकं नित्यमिति, तस्मिँश्च प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पादिति—दृष्टान्तप्रतिदृष्टान्तयोः साधर्म्ययोगे धर्मभेदात्सामान्यमैन्द्रियकं सर्वगतमैन्द्रियकस्त्वसर्वगतो घट इति—धर्मविकल्पात्तदर्थनिर्देश इति साध्यसिद्ध्यर्थम् । कथम् ? यथा घटोऽसर्व-

---

(स०)दृष्टान्तपरित्यागरूपा भाष्यकारेण दर्शिता । भवति चैवमेकवाक्यता भाष्यवार्त्तिकव्याख्यानयोरित्यत्रधेयम् ॥ २ ॥

प्रतिज्ञान्तरं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति प्रतिज्ञातेतिसूत्रम् ॥ प्रतिज्ञातार्थे दूषिते तत्प्रतिचिकीर्षया विशेषणान्तरप्रक्षेपेण पुनस्तद्वचनं प्रतिज्ञान्तरमिति सूत्रार्थः ॥ एतमेवार्थं व्याकुरुते प्रतिज्ञातार्थ इति भाष्यम् । 'प्रतिज्ञातोऽर्थः' मीमांसकं प्रति वैशेषिकेण 'अनित्यः शब्द' इति—तस्य साधनम् ऐन्द्रियकत्वाद् घटवदिति । तस्य 'प्रतिषेधः' हेतुर्व्यभिचारूपः क्रियते प्रतिदृष्टान्तेन 'सामान्यमैन्द्रियकं नित्यमिति' । एतस्मिन् 'प्रतिषेधे' मीमांसकेन कृते—'धर्मविकल्पात्' 'तदर्थं' प्रतिज्ञातार्थसिद्ध्यर्थम्—यदा निर्देशः' (धर्मविकल्पाश्रितः) क्रियते तदा भवति प्रतिज्ञान्तरमित्यर्थः । धर्मविकल्पादिति सूत्रस्थपदमनूद्य व्याचष्टे धर्मविकल्पादिति । दृष्टान्तेति । 'दृष्टान्तप्रतिदृष्टान्तयोः' घटसामान्ययोः 'साधर्म्यम्' ऐन्द्रियकत्वं—तस्य 'योगो' 'तद्धर्मभेदात्'-सामान्यस्य सर्वगतत्वं घटस्यासर्वगतत्वमित्येवंरूपाद् धर्मभेदादिति—धर्मविकल्पादित्यस्यार्थ इत्यर्थः । तदर्थनिर्देशशब्दार्थमाह तदर्थेति । प्रतिज्ञातार्थसिद्ध्यर्थं शब्दस्यासर्वगतत्वं मीमांसकं प्रति प्रतिपादयितुं निर्देश

(भा०)गत एवं शब्दोऽप्यसर्वगतो घटवदेवानित्य इति। तत्रानित्यः शब्द इति पूर्वा प्रतिज्ञा। असर्वगत इति द्वितीया प्रतिज्ञा–प्रतिज्ञान्तरम्। तत्कथं निग्रहस्थानमिति ? न प्रतिज्ञायाः साधनं प्रतिज्ञान्तरम्, किन्तु हेतुदृष्टान्तौ साधनं प्रतिज्ञायाः। तदेतदसाधनोपादानमनर्थकमिति। आनर्थक्यान्निग्रहस्थानमिति ॥ ३ ॥

(सू) प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः प्रतिज्ञाविरोधः ॥ ४ ॥

(ख०)इत्यर्थः ॥ प्रश्नपूर्वकं निर्देशस्वरूपमाह कथमिति। यथा घटोऽसर्वगतोऽनित्य इत्येवं शब्दोऽप्यसर्वगतोऽनित्य इति। अस्य निर्देशस्य प्रतिज्ञान्तरमिति नाम समर्थयते तत्र नित्य इति। 'अनित्यः शब्द' इतिवत् 'असर्वगतः शब्द' इत्यपि प्रतिज्ञावाक्यमेव–विप्रतिपन्नं मीमांसकं प्रति निर्देशात्-न तु कृतकत्वादितिवदुहाहरणसाधर्म्यादस्य हेतुलक्षणमस्ति–साध्यनिर्देशः प्रतिज्ञेति तु प्रतिज्ञालक्षणयोगात् प्रतिज्ञान्तरमेवेदमित्यर्थः। प्रतिज्ञान्तरस्य निग्रहस्थानत्वं प्रदर्शयितुं पृच्छति कथमिति। उत्तरम् नेति। यद्यप्यस्य मनसि वर्तते असर्वगतत्वं साधयित्वा मयाऽसर्वगतत्वे सतीत्यैन्द्रियकत्वं हेतुर्विशेषणीयस्तथाच स्वसाधनस्यानैकान्तिकत्वमुद्धरणीयमिति–तथाऽप्येतदनेन न कृतमपि त्वसर्वगतः शब्दो घटवदित्युक्त्वैव विरत इति हेतुदृष्टान्तावनुक्त्वैव स्वपूर्वप्रतिज्ञासाधनासमर्थामन्याम्प्रातिज्ञामेवोपन्यस्तवान्–तच्च निष्प्रयोजनम्–एवं च निष्प्रयोजनवचनोपन्यासे भवत्येवास्य निग्रह इत्याशयः ॥ ३ ॥

प्रतिज्ञाविरोधं निग्रहस्थानं लक्षयाति प्रतिज्ञाहेत्वोरिति सूत्रम्। अत्र प्रतिज्ञाहेत्वोरिति प्रतियोगिद्वयमात्रोपलक्षणपरम्। तेन दृष्टान्तादयोऽपि प्रतियोगिन उन्नेयाः। एतदुक्तं भवति। येषां वाक्यगतानां पदार्थानां मिथो व्याघातः प्रतीयते–प्रमाणान्तरं च विरोधकं–स विरोधो

(भा०) गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यमिति प्रतिज्ञा, रूपादितोऽर्थान्तरस्यानुपलब्धेरिति हेतुः । सोऽयं प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः—कथम् ? यदि गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यं—रूपादिभ्योऽर्थान्तरस्यानुपलब्धिर्नोपपद्यते । अथ रूपादिभ्योऽर्थान्तरस्यानुपलब्धिः—गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यमिति नोपपद्यते । गुणव्यतिरिक्तं च द्रव्यं रूपादिभ्यश्चार्थान्तरस्यानुपलब्धिरिति विरुध्यते—व्याहन्यते—न सम्भवतीति ॥ ४ ॥

(सू०) पक्षप्रतिषेधे प्रतिज्ञातार्थापनयनं
प्रतिज्ञासन्न्यासः ॥ ५ ॥

(ख०)नाम निग्रहस्थानमिति पर्यवसितोऽर्थः । एवं च यत्र प्रतिज्ञा हेतुना विरुध्यते—प्रतिज्ञा स्ववचनेनैव वा—हेतुर्वा दृष्टान्तेन प्रमाणान्तरेण वा—प्रतिज्ञाहेतू वा प्रमाणान्तरेण -तस्य सर्वस्यानेनैव सङ्ग्रहः ॥

उदाहरणमाह भाष्यकारः गुणव्यतिरिक्तमिति । उक्तोदाहरणे विरोधं दर्शयितुं पृच्छति कथमिति । उत्तरम् यदीति । रूपादयो गुणाः—अतो यदि द्रव्यं नाम गुणेभ्यो व्यतिरिक्तमस्ति बलवत्प्रमाणसिद्धं तर्हि अर्थान्तरस्यानुपलब्धिरित्यनुपपन्नम्—यदि गुणेभ्योऽर्थान्तरानुपलब्धिरेव बलवत्प्रमाणसिद्धा तर्हि तद्व्यतिरिक्तद्रव्यस्यैवाप्रसिद्धिरिति विरोधः । विरोधशब्दार्थं पर्यायेणाह व्याहन्यत इति । व्याघातोऽसम्भवश्च विरोधः इत्यर्थः ॥ अत्रोदाहरणे हि रूपादिभ्योऽर्थान्तरस्यानुपलब्धेरित्यस्य हेतावनुपलब्धिग्रहणेनोपलभ्याभाव एवोपलक्षितः । तथाचैवं हेत्वर्थो भवति—'गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यम् अव्यतिरेकादिति' । सोऽयं प्रतिज्ञाहेत्वोर्व्याप्तिस्मरणानपेक्ष एव परस्परव्याघातः 'अस्ति नास्ति' पदयोरित्यवधेयम् ॥ ४ ॥

प्रतिज्ञासंन्यासं लक्षयति पक्षप्रतिषेध इति सूत्रम् । 'स्वपक्षस्य'

(भा०) अनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वादित्युक्ते परो ब्रूयात्-सामान्यमैन्द्रियकं न चानित्यमेवं शब्दोऽप्यैन्द्रियको न चानित्य-इति । एवं प्रतिषिद्धे पक्षे यदि ब्रूयात्—कः पुनराह अनित्यः शब्द-इति । सोऽयं प्रतिज्ञातार्थनिह्नवः-प्रतिज्ञासन्न्यास इति ॥ ५ ॥

(सू०) अविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषमिच्छतो हेत्वन्तरम् ॥ ६ ॥

(भा०) निदर्शनम्—एकप्रकृतीदं व्यक्तमिति प्रतिज्ञा।

(ख०)'प्रतिषेधे' अनैकान्तिकत्वादिना दूषिते तद्दोषपरिजिहीर्षया यदि वादी 'प्रतिज्ञातार्थं' अपनयति निह्नुते तदा भवति प्रतिज्ञासंन्यासो निग्रहस्थानमित्यर्थः ॥ प्रतिज्ञातस्यार्थस्य शब्दानित्यत्वस्य अपह्नवे अनित्यत्वपक्षे योऽनैकान्तिकत्वरूपदोषः प्रतिवादिनोद्भावितः स तावदुद्धृतः स्यादिति बुद्ध्या प्रतिज्ञामपह्नुते वादीति भावः ॥

उदाहरणमाह भाष्यकारः अनित्य इति । परो ब्रूयादिति । वाद्युक्तस्य हेतोरैनैकान्तिकत्वप्रदर्शनार्थमिति भावः ॥ ५ ॥

हेत्वन्तरं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति अविशेषोक्त इति सूत्रम्। हेतौ 'अविशेषेण' विशेषणरहितेन सामान्यरूपेण 'उक्ते' सति-यदा तादृशो हेतुः प्रतिषिद्धो दूषितो भवति तदा—यदि प्रतिवादी 'विशेषं' पूर्वमनुक्तमपि विशेषणं स्वोक्ते हेतावाकलयितुम् 'इच्छति' तथा वक्ति च तदा भवति हेतत्वरन्नाम निग्रहस्थानमित्यर्थः । अत्र हेतुपदेन वाक्यगतसाधकभागमुपलक्षयति । प्रथममविशिष्टं साधनभागमभिधाय प्रतिषेधोद्दिधीर्षया पुनर्विशेषणवत्तद्वचनं हेत्वन्तरमित्यर्थः ।

सूत्रार्थं वक्तुमुदाहरणमवतारयति भाष्यकारः निदर्शनमिति । तत्र स्थापनावादिनः साङ्ख्यस्य प्रतिज्ञां दर्शयति एकेति । यत्किञ्चिद्

(भा०)कस्माद्धेतोः? एकप्रकृतीनां विकाराणां परिमाणात् । मृत्पूर्वकाणां शरावादीनां दृष्टं परिमाणम् । यावान्प्रकृतेर्व्यूहो भवति तावान्विकार इति । दृष्टं च प्रतिविकारं परिमाणम् । अस्ति चेदं परिमाणं प्रतिव्यक्तम् । तदेकप्रकृतीनां विकाराणां परिमाणात् पश्यामो व्यक्तमिदमेकप्रकृतीति ।

अस्य व्यभिचारेण प्रत्यवस्थानम्—नानाप्रकृतीनामेकप्रकृतीनां च विकाराणां दृष्टं परिमाणमिति ।

(ख०)व्यक्तं भूतभौतिकेन्द्रियं तत्सर्वमेकप्रकृति—एकोपादानकारणकमिति यावत् । उक्तप्रतिज्ञायाः साधकं हेतुं प्रश्नपूर्वकमुपन्यस्यति कस्मादिति । यस्माद्धि एकप्रकृतीनामेव विकाराणां परिमाणविशेषो दृश्यत इति हेत्वर्थः । तत्रैव साधने दृष्टान्तमाह मृत्पूर्वकाणामिति । एकस्या एव मृदो विकारभूताः शरावादयः तत्र च परिमाणविशेषो गृह्यते । कीदृशं परिमाणमित्यपेक्षायामाह यावानिति । 'यावान्' यत्परिमाणकः 'प्रकृतेः' उपादानभूताया मृदः 'व्यूहः' संस्थानं भवति 'तावान्' तत्परिमाणक एव 'विकारः' शरावादिः भवति । न चैतदुदाहरणं साधनविकलमित्याह दृष्टं चेति । कोऽपि विकारो निष्परिमाणको न दृष्ट इत्यर्थः । उक्त एव साधने उपनयमाह अस्तीति । यत्किञ्चिद् व्यक्तं वर्तते तत्सर्वं परिमाणवदेव दृश्यत इति भावः ॥ निगमनमाह तदेकेति । यस्मात् एकप्रकृतीनामेव विकाराणां परिमाणं दृश्यते—दृश्यते च सर्वस्मिन् व्यक्ते परिमाणम्—तस्मात् सर्वं व्यक्तमेकप्रकृतिकमेवेति सिद्धमित्यर्थः ॥

एवं साधनवाक्ये साङ्ख्येन प्रयुक्ते तदुक्तस्य हेतोः सव्यभिचारतां प्रदर्शयन् प्रतिवादी प्रत्यवतिष्ठमानं व्यभिचारं प्रदर्शयति नानेति । यथैकप्रकृतीनां विकाराणां परिमाणविशेषो दृश्यते तथैव नानाप्रकृती-

(भा०) एवं प्रत्यवस्थिते आह—एकप्रकृतिसमन्वये सति शरावादिविकाराणां परिमाणदर्शनात् । सुखदुःखमोहसमन्वितं हीदं व्यक्तं परिमितं गृह्यते । तत्र प्रकृत्यन्तररूपसमन्वयाभावे सत्येकप्रकृतित्वमिति ।

तदिदम्—अविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषं ब्रुवतो हे-

(ख०)नामपि घटरुचकादीनामिति भवति व्यभिचारः परिमितत्वैकप्रकृतिकत्वयोरिति भावः ।

एवं प्रत्यवस्थिते प्रतिवादिनि स्वहेतुं च प्रतिषिद्धं दृष्ट्वा वादी पुनः उक्तदोषपरिजिहीर्षया स्वहेतुं परिमितत्वं विशिनष्टि-तद्दर्शयति एवमिति । भवतु व्यभिचारः परिमितत्वैकप्रकृतिकत्वयोः–मम तु एकप्रकृतिसमन्वये सतीति सविशेषणं परिमितत्वं हेतुत्वेन विवक्षितम् । तथाच 'सर्वं व्यक्तमेकप्रकृतिकम् एकप्रकृतिसमन्वये सति परिमितत्वात्' इति साधनवाक्यं पर्यवसितम् । 'एकप्रकृतिसमन्वयः' एकस्वभावानुगम इति यावत् । सर्वेषां व्यक्तानामेकस्वभावानुगमं स्फुटयति सुखदुःखेति । सुखदुःखमोहात्मकत्वमेवैकस्वभावस्तत्स्वभावकत्वादेव सर्वेषां व्यक्तानां परिमितानां सत्त्वरजस्तमोगुणविकाराणामिति हृदयम् । एवं च यत्रैकस्वभावसमन्वये सति परिमाणं तत्रैकप्रकृतित्वमेव—तद्यथैकमृत्पिण्डस्वभावेषु घटशरावोदञ्चनादिषु—घटरुचकादयस्तु नैकस्वभावाः तत्र मार्दसौवर्णादिस्वभावानां भिन्नानामेव सत्त्वादित्येवं प्रकारके साधने नास्ति व्यभिचारदोष इति वादिनो हृदयम् ।

उदाहरणं निर्दिश्य तत्र सूत्रोक्तं लक्षणं योजयति तदिदमिति । पूर्वमविशेषितं परिमितत्वमेव हेतुमुक्तवान् । पश्चात् 'एकप्रकृतिसमन्वय'रूपं विशेषणं प्रदत्तवानिति भावः ॥ ननु भवत्वेवं किन्तेने-

(भा०) त्वन्तरं भवति । सति च हेत्वन्तरभावे पूर्वस्य हेतोरसाधकत्वान्निग्रहस्थानम् । हेत्वन्तरवचने सति यदि हेत्वर्थनिदर्शनो दृष्टान्त उपादीयते, नेदं व्यक्तमेकप्रकृति भवति—प्रकृत्यन्तरोपादानात् । अथ नोपादीपते—दृष्टान्ते हेत्वर्थस्यानिदर्शितस्य साधकभावानुपपत्तेरानर्थक्याद्धेतोरनिवृत्तं निग्रहस्थानमिति ॥ ६ ॥

(ख०)त्यत आह सति चेति । विशेषितस्य हेत्वन्तरत्वे तदभिधाने च पूर्वोक्तहेतोः सव्यभिचारत्वेनासाधकत्वमभ्युपगतं भवतीति भवत्येव निग्रहो वादिन इत्यर्थः ।

हेत्वन्तरवचनेनापि यदि भवेत्प्रतिज्ञायाः सिद्धिस्तदा स्यादपि किञ्चित्फलम् साऽपि तु नैव भवतीत्याह हेत्वन्तरवचने इति । यदि हेत्वन्तरवचनेन विश्वमेवैकप्रकृति साध्यते तदा निदर्शनं नास्ति सर्वस्य पक्षे एव निक्षेपात् । अथ निदर्शनसिद्ध्यर्थं किञ्चित् पक्षाद् व्यतिरिच्यते तर्हि तेनैव व्यतिरिक्तेन भवत्यनैकान्तिकत्वं हेतोः—अन्वितानां परिमितानां भिन्नप्रकृतित्वादित्यर्थः । अक्षरार्थस्तु—'हेतुः' साधनम्—'अर्थः' साध्यः—तौ हेत्वर्थौ निदर्शयति व्याप्यव्यापकभावेनेति । 'निदर्शनः' हेत्वर्थयोर्निदर्शनः 'हेत्वर्थनिदर्शनो' दृष्टान्तः । स यदि उपादीयते (पक्षव्यतिरिक्तरूपेण—) तदा तस्य दृष्टान्तस्यैवैकप्रकृतितो व्यतिरिक्तत्वात् प्रकृत्यन्तरोपादानत्वाभ्युपगमादेव 'सर्वं व्यक्तमेकप्रकृतीति' पक्षो न सिध्यतीत्यर्थः । ननु भवतु दृष्टान्तोपादाने दोषः दृष्टान्तं नैवोपन्यसिष्यामीत्यत आह अथ नेति । यदि दृष्टान्तो नोपादीयते तद्रहितो हेतुरसाधक एवेत्यर्थः । अनिदर्शितस्येति । दृष्टान्तरहितस्येत्यर्थः ॥ हेतोश्चासाधकत्वे निगृहीत एव भवति वादीति भावः ॥ ६ ॥

(२)प्रकृतोपयोगिवाक्यार्थप्रतिपत्तिफलशून्यनिग्रहस्थानचतुष्कप्रकरणम्।

(सू०) प्रकृतादर्थादप्रतिसम्बद्धार्थमर्थान्तरम् ॥ ७ ॥

(भा०) यथोक्तलक्षणे पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहे हेतुतः साध्यसिद्धौ प्रकृतायां ब्रूयान्नित्यः शब्दोऽस्पर्शत्वादिति हेतुः। हेतुर्नाम हिनोतेर्धातोस्तुनि प्रत्यये कृदन्तपदम्। पदं च नामाख्यातोपसर्गनिपाताः। अभिधेयस्य क्रियान्तरयोगाद्विशिष्यमा-

---

(ख०) अर्थान्तरं निग्रहस्थानं लक्षयति प्रकृतेति सूत्रम्। अर्थान्तरमिति लक्ष्यनिर्देशः। प्रकृतादर्थादित्यत्र अन्यदित्यध्याहारात् पञ्चमी। 'प्रकृतं' साधनं दूषणं वोपक्रम्य तदनङ्गाभिधानमर्थान्तरमिति फलितोऽर्थः॥

सूत्रार्थमाह यथोक्तेति। पक्षेति। वादे जल्पे वितण्डायां वेत्यर्थः। प्रकृतायामिति कर्त्तव्यत्वेनाभीप्सितायामित्यर्थः। ब्रूयादिति। शब्दानित्यत्वसाधनाय हेतुमिति शेषः। अस्पर्शवत्त्वादिति;हेतोः सुखादिभिर्व्यभिचारेणासामर्थ्यं पश्यन् तत्प्रच्छादनार्थं प्रसक्तानुप्रसक्त्या तन्तमर्थमुपन्यस्यति हेतुर्नामेति। एवमुपन्यासेन चार्थान्तरेण निगृह्यत इति भावः॥ अस्पर्शवत्त्वादिति हेतुरित्युक्त्वा हेतुपदस्य व्युत्पत्तिमाह 'हिनोतेरिति। कृदन्तपदमिति पदपदप्रसक्त्या पदविभागमुपक्रमते पदं चेति। तत्र चतुर्षु नामलक्षणमाह अभिधेयस्येति। 'क्रियान्तरयोगात्' क्रियाविशेषयोगात्। आख्यातस्वरूपमाह क्रियाकारकेति। 'पचति पच्यते' इत्येवमादयः शब्दाः क्रियां कारकं कर्त्तारं कर्म चाभिवदन्तीत्यर्थः। तदेतल्लक्षणमसिद्धमतिव्यापकम्। नहि कर्त्ता कर्म वाऽऽख्यातेनाभिधीयते, क्रियाक्षेपेणैव तयोः प्रतिलम्भात् अनन्यलभ्यस्य च शब्दार्थत्वात्। अतिव्यापकं च पाचकः पाक्य इत्यादेर्ना-

(भा०)णरूपः शब्दो नाम । क्रियाकारकसमुदायः कारकसङ्ख्याविशिष्टक्रियाकालयोगाभिधाय्याख्यातम् । धात्वर्थमात्रं च कालाभिधानविशिष्टम् । प्रयोगेष्वर्थादभिद्यमानरूपा निपाताः । उपसृज्यमानाः क्रियावद्योतका उपसर्गा इत्येवमादि । तदर्थान्तरं वेदितव्यमिति ॥ ७ ॥

(सू०) वर्णक्रमनिर्देशवन्निरर्थकम् ॥ ८ ॥

(वा०)म्नोऽपि क्रियाकारकसमुदायरूपत्वादित्यस्मिन् लक्षणेऽपारितुष्यन्नपरं लक्षणद्वयमाह—तत्र प्रथमं कारकेत्यादि । पचति—पच्यत इत्यादौ कर्त्तुः कर्मणो वा सङ्ख्याकालेन वर्त्तमानादिना विशिष्टा क्रिया प्रतीयते । कालश्च क्वचिदस्तीत्येतावतोक्तो न तु विवक्षितो लक्षणे—पचेत् यजेतेत्यादौ तद्योगाप्रतीतेः । अनेन लक्षणेन 'स्थीयते सुप्यते' इत्यादीनामाख्यातानामसङ्ग्रहः कारकतत्सङ्ख्ययोरप्रतीतेः । अतस्तत्सङ्ग्रहाय द्वितीयं लक्षणमाह धात्वर्थमात्रमिति । अभिधीयते इत्यभिधानम् । निपातलक्षणमाह प्रयोगेष्विति । नाम्नोवाऽऽख्यातस्य वा 'अर्थात्' अभिद्यमानरूपा निपाताः । चादयो हि निपाताः न स्वार्थात् नामार्थादाख्यातार्थाद्वा भेदेन किंचिदभिदधति । रूप्यन्ते प्रतिपाद्यन्ते इति 'रूपाणि'—'अर्थात्' नामार्थात् आख्यातार्थाद्वा—'भिद्यमानं रूपं' प्रतिपाद्यमानं येषां निपातानां ते तथोक्ताः ॥ उपसर्गलक्षणमाह उपसृज्यमान इति । 'उपसृज्यमानाः' समीपे प्राक् प्रयुज्यमानाः—क्रियावद्योतका इति । अवद्योतनं चोपलक्षणम् । अधिकार्था विपरीतार्थाश्चोपसर्गा गृह्यन्ते-यथा आगच्छति—प्रतिष्ठत इत्यादिषु ॥

इदं च निग्रहस्थानं यथा साधनवादिनस्तथैव दूषणवादिनोऽपि द्रष्टव्यम् ॥ ७ ॥

निरर्थकं निग्रहस्थानं लक्षयति वर्णक्रमेति सूत्रम् । अत्र वर्णक्रम-

(भा०) यथा नित्यः शब्दः कचटतपाः जबगडदशत्वात् झभञ्घढधषवदिति एवम्प्रकारं निरर्थकम् । अभिधानाभिधेयभावानुपपत्तौ अर्थगतेरभावाद् वर्णा एवं क्रमेण निर्दिश्यन्त इति ॥ ८ ॥

(सू०) परिषत्प्रतिवादिभ्यां त्रिरभिहितमप्यविज्ञातमविज्ञातार्थम् ॥ ९ ॥

(भा०) यद्वाक्यं परिषदा प्रतिवादिना च त्रिरभिहितमपि न विज्ञायते—श्लिष्टशब्दमप्रतीतप्रयोगमतिद्रुतोच्चारितमित्येव-

---

(ख०)वदित्यत्र वतिना अवाचकप्रयोगमुपमिनोति । तेनावाचकप्रयोगो निरर्थकमित्यर्थः ॥ सूत्रमुदाहरणप्रदर्शनेन व्याचष्टे यथेति । वर्णक्रमनिर्देशशब्दं व्युत्पादयति अभिधानेति । उक्तानां वर्णानामर्थाभावात् केवलं वर्णा एव क्रमेण निर्देश्यन्त इत्यर्थः ॥ वादिनम्प्रत्यप्रतिपादकत्वमेवात्र विवक्षितमत एवाह भाष्यकार एवमिति । न पुनरिदमेवेत्यर्थः । एवं यदा स्वभाषया तद्भाषानभिज्ञमार्यं प्रति शब्दनित्यत्वं प्रतिपादयति तदाऽपि निरर्थकं निग्रहस्थानं भवत्येव ॥ ८ ॥

अविज्ञातार्थं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति परिषदिति सूत्रम् । त्रिवारमभिहितमपि वादिना परिषत्प्रतिवादिभ्यां चार्थवत्तयाऽविज्ञातमविज्ञातार्थमित्यर्थः ।

सूत्रार्थमाह यद्वाक्यमिति । त्रिरिति—यावद्भिर्वारैः परिषत्प्रतिवादिनोरर्थप्रत्ययो भवेत्तावद्वारोपलक्षणम् । स प्रत्ययः प्रायशस्त्रिभिर्वारैर्भवत्येवेति तथैवोक्तम् । ननु समानसङ्केतेन वादिना त्रिरभिहितमविज्ञातार्थमिति न सम्भवति । सम्भवे वा परिषत्प्रतिवादिनौ जडौ न च जडानवबोधे प्रतिपादकस्य कश्चिदपराधः । नहि बधिरो गीतं न शृणोतीति गायनस्य कश्चिदपराध इत्यत आह श्लिष्टेति । 'श्लिष्टपदं' यथा

(भा०) मादिना कारणेन तदविज्ञातमविज्ञातार्थम्। असामर्थ्यसंवरणायप्रयुक्तमिति निग्रहस्थानमिति ॥ ९ ॥

(सू०) पौर्वापर्य्यायोगादप्रतिसम्बद्धार्थमपार्थकम् ॥ १० ॥

(भा०) यत्रानेकस्य पदस्य वाक्यस्य वा पौर्वापर्येणान्वययोगो नास्ति इत्यसम्बद्धार्थत्वं गृह्यते तत्समुदायार्थस्यापायादपार्थकम् । यथा—दश दाडिमानि, षडपूपाः, कुण्डम् , अजाजिनम्, पललपिण्डः, अथ रौरुकमेतत् , कुमार्य्याः पाय्यं, तस्याः पिता अप्रतिशील इति ॥ १० ॥

(ख०)'श्वेतो धावतीति' असति प्रकरणादौ नियामके दुर्बोधमेव भवति । 'अप्रतीतप्रयोगं' यथा जर्फरी तुर्फरीतू इत्यादि । 'अतिद्रुतोच्चारणम्' अस्पष्टत्वकारणमात्रोपलक्षकम् । अस्य निग्रहस्थानत्वं प्रकटयति असामर्थ्येति ॥ ९ ॥

अपार्थकन्नाम निग्रहस्थानं लक्षयति पौर्वापर्येति सूत्रम् ॥ 'पौर्वापर्यायोगात्' अश्लिष्टस्याद्रुतोच्चारितस्य प्रतीतियोग्यस्याप्यनेकपदस्य वाक्यस्य वा यत्र पौर्वापर्यसम्बन्धः नास्ति तस्मात् कारणात् यत् 'असम्बद्धार्थत्वम्' परस्परसाकाङ्क्षत्वराहितत्वम् तत् 'अपार्थकमिति' योजना ।

वाच्यार्थशून्यं 'निरर्थकम्'–समुदायार्थशून्यं च 'अपार्थकम्' इति विवेकः। सूत्रार्थमाह यत्रेति । 'अपार्थकमिति' नाम व्युत्पादयति तत्समुदायेति । समुदायार्थस्य वाक्यार्थस्य 'अपायात्' अभावात् 'अपार्थकम्' इत्यस्य नामेत्यर्थः ॥

वाक्यानां पौर्वापर्यसम्बन्धाभावस्योदाहरणमाह यथा 'दश दाडिमानि' 'षड़पूपा' इति । पदानां पौर्वापर्यसम्बन्धाभावस्योदाहरणमाह कुण्डमजाजिनमित्यादि । 'रौरुकं' रुरुसम्बन्धि । 'पाय्यं' पाययितव्यम्। 'अप्रतिशीलो' वृद्धः ॥ १० ॥

(३) स्वसिद्धान्तानुरूपप्रयोगाभावनिग्रहस्थानत्रिकप्रकरणम् ।

(सू०) अवयवविपर्यासवचनमप्राप्तकालम् ॥ ११ ॥

(भा०) प्रतिज्ञादीनामवयवानां यथालक्षणमर्थवशात् क्रमः । तत्रावयवविपर्यासेन वचनमप्राप्तकालमसम्बद्धार्थं निग्रहस्थानमिति ॥ ११ ॥

(सू०) हीनमन्यतमेनाप्यवयवेन न्यूनम् ॥ १२ ॥

(ख०) अप्राप्तकालन्नाम निग्रहस्थानं लक्षयति अवयवेति सूत्रम् ॥

सूत्रं व्याचष्टे प्रतिज्ञादीनामिति । प्रतिज्ञादीनामनुमानवाक्यावयवानामर्थानुरोधेन च कश्चिन्निर्धारितः क्रमोऽस्तीत्युपपादितम्प्रथमेऽध्याये । अपेक्षिताभिधायिन एव वचनात्परे प्रतिपद्यन्ते नान्यस्य । तत्र प्रथमं साध्यनिर्देशोऽपेक्षितः परैः न साधननिर्देशः । तत्र यदि वादी प्रथमं साधनमेव प्रयुञ्जीत कथमपेक्षितं ब्रूयात्—अनपेक्षिताभिधायी च कथं प्रतिपादको नाम । तदेवं सर्वाण्येव हेतुवचनादीनि क्रमवन्ति नाक्रमाणि प्रतिपादयितुमर्हन्तीति । सोऽयं प्रतिज्ञादीनामर्थ एतादृशो य एषां क्रममन्तरेण न शक्यो ज्ञातुमित्याशयः । उक्तस्य क्रमस्य विपर्यासे किम्भवतीत्यत आह तत्रेति । अवयवविपर्यासे आकाङ्क्षाभावात् तत्पूर्वकत्वाच्च पदार्थसम्बन्धस्यासम्बन्धं निग्रहस्थानमित्यर्थः ।

उदयनाचार्या अत्रावयवशब्दं समस्तकथाभागसङ्ग्रहार्थं मन्यन्ते । तथोक्तम् बोधसिद्धौ—वादिना हि प्रयोगोऽभिधेयः तदनन्तरं सङ्क्षेपतो विस्तरतो वा हेत्वाभासोद्धारः कार्यः प्रतिवादिनाऽपि जल्पे वादिप्रयुक्तं हेतुमुपालभ्य स्वपक्षे साधनं वक्तव्यम् अथ हेत्वाभासा उद्धरणीया इति क्रमः । तत्र यदि प्रथमत एव हेत्वाभासानुद्धरति पश्चाद्धेतुं प्रयुङ्क्ते तदा भवति क्रमस्य विपर्यास इत्यादि ॥ ११ ॥

न्यूनं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति हीनमिति सूत्रम् । प्रतिज्ञादीनां

(भा०) प्रतिज्ञादीनामवयवानामन्यतमेनाप्यवयवेन हीनं न्यूनं निग्रहस्थानम् । साधनाभावे साध्यासिद्धिरिति ॥ १२ ॥

(सू०) हेतूदाहरणाधिकमधिकम् ॥ १३ ॥

(भा०) एकेन कृतत्वाद् अन्यतरस्यानर्थक्यमिति । तदेतन्नियमाभ्युपगमे वेदितव्यमिति ॥ १३ ॥

(ख०)पञ्चावयवानां मिलितानां साधनत्वमुपपादितम् । अंशतोऽपि न्यूनत्वे साधनत्वं नास्ति । साधनत्वाभावे च न साध्यसिद्धिः । न हि सामग्रीनिष्पाद्यं कार्यं सामग्र्येकदेशाद् भवतीत्यर्थः । अमुमेवार्थं भाष्यकार आह प्रतिज्ञादीनामिति । निग्रहस्थानत्वमस्य प्रदर्शयति साधनाभाव इति ॥ १२ ॥

अधिकन्नाम निग्रहस्थानं लक्षयन्नाद्यं द्विप्रकारकं तल्लक्षयति हेत्विति सूत्रम् । अत्र 'अधिकम्' उपयुक्तमपुनरुक्तं कृतकर्त्तव्यमभिधीयमानं ग्राह्यम् । तेनैवानर्थकानां व्यवच्छेदः ।

निग्रहस्थानत्वमुपपादयन्नेव सूत्रार्थमाह एकेनेति । एकेनैव हेतुना दृष्टान्तेन वा साध्यसिद्धेः 'कृतत्वात्' निष्पन्नत्वात् हेत्वन्तरस्य दृष्टान्तान्तरस्य वाऽभिधानं व्यर्थमेवात एव भवति निग्रहस्थानमित्यर्थः ॥ अत्र विशेषमाह तदेतदिति । यत्र 'कथमेतत् साध्यं सिध्यतीति' जिज्ञासा तत्रैकेनैव साधनेन साध्यसिद्धेः साधनान्तराभिधानमनर्थकम् निष्पादितक्रिये कर्मण्यविशेषाभिधायिनः साधनस्य साधनन्यायातिपातात् । यत्र तु प्रतिवादिनः परिषदो वा जिज्ञासा भवति 'कति साधनानि भवन्त्यस्मिन् साध्ये' इति तत्र यावन्ति साधनानि तावन्ति सर्वाण्येव वाच्यान्येवेत्याशयः ॥ १३ ॥

(४) पुनरुक्तनिग्रहस्थानप्रकरणम् ।

(सू०) शब्दार्थयोः पुनर्वचनं पुनरुक्तमन्यत्रानुवादात् ॥ १४ ॥

(भा०) अन्यत्रानुवादात् शब्दपुनरुक्तमर्थपुनरुक्तं वा । नित्यः शब्दो नित्यः शब्द इति शब्दपुनरुक्तम् । अर्थपुनरुक्तम्—अनित्यः शब्दो निरोधधर्मको ध्वनिरिति ॥

अनुवादे त्वपुनरुक्तं शब्दाभ्यासादर्थविशेषोपपत्तेः ।

यथा हेत्वपदेशात् प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनं निगमनमिति॥१४॥

(ख०) पुनरुक्तन्नाम निग्रहस्थानं लक्षयन्नाद्यं द्विप्रकारकं तल्लक्षयति शब्दार्थयोरिति सूत्रम् ।

सूत्रार्थमाह अन्यत्रेति । शब्दस्य पुनर्वचनमेकम्—पुनरुक्तम्—अर्थस्य पुनर्वचनं द्वितीयं—पुनरुक्तम् । उक्तस्यापि केनाचित् प्रयोजनेन यत्रानुवादोऽपेक्षितस्तत्रैवंविधोऽनुवादः सार्थकत्वान्न भवति दोषायेत्याह अन्यत्रानुवादादिति । शब्दपुनरुक्तमुदाहरति नित्य इति । अर्थपुनरुक्तमुदाहरति अर्थेति । यदेवोक्तमनित्य इति तदेवोक्तं निरोधधर्मक इति—एवं शब्दो ध्वनिरिति पर्यायावेव ॥ नन्वनुवादः कुतो न दोषास्पदमित्यत आह अनुवादे त्विति । अनुवादे पुनर्वचनं न भवति 'पुनरुक्तं' निग्रहस्थानम्—कस्मात्—तत्र हि पुनरुक्त्या भवत्यर्थविशेषसिद्धिरतो न स निष्प्रयोजन इत्यर्थः । कुत्र दृष्टाऽर्थविशेषसिद्धिरनुवादेनेत्यपेक्षायामाह यथेति । अनुमानप्रयोगे प्रतिज्ञायामुक्तायामपि पुनर्निगमनरूपेण सैवोच्यते—भवति च तत्र प्रयोजनसिद्धिरिति दर्शितम्प्रथमेऽध्याये निगमनलक्षणसूत्रे ॥ १४ ॥

(सू०) अर्थादापन्नस्य स्वशब्देन पुनर्वचनम् ॥ १५ ॥

(भा०) पुनरुक्तमिति प्रकृतम् । निदर्शनम्—उत्पत्तिधर्मकत्वादनित्यमित्युक्त्वा अर्थादापन्नस्य योऽभिधायकः शब्दस्तेन स्वशब्देन ब्रूयादनुत्पत्तिधर्मकं नित्यमिति । तच्च पुनरुक्तं वेदितव्यम् । अर्थसम्प्रत्ययार्थे शब्दप्रयोगे प्रतीतः सोऽर्थोऽर्थापत्त्येति ॥ १५ ॥

(५) उत्तरविरोधिनिग्रहस्थानचतुष्कप्रकरणम् ।

(सू०) विज्ञातस्य परिषदा त्रिरभिहितस्याप्य-

(ख०) तृतीयप्रकारकं पुनरुक्तनिग्रहस्थानं लक्षयति अर्थादिति सूत्रम् । सूत्रापेक्षितमंशं पूर्वसूत्रानुवृत्त्या पूरयति पुनरुक्तमिति । एवं च यदपि प्रथमयोक्त्या शब्दैः साक्षान्नाभिहितमपि त्वर्थाक्षिप्तमेव—तस्यापि 'स्वशब्देन' तदभिधायकशब्देन पुनः प्रतिपादनं भवत्येव पुनरुक्तं नाम निग्रहस्थानमित्यर्थः । उदाहरणमाह निदर्शनमिति । शब्दोऽनित्य उत्पत्तिधर्मकत्वादित्युक्ते-पुनरप्याह यदनुत्पत्तिधर्मकं तन्नित्यमिति । अत्र च अनुत्पत्तिधर्मकस्य नित्यत्वं पूर्ववचनेनैवार्थादाक्षिप्तम्—तथापि स एवार्थः स्वशब्देन साक्षादभिधायकेन द्वितीयवाक्येन पुनरुच्यते—भवत्येवैतत्पुनरुक्तं नाम निग्रहस्थानमित्यर्थः ॥ एवंविधस्य पुनर्वचनस्य दोषास्पदत्वं प्रदर्शयति अर्थसम्प्रत्ययार्थे इति । अर्थावबोधनायैव शब्दप्रयोगोऽपेक्ष्यते—तदवबोधनं च यथैव साक्षादभिधानेन भवति तथैवार्थादाक्षेपेण चेत्यादावाक्षिप्तस्यैव पुनर्वचनं नापेक्ष्यत इत्यनपाक्षेताभिधाने भवत्येव निग्रहस्थानमिति भावः । तदनेन सूत्रद्वयेन पुनरुक्तमेकमेव निग्रहस्थानं कथंचिदवान्तरभेदविवक्षया त्रिविधमुक्तं प्रपञ्चार्थम् । तदेवं पुनरुक्तं क्वचिच्छब्दाभ्यासात् क्वचित्पर्यायान्तरात् क्वचिच्चार्थादिति ॥ १५ ॥

प्रत्युच्चारणमननुभाषणम् ॥ १६ ॥

(भा०) विज्ञातस्य वाक्यार्थस्य परिषदा, प्रतिवादिना त्रिरभिहितस्य यदप्रत्युच्चारणं तदननुभाषणं नाम निग्रहस्थानमिति । अप्रत्युच्चारयन् किमाश्रयं परपक्षप्रतिषेधं ब्रूयात् ॥१६॥

(सू०) अविज्ञातं चाज्ञानम् ॥ १७ ॥

(भा०) विज्ञातार्थस्य परिषदा प्रतिवादिना त्रिरभिहित-

(ख०) अननुभाषणं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति विज्ञानस्येति सूत्रम् ॥

प्रतिवादिना उक्तस्य–'परिषदा विज्ञातस्य' अवबुद्धस्य–पुनः प्रतिवादिना परिषदा वाऽनूदितस्य–एवं त्रिः अभिहितस्यापि–'अप्रत्युच्चारणम्'–अननुवादोऽननुभाषणं नाम निग्रहस्थानमिति योजना ॥

तदेतदाह भाष्यकारः विज्ञातस्येति । अस्य निग्रहस्थानत्वं प्रदर्शयति अप्रत्युच्चारयन्निति । यावत् परोक्तस्य साधनं नानुवदितुं शक्नोति तावत् तत्र दूषणादिकमपि वक्तुमसमर्थ एव भवतीति भवत्येवास्य निग्रह इत्यर्थः ।

अत्र यत् 'अप्रत्युच्चारणं' तद् योग्यस्वस्थेन–अनवबोधमनाविष्कुर्वता कथामविच्छिन्दता वादिनेति ध्येयम् । आद्यविशेषणद्वयमननुभाषणस्य अज्ञातनाम्नो निग्रहस्थानान्तराद् व्यवच्छेदाय–अन्त्यं चास्य विक्षेपसाङ्कर्यनिरासायेति–विवेकः ॥ १६ ॥

अज्ञानं नाम निग्रहस्थानं लक्षयत्यविज्ञातमिति सूत्रम् ।

सूत्रस्थचशब्देन सूचितमपेक्षितमंशं पूरयति पूर्वसूत्रानुवृत्त्या विज्ञातार्थस्येति । तदेतल्लक्षणं पर्यवसितम्–प्रतिवादिनोक्तस्य–परिषदा विज्ञातार्थस्य–पुनः प्रतिवादिना त्रिरभिहितस्य–यद् वादिना 'अविज्ञातम्' उपयुक्तज्ञानस्याभावः–तदेवाज्ञानन्नाम निग्रहस्थानमिति–एवं चास्याननुभाषणतो भेदः ॥

(भा०)स्य यदविज्ञातं तदज्ञानं निग्रहस्थानमिति । अयं खल्वविज्ञाय कस्य प्रतिषेधं ब्रूयादिति ॥ १७ ॥

(सू०) उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा ॥ १८ ॥

(भा०) परपक्षप्रतिषेध उत्तरम् । तद्यदा न प्रतिपद्यते तदा निगृहीतो भवति ॥ १८ ॥

(सू०) कार्यव्यासङ्गात्कथाविच्छेदो विक्षेपः ॥१९॥

(ख०) अस्य निग्रहस्थानत्वमुपपादयति अयं खल्विति पूर्ववत् ॥१७॥

अप्रतिभानाम निग्रहस्थानं लक्षयति उत्तरस्येति । 'परपक्षस्य' प्रतिवादिनोपन्यस्तस्य स्थापनापक्षदूषणादिकस्य—'अप्रतिपत्तिः' अज्ञानमस्फूर्त्तिः भवति अप्रतिभा नाम निग्रहस्थानमिति योजना । तदेतदाह भाष्यकारः परपक्षेति । इयं च 'अप्रतिभा' तदा भवति यदा प्रतिवादी सम्यक् साधनमुपन्यस्तवान्—प्रतिवादिनः साधनाभासे उत्तरापरिस्फूर्त्या 'पर्यनुयोज्योपेक्षणं' निग्रहस्थानान्तरमेव भवतीति विवेकः ॥

वादिना कृतात् प्रतिपक्षानुवादादनन्तरमेवास्यावसरः । तथाहि नाज्ञानमुद्भाव्यं—सन्दिग्धत्वात् स्वयमनाविष्काराच्च । नाननुभाषणम्—तस्यानुवादक्रिययैवापास्तत्वात् । न विक्षेपः—कथाविच्छेदव्याजानुक्तेः । नार्थान्तरम्—प्रसक्तानुप्रसक्तेरभावात् । नापार्थकम् अनुक्रमेणानन्वयाग्रहणादिति । एतस्यां वेलायामुत्तरं श्रोतुमवहितायां परिषदि वादिनि चोत्सुके यदि प्रतिवादी श्लोकपाठादिभिरुत्तरावज्ञां प्रदर्शयति भवत्येवास्य निग्रह इति ॥ १८ ॥

विक्षेपं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति कार्येति । साधनस्य दूषणस्य चोपन्यासमभ्युपगम्य तदवस्थः प्रतीयमान एव प्रतिवादिना दार्ढ्यं सभ्यानां वा कठोरत्वमवगम्याकस्मात्—'कार्यव्यासङ्गात्' कार्य व्यास-

(भा०) यत्र कर्तव्यं व्यासज्य कथां व्यवच्छिनत्ति इदं मे करणीयं विद्यते तस्मिन्नवसिते पश्चात्कथयामीति विक्षेपो नाम निग्रहस्थानम् । एकनिग्रहावसानायां कथायां स्वयमेव कथान्तरं प्रतिपद्यत इति ॥ १९ ॥

(६) दोषनिरूप्यमतानुज्ञादिनिग्रहस्थानात्रिकप्रकरणम् ।

(सू०) स्वपक्षे दोषाभ्युपगमात् परपक्षे दोषप्र-

(ख०)ज्य 'अधुना मयेदं कार्यान्तरं करणियमस्ति—श्वः परश्वो वावदिष्यथाम्युत्तरम्' इत्याद्युक्त्वा—'कथाविच्छेदः'- कथां व्यवच्छिनत्ति तदा भवति विक्षेपो निग्रहस्थानमिति योजना ॥

कार्यव्यासङ्गस्यात्राभ्युपगतकथाविच्छेदमात्रोपलक्षणत्वमिति तात्पर्यकृतः ॥

तदेतदाह भाष्यकारः—यत्रेति । अस्य निग्रहस्थानत्वमुपपादयति एकनिग्रहेति । यद्यपि कालान्तरे उत्तरं दास्यामीति वचनेन वादिनः सर्वथाऽनभिज्ञता न सूचिता—पुनरवसरेऽपेक्षितस्योत्तरस्य सम्भाव्यमानत्वात्-तथाऽपि कालान्तरे सतोऽसतो वोत्तरस्य वचनेऽपि कथान्तन्तरमेव तत् स्यात्—पूर्वा तु कथा कार्यव्यासक्त्योत्तरादानादेव विच्छिन्ना—कथाविच्छेदस्य चैकतरनिग्रहमूलकत्वादित्यर्थः । न चेदं निग्रहस्थानमर्थान्तरमेव—तत्र प्रकृतमेव साधयामीति व्याजेन प्रसक्तानुप्रसक्तावतारेण कथाया विच्छेदाभावात् । न चास्य हेत्वाभासेष्वन्तर्भावः—न हि विक्षेपस्यान्यतमलिङ्गधर्मानुविधानं नापि प्रकृतसाध्यसिद्धये प्रयोगो येन हेत्वाभासः स्यात् । न चेदमनर्थकम्—न ह्यत्रासमानसङ्केतः प्रतिपादकः । न चापार्थकम्—नेह पदानि वाक्यानि वा पौर्वापर्येणासम्बद्धानि । न चात्राज्ञानं येनाप्रतिभा भवेत् । तस्मात् पृथगेव निग्रहस्थानमिदमिति सिद्धम् ॥ १९ ॥

सङ्गो मतानुज्ञा ॥ २० ॥

(भा०) यः परेण चोदितं दोषं स्वपक्षेऽभ्युपगम्यानुद्धृत्य वदति—भवत्पक्षेऽपि समानो दोष इति—स स्वपक्षे दोषाभ्युपगमात्परपक्षे दोषं प्रसञ्जयन्परमतमनुजानातीति मतानुज्ञा नाम निग्रहस्थानमापद्यत इति ॥ २० ॥

(सू०) निग्रहस्थानप्राप्तस्यानिग्रहः पर्यनुयोज्योपेक्षणम् ॥ २१ ॥

(भा०) पर्यनुयोज्यो नाम निग्रहोपपत्त्या चोदनीयः । त-

(ख०) मतानुज्ञानाम निग्रहस्थानं लक्षयति स्वपक्षदोषेति—सूत्रम् । अत्र 'पक्षः' सिद्धान्तः—'दोषः' प्रतिकूलतामात्रम्—'अभ्युपगमः' अनुद्धारः । एवं च स्वसिद्धान्ते परोक्तं प्रतिकूलमनुद्धृत्य परसिद्धान्ते प्रतिकूलबुद्ध्या तत्प्रसञ्जनम् मतानुज्ञा नाम निग्रहस्थानमिति योजना ॥

सूत्रार्थमाह यः परेणेति । कथं ज्ञायते परोक्तदोषोऽनेनाभ्युपगत इत्यत आह अनुद्धृत्येति । यद्यसौ स्वपक्षदोषं नाभ्युपगच्छेत् तर्ह्युद्धरेदेव तमिति भावः ॥ मतानुज्ञानाम व्युत्पादयन्नस्य निग्रहस्थानत्वमुपपादयति परमतमिति । 'परमतं' परेण दत्तं स्वपक्षदोषमित्यर्थः । एतदनुज्ञानादेव च भवत्यस्य निग्रह इत्यर्थः ॥ २० ॥

पर्यनुयोज्योपेक्षणं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति निग्रहेति सूत्रम् ।

तदर्थमाह पर्यनुयोज्य इति । 'पर्यनुयोज्यः'—'निग्रहस्य' 'उपपत्त्या' इदमत्र तव निग्रहस्थानं भवतीति प्रदर्शनेन—'चोदनीयः' गर्हणीय एवात्र 'पर्यनुयोज्य'—शब्देनोच्यते । तस्य 'उपेक्षणं' उक्तवचनेनागर्हणं यदि क्रियते तदा भवत्येव निग्रह एवमुपेक्षणं कृतवत इत्यर्थः ।

नन्विदं पर्यनुयोज्योपेक्षणं निग्रहस्थानं केनोद्भावनीयम् । न तावद् वादिना—न ह्यसौ स्वसाधनदोषमुन्मत्तवदुद्भावयति । नापि प्रतिवा-

(भा०) स्योपेक्षणं निग्रहस्थानं प्राप्तोऽसीत्यननुयोगः । एतच्च कस्य पराजय इत्यनुयुक्तया परिषदा वचनीयम् । न खलु निग्रहं प्राप्तः स्वकौपीनं विवृणुयादिति ॥ २१ ॥

(सू०) अनिग्रहस्थाने निग्रहस्थानाभियोगो
निरनुयोज्यानुयोगः ॥ २२ ॥

(ख०) दिना—न ह्यनुन्मत्त आत्मानमात्मना निगृह्णातीत्यत आह एतच्चेति । अयं वादी प्रतिवादी वा स्वविपक्षं पर्यनुयोज्यं जानानोऽप्युपेक्षत इति सभापतिना परिषदा वा 'कस्यात्र कथायां पराजय' इति पृष्टया एतन्निग्रहस्थानमुद्भावनीयमित्यर्थः ॥ वादी प्रतिवादी वा कथं नोद्भावयेदिदमित्यत आह न खल्विति । 'स्वकौपीनं' स्वानिग्राह्यत्वम् । व्याख्यातार्थमेतत् ॥

तत्त्वनिर्णयावसाने वादे यदैतन्निग्रहस्थानमुद्भाव्यते तदा द्वयोरपि वादिप्रतिवादिनोर्निगृहीतत्वात् (एकस्य निग्रहस्थानम्प्राप्तत्वादपरस्य च पर्यनुयोज्योपेक्षणादेव निगृहीतत्वात्) परिषदेव विजयते । जल्पवितण्डयोश्च तत्त्वानपेक्षं पुरुषसामर्थ्यपरीक्षणं प्रवृत्तयोर्वादिप्रतिवादिनोः प्रतिवाद्येव पराजीयते तेनैव पर्यनुयोज्योपेक्षणस्य कृतत्वात् वादिनो निग्रहस्य च तेनानुद्भावितत्वादिति विवेकः ॥

वादिना सम्यक् साधने प्रत्युक्ते प्रतिवादिना उत्तराप्रतिपत्तिरप्रतिभा–साधनाभासोपन्यासे चोत्तराप्रतिपत्तिः पर्यनुयोज्योपेक्षणमिति विशेषः ॥ २१ ॥

निरनुयोज्यानुयोगं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति अनिग्रहस्थान इति ॥ 'अनिग्रहस्थाने' यत्रोक्तौ निग्रहस्थानत्वं नास्ति तत्र 'निग्रहस्थानाभियोगः' भवतीदमत्र निग्रहस्थानमिति परस्यानुयोगो भवति निरनुयोज्यानुयोग इति योजना ॥

(भा०) निग्रहस्थानलक्षणस्य मिथ्याऽध्यवसायादनिग्रहस्थाने निगृहीतोऽसीति परं ब्रुवन् निरनुयोज्यानुयोगान्निगृहीतो वेदितव्य इति ॥ २२ ॥

(७) कथकान्योक्तिनिरूप्यनिग्रहस्थानद्वयप्रकरणम् ।

(सू०) सिद्धान्तमभ्युपेत्यानियमात् कथाप्रसङ्गोऽपसिद्धान्तः ॥ २३ ॥

(भा०) कस्यचिदर्थस्य तथाभावं प्रतिज्ञाय प्रतिज्ञातार्थविपर्ययाद् अनियमात् कथां प्रसञ्जयतोऽपसिद्धान्तो वेदितव्यः । यथा न सदात्मानं जहाति—न सतो विनाशो—नासदा-

---

(ख०) सूत्रं व्याचक्षाण उक्तस्य एवम्मिथ्यानुयोगस्य मूलं प्रदर्शयति: निग्रहस्थानलक्षणस्येति । निग्रहस्थानस्य लक्षणमविद्वानेवैवमभियोगं करोतीत्यर्थः । न चायमप्रतिभैव—सा ह्युत्तराप्रतिपत्तिरियं त्वनुत्तरस्यैवोत्तरत्वेन विरुद्धा प्रतिपत्तिरिति महान् विशेषः । न चास्य हेत्वाभासतैव—हेत्वाभासा हि वादिनो निग्रहस्थानमयं तु प्रतिवादिन इति भेदः ॥ अनेनैव च निग्रहस्थानेन सर्वा जातयो निग्रहस्थानत्वेन सङ्गृहीता भवन्तीत्यवगन्तव्यम् ॥ २२ ॥

अपसिद्धान्तं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति सिद्धान्तमिति । 'सिद्धान्तम्' कंचिदेकं 'अभ्युपेत्य' प्रतिज्ञाय—'अनियमात्' अभ्युपगतसिद्धान्तातिक्रमेण 'कथाप्रसङ्गः' साधनदूषणयोरभिधानम्—अपसिद्धान्तो नाम निग्रहस्थानं भवतीति योजना ॥

सूत्रार्थं व्याचक्षाणोऽभ्युपेत्येत्यस्य व्याख्यानमाह कस्यचिदिति । कस्यचिदर्थस्य सर्वस्य व्यक्तस्य जगतः 'तथाभावं' एकप्रकृतिकत्वम् । अनियमादित्यस्यार्थमाह प्रतिज्ञातेति । अभ्युपेतार्थविपर्ययात् सिद्धान्तातिक्रमेणेति यावत् ॥ अत्रोदाहरणं साङ्ख्यीयसिद्धान्तमुपन्यस्यति यथा न

(भा०)त्मानं लभते—नासदुत्पद्यत—इति सिद्धान्तमभ्युपेत्य स्वपक्षं व्यवस्थापयति—एकप्रकृतीदं व्यक्तं विकाराणामन्वयदर्शनात्। मृदन्वितानां शरावादीनां दृष्टमेकप्रकृतित्वम्। तथा चायं व्यक्तभेदः सुखदुःखमोहान्वितो दृश्यते। तस्मात्समन्वयदर्शनात्सुखादिभिरेकप्रकृतीदं विश्वमिति।

एवमुक्तवाननुयुज्यते—अथ प्रकृतिर्विकारइति कथं लक्षितव्य-मिति।

यस्यावस्थितस्य धर्मान्तरनिवृत्तौ धर्मान्तरं प्रवर्तते सा प्रकृतिः। यद्धर्मान्तरं प्रवर्तते निवर्तते वा स विकार इति।

(ख०)सदिति। तस्यैव पर्यायान्तरेण कथनं न सत इति। अपरं तस्याभिमतमाह नासदात्मानमिति। तस्यैव पर्यायान्तरेण कथनं नासदुत्पद्यत इति। तमिमं साङ्ख्यानां सिद्धाताभ्युपगमं प्रदर्श्य तद्विपर्ययात् कथाप्रसङ्गमाह सिद्धान्तमभ्युपेत्येति। स्वपक्षव्यवस्थापनप्रकारं दर्शयति एकप्रकृतीदमिति। एका प्रकृतिर्व्यक्तस्योपलभ्यमानस्यार्थजातस्य युक्तेति प्रतिज्ञा। तत्र हेतुः विकाराणामिति। विकारो व्यक्तम्—तेषाम् 'अन्वयदर्शनात्'। तत्रैवोदाहरणं साधर्म्येण मृदन्वितानामिति। तत्रोपनयः तथा चायमिति। निगमनम् तस्मादिति। 'विश्वस्य' सर्वस्य व्यक्तस्य कैः समन्वयोऽत्र विवक्षित इत्यपेक्षायामाह सुखादिभिरिति। एवं पूर्वोक्तं सिद्धान्तमभ्युपेत्य 'सर्वो विकार एकप्राकृतिक' इत्येवमुक्तवन्तम्प्रति नैयायिकस्यानुयोगमवतारयति एवमिति। 'अनुयुज्यते' दूषणाय पृच्छ्यत इति यावत्। प्रश्नमाह अथ प्रकृतिरिति। इयं प्रकृतिरयं विकार इति प्रकृतिविकारयोर्भेदः कथं निर्धारयितव्य इति प्रश्नार्थः। एवम्पृष्टः साङ्ख्य उत्तरमाह यस्यावस्थितस्येति। 'यस्यावस्थितस्य' मृदादेः—'धर्मान्तरानिवृत्तौ' शरावादिविनाशे—'धर्मान्तरम्' मणिकादि क्षुद्रमृत्खण्डम् पूर्वमसदेव—

(भा०) सोऽयं प्रतिज्ञातार्थविपर्यासादनियमात् कथां प्रसञ्जयति । प्रतिज्ञातं खल्वनेन—नासदाविर्भवति न सत्तिरोभवति—इति । सदसतोश्च तिरोभावाविर्भावमन्तरेण न कस्य चित्प्रवृत्तिः प्रवृत्त्युपरमश्च भवति । मृदि खल्ववस्थितायां भाविष्यति शरावादिलक्षणं धर्मान्तरमिति प्रवृत्तिर्भवति । अभूदिति च

(ख०) 'प्रवर्त्तते' जायते सैव 'प्रकृति'र्मृदादि । यच्च धर्मान्तरं 'प्रवर्त्तते' (जायते) 'निवर्त्तते' (नश्यति) वा स एव 'विकार' इति सुस्पष्टोऽयं प्रकृतिविकारयोर्भेद इत्यर्थः ॥ एतस्यां साङ्ख्यस्योक्तावपसिद्धान्तं योजयति सोऽयं प्रतिज्ञातेति । सोऽयं वादी सिद्धान्तार्थस्य विपर्ययादनियमात्कथां प्रसञ्जयतीति । तदेव प्रदर्शयति प्रतिज्ञातमिति । यदसत्तन्नाविर्भवत्युत्पद्यते—यच्च सत् तन्न तिरोभवति विनश्यतीति तेन प्रतिज्ञातोऽर्थः । तथापि प्रकृतिविकारभेदवर्णने प्रकृते धर्मान्तरस्यासत एव प्रवृत्तिं उत्पत्तिं तथाच उत्पन्नस्यापि सतो धर्मान्तरस्य 'निवृत्तिं' विनाशं वक्तीति भवत्येवास्य प्रतिज्ञातार्थविपर्यासः । कथमित्यत आह सदसतोरिति । सतो 'निवृत्तिः' तिरोभावो विनाश एव—असतश्च 'प्रवृत्तिः' आविर्भाव उत्पत्तिरेव । एवमसतो नोत्पत्तिस्सतो न नाश इत्यस्य सिद्धान्तस्य भवत्येवानयोक्त्या बाध इति भावः । इयं हि लौकिकप्रमाणसिद्धा सिद्धान्तस्त्वभ्युपगममात्रसिद्ध इति भवति सिद्धान्तस्यैव बाध इति प्रदर्शयितुमुदाहरणमाह मृदीति । प्रकृतौ मृदि असदेव शरावादि प्रवर्त्तते तदा तत्र 'भवति' शब्दप्रयोगस्तदर्थश्च 'उत्पद्यत' इति—एवमुत्पन्नस्य शरावादेर्यदोपरमो भवति तदा तत्र 'अभूत्' शब्दप्रयोगस्तस्य च विनश्यतीत्येवार्थः । लोकसिद्धेनानेन साङ्ख्यीयसिद्धान्तस्य विरोधं दर्शयति तदेतदिति । यद्यसत उत्पत्तिस्सतो विनाशो वा न स्यात्तर्हि मृद्धर्माणामुत्पादविनाशौ प्रवृत्त्युपरमौ दृश्यमानौ न स्यातामिति भवत्येव महान् विरोध इत्यर्थः ।

(भा०) प्रवृत्त्युपरमः। तदेतन्मृद्धर्माणामपि न स्यात्। एवं प्रत्यवस्थितो यदि सतश्चात्महानमसतश्चात्मलाभमभ्युपैति तदस्यापसिद्धान्तो निग्रहस्थानं भवति। अथ नाभ्युपैति पक्षोऽस्य न सिध्यति ॥ २३ ॥

(सू०) हेत्वाभासाश्च यथोक्ताः ॥ २४ ॥

(भा०) हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि। किं पुनर्लक्षणान्तरयोगाद् हेत्वाभासा निग्रहस्थानत्वमापन्नाः यथा प्रमाणानि

(ख०) नैयायिकेनैवं पृष्टस्य साङ्ख्यस्य यथाऽपासिद्धान्तो भवति तथा प्रदर्शयति एवं प्रत्यस्थित इति। 'प्रत्यवस्थितः' पृष्ट इति यावत्। यद्युक्तलोकप्रमाणसिद्धार्थानुरोधेन साङ्ख्य 'असत आत्मलाभं' उत्पत्तिं 'ततश्चात्महानिं' विनाशम् अभ्युपगच्छति तदा भवत्यस्यापसिद्धान्त इत्यर्थः ॥ ननु भवत्वेम्—तद्वर्जनायैव नाभ्युगच्छाम्यनात्महानिं आत्मलाभं वा असत इत्यत आह अथ नाभ्युपैतीति। पक्षोऽस्य न सिद्ध्यतीति। विकारो ह्यनेन पक्षीकृत एकप्रकृतिकत्वेन। तत्र विकारलक्षणाभावेन विकाराणामनिरूप्यत्वात तदभावे न प्रतिज्ञार्थो न वा हेत्वर्थः सम्भवति आश्रयासिद्धत्वादित्यर्थः ॥ २३ ॥

हेत्वाभासं नाम निग्रहस्थानं लक्षयति हेत्वाभासा इति।

सूत्रं व्याचष्टे हेत्वाभासाश्चेति। हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि भवन्ति। तेषां निग्रहस्थानत्वे विचिकित्समानः पृच्छति किम्पुनरिति। यथा प्रमाणानि प्रमाणत्वादन्यस्य लक्षणस्य योगात् प्रमेयत्वमापद्यन्ते तथाहि प्रत्यक्षादीनामुपलब्धिसाधनत्वेन लक्ष्यमाणानां प्रमाणत्वम् प्रमाव्याप्यतया च प्रमेयत्वमिति तथैव—किन्तूक्तलक्षणात् अन्यस्य कस्यचिल्लक्षणस्य योगाद् हेत्वाभासा अपि निग्रहस्थानत्वमापद्यन्त इति।

(भा०) प्रमेयत्वामित्यत आह—यथोक्ता इति । हेत्वाभासलक्षणेनैव निग्रहस्थानभाव इति ।

त इमे प्रमाणादयः पदार्था उद्दिष्टा लक्षिताः परीक्षिताश्चेति ॥ २४ ॥

योऽक्षपादमृषिं न्यायः प्रत्यभाद्वदतां वरम् ।
तस्य वात्स्यायन इदं भाष्यजातमवर्तयत् ॥

इति श्रीवात्स्यायनीये न्यायभाष्ये पञ्चमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ५ ॥

॥ समाप्तश्चेदं न्यायदर्शनम् ॥

(ख०) यद्येवं तर्हि तल्लक्षणं वक्तव्यमासीन्न चोक्तं सूत्रकृतेति प्राश्निकस्य हृदयम् ॥ तत्रोत्तरम् यथोक्ता इति । पूर्वोक्तहेत्वाभासलक्षणेनैवेषां निग्रहस्थानत्वमपीत्यर्थः ॥ २४ ॥

समस्तशास्त्रार्थमुपसंहरति त इमे प्रमाणादय इति । इति च शास्त्रपरिसमाप्तौ ॥

शास्त्रस्यार्षत्वं प्रदर्शयन् भाष्यकार आत्मनोऽपि नाम प्रदर्शयति योऽक्षपादमिति । यो न्यायः वदतां वरमक्षपादमृषिं प्रत्यभात् अलौकिकशक्त्या तज्ज्ञानगोचरीबभूव—तस्यैव न्यायस्य 'भाष्यजातं' व्याख्यानं वात्स्यायनोऽवर्तयत् व्यरचदिति योजना ॥

इति पञ्चमाध्याये द्वितीयं प्रस्फुरणम् ।

श्रीमच्छ्रोत्रियमैथिलेषु विदितः सत्कर्मचूडामणि—
र्गायत्रीचरणाम्बुजप्रणयधृक् श्रीतार्थनाथोऽभवत् ।
श्रीमन्मैथिलभूमहेन्द्रतनयश्रीवासुदेवात्मजा
पत्नी तस्य कुलद्वये शुभकरी श्रीरामकाशी परा ॥

(ख०) ज्येष्ठस्तत्तनयः सदाशिवरतः श्रीविन्ध्यनाथः सुधी-
स्तत्पश्चाद्गणनाथनामक इह श्रीतारणीतत्परः ।
गङ्गानाथ इह स्वतातजननीभक्तस्तदीयानुज-
स्तेनाकारि सताम्मुदे मृदुधिया सद्भाष्यखद्योतकः ॥
गहनस्यास्य भाष्यस्य व्याख्याने यत्प्रवर्त्तनम् ।
साहसस्यापराधोऽयं क्षन्तव्यो न्यायवेदिभिः ॥
पित्रोस्तीर्थलतातीर्थनाथयोः पादयोऽर्पितः ।
भ्रातुः श्रीविन्ध्यनाथस्य प्रभोर्लक्ष्मीश्वरस्य च ॥

इतिमहामहोपाध्यायमैथिलगङ्गानाथझाशर्मणा कृतः खद्योतः ॥

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ।

॥ १९२२ ॥

❁

THE

CHOWKHAMBÂ SANSKṚIT SERIES;

A COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKṚIT WORKS.

No's, 281, 282, 288, 295, 302, 308,
318, 323, 332, & 336.

THE

NYAYA-DARSHANA

The Sūtras of Gautama
And
Bhāsya of Vātsyāyana

WITH TWO COMMENTARIES
(1) The Khadyota-by
Mahāmahopādhyāya Gangānātha Jha, M. A., D. LITT.
Vidyasagara
And
(2) The Bhāsyachandra-by
Raghūttama-up to Adhyāya iii, Ahnīka ii,
Sūtra 17 only.
WITH NOTES BY
Pandit Ambadās Shastri
EDITED BY
Mahāmahopādhyāya Gangānatha Jha, M. A., D. LITT.
And
Pandit Dhundhirāja Shastri Nyāyopādhyāya.

FASCICULUS 1 to 10.

PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY,
CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES OFFICE, BENARES.
AGENTS: PANDITA JYESHTHÂRAMA MUKUNDAJI. BOMBAY:
OTTO HARRASSOWITZ, LEIPZIG: GERMANY.
Printed by Jai Krishna Das Gupta,
at the Vidya Vilas Press, Benares.

1925.

Registered According to Act XXV. of 1867. (All Rights Reserved.)

NOTICE.

All kinds of Sanskrit works of Bhasha-Bhashya Grantha are available in our stock. and every kinds of English-Sanskrit & Hindi printing and Binding works are executed.

PLEASE TRY ONCE.

CATALOGUE FREE ON APPLICATION

Jaikrishna Das Hari Das Gupta,
THE CHOWKHAMBA-
SANSKRIT SERIES OFFICE,
VIDYA VILAS PRESS,
GOPAL MANDIR LANE,
Benares City.

चौखम्बासंस्कृतसीरीज ।
नम्बर्स २८१-२८२-२८८-२९५-३०२-३०८-
३१८-३२३-३३२-३३६ ।

न्यायदर्शने

वात्स्यायनभाष्यम् ।

महामहोपाध्याय. विद्यासागर. डाक्टर. एम. ए. इत्याद्युपाधि-
समलङ्कृतेन गङ्गानाथझाशर्मणा प्रणीतेन खद्योतेन

नैयायिकचूडामणिरघूत्तमविरचितेन तृतीयाध्यायद्वितीया-
ह्निकस्थसप्तदशसूत्रान्तेन भाष्यचन्द्रेण च समन्वितम् ।

हिन्दूविश्वविद्यालयदर्शनाध्यापकश्रीमदम्बादासशास्त्रिणा
कृतया भाष्यचन्द्रानुगामिन्या टिप्पण्या च समेतम् ।

म. म. गङ्गानाथझाशर्म्मणा न्यायोपाध्याय पं. ढुण्ढि-
राजशास्त्रिणा च संशोधितम् ।

चौखम्बा संस्कृत सीरीज—काशी संस्कृत सीरीजाद्यनेकपुस्तकमाला
प्रकाशकेन श्रेष्ठिजयकृष्णदासगुप्तमहाशयेन स्वकीये
'विद्याविलास' यन्त्रालये मुद्रितम् ।

१९२५

हमारे यहां हर तरह की छपाई तथा जिल्दसाजी का कार्य भी होता है।
हर तरह के संस्कृत ग्रन्थ तथा भाषा भाष्य पुस्तकों के मिलने का पता—

जयकृष्णदास-हरिदासगुप्तः

चौखम्बासंस्कृतसीरीज आफिस,
विद्याविलास प्रेस, गोपालमंदीरलेन,
बनारस सिटी।

PREFACE

This edition of the Nyāya Sūtra and Bhāsya is based upon the following manuscripts, in addition to the four used for the edition in the 'Viziānagaram Sanskrit Series':—

(1). *Palml-eaf* manuscript–Sutra and Bhāsya–*Maithili* Character from begining to 3. 2. 42–good & correct obtained from the Shankarāchārya-matha at Puri Styled A.

(2). *Palm-leaf* manuscript–Sūtra and Bhāsya–Maithili–character from 1. 2. 4 to end–correct–obtained from the same Maṭha–Styled B.

(3). *Palm-leaf*-manuscript–Bhāsya, Adhyāya v only; very accurate; obtained from Pandit Maṇishvara Jha of Lalganj, in the district of Darbhanga; Styled C.

(4). *Palm-leaf* manuscript–Bhāsya; Adhyāya v only, correct-dated लसं 479–obtained from the same source as C–styled D.

(5). Paper–manuscript-Sūtra only–obtained from Pandit Jagadisha Mishra Nyāyopādhyāya, of Lalganj in the district of Darbhanga–Styled 'Sūtra E'

(6). Paper-manuscript-Sūtra only–obtained from the collection of Babu Govinda Dasa of Benares–Styled 'Sūtra D'

Difficulties have been felt in the past in fixing the text of the Sūtra and the Bhāsya. As regards the Sūtra, dfficulties began to be felt as early as the time of Udyanāchārya, who, in his *Parisūddhi* often speaks of the Bhāsya setting aside all doubts regarding a certain text being a 'Sūtra'–सूत्रभ्रमं निवारयति; such remarks are found under Sūtra 2. 2. 16–17 & 3. 1. 1. and in several other places. In this edition we have been guided mainly by the Sūtra-text as fixed by Vāchaspati Mishra in his *Nyāyasūchīnibandha*; except in a few places where we felt constrained to deviate from it on the clear authority of either the *Bhāsya* or the *Vārtika.*

As regards the structure of the Bhāsya, the difficulties that have been felt in the past are mainly those of the Editors' own creation; The chief difficulty that has been felt has centred round the notion that the Bhāsya abounds in repetitions, it has been held that in all these cases the writer has quoted (most likely from an earlier *Bhāsya* on *Vritti*) and then added his own gloss on the passage quoted. Those who have laid stress on this view have apparently lost sight of the difinition of Bhāsya: A *Bhāsya* has been defined as सूत्रार्थों वर्ण्यंते येन पदैः सूत्रानुसारिभिः स्वपदानि च वर्ण्यन्ते भाष्यं भाष्यविदो विदुः Here we find that the explanation of its own assertions is one of the functions of the 'Bhāsya'. Those passages therefore that have been regarded as quotations from earlier writers are only the assertions of the *Bhāsya-kāra* himself couched in aphoristic style and these assertions have been expounded in detail in the following passages. This practice was very common among our older writers. We find several such instances in the *Nyāyavārtika* itself,–to say nothing of the Mahabhasya of Pātanjali.

The University
Allahabad
Dec. 9. 1924.

GANGANATHA JHA.

ॐ तत्सत् ।

सटीकन्यायभाष्यस्य भूमिका ।

(नवीनसंस्करणस्यावश्यकता)

अथेदमुपक्रम्यते श्रीमन्महर्षिगोतमप्रणीतानां न्यायसूत्राणां श्रीमन्महामुनिवात्स्यायनविरचितं टीकाद्वयसमलंकृतं भाष्यं मुद्रयित्वा प्रकाशितुम् । इदं ह्यनेकशो मुद्रितमप्यानुपूर्वीव्याख्यानविरहादद्यावधि पठनपाठनादौ क्लेशजनकमेवेति नैयायिकविदुषां तच्छास्त्रे प्रवेशमिच्छताञ्चोपकारकं नव्यसंस्करणमावश्यकमेवासीत्संस्कृतवाङ्मयजगति प्रथितन्यायदर्शनापरपर्यायस्यास्य महतो न्यायशास्त्रस्य ॥

(न्यायशास्त्रस्य महत्त्वम्)

(१)अक्षपादेति प्रथितस्तुत्यनाम्ना गोतमेन मुनिना प्रणीतं न्यायदर्शनं निखिलविद्यासूत्कृष्टमिति प्रतिपादयन्ति श्रुतिस्मृतिपुराणानि । तथाहि—

'न्यायो मीमांसा धर्मशास्त्राणि' इति श्रुतौ ।
पुराणन्यायमीमांसा धर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः ।
वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥
इति याज्ञवल्क्यस्मृतौ ।
अङ्गानि चतुरो वेदा मीमांसा न्यायविस्तरः ।
पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्या ह्येताश्चतुर्दश ॥ इति विष्णुपुराणे च ।

अस्यैव च शास्त्रस्य मनुना—

आर्षं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्राविरोधिना ।
यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥

---

(१) कदाचिद्वेदव्यासमुनिर्गोतममिदमूचे—यत्त्वया जीवब्रह्मणोर्भेदस्तर्केण साधितस्तत्ते मुखं न द्रक्ष्यामीति। ततो गोतमेन व्यासदर्शनाय प्रसारितः पादः सचक्षुर्जात इति तन्माहात्म्यपरितुष्टेन व्यासेन गोतमस्याक्षपादनाम्ना स्तवः कृत इति ह्यूचुर्वृद्धाः ।

इत्यादिना 'तर्क' संज्ञापि प्रदर्शिता। तार्किकरक्षायामपि अस्य सर्वप्रमाणानुग्राहकत्वं प्रसाधितम्। इमामेव च तर्कविद्यामध्यात्मविद्यारूपामलर्काय प्रल्हादाय च दत्तात्रेयो दत्तवानित्युक्तं श्रीमद्भागते महापुराणे। तर्कशास्त्रस्यैव न्यायशास्त्रत्वमिति तु 'आन्वीक्षिकी दण्डनीतिस्तर्कविद्याऽर्थशास्त्रयोः' इति अमरकोष एव प्रतिपादितम्। महर्षिगौतमोक्तान्वीक्षिकीत्यपरसंज्ञेऽस्मिन्न्यायशास्त्रे पदार्थनिरूपणपराणि यानि सूत्राणि तान्युपनिषत्स्वपि तत्र तत्रोपदेशप्रसङ्गेन स्वभावोक्त्या भङ्ग्यन्तरेण वा तत्तत्पदार्थबोधनपराणि वाक्यरूपेणोपलभ्यन्त एवेति सिद्धमेवास्य शास्त्रस्य महत्त्वम्॥

(तर्कशास्त्रकर्तुर्गौतमस्य चरित्रम्)

स चायं न्यायशास्त्रप्रणेता भगवान् महर्षिगौतमः कस्मिन् देशे कदा चाविरासीदिति निर्धारणं दूरापेतम् यतस्तन्नाम्न्येव तावदस्ति विवादः कुत्रचित् 'गौतम' इति 'गोतम' इति चानेकत्रोपलभ्यमानत्वात्। परन्तु—'एषा मुनिप्रवरगोतमसूत्रवृत्तिः' इति न्यायसूत्रवृत्तौ, 'भगवता गोतमेन प्रमाणादिपदार्थनवकलक्षणनिरूपणं विधाय' इति च वेदादिभाष्यकर्त्रा माधवाचार्येण प्रणीते सर्वदर्शनसंग्रहे प्रतिपादितत्वात्, तारानाथतर्कवाचस्पतिना वाचस्पत्यकोषे न्यायशब्दे उक्तशास्त्रस्य गोतमप्रणीतत्वेनावधारणाच्च गोतम इत्येव तन्नाम निर्णीयते। अयमेव च गोतमः ऋग्वेदसंहिता-तद्भाष्य-शतपथब्राह्मणादिषु गोत्रप्रवरनिर्णयादिषु चोक्त इत्यस्य समयादिनिर्णये वेदा एव प्रमाणमिति विद्वांसः।

ये तु पण्डितंमन्या वेदस्यापि समयनिर्धारणे बद्धपरिकरास्ते कदाचित् सार्धद्वयसहस्राब्दात्मको वेदसमयः कदाचिच्च पञ्चसहस्रसंवत्सरपरिमित इत्याद्युक्त्या वेदप्राचीनत्वमाहात्म्यमपहर्तुं प्रयताः स्ववचोव्याघातेनैव प्रतिज्ञाहान्या निगृहीता भवन्ति। वेदसमयावधारणन्तु गगनोडुगणनमिवाशक्यमेव।

यद्यप्येतदशक्यमेव समयावधारणं चर्मचक्षुषामल्पज्ञानानां तथापि आधुनिकैः कतिपयैर्न्यायशास्त्रस्येतिहासान्वेषणपरैर्बुधप्रवरैरनुमानादिप्रमाणसाचिव्येन तन्निर्णयानुसरणे प्रयासः कृत एव। तथा हि—महामहोपाध्यायहरप्रसादशास्त्रिभिः बुद्धस्य पूर्वं गोतमः

स्य स्थितिर्बभूवेति प्रतिपादितम् । तथाचोपलभ्यमानन्यायदर्शनसूत्राणि बौद्धमहायानिकसमकालानि द्वितीयशताब्द्यामेवाभूवन्निति तेषां मतम् ॥

महामहोपाध्यायडाक्टरसतीशचन्द्रविद्याभूषणमहोदयास्तु(History Indian Logic) पुस्तके न्यायदर्शनसमयनिश्चयं कुर्वन्तः— 'शतपथब्राह्मणाद्युक्तो गोतमः–शाक्यसिंहो बुद्धगोतमः इन्द्रभूतिर्जैनगोतमश्चैककालावस्थायिनो खीष्टाब्दारम्भात् ६०० वर्षेभ्यः पूर्वं वर्तमाना इति' वदन्ति स्म । न्यायसूत्राणि तु तस्मिन् समये प्रणीतानि न वा, पञ्चाध्याय्यात्मकानि प्रणीतानि न वेत्यपि संदिग्धमेव । अस्मन्मतेन तु प्रथमाध्याय एवानेन रचितो वैशेषिकयोगमीमांसावेदान्तबौद्धादिदर्शनासिद्धान्तप्रदर्शनपरा द्वितीयादयोऽध्यायाः केनचिदन्येनैव समयान्तरे लिखिताः । वर्तते चैतेष्वध्यायेष्वनेकत्र लङ्कावतारसूत्रोक्तानां नागार्जुनकृतमाध्यमिकसूत्रोक्तानां च विषयाणामक्षरशः साम्यमिति खीष्टाब्दारम्भसमयनिकटवर्तिन एवैत' इति चामंसत ।

(जर्मन)पंडित–जैकोबी(Jacobi)महाशयस्य मतेन सूत्रभाष्ययोर्द्वयोरपि परंपरा समानैव, द्वितीयशताब्द्यन्ते आविर्भूतस्य शून्यवादस्य पश्चात् पञ्चमशताब्द्यां जातस्य विज्ञानवादस्य पूर्वं चास्य सूत्रसमूहस्य भाष्यस्य चोत्पत्तिः । समग्रस्य न्यायभाष्यस्य वक्ता एक एव इति च तेषां मतम् ।

तदन्ये नाङ्गीकुर्वन्ति । ब्रुवते च–सूत्रभाष्ययोर्बौद्धमतसंप्रदायस्योपलब्धेरीशातः प० ५०० शताब्द्यामक्षपादो बभूवेति ।

पाश्चात्यमतानुयायिनोऽन्ये कृतधियस्त्विदमपि मतमाक्षिपन्तो वदन्ति–वात्स्यायनस्यायमुपरिनिर्दिष्टः समयो गोतमस्य महर्षेः कथं भवेत्, तथा च न्यायसूत्रे (२–२–३६) वैशेषिकसूत्रस्योल्लेखान्न्यायसूत्राण्यौलूक्यदर्शनसूत्रेभ्योऽर्वाचीनान्येव । शबरस्वामिगृहीतोपवर्षवाक्यं चोपवर्षस्य न्यायमतवेत्तृत्वमुपदिशत् ४०० ई० पूर्वकालीनानीमानि सूत्राणीति निर्धारयतीत्याहुः ।

अन्ये तु तन्मतानुसारिणः—'तदर्थं यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारो योगाच्चाध्यात्मविध्युपायैः' (४ अ० २ आ० ४६ सू०) इति सूत्रव्याख्याने 'योगशास्त्राच्चाध्यात्मविधिः प्रतिपत्तव्य' इति

भाष्यकारेणोक्तत्वात् योगशास्त्रस्य पतञ्जलिप्रणीतत्वात् पतञ्जलेश्च ख्रीष्टाब्दारम्भात् १४० वर्षेभ्यः पूर्वं तदासन्नसमये वा वर्तमानत्वात् तत्पश्चात्काले न्यायसूत्राणां निर्माणं जातमिति वदन्ति। एवं रीत्या सर्वैरपि परीक्षकंमन्यैर्न्यायसूत्रकर्तुः समयविचारणा कृतापि न सिद्धान्तपक्षमवलम्बत इति पश्यामः।

महामहोपाध्यायगङ्गानाथशर्मभिः कृतस्य न्यायवात्स्यायनभाष्याङ्ग्लानुवादग्रन्थस्य भूमिकायां काशीस्थगवर्नमेन्टसंस्कृतकालेजाध्यक्षगोपीनाथकविराजएम०ए०महोदयैः कृतेपि सर्वेषां पूर्वमतानां निरासे विवेचने अधुनापि सूत्रकारसमयनिर्धारणं संशयदोलाधिरूढमेवेति प्रतिभाति। अंशतस्तु तेषां मतानामालोचने प्रवृत्ता भूतपूर्वगवर्नमेन्टसंस्कृतपुस्तकालयाध्यक्षा म०म०विन्ध्येश्वरीप्रसादद्विवेदिनोपि न्यायवार्तिकभूमिकायां वैदिकसमयपक्षमेव सिद्धान्तयन्ति स्म। तथाप्याधुनिकैराङ्ग्लमतानुयायिभिः सर्वैरपि विचक्षणैर्बौद्धसमयमारभ्य ईशोत्पत्त्यनन्तरकालः बौद्धसमय एव वा सूत्रकारसमय इति यत् निर्धारितं तत्रानुक्रमशो विचार्यते। तत्र हरप्रसादशास्त्रिभिर्या शून्यवादमतानां गौतमसूत्रेषूपलब्धिः स्वमतपुष्टये उपात्ता सा वस्तुतत्त्वे विचार्यमाणे अयुक्तैवेति प्रतिभाति—भाष्यस्थशून्यवाद एव नागार्जुनस्येत्यत्र सर्वेषां शून्यवादानामेककालीनत्वमेककर्तृकत्वं चेत्यत्रापि नियामकाभावात्।

विद्याभूषणमहोदयमतं समालोचयन्तो वयमिदं ब्रूमः—'शतपथब्राह्मणाद्युक्तो गोतम' इत्यत्रादिपदेन ऋग्वेदादिसंहितानां ग्राह्यत्वात् उक्तगोतमत्रयस्य चैककालीनत्वात् संहिताग्रन्था अपि बुद्धगोतमात्पूर्वं नैव भवेयुः। यच्चोक्तं तैः—'गोतमेन न्यायदर्शनस्य प्रथमाध्याय एव प्रणीतः द्वितीयादयस्त्वन्येन प्रणीताः बौद्धादिदर्शनानां तत्र समालोचनात्' इति—एष्वध्यायेषु लङ्कावतारसूत्रेभ्यो नागार्जुनकृतमाध्यमिकसूत्रेभ्यश्चाक्षरशो विषयाः समुद्धृतास्तस्मात् २।३।४। अध्याया नवीना' इति च। तत्र पञ्चमाध्यायविषये नवीनतार्किकैः समालोचनं किमिति परित्यक्तमिति न बुध्यते। एवं तेष्वध्यायेषु योगं विहायान्यदर्शनशास्त्रस्य नामापि न दृश्यते इति कस्माज्ज्ञायते बौद्धस्यैवेदं मतं मीमांसकस्यैवेदं मतमिति। यदि च संवादात्तदाऽऽधुनिकब्राह्म-आर्य-परमार्थदर्शनादि

ग्रन्थेषु संवादादभिनवमेवेदं न्यायशास्त्रं कथं न कल्पनीयम्। यदि च भाष्यकारानुमतव्याख्यानेन शास्त्रान्तरसंवादान्नवीनत्वनिष्कर्षस्तदा 'आप्तोपदेशः शब्दः' इति सूत्रव्याख्याने 'तदेतल्लक्षणमृष्यार्यम्लेच्छानां समान'मिति व्याख्यातत्वात् प्रथमाध्यायोपि गौतमहस्तपतित इति सर्वमेवेदं न्यायदर्शनं गौतमेन च कृतमिति स्यात्। अवशिष्टा युक्तिस्तु—अक्षरशो विषयाणां समुद्धरणात्मिका—नानुभवपथमधिरोहति। शङ्कासमाधिपरिशीलनमात्रेण तत्तत्सूत्राणां मूले प्रक्षेपस्वीकारे किमपराद्धमध्यायत्रयेणेति न बुद्ध्यामहे? कस्माच्च ज्ञायते शाक्यबुद्धादीनामेवेदं मतं गृहीतं न उपनिषदादिलिखितम्। तथाहि बृहदारण्यकोपनिषद्यपि 'नैवेह किञ्चनाग्र आसीत् मृत्युनैवेदमावृतमासी'दित्युपलभ्यते। तद्व्याख्याने च शङ्कराचार्येण तट्टीकायामानन्दज्ञानेनापि शून्यवादि-क्षणिकवादि—बौद्धमतयोरुद्घाटनं कृतम्, तच्च तत्तत्संप्रदायधूरवहत्वेन तत्तन्नाम्ना तत्तत्संप्रदायनिराकरणार्थमेवाविष्कृतम्, यतस्तथाविधशङ्कासमाधयोऽनादिकालप्रवृत्ता एव। अपि च लङ्कावतारसूत्रमाध्यमिकसूत्रस्थविषया एष्वेव सूत्रेषु नान्यत्रेत्यत्रापि किं प्रमाणम्? बौद्धसूत्रीयविषयाणामुपनिषत्स्वपि उपलम्भात्तत्रस्था एव विषया गौतमेन परिगृहीता इति वाचोयुक्तेः सम्भवात्। तस्मात् विद्याभूषणमहोदयमतमप्यसमीचीनमेव सूत्रकारसमयनिर्धारण इति प्राञ्चः।

यत्तु वात्स्यायनसमयनिर्धारणहेतुना सूत्रसमयपरिशीलनं तद्वात्स्यायनसमयानिर्धारणेनैव परास्तमित्यग्रे तच्चरितवर्णने वक्ष्यामः। यच्च पातञ्जलसूत्रव्याख्यानान्न्यायसूत्रकारस्य समयनिर्धारणम्। तदपि न चारु। पातञ्जले व्याकरणभाष्य एव 'सप्तद्वीपा वसुमती त्रयो लोकाश्चत्वारो वेदाः साङ्गाः सरहस्या बहुधा भिन्ना एकशतमध्वर्युशाखाः सहस्रवर्त्मा सामवेदः एकविंशतिधा बाह्वृच्यं नवधाऽथर्वणो वेदः वाकोवाक्यं इतिहासः पुराणं न्यायो मीमांसा धर्मशास्त्राणि वैद्यकमित्येतावान् शब्दस्य प्रयोगविषयः' इत्याद्युक्तत्वाद्योगापेक्षया न्यायदर्शनस्य प्राचीनत्वसिद्धेः। पतञ्जलिश्च व्याकरणयोगयोः कर्ताऽभिन्न एव—

योगेन चित्तस्य पदेन वाचां मलं शरीरस्य तु वैद्यकेन।
योऽपाकरोत् तं प्रवरं मुनीनां पतञ्जलिं प्राञ्जलिरानतोऽस्मि॥

इत्यादावनेकत्र तयोरभेदस्य प्रतिपादित्वात्। तथा च वास्तविकसमयनिर्धारणस्यासंभवाद्वैदिकसमय एव न्यायसूत्रकारस्येति सामान्यतोऽनुमीयते। सूत्रपाठनिर्णयविषयेऽपि वाचस्पतिमिश्रकृत-न्यायसूत्रोद्धार-न्यायसूचीनिबंधयोः संवादसमालोचनमादाय विप्लवः प्रदर्श्यते समालोचकंमन्यैः, किन्तु तत्र को विप्लवः कुत्र वा विप्लव इति निरूपणस्य कुत्राप्यनुपलब्धेरकिंचित्करमेतत्। उपलभ्यते च न्यायदर्शनस्य द्विविधा व्याख्यानशैली सूत्रपाठभेदाश्चथा 'तात्पर्यपरिशुद्धिः' 'न्यायपरिशिष्टं' च उदयनाचार्येण-'परिशुद्धिप्रकाशः' 'अन्वीक्षानयतत्त्वबोधश्च' वर्धमानोपाध्यायेन-कृता तथा वाचस्पतिमिश्रेणापि 'तात्पर्यटीका' 'न्यायसूचीनिबंधश्च' रचित इति नैतदाश्चर्यकरम्। सूत्रपाठनिर्णयविषये मतद्वयस्याखिलटीकाकारसंमतत्वात्तद्विषये प्रयत्नो व्यर्थ एवेति मन्यामहे। यद्यप्यस्मिन्नूतने संस्करणे खद्योतकारैः सूत्रनिर्णयः प्रदर्शितस्तथापि सर्वमतसाधारण्येन तन्निर्णयस्यासंभवादयं विषयोऽधुनापि परीक्ष्य एवेति केचित्॥

न्यायदर्शनभाष्यकर्तुर्महामुनेर्वात्स्यायनस्य चारित्रम्।

न्यायदर्शनसूत्रेषु साक्षात् व्याख्यानानां बहुत्वेपि भाष्यस्यैव महत्त्वं वरीवर्तत इति नाव्यक्तं विदुषाम्। तत्र तावन्न्यायभाष्यकर्ता भगवान् वात्स्यायनः कस्मिन् देशे काले वाऽऽविर्भूत इति निर्णयोपि तादृगेव दुर्लभो यादृग् गौतमस्य। 'यदक्षपादप्रातिभ' इति वार्तिककारोक्त्या तस्याप्यार्षत्वमाहात्म्येनावगम्यते महर्षित्वम्। अस्यैव च मुनेः पक्षिलस्वामीति नामान्तरं वेदादिभाष्यकारेण माधवाचार्येण सर्वदर्शनसंग्रहेऽक्षपाददर्शने 'पक्षिलस्वामिना च सेयमान्वीक्षिकी विद्या प्रमाणादिभिः पदार्थैः प्रविभज्यमाने'त्याद्युक्त्या—तात्पर्यटीकामुखवाक्येन च 'व्याख्याते च पाक्षिलस्वामिना किमपरवशिष्यत' इत्यादिना संभाव्यते। तथा मत्स्यपुराणादौ तच्चर्चाया दर्शनादस्य चिरन्तनमुनित्वं सिद्धमेव। अस्यापि भाष्यकारस्य समयनिर्धारणे बहु प्रयतितं समयालोचकंमन्यैराधुनिकपाश्चात्यमतानुयायिभिः किन्तु तदप्युक्तरीत्या संशयास्पदमेवेति विवेचयिष्यामः।

अत्र केचिदाहुः—'महाभूतसंक्षोभजः शब्दोऽनाश्रित उत्पत्तिधर्मको निरोधधर्मक इत्यन्ये' इति सूत्रभाष्ये 'अन्य'पदं बौद्धमतप्र

र्शनपरम्, तथाच खीष्टाब्दारंभात् ४८७ वर्षेभ्यः पूर्वस्थितिकस्य बुद्धस्य पूर्वं न्यायभाष्यमिदं नासीदेवेति । तदसत् । वेदधर्मशास्त्रपुराणेषु आस्तिकनास्तिकभेदेन बहूनि मतानि दृश्यन्ते, भाष्यकारेण च कण्ठतो बौद्धनाम्नानुल्लेखात् कथमवगम्यते बौद्धमतमेवेदमिति । यदि च ग्रन्थसंवादोऽत्र निदानं तर्हि आधुनिकमतसंवादादभिनवमेवेदं न्यायभाष्यमिति कुतो न स्यात् ।

अन्ये तु–दशावयववादी बौद्ध इति तत्पश्चाद्भावी भाष्यकार इति कल्पयन्ति । तदप्यनिर्मूलम् । यदि स बौद्धो भवेत्तदा भाष्यकारेण नैयायिकनाम्ना कदापि न गृहीतः स्यादपि तु वेदभाष्यकर्त्रैव नास्तिकादिनाम्नेति द्विवेदिमहोदयाः ।

यदि मतम्–आत्मवादानात्मवादास्तिकनास्तिकसांख्ययोगक्षणिकवादभूतचेतनवादादिमतानामुपन्यासेन भाष्यकर्ताऽर्वाचीन एवेति । तदोपनिषदादिषु तेषां मतानामुल्लेखदर्शनात् तेषामप्यर्वाचीनत्वं भवेत् किं पुनर्वात्स्यायनतद्भाष्ययोरिति ।

अन्ये आधुनिकतार्किकास्तु एवं तर्कयन्ति–न्यायभाष्यकर्ता वात्स्यायनश्चन्द्रगुप्तराज्ञो मन्त्री कौटिल्यश्चैक एव तेनैव च कृतमेतद्भाष्यं खीष्टाब्दारम्भात् पूर्वं ३२१ वर्षेभ्यः पुराणं कथमपि भवितुं नार्हतीति । अत्राहुर्विद्वांसः–त्रिकाण्डकोशटीकायां 'विष्णुगुप्तस्तु कौण्डिन्यः कौटिल्यो वा चाणक्यो द्रामिलः अंशुल इति पञ्च नामानि चाणक्यस्य । वात्स्यायनः मल्लिनागः पक्षिस्वामी पाक्षिलमुनिर्वा इति त्रीणि वात्स्यायनमुनेरिति' व्याख्यातत्वात् चाणक्यभिन्न एव वात्स्यायन इति सिद्ध्यति । 'मल्लिनागपक्षिलस्वामिनावपीत्यत्र' त्रिकाण्डशेषकोशे समुच्चयार्थकापीशब्देनापि व्यक्तिभेदसिद्धेः । चन्द्रगुप्तसमयावधारणमप्यनेकेषामनेकमतप्रदर्शनेनाशक्यमेवेति ॥

परे तु तृतीयाध्यायोक्तसूत्रभाष्ययोर्वादप्रकरणान्येव न्यायभाष्यकर्तुः सूत्रकर्तुश्चार्वाचीनत्वसाधकानि तदीयपूर्वपक्षाणां बौद्धादिग्रन्थेभ्य एव उद्धारादिति प्राहुः ।

अत्रेदं तत्त्वसमालोचका वदन्ति–प्रथमस्तावदभाववादः–शून्यवाद इत्युच्यते भन्दतेन स खलु बौद्धानां वाद इति च । तत्रायं प्रष्टव्यः–किन्तावत् अयं वादो बौद्धग्रन्थोक्त एव नोपनिषदाद्युक्त इत्यत्र प्रमाणम् ? किं वा असद्वादे किमपि बौद्धानां मुद्राङ्कनं यत-

स्तस्यैव नान्यस्येति भदन्तवाक्यमङ्गीकुर्मः। ईश्वरनिमित्तवादोऽप्युक्तरीत्यौपनिषदि सर्वदर्शनसङ्ग्रहस्य नकुलीपाशुपतदर्शनेऽप्युपलभ्यत इति नास्याप्यर्वाचीनत्वसाधकत्वम्। स्वभाववादस्तु बौद्धमतस्य ब्रह्मजालसूत्रेषूपलभ्यमानोऽहेतुकवादे शून्यवादे च पर्यवस्यति तत्र च दत्तमेवोत्तरम्। वस्तुतोऽयं वादः सर्वेष्वेव दर्शनेषु साक्षात्परंपरया वा पर्यवस्यत्येव किन्तूत्पत्त्यादिक्रमे नायं सर्वत्र स्थितो भवतीति पूर्वपक्षीयस्वभाववादाद्भेदः। सर्वानित्यतावादस्तु क्षणिकवाद एव। एष च बौद्धानां प्राचीनो वादः। किन्तु वेदान्तदर्शनेऽयमेव ब्रह्माद्वैतज्ञानरूपमुक्तिहेतुप्रपञ्चमिथ्यात्वज्ञानरूपतया पारमार्थिकसत्त्वाभावे पर्यवसित इति। तथाच कथं बौद्धानामेवेति सर्गः। शाश्वतवादापरपर्यायः सर्वनित्यतावादस्तु सर्वास्तित्ववाद एव। स च सांख्ये 'सदेवेदमग्र आसीदि'त्याद्युपनिषदि चोपलभ्यत एव। अथावशिष्टः सर्वपृथक्त्ववादोपि पुञ्जवादोऽवयवावयविवादो वा बौद्धमतेन गृह्यते, पातञ्जले चायमेव 'गुणसमवायो द्रव्यम्' इत्यादिनोपात्त इति नैषां दर्शनाद्बौद्धानामनन्तरं सूत्रनिर्माणमिति वक्तुं शक्यम्।

बौद्धसमयस्त्वेवं निर्धार्यते ऐतिहासिकवृत्तशोधने निपुणंमन्यैस्तथाहि–ईसवीयवर्षारम्भात् ४८७ वर्षेभ्यः पूर्वं सुगताद्यन्वर्थनामविशिष्टो बुद्धो निर्वाणं गत इति। तत्र च प्रोफेसरबुलरमहाशयाः (Buhler) तथा डाक्टर फ्लीट (Fleet) महोदयाः पाषाणस्तम्भलिखिताशोकराजस्य शासने २५६ संख्यां दृष्ट्वा बुद्धमरणाशोकजीवनसमययोरेतावद्वर्षपरिमितमन्तरमिति कल्पयन्ति। अपि च परमार्थाभिधबौद्धकृते वसुबन्धुचरितपुस्तके बुद्धदेवनिर्वाणानन्तरं १०० वर्षेभ्यः पश्चात् 'वृश्यप' 'विन्ध्यवस' नामानौ बौद्धावास्ताम् इति लेखदर्शनादेतौ खीष्टाब्दारम्भात्परं पञ्चमशताब्द्यामेव वर्तमानाविति उपात्तसमय एव बुद्धनिर्वाणस्येति प्रमाणान्तरमपि तत्रोपाददते। अपरे तु २५०० वर्षात्पूर्वं शाक्यसिंहस्य पुत्रो बुद्धगोतमो बभूवेति निर्धारयन्ति। केचित्तु खीष्टाब्दारम्भात् ६०० पूर्वं बुद्धावतार इति प्राहुः। यदि चैतादृशैः प्रमाणैर्वस्तुसत्त्वनिर्णयस्तदा किमपराद्धं वेदधर्मशास्त्रपुराणैर्भारतरामायणादीतिहासैः सहृदयहृदयावगम्यैरिति न बुद्ध्यामहे।

केचित्तु 'समानतन्त्रासिद्धः प्रतितन्त्रासिद्धान्त' इति १।१।२९ सूत्रव्याख्यानभाष्ये 'पुरुषकर्मादिनिमित्त' इत्यारभ्य–'असदुत्पद्यते उत्पन्नं निरुद्ध्यत इति योगानाम्' इत्यन्तेन व्याख्यानेन योगमतप्रदर्शनात्, तथा 'सिद्धान्तमभ्युपेत्य तद्विरोधी विरुद्ध' इति १।२।६ सूत्रव्याख्यायां भाष्योक्तस्य 'यथा सोयं विकारो व्यक्तेरपैति नित्यत्वप्रतिषेधात् अपेतोप्यस्ति विनाशप्रतिषेधादिति' ग्रन्थस्य पातञ्जलयोगदर्शनस्य विभूतिपादे 'एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा व्याख्याताः' इति सूत्रे व्याख्यातानां 'तदैतत् त्रैलोक्यं व्यक्तेरपैक्ति नित्यत्वप्रतिषेधात् अपेतमप्यस्ति विनाशप्रतिषेधादिति' पंक्तीनामक्षरशः साम्यदर्शनात्पतञ्जलिमतनिदर्शक एवायं न्यायवात्स्यायनभाष्यकर्ता तत्पश्चात्कालीन इति सिध्यति। पतञ्जलिश्च स्वग्रंथे मौर्यनामग्रहणात् मौर्यसमकालीन इत्यनुमीयते। मौर्यसमयस्तु खीष्टसमयात् १४० वर्षेभ्यः पूर्वकालीन इति वदन्ति।

तदप्यसमीचीनम्। योगानामित्यनेन पतञ्जलेरेव ग्रहणं न शिवसंहिताशिवस्वरोदयादिकर्तुः शिवस्येत्यत्र प्रमाणाभावात्। योगवासिष्ठादिकर्तुर्वसिष्ठस्य वा कुतोऽग्रहणमेतेष्वप्युक्तविषयाणामुक्तिवैचित्र्येण प्रतिपादनात्। मौर्यसमयनिर्धारणस्य वाऽसम्भवाच्चेति विद्वांसः। एतेनानुमानतो वात्स्यायनः खीष्टाब्दारम्भात् पूर्वं द्वितीयशताब्द्यां तृतीयशताब्द्यां वाऽऽसीदित्यपि प्रत्युक्तम्। मतान्तरेणानेकेषां समयानां सम्भवेनैकस्य निर्धारयितुमशक्यत्वात्। यत्तु सूत्रकारभाष्यकारयोर्मध्ये त्रिशताब्दमितकालस्य व्यवधानं चतुःशताब्दपरिमितस्य वेति मतं तदपि कल्पनामात्रम्। इत्थं च भाष्यकारस्यार्वाचीनत्वावगमकतया गृहीतानां युक्तीनामसत्कल्पत्वात् महर्षित्वसाधकप्रमाणसद्भावाच्च तस्य प्राचीनमहर्षिसमकालीनत्वं सिद्धमेवेति राद्धान्तः॥

भाष्यचन्द्रकर्तुः खद्योतकारस्य च परिचयः॥

अस्य खलु न्यायवात्स्यायनभाष्यव्याख्यानस्य कर्ता रघूत्तमः। स च कदा कस्मिन् देशेऽभूदिति जिज्ञासानिवर्तकं किमपि प्रमाणं नोपलभ्यते। किन्तूपलब्धस्यैकमात्रस्यास्य तृतीयाध्यायद्वितीयाह्निकस्थसप्तदशसूत्रपर्यन्तस्यासम्पूर्णस्य पुस्तकस्य मैथिलाक्षरेषूपलम्भादनुमीयते मिथिलादेशोद्भवोऽयं पण्डितप्रवरो भाष्यव्या-

ख्यानं कुर्वन्नेवास्तमित इति। पुस्तकान्तरं च नोपलब्धं न श्रुतं वान्यत्र। व्याख्यानशैल्यां व्याकरणविषयेऽस्य व्याख्यातुः बहुधा प्रयासदर्शनाद्वार्तिकमृते दार्शनिकपदार्थानां कुत्रापि स्वयं विवेचनाभावाच्च रघूत्तमपण्डितो न दार्शनिकतत्त्ववेत्त्यनुमीयते। रघूत्तमसमयविषये तु तत्कृतव्याख्याने भाष्यवार्तिकपंक्तीनामनेकत्रोद्धारदर्शनात्तात्पर्यसंवादस्य कुत्राप्यदर्शनाच्च न्यायवार्तिककर्तुर्भारद्वाजसमयादुत्तरकालवर्ती वाचस्पतिसमकालीनस्तत्पश्चात्कालीनो वा भाष्यचन्द्रकार इति कल्प्यते।

भाष्यचन्द्रपूर्तिकरखद्योतटीकाकारास्तु महामहोपाध्याया एम. ए. डाक्टर इत्यादि गवर्नमेण्टप्राप्तविविधविरुदावलीभाजो मिथिलादेशकुलमण्डना गङ्गानाथझामहोदया अधीतांग्लसमस्तविद्या अपि संस्कृतविद्यापारदृश्वान इति तेषां दुरूहन्यायदर्शनव्याख्यानप्रतिभानैर्मल्येनैव व्यक्तीभविष्यति समस्तभुवनव्यापिनां पण्डितानाम्। तैश्च कृतं व्याख्यानं सर्वेषां न्यायदर्शनरसिकाणामुपकारकं भविष्यतीत्यलं दिवाकरवत्सर्वत्र द्योतमानानां तेषां मादृशवागगोचरेण प्रशंसाप्रपञ्चेन॥

न्यायदर्शनविषयसंक्षेपः।

अस्मिन्खलु प्रथिते दर्शने समानतन्त्ररीत्या तत्त्वज्ञानोदयात् निःश्रेयसमिति प्रतिपादितम् 'प्रमाणे'त्यादिशास्त्रारम्भसूत्रे। तत्र तावत्त्रिविधः शास्त्रनिरूपणप्रकारः-उद्देशलक्षणपरीक्षात्मकः। तत्र प्रथमाध्यायस्य प्रथमाह्निके प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यङ्गानामभिधेयप्रयोजनसम्बन्धानां निरूपणान्ते प्रमाणादिशोडषपदार्थोद्देशानन्तरं 'मानाधीना मेयसिद्धि'रिति न्यायेन प्रथमोद्दिष्टस्य प्रमाणस्य समाख्याशब्दलब्धसामान्यलक्षणपूर्वकं प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दानां तद्विशेषाणां लक्षणमभिहितम्। एतेन 'मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्च तत्प्रामाण्यमाप्तप्रामाण्यादिति' प्रतितन्त्रसिद्धान्तसिद्धमीश्वरप्रामाण्यं सङ्गृहीतमिति माधवाचार्याः। तथा चोक्तमुदयनाचार्यैः—

साक्षात्कारिणि नित्ययोगिनि परद्वारानपेक्षस्थितौ
भूतार्थानुभवे निविष्टनिखिलप्रस्ताविवस्तुक्रमः।
लेशादृष्टिनिमित्तदुष्टिविगमप्रभ्रष्टशङ्कातुषः
शङ्कोन्मेषकलङ्किभिः किमपरैस्तन्मे प्रमाणं शिवः॥ इति।

ततः—आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गाख्यं द्वादशविधं प्रमेयजातं प्रतिपादितम्। तत्रात्मा बुद्ध्याद्यनुमेयः। चेष्टाद्याश्रयं शरीरम्। घ्राणादीनि भूतप्रकृतीनीन्द्रियाणि। गन्धादयः पृथिव्यादिगुणा अर्थाः। बुद्धिर्ज्ञानापरपर्याय आत्मगुणो न तु सांख्यानामिव प्रकृतिकार्यं द्रव्यम्। ज्ञानायौगपद्यहेतुरन्तःकरणं सुखाद्युपलब्धिसाधनं समानतन्त्रसिद्धेन्द्रियभावं मनः। प्रवृत्तिर्धर्माधर्मौ। दोषा रागद्वेषमोहाख्याः संसारहेतवः। फलं प्रवृत्त्युद्देश्यं सुखं दुःखाभावश्च। दुःखं प्रतिकूलवेदनीयं प्राणभृन्मात्रस्य। अपवर्गस्सर्वेषामभीष्टतयाऽऽत्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिर्निःश्रेयसापरपर्याया तत्त्वज्ञानसाध्या। ननु तत्त्वज्ञानोत्तरमेवैषा जायते कालान्तरेण वा? नाद्यः तस्यादर्शनात्, जायेत वा सर्वेषां न्यायदर्शनाध्यायिनाम्। न द्वितीयः कालान्तरेण तु जायमानाप्यनेनैव जायते जायत एवेत्यत्रापि प्रमाणाभावात् इति। मैवम् प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानाद् दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरस्याभावे तदनन्तरस्याभावादपवर्ग इति। तत्क्रमस्तु—अनात्मनि शरीरादौ आत्मबुद्धिरूपमिथ्याज्ञानात्तदनुकूलेषु रागः तत्प्रतिकूलेषु च द्वेषः प्रियेषु च मोहः। परस्परानुबन्धित्वाच्च रागादीनां मूढो रज्यति रक्तो मुह्यति मूढः कुप्यति कुपितो मुह्यति च। एवं जातैर्दोषैः प्रेरितो जन्तुः प्रतिषिद्धानि हिंसादीनि कायिकानि अनृतादीनि वाचिकानि परद्रोहादीनि मानसानि कर्माणि करोति। सैषा पापा प्रवृत्तिरधर्ममावहति। एवं दानरक्षणादीनि शारीराणि हितसत्यादीनि वाचिकानि अहिंसादीनि मानसानि च कर्माणि यत्करोति सैषा पुण्या प्रवृत्तिर्धर्ममावहतीत्युभयविधा प्रवृत्तिः। ततश्च तदनुरूपं प्रशस्तं गर्ह्यं वा जन्म शारीरादिसम्बन्धः। तस्मिंश्च सति उक्तरूपं वासनात्मकं दुःखं जायते। एते च मिथ्याज्ञानादयो दुःखान्ता अविच्छेदेन प्रवर्तमानाः संसारः। यदा चायं कश्चिद्विरलः प्राणिभृतां सुकृतपरिपाकवशादाचार्योपदेशेन शास्त्रमननदार्ढ्येन वा सर्वमिदं दुःखायतनं दुःखानुषक्तं च पश्यति तदा सर्वं हेयत्वेन बुद्ध्वा संसारनिर्वर्तकाविद्यानिवृत्त्युपायभूततत्त्वज्ञानं शास्त्रोक्तप्रमेयवर्गज्ञानात्प्राप्नोति। तेन चानात्मादावनात्मादिरूपेणोक्तविधमिथ्याज्ञाननाशे दोषापाये प्रवृत्तिरपैति प्रवृत्त्यपाये च जन्मापायस्तेन चात्यन्तं दुःखनिवृत्तिरिति। सैव चात्यन्तिकी दुःखनिवृ-

स्तिरपवर्गो निःश्रेयसमिति चोच्यते। आत्यन्तिकत्वं च निवर्त्यसजातीयस्य पुनरनुत्पादः। सर्वेषाञ्च मोक्षवादिनामपवर्गदशायामात्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिरस्त्येवेति सर्वतन्त्रसिद्धान्तसिद्धोऽयमर्थो घण्टापथवर्ती, न ह्यप्रवृत्तस्य दुखं प्राप्स्यत इति कश्चिन्मन्यते। तथाहि माध्यमिकोपि तावदात्मोच्छेदो मोक्ष इति वदन् दुःखोच्छेदं मुक्तिदशायामङ्गीकरोत्येव। 'मुक्तिदशायां शरीरादिवद् दुःखहेतुत्वादात्माप्युच्छेद्य' इति तन्मतं तु न सम्यक्—विकल्पानुपपत्तेः। किमात्मा ज्ञानसन्तानो विवक्षितस्तदतिरिक्तो वा? प्रथमे नास्माकमापत्तिस्तादृशात्मनोऽस्माभिरगृहीतत्वात्। द्वितीये तस्य नित्यत्वेऽशक्यैव तान्निवृत्तिः, प्रवृत्त्यनुपपत्तिश्च न खलु कश्चिदपि जन्तुरात्मनः प्रियतमस्योच्छेदाय प्रवर्तमानो दृष्टः 'आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवतीति श्रुतेः'॥

'आवरणमोक्षो मोक्ष' इति जैनसंमतेपि मार्गो न निरर्गलः। तत्र तावदयं प्रष्टव्यः? किमावरणं धर्माधर्मादिभ्रान्तिः अथ देह एव? आद्ये इष्टापत्तिरेव। द्वितीये किमयमात्मा पञ्जरमध्यवर्ती शुक इव मूर्तोऽमूर्तो वा? मूर्तोपि सावयवो वा निरवयवो वा? आद्ये सावयवत्वेनानित्यत्वापत्तौ कृतप्रणाशाकृताभ्यागमप्रसङ्गापाताद्। द्वितीये निरवयत्वेन मूर्तत्वात्परमाणुलक्षणाक्रान्तत्वेनातीन्द्रियत्वापातस्तद्धर्माणामिति॥

'पारतन्त्र्यं बन्धः स्वातन्त्र्यं मोक्ष' इति चार्वाकमतेपि स्वातन्त्र्यं दुःखनिवृत्तिश्चेदस्माकं का क्षतिः। ऐश्वर्यविशेषश्चेत्सातिशयतया सदृशतया च न सर्वेषामिष्टः स्यात्। प्रकृतिपुरुषान्यताख्यातौ प्रकृत्युपरमे पुरुषस्य स्वरूपेणावस्थानं मुक्तिरिति सांख्यमतेपि दुःखोच्छेदोऽभ्युपेयते एव। विवेकज्ञानं तूक्तविधं पुरुषाश्रयं वेत्यन्यदेतत्॥

'नित्यनिरतिशयसुखाभिव्यक्तिर्मुक्तिः' इति भट्टसर्वज्ञादिमतेपि दुःखनिवृत्तिरिष्टैव नित्यसुखं तु नैयायिकैर्न मन्यत इति विशेषः। भाराद्यपगमे सुखी संवृत्तोऽहमितिवन्मुक्तिकाले सुखित्वप्रत्ययात्। ननु श्रुतिस्तत्र प्रमाणमिति चेन्न। योग्यानुपलब्धिबाधिते तदनवकाशात् अवकाशे वा ग्रावप्लावे तथाभावप्रसङ्गात्, 'मुच्लृ मोचने' इत्यस्माद्धातोर्निष्पन्नस्य मुक्तिपदार्थस्य दुःखबन्धनविश्लेषरूपस्यैव मुख्यत्वाच्चेति संक्षेपः।

प्रमेयानन्तरं अनवधारणात्मकज्ञानरूपः संशयः साधारणासाधारणधर्मविप्रतिपत्तिलक्षणनिमित्तभेदात्त्रिविधः कथितः। ततो दृष्टादृष्टभेदेन द्विविधं पुरुषप्रवृत्त्युद्देश्यरूपं प्रयोजनम्–साधर्म्यवैधर्म्यभेदाद्द्विप्रकारो व्याप्तिसंवेदनभूमिर्दृष्टान्तः–सर्वतंत्रप्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमभेदाच्चतुर्विधः सिद्धान्तः—प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनभेदात्पञ्चविधः परार्थानुमानवाक्यैकदेशरूपोऽवयवः–व्याघातात्माश्रयेतरेतराश्रयचक्रकानवस्थाप्रतिबन्दिकल्पनालाघवकल्पनागौरवोत्सर्गापवादवैजात्यभेदादेकादशविधो व्याप्यारोपेण व्यापकारोपस्तर्कोऽ–र्थावधारणात्मको निर्णयश्च प्रतिपादितः। प्रथमस्य द्वितीयाह्निके तु तत्त्वनिर्णयफलकः कथाविशेषो वादः(१)–उभयसाधनवती विजिगीषुकथा जल्पः(२)–स्वपक्षस्थापनाहीनः कथाविशेषो वितण्डा(३)चेति कथात्रयं प्रतिपाद्य सव्यभिचारविरुद्धप्रकरणसमसाध्यसमातीतकालभेदात्पञ्चविधो हेतुत्वेनाभिमतोऽप्यसाधको हेत्वाभासः कथितः। ततोऽभिधानतात्पर्योपचारव्यत्ययप्रवृत्तिभेदात्त्रिविधं शब्दावृत्तिव्यत्ययेन प्रतिषेधहेतुश्छलम्––साधर्म्यवैधर्म्यादिभेदाच्चतुर्विंशतिविधा स्वव्याघातकोत्तररूपा जातिः–पराजयनिमित्तं प्रतिज्ञाहान्यादिभेदाद्द्वाविंशतिप्रकारं निग्रहस्थानं चेति सप्तपदार्थलक्षणनिरूपणं कृतम्॥

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमाह्निके संशयपरीक्षणं प्रमाणचतुष्टयाप्रामाण्यशङ्कानिराकरणं अवयविपरीक्षणं च। द्वितीये तु अर्थापत्त्यादेरन्तर्भावकथनं शब्दानित्यत्वपरीक्षायां शब्दपरिणामनिरूपणं शब्दशक्तिविचारश्चेति निरूपितम्। तृतीयाध्यायस्य प्रथमे आह्निके आत्मशरीरेन्द्रियार्थपरीक्षा–द्वितीये बुद्धिमनसोः परीक्षा वर्णिता। प्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गपरीक्षणं शून्यतोपादानादिवादखण्डनं च चतुर्थाध्यायस्य प्रथमाह्निकेन, द्वितीयेन तु दोषनिमित्तत्त्वनिरूपणम् अवयवव्यादिनिरूपणं च कृतम्। पञ्चमाध्यायस्य प्रथमे आह्निके साधर्म्यवैधर्म्योत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यप्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तानुत्पत्तिसंशयप्रकरणहेत्वर्थापत्त्यविशेषोपपत्त्युपलब्ध्यनुपलब्धिनित्यानित्यकार्यसमभेदाच्चतुर्विंशतिविधजातिभेदनिरूपणम्, द्वितीये प्रतिज्ञाहानिप्रतिज्ञान्तरप्रतिज्ञाविरोधप्रतिज्ञासंन्यासहेत्वन्तरार्थान्तरनिरर्थकाविज्ञातार्थापार्थकाप्राप्तकालन्यूनाधिकपुनरुक्ताव-

नुभाषणाज्ञानाप्रतिभाविक्षेपमतानुज्ञापर्यनुयोज्योपेक्षणनिरनुयोज्यानुयोगापसिद्धान्तहेत्वाभासभेदाद्द्वाविंशतिप्रकारं निग्रहस्थानं निरूपितम् ॥

अत्रशिष्टनिवेदनम् ॥

तदिदं न्यायदर्शनं निरूपितं भगवता गौतमेनैहिकपदार्थजातज्ञानहेतुरामुष्मिकोत्कृष्टापवर्गाख्यफलजनकतत्त्वज्ञानस्य च हेतुरपवर्गकारणं तु तत्त्वज्ञानमेव नान्यदिति तु 'तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाये'त्यादिश्रुतौ प्रसिद्धमेव । विस्तरस्त्वस्माभिर्मुक्तिवादव्याख्यानावसरे प्रपञ्चितस्तत्रैव द्रष्टव्यः । ननु तथापि प्रमाणादिपदार्थषोडशप्रतिपादकेऽस्मिन् शास्त्रे न्यायशास्त्रव्यपदेशः कथम् ? इति चेच्छृणु–'असाधारण्येन व्यपदेशा भवन्ति' इति न्यायेन न्यायस्य परार्थानुमानापरपर्यायस्य सकलविद्यानुग्राहकतया सर्वकर्मानुष्ठानसाधकतया च प्रधानत्वेन तथा व्यवह्रियते । यथाऽभाणि सर्वज्ञेनापि–'सोऽयं परमो न्यायः विप्रतिपन्नपुरुषप्रतिपादकत्वात् तथा प्रवृत्तिहेतुत्वाच्चेति' । वात्स्यायनमहर्षिणापि 'प्रमाणादिभिः पदार्थैः प्रविभज्यमाना इयमेवान्वीक्षिकी विद्या—

प्रदीपः सर्वविद्यानामुपायः सर्वकर्मणाम् ।
आश्रयः सर्वधर्माणां विद्योद्देशे प्रकीर्तिता ॥

इत्यादिना सर्वविद्याश्रेष्ठत्वमस्या न्यायविद्यायाः प्रतिपादितम् । महर्षिकणादप्रणीतेपि समानतन्त्रे वैशेषिके द्रव्यादिरूपपदार्थसप्तकान्तःपातिआत्मतत्त्वज्ञानेनैवोक्तविधनिःश्रेयसप्राप्तिरिति अभिधेयप्रयोजनसम्बन्धादीनामेकविधत्वमेवेति व्यक्तमेव । आत्मादिरूपप्रमेयमननानुकूलतयाऽनुमानं व्याप्तिज्ञानापरपर्यायं तत्रापि मुख्यतया प्रतिपादितमिति तस्यापि न्यायशास्त्रव्यवहार्यता युक्तैव । किन्तु तत्र पदार्थनिरूपणोपयोगिजातिविशेषादिपदार्थनिरूपणमाधिकमिति 'वैशेषिक' नाम्ना गीयते तत् । तच्च शास्त्रं कणभक्षेण विदुषा दशलक्षण्यां 'अथातो धर्मं व्याख्यास्याम' इत्यादिना धर्ममहत्त्वं प्रदर्शयता तत्त्वज्ञानं वेदविहितश्रवणमननाद्यात्मकसहकारिसमवधानोत्तरमेव जायते न केवलाद्द्रव्यादिपदार्थज्ञानादिति व्यवस्थापितम् । कर्मादिनिरूपणं द्वित्वादिपाकोत्पत्तिप्रक्रियाप्रकरणं च तत्राधिकमुपलभ्यते । अभावोपि निषेधमुखप्रमाणगम्यः सप्तमपदार्थस्तैर्निरूपितः । सोपि

द्रव्यादिपदार्थवत्पुरुषार्थौपयिक एव दुःखात्यन्तोच्छेदापरपर्यायनिःश्रेयसरूपत्वेन परमपुरुषार्थहेतुत्वात्। तथाच शास्त्रद्वयमप्येकप्रयोजनमिति न चित्रं द्विविधस्यापि शास्त्रस्य 'न्यायशास्त्र' इति व्यपदेश इति कृतमनल्पजल्पितेन॥

तच्चेदं न्यायदर्शनं कलिकातानगरे काश्यां च म० म० गङ्गाधरशास्त्रिभिर्महता प्रयत्नेन कृतटिप्पणं लाजरसकंपन्या मुद्रितमपि नातिप्रयोजनकं बभूव न्यायशास्त्रपठनपाठनादि विदधतां नैयायिकानामिति विभाव्य काशीस्थानां संस्कृतविविधपुस्तकसंग्रहतत्पराणां विद्याविनोदरसिकानां बाबूगोविन्ददासमहोदयानां प्रोत्साहनेन प्रवृत्तानां खद्योतकाराणां तत्रभवतां म० म० डाक्टरगङ्गानाथझामहोदयानाम् अस्मद्गुरुवर्याणां हिन्दूविश्वविद्यालयस्थदर्शनशास्त्राध्यापकानाम् पं० अम्बादासशास्त्रिणां च कृपया सम्पन्नमिदं सटीकं न्यायदर्शनं भविष्यति सर्वेषां नैयायिकानां पण्डितप्रवराणां न्यायशास्त्रे प्रवेशमिच्छतां छात्राणां च यथोपयोगमुपकारीत्याशास्यते।

तदेवं महान्तमायासमनुभूय काशीस्थविद्याविलासयन्त्रालयाध्यक्षाणां चौखम्बासंस्कृतपुस्तकमालासञ्चालकानां बाबूजयकृष्णदासगुप्तमहोदयानां पूर्णसाहाय्येन सम्पादितेऽस्मिन् कार्ये न्यायदर्शनदुरूहतायाः सुप्रसिद्धतया मन्मतेरपाटवेन सीसकाक्षरयोजनया च सुलभानि स्खलितानि क्षाम्यन्तां गुणैकदृश्यो न्यायदर्शनरसिका आस्वादयन्तु प्राचीनतमस्वशास्त्रसिद्धवस्तुतत्त्वप्रतिपादकदर्शनप्रतिपादकशैलीसमालोचनसमुत्थम् प्रमोदम्। प्रसीदतां च सर्वान्तर्यामी भगवान् विश्वनाथोऽनेन व्यापारेणेति प्रार्थयते॥

मार्गशीर्षशुक्लपूर्णिमायां गुरौ
सं० १९८१

विदुषामनुचरः—
ढुण्ढिराजशास्त्री।

गौतमसूत्राणामकारादिक्रमेण

सूचीपत्रम् ।

अ.

अ.	आ.	सू.		पृष्ठे
३	२	७१	अणुश्यामतानित्यत्ववदेतत् स्यात् ।	६५६
४	१	६७	अणुश्यामतानित्यत्ववद्वा ।	७५७
२	१	४५	अत्यन्तप्रायैकदेशसाधर्म्यादुपमानसिद्धेर्यथोक्तदोषानुपपत्तिः ।	३११
१	१	५	अथ तत्पूर्वकं त्रिविधमनुमानं पूर्ववच्छेषवत्सामान्यतो दृष्टं च ।	७२
२	२	२७	अध्यापनादप्रतिषेधः ।	३८०
२	२	४	अनर्थापत्तावर्थापत्त्यभिमानात् ।	३५२
४	२	२५	अनवस्थाकारित्वादनवस्थानुपपत्तेश्चाप्रतिषेधः ।	७९५
२	२	५४	अनवस्थायित्वे च वर्णोपलब्धिवत्तद्विकारोपपत्तिः ।	४०९
५	२	२२	अनिग्रहस्थाने निग्रहस्थानाभियोगो निरनुयोज्यानुयोगः ।	९१४
३	२	२४	अनित्यत्वग्रहाद्बुद्धेर्बुद्ध्यन्तराद्विनाशः शब्दवत् ।	५७६
४	१	२२	अनिमित्ततो भावोत्पत्तिः कण्टकतैक्ष्ण्यादिदर्शनात् ।	६८७
४	१	२३	अनिमित्तनिमित्तत्वान्नानिमित्ततः ।	६८८
२	२	५७	अनियमे नियमान्नानियमः ।	४१३
५	१	२२	अनुक्तस्यार्थापत्तेः पक्षहानेरुपपत्तिरनुक्तत्वादनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेः ।	८६०
२	२	२१	अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः ।	३७७
५	१	३०	अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः ।	८७२

अ.	आ.	सू.		पृष्ठे
२	२	२०	अनुपलम्भादप्यनुपलब्धिसद्भाववान्नावरणानुपपत्तिरनुपलम्भात् ।	३७६
२	१	६०	अनुवादोपपत्तेश्च ।	३३३
३	१	३८	अनेकद्रव्यसमवायाद्रूपविशेषाच्च रूपोपलब्धिः ।	४९३
१	२	५	अनैकान्तिकः सव्यभिचारः ।	१७६
४	२	२०	अन्तर्बहिश्च कार्यद्रव्यस्य कारणान्तरवचनादकार्ये तदभावः ।	७८८
२	२	३१	अन्यदन्यस्मादनन्यत्वादनन्यदित्यन्यताभावः ।	३८३
			अपरिसंख्यानाच्च स्मृतिविषयस्य ।	४५५
१	१	३१	अपरीक्षिताभ्युपगमात् तद्विशेषपरीक्षणमभ्युपगमसिद्धान्तः ।	१३४
४	२	४३	अपवर्गेऽप्येवं प्रसङ्गः ।	८१८
३	१	६३	अप्तेजोवायूनां पूर्वं पूर्वमपोह्याकाशस्योत्तरः ।	५२४
३	१	४७	अप्रतिघातात्सन्निकर्षोपपत्तिः ।	५०३
३	२	७	अप्रत्यभिज्ञानं च विषयान्तरव्यासङ्गात् ।	५५०
३	२	५	अप्रत्यभिज्ञाने च विनाशप्रसङ्गः ।	५४९
५	२	१६	अप्रत्युच्चारणमननुभाषणम् ।	८१०
३	१	४५	अप्राप्य ग्रहणं काचाभ्रपटलस्फटिकान्तरितोपलब्धेः ।	५०१
४	१	१४	अभावाद्भावोत्पत्तिर्नानुपमृद्य प्रादुर्भावात् ।	६७४
३	१	४३	अभिव्यक्तौ चाभिभवात् ।	४९९
२	२	२९	अभ्यासात् ।	३८१
२	१	५९	अभ्युपेत्य कालभेदे दोषवचनात् ।	३३२
३	१	२२	अयसोऽयस्कान्ताभिगमनवत्तदुपसर्पणम् ।	४७१
४	२	४२	अरण्यगुहापुलिनादिषु योगाभ्यासोपदेशः ।	८१७
५	२	१५	अर्थादापन्नस्य स्वशब्देन पुनर्वचनम् ।	९०९
५	१	२१	अर्थापत्तितः प्रतिपक्षसिद्धेरर्थापत्तिसमः ।	८५९
२	२	३	अर्थापत्तिरप्रमाणमनैकान्तिकत्वात् ।	३५२
३	२	५८	अलातचक्रदर्शनवत्तदुपलब्धिराशुसंचारात् ।	६३२
३	१	१०	अवयवनाशेऽप्यवयव्युपलब्धेरहेतुः ।	४५०
५	२	११	अवयवाविपर्यासवचनमप्राप्तकालम् ।	९०६

अ.	आ.	सु.		पृष्ठे
४	२	१२	अवयवान्तराभावेऽप्यवृत्तेरहेतुः ।	७७७
४	२	१५	अवयवावयविप्रसङ्गश्चैवमा प्रलयात् ।	७८३
१	१	४०	अविज्ञाततत्त्वेऽर्थे कारणोपपत्तितस्तत्त्वज्ञानार्थमूहस्तर्कः ।	१५५
५	२	१७	अविज्ञातं चाज्ञानम् ।	९१०
१	२	१२	अविशेषाभिहितेऽर्थे वक्तुरभिप्रायादर्थान्तरकल्पना वाक्छलम् ।	१९१
१	२	१७	अविशेषे वा किञ्चित्साधर्म्यादेकच्छलप्रसङ्गः ।	२००
५	२	६	अविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषमिच्छतो हेत्वन्तरम् ।	८९८
३	२	४३	अव्यक्तग्रहणमनवस्थायित्वाद्विद्युत्संपाते रूपाद्यव्यक्तग्रहणवत् ।	६१४
			अव्यभिचाराच्च प्रतिघातो भौतिकधर्मः ।	४९५
२	१	४	अव्यवस्थात्मनि व्यवस्थितत्वाच्चाव्यवस्थायाः ।	२११
४	२	२२	अव्यूहाविष्टम्भविभुत्वानि चाकाशधर्माः ।	७८९
२	२	३४	अश्रवणकारणानुपलब्धेः सततश्रवणप्रसङ्गः ।	३८५
२	२	९	असत्यर्थे नाभाव इति चेद् नान्यलक्षणोपपत्तेः ।	३५७
२	२	२२	अस्पर्शत्वात् ।	३७८
२	२	३८	अस्पर्शत्वादप्रतिषेधः ।	३९१

आ.

अ.	आ.	सु.		पृष्ठे
४	२	१८	आकाशव्यतिभेदात्तदनुपपत्तिः ।	७८७
४	२	१९	आकाशासर्वगतत्वं वा ।	७८७
२	२	७०	आकृतिर्जातिलिङ्गाख्या ।	४२७
२	२	६५	आकृतिस्तदपेक्षत्वात् सत्त्वव्यवस्थानसिद्धेः ।	४२३
४	१	१०	आत्मनित्यत्वे प्रेत्यभावसिद्धिः ।	६७०
३	२	३१	आत्मप्रेरणयदृच्छाज्ञताभिश्च न संयोगविशेषः ।	५८३
१	१	९	आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गास्तु प्रमेयम् ।	८८
३	१	५०	आदर्शोदकयोः प्रसादस्वाभाव्याद्रूपोपलब्धिवत्तदुपलब्धिः ।	५०६

इ.

अ. आ. सू. पृष्ठे

३ १ ४८ आदित्यरश्मेः स्फटिकान्तरितेऽपि दाह्येऽविघातात् । ५०३
२ २ १३ आदिमत्त्वादैन्द्रियकत्वात्कृतकवदुपचाराच्च । ३६२
१ १ ७ आप्तोपदेशः शब्दः । ८४
२ १ ५२ आप्तोपदेशसामर्थ्याच्छब्दादर्थसंप्रत्ययः । ३१९
४ १ ५१ आश्रयाव्यतिरेकाद्वृक्षफलोत्पत्तिवदित्यहेतुः । ७२७
१ १ १० इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानान्यात्मनो लिङ्गमिति । ९२
३ १ १२ इन्द्रियान्तरविकारात् । ४५२
३ १ ५६ इन्द्रियार्थपञ्चत्वात् । ५१५
१ १ ४ इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यमव्यभिचारि व्यवसायात्मकं प्रत्यक्षम् । ५८
३ २ २१ इन्द्रियैर्मनसः सन्निकर्षाभावात्तदनुत्पत्तिः । ५७४

ई.

४ १ १९ ईश्वरः कारणं पुरुषकर्माफल्यदर्शनात् । ६८०

उ.

५ २ १८ उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा । ९११
४ १ ४९ उत्पादव्ययदर्शनात् । ७२६
१ १ ३४ उदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनं हेतुः । १४१
१ १ ३८ उदाहरणापेक्षस्तथेत्युपसंहारो न तथेति वा साध्यस्योपनयः । १४७
५ १ २६ उपपत्तिकारणाभ्यनुज्ञानादप्रतिषेधः । ८६६
२ १ ५० उपलब्धेरद्विप्रवृत्तित्वात् । ३१७
२ २ ३५ उपलभ्यमाने चानुपलब्धेरसत्त्वादनपदेशः । ३८५
५ १ २५ उभयकारणोपपत्तेरुपपत्तिसमः । ८६६
५ १ १६ उभयसाधर्म्यात् प्रक्रियाप्रसिद्धेः प्रकरणसमः । ८५३
२ २ २८ उभयोः पक्षयोरन्यतरस्याध्यापनादप्रतिषेधः । ३८१

ऋ.

४ १ ५९ ऋणक्लेशप्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभावः । ७३७

अ. आ. सू. पृष्ठे

ए.

५ १ २३ एकधर्मोपपत्तेरविशेषे सर्वाविशेषप्रसङ्गात्सद्भावोपपत्तेरविशेषसमः। ८६२
३ १ ९ एकविनाशे द्वितीयाविनाशान्नैकत्वम्। ४५०
४ २ ११ एकस्मिन् भेदाभावाद्भेदशब्दप्रयोगानुपपत्तेरप्रश्नः। ७७६
३ १ ६५ एकैकश्येनोत्तरोत्तरगुणसद्भावादुत्तराणां तदनुपलब्धिः। ५२६
३ २ ६० एतेनानियमः प्रत्युक्तः। ६४६

ऐ.

३ २ ५५ ऐन्द्रियकत्वाद्रूपादीनामप्रतिषेधः। ६२९

क.

३ १ ३९ कर्मकारितश्चेन्द्रियाणां व्यूहः पुरुषार्थतन्त्रः। ४९४
३ २ १ कर्माकाशसाधर्म्यात्संशयः। ५४०
३ २ ४२ कर्मानवस्थायिग्रहणात्। ६१२
२ २ १७ कारणद्रव्यस्य प्रदेशशब्देनाभिधानान्नित्येष्वप्यव्यभिचार इति। ३७०
५ १ २८ कारणान्तरादपि तद्धर्मोपपत्तेरप्रतिषेधः। ८६८
५ २ १९ कार्यव्यासङ्गात्कथाविच्छेदो विक्षेपः। ९११
५ १ ३८ कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणोपपत्तेः। ८८२
१ २ ९ कालात्ययापदिष्टः कालातीतः। १८६
४ १ ४६ कालान्तरेणानिष्पत्तिर्हेतुविनाशात्। ७२३
५ १ ५ किञ्चित्साधर्म्यादुपसंहारसिद्धेर्वैधर्म्यादप्रतिषेधः। ८४०
३ १ ४६ कुड्यान्तरितानुपलब्धेरप्रतिषेधः। ५०२
कुम्भादिष्वनुपलब्धेरहेतुः। ५९६
२ १ ४३ कृतताकर्तव्यतोपपत्तेस्तूभयथा ग्रहणम्। ३०८
४ २ ७ कृत्स्नैकदेशावृत्तित्वादवयवानामवयव्यभावः। ७७२
३ १ ३२ कृष्णसारे सत्युपलम्भाद् व्यतिरिच्य चोपलम्भात् संशयः। ४८६

ग.

अ. आ. सू. पृष्ठे

४ २ १३ केशसमूहे तैमिरिकोपलब्धिवत्तदुपलब्धिः । ७८०
४ १ १८ क्रमनिर्देशादप्रतिषेधः । ६७८
३ २ ६ क्रमवृत्तित्वादयुगपद्ग्रहणम् । ५५०
५ १ २४ क्वचित्तद्धर्मानुपपत्तेः क्वचिच्चोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः । ८६४
२ १ २० क्वचिन्निवृत्तिदर्शनादनिवृत्तिदशोच्चक्वचिदनैकान्तः ।२४८
३ २ १७ क्वचिद्विनाशकारणानुपलब्धेः क्वचिच्चोपलब्धेरनैकान्तः । ५१६
३ २ १३ क्षीरविनाशे कारणानुपलब्धिवद्दध्युत्पत्तिः । ५६०
४ २ ४० क्षुदादिभिः प्रवर्तनाच्च । ८१५
३ १ ५८ गन्धत्वाद्यव्यतिरेकाद्गन्धादीनामप्रतिषेधः । ५१६
३ १ ६२ गन्धरसरूपस्पर्शशब्दानां स्पर्शपर्यन्ताः पृथिव्याः । ५२४
१ १ १४ गन्धरसरूपस्पर्शशब्दाः पृथिव्यादिगुणास्तदर्थाः । ९९
२ २ ५९ गुणान्तरापत्त्युपमर्दह्रासवृद्धिलेशश्लेषेभ्यस्तु विकारोपपत्तेर्वर्णविकाराः । ४१९
५ १ ३ गोत्वाद्गोसिद्धिवत्तत्सिद्धिः । ८३४

घ.

५ १ ८ घटादिनिष्पत्तिदर्शनात्पीडने चाभिचारादप्रतिषेधः । ८४३
१ १ १२ घ्राणरसनचक्षुस्त्वक्श्रोत्राणीन्द्रियाणि भूतेभ्यः । ९६

च.

१ १ ११ चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयः शरीरम् । ९६

ज.

२ १ ५७ जातिविशेषे चानियमात् । ३२६
३ २ ३४ ज्ञस्येच्छाद्वेषनिमित्तत्वादारम्भनिवृत्त्योः । ५९२
३ १ १६ ज्ञातुर्ज्ञानसाधनोपपत्तेः संज्ञाभेदमात्रम् । ४६१

अ.	आ.	सु.		पृष्ठे
४	२	४७	ज्ञानग्रहणाभ्यासस्तद्विद्यैश्च सह संवादः।	८२२
२	१	२४	ज्ञानलिङ्गत्वादात्मनो नानवरोधः।	२५६
५	१	३१	ज्ञानविकल्पानां च भावाभावसंवेदनादध्यात्मम्।	८७४
३	२	२५	ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशसन्निकर्षान्मनसः स्मृत्युत्पत्तेर्न युगपदुत्पत्तिः।	५७८
३	२	५६	ज्ञानायौगपद्यादेकं मनः।	६३१

त.

४	१	२१	तत्कारितत्वादहेतुः।	६८२
१	२	११	तत्त्रिविधं वाक्छलं सामान्यच्छलमुपचारच्छलं चेति।	१९०
४	१	३	तत्त्रैराश्यं रागद्वेषमोहार्थान्तरभावात्।	६६२
४	२	३७	तत्त्वप्रधानभेदाच्च मिथ्याबुद्धेर्द्वैविध्योपपत्तिः।	८१७
२	२	१५	तत्त्वभाक्तयोर्नानात्वविभागादव्यभिचारः।	३६८
४	२	५०	तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं जल्पवितण्डे बीजप्ररोहसंरक्षणार्थं कण्टकशाखावरणवत्।	८२५
२	१	१४	तत्प्रामाण्ये वा न सर्वप्रमाणविप्रतिषेधः।	२३२
२	२	६	तत्प्रामाण्ये वा नार्थापत्त्यप्रामाण्यम्।	३५४
४	१	५४	तत्सम्बन्धात् फलनिष्पत्तेस्तेषु फलवदुपचारः।	७२९
२	२	१०	तत्सिद्धेरलक्षितेष्वहेतुः।	३५८
२	१	५	तथात्यन्तसंशयस्तद्धर्मसातत्योपपत्तेः।	२१२
४	१	२	तथा दोषाः।	६६२
५	१	१३	तथाभावादुत्पन्नस्य कारणोपपत्तेर्न कारणप्रतिषेधः।	८५०
१	१	३५	तथा वैधर्म्यात्।	१४२
३	२	६४	तथाऽऽहारस्य।	६४१
२	१	४८	तथेत्युपसंहारादुपमानसिद्धेर्नाविशेषः।	३१६
१	१	२२	तदत्यन्तविमोक्षो ऽपवर्गः।	११०
३	२	६८	तददृष्टकारितमिति चेत्पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे।	६४९
४	१	२७	तदनित्यत्वमग्नेर्दाह्यं विनाश्यानुविनाशवत्।	६९१

अ.	आ.	सू.		पृष्ठे
५	१	२९	तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धौ तद्विपरीतोपपत्तेरनुपलब्धिसमः ।	८७०
२	२	१९	तदनुपलब्धेरनुपलम्भादावरणोपपत्तिः ।	३७५
३	१	३५	तदनुपलब्धेरहेतुः ।	४९०
३	२	२६	तदन्तरालानुपलब्धेरहेतुः ।	३८०
२	१	५८	तदप्रामाण्यमनृतव्याघातपुनरुक्तदोषेभ्यः ।	३२७
४	२	४५	तदभावश्चापवर्गे ।	८१९
३	१	५	तदभावः सात्मकप्रदाहेऽपि तन्नित्यत्वात् ।	४४३
२	२	३१	तदभावे नास्त्यनन्यता तयोरितरेतरापेक्षसिद्धेः ।	३८३
२	१	२४	तदयौगपद्यालिङ्गत्वाच्च न मनसः ।	२५७
४	२	४६	तदर्थं यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारो योगाच्चाध्यात्मविध्युपायैः ।	८२०
४	२	५	तदसंशयः पूर्वहेतुप्रसिद्धत्वात् ।	७७१
३	२	२०	तदात्मगुणत्वेऽपि तुल्यम् ।	५७३
३	१	१४	तदात्मगुणसद्भावादप्रतिषेधः ।	४५४
४	२	२८	तदाश्रयत्वादपृथग्ग्रहणम् ।	७९९
३	१	७३	तदुपलब्धिरितरेतरद्रव्यगुणवैधर्म्यात् ।	५३७
१	२	२०	तद्विकल्पाज्जातिनिग्रहस्थानबहुत्वम् ।	२०५
२	१	१८	तद्विनिवृत्तेर्वा प्रमाणसिद्धिवत्प्रमेयसिद्धिः ।	२४१
१	१	३७	तद्विपर्ययाद्वा विपरीतम् ।	१४५
३	१	६९	तद्व्यवस्थानं तु भूयस्त्वात् ।	५३४
३	१	३	तद्व्यवस्थानादेवात्मसद्भावादप्रतिषेधः ।	४३७
१	१	२६	तन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थितिः सिद्धान्तः ।	१३०
४	२	३	तन्निमित्तं त्ववयव्यभिमानः ।	७६८
२	१	४०	तयोरप्यभावो वर्तमानाभावे तदपेक्षत्वात् ।	३००
४	१	३१	तल्लक्षणावरोधादप्रतिषेधः ।	६९३
३	२	३५	तल्लिङ्गत्वादिच्छाद्वेषयोः पार्थिवाद्येष्वप्रतिषेधः ।	५९३
४	२	४८	तं शिष्यगुरुसब्रह्मचारिविशिष्टश्रेयोर्थिभिरनसूयुभिरभ्युपेयात् ।	८२३
४	२	५१	ताभ्यां विगृह्य कथनम् ।	८२६

अ.	आ.	सू.		पृ०
३	१	७१	तेनैव तस्याग्रहणाच्च ।	५३६
२	२	६०	ते विभक्त्यन्ताः पदम् ।	४१६
४	१	६	तेषां मोहः पापीयान्नामूढस्येतरोत्पत्तेः ।	६६७
४	२	८	तेषु चावृत्तेरवयव्यभावः ।	७७३
२	१	२७	तैश्चापदेशो ज्ञानविशेषाणाम् ।	२६२
२	१	१५	त्रैकाल्याप्रतिषेधश्च शब्दादातोद्यसिद्धिवत्तत्सिद्धेः	२३३
२	१	१२	त्रैकाल्यासिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः ।	२३०
५	१	१८	त्रैकाल्यासिद्धेर्हेतोरहेतुसमः ।	८५७
३	२	५२	त्वक्पर्यन्तत्वाच्छरीरस्य केशनखादिष्वप्रसङ्गः ।	६२७
३	१	५३	त्वगव्यतिरेकात् ।	५११

द.

अ.	आ.	सू.		पृ०
३	१	१	दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणात् ।	४३३
२	१	२२	दिग्देशकालाकाशेष्वप्येवं प्रसङ्गः ।	२५४
१	१	२	दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्गः ।	४२
४	१	५८	दुःखविकल्पे सुखाभिमानाच्च ।	७३५
३	१	५१	दृष्टानुमितानां नियोगप्रतिषेधानुपपत्तिः ।	५०७
३	१	११	दृष्टान्तविरोधादप्रतिषेधः ।	४५०
५	१	९	दृष्टान्तस्य कारणानपदेशात् प्रत्यवस्थानाच्च प्रतिदृष्टान्तेन प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमौ ।	८४४
५	१	३४	दृष्टान्ते च साध्यसाधनभावेन धर्मस्य हेतुत्वात्तस्य चोभयथाभावान्नाविशेषः ।	८७६
४	२	२	दोषनिमित्तं रूपादयो विषयाः सङ्कल्पकृताः ।	७६६
४	२	१	दोषनिमित्तानां तत्त्वज्ञानादहङ्कारनिवृत्तिः ।	७६५
२	२	४३	द्विविधस्यापि हेतोरभावादसाधनं दृष्टान्तः ।	४००
३	१	३७	द्रव्यगुणधर्मभेदाच्चोपलब्धिनियमः ।	४९१
२	२	४१	द्रव्यविकारे वैषम्यवद् वर्णविकारविकल्पः ।	४०२
३	२	४६	द्रव्ये स्वगुणपरगुणोपलब्धेः संशयः ।	६२०

घ.

अ. आ. सू. पृ०

१ २ १४ धर्मविकल्पनिर्देशेऽर्थसद्भावप्रतिषेध उपचारच्छलम् । १९६

२ १ ३६ धारणाकर्षणोपपत्तेश्च । २७७

न.

२ १ ५९ न कर्मकर्तृसाधनवैगुण्यात् । ३३०

२ २ २३ कर्मानित्यत्वात् । ३७९

४ १ ४२ न कारणावयवभावात् । ७१९

३ १ ६ न कार्याश्रयकर्तृवधात् । ४४४

३ २ ५१ केशनखादिष्वनुपलब्धेः । ६२७

३ १ ४४ नक्तंचरनयनरश्मिदर्शनाच्च । ५००

४ १ ६५ न क्लेशसन्ततेः स्वाभाविकत्वात् । ७५६

३ २ ८ न गत्यभावात् । ५५१

४ १ १२ न घटाद् घटानिष्पत्तेः । ६७४

२ २ १४ न घटाभावसामान्यनित्यत्वान्नित्येष्वप्यनित्यवदुपचाराच्च । ३६७

२ २ १ न चतुष्ट्वमैतिह्यार्थापत्तिसंभवाभावप्रामाण्यात् । ३४८

४ २ १० न चावयव्यवयवाः । ७७५

२ १ ३३ न चैकदेशोपलब्धिरवयविसद्भावात् । २७०

२ २ ६३ न तदनवस्थानात् । ४२१

३ १ ५७ न तदर्थबहुत्वात् । ५१६

१ २ १६ न तदर्थान्तरभावात् । १९९

३ २ २९ न तदाशुगतित्वान्मनसः । ५८१

२ २ ४८ न तद्विकाराणां सुवर्णभावाव्यतिरेकात् । ४०५

४ १ ८ न दोषलक्षणावरोधान्मोहस्य । ६६८

४ २ ४४ न निष्पन्नावश्यंभावित्वात् । ८१८

३ २ १५ न पयसः परिणामगुणान्तरप्रादुर्भावात् । ५६३

३ २ ४८ न पाकजगुणान्तरोत्पत्तेः । ६२४

अ.	आ.	सू.		पृ०
३	१	६७	न पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वात् ।	५२८
४	१	५३	न पुत्रपशुस्त्रीपरिच्छदहिरण्यान्नादिफलनिर्देशात् ।	७२८
४	१	२०	न पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेः ।	६९१
२	१	३२	न प्रत्यक्षेण यावत्तावदप्युपलम्भात् ।	२६९
२	१	१९	न प्रदीपप्रकाशसिद्धिवत्तत्सिद्धेः ।	२४१
४	२	१६	न प्रलयोऽणुसद्भावात् ।	७८५
४	१	६४	न प्रवृत्तिः प्रतिसन्धानाय हीनक्लेशस्य ।	७५५
३	१	६०	न बुद्धिलक्षणाधिष्ठानगत्याकृतिजातिपञ्चत्वेभ्यः ।	५१८
३	२	४	न युगपदग्रहणात् ।	५४८
३	२	५७	न युगपदनेकक्रियोपलब्धेः ।	६३२
३	१	५४	न युगपदर्थानुपलब्धेः ।	५१३
३	१	४०	न रात्रावप्यनुपलब्धेः ।	४९७
३	५	५४	न रूपादीनामितरेतरवैधर्म्यात् ।	६२८
२	२	११	न लक्षणावस्थितापेक्षासिद्धेः ।	३५८
२	२	४६	न विकारधर्मानुपपत्तेः ।	४०३
४	१	१७	न विनष्टेभ्योऽनिष्पत्तेः ।	६७८
३	१	२	न विषयव्यवस्थानात् ।	४३५
४	१	३३	न व्यवस्थानुपपत्तेः ।	६९८
३	१	७२	न शब्दगुणोपलब्धेः ।	५३७
४	१	४५	न सद्यः कालान्तरोपभोग्यत्वात् ।	७२१
३	१	६४	न सर्वगुणानुपलब्धेः ।	५२६
४	१	६८	न सङ्कल्पनिमित्तत्वाच्च रागादीनाम् ।	७५८
३	१	२६	न सङ्कल्पनिमित्तत्वाद्रागादीनाम् ।	४७७
३	२	६२	न साध्यसमत्वात् ।	६३९
४	१	५६	न सुखस्यान्तरालनिष्पत्तेः ।	७३२
३	२	३०	न स्मरणकालानियमात् ।	५८२
३	१	१३	न स्मृतेः स्मर्तव्यविषयत्वात् ।	४५३
४	१	३९	न स्वभावसिद्धिरापेक्षिकत्वात् ।	७११
४	१	३८	न स्वभावसिद्धेर्भावानाम् ।	७०७
५	१	१९	न हेतुतः कार्यसिद्धेस्त्रैकाल्यासिद्धिः ।	८५८

अ.	आ.	सू.		पृ०
३	२	७२	नाकृताभ्यागमप्रसङ्गात् ।	६५६
२	२	६७	नाकृतिव्यक्त्यपेक्षत्वाज्जात्यभिव्यक्तेः ।	४२४
२	२	२४	नाणुनित्यत्वात् ।	३७९
२	१	४२	नातीतानागतयोरितरेतरापेक्षासिद्धिः ।	३०२
४	१	१६	नातीतानागतयोः कारकशब्दप्रयोगात् ।	६७६
२	२	४४	नातुल्यप्रकृतीनां विकारविकल्पात् ।	४०१
३	९	१५	नात्मप्रतिपत्तिहेतूनां मनसि सम्भवात् ।	४६०
२	१	२१	नात्ममनसोः सन्निकर्षाभावे प्रत्यक्षोत्पत्तिः ।	२५३
४	१	२६	नानित्यतानित्यत्वात् ।	६९०
३	१	३६	नानुमीयमानस्य प्रत्यक्षतोऽनुपलब्धिरभावहेतुः ।	३९१
२	१	६६	नानुवादपुनरुक्तयोरविशेषः शब्दाभ्यासोपपत्तेः ।	३४०
४	१	३५	नानेकलक्षणैरेकभावनिष्पत्तेः ।	७००
३	२	२६	नान्तःशरीरवृत्तित्वान्मनसः ।	५७८
३	१	२३	नान्यत्र प्रवृत्त्यभावात् ।	४७२
२	२	२९	नान्यत्वेऽप्यभ्यासस्योपचारात् ।	३८२
२	१	४८	नाप्रत्यक्षे गवये प्रमाणार्थमुपमानस्य पश्याम इति ।	३१४
२	२	७	नाभावप्रामाण्यं प्रमेयासिद्धेः ।	३५५
२	१	३०	नार्थविशेषप्राबल्यात् ।	२६४
४	२	३९	नार्थविशेषप्राबल्यात् ।	८१५
४	१	४८	नासन्न सन्न सदसत् सदसतोर्वैधर्म्यात् ।	७२४
५	२	२१	निग्रहस्थानप्राप्तस्यानिग्रहः पर्यनुयोज्योपेक्षणम् ।	९१३
३	२	७०	नित्यत्वप्रसङ्गश्च प्रायणानुपपत्तेः ।	६५५
२	२	५२	नित्यत्वेऽविकारादनित्यत्वे चानवस्थानात् ।	४०७
४	१	९	निमित्तनैमित्तिकोपपत्तेश्च तुल्यजातीयानामप्रतिषेधः ।	६६९
५	१	३५	नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेर्नित्यसमः ।	८७८
४	१	२८	नित्यस्याप्रत्याख्यानं यथोपलब्धिव्यवस्थानात् ।	६९१
२	२	४८	नित्यानामतीन्द्रियत्वात्तद्धर्मविकल्पाच्च वर्णविकाराणामप्रतिषेधः ।	४०८
४	१	७	निमित्तनैमित्तिकभावादर्थान्तरभावो दोषेभ्यः ।	६६८

अ.	आ.	सू.		पृ०
४	१	२४	निमित्तानिमित्तयोरर्थान्तरभावादप्रतिषेधः ।	६८८
३	२	३७	नियमानियमौ तु तद्विशेषकौ ।	५९६
३	१	१७	नियमश्च निरनुमानः ।	४६६
३	२	११	नियमहेत्वभावाद्यथादर्शनमभ्यनुज्ञा ।	५५८
२	२	५८	नियमानियमविरोधादनियमे नियमाच्चाप्रतिषेधः ।	४१४
४	१	४३	निरवयवत्वादहेतुः ।	७१९
५	१	२७	निर्दिष्टकारणाभावेऽप्युपलम्भादुपलब्धिसमः ।	८६७
३	१	२९	निःश्वासोच्छ्वासोपलब्धेश्चातुर्भौतिकम् ।	४८३
३	१	४९	नेतरेतरधर्मप्रसङ्गात् ।	५०६
३	२	१८	नेन्द्रियार्थयोस्तद्विनाशेऽपि ज्ञानावस्थानात् ।	५६९
२	१	३९	नैकदेशत्रासासादृश्येभ्योऽर्थान्तरभावात् ।	२९५
४	१	४	नैकप्रत्यनीकभावात् ।	६६५
३	१	८	नैकस्मिन्नासास्थिव्यवहिते द्वित्वाभिमानात् ।	४४९
३	२	२२	नोत्पत्तिकारणानपदेशात् ।	५७४
४	१	३२	नोत्पत्तितत्कारणोपलब्धेः ।	६९३
३	२	६३	नोत्पत्तिनिमित्तत्वान्मातापित्रोः ।	६४०
३	२	१२	नोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेः ।	५५९
४	१	३०	नोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेः ।	६९३
३	१	२०	नोष्णशीतवर्षकालनिमित्तत्वात्पञ्चात्मकविकाराणाम् ।	४६८
२	२	४२	न्यूनसमाधिकोपलब्धेर्विकाराणामहेतुः ।	४००
			प.	
५	२	५	पक्षप्रतिषेधे प्रतिज्ञातार्थापनयनं प्रतिज्ञासंन्यासः ।	८९७
३	१	१९	पद्मादिषु प्रबोधसंमीलनविकारवत्तद्विकारः ।	४६६
३	२	३६	परश्वादावारम्भनिवृत्तिदर्शनात् ।	५९४
४	२	१७	परं वा त्रुटेः ।	७८६
३	२	३९	परिशेषाद्यथोक्तहेतूपपत्तेश्च ।	६०३
५	२	९	परिषत्प्रतिवादिभ्यां त्रिरभिहितमप्यविज्ञातमविज्ञातार्थम् ।	९०४
२	१	१०	पश्चात्सिद्धौ न प्रमाणेभ्यः प्रमेयसिद्धिः ।	२२४

अ.	आ.	सू.		
२	२	३६	पाणिनिमित्तप्रश्लेषाच्छब्दाभावे नानुपलब्धिः	३८९
४	१	६२	पात्रचयान्तानुपपत्तेश्च फलाभावः ।	७५१
३	१	२७	पार्थिवं गुणान्तरोपलब्धेः ।	४८१
३	१	२८	पार्थिवाप्यतैजसं तद्गुणोपलब्धेः ।	४८३
१	१	१९	पुनरुत्पत्तिः प्रेत्यभावः ।	१०६
२	१	५४	पूरणप्रदाहपाटनानुपलब्धेश्च सम्बन्धाभावः	३२२
३	२	६०	पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिः	६३६
४	२	४१	पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिः ।	८१६
३	१	६८	पूर्वपूर्वगुणोत्कर्षात्तत्तत्प्रधानम् ।	५३२
२	१	९	पूर्वं हि प्रमाणसिद्धौ नेन्द्रियार्थसन्निकर्षात् प्रत्यक्षोत्पत्तिः ।	२२३
३	१	१८	पूर्वाभ्यस्तस्मृत्यनुबन्धाज्जातस्य हर्षभयशोकसम्प्रतिपत्तेः ।	४६५
४	२	९	पृथक्चावयवेभ्योऽवृत्तेः ।	७७४
१	१	१३	पृथिव्यापस्तेजो वायुराकाशमिति भूतानि ।	९८
५	२	१०	पौर्वापर्यायोगादप्रतिसम्बद्धार्थमपार्थकम् ।	९०५
५	२	७	प्रकृतादर्थादप्रतिसम्बद्धार्थमर्थान्तरम् ।	९०२
२	२	४१	प्रकृतिविवृद्धौ विकारविवृद्धेः ।	३९९
२	२	५६	प्रकृत्यनियमाद्वर्णविकाराणाम् ।	४१३
३	२	४१	प्रणिधाननिबन्धाभ्यासलिङ्गलक्षणसादृश्यपरिग्रहाश्रयाश्रितसम्बन्धानन्तर्यवियोगैककार्यविरोधातिशयप्राप्तिव्यवधानसुखदुःखेच्छाद्वेषभयार्थित्वक्रियारागधर्माधर्मनिमित्तेभ्यः ।	६०८
३	२	३३	प्रणिधानलिङ्गादिज्ञानानामयुगपद्भावादयुगपत्स्मरणम् ।	५८७
१	१	३२	प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनान्यवयवाः ।	१३६
५	२	३	प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पात्तदर्थनिर्देशः प्रतिज्ञान्तरम् ।	८९५
५	५	१	प्रतिज्ञाहानिः प्रतिज्ञान्तरं प्रतिज्ञाविरोधः प्रतिज्ञासंन्यासो हेत्वन्तरमर्थान्तरं निरर्थकमविज्ञातार्थमपार्थकमप्राप्तकालं न्यूनमधिकं पुनरुक्तमननु-	

अ.	आ.	सू.		पृ०
			भाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपो मतानुज्ञा पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगोऽपसिद्धान्तो हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि ।	८९२
५	२	४	प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः प्रतिज्ञाविरोधः ।	८९६
५	२	२	प्रतिदृष्टान्तधर्माभ्यनुज्ञा स्वदृष्टान्ते प्रतिज्ञाहानिः।	८९२
५	१	११	प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वे च नाहेतुर्दृष्टान्तः ।	८४८
३	२	४९	प्रतिद्वन्द्विसिद्धेः पाकजानामप्रतिषेधः ।	६२५
४	२	४९	प्रतिपक्षहीनमपि वा प्रयोजनार्थमर्थित्वे ।	८२४
५	१	१७	प्रतिपक्षात् प्रकरणप्रसिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः प्रतिपक्षोपपत्तेः ।	८५५
५	१	४१	प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोषः ।	८८६
५	१	४२	प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेधविप्रतिषेधे समानो दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ।	८८७
५	१	२०	प्रतिषेधानुपपत्तेः प्रतिषेद्धव्याप्रतिषेधः ।	८५९
२	२	५	प्रतिषेधाप्रामाण्यं चानैकान्तिकत्वात् ।	३५३
५	१	३९	प्रतिषेधेऽपि समानो दोषः ।	८८४
५	१	३६	प्रतिषेध्ये नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः ।	८७९
२	१	२५	प्रत्यक्षनिमित्तत्वाच्चेन्द्रियार्थयोः सन्निकर्षस्य स्वशब्देन वचनम् ।	२५८
२	१	३१	प्रत्यक्षमनुमानमेकदेशग्रहणादुपलब्धेः ।	२६७
२	१	२०	प्रत्यक्षलक्षणानुपपत्तिरसमग्रवचनात् ।	२५२
२	१	८	प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यं त्रैकाल्यासिद्धेः ।	२२२
१	१	३	प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाः प्रमाणानि ।	५३
२	१	४७	प्रत्यक्षेणाप्रत्यक्षसिद्धेः ।	३१३
३	२	४५	प्रदीपार्चिःसन्तत्यभिव्यक्तग्रहणवत्तद्ग्रहणम् ।	६१९
५	१	१०	प्रदीपोपादानप्रसङ्गनिवृत्तिवत्तद्विनिवृत्तिः ।	८४६
४	१	६०	प्रधानशब्दानुपपत्तेर्गुणशब्देनानुवादो निन्दाप्रशंसोपपत्तेः ।	७३९
१	२	१	प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भः सिद्धान्ताविरुद्धः पञ्चावयवोपपन्नः पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो वादः ।	१६६

अ.	आ.	सू.		पृ०
४	२	२९	प्रमाणतश्चार्थप्रतिपत्तेः ।	८००
२	१	१७	प्रमाणतः सिद्धेः प्रमाणानां प्रमाणान्तरसिद्धिप्रसङ्गः ।	२४१
१	१	१	प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्तावयवतर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः ।	१४
४	२	३०	प्रमाणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ।	८०१
२	१	१६	प्रमेया च तुलाप्रामाण्यवत् ।	२३५
५	१	३७	प्रयत्नकार्यानेकत्वात् कार्यसमः ।	८८१
१	१	१८	प्रवर्तनालक्षणा दोषाः ।	१०५
१	१	२०	प्रवृत्तिदोषजनितोऽर्थः फलम् ।	१०८
४	१	१	प्रवृत्तिर्यथोक्ता ।	६६१
१	१	१७	प्रवृत्तिर्वाग्बुद्धिशरीरारम्भ इति ।	१०४
१	१	६	प्रसिद्धसाधर्म्यात्साध्यसाधनमुपमानम् ।	८१
२	१	४६	प्रसिद्धसाधर्म्यादुपमानसिद्धेर्यथोक्तदोषानुपपत्तिः ।	३१२
४	१	६६	प्रागुत्पत्तेरभावानित्यत्ववत्स्वाभाविकेप्यनित्यत्वम्	७५६
२	२	१८	प्रागुच्चारणादनुपलब्धेरावरणाद्यनुपलब्धेश्च ।	३७३
२	२	१२	प्रागुत्पत्तेरभावोपपत्तेश्च ।	३५९
५	१	१२	प्रागुत्पत्तेः कारणाभावादनुत्पत्तिसमः ।	८४९
४	१	४७	प्राङ्निष्पत्तेर्वृक्षफलवत्तत्स्यात् ।	७२३
			प्रातिभवत्तु प्रणिधानाद्यनपेक्षे स्मार्ते यौगपद्यप्रसङ्गः ।	५८७
३	२	६५	प्राप्तौ चानियमात् ।	६४२
५	१	७	प्राप्य साध्यमप्राप्य वा हेतोः प्राप्त्याऽविशिष्टत्वादप्राप्त्याऽसाधकत्वाच्च प्राप्त्यप्राप्तिसमौ ।	८४२
४	१	५२	प्रीतेरात्माश्रयत्वादप्रतिषेधः ।	७२८
३	१	२१	प्रेत्याहाराभ्यासकृतात्स्तन्याभिलाषात् ।	४७०
			ब.	
४	१	५७	बाधनानिवृत्तेर्वेदयतः पर्येषणदोषादप्रतिषेधः ।	७३२
१	१	२१	बाधनालक्षणं दुःखमिति ।	१०९
३	१	४२	बाह्यप्रकाशानुग्रहाद् विषयोपलब्धेरनभिव्यक्तितो-	

अ.	आ.	सू.		पृ०
			ऽनुपलब्धिः ।	५९८
१	१	१५	बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरम् ।	१०१
४	१	५०	बुद्धिसिद्धन्तु तदसत् ।	७२६
४	२	३६	बुद्धेश्चैवं निमित्तसद्भावोपलम्भात् ।	८१०
४	२	२६	बुद्ध्या विवेचनात्तु भावानां याथात्म्यानुपलब्धिस्तन्त्वपकर्षणे पटसद्भावानुपलब्धिवत्तदनुपलब्धिः	७९७
			भ	
३	१	६१	भूतगुणविशेषोपलब्धेस्तादात्म्यम् ।	५२२
३	२	६१	भूतेभ्यो मूर्त्युपादानवत्तदुपादानम् ।	६३९
			म.	
३	१	४०	मध्यन्दिनोल्काप्रकाशानुपलब्धिवत्तदनुपलब्धिः ।	४९६
३	२	६१	मनःकर्मनिमित्तत्वाच्च संयोगानुच्छेदः ।	६५४
३	२	६९	मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्च तत्प्रामाण्यमाप्तप्रामाण्यात् ।	३४१
३	१	३३	महदणुग्रहणात् ।	४८८
४	२	३२	मायागन्धर्वनगरमृगतृष्णिकावद्वा ।	८०२
४	२	३५	मिथ्योपलब्धिविनाशस्तत्त्वज्ञानात्स्वप्नविषयाभिमानप्रणाशवत्प्रतिबोधे ।	८०८
४	२	२३	मूर्तिमतां च संस्थानोपपत्तेरवयवसद्भावः ।	७९२
			य.	
२	१	७	यत्र संशयस्तत्रैवमुत्तरोत्तरप्रसङ्गः ।	२२१
१	१	३०	यत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सोऽधिकरणसिद्धान्तः ।	
३	२	५९	यथोक्तहेतुत्वाच्चाणु ।	६३५
३	२	३८	यथोक्तहेतुत्वात्पारतन्त्र्यादकृताभ्यागमाच्च न मनसः ।	६०१
२	१	६	यथोक्ताध्यवसायादेव तद्विशेषापेक्षात्संशये नासंशयो नात्यन्तसंशयो वा ।	२१३
१	२	२	यथोक्तोपपन्नश्छलजातिनिग्रहस्थानसाधनोपालम्भो जल्पः ।	१७१
१	१	२४	यमर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत्प्रयोजनम् ।	१२६

अ.	आ.	सू.		पृ०
१	२	७	यस्मात् प्रकरणचिन्ता स निर्णयार्थमपदिष्टः प्रकरणसमः ।	१८०
३	२	४७	यावच्छरीरभावित्वाद्रूपादीनाम् ।	६२१
२	२	६२	याशब्दसमूहत्यागपरिग्रहसंख्यावृद्ध्युपचयवर्णसमासानुबन्धानां व्यक्तावुपचाराद्व्यक्तिः ।	४१९
१	१	१६	युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गम् ।	१०३
३	२	१९	युगपज्ज्ञेयानुपलब्धेश्च न मनसः ।	५७०
२	१	११	युगपद्सिद्धौ प्रत्यर्थनियतत्वात् क्रमवृत्तित्वाभावो बुद्धीनाम्	२२४

र

३	१	३४	रश्म्यर्थसन्निकर्षविशेषात्तद्ग्रहणम् ।	४८९
२	१	३८	रोधोपघातसादृश्येभ्यो व्यभिचारादनुमानमप्रमाणम् ।	२९४

ल.

४	१	३६	लक्षणव्यवस्थानादेवाप्रतिषेधः ।	७०१
२	२	८	लक्षितेष्वलक्षणलक्षितत्वादलक्षितानां तत्प्रमेयसिद्धेः ।	६५६
३	२	१४	लिङ्गतो ग्रहणान्नानुपलब्धिः	५६०
१	१	२५	लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः ।	१२८

व.

१	२	१०	वचनविघातोऽर्थविकल्पोपपत्त्या छलम् ।	१९०
५	२	८	वर्णक्रमनिर्देशवन्निरर्थकम् ।	९०३
२	२	५०	वर्णत्वाव्यतिरेकाद्वर्णविकाराणामप्रतिषेधः ।	४०६
२	१	४०	वर्तमानाभावः पततः पतितपतितव्यकालोपपत्तेः ।	२९९
२	१	४३	वर्तमानाभावे सर्वाग्रहणं प्रत्यक्षानुपपत्तेः ।	३०४
१	२	१५	वाक्छलमेवोपचारच्छलं तदविशेषात् ।	१९८
२	१	६२	वाक्यविभागस्य चार्थग्रहणात् ।	३३४
२	२	५५	विकारधर्मित्वे नित्यत्वाभावात् कालान्तरे विकारोपपत्तेश्चाप्रतिषेधः ।	४११

अ.	आ.	सू.		पृ०
२	२	४७	विकारप्राप्तानामपुनरापत्तेः ।	४०४
२	२	४०	विकारादेशोपदेशात्संशयः ।	३९५
५	२	१६	विज्ञातस्य परिषदा त्रिरभिहितस्याप्यप्रत्युच्चारणमननुभाषणम् ।	९०१
४	२	४	विद्याविद्याद्वैविध्यात् संशयः ।	७७१
२	१	६४	विधिर्विधायकः ।	३३५
२	१	६६	विधिविहितस्यानुवचनमनुवादः ।	३३८
२	१	६३	विध्यर्थवादानुवादवचनविनियोगात् ।	३३८
२	२	३७	विनाशकारणानुपलब्धेश्चावस्थाने तन्नित्यत्वप्रसङ्गः ।	३९०
३	२	२३	विनाशकारणानुपलब्धेश्चावस्थाने तन्नित्यत्वप्रसङ्गः ।	५७५
२	२	३२	विनाशकारणानुपलब्धेः ।	३८४
१	२	१९	विप्रतिपत्तिरप्रतिपत्तिश्च निग्रहस्थानम् ।	२०२
२	१	३	विप्रतिपत्तौ च संप्रतिपत्तेः ।	२११
२	१	२	विप्रतिपत्त्यव्यवस्थाध्यवसायाच्च ।	२१०
३	१	५५	विप्रतिषेधाच्च न त्वगेका ।	५१४
२	२	३९	विभक्त्यन्तरोपपत्तेश्च समासे ।	३९२
१	१	४१	विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णयः ।	१६०
४	१	५५	विविधबाधनायोगाद्दुःखमेव जन्मोत्पत्तिः ।	७३२
३	१	५९	विषयत्वाव्यतिरेकादेकत्वम् ।	५१८
३	२	२	विषयप्रत्यभिज्ञानात् ।	५४३
३	१	६६	विष्टं ह्यपरं परेण ।	५२७
३	१	२४	वीतरागजन्मादर्शनात् ।	४७४
४	२	६	वृत्त्यनुपपत्तेरपि तर्हि न संशयः ।	७७२
४	१	१३	व्यक्ताद्घटनिष्पत्तेरप्रतिषेधः ।	६७४
४	१	११	व्यक्ताद्व्यक्तानां प्रत्यक्षप्रामाण्यात् ।	६६२
२	२	६९	व्यक्तिर्गुणविशेषाश्रयो मूर्तिः ।	४२६
२	२	६८	व्यक्त्याकृतिजातयस्तु पदार्थः ।	४२५
२	२	६६	व्यक्त्याकृतियुक्तेऽप्यप्रसङ्गात् प्रोक्षणादीनां मृद्गवके जातिः ।	४२४

अ.	आ.	सू.		पृ०
२	२	६१	व्यक्त्याकृतिजातिसन्निधावुपचारात्संशयः ।	४१८
४	१	५	व्यभिचारादहेतुः ।	६६६
४	१	१५	व्याघातादप्रयोगः ।	६७६
३	२	३२	व्यासक्तमनसः पादव्यथनेन संयोगविशेषेण समानम् ।	५८५
४	१	४०	व्याहतत्वादयुक्तम् ।	७१२
२	१	२९	व्याहतत्वादहेतुः ।	२६३
४	२	२७	व्याहतत्वादहेतुः ।	७९८
३	२	१६	व्यूहान्तराद्द्रव्यान्तरोत्पत्तिदर्शनं पूर्वद्रव्यनिवृत्तेरनुमानम् ।	५६४
			श.	
२	२	२	शब्द ऐतिह्यार्थान्तरभावादनुमानेऽर्थापत्तिसम्भवाभावानर्थान्तरभावाच्चाप्रतिषेधः ।	३५०
४	२	२१	शब्दसंयोगविभवाच्च सर्वगतम् ।	७८९
५	२	१४	शब्दार्थयोः पुनर्वचनं पुनरुक्तमन्यत्रानुवादात् ।	९०८
२	१	५५	शब्दार्थव्यवस्थानादप्रतिषेधः ।	३२३
२	१	५०	शब्दोऽनुमानमर्थस्यानुपलब्धेरनुमेयत्वात् ।	३१६
३	२	५३	शरीरगुणवैधर्म्यात् ।	६२८
३	१	४	शरीरदाहे पातकाभावात् ।	४४१
३	२	५०	शरीरव्यापित्वात् ।	६२६
३	२	६६	शरीरोत्पत्तिनिमित्तवत्संयोगोत्पत्तिनिमित्तं कर्म ।	६४३
२	१	६८	शीघ्रतरगमनोपदेशवदभ्यासान्नाविशेषः ।	३४०
३	१	३१	श्रुतिप्रामाण्याच्च ।	४८५
			स.	
३	१	२५	सगुणद्रव्योत्पत्तिवत्तदुत्पत्तिः ।	४७६
३	१	७०	सगुणानामिन्द्रियभावात् ।	५३५
४	१	४४	सद्यः कालान्तरे च फलनिष्पत्तेः संशयः ।	७२१
१	१	८	स द्विविधो दृष्टादृष्टार्थत्वात् ।	८६
१	२	३	स प्रतिपक्षस्थापनाहीनो वितण्डा ।	१७४
४	२	३८	समाधिविशेषाभ्यासात् ।	८१४
१	१	२९	समानतन्त्रासिद्धः परतन्त्रसिद्धः प्रतितन्त्र-	

अ.	आ.	सू.		पृ०
			सिद्धान्तः।	१३२
२	२	७१	समानप्रसवात्मिका जातिः।	४२९
२	१	१	समानानेकधर्माध्यवसायादन्यतरधर्माध्यवसायाद्वा न संशयः।	२०७
१	१	२३	समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च विशेषापेक्षो विमर्शः संशयः।	११९
४	१	६१	समारोपणादात्मन्यप्रतिषेधः।	७५०
१	१	२७	सर्वतन्त्रप्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थित्यर्थान्तरभावात्।	१३१
१	१	२८	सर्वतन्त्राविरुद्धस्तन्त्रेऽधिकृतोऽर्थः सर्वतन्त्रसिद्धान्तः।	१३१
५	१	४०	सर्वत्रैवम्।	८८५
४	१	२९	सर्वं नित्यं पञ्चभूतनित्यत्वात्।	६९२
४	१	३४	सर्वं पृथग्भावलक्षणपृथक्त्वात्।	६९९
२	१	१३	सर्वप्रमाणप्रतिषेधाच्च प्रतिषेधानुपपत्तिः।	२३०
४	१	२५	सर्वमनित्यमुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वात्।	६८९
४	१	३७	सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः।	७०४
२	१	३५	सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेः।	२७६
३	१	७	सव्यदृष्टस्येतरेण प्रत्यभिज्ञानात्।	४४८
१	२	४	सव्यभिचारविरुद्धप्रकरणसमसाध्यसमकालातीता हेत्वाभासाः।	१७६
२	२	६४	सहचरणस्थानतादर्थ्यवृत्तमानधारणसामीप्ययोगसाधनाधिपत्येभ्यो ब्राह्मणमञ्चकटराजसक्तुचन्दनगङ्गाशाटकान्नपुरुषेष्वतद्भावेऽपि तदुपचारः।	४२२
४	१	४१	संख्यैकान्तासिद्धिः कारणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम्।	७१७
२	२	१६	सन्तानानुमानविशेषणात्।	३६९
२	२	२५	सम्प्रदानात्।	३७९
२	१	५२	सम्बन्धाच्च।	३१८
१	२	१३	सम्भवतोऽर्थस्यातिसामान्ययोगादसम्भूतार्थकल्पना सामान्यच्छलम्।	१९४

अ.	आ.	सू.		पृ०
४	२	२४	संयोगोपपत्तेश्च ।	७९२
			संसर्गाच्चानेकगुणग्रहणम् ।	५२७
५	१	२	साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामुपसंहारे तद्धर्मविपर्ययोपपत्तेः साधर्म्यवैधर्म्यसमौ ।	८३०
१	२	१८	साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानं जातिः ।	२००
५	१	१	साधर्म्यवैधर्म्योत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यप्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्गदृष्टान्तानुत्पत्तिसंशयप्रकरणहेत्वर्थापत्त्यविशेषोपपत्त्युपलब्ध्यनुपलब्धिनित्यानित्यकार्यसमाः ।	८२८
५	१	३२	साधर्म्यात्तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानित्यत्वप्रसङ्गादनित्यसमः ।	८७५
५	१	१५	साधर्म्यात्संशये न संशयो वैधर्म्यादुभयथा वा संशयेऽत्यन्तसंशयप्रसङ्गो नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यस्याप्रतिषेधः ।	८५२
५	१	३३	साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधासिद्धिः प्रतिषेध्यसाधर्म्याच्च ।	८७६
२	१	३४	साध्यत्वादवयविनि संदेहः ।	२७१
३	२	२७	साध्यत्वादहेतुः ।	५७९
५	१	४	साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादुभयसाध्यत्वाच्चोत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यसमाः ।	८३६
१	१	३३	साध्यनिर्देशः प्रतिज्ञा ।	१४१
३	२	३	साध्यसमत्वादहेतुः ।	५४३
१	१	३६	साध्यसाधर्म्यात्तद्धर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणम् ।	१४२
५	१	६	साध्यातिदेशाच्च दृष्टान्तोपपत्तेः ।	८४१
१	२	८	साध्याविशिष्टः साध्यत्वात्साध्यसमः ।	१८३
२	१	५६	न सामयिकत्वाच्छब्दार्थसंप्रत्ययस्य ।	३२४
५	१	१४	सामान्यदृष्टान्तयोरैन्द्रियकत्वे समाने नित्यानित्यसाधर्म्यासंशयसमः ।	८५१
२	२	६१	सामान्यवतो धर्मयोगो न सामान्यस्य ।	४०६
१	२	६	सिद्धान्तमभ्युपेत्य तद्विरोधी विरुद्धः ।	१७८

अ.	आ.	सू.		पृ०
५	२	२३	सिद्धान्तमभ्युपेत्यानियमात् कथाप्रसङ्गोऽपसिद्धान्तः ।	९१५
२	१	२६	सुप्तव्यासक्तमनसां चेन्द्रियार्थयोः संनिकर्षनिमित्तत्वात् ।	२५९
२	२	४८	सुवर्णादीनां पुनरापत्तेरहेतुः ।	४०४
४	१	६३	सुषुप्तस्य स्वप्नादर्शने क्लेशाभावादपवर्गः ।	७५४
२	१	३७	सेनावनवद्ग्रहणमिति चेन्नातीन्द्रियत्वादणूनाम् ।	२८०
२	१	६५	स्तुतिर्निन्दा परकृतिः पुराकल्प इत्यर्थवादः ।	३३६
३	१	५२	स्थानान्यत्वे नानात्वादवयविनानास्थानत्वाच्च संशयः ।	५०८
३	२	९	स्फटिकान्यत्वाभिमानवत्तदन्यत्वाभिमानः ।	५५४
३	२	१०	स्फटिकेऽप्यपरापरोत्पत्तेः क्षणिकत्वाद् व्यक्तीनामहेतुः ।	५५६
३	२	४०	स्मरणं त्वात्मनो ज्ञस्वाभाव्यात् ॥	६०७
३	२	२८	स्मरतः शरीरधारणोपपत्तेरप्रतिषेधः ।	५८०
४	२	३४	स्मृतिसंकल्पवच्च स्वप्नविषयाभिमानः ।	८०५
५	२	२०	स्वपक्षदोषाभ्युपगमात्परपक्षे दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा।	९१२
५	१	४३	स्वपक्षलक्षणापेक्षोपपत्त्युपसंहारे हेतुनिर्देशे परपक्षदोषाभ्युपगमात्समानो दोष इति ।	८८८
४	२	३१	स्वप्नविषयाभिमानवदयं प्रमाणप्रमेयाभिमानः ।	८०२
४	२	१४	स्वविषयानतिक्रमेणेन्द्रियस्य पटुमन्दभावाद्विषयग्रहणस्य तथाभावो नाविषये प्रवृत्तिः ।	७८०
			ह.	
५	२	१२	हीनमन्यतमेनाप्यवयवेन न्यूनम् ।	९०६
५	२	१३	हेतूदाहरणाधिकमधिकम् ।	९०७
३	२	४४	हेतुपादानात्प्रतिषेद्धव्याभ्यनुज्ञा ।	६१५
१	१	३९	हेत्वपदेशात्प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनं निगमनम् ।	१४९
४	२	३३	हेत्वभावादसिद्धिः ।	८०३
५	२	२४	हेत्वाभासाश्च यथोक्ताः ।	९१८

इति ।

श्रीगणेशाय नमः ।

अथ न्यायसूचीनिबन्धः ।

नमामि धर्मविज्ञानवैराग्यैश्वर्यशालिने ।
निधये वाग्विशुद्धीनामक्षपादाय तापिने ॥ १ ॥
अक्षपादप्रणीतानां सूत्राणां सारबोधिका ।
श्रीवाचस्पतिमिश्रेण मया सूची विधास्यते ॥ २ ॥

प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्तावयवतर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः ॥ १ ॥ दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्गः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यामभिधेयप्रयोजनसम्बन्धप्रकरणम् ॥ १ ॥

प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाः प्रमाणानि ॥ १ ॥ इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यमव्यभिचारि व्यवसायात्मकं प्रत्यक्षम् ॥ २ ॥ अथ तत्पूर्वकं त्रिविधमनुमानं पूर्ववच्छेषवत्सामान्यतो दृष्टं च ॥ ३ ॥ प्रसिद्धसाधर्म्यात् साध्यसाधनमुपमानम् ॥ ४ ॥ आप्तोपदेशः शब्दः ॥ ५ ॥ स द्विविधो दृष्टादृष्टार्थत्वात् ॥ ६ ॥

इति षड्भिः सूत्रैः प्रमाणलक्षणप्रकरणम् ॥ २ ॥

आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गास्तु प्रमेयम् ॥१॥ इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानान्यात्मनो लिङ्गम् ॥२॥ चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयः शरीरम् ॥३॥ घ्राणरसनचक्षुस्त्वक्श्रोत्राणीन्द्रियाणि भूतेभ्यः ॥ ४ ॥ पृथिव्यापस्तेजो वायुराकाशमिति भूतानि ॥ ५ ॥ गन्धरसरूपस्पर्शशब्दाः पृथिव्यादिगुणास्तदर्थाः ॥ ६ ॥ बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरम् ॥ ७ ॥ युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गम् ॥ ८ ॥ प्रवृत्तिर्वाग्बुद्धिशरीरारम्भः ॥९॥ प्रवर्तनालक्षणा दोषाः ॥१०॥

पुनरुत्पत्तिः प्रेत्यभावः ॥ ११ ॥ प्रवृत्तिदोषजनितोऽर्थः फलम् ॥ १२॥ बाधनालक्षणं दुःखम् ॥ १३ ॥ तदत्यन्तविमोक्षोऽपवर्गः ॥ १४ ॥

इति चतुर्दशभिः सूत्रैः प्रमेयलक्षणप्रकरणम् ॥ ३ ॥

समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च विशेषापेक्षो विमर्षः संशयः ॥ १ ॥ यमर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत्प्रयोजनम् ॥२॥ लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः ॥३॥

इति त्रिभिः सूत्रैर्न्यायपूर्वाङ्गलक्षणप्रकरणम् ॥ ४ ॥

तन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थितिः सिद्धान्तः ॥ १ ॥ स चतुर्विधः सर्वतन्त्रप्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थित्यर्थान्तरभावात् ॥ २ ॥ सर्वतन्त्राविरुद्धस्तन्त्रेऽधिकृतोऽर्थः सर्वतन्त्रसिद्धान्तः ॥ ३ ॥ समानतन्त्रसिद्धः परतन्त्रासिद्धः प्रतितन्त्रसिद्धान्तः ॥ ४ ॥ यत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सोऽधिकरणसिद्धान्तः ॥ ५ ॥ अपरीक्षिताभ्युपगमात् तद्विशेषपरीक्षणमभ्युपगमसिद्धान्तः ॥ ६ ॥

इति षड्भिः सूत्रैर्न्यायाश्रयसिद्धान्तलक्षणप्रकरणम् ॥ ५ ॥

प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनान्यवयवाः ॥ १ ॥ साध्यनिर्देशः प्रतिज्ञा ॥ २॥ उदाहरणसाधर्म्यात् साध्यसाधनं हेतुः ॥ ३ ॥ तथा वैधर्म्यात् ॥ ४ ॥ साध्यसाधर्म्यात् तद्धर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणम् ॥ ५ ॥ तद्विपर्ययाद्वा विपरीतम् ॥ ६ ॥ उदाहरणापेक्षस्तथेत्युपसंहारो न तथेति वा साध्यस्योपनयः ॥ ७ ॥ हेत्वपदेशात् प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनं निगमानम् ॥ ८ ॥

इत्यष्टभिः सूत्रैर्न्यायप्रकरणम् ॥ ७ ॥

अविज्ञाततत्त्वेऽर्थे कारणोपपत्तितस्तत्त्वज्ञानार्थमूहस्तर्कः ॥ १ ॥ विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णयः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां न्यायोत्तराङ्गलक्षणप्रकरणम् ॥ ७ ॥

इत्येकचत्वारिंशता ४१ सूत्रैः सप्तभि प्रकरणैः ७
प्रथमाध्यायस्य प्रथमाह्निकं समाप्तम् ॥

अथ द्वितियमाह्निकम् ।

प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भः सिद्धान्ताविरुद्धः पञ्चावयवोपपन्नः पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो वादः ॥ १ ॥ यथोक्तोपपन्नश्छलजातिनिग्रहस्थानसाधनोपालम्भो जल्पः ॥ २ ॥ स प्रतिपक्षस्थापनाहीनो वितण्डा ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैः कथालक्षणप्रकरणम् ॥ १ ॥

सव्यभिचारविरुद्धप्रकरणसमसाध्यसमकालातीता हेत्वाभासाः ॥ १ ॥ अनैकान्तिकः सव्यभिचारः ॥ २ ॥ सिद्धान्तमभ्युपेत्य तद्विरोधी विरुद्धः ॥ ३ ॥ यस्मात् प्रकरणचिन्ता स निर्णयार्थमपदिष्टः प्रकरणसमः ॥ ४ ॥ साध्याविशिष्टश्च साध्यत्वात् साध्यसमः ॥ ५ ॥ कालात्ययापदिष्टः कालातीतः ॥ ६ ॥

इति षड्भिः सूत्रैः हेत्वाभासलक्षणप्रकरणम् ॥ २ ॥

वचनविघातोऽर्थविकल्पोपपत्त्या छलम् ॥ १ ॥ तत् त्रिविधं वाक्छलं सामान्यच्छलमुपचारच्छलं च ॥ २ ॥ अविशेषाभिहितेऽर्थे वक्तुरभिप्रायादर्थान्तरकल्पना वाक्छलम् ॥ ३ ॥ सम्भवतोऽर्थस्यातिसामान्ययोगादसम्भूतार्थकल्पना सामान्यच्छलम् ॥ ४ ॥ धर्मविकल्पनिर्देशेऽर्थसद्भावप्रतिषेधे उपचारच्छलम् ॥ ५ ॥ वाक्छलमेवोपचारच्छलं तदविशेषात् ॥ ६ ॥ न, तदर्थान्तरभावात् ॥ ७ ॥ अविशेषे वा किञ्चित्साधर्म्यादेकच्छलप्रसङ्गः ॥ ८ ॥

इत्यष्टभिः सूत्रैश्छललक्षणप्रकरणम् ॥ ३ ॥

साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानं जातिः ॥ १ ॥ विप्रतिपत्तिरप्रतिपत्तिश्च निग्रहस्थानम् ॥ २ ॥ तद्विकल्पाज्जातिनिग्रहस्थानबहुत्वम् ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रै पुरुषाशक्तिलिङ्गदोषसामान्यलक्षणप्रकरणम् ॥ ६ ॥

इति विंशत्या २० सूत्रैश्चतुर्भिः ४ प्रकरणैः प्रथमाध्यायस्य
द्वितीयमाह्निकं समाप्तम् ॥
समाप्तश्च प्रथमोऽध्यायः ।
अत्र प्रकरणानि ११ सूत्राणि ६१ ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

समानानेकधर्माध्यवसायादन्यतरधर्माध्यवसायाद्वा न संशयः ॥ १ ॥ विप्रतिपत्त्यव्यवस्थाध्यवसायाच्च ॥ २ ॥ विप्रतिपत्तौ च सम्प्रतिपत्तेः ॥ ३ ॥ अव्यवस्थात्मनि व्यवस्थितत्वाच्चाव्यवस्थायाः ॥ ४ ॥ तथाऽत्यन्तसंशयस्तद्धर्मसातत्योपपत्तेः ॥ ५ ॥ यथोक्ताध्यवसायादेव तद्विशेषापेक्षात् संशये नासंशयो नात्यन्तसंशयो वा ॥ ६ ॥ यत्र संशयस्तत्रैवमुत्तरोत्तरप्रसङ्गः ॥ ७ ॥

इति सप्तभिः सूत्रै संशयपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १ ॥

प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यं त्रैकाल्यासिद्धेः ॥ १ ॥ पूर्वं हि प्रमाणसिद्धौ नेन्द्रियार्थसन्निकर्षात् प्रत्यक्षोत्पत्तिः ॥ २ ॥ पश्चात् सिद्धौ न प्रमाणेभ्यः प्रमेयसिद्धिः ॥ ३ ॥ युगपत्सिद्धौ प्रत्यर्थनियतत्वात् क्रमवृत्तित्वाभावो बुद्धीनाम् ॥ ४ ॥ त्रैकाल्यासिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः ॥ ५ ॥ सर्वप्रमाणप्रतिषेधाच्च प्रतिषेधानुपपत्तिः ॥ ६ ॥ तत्प्रामाण्ये वा न सर्वप्रमाणविप्रतिषेधः ॥ ७ ॥ त्रैकाल्याप्रतिषेधश्च शब्दादातोद्यसिद्धिवत् तत्सिद्धेः ॥ ८ ॥ प्रमेया च तुलाप्रामाण्यवत् ॥ ९ ॥ प्रमाणतः सिद्धेः प्रमाणानां प्रमाणान्तरसिद्धिप्रसङ्गः ॥ १० ॥ तद्विनिवृत्तेर्वा प्रमाणसिद्धिवत् प्रमेयसिद्धिः ॥ ११ ॥ न प्रदीपप्रकाशसिद्धिवत् तत्सिद्धेः ॥ १२ ॥ क्वचित्तु निवृत्तिदर्शनादनिवृत्तिदर्शनाच्च क्वचिदनैकान्तः ॥ १३ ॥

इति त्रयोदशभिः सूत्रैः प्रमाणसामान्यपरीक्षाप्रकरणम् ॥ २ ॥

प्रत्यक्षलक्षणानुपपत्तिरसमग्रवचनात् ॥ १ ॥ नात्ममनसोः सन्निकर्षाभावे प्रत्यक्षोत्पत्तिः ॥ २ ॥ दिग्देशकालाकाशेष्वप्येवं प्रसङ्गः ॥ ३ ॥ ज्ञानलिङ्गत्वादात्मनो नानवरोधः ॥ ४ ॥ तदयौगपद्यलिङ्गत्वाच्च न मनसः ॥ ५ ॥ प्रत्यक्षनिमित्तत्वाच्चेन्द्रियार्थयोः सन्निकर्षस्य स्वशब्देन वचनम् ॥ ६ ॥ सुप्तव्यासक्तमनसां चेन्द्रियार्थयोः सन्निकर्षनिमित्तत्वात् ॥ ७ ॥ तैश्चापदेशो ज्ञानविशेषाणाम् ॥ ८ ॥ व्याहतत्वादहेतुः ॥ ९ ॥ नार्थविशेषप्राबल्यात् ॥ १० ॥ प्रत्यक्षमनुमानमेकदेशग्रहणादुपलब्धेः ॥ ११ ॥ न प्रत्यक्षेण यावत्तावदप्युपलम्भात् ॥ १२ ॥

इति द्वादशभिः सूत्रै प्रत्यक्षपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ३ ॥

साध्यत्वादवयविनि सन्देहः ॥ १ ॥ सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेः ॥ २ ॥ धारणाकर्षणोपपत्तेश्च ॥ ३ ॥ सेनावनवद्ग्रहणमिति चेन्नातीन्द्रियत्वादणूनाम् ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैः प्रासङ्गिकमवयविपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ४ ॥

रोधोपघातसादृश्येभ्यो व्यभिचारादनुमानमप्रमाणम् ॥ १ ॥ नैकदेशत्राससादृश्येभ्योऽर्थान्तरभावात् ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यामनुमानपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ५ ॥

वर्तमानाभावः पततः पतितपतितव्यकालोपपत्तेः ॥ १ ॥ तयोरप्यभावो वर्तमानाभावे तदपेक्षत्वात् ॥ २ ॥ नातीतानागतयोरितरेतरापेक्षासिद्धिः ॥ ३ ॥ वर्तमानाभावे सर्वाग्रहणं प्रत्यक्षानुपपत्तेः ॥ ४ ॥ कृतताकर्तव्यतोपपत्तेस्तूभयथा ग्रहणम् ॥ ५ ॥

इति पञ्चभिः सूत्रैरौपोद्घातिकं वर्तमानपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ६ ॥

अत्यन्तप्रायैकदेशसाधर्म्यादुपमानासिद्धिः ॥ १ ॥ प्रसिद्धसाधर्म्यादुपमानसिद्धेर्यथोक्तदोषानुपपत्तिः ॥ २ ॥ प्रत्यक्षेणाप्रत्यक्षसिद्धेः ॥ ३ ॥ नाप्रत्यक्षे गवये प्रमाणार्थमुपमानस्य पश्यामः ॥ ४ ॥ तथेत्युपसंहारादुपमानसिद्धेर्नाविशेषः ॥ ५ ॥

इति पञ्चभिः सूत्रैरुपमानपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ७ ॥

शब्दोऽनुमानमर्थस्यानुपलब्धेरनुमेयत्वात् ॥ १ ॥ उपलब्धेरद्विप्रवृत्तित्वात् ॥ २ ॥ सम्बन्धाच्च ॥ ३ ॥ आप्तोपदेशसामर्थ्याच्छब्दादर्थसम्प्रत्ययः ॥ ४ ॥ पूरणप्रदाहपाटनानुपपत्तेश्च सम्बन्धाभावः ॥ ५ ॥ शब्दार्थव्यवस्थानादप्रतिषेधः ॥ ६ ॥ न सामयिकत्वाच्छब्दार्थसम्प्रत्ययस्य ॥ ७ ॥ जातिविशेषे चानियमात् ॥ ८ ॥

इत्यष्टभिः सूत्रैः शब्दसामान्यपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ८ ॥

तदप्रामाण्यमनृतव्याघातपुनरुक्तदोषेभ्यः ॥ १ ॥ न कर्तृकर्मसासाधनवैगुण्यात् ॥ २ ॥ अभ्युपेत्य कालभेदे दोषवचनात् ॥ ३ ॥ अनुवादोपपत्तेश्च ॥ ४ ॥ वाक्यविभागस्य चार्थग्रहणात् ॥ ५ ॥ विध्यर्थवादानुवादवचनविनियोगात् ॥ ६ ॥ विधिर्विधायकः ॥ ७ ॥

स्तुतिर्निन्दा परकृतिः पुराकल्प इत्यर्थवादः ॥ ८ ॥ विधिविहितस्यानुवचनमनुवादः ॥ ९ ॥ नानुवादपुनरुक्तयोर्विशेषः शब्दाभ्यासोपपत्तेः ॥ १० ॥ शीघ्रतरगमनोपदेशवदभ्यासान्नाविशेषः ॥ ११ ॥ मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्च तत्प्रामाण्यमाप्तप्रामाण्यात् ॥ १२ ॥

इति द्वादशभिः सूत्रैः शब्दविशेषपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ९ ॥

इति अष्टोत्तरषष्ट्या ६८ सूत्रैर्नवभिः ९ प्रकरणैः द्वितीयाध्यायस्याद्यमाह्निकं समाप्तम् ॥

अथ द्वितीयमाह्निकम् ।

न चतुष्ट्वमैतिह्यार्थापत्तिसम्भवाभावप्रामाण्यात् ॥ १ ॥ शब्द ऐतिह्यानर्थान्तरभावादनुमानेऽर्थापत्तिसम्भवाभावानर्थान्तरभावाच्चाप्रतिषेधः ॥ २ ॥ अर्थापत्तिरप्रमाणमनैकान्तिकत्वात् ॥ ३ ॥ अनर्थापत्तावर्थापत्त्यभिमानात् ॥ ४ ॥ प्रतिषेधाप्रामाण्यं चानैकान्तिकत्वात् ॥ ५ ॥ तत्प्रामाण्ये वा नार्थापत्त्यप्रामाण्यम् ॥ ६ ॥ नाभावप्रामाण्यं प्रमेयासिद्धेः ॥ ७ ॥ लक्षितेष्वलक्षणलक्षितत्वादलक्षितानां तत्प्रमेयसिद्धिः ॥ ८ ॥ असत्यर्थे नाभाव इति चेन्नान्यलक्षणोपपत्तेः ॥ ९ ॥ तत्सिद्धेरलक्षितेष्वहेतुः ॥ १० ॥ न लक्षणावस्थितापेक्षसिद्धेः ॥ ११ ॥ प्रागुत्पत्तेरभावोपपत्तेश्च ॥ १२ ॥

इति द्वादशभिः सूत्रैश्चतुष्ट्वपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १ ॥

आदिमत्त्वादैन्द्रियकत्वात् कृतकवदुपचाराच्च ॥ १ ॥ न घटाभावसामान्यनित्यत्वान्नित्येष्वप्यनित्यवदुपचाराच्च ॥ २ ॥ तत्त्वभाक्तयोर्नानात्वस्य विभागादव्यभिचारः ॥३॥ सन्तानानुमानविशेषणात् ॥४॥ कारणद्रव्यस्य प्रदेशशब्देनाभिधानात् ॥ ५ ॥ प्रागुच्चारणादनुपलब्धेरावरणाद्यनुपलब्धेश्च ॥ ६ ॥ तदनुपलब्धेरनुपलम्भादावरणोपपत्तिः ॥ ७ ॥ अनुपलम्भादप्यनुपलब्धिसद्भाववन्नावरणानुपपत्तिरनुपलम्भात् ॥ ८ ॥ अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः ॥ ९ ॥ अस्पर्शत्वात् ॥ १० ॥ न कर्मानित्यत्वात् ॥ ११ ॥ नाणुनित्यत्वात् ॥ १२ ॥ सम्प्रदानात् ॥ १३ ॥ तदन्तरालानुपलब्धेरहेतुः ॥ १४ ॥ अध्यापनादप्रतिषेधः ॥१५॥ उभयोः पक्षयोरन्यतरस्याध्यापनादप्रतिषेधः ॥१६॥

अभ्यासात् ॥ १७ ॥ नान्यत्वेऽप्यभ्यासस्योपचारात् ॥ १८ ॥ अन्यदन्यस्मादनन्यत्वादनन्यदित्यन्यताऽभावः ॥ १९ ॥ तदभावे नास्त्यनन्यता तयोरितरेतरापेक्षसिद्धेः ॥ २० ॥ विनाशकारणानुपलब्धेश्च ॥ २१ ॥ अश्रवणकारणानुपलब्धेः सततश्रवणप्रसङ्गः ॥ २२ ॥ उपलभ्यमाने चानुपलब्धेरसत्त्वादनपदेशः ॥ २३ ॥ पाणिनिमित्तप्रश्लेषाच्छब्दाभावे नानुपलब्धिः ॥ २४ ॥ विनाशकरणानुपलब्धेश्चावस्थाने तन्नित्यत्वप्रसङ्गः ॥ २५ ॥ अस्पर्शत्वादप्रतिषेधः ॥ २६ ॥ विभक्त्यन्तरोपपत्तेश्च समासे ॥ २७ ॥

इति सप्तविंशत्या सूत्रैः शब्दानित्यत्वप्रकरणम् ॥ २ ॥

विकारादेशोपदेशात् संशयः ॥ १ ॥ प्रकृतिविवृद्धौ विकारविवृद्धेः ॥ २ ॥ न्यूनसमाधिकोपलब्धेर्विकाराणामहेतुः ॥ ३ ॥ द्विविधस्यापि हेतोरभावादसाधनं दृष्टान्तः ॥ ४ ॥ नातुल्यप्रकृतानां विकारविकल्पात् ॥ ५ ॥ द्रव्यविकारवैषम्यवद्वर्णविकारविकल्पः ॥ ६ ॥ न विकारधर्मानुपपत्तेः ॥ ७ ॥ विकारप्राप्तानामपुनरापत्तेः ॥ ८ ॥ सुवर्णादीनां पुनरापत्तेरहेतुः ॥ ९ ॥ न तद्विकाराणां सुवर्णभावाव्यतिरेकात् ॥ १० ॥ नित्यत्वेऽविकारादनित्यत्वे चानवस्थानात् ॥ ११ ॥ नित्यानामतीन्द्रियत्वात् तद्धर्मविकल्पाच्च वर्णविकाराणामप्रतिषेधः ॥ १२ ॥ अनवस्थायित्वे च वर्णोपलब्धिवत् तद्विकारोपपत्तिः ॥ १३ ॥ विकारधर्मित्वे नित्यत्वाभावात् कालान्तरे विकारोपपत्तेश्चाप्रतिषेधः ॥ १४ ॥ प्रकृत्यनियमात् ॥ १५ ॥ अनियमे नियमान्नानियमः ॥ १६ ॥ नियमानियमविरोधादनियमे नियमाच्चाप्रतिषेधः ॥ १७ ॥ गुणान्तरापत्त्युपमर्दह्रासवृद्धिलेशश्लेषेभ्यस्तु विकारोपपत्तेर्वर्णविकारः ॥ १८ ॥

इति अष्टादशभिः सूत्रैः शब्दपरिणामप्रकरणम् ॥ ३ ॥

ते विभक्त्यन्ताः पदम् ॥ १ ॥ व्यक्त्याकृतिजातिसन्निधावुपचारात् संशयः ॥ २ ॥ याशब्दसमूहत्यागपरिग्रहसङ्ख्यावृद्ध्युपचयवर्णसमासानुबन्धानां व्यक्तावुपचाराद्व्यक्तिः ॥ ३ ॥ न तदनवस्थानात् ॥ ४ ॥ सहचरणस्थानतादर्थ्यवृत्तमानधारणसामीप्ययोगसाधनाधिपत्येभ्यो ब्राह्मणमञ्चकटराजसक्तुचन्दनगङ्गाशाटकान्नपुरुषेष्वतद्भावेऽपि तदुपचारः ॥ ५ ॥ आकृतिस्तदपेक्षत्वात् सत्त्वव्यवस्थानसिद्धेः ॥ ६ ॥ व्यक्त्याकृतियुक्तेऽप्यप्रसङ्गात् प्रोक्षणादीनां मृद्गवके

जातिः ॥ ७ ॥ नाकृतिव्यक्त्यपेक्षत्वाज्जात्यभिव्यक्तेः ॥ ८ ॥ व्यक्त्याकृतिजातयस्तु पदार्थः ॥ ९ ॥ व्यक्तिर्गुणविशेषाश्रयो मूर्तिः ॥ १० ॥ आकृतिर्जातिलिङ्गाख्या ॥ ११ ॥ समानप्रसवात्मिका जातिः ॥ १२ ॥

इति द्वादशभिः सूत्रैः शब्दशक्तिपरीक्षा[पदार्थनिरूपण]प्रकरणम् ॥४॥

इति नवोत्तरषष्ट्या ६९ सूत्रैश्चतुर्भिः ४ प्रकरणैर्द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥

समाप्तश्च द्वितीयोऽध्यायः ॥

अत्र प्रकरणानि १३ सूत्राणि १३७ ।

अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणात् ॥ १ ॥ विषयव्यवस्थानात् ॥२॥ तद्व्यवस्थानादेवात्मसद्भावादप्रतिषेधः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैरिन्द्रियव्यतिरिक्तात्मप्रकरणम् ॥ १ ॥

शरीरदाहे पातकाभावात् ॥ १ ॥ तदभावः सात्मकप्रदाहेऽपि तन्नित्यत्वात् ॥ २ ॥ न कार्याश्रयकर्तृवधात् ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैः शरीरव्यतिरिक्तात्मप्रकरणम् ॥ २ ॥

सव्यदृष्टस्येतरेण प्रत्यभिज्ञानात् ॥१॥ नैकस्मिन्नासास्थिव्यवहिते द्वित्वाभिमानात् ॥ २ ॥ एकविनाशे द्वितीयाविनाशान्नैकत्वम् ॥ ३ ॥ अवयवनाशेऽप्यवयव्युपलब्धेरहेतुः ॥ ४ ॥ दृष्टान्तविरोधादप्रतिषेधः ५ ॥ इन्द्रियान्तरविकारात् ॥ ६ ॥ न स्मृतेः स्मर्तव्यविषयत्वात् ॥७॥ तदात्मगुणसद्भावादप्रतिषेधः ॥ ८ ॥

इत्यष्टभिः सूत्रैः प्रासङ्गिकं चक्षुरद्वैतप्रकरणम् ॥ ३ ॥

नात्मप्रतिपत्तिहेतूनां मनसि सम्भवात् ॥ १ ॥ ज्ञातुर्ज्ञानसाधनोपपत्तेः सञ्ज्ञाभेदमात्रम् ॥ २ ॥ नियमश्च निरनुमानः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैर्मनोव्यतिरेकप्रकरणम् ॥ ४ ॥

पूर्वाभ्यस्तस्मृत्यनुबन्धाज्जातस्य हर्षभयशोकसम्प्रतिपत्तेः ॥ १ ॥ पद्मादिषु प्रबोधसम्मीलनविकारवत् तद्विकारः ॥ २ ॥ नोष्णशीतवर्षाकालनिमित्तत्वात् पञ्चात्मकविकाराणाम् ॥ ३ ॥ प्रेत्याहाराभ्यास

कृतात् स्तन्याभिलाषात् ॥ ४ ॥ अयसोऽयस्कान्ताभिगमनवत् तदुपसर्पणम् ॥ ५ ॥ नान्यत्र प्रवृत्त्यभावात् ॥ ६ ॥ वीतरागजन्मादर्शनात् ॥ ७ ॥ सगुणद्रव्योत्पत्तिवत् तदुत्पत्तिः ॥ ८ ॥ न सङ्कल्पनिमित्तत्वाद्रागादीनाम् ॥ ९ ॥

इति नवभिः सूत्रैर्नित्यताप्रकरणम् ॥ ५ ॥

पार्थिवं गुणान्तरोपलब्धेः ॥ १ ॥ पार्थिवाप्यतैजसं तद्गुणोपलब्धेः ॥ २ ॥ निःश्वासोच्छ्वासोपलब्धेश्चातुर्भौतिकम् ॥ ३ ॥ गन्धक्लेदपाकव्यूहावकाशदानेभ्यः पाञ्चभौतिकम् ॥ ४ ॥ श्रुतिप्रामाण्याच्च ॥ ५ ॥

इति पञ्चभिः सूत्रैः शरीरपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ६ ॥

कृष्णसारे सत्युपलम्भाद् व्यतिरिच्य चोपलम्भात् संशयः ॥ १ ॥ महदणुग्रहणात् ॥ २ ॥ रश्म्यर्थसन्निकर्षविशेषात् तद्ग्रहणम् ॥ ३ ॥ तदनुपलब्धेरहेतुः ॥ ४ ॥ नानुमीयमानस्य प्रत्यक्षतोऽनुपलब्धिरभावहेतुः ॥ ५ ॥ द्रव्यगुणधर्मभेदाच्च उपलब्धिनियमः ॥ ६ ॥ अनेकद्रव्यसमवायाद्रूपविशेषाच्च रूपोपलब्धिः ॥ ७ ॥ कर्मकारितश्चेन्द्रियाणां व्यूहः पुरुषार्थतन्त्रः ॥ ८ ॥ मध्यन्दिनोल्काप्रकाशानुपलब्धिवत्तदनुपलब्धिः ॥ ९ ॥ न रात्रावप्यनुपलब्धेः ॥ १० ॥ बाह्यप्रकाशानुग्रहाद् विषयोपलब्धेरनभिव्यक्तितोऽनुपलब्धिः ॥ ११ ॥ अभिव्यक्तौ चाभिभवात् ॥ १२ ॥ नक्तञ्चरनयनरश्मिदर्शनाच्च ॥ १३ ॥ अप्राप्यग्रहणं काचाभ्रपटलस्फटिकान्तरितोपलब्धेः ॥ १४ ॥ कुड्यान्तरितानुपलब्धेरप्रतिषेधः ॥ १५ ॥ अप्रतिघातात् सन्निकर्षोपपत्तिः ॥ १६ ॥ आदित्यरश्मेः स्फटिकान्तरितेऽपि दाह्येऽविघातात् ॥ १७ ॥ नेतरेतरधर्मप्रसङ्गात् ॥ १८ ॥ आदर्शोदकयोः प्रसादस्वाभाव्याद्रूपोपलब्धिवत् तदुपलब्धिः ॥ १९ ॥ दृष्टानानुमितानां हि नियोगप्रतिषेधानुपपत्तिः ॥ २० ॥

इति विंशत्या सूत्रैरिन्द्रिय[भौतिकत्व] परीक्षाप्रकरणम् ॥ ७ ॥

स्थानान्यत्वे नानात्वादवयविनानास्थानत्वाच्च संशयः ॥ १ ॥ त्वगव्यतिरकात् ॥ २ ॥ न युगपदर्थानुपलब्धेः ॥ ३ ॥ विप्रतिषेधाच्च न त्वगेका ॥ ४ ॥ इन्द्रियार्थपञ्चत्वात् ॥ ५ ॥ न तदर्थबहुत्वात् ॥ ६ ॥ गन्धत्वाद्यव्यतिरेकाद् गन्धादीनामप्रतिषेधः ॥ ७ ॥ विषयत्वाव्यतिरेकादेकत्वम् ॥ ८ ॥ न बुद्धिलक्षणाधिष्ठानगत्याकृतिजातिपञ्चत्वेभ्यः

॥ ९ ॥ भूतगुणविशेषोपलब्धेस्तादात्म्यम् ॥ १० ॥

इति दशभिः सूत्रैरिन्द्रियनानात्वप्रकरणम् ॥ ८ ॥

गन्धरसरूपस्पर्शशब्दानां स्पर्शपर्यन्ताः पृथिव्याः ॥ १ ॥ अप्तेजोवायूनां पूर्वं पूर्वमपोह्याकाशस्योत्तरः ॥ २ ॥ न सर्वगुणानुपलब्धेः ॥ ३ ॥ एकैकश्येनोत्तरोत्तराणां तदनुपलब्धिः ॥ ४ ॥ विष्टं ह्यपरस्परेण ॥ ५ ॥ न पार्थिवाप्ययोः प्रत्यक्षत्वात् ॥ ६ ॥ पूर्वपूर्वगुणोत्कर्षात् तत्तत्प्रधानम् ॥ ७ ॥ तद्व्यवस्थानं तु भूयस्त्वात् ॥ ८ ॥ सगुणानामिन्द्रियभावात् ॥ ९ ॥ तेनैव तस्याग्रहणाच्च ॥ १० ॥ न शब्दगुणवैधधर्म्यात् ॥ १२ ॥

इति द्वादशभिः सूत्रैरर्थपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ९ ॥

इति त्रिसप्तत्या ७३ सूत्रैर्नवभिः ९ प्रकरणैस्तृतीयस्याद्यमाह्निकं समाप्तम् ॥

अथ द्वितीयमाह्निकम् ।

कर्माकाशसाधर्म्यात् संशयः ॥ १ ॥ विषयप्रत्यभिज्ञानात् ॥ २ ॥ साध्यसमत्वादहेतुः ॥ ३ ॥ न युगपदग्रहणात् ॥ ४ ॥ अप्रत्यभिज्ञाने च विनाशप्रसङ्गः ॥ ५ ॥ क्रमवृत्तित्वादयुगपद्ग्रहणम् ॥ ६ ॥ अप्रत्यभिज्ञानं च विषयान्तरव्यासङ्गात् ॥ ७ ॥ न गत्यभावात् ॥ ८ ॥ स्फटिकान्यत्वाभिमानवत् ; तदन्यत्वाभिमानः ॥ ९ ॥

इति नवभिः सूत्रैर्बुद्ध्यनित्यताप्रकरणम् ॥ १ ॥

स्फटिकेऽप्यपरापरोत्पत्तेः क्षणिकत्वाद्व्यक्तीनामहेतुः ॥ १ ॥ नियमहेत्वभावाद् यथादर्शनमभ्यनुज्ञा ॥ २ ॥ नोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेः ॥ ३ ॥ क्षीरविनाशे कारणानुपलब्धिवद्दध्युत्पत्तिवच्च तदुत्पत्तिः ॥ ४ ॥ लिङ्गतो ग्रहणान्नानुपलब्धिः ॥ ५ ॥ न पयसः परिणामगुणान्तरप्रादुर्भावात् ॥ ६ ॥ व्यूहान्तराद्द्रव्यान्तरोत्पत्तिदर्शनं पूर्वद्रव्यनिवृत्तेरनुमानम् ॥ ७ ॥ क्वचिद्विनाशकारणानुपलब्धेः क्वचिच्चोपलब्धेरनेकान्तः ॥ ८ ॥

इत्यष्टभिः सूत्रैरौपोद्घातिकं क्षणभङ्गप्रकरणम् ॥ २ ॥

नेन्द्रियार्थयोस्तद्विनाशेऽपि ज्ञानावस्थानात् ॥ १ ॥ युगपज्ज्ञेयानुपलब्धेर्न मनसः ॥ २ ॥ तदात्मगुणत्वेऽपि तुल्यम् ॥ ३ ॥ इन्द्रियैर्मनसः सन्निकर्षाभावात् तदनुत्पत्तिः ॥ ४ ॥ नोत्पत्तिकारणानपदेशात् ॥ ५ ॥ विनाशकारणानुपलब्धेश्चावस्थाने तन्नित्यत्वप्रसङ्गः ॥ ६ ॥ अनित्यत्वग्रहणात् बुद्धेर्बुद्ध्यन्तराद्विनाशः शब्दवत् ॥ ७ ॥ ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशसन्निकर्षान्मनसः स्मृत्युत्पत्तेर्न युगपदुत्पत्तिः ॥ ८ । नान्तःशरीरवृत्तित्वान्मनसः ॥ ९ ॥ साध्यत्वादहेतुः ॥ १० ॥ स्मरतः शरीरधारणोपपत्तेरप्रतिषेधः ॥ ११ ॥ न तदाशुगतित्वान्मनसः ॥ १२ ॥ न स्मरणकालानियमात् ॥ १३ ॥ आत्मप्रेरणयदृच्छाज्ञताभिश्च न संयोगविशेष ॥ १४ ॥ व्यासक्तमनसः पादव्यथनेन संयोगविशेषेण समानम् ॥ १५ ॥ प्रणिधानलिङ्गादिज्ञानानामयुगपद्भावादयुगपत्स्मरणम् ॥ १६ ॥ ज्ञस्येच्छाद्वेषनिमित्तत्वादारम्भनिवृत्त्योः ॥ १७ ॥ तल्लिङ्गत्वादिच्छाद्वेषयोः पार्थिवाद्येष्वप्रतिषेधः ॥ १८ परश्वादिष्वारम्भनिवृत्तिदर्शनात् ॥ १९ ॥ नियमानियमौ तु तद्विशेषकौ ॥ २० ॥ यथोक्तहेतुत्वात् पारतन्त्र्यादकृताभ्यागमाच्च न मनसः ॥ २१ ॥ परिशेषाद्यथोक्तहेतूपपत्तेश्च ॥ २२ ॥ स्मरणं त्वात्मनो ज्ञस्वाभाव्यात् ॥ २३ ॥ प्रणिधाननिबन्धाभ्यासलिङ्गलक्षणसादृश्यपरिग्रहाश्रयाश्रितसम्बन्धानन्तर्यवियोगैककार्यविरोधातिशयप्राप्तिव्यवधानसुखदुःखेच्छाद्वेषभयार्थित्वक्रियारागधर्माधर्मनिमित्तेभ्यः ॥ २४ ॥

इति चतुर्विंशत्या सूत्रैर्बुद्धेरात्मगुणत्वप्रकरणम् ॥ ३ ॥

कर्मानवस्थायिग्रहणात् ॥ १ ॥ अव्यक्तग्रहणमनवस्थायित्वाद्विद्युत्सम्पाते रूपाव्यक्तग्रहणवत् ॥ २ ॥ हेतूपादानात् प्रतिषेद्धव्याभ्यनुज्ञा ॥ ३ ॥ न प्रदीपार्चिषः सन्तत्यभिव्यक्तग्रहणवत् तद्ग्रहणम् ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैर्बुद्धेरुत्पन्नापवर्गित्वप्रकरणम् ॥ ४ ॥

द्रव्ये स्वगुणपरगुणोपलब्धेः संशयः ॥१॥ यावच्छरीरभावित्वाद्रूपादीनाम् ॥ २ ॥ न पाकजगुणान्तरोत्पत्तेः ॥ ३ ॥ प्रतिद्वन्द्विसिद्धेः पाकजानामप्रतिषेधः ॥ ४ ॥ शरीरव्यापित्वात् ॥ ५ ॥ न केशनखादिष्वनुपलब्धेः ॥ ६ ॥ त्वक्पर्यन्तत्वाच्छरीरस्य केशनखादिष्वप्रस-

ज्ञः ॥ ७ ॥ शरीरगुणवैधर्म्यात् ॥ ८ ॥ न रूपादीनामितरेतरवैधर्म्यात् ॥ ९ ॥ ऐन्द्रियकत्वाद्रूपादीनामप्रतिषेधः ॥ १० ॥

इति दशभिः सूत्रैर्बुद्धेः शरीरगुणव्यतिरेकप्रकरणम् ॥ ५ ॥

ज्ञानायौगपद्यादेकं मनः ॥ १ ॥ न युगपदनेकक्रियोपलब्धेः ॥ २ ॥ अलातचक्रदर्शनवत् तदुपलब्धिराशुसञ्चारात् ॥ ३ ॥ यथोक्तहेतुत्वाच्चाणु ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैर्मनःपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ६ ॥

पूर्वकृतफलानुबन्धात् तदुत्पत्तिः ॥ १ ॥ भूतेभ्यो मूर्त्युपादानवत् तदुपादानम् ॥ २ ॥ न साध्यसमत्वात् ॥ ३ ॥ नोत्पत्तिनिमित्तत्वान्मातापित्रोः ॥ ४ ॥ तथाहारस्य ॥ ५ ॥ प्राप्तौ चानियमात् ॥ ६ ॥ शरीरोत्पत्तिनिमित्तवत् संयोगोत्पत्तिनिमित्तं कर्म ॥ ७ ॥ एतेनानियमः प्रत्युक्तः ॥ ८ ॥ तददृष्टकारितमिति चेत् पुनस्तत्प्रसङ्गोऽपवर्गे ॥ ९ ॥ मनःकर्मनिमित्तत्वाच्च संयोगाद्यनुच्छेदः ॥ १० ॥ नित्यत्वप्रसङ्गश्च प्रायणानुपपत्तेः ॥ ११ ॥ अणुश्यामतानित्यत्ववदेतत् स्यात् ॥ १२ ॥ नाकृताभ्यागमप्रसङ्गात् ॥ १३ ॥

इति त्रयोदशभिः सूत्रैः प्रासङ्गिकमदृष्टनिष्पाद्यत्वप्रकरणम् ॥ ७ ॥

इति द्विसप्तत्या ७२ सूत्रैः सप्तभिः ७ प्रकरणैस्तृतीयाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ॥

समाप्तश्च तृतीयोऽध्यायः ॥

अत्र प्रकरणानि १६ सूत्राणि १४५

अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

प्रवृत्तिर्यथोक्ता ॥ १ ॥ तथा दोषाः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां प्रवृत्तिदोषसामान्यपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १ ॥

तत्त्रैराश्यं रागद्वेषमोहान्तरभावात् ॥ १ ॥ नैकप्रत्यनीकत्वात् ॥ २ ॥ व्यभिचारादहेतुः ॥ ३ ॥ तेषां मोहः पापीयान् नामूढस्येतरोत्पत्तेः ॥ ४ ॥ निमित्तनैमित्तिकभावादर्थान्तरभावो दोषेभ्यः ॥ ५ ॥ न

दोषलक्षणावरोधान्मोहस्य ॥ ६ ॥ निमित्तनैमित्तिकोपपत्तेश्च तुल्यजातीयानामप्रतिषेधः ॥ ७ ॥

इति सप्तभिः सूत्रैर्दोषत्रैराश्यप्रकरणम् ॥ २ ॥

आत्मनित्यत्वे प्रेत्यभावसिद्धिः ॥ १ ॥ व्यक्ताद्व्यक्तानां प्रत्यक्षप्रामाण्यात् ॥ २ ॥ न घटाद् घटानिष्पत्तेः ॥ ३ ॥ व्यक्ताद् घटनिष्पत्तेरप्रतिषेधः ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैः प्रेत्यभावपरीक्षाप्रकरणम् ॥ ३ ॥

अभावाद् भावोत्पत्तिर्नानुपमृद्य प्रादुर्भावात् ॥ १ ॥ व्याघातादप्रयोगः ॥ २ ॥ नातीतानागतयोः कारकशब्दप्रयोगात् ॥ ३ ॥ विनष्टेभ्योऽनिष्पत्तेः ॥ ४ ॥ क्रमनिर्देशादप्रतिषेधः ॥ ५ ॥

इति पञ्चभिः सूत्रैः शून्यतोपादानप्रकरणम् ॥ ४ ॥

ईश्वरः कारणं पुरुषकर्माफल्यदर्शनात् ॥ १ ॥ न पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेः ॥ २ ॥ तत्कारितत्वादहेतुः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैरीश्वरोपादानताप्रकरणम् ॥ ५ ॥

अनिमित्ततो भावोत्पत्तिः कण्टकतैक्ष्ण्यादिदर्शनात् ॥ १ ॥ अनिमित्तनिमित्तत्वान्नानिमित्ततः ॥ २ ॥ निमित्तानिमित्तयोरर्थान्तरभावादप्रतिषेधः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैराकस्मिकत्वप्रकरणम् ॥ ६ ॥

सर्वमनित्यमुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वात् ॥ १ ॥ नानित्यतानित्यत्वात् ॥ २ ॥ तदनित्यत्वमग्नेर्दाह्यं विनाश्यानुविनाशवत् ॥ ३ ॥ नित्यस्याप्रत्याख्यानं यथोपलब्धिव्यवस्थानात् ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैः सर्वानित्यत्वनिराकरणम् ॥ ७ ॥

सर्वं नित्यं पञ्चभूतनित्यत्वात् ॥ १ ॥ नोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेः ॥ २ ॥ तल्लक्षणावरोधादप्रतिषेधः ॥ ३ ॥ नोत्पत्तितत्कारणोपलब्धेः ॥ ४ ॥ न व्यवस्थानुपपत्तेः ॥ ५ ॥

इति पञ्चभिः सूत्रैः सर्वनित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ॥ ८ ॥

सर्वं पृथग् भावलक्षणपृथक्त्वात् ॥ १ ॥ नानेकलक्षणैरेकभावनिष्पत्तेः ॥ २ ॥ लक्षणव्यवस्थानादेवाप्रतिषेधः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैः सर्वपृथक्त्वनिराकरणम् ॥ ९ ॥

सर्वमभावो भावेष्वितरेतराभावसिद्धेः ॥ १ ॥ न स्वभावसिद्धेर्भावानाम् ॥ २ ॥ न स्वभावसिद्धिरापेक्षिकत्वात् ॥ ३ ॥ व्याहतत्वादयुक्तम् ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैः सर्वशून्यतानिराकरणप्रकरणम् ॥ १० ॥

सङ्ख्यैकान्तासिद्धिः कारणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ॥ १ ॥ न कारणावयवभावात् ॥ २ ॥ निरवयवत्वादहेतुः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैः संख्यैकान्तवादप्रकरणम् ॥ ११ ॥

सद्यः कालान्तरे च फलनिष्पत्तेः संशयः ॥ १ ॥ कालान्तरेणानिष्पत्तिर्हेतुविनाशात् ॥ २ ॥ प्राङ्निष्पत्तेर्वृक्षफलवत् तत् स्यात् ॥ ३ ॥ नासन्न सन्न सदसत् सदसतोर्वैधर्म्यात् ॥ ४ ॥ उत्पादव्ययदर्शनात् ॥ ५ ॥ बुद्धिसिद्धं तु तदसत् ॥ ६ ॥ आश्रयव्यतिरेकाद्वृक्षफलोत्पत्तिवदित्यहेतुः ॥ ७ ॥ प्रीतेरात्माश्रयत्वादप्रतिषेधः ॥ ८ ॥ न पुत्रस्त्रीपशुपरिच्छदाहिरण्यान्नादिफलनिर्देशात् ॥ ९ ॥ तत्सम्बन्धात् फलनिष्पत्तेस्तेषु फलवदुपचारः ॥ १० ॥

इति दशभिः फलपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १३ ॥

विविधबाधनायोगात् दुःखमेव जन्मोत्पत्तिः ॥ १ ॥ न सुखस्याप्यन्तरालनिष्पत्तेः ॥ २ ॥ बाधनानिवृत्तेर्वेदयतः पर्येषणदोषादप्रतिषेधः ॥ ३ ॥ दुःखविकल्पे सुखाभिमानाच्च ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैर्दुःखपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १३ ॥

ऋणक्लेशप्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभावः ॥ १ ॥ प्रधानशब्दानुपपत्तेर्गुणशब्देनानुवादो निन्दाप्रशंसोपपत्तेः ॥ २ ॥ समारोपणादात्मन्यप्रतिषेधः ॥ ३ ॥ पात्रचयान्तानुपपत्तेश्च फलाभावः ॥ ४ ॥ सुषुप्तस्य स्वप्नादर्शने क्लेशाभावादपवर्गः ॥५॥ न प्रवृत्तिः प्रतिसन्धानाय हीनक्लेशस्य ॥ ६ ॥ न क्लेशसन्ततेः स्वाभाविकत्वात् ॥ ७ ॥ प्रागुत्पत्तेरभावानित्यत्ववत् स्वाभाविकेऽप्यनित्यत्वम् ॥ ८ ॥ अणुश्यामतानित्यत्ववद्वा ॥ ९ ॥ न संकल्पनिमित्तत्वाच्च रागादीनाम् ॥ १० ॥

इति दशभिः सूत्रैरपवर्गपरीक्षाप्रकरणम् ॥ १४ ॥

इति सप्तषष्ट्या ६७ सूत्रैः चतुर्दशभिः १४ प्रकरणैश्चतुर्थाध्यायस्याद्यमाह्निकम् ॥

अथ द्वितीयमाह्निकम् ॥

दोषनिमित्तानां तत्त्वज्ञानादहङ्कारनिवृत्तिः ॥ १ ॥ दोषनिमित्तं रूपादयो विषयाः संकल्पकृताः ॥ २ ॥ तन्निमित्तं त्ववयव्यभिमानः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैस्तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकरणम् ॥ १ ॥

विद्याविद्याद्वैविध्यात् संशयः ॥ १ ॥ तदसंशयः पूर्वहेतुप्रसिद्धत्वात् ॥ २ ॥ वृत्त्यनुपपत्तेरपि तर्हि न संशयः ॥ ३ ॥ कृत्स्नैकदेशावृत्तित्वादवयवानामवयव्यभावः ॥ ४ ॥ तेषु चावृत्तेरवयव्यभावः ॥ ५ ॥ पृथक् चावयवेभ्योऽवृत्तेः ॥ ६ ॥ न चावयव्यवयवाः ॥ ७ ॥ एकस्मिन् भेदाभावाद्भेदशब्दप्रयोगानुपपत्तेरप्रश्नः ॥ ८ ॥ अवयवान्तराभावेऽप्यवृत्तेरहेतुः ॥९॥ केशसमूहे तैमिरिकोपलब्धिवत् तदुपलब्धिः ॥१०॥ स्वविषयानतिक्रमेणेन्द्रियस्य पटुमन्दभावाद्विषयग्रहणस्य तथाभावो नाविषये प्रवृत्तिः ॥ ११ ॥ अवयवावयविप्रसङ्गश्चैवमाप्रलयात् ॥ १२ ॥ न प्रलयोऽणुसद्भावात् ॥ १३ ॥ परं वा त्रुटेः ॥ १४ ॥

इति चतुर्दशभिः सूत्रैः प्रासङ्गिकमवयवावयविप्रकरणम् ॥ २ ॥

आकाशव्यतिभेदात् तदनुपपत्तिः ॥ १ ॥ आकाशासर्वगतत्वं वा ॥ २ ॥ अन्तर्बहिश्च कार्यद्रव्यस्य कारणान्तरवचनादकार्ये तदभावः ॥ ३ ॥ शब्दसंयोगविभवाच्च सर्वगतम् ॥ ४ ॥ अव्यूहाविष्टम्भविभुत्वानि चाकाशधर्माः ॥ ५ ॥ मूर्तिमतां च संस्थानोपपत्तेरवयवसद्भावः ॥ ६ ॥ संयोगोपपत्तेश्च ॥ ७ ॥ अनवस्थाकारित्वादनवस्थानुपपत्तेश्चाप्रतिषेधः ॥ ८ ॥

इत्यष्टभिः सूत्रैरौपोद्घातिकं निरवयवप्रकरणम् ॥ ३ ॥

बुद्ध्या विवेचनात्तु भावानां याथात्म्यानुपलब्धिस्तन्त्वपकर्षणे पटसद्भावानुपलब्धिवत् तदनुपलब्धिः ॥ १ ॥ व्याहतत्वादहेतुः ॥२॥ तदाश्रयत्वादपृथग्ग्रहणम् ॥ ३ ॥ प्रमाणतश्चार्थप्रतिपत्तेः ॥ ४ ॥ प्रमाणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् ॥५॥ स्वप्नविषयाभिमानवदयं प्रमाणप्रमेयाभिमानः ॥ ६ ॥ मायागन्धर्वनगरमृगतृष्णिकावद्वा ॥ ७ ॥ हेत्वभावादसिद्धिः ॥ ८ ॥ स्मृतिसंकल्पवच्च स्वप्नविषयाभिमानः ॥ ९ ॥ मिथ्योपलब्धेर्विनाशस्तत्त्वज्ञानात् स्वप्नविषयाभिमानप्रणाशवत् प्रति-

बोधे ॥ १० ॥ बुद्धेश्चैवं निमित्तसद्भावोपलम्भात् ॥ ११ ॥ तत्त्वप्रधानभेदाच्च मिथ्याबुद्धेर्द्वैविध्योपपत्तिः ॥ १२ ॥

इति द्वादशभिः सूत्रैः प्रासङ्गिकं बाह्यार्थभङ्गनिराकरणप्रकरणम् ॥ ४ ॥

समाधिविशेषाभ्यासात् ॥ १ ॥ नार्थविशेषप्राबल्यात् ॥ २ ॥ क्षुदादिभिः प्रवर्तनाच्च ॥ ३ ॥ पूर्वकृतफलानुबन्धात् तदुत्पत्तिः ॥ ४ ॥ अरण्यगुहापुलिनादिषु योगाभ्यासोपदेशः ॥ ५ ॥ अपवर्गेऽप्येवंप्रसङ्गः ॥ ६ ॥ न निष्पन्नावश्यम्भावित्वात् ॥ ७ ॥ तदभावश्चापवर्गे ॥ ८ ॥ तदर्थं यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारो योगाच्चाध्यात्मविध्युपायैः ॥ ९ ॥ ज्ञानग्रहणाभ्यासस्तद्विद्यैश्च सह संवादः ॥ १० ॥ तं शिष्यगुरुसब्रह्मचारिविशिष्टश्रेयोर्थिभिरनसूयुभिरभ्युपेयात् ॥ ११ ॥ प्रतिपक्षहीनमपि वा प्रयोजनार्थमर्थित्वे ॥ १२ ॥

इति द्वादशभिः सूत्रैस्तत्त्वज्ञानविवृद्धिप्रकरणम् ॥ ५ ॥

तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं जल्पवितण्डे बीजप्ररोहसंरक्षणार्थं कण्टकशाखावरणवत् ॥ १ ॥ ताभ्यां विगृह्य कथनम् ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां तत्त्वज्ञानपरिपालनप्रकरणम् ॥ ६ ॥

इति एकपञ्चाशता ५१ सूत्रैः षड्भिः ६ प्रकरणैश्चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकं समाप्तम् ॥

समाप्तश्चायं चतुर्थोऽध्यायः ॥

अत्र प्रकरणानि २० सूत्राणि ११८

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

साधर्म्यवैधर्म्योत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यप्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तानुत्पत्तिसंशयप्रकरणहेत्वर्थापत्त्यविशेषोपपत्त्युपलब्ध्यनुपलब्धिनित्यानित्यकार्यसमाः ॥ १ ॥ साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामुपसंहारे तद्धर्मविपर्ययोपपत्तेः साधर्म्यवैधर्म्यसमौ ॥ २ ॥ गोत्वाद्गोसिद्धिवत् तत्सिद्धिः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैः सत्प्रतिपक्षदेशनाभासप्रकरणम् ॥ १ ॥

साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादुभयसाध्यत्वाच्चोत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यसमाः ॥ १ ॥ किञ्चित्साधर्म्यादुपसंहारसिद्धेर्वैधर्म्यादप्रतिषेधः ॥ २ ॥ साध्यातिदेशाच्च दृष्टान्तोपपत्तेः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैः साध्यदृष्टान्तधर्मविकल्पप्रभवोत्कर्षसमादिजातिषट्कप्रकरणम् ॥ २ ॥

प्राप्य साध्यमप्राप्य वा हेतोः प्राप्त्याऽविशिष्टत्वादप्राप्त्याऽसाधकत्वाच्च प्राप्त्यप्राप्तिसमौ ॥ १ ॥ घटादिनिष्पत्तिदर्शनात् पीडने चाभिचारादप्रतिषेधः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां प्राप्त्यप्राप्तियुगनद्धवाहिविकल्पोपक्रमजातिद्वयप्रकरणम् ॥ ३ ॥

दृष्टान्तस्य कारणानपदेशात् प्रत्यवस्थानाच्च प्रतिदृष्टान्तेन प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमौ ॥ १ ॥ प्रदीपोपादानप्रसङ्गविनिवृत्तिवत् तद्विनिवृत्तिः ॥ २ ॥ प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वे च नाहेतुर्दृष्टान्तः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैर्युगनद्धवाहिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमजातिद्वयप्रकरणम् ॥४॥

प्रागुत्पत्तेः कारणाभावादनुत्पत्तिसमः ॥ १ ॥ तथाभावादुत्पन्नस्य कारणोपपत्तेर्न कारणप्रतिषेधः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यामनुत्पत्तिसमप्रकरणम् ॥ ५ ॥

सामान्यदृष्टान्तयोरैन्द्रियकत्वे समाने नित्यानित्यसाधर्म्यात् संशयसमः ॥ १ ॥ साधर्म्यात् संशये न संशयो वैधर्म्यादुभयथा वा संशयेऽत्यन्तसंशयप्रसङ्गो नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यस्याप्रतिषेधः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां संशयसमप्रकरणम् ॥ ६ ॥

उभयसाधर्म्यात् प्रक्रियासिद्धेः प्रकरणसमः ॥ १ ॥ प्रतिपक्षात् प्रकरणसिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः प्रतिपक्षोपपत्तेः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां प्रकरणसमप्रकरणम् ॥ ७ ॥

त्रैकाल्यानुपपत्तेर्हेतोरहेतुसमः ॥ १ ॥ न हेतुतः साध्यसिद्धेस्त्रैकाल्यासिद्धिः ॥ २ ॥ प्रतिषेधानुपपत्तेश्च प्रतिषेद्धव्याप्रतिषेधः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैर्हेतुसमप्रकरणम् ॥ ८ ॥

अर्थापत्तितः प्रतिपक्षसिद्धेरर्थापत्तिसमः ॥ १ ॥ अनुक्तस्यार्थापत्तेः पक्षहानेरुपपत्तिरनुक्तत्वादनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यामर्थापत्तिसमप्रकरणम् ॥ ९ ॥

एकधर्मोपपत्तेरविशेषे सर्वाविशेषप्रसङ्गात् सद्भावोपपत्तेरविशेषसमः ॥१॥ क्वचित् तद्धर्मोपपत्तेः क्वचिच्चानुपपत्तेः प्रतिषेधाभावः॥२॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यामविशेषसमप्रकरणम् ॥ १० ॥

उभयकारणोपपत्तेरुपपत्तिसमः ॥ १ ॥ उपपत्तिकारणाभ्यनुज्ञानादप्रतिषेधः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यामुपपत्तिसमप्रकरणम् ॥ ११ ॥

निर्दिष्टकारणाभावेऽप्युपलम्भादुपलब्धिसमः ॥ १ ॥ कारणान्तरादपि तद्धर्मोपपत्तेरप्रतिषेधः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यामुपलब्धिसमप्रकरणम् ॥ १२ ॥

तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धौ तद्विपरीतोपपत्तेरनुपलब्धिसमः ॥ १ ॥ अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः ॥ २ ॥ ज्ञानविकल्पानां च भावाभावसंवेदनादध्यात्मम् ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैरनुपलब्धिसमप्रकरणम् ॥ १३ ॥

साधर्म्यात् तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानित्यत्वप्रसङ्गादनित्यसमः ॥१॥ साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधासिद्धिः प्रतिषेध्यसाधर्म्याच्च ॥ २ ॥ दृष्टान्ते च साध्यसाधनभावेन प्रज्ञातस्य धर्मस्य हेतुत्वात् तस्य चोभयथाभावान्नाविशेषः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैरनित्यसमप्रकरणम् ॥ १४ ॥

नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेर्नित्यसमः ॥ १ ॥ प्रतिषेध्ये नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां नित्यसमप्रकरणम् ॥ १६ ॥

प्रयत्नकार्यानेकत्वात् कार्यसमः ॥ १ ॥ कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणोपपत्तेः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां कार्यसमप्रकरणम् ॥ १६ ॥

प्रतिषेधेऽपि समानो दोषः ॥ १ ॥ सर्वत्रैवम् ॥ २ ॥ प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोषः ॥ ३ ॥ प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेध-

विप्रतिषेधे समानो दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ॥ ४ ॥ स्वपक्षलक्षणापेक्षोपपत्त्युपसंहारे हेतुनिर्देशे परपक्षदोषाभ्युपगमात् समानो दोषः ॥ ५ ॥

इति पञ्चभिः सूत्रैः षट्पक्षीरूपकथाभासप्रकरणम् ॥ १७ ॥

इति त्रिचत्वारिंशता ४३ सूत्रैः सप्तदशभिः १७
प्रकरणैः पञ्चमस्याद्यमाह्निकं समाप्तम् ॥

अथ द्वितीयमाह्निकम् ।

प्रतिज्ञाहानिः प्रतिज्ञान्तरं प्रतिज्ञाविरोधः प्रतिज्ञासन्न्यासो हेत्वन्तरमर्थान्तरं निरर्थकमविज्ञातार्थमपार्थकमप्राप्तकालं न्यूनमधिकं पुनरुक्तमननुभाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपो मतानुज्ञा पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगोऽपसिद्धान्तो हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि ॥१॥ प्रतिदृष्टान्तधर्माभ्यनुज्ञा स्वदृष्टान्ते प्रतिज्ञाहानिः ॥ २ ॥ प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पात् तदर्थनिर्देशः प्रतिज्ञान्तरम् ॥ ३ ॥ प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः प्रतिज्ञाविरोधः ॥ ४ ॥ पक्षप्रतिषेधे प्रतिज्ञातार्थापनयनं प्रतिज्ञासन्न्यासः ॥ ५ ॥ अविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषमिच्छतो हेत्वन्तरम् ॥ ६ ॥

इति षड्भिः सूत्रैः प्रतिज्ञाहेत्वन्यतराश्रितनिग्रहस्थानपञ्चकविशेषलक्षणप्रकरणम् ॥ १ ॥

प्रकृतादर्थादप्रतिसम्बन्धार्थमर्थान्तरम् ॥ १ ॥ वर्णक्रमनिर्देशवन्निरर्थकम् ॥ २ ॥ परिषत्प्रतिवादिभ्यां त्रिरभिहितमप्यविज्ञातमविज्ञातार्थम् ॥ ३ ॥ पौर्वापर्यायोगादप्रतिसम्बद्धार्थमपार्थकम् ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैः प्रकृतोपयोगिवाक्यार्थप्रतिपत्तिफलशून्यनिग्रहस्थानचतुष्कप्रकरणम् ॥ २ ॥

अवयवविपर्यासवचनमप्राप्तकालम् ॥ १ ॥ हीनमन्यतमेनाप्यवयवेन न्यूनम् ॥ २ ॥ हेतूदाहरणाधिकमधिकम् ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैः स्वसिद्धान्तानुरूपप्रयोगभासनिग्रहस्थानत्रिकप्रकरणम् ॥ ३ ॥

शब्दार्थयोः पुनर्वचनं पुनरुक्तमन्यत्रानुवादात् ॥ १ ॥ अर्थादाप-

न्नस्य स्वशब्देन पुनर्वचनं पुनरुक्तम् ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां पुनरुक्तनिग्रहस्थानप्रकरणम् ॥ ४ ॥

विज्ञातस्य परिषदा त्रिरभिहितस्याऽप्यप्रत्युच्चारणमननुभाषणम् ॥ १ ॥ अविज्ञातं चाज्ञानम् ॥ २ ॥ उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा ॥ ३ ॥ कार्यव्यासङ्गात् कथाविच्छेदो विक्षेपः ॥ ४ ॥

इति चतुर्भिः सूत्रैरुत्तरविरोधिनिग्रहस्थानचतुष्कप्रकरणम् ॥ ५ ॥

स्वपक्षे दोषाभ्युपगमात् परपक्षे दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ॥ १ ॥ निग्रहस्थानप्राप्तस्यानिग्रहः पर्यनुयोज्योपेक्षणम् ॥ २ ॥ अनिग्रहस्थाने निग्रहस्थानाभियोगो निरनुयोज्यानुयोगः ॥ ३ ॥

इति त्रिभिः सूत्रैर्दोषनिरूप्यमतानुज्ञादिनिग्रहस्थानत्रिकप्रकरणम् ॥६॥

सिद्धान्तमभ्युपेत्यानियमात् कथाप्रसङ्गोऽपसिद्धान्तः ॥ १ ॥ हेत्वाभासाश्च यथोक्ताः ॥ २ ॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां कथकान्योक्तिनिरूप्यनिग्रहस्थानद्वयप्रकरणम् ॥७॥

इति चतुर्विंशत्या २४ सूत्रैः सप्तभिः ७ प्रकरणैः पञ्चमाध्यायस्य
द्वितीयमाह्निकं समाप्तम् ।

समाप्तश्च पञ्चमोऽध्यायः ॥

अत्र प्रकरणानि २४ सूत्राणि ॥ ६७ ॥

अस्मिन् न्यायशास्त्रे ऽध्यायाः ५ आह्निकानि १० प्रकरणानि ८४ सूत्राणि ५२८ पदानि १९६ अक्षराणि ८३८५ ॥

यदलम्भि किमपि पुण्यं दुस्तरकुनिबन्धपङ्कमग्नानाम् ।
श्रीगोतमसुगवीनामतिजरतीनां समुद्धरणात् ॥ १ ॥
संसारजलधिसेतौ वृषकेतौ सकलदुःखशमहेतौ ।
एतस्य फलमखिलमर्पितमेतेन प्रीयतामीशः ॥ २ ॥
न्यायसूचीनिबन्धोसावकारि सुधियां मुदे ।
श्रीवाचस्पतिमिश्रेण वस्वङ्कवसुवत्सरे ॥ ३ ॥

इति श्रीन्यायाचार्यसन्मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितो न्यायसूचीनिबन्धः
समाप्तः । शुभमस्तु ॥

सटीकन्यायभाष्यस्य अकाराद्यनुक्रमेण विषयसूचीपत्रम् ॥

(अ)

विषयः।	पृ०	पं०
अज्ञानलक्षणम्।	९१०	५
अतीतानागतकालसिद्धेः परस्परानपेक्षत्वम्।	३०२	१
अधिकरणसिद्धान्तलक्षणम्।	१३३	२
अधिकलक्षणम्।	९०७	३
अननुभाषणलक्षणम्।	९१०	१
अनित्यसमनिराकरणम्।	८७६	१
अनित्यसमलक्षणम्।	८७५	५
अनिमित्ततो भावोत्पत्तिनिरासः।	६९८	१
अनुत्पत्तिसमनिराकरणम्।	८४९	१
अनुत्पत्तिसमलक्षणम्।	८५०	१
अनुपलब्धिसमनिराकरणम्।	८७२	२
अनुपलब्धिसमलक्षणम्।	८७०	५
अनुमानप्रामाण्याक्षेपः।	२९३	६
अनुमानप्रामाण्याक्षेपनिरासः।	२९५	३
अनुमानलक्षणविभागौ।	७२	१
अनुवादपुनरुक्तयोर्वैलक्षण्योपपादनम्।	३४०	४
अनुवादलक्षणम्।	३३८	७
अपवर्गनिरूपणम्।	११०	६
अपसिद्धान्तलक्षणम्।	९१५	५
अपार्थकलक्षणम्।	९०५	३
अप्रतिभालक्षणम्।	९११	३
अप्राप्तकाललक्षणम्।	९०८	२
अभावप्रामाण्याक्षेपः।	२५५	४
अभावस्य वस्तुत्वव्यवस्थापनम्।	२५६	२
अभावाद् भावोत्पत्तिनिरासः।	६७५	१
अभ्युपगमसिद्धान्तलक्षणम्।	१३५	१
अर्थवादविभागः।	३३६	२

विषयः ।	पृ०	पं०
अर्थान्तरलक्षणम् ।	१०२	२
अर्थापत्तिप्रामाण्यप्रतिषेधानुपपत्तिः ।	३५३	१३
अर्थापत्तिसमनिराकरणम् ।	८६०	६
अर्थापत्तिसमलक्षणम् ।	८५९	६
अर्थापत्तेरप्रामाण्याक्षेपः ।	३५२	६
अर्थापत्तेरप्रामाण्याक्षेपपरिहारः ।	३५२	१३
अवयवविभागः ।	१३६	२
अवयविपरीक्षारंभः ।	२७५	३
अवयविनि पूर्वपक्षः ।	७७०	६
अवयविनि संदेहः ।	२७५	४
अवयविसाधनम् ।	२७६	३
अवयविनोऽवयवेभ्योऽर्थान्तरत्वे युक्तिः ।	२७७	८
अवयविन्याक्षेपपरिहारौ ।	२८०	१
अवयव्यनभ्युपगमे प्रत्यक्षानुपपत्तिः ।	२७७	२
अविज्ञातार्थलक्षणम् ।	१०४	५
अविशेषसमनिराकरणम् ।	८६४	६
अविशेषसमलक्षणम् ।	८६२	६
अहेतुसमनिराकरणम् ।	८५८	१
अहेतुसमलक्षणम् ।	८५७	२
अर्थसूत्रीयभाष्ये वार्तिकतात्पर्ययोररुचिः ।	९९	११
अपवर्गसूत्रभाष्यस्थपदकृत्यम् ।	१११	३
अव्यवस्थायाः संशयहेतुत्वम् ।	२११	१
अनुमानप्रामाण्याक्षेपः ।	२९३	६
अन्तःकरणस्यैक्येपि भ्रान्त्या स्फटिकदृष्टान्तेन नानात्वम् ।	५५४	१
अक्षणिकत्वे युक्तिः ।	५६३	८
अनित्यबुद्धिस्थापनोपसंहारः ।	५६७	१०
अकर्मनिमित्तशरीरसर्गेऽनियमप्रत्याख्यानम् ।	६४६	१
अदृष्टस्य मनोगुणत्वनिरासः ।	६५४	३
अकर्मनिमित्तशरीरोत्पत्तिदृष्टान्तखण्डनम् ।	६५६	८
अभावाद्भावोत्पत्तावनुपपत्तिः ।	६७८	१

विषयः ।	पृ०	पं०
अनिमित्तभावोत्पत्त्याक्षेपः ।	६८७	१
अपवर्गे आक्षेपः	७३७	५
अपवर्गाक्षेपनिरासारंभः ।	७३९	१
अपवर्गसाधने युक्तिः ।	७५४	६
अपवर्गहेतुक्लेशानुबंधविच्छेदे आक्षेपः ।	७५६	३
अवयवप्रकरणम् ।	७७०	५
अवयविसंशयखण्डनम् ।	७७१	७
अवयव्यभावसाधकहेतवः ।	७७३	१
अवयव्यभावसाधकहेतूनां खण्डनम् ।	७७६	२
अवयविनिरासकहेत्वंतरनिरासः ।	७८०	७
अवयव्यभावे दोषान्तरम् ।	७८३	६
अपवर्गे साधकान्तरम् ।	८२०	५

(आ)

विषयः ।	पृ०	पं०
आकृतिमात्रस्य पदवाच्यत्वपुर्वपक्षः ।	४२३	१
आकृतिलक्षणम् ।	४२७	१
आत्ममनःसंयोगस्य शरीरान्तःस्थत्वम् ।	५७८	६
आत्मनित्यत्वे संशयः ।	४६४	४
आत्मनित्यत्वे युक्त्यन्तरम् ।	४६५	३
आत्मनित्यत्वे हेत्वन्तरम् ।	४७०	१
आत्मनो देहादिव्यतिरिक्तत्वसंशयः ।	४३१	३
आत्मनो नित्यत्वहेतुः ।	४७४	१
आत्मनो नित्यत्वेऽपि हिंसादोषोपपत्तिः ।	४४३	७
आत्मानुमापकानि ।	९२	३
आवरणनिरासः ।	१७७	१
आवरणाक्षेपः ।	१७५	१
आप्तलक्षणम् ।	३४३	२
आकृतिशक्तिखण्डनम् ।	४२३	११
आत्मनित्यताप्रकरणम् ।	४६४	१
आत्मनो हर्षादिविकार इति पूर्वपक्षः ।	४६६	४
आत्मविकारनिरासः	४६७	३

विषयः ।	पृ०	पं०
आत्मनित्यत्वाक्षेपः ।	४७१	६
आत्मनित्यत्वाक्षेपखण्डनम् ।	४७२	१
आत्मनित्यत्वे हेतुः ।	६०७	४
(इ)		
इन्द्रियचैतन्यपूर्वपक्षतन्निरासौ ।	४३४	८
इन्द्रियपञ्चत्वसाधनम् ।	५१६	११
इन्द्रियपरिगणनम् ।	९६	७
इन्द्रियभौतिकत्वे साधनम् ।	४८९	३
इन्द्रियाणामप्राप्यकारित्वमतम् ।	५०१	१
इन्द्रियाणां प्राप्यकारित्वे आक्षेपनिरासः ।	५०२	६
इन्द्रियाणामाव्यक्तिकत्वनिरासः ।	५२२	१
इन्द्रियार्थनिरूपणम् ।	९९	४
इन्द्रियार्थसंनिकर्षपदोपादाने युक्तिः ।	२५८	४
इन्द्रियैकत्वनिरासः ।	५१३	१
इन्द्रियैकत्वपूर्वपक्षः ।	५१०	३
इन्द्रियैकत्वसाधकहेत्वन्तरनिरासः ।	५१८	३
इन्द्रियपरीक्षाप्रकरणम्	४८७	१
इच्छादेरात्मानुमापकत्वम् ।	९३	१२
इच्छादिसूत्रस्य वार्तिककारीयमर्थान्तरम् ।	९४	१६
इन्द्रियातिरिक्तात्मप्रकरणम् ।	४३१	२
इन्द्रियार्थसंनिकर्षप्राधान्ये हेतुः ।	२६२	६
इन्द्रियातिरिक्तात्मनि संशयः ।	४३१	३
इन्द्रियभौतिकत्वसंशयः ।	४८७	२
इन्द्रियभौतिकत्वादिसंशये विप्रतिपत्तयः ।	"	७
इन्द्रियाणामभौतिकत्वमतम् ।	४८८	३
इन्द्रियाणां प्रतिघाताप्रतिघातयोरप्राप्यकारित्वेऽप्यनुपपत्त्यभावः ।	५०३	८
इन्द्रियनानात्वप्रकरणम् ।	५०८	१
इन्द्रियैकत्वनानात्वसंशयः ।	५०८	९
इन्द्रियनानात्वस्थापनहेतुः ।	५१५	४
इन्द्रियपंचत्वाक्षेपः ।	५१६	३

विषयः।	पृ०	पं०
इच्छादीनामात्मगुणत्वप्रतिषेधः।	५९२	१
इच्छादीनां शरीरगुणत्वाक्षेपः।	५९३	८
इच्छादीनां शरीरगुणत्वनिरासः।	५९४	४
इतिहासादिप्रामाण्याक्षेपनिरासः।	७५२	८
(ई)		
ईश्वरस्वरूपनिरूपणम्।	६८३	५
ईश्वरकारणताप्रकरणम्।	६८०	१
ईश्वरोपादानताप्रकरणे मतभेदः।	६७९	२०
ईश्वरानिमित्तत्वाक्षेपः।	६८१	४
(उ)		
उच्चारणात्प्राक् शब्दाभावः।	३७३	३
उत्कर्षसमादिनिराकरणम्।	८४०	१
उत्कर्षसमादिलक्षणम्।	८३६	४
उदाहरणलक्षणम्।	१४२	८
उपचारच्छललक्षणम्।	१९६	२
उपनयलक्षणम्।	१४७	६
उपपत्तिसमनिराकरणम्।	८६६	८
उपपत्तिसमलक्षणम्।	८६६	१
उपमानफलम्।	८३	१
उपमानलक्षणम्।	८१	१०
उपमानसाधनम्।	३१२	२
उपमानसिद्धौ पूर्वपक्षः।	३११	२
उपमानस्यानुमानवैलक्षण्योपपादनम्।	३१४	१
उपमानस्यानुमानान्तर्भावाक्षेपः।	३१३	४
उपलब्धिसमनिराकरणम्।	८६८	६
उपलब्धिसमलक्षणम्।	८६७	८
उपमाने भाष्योतात्पर्यंवार्तिकयोर्भेदः।	८३	३
उपचारच्छलप्रत्याख्यानम्।	१९८	१
उपमानपरीक्षारम्भः।	३११	१
(ऋ)		
ऋगादिलक्षणम्।	३३५	१०

(ए)

विषयः ।	पृ०	पं०
एकत्वादिप्रत्ययैरवयविसिद्धिः ।	२८४	८
ऐकाश्रस्यनिरासे युक्तिः ।	७४६	३
ऐतिह्यादीनां प्रमाणचतुष्टयान्तर्भावः ।	३५०	३
ऐतिह्यादीनां प्रमाणान्तरत्वाक्षेपः ।	३४८	३

(क)

कालातीते प्राच्यनव्यमतम् ।	१८६	६
कालातीतसूत्रव्याख्यांतरदूषणम् ।	१८८	४
क्षणिकत्वनिरासकपरिणामवादमतम् ।	५६४	१
क्षणिकत्वनिरासकपरिणाममतखण्डनम् ।	,,	६
क्लेशानुबन्धविच्छेदे आक्षेपः ।	७५६	३
कार्यसमनिराकरणम् ।	८८२	६
कार्यसमलक्षणम् ।	८८१	४
कालातीतलक्षणम् ।	१८६	१
क्षणिकत्ववादेऽनुपपत्तिः ।	५५९	८
क्षणिकभावनिराकरणम् ।	५६१	१३
गन्धादीनामाश्रयनिरूपणम् ।	५२३	३
ग्राहकत्वग्राह्यत्वसमावेशोदाहरणम् ।	२४१	११
घ्राणादीनां गन्धादिग्रहणसामर्थ्यम् ।	५३४	४
घ्राणादीनां स्वगतगुणाग्राहकत्वम् ।	५३५	५
घ्राणादीनां पार्थिवत्वाद्यनुमानम् ।	९८	१०
घ्राणादीनां सर्वगुणग्राहकत्वाभावसाधनम् ।	५३२	४

(च)

चक्षुरिन्द्रियस्यैकत्वम् ।		०
चक्षुर्द्वैतप्रकरणे मतभेदः ।	४४७	३
चक्षुषो भेदे आक्षेपः ।	४४९	६
चक्षुषोऽभेदेऽनुपपत्तिः ।		
चाक्षुषरश्मिस्थापनम् ।	४९१	६
चाक्षुषरश्म्यनुपलब्धिहेतुः ।	४९६	१
चाक्षुषरश्मिस्थापनोपसंहारः ।	४९९	१
चाक्षुषरश्मिसाधकानुमानानि ।	५००	१२

विषयः ।	पृ०	पं०
छलद्वित्वाक्षेपपरिहारौ ।	१९८	१०
छललक्षणम् ।	१९०	१
छलविभागः ।	१९०	१
जल्पलक्षणम् ।	१७१	४
जल्पवितण्डयोः प्रयोगावसरनिरूपणम् ।	२२६	१
जातिमात्रस्य पदवाच्यत्वपूर्वपक्षः ।	४२४	१
जातिलक्षणम् ।	२२०	७
जातिलक्षणम् ।	४२९	१
जात्युत्तरविभागः ।	८२८	४
जातिशक्तिवादखण्डनम् ।	४२४	८
जन्मोत्पत्तेर्दुःखत्वम् ।	७३२	१
जन्मनो दुःखत्वे हेतुः ।	७३३	४
जल्पसूत्रभाष्ये वार्तिकास्वरसः ।	१७२	१४
ज्ञातव्यपदार्थनिरूपणम् ।	१४	१०
ज्ञानयौगपद्यनिरासः ।	५७३	४
ज्ञानस्य मनोगुणत्वनिरासः ।	५७०	५
ज्ञानस्यानित्यत्वे युक्तिः	५७६	४
ज्ञानायौगपद्ये एकदेशिमतम् ।	५७८	१
ज्ञानायौगपद्ये एकदेशिमतखण्डनम् ।	,,	६
ज्ञानायौ० एकदेशिमतनिरासकमपरमतम् ।	५८३	४
ज्ञानायौ० एकदेशिमतनिरासकमतखण्डनम् ।	५८५	२
ज्ञानस्यात्मगुणत्वे हेतुः ।	६०३	५
(त)		
तत्त्वज्ञानस्वरूपकथनम् ।	४९	१
तत्र तत्पूर्वकमितिसूत्रस्यार्थान्तरम् ।	७३	५
तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकरणम् ।	७६१	२
तत्त्वज्ञानविवृद्धिप्रकरणम् ।	८१३	४
तत्त्वज्ञानपरिपालनप्रकरणम् ।	८२५	१
तत्त्वज्ञानफलम् ।	७६५	७
तत्त्वज्ञानविषयविचारः ।	७६१	३
तत्त्वज्ञानस्यापवर्गे क्रमेणोपयोगः ।	४०	१

विषयः ।	पृ०	पं०
तत्त्वज्ञानोपायकथनम् ।	८१४	१
तर्कनिरूपणोपयोगः ।	३२	१
तर्कलक्षणम् ।	१५५	२
तर्कोपयोगनिरूपणम् ।	१५८	१
दुःखस्य सुखाभावत्वाक्षेपः ।	७३०	१
दशावयववादमतम् तत्खण्डनं च ।	१३७	१
दोषत्रैराश्यप्रकरणम् ।	६६३	३
दुःखपरीक्षा ।	७२९	८
दुःखलक्षणम् ।	१०९	३
दुःखस्य सुखाभावमात्रत्वनिरासः ।	७३०	३
दृष्टान्तलक्षणम् ।	१२८	१
दोषत्रित्वव्यवस्थापनम् ।	६६३	७
दोषलक्षणम् ।	१०५	२
निगमनलक्षणम् ।	१४९	२
निग्रहस्थानबहुत्वम् ।	२०५	२
निग्रहस्थानलक्षणम् ।	२०३	३
निग्रहस्थानविभागः ।	८९२	१
निर्णयलक्षणम् ।	१६०	५
निर्णये सर्वत्र विमर्शानावश्यकत्वम् ।	१६३	९
नित्यसमनिराकरणम् ।	८७९	२
नित्यसमलक्षणम् ।	८७८	२
नित्यसुखाभिव्यक्तिनिरासः ।	११२	१
नित्यसुखाभ्युपगमे मोक्षानुपपत्तिः ॥	११२	८
निरनुयोज्यानुयोगलक्षणम् ।	९१४	४
निरर्थकलक्षणम् ।	९०३	६
न्यूनलक्षणम् ।	९०८	६
निग्रहस्थानेभ्यो हेत्वाभासानां पृथक्त्वे हेतुः ।	३६	१
नित्यसुखाभिव्यक्तिप्रमाणखण्डनम् ।	११५	१२
नामपदशक्तिसंशयः ।	४१८	२
न स्वभावसिद्धेरितिसूत्रे व्याख्यान्तरम् ।	७१	१
न स्वभावेति सूत्रे आक्षेपः ।	७११	२
न स्वभावेति सूत्राक्षेपसमाधिः ।	७१२	१

विषयः । (प)	पृ०	पं०
प्रमाणादिक्रमनिर्देशसङ्गतिः ।	४०	१३
पूर्ववदनुमानाद्युदाहरणान्तराणि	७६	६
प्रयोजनलक्षणस्यासमस्तत्वादिविचारः ।	१२५	१४
प्रतिज्ञादीनामितरेतराभिसम्बन्धः ।	१५२	२
प्रतिज्ञाद्यक्षरार्थः ।	१५३	३
प्रामाण्याक्षेपपरिहारः ।	२२५	७
प्रमाणानां मानान्तरं विना ग्रह इति मतपरिहारः ।	२४८	१
परिमाणादीनामवयविसाधकता ।	२८४	८
प्रमाणचतुष्टयपरीक्षारम्भः ।	३४८	२
प्रागभावध्वंसयोः साधनम् ।	३७९	३
प्रत्यभिज्ञानस्यात्मसाधकत्वम् ।	४४८	१
प्रकृतिपञ्चत्वादिन्द्रियपञ्चत्वम् ।	५२१	५
पृथिव्यादिगुणनियमाक्षेपः	५२६	१
पृथिव्यादिगुणनियमाक्षेपसमाधिः ।	५२९	१
प्रवृत्तिदोषसामान्यपरीक्षाप्रकरणम् ।	६६१	१
प्रेत्यभावपरीक्षाप्रकरणम् ।	६६९	७
प्रेत्यभावसमाधानम् ।	६७०	५
प्रीतेः फलत्वम् ।	७२८	२
प्रलयानङ्गीकरः ।	७८५	१
परमाणुनिरवयत्वप्रकरणम् ।	७८६	७
परमाणुनिरवयत्वाक्षेपसमाधिः ।	७८८	१
पदार्थानां प्रातीतिकत्वमतम् ।	७९७	७
प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वम् ।	८०२	५
प्रपञ्चमिथ्यात्वनिरासः ।	८०३	१
प्राप्त्यप्राप्तिविकल्पोपक्रमजातिद्वयप्रकरणम् ।	८४२	१
पञ्चावयवनिरूपणोपयोगः ।	३०	१
पञ्चावयववाक्ये प्रमाणानां संभूयार्थसाधकत्वम् ।	१५०	१३
पदलक्षणम् ।	४१६	५
पदार्थानां प्रातीतिकमात्रत्वनिरासः ।	७२८	५
पदार्थानां प्रातीतिकमात्रत्वनिरासे युक्तिः ।	७००	४

विषयः ।	पृ०	पं०
पर्यनुयोज्योपेक्षणलक्षणम् ।	२१३	६
परमाणुनिरवयवत्वे आक्षेपः ।	७८७	२
परमाणुसावयवत्वाभ्युपगमे युक्तिः ।	७९२	२
परमाणुस्वरूपनिरूपणम् ।	७८६	२
परमाणूनां सावयवत्वनिरासः ।	७९५	३
परिणामवादनिरासः ।	५६४	६
पुनरुक्तलक्षणम् ।	२६२	६
पूर्ववदनुमानोदाहरणम् ।	७५	३
प्रकरणसमनिराकरणम् ।	८५५	१
प्रकरणसमलक्षणम ।	८५३	५
प्रकरणसमलक्षणम् ।	१८०	७
प्रतिज्ञान्तरलक्षणम् ।	८९५	१
प्रतिज्ञालक्षणम् ।	१४१	१
प्रतिज्ञाविरोधलक्षणम् ।	७९६	६
प्रतिज्ञासंन्यासलक्षणम् ।	८९७	८
प्रतिज्ञाहानिलक्षणम् ।	८९२	८
प्रतितन्त्रसिद्धान्तलक्षणम् ।	१३२	२
प्रत्यक्षपरीक्षारंभः ।	२५२	१
प्रत्यक्षलक्षणम् ।	५८	७
प्रत्यक्षलक्षणसूत्रस्थपदकृत्यम ।	६२	१
प्रत्यक्षलक्षणसमस्तासमस्तत्वविचारः ।	७१	१४
प्रत्यक्षलक्षणसूत्रस्थपदकृत्यम ।	१४	९
प्रत्यक्षलक्षणाक्षेपः ।	२५२	३
प्रत्यक्षलक्षणाक्षेपपरिहारः ।	२५६	१
प्रत्यक्षलक्षणे हेत्वन्तरानुक्तावुपपत्तिः ।	२५३	१
प्रत्यक्षस्यानुमानत्वनिरासः ।	२६९	१
प्रत्यक्षस्यानुमानत्वाक्षेपः ।	२६७	१
प्रमाणपरीक्षारम्भः ।	२२२	२
प्रमाणमात्रानभ्युपगमे प्रतिषेधस्याप्यनुपपत्तिः ।	२३०	९
प्रमाणविभागः ।	५३	५
प्रमाणादिप्रतीतेर्मिथ्यात्वनिरासः ।	२३५	४
प्रमाणैः प्रमाणसाधनेऽनवस्था ।	२४१	१

विषयः ।	पृ०	पं०
प्रमाणैकदेशाभ्युपगमे प्रामाण्यमात्राक्षेपासंभवः ।	२३२	३
प्रमेयपरीक्षारम्भः ।	४३१	१
प्रमेयविभागः ।	८८	१
प्रयोजनलक्षणम् ।	१२६	१
प्रवृत्तिदोषपरीक्षा ।	६६१	३
प्रवृत्तिलक्षणम् ।	२०४	५
प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमनिराकरणम् ।	८४५	४
प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमलक्षणे ।	८४४	५
प्राप्त्यप्राप्तिसमनिराकरणम् ।	८४४	३
प्राप्त्यप्राप्तिसमलक्षणे ।	८४२	२
प्रामाण्यग्रहोपायप्रमाणफलनिरूपणम् ।	१	१
प्रामाण्यप्रतिषेधानुपपत्तिः ।	२२९	४
प्रामाण्यप्रमेयत्वसमावेशः ।	२३५	४
प्रामाण्याक्षेपपरिहारः ।	२२५	७
प्रेत्यभावे आक्षेपः ।	६७०	१
प्रेत्यभावलक्षणम् ।	१०६	५
फलपरीक्षा ।	७२०	६
फललक्षणम् ।	१०८	२
फलस्य सत्त्वासत्त्वतदुभयनिरासः ।	७२८	२
फलस्योत्पत्तेः प्रागसत्त्वव्यवस्थापनम् ।	७२६	२
फले संशयकथनम् ।	७२०	६
फलस्य तात्कालिकत्वनिरासद्वारा पारलौकिकत्वम् ।	७२१	५
बुद्धिनित्यत्वपूर्वपक्षः ।	५४३	१
बुद्धिनिरूपणम् ।	१०१	२
ब्राह्मणवाक्यविभागः ।	३३४	६
बुद्धौ सांख्यमतं तन्निरासश्च ।	१०१	६
बुद्ध्यनित्यताप्रकरणम् ।	५४०	२
बुद्ध्यनित्यत्वादिसंशयः ।	,,	६
बुद्ध्यनित्यत्वादिसंशयानुपपत्तिः ।	५४१	४
बुद्धिनित्यत्वपूर्वपक्षः ।	५४३	१

विषयः ।	पृ०	पं०
बुद्धिनित्यत्वपूर्वपक्षनिरासः ।	,,	७
बौद्धीयक्षणिकवादखण्डनम् ।	५५८	३
बुद्ध्यात्मगुणत्वप्रकरणम् ।	५६८	१
बुद्धेरात्मगुणत्वे संशयः ।	,,	२
बुद्धेरात्मगुणत्वे हेतुः ।	५६९	३
बुद्धेर्मनोगुणत्वनिरासः ।	५७०	५
बुद्धेरुत्पन्नापवर्गित्वप्रकरणम् ।	६११	४
बुद्धेरुत्पन्नापवर्गित्वे हेतुः ।	६१२	५
बुद्ध्यवस्थाने स्मृतेर्हेतुत्वम् ।	६१३	५
बुद्ध्यनवस्थाने आक्षेपः तन्निरासश्च ।	६१५	१
बुद्ध्यनवस्थानसाधनम् ।	६१९	४
बाह्यार्थभंगनिराकरणप्रकरणम् ।	७९७	३
भावानां क्षणिकत्वाक्षेपतन्निरासः ।	५५६	३
भावानां स्वभावसिद्धावाक्षेपपरिहारौ ।	७०७	५
भूतगुणनियमोपपादनम् ।	५२८	१
भूतचैतन्येऽनुपपत्तिः ।	५९६	१
भूतपरिगणनम् ।	९८	४
भूतान्यचेतनसाधने हेतुः ।	५९६	६
भूतचैतन्याक्षेपे हेत्वन्तरम् ।	६००	४
मतानुज्ञालक्षणम् ।	९१२	६
मनश्चैतन्यपूर्वपक्षः ।	४६०	५
मनस एकत्वम् ।	६३१	१
मनसश्चैतन्यनिरासः ।	४६१	१
मनसोऽणुत्वम् ।	६३५	१
मनोऽनुमापकनिरूपणम् ।	१०३	२
मानसप्रत्यक्षनिरूपणम् ।	५९	१
मानुषादिशरीराणां पार्थिवत्वसाधनम् ।	४८१	५
मिथ्याज्ञानस्वरूपफले ।	४२	१
मोक्षप्रतिपादकश्रुतिनिरूपणम् ।	७४०	२
मोक्षे क्लेशसन्तत्युच्छेदः ।	७४२	१

विषयः ।	पृ०	पं०
मोक्षे क्लेशानुबन्धविच्छेद उदाहरणम् ।	७४३	१
मोक्षे पूर्वपक्षः ।	७३७	५
मोक्षे पूर्वपक्षनिरासः ।	७३९	१
मिथ्याज्ञानादीनां सौत्रक्रमत्योग हेतुः ।	४८	७
मनस इन्द्रियेभ्यः पृथगुक्तौ हेतुः ।	६८	६
मनोव्यतिरेकिनिरूपणम् ।	४६०	१
मनसोऽभावे सर्वेन्द्रियाभावप्रसङ्गः ।	४६२	४
मनोलिङ्गकथनम् ।	४६३	१०
मनसोऽविभुत्वे युक्तिः ।	५४९	७
मनस एकत्वनिरासः ।	६३२	१
मातापित्रोरुत्पत्तिनिमित्तम् ।	६४०	४
मोहस्य तीव्रत्वकथनम् ।	६६६	४
मोहनिवर्तककथनम् ।	६६७	४
मोहस्य दोषलक्षणाक्रान्तत्वम् ।	,,	११
मिथ्याज्ञानाप्रतिषेधे हेतुः ।	८१०	६
(य)		
योगजधर्मस्य नित्यत्वनिरासः ।	११४	४
(र)		
रूपोपलब्धिहेतुनिरूपणम् ।	४९३	१
(व)		
वर्णविकारत्वोपगमेऽनुपपत्त्यन्तरम् ।	४१२	८
वर्णानां नित्यत्वेऽनित्यत्वे च विकारत्वाभावे युक्तिः ।	४०७	७
वर्णानां विकारत्वनिरासः ।	३९५	८
वर्णानां विकारत्वहेतुनिरासः ।	३९९	६
वर्णे विकारत्वादेशत्वसंशयः ।	३९५	१
वर्तमानकालाक्षेपनिरासः	३००	४
वर्तमानकालसाधकयुक्त्यन्तरम् ।	३०२	१
वर्तमानकालाक्षेपः ।	२९८	५
वर्तमानकालानभ्युपगमे सर्वप्रमाणविलोपापत्तिः ।	३०४	६
वर्तमाने उपपत्तिसमुच्चयप्रदर्शनम् ।	३०६	३
वाक्छललक्षणम् ।	१९१	१

विषयः।	पृ०	पं०
वादलक्षणम्।	१६६	१
विक्षेपलक्षणम्।	८११	६
वितण्डायाः प्रयोजनविचारः।	२४	३
वितण्डालक्षणम्।	१७४	१
विधिलक्षणम्।	३३५	४
विप्रतिपत्तेः संशयाहेतुत्वम्।	२१०	२
विरुद्धलक्षणम्।	१७८	३
वृत्तिनानात्वाभावपूर्वपक्षः।	५५४	१
वृत्तिवृत्तिमतोरभेदनिरासः।	५४८	४
वृत्तीनामन्तःकरणधर्मत्वनिरासः।	५५२	७
वेदप्रामाण्याक्षेपः।	३२७	३
वेदप्रामाण्याक्षेपपरिहारः।	३३०	३
वेदप्रामाण्यावगमोपायः।	३४१	१०
वेदस्य नित्यत्वेन प्रामाण्यनिरासः।	३४५	४
वैधर्म्योदाहरणलक्षणम्।	१४२	८
व्यक्ताव्यक्तोत्पत्तौ आक्षेपः।	६७४	१
व्यक्तिमात्रस्य पदवाच्यत्वपूर्वपक्षः।	४१९	३
व्यक्तिलक्षणम्।	४२६	४
व्यक्त्याकृतिजातीनां पदवाच्यत्वम्।	४२५	१
वादसूत्रे पदकृत्यम्।	१६८	६
वादे चतुर्धा निग्रहस्थानगतिः।	,,	१३
वर्णानां विकाराभावे युक्तिः।	३९९	५
विभक्तिविभागः।	४१७	२
व्यक्तिशक्तिसमाधिः।	४२१	७
व्यक्तावुपचारात्पदप्रयोगः।	४२२	१
व्यक्तिलक्षणसूत्रे वार्तिकस्यारुचिः।	४२६	१६
व्यक्ताव्यक्तोत्पत्तिसाधनम्।	६७२	३
व्यक्ताव्यक्तोत्पत्त्याक्षेपनिरासः।	६७४	१
(श)		
शब्दनित्यत्वहेतोर्व्यभिचारः।	३७८	४
शब्दनित्यत्वहेत्वन्तरनिरासः।	३८२	४

विषयः ।	पृ०	पं०
शब्दनित्यत्वेऽनुपपत्तिः ।	३८५	४
शब्दनित्यत्वे हेत्वन्तरम् ।	३८१	६
शब्दप्रमाणनिरूपणम् ।	८४	७
शब्दविभागः ।	८६	३
शब्दसंतानोत्पत्तिप्रतिबन्धकनिरूपणम् ।	३८९	१
शब्दस्याकाशगुणत्वम् ।	३९२	५
शब्दस्यानुमानात्पार्थक्यम् ।	३१९	४
शब्दस्यानुमानत्वाक्षेपः ।	३१६	६
शब्दस्यानुमानत्वे युक्तिः ।	३१७	६
शब्दानित्यत्वसाधनम् ।	३६२	४
शब्दानित्यत्वहेतोर्व्यभिचारशङ्का ।	३६७	५
शब्दानित्यत्वहेतोर्व्यभिचारनिरासः ।	३६८	१२
शब्दार्थव्यवस्थायाः समयकारितत्वम् ।	३२६	१
शब्दार्थसम्बन्धसाधनम् ।	३२४	१
शब्दार्थसम्बन्धाक्षेपः ।	३२२	४
शरीरचैतन्यनिरासः ।	४४०	४
शरीरचैतन्यनिरासः ।	६२१	२
शरीरचैतन्यपूर्वपक्षः ।	६२०	२
शरीरचैतन्याभावे हेत्वन्तरम् ।	६२५	७
शरीरलक्षणम् ।	९५	२
शरीराणां कर्मनिमित्तकत्वम् ।	६४३	५
शरीराणां कर्मनिमित्तकत्वे उपपत्तिः ।	६३६	६
शरीराणां प्रत्यात्मनियतत्वे हेतुः ।	६४४	६
शरीरोत्पत्तिविचारः ।	६३६	४
शास्त्रप्रवृत्तेस्त्रैविध्यम् ।	५१	१
शेषवदनुमानलक्षणोदाहरणम् ।	७६	१
षट्पक्षीनिरूपणम् ।	८८४	१
शब्दविशेषपरीक्षाप्रकरणम् ।	३२७	१
शब्दनित्यत्वप्रकरणम् ।	३६०	१
शब्दनित्यत्वानित्यत्वसंशयः ।	,,	२

विषयः।	पृ०	पं०
शब्दे संयोगस्याव्यंजकत्वम्।	३६४	१
शब्दानित्यत्वे युक्त्यन्तरम्।	३७२	६
शब्दपरिणामप्रकरणम्।	३९५	१
शब्दशक्तिपरीक्षाप्रकरणम्।	४१६	१
शरीरादृष्टनिष्पाद्यत्वप्रकरणम्।	६३५	४
(स)		
संख्यैकान्तनिरासः।	७१७	१
संख्यैकान्तनिरासहेतावाक्षेपः।	७१९	५
संशयपरीक्षा।	२०७	२
संशयपरीक्षोपसंहारः।	२२१	१
संशयलक्षणम्।	११९	१
संशयसमनिराकरणम्।	८५२	१
संशयसमलक्षणम्।	८५१	१
संशयाक्षेपपरिहारः।	२१३	१
संशयादिनिरूपणोपयोगप्रदर्शनम्।	१९	३
संशयानुपपत्तिः।	२०७	३
सर्वतन्त्रसिद्धान्तलक्षणम्।	१३१	८
सर्वनित्यत्वनिरासः।	६९३	१
सर्वपृथक्त्वनिरासः।	७००	६
सर्वानित्यत्वनिरासः।	६९०	४
सर्वाभावत्वनिरासः।	७०५	१
सर्वाभावत्वनिरासे युक्तिः।	७०७	७
सव्यभिचारलक्षणम्।	१७६	३
साधर्म्यवैधर्म्यसमनिराकरणम्।	८३४	१
साधर्म्यवैधर्म्यसमलक्षणे।	८३०	२
साध्यसमलक्षणम्।	१८३	५
सामान्यच्छललक्षणम्।	१९४	१
सिद्धान्तलक्षणम्।	१२९	५
सिद्धान्तविभागः।	१३१	४
स्मृतिहेतुनिरूपणम्।	६०८	३

विषयः ।	पृ०	पं०
स्मृत्ययौगपद्यहेतुनिरूपणम् ।	५८७	१
सामान्यतोदृष्टानुमानोदाहरणम् ।	७६	३
संशयसूत्रे वार्तिकानुसारिव्याख्यानम् ।	११९	११
सामान्यछलसमाधानम् ।	१९५	१
संशयभाष्यासामञ्जस्यं वार्तिकतात्पर्ययोः ।	२०७	१
सङ्घातात्मपूर्वपक्षनिरासः ।	४३५	३
सङ्घातात्मवादिमतम् ।	,,	७
सङ्घातात्मवादिमतखण्डनम् ।	४३७	५
सङ्घातभिन्नात्मानुमानप्रकारः ।	४५२	३
स्मृतेरात्मगुणत्वाक्षेपः ।	४५३	१
स्मृत्यात्मगुणत्वाक्षेपसमाधिः ।	४५४	१
स्फटिकदृष्टान्ते क्षणिकवादः ।	५५६	३
सर्वानित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ।	६८९	१
सर्वानित्यत्वस्थापनम् ।		
सर्वानित्यत्वनिराकरणम् ।	६९२	५
सर्वनित्यतास्थापनम् ।	,,	६
सर्वनित्यतायां हेत्वन्तरम् ।	६९३	४
सर्वनित्यताहेत्वन्तरनिरासः ।	,,	८
सर्वनित्यतायां स्वायंभुवमतम् ।	६९७	१
स्वायंभुवमतखण्डनम् ।	६९८	१
सर्वपृथक्त्वनिराकरणप्रकरणम् ।	६९९	४
सर्वपृथक्त्वस्थापनम् ।	,,	५
सर्वशून्यताप्रकरणम् ।	७०४	१
सर्वशून्यत्वस्थापनम् ।	,,	२
संख्यैकान्तनिराकरणप्रकरणम् ।	७१५	१
संख्यैकान्तस्थापनम् ।	,,	२
संख्यैकान्तासिद्धौ हेतुः ।	७१९	१
स्वप्नमिथ्याज्ञानस्य सद्विषयत्वे युक्तिः ।	८०५	६
समाध्युत्पत्तिआक्षेपसमाधी ।	८१६	३
समाधिप्रत्यनीकपरिहारः ।	८१७	२

विषयः ।	पृ०	पं०
सत्प्रतिपक्षदेशनाभासप्रकरणम् ।	८२७	२
समशब्दार्थकथनम् ।	८२९	८
साध्यदृष्टान्तादिजातिषट्कप्रकरणम् ।	८३६	३

(ह)

विषयः ।	पृ०	पं०
हेतुलक्षणम् द्विविधम् ।	१४१	४
हेत्वाभासविभागः ।	१७६	१
हेत्वाभासानां निग्रहस्थानत्वम् ।	९१८	५
हेयोपादेयभावनानिरूपणम् ।	७६७	६

॥ श्रीः ॥

सटीकन्यायभाष्यस्य ग्रन्थानुसारि-

विषयसूचीपत्रम्।

विषयः।	पृ.	पं०
प्रामाण्यग्रहोपायप्रमाणफलनिरूपणम्।	१	१
ज्ञातव्यपदार्थनिरूपणम्।	१४	१
संशयादिनिरूपणोपयोगकथनम्।	१९	३
वितण्डाप्रयोजनविचारः।	२४	३
पञ्चावयवनिरूपणोपयोगः।	३०	१
तर्कनिरूपणोपयोगः।	३२	१
निग्रहस्थानेभ्यो हेत्वाभासानां पृथक्त्वे हेतुः।	३६	१
प्रमाणादिक्रमनिर्देशसङ्गतिः।	४०	१३
तत्त्वज्ञानस्यापवर्गे क्रमेणोपयोगः।	३९	१
मिथ्याज्ञानस्वरूपफले।	४२	१
मिथ्याज्ञानादीनां सौत्रक्रमत्यागे हेतुः।	४८	७
तत्त्वज्ञानस्वरूपकथनम्	४९	१
शास्त्रप्रवृत्तेस्त्रैविध्यम्।	५१	१
प्रमाणविभागः।	५३	५
प्रमाणसंप्लवव्यवस्थयोः कथनम्।	५६	५
प्रत्यक्षलक्षणम्।	५८	७
मानसप्रत्यक्षम्।	५९	१
प्रत्यक्षलक्षणसूत्रस्थपदकृत्यम्।	६२	१
मनस इन्द्रियेभ्यः पृथगुक्तौ हेतुः।	६८	६
प्रत्यक्षलक्षणस्य समस्तासमस्तत्वविचारः।	७१	१०
अनुमानलक्षणविभागौ।	७२	५
तत्र तत्पूर्वकमित्यस्य विग्रहान्तरम्।	७३	५
पूर्ववदनुमानोदाहरणम्।	७५	३
शेषवदनुमानोदाहरणम्।	७६	१

विषयः ।	पृ०	पं०
सामान्यतोदृष्टानुमानोदाहरणम् ।	,,	३
पूर्ववदादि उदाहरणान्तराणि ।	,,	६
अनुमानसूत्रे त्रिविधपक्षोपादाने युक्तिः ।	८०	१
उपमानलक्षणम् ।	८१	१०
उपमानफलम् ।	८३	१
उपमाननिरूपणे भाष्यतात्पर्यवार्तिकयोर्भेदः ।	,,	३
शब्दप्रमाणकथनम् ।	८४	७
शब्दविभागः ।	८६	३
प्रमेयविभागः ।	८८	१
द्रव्यादिप्रमेयत्यागे हेतुः ।	९१	१
आत्मानुमापककथनम् ।	९२	३
इच्छादेरात्मप्रतिपादकत्वम् ।	९३	१२
इच्छादिसूत्रस्य वार्तिककारीयमर्थान्तरम् ।	९४	१६
शरीरलक्षणम् ।	९५	२
इन्द्रियपरिगणनम् ।	९४	७
घ्राणादीनां पार्थिवत्वाद्यनुमानम् ।	९८	१०
भूतपरिगणनम् ।	,,	४
इन्द्रियार्थनिरूपणम् ।	९९	४
अर्थसूत्रीयभाष्ये वर्तिकतात्पर्ययोररुचिप्रदर्शनम् ।	,,	११
बुद्धिनिरूपणम् ।	१०	१
बुद्धौ सांख्यमतं तन्निरासश्च ।	,,	६
मनोऽनुमापकवर्णनम् ।	१०३	२
प्रवृत्तिलक्षणम् ।	१०४	५
दोषनिरूपणम् ।	१०५	२
प्रेत्यभावलक्षणम्	१०६	५
फललक्षणम् ।	१०८	२
दुःखलक्षणम् ।	१०९	३
अपवर्गनिरूपणम् ।	११०	६
अपवर्गभाष्यस्थपदकृत्यम् ।	१११	३
मोक्षे नित्यसुखाभिव्यक्तिरिति मतं तन्निरासश्च ।	११२	१
नित्यसुखाभ्युपगमे मोक्षानुपपत्तिः ।	,,	८
योगजधर्मस्य नित्यत्वनिरासः ।	११४	४

विषयः ।	पृ०	पं०
नित्यसुखाभिव्यक्तिप्रमाणं तत्खण्डनं च ।	११५	१२
संशयलक्षणम् ।	११९	१
संशयसूत्रस्य वार्तिकानुसारिव्याख्यानम् ।	,,	११
प्रयोजनलक्षणस्यासमस्तत्वादिविचारः ।	१२५	१४
प्रयोजनलक्षणम् ।	१२६	१
दृष्टान्तलक्षणम् ।	१२८	१
सिद्धान्तलक्षणम् ।	१२९	५
,, विभागः ।	१३१	४
सर्वतन्त्रसिद्धान्तलक्षणम् ।	,,	८
प्रतितन्त्रसिद्धान्तलक्षणम् ।	१३२	२
अधिकरणसिद्धान्तलक्षणम्	१३३	२
अभ्युपगमसिद्धान्तलक्षणम् ।	१३५	१
अवयवविभागः ।	१३६	२
दशावयववादिजैनमतं तत्खण्डनं च ।	१३७	१
प्रतिज्ञालक्षणम् ।	१४१	१
द्विविधहेतुलक्षम् ।	,,	४
द्विविधउदाहरणलक्षणम्	१४२	८
उपनयलक्षणम् ।	१४७	६
निगमनलक्षणम् ।	१४९	२
पञ्चावयववाक्ये प्रमाणानां सम्भूयार्थसाधकत्वम् ।	१५०	१३
प्रतिज्ञादीनामितरेतराभिसम्बन्धः ।	१५२	२
प्रतिज्ञाद्यक्षरार्थः ।	१५३	३
तर्कलक्षणम् ।	१५५	२
तर्कोपयोगकथनम् ।	१५८	१
निर्णयलक्षणम् ।	१६०	५
निर्णये सर्वत्र विमर्शानावश्यकत्वम् ।	१६१	३
वादलक्षणम् ।	१६६	१
वादसूत्रे पदकृत्यम् ।	१६८	६
वादे चतुर्धा निग्रहस्थानगतिः ।	,,	१३
जल्पलक्षणम् ।	१७१	४
जल्पसूत्रभाष्ये वार्तिककारस्यारुचिः ।	१७२	१४

विषयः ।	पृ०	पं०
वितण्डालक्षणम् ।	१७४	१
हेत्वाभासविभागः ।	१७६	१
सव्यभिचारलक्षणम् ।	४	३
विरुद्धलक्षणम् ।	१७८	३
नव्यमतेन तल्लक्षणम् ।	१८०	१०
प्रकरणसमलक्षणम् ।	,,	७
साध्यसमलक्षणम् ।	१८३	५
कालातीतलक्षणम् ।	१८६	१
कालातीतस्य प्राच्यनव्यमतेन भेदः ।	,,	६
कालातीतसूत्रव्याख्यान्तरदूषणम् ।	१८८	४
छललक्षणम् ।	१९०	१
छलविभागः ।	,,	४
वाक्छललक्षणम् ।	१९१	१
वाक्छलप्रत्यवस्थानम् ।	,,	९
सामान्यछलम् ।	१९४	१
सामान्यछलसमाधानम् ।	१९५	१
उपचारछलम् ।	१९६	२
उपचारछलप्रत्याख्यानम् ।	१८८	१
छलद्वित्वाक्षेपपरिहारौ ।	,,	१०
जातिलक्षणम् ।	२००	७
निग्रहस्थानलक्षणम् ।	२०२	३
निग्रहस्थानबहुत्वम् ।	२०५	२
संशयपरीक्षा ।	२०७	२
संशयानुपपत्तिः ।	२०७	३
संशयभाष्यासामञ्जस्यं वार्तिकतात्पर्यकारमतेन ।	,,	११
विप्रतिपत्तेः संशयाहेतुत्वम् ।	२१०	२
अव्यवस्थायाः संशयाहेतुत्वम् ।	२११	५
संशयाक्षेपपरिहारः ।	२१३	१
संशयपरीक्षोपसंहारः ।	२२१	१
प्रमाणपरीक्षारम्भः ।	२२१	२
प्रामाण्याक्षेपपरिहारः ।	२२५	७
समाख्याशब्दचातुर्विध्यम् ।	२२७	९

विषयः ।	पृ०	पं०
प्रामाण्यप्रतिषेधानुपपत्तिः ।	२२९	४
प्रमाणमात्रानभ्युपगमे प्रतिषेधस्याप्यनुपपत्तिः ।	२३०	९
प्रमाणैकदेशाभ्युपगमे प्रामाण्यमात्राक्षेपासम्भवः ।	२३२	३
प्रामाण्ये प्रमेयत्वसमावेशः ।	२३५	४
प्रमाणैः प्रमाणसाधनेऽनवस्था ।	२४१	१
ग्राहकत्वग्राह्यत्वसमावेशोदाहरणम् ।	,,	१२
प्रमाणानि प्रमाणान्तरं विना गृह्यन्त इति केचिन्मतपरीहारः	२४८	१
प्रत्यक्षपरीक्षारम्भः ।	२५२	१
प्रत्यक्षलक्षणाक्षेपः ।	,,	३
प्रत्यक्षलक्षणे हेत्वन्तरानुक्तौ उपपत्तिः ।	२५३	१
प्रत्यक्षलक्षणाक्षेपपरिहारः ।	२५६	१
इन्द्रियार्थसंनिकर्षपदोपादाने युक्तिः ।	२५८	४
इन्द्रियार्थसंनिकर्षप्राधान्ये हेत्वन्तरम् ।	२६२	६
प्रत्यक्षस्यानुमानत्वाक्षेपः ।	२६७	१
प्रत्यक्षस्यानुमानत्वनिरासः ।	२६९	१
अवयविसद्भावोपपादनम् ।	२७०	५
अवयविपरीक्षारम्भः ।	२७५	३
अवयविनि संदेहः ।	,,	४
अवयविसाधनम् ।	२७६	३
अवयव्यनभ्युपगमे प्रत्यक्षानुपपत्तिः ।	२७७	२
अवयविनोऽवयवेभ्योऽर्थान्तरत्वे युक्त्यन्तरम् ।	२७७	१
अवयविन्याक्षेपपरिहारौ ।	२८०	१
परिमाणादिप्रतीतीनामवयविसाधकत्वम् ।	२८४	८
अनुमानप्रामाण्याक्षेपः ।	२९३	६
अनुमानप्रामाण्याक्षेपनिरासः ।	२९५	३
वर्तमानकालाक्षेपः ।	२९८	५
वर्तमानाक्षेपनिरासः ।	३३०	४
अतीतानागतयोः परस्परानपेक्षत्वम् ।	३०२	१
वर्तमानानभ्युपगमे प्रमाणमात्रानुपपत्तिः ।	३०४	६
वर्तमाने उपपत्तिसमुच्चयदर्शनम् ।	३०६	३

विषयः ।	पृ०	पं०
उपमानपरीक्षारम्भः ।	३११	१
उपमाने पूर्वपक्षः ।	,,	२
उपमानसाधनम् ।	३१२	२
उपमानस्यानुमानान्तर्भावाक्षेपः ।	३१३	४
उपमानस्यानुमानतो वैलक्षण्यम् ।	३१४	१
शब्दस्यानुमानत्वाक्षेपः ।	३१६	६
शब्दस्यानुमानत्वे युक्तिः ।	३१७	६
शब्दस्यानुमानात्पार्थक्यम् ।	३१९	४
शब्दार्थयोर्व्याप्तिसम्बन्धाभावः ।	३२२	४
शब्दार्थसम्बन्धसाधनम् ।	३२४	१
शब्दार्थव्यवस्थायाः समयकारितत्वम् ।	३२६	१
शब्दविशेषपरीक्षाप्रकरणम् ।	३२७	१
वेदप्रामाण्याक्षेपः ।	३२७	३
वेदप्रामाण्याक्षेपपरिहारः ।	३३०	३
ब्राह्मणवाक्यविभागः ।	३३४	६
ऋगादिलक्षणम् ।	३३५	१०
विधिलक्षणम् ।	३३५	४
अर्थवादविभागः ।	३३६	२
अनुवादलक्षणम् ।	३३८	७
अनुवादपुनरुक्तयोर्वैलक्षण्यम् ।	३४०	४
वेदप्रामाण्यावगमोपायः ।	३४१	१०
आप्तलक्षणम् ।	३४३	२
वेदस्य नित्यत्वेन प्रामाण्यमिति मतनिरासः ।	३४५	४
प्रमाणचतुष्ट्वपरीक्षाप्रकरणम् ।	३४८	२
ऐतिह्यादीनां प्रमाणान्तरत्वाक्षेपः ।	३४८	३
ऐतिह्यादीनां प्रमाणचतुष्ट्वान्तर्भावः ।	३५०	२
अर्थापत्तेरप्रामाण्याक्षेपः ।	३५२	६
अर्थापत्तेरप्रामाण्याक्षेपनिरासः ।	,,	१३
अर्थापत्तिप्रामाण्यप्रतिषेधानुपपत्तिः ।	३५३	१३
अभावप्रामाण्याक्षेपः ।	३५५	४
अभाववस्तुत्वस्थापनम् ।	३५६	२

विषयः ।	पृ०	पं०
प्रागभावध्वंससाधनम् ।	३५९	३
शब्दानित्यत्वप्रकरणम् ।	३६०	१
शब्दे नित्यत्वानित्यत्वसंशये: ।	३६०	२
शब्देऽनित्यत्वसाधनम् ।	३६२	४
शब्दे संयोगस्याव्यंजकत्वम् ।	३६४	१
शब्दानित्यत्वहेतोर्व्यभिचारशङ्का ।	३६७	५
शब्दानित्यत्वहेतोर्व्यभिचारशङ्कानिरासः ।	३६८	१२
शब्दानित्यत्वे युक्त्यन्तरकथनम् ।	३७२	६
उच्चारणात्प्राक् शब्दाभावः ।	३७३	३
आवरणाक्षेपः ।	३७५	१
आवरणनिरासः ।	३७७	१
शब्दनित्यत्वहेतोर्व्यभिचारः ।	३७८	४
शब्दानित्यत्वे हेत्वन्तरम् ।	३८१	६
शब्दनित्यत्वहेत्वन्तरनिरासः ।	३८२	४
शब्दनित्यत्वेऽनुपपत्तिः ।	३८५	४
शब्दसन्तानोत्पत्तिप्रतिबन्धककथनम् ।	३८९	१
शब्दस्याकाशगुणत्वम् ।	३९२	५
शब्दपरिणामप्रकरणम् ।	३९५	१
वर्णेषु विकारसंशयः ।	३९५	१
वर्णानां विकारत्वनिरासः ।	„	८
वर्णानां विकाराभावे युक्तिः ।	३९९	५
वर्णनित्यत्वानित्यत्वयोर्विकाराभावे युक्तयः ।	४०७	७
वर्णविकारत्वोपगमेऽनुपपत्त्यन्तरम् ।	४१२	८
शब्दशक्तिपरीक्षाप्रकरणम् ।	४१६	१
पदलक्षणम् ।	४१६	५
विभक्तिविभागः ।	४१७	२
नामपदस्य कुत्र शक्तिरिति संशयः ।	४१८	२
व्यक्तिमात्रस्य पदवाच्यत्वपूर्वपक्षः ।	४१९	३
व्यक्तिशक्तिसमाधिः ।	४२१	७
व्यक्तावुपचारात्पदप्रयोगः ।	४२२	१
आकृतिशक्तिपूर्वपक्षः ।	४२३	१

विषयः।	पृ०	पं०
आकृतिशक्तिखण्डनम्।	„	११
जातिशक्तिपूर्वपक्षः।	४२४	१
जातिशक्तिवादखण्डनम्।	„	८
व्यक्त्याकृतिजातिषु पदशक्तिस्थापनम्।	४२५	१
व्यक्तिलक्षणम्।	४२६	४
व्यक्तिलक्षणसूत्रे वार्तिकस्यारुचिः।	„	१६
आकृतिलक्षणम्।	४२७	१
जातिलक्षणम्।	४२९	१
इन्द्रियातिरिक्तात्मप्रकरणम्।	४३१	२
इन्द्रियातिरिक्तात्मनि संशयः।	४३१	३
प्रतिसन्धानादन्यात्मसिद्धिः।	४३३	८
इन्द्रियात्मपूर्वपक्षसमाधी।	४३४	८
संघातात्मपूर्वपक्षतन्निरासौ।	४३५	३
संघातात्मवादिमतम्।	४३५	७
संघातात्मवादिमतखण्डनम्।	४३७	५
शरीरातिरिक्तात्मप्रकरणम्।	४४०	१
शरीरात्मनिरासः।	४४०	४
आत्मानित्यत्वेपि हिंसादोषोपपत्तिः।	४४३	७
चक्षुरद्वैतप्रकरणं प्रासंगिकम्।	४४७	१
चक्षुरद्वैतप्रकरणे व्याख्यातृमतभेदः।	४४७	३
प्रत्यभिज्ञानस्यातिरिक्तात्मसाधकत्वम्।	४४८	१
चक्षुषो भेद आक्षेपः।	४४९	६
चक्षुषोर्भेदेऽनुपपत्तिः।	४५०	१
आत्मनः संघातातिरिक्तत्वानुमानम्।	४५२	३
स्मृतेरात्मगुणत्वे आक्षेपः।	४५३	१
स्मृत्यात्मगुणत्वाक्षेपसमाधिः।	४५४	१
मनोव्यतिरेकिप्रकरणम्।	४६०	१
मनश्चैतन्यपूर्वपक्षः।	४६०	५
मनश्चैतन्यनिरासः।	४६१	१
मनसोऽनङ्गीकारे सर्वेन्द्रियाभावप्रसङ्गः।	४६२	४

ग्रन्थविषयसूचीपत्रम् ।

विषयः ।	पृ०	पं०
मनोलिङ्गकथनम् ।	४६३	१०
आत्मनित्यताप्रकरणम् ।	४६४	१
आत्मनित्यत्वे संशयः ।	४६४	४
आत्मनित्यत्वे युक्तिः ।	४६५	३
आत्मनो हर्षादिविकार इति पूर्वपक्षः ।	४६६	४
आत्मनो विकारनिरासः ।	४६७	३
आत्मनित्यत्वे हेत्वन्तरम् ।	४७०	१
आत्मनित्यत्वे आक्षेपः	४७१	६
आत्मनित्यत्वाक्षेपसमाधिः ।	४७२	१
आत्मनित्यत्वे युक्त्यन्तरम् ।	४७४	१
शरीरपरीक्षाप्रकरणम् ।	४८१	१
शरीरस्य पार्थिवत्वम् ।	४८१	५
शरीरे त्रैभौतिकत्वादिशङ्का ।	४८३	५
शरीरे त्रैभौतिकत्वादिपरिहारः ।	४८४	१
इन्द्रियपरीक्षाप्रकरणम् ।	४८५	४
इन्द्रियेषु भौतिकत्वादिसंशयः ।	४८७	२
इन्द्रियभौतिकत्वादिसंशये मतान्तरैर्विप्रतिपत्तिभेदः ।	,,	७
इन्द्रियाणामभौतिकत्वमतम् ।	४८८	३
इन्द्रियाणां भौतिकत्वसाधनम् ।	४८९	३
चाक्षुषरश्मिस्थापनम् ।	४९१	१
रूपोपलब्धिहेतुकथनम् ।	४९३	१
चाक्षुषरश्म्युपलब्धिहेतुः ।	४९६	६
चाक्षुषरश्मिस्थापनोपसंहारः ।	४९९	१
चाक्षुषरश्मिसाधकानुमानानि ।	५००	१२
इन्द्रियाणामप्राप्यकारित्वमतम् ।	५०१	१
इन्द्रियाप्राप्यकारित्वमतखण्डनम् ।	५०२	६
इन्द्रियाणां प्रतिघातप्रतिघातयोरप्राप्यकारित्वेप्यनुपपत्त्यभावः ।	५०३	८
इन्द्रियनानात्वप्रकरणम्	५०८	१
इन्द्रियैकत्वनानात्वसंशयः ।	५०८	९

विषयः ।	पृ०	पं०
इन्द्रियैकत्वपूर्वपक्षः ।	५१०	३
इन्द्रियैकत्वनिरासः ।	५१३	१
इन्द्रियनानात्वस्थापनाहेतुः ।	५१५	४
इन्द्रियपञ्चत्वाक्षेपः ।	५१६	३
इन्द्रियपञ्चत्वाक्षेपनिरासः ।	„	११
इन्द्रियैकत्वसाधकहेत्वन्तरनिरासः ।	५१८	३
प्रकृतिपञ्चत्वादिन्द्रियपञ्चत्वम् ।	५२१	५
इन्द्रियाणामव्यक्तिकत्वनिरासः ।	५२२	१
गन्धाद्याश्रयनिरूपणम् ।	५२३	३
पृथिव्यादिगुणनियमाक्षेपः ।	५२६	१
पृथिव्यादिगुणनियमाक्षेपसमाधिः ।	५२८	१
घ्राणादीनां सर्वगुणग्राहकत्वाभावसाधनम् ।	५३२	४
तेषां गन्धादिगुणग्रहणसामर्थ्यम् ।	५३४	४
तेषां स्वगतगुणाग्राहकत्वम् ।	५३५	५
बुद्ध्यनित्यताप्रकरणम् ।	५४०	२
बुद्ध्यनित्यतानित्यत्वयोः संशयः ।	„	६
बुद्ध्यनित्यत्वादिसंशयानुपपत्तिः ।	५४१	४
बुद्धिनित्यत्वपूर्वपक्षः ।	५४३	१
बुद्धिनित्यत्वपूर्वपक्षखण्डनम् ।	„	७
वृत्तिवृत्तिमतोरभेदनिरासः ।	५४८	४
मनसोऽविभुत्वे युक्तिः ।	५४९	९
अन्तःकरणस्यैकत्वेपि भ्रान्त्या स्फटिकदृष्टान्तेन नानात्वसाधनम् ।	५५४	१
स्फटिकदृष्टान्ते बौद्धीयक्षणिकवादः ।	५५६	२
बौद्धमतीयक्षणवादखण्डनम् ।	५५८	३
क्षणिकवादऽनुपपत्तिः ।	५५९	८
क्षणिकवादतत्खण्डनयोर्वार्तिकम् ।	५६१	१२
अक्षणिकत्वे युक्तिः ।	५६३	८
क्षणिकत्वपरिहारकं सांख्यानां परिणाममतम् ।	५६४	१
परिणामवादखण्डनम् ।	„	६

विषयः ।	पृ०	पं०
अनित्यबुद्धिव्यवस्थापनोपसंहारः ।	५६७	१०
बुद्ध्यात्मगुणत्वप्रकरणम् ।	५६८	१
बुद्धेरात्मादिगुणत्वे संशयः ।	,,	२
बुद्धेरात्मगुणत्वे हेतुः ।	५६९	३
बुद्धेर्मनोगुणत्वनिरासः ।	५७०	५
ज्ञानस्यात्मगुणत्वे यौगपद्यापत्तिः तन्निरासश्च ।	५७३	४
ज्ञानस्यानित्यत्वे युक्तिः ।	५७६	४
ज्ञानायौगपद्ये एकदेशिमतम् ।	५७८	१
ज्ञानायौगपद्यैकदेशिमतखण्डनम् ।	,,	६
तत्रापरैकदेशिमतम् ।	५८३	४
तदेकदेशिमतखण्डनम् ।	५८५	२
स्मरणायौगपद्ये हेतुः ।	५८७	१
इच्छादीनामन्तःकरणगुणत्वप्रतिषेधः ।	५९२	१
इच्छादीनां शरीरगुणत्वाक्षेपः ।	५९३	८
इच्छादीनां शरीरगुणत्वनिरासः ।	५९४	४
भूतचैतन्यनिरासः ।	५९६	१
भूतान्यचैतनसाधनहेतुः ।	,,	६
भूतचैतन्याक्षेपे हेत्वन्तरम् ।	६००	४
ज्ञानस्य मनोगुणत्वप्रतिषेधः ।	६०१	६
ज्ञानस्यात्मगुणत्वे हेतुः ।	६०३	५
आत्मनित्यत्वे हेतुः ।	६०७	४
स्मृतिहेतुकथनम् ।	६०८	३
बुद्धेरुत्पन्नापवर्गित्वप्रकरणम् ।	६११	४
बुद्धेरुत्पन्नापवर्गित्वे हेतुः ।	६१२	५
बुद्ध्यवस्थाने स्मृतेरहेतुत्वम् ।	६१३	५
बुद्ध्यनवस्थाने आक्षेपः तन्निरासश्च ।	६१५	१
बुद्ध्यनवस्थानसाधनम् ।	६१९	४
बुद्धेः शरीरगुणव्यतिरेकप्रकरणम् ।	६२०	१
शरीरचैतन्यपूर्वपक्षः ।	,,	२
शरीरचैतन्यनिरासः ।	६२१	२

विषयः ।	पृ०	पं०
शरीरचैतन्याभावे हेत्वन्तरम् ।	६२५	७
मनःपरीक्षाप्रकरणम् ।	६३०	५
मनस एकत्वम् ।	६३१	१
मनस एकत्वनिरासः ।	६३२	१
मनसोऽणुत्वम् ।	६३५	१
शरीरादृष्टनिष्पाद्यत्वप्रकरणम् ।	६३५	४
शरीरोत्पत्तिविचारः ।	६३६	४
शरीराणां कर्मफलसहकृतभूतेभ्य उत्पादः ।	,,	६
मातापित्रोरुत्पत्तिनिमित्तत्वम् ।	६४०	४
शरीरस्य कर्मनिमित्तत्वम् ।	६४३	५
शरीराणां प्रत्यात्मनियतत्वे हेतुः ।	६४४	६
अकर्मनिमित्तशरीरसर्गेऽनियमप्रत्याख्यानम् ।	६४६	१
सांख्यीयशरीरवियोगोपपत्तिनिरासः ।	६४९	४
अदृष्टस्य मनोगुणत्वनिरासः ।	६५४	३
अकर्मनिमित्तशरीरोत्पत्तिदृष्टान्तस्य खण्डनम् ।	६५६	८
प्रवृत्तिदोषसामान्यपरीक्षाप्रकणम् ।	६६१	१
प्रवृत्तिदोषपरीक्षा ।	६६१	३
दोषत्रैराश्यप्रकरणम् ।	६६३	३
दोषत्रित्वव्यवस्थानम् ।	,,	७
रागादीनामर्थान्तरत्वाक्षेपः ।	६६५	७.
रागाद्यर्थान्तरत्वाक्षेपखण्डनम् ।	६६६	३
मोहस्य तीव्रत्वम् ।	६६७	१
मोहनिवर्तककथनम् ।	६६८	४
मोहस्य दोषलक्षणान्तर्भावः ।	,,	११
प्रेत्यभावपरीक्षाप्रकरणम् ।	६६९	७
प्रेत्यभावे आक्षेपः ।	६७०	१
प्रेत्यभावसाधनम् ।	,,	५
व्यक्ताद्व्यक्तोत्पत्तिसाधनम् ।	६७२	३
व्यक्ताद्व्यक्तोत्पत्त्याक्षेपः ।	६७४	१
व्यक्ताद्व्यक्तोत्पत्त्याक्षेपनिरासः ।	६७४	४

विषयः ।	पृ०	पं०
शून्यतोपादानप्रकरणम् ।	६७४	१०
अभावाद्भावोत्पत्तिः तन्निरासश्च ।	६७५	१
अभावाद्भावोत्पत्तावनुपपत्तिः ।	६७८	१
ईश्वरोपादानताप्रकरणे मतभेदः ।	६७९	२०
ईश्वरोपादानताप्रकरणम् ।	६८०	१
ईश्वरनिमित्तत्वाक्षेपः ।	६८१	४
ईश्वरनिमित्तत्वाक्षेपसमाधिः ।	६८२	३
ईश्वरस्वरूपकथनम् ।	६८३	५
आकस्मिकत्वप्रकरणम् ।	६८७	१
अनिमित्तभावोत्पत्त्याक्षेपः ।	,,	२
अनिमित्तभावोत्पत्तिनिरासः ।	६८८	१
सर्वानित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ।	६८९	१
सर्वानित्यत्वस्थापनमतम् ।	,,	२
सर्वानित्यत्वखण्डनम् ।	६९०	४
नित्यप्रत्याख्याने युक्तिः ।	६९१	५
सर्वनित्यत्वनिराकरणप्रकरणम् ।	६९२	५
सर्वनित्यतावादः ।	,,	६
सर्वनित्यताखण्डनम् ।	६९३	१
सर्वनित्यतायां भूततादात्म्यहेतुकथनम् ।	६९३	४
भूततादात्म्यहेतुनिरासः ।	,,	८
तत्र सर्वनित्यतायां स्वायंभुवमतम् ।	६९७	१
स्वायंभुवमतखण्डनम् ।	६९८	१
सर्वपृथक्त्वनिराकरणप्रकरणम् ।	६९९	४
सर्वपृथक्त्वस्थापनम् ।	,,	५
सर्वपृथक्त्वनिरासे हेतुः ।	७००	६
सर्वपृथक्त्वनिरासे हेत्वन्तरम् ।	७०१	५
सर्वशून्यताप्रकरणम् ।	७०४	१
सर्वाभावत्वस्थापनम् ।	,,	२
सर्वाभावत्वनिरासः ।	७०५	१
सर्वाभावत्वनिरासे युक्तिः ।	७०७	७

विषयः।	पृ०	पं०
न स्वभावसिद्धेरित्यस्य व्याख्यान्तरम्।	७०९	१
न स्वभावेतिसूत्राक्षेपः।	७११	२
न स्वभावेति सूत्राक्षेपसमाधिः।	७१२	१
संख्यैकान्तवादनिराकरणप्रकरणम्।	७१५	१
संख्यैकान्तवादाः।	७१५	१
संख्यैकान्तासिद्धिकथनम्।	७१७	१
संख्यैकान्तसिद्धौ हेतुः।	७१९	१
संख्यैकान्तासिद्धिहेतुनिरासः।	,,	५
फलपरीक्षाप्रकरणम्।	७२०	६
फले संशयकथनम्।	,,	८
सद्यःफलनिरासद्वारा पारलौकिकफलसाधनम्।	७२१	५
फलस्योत्पत्तेः प्रागसत्त्वम्।	७२६	२
प्रीतेः फलत्वव्यवस्थापनम्।	७२८	२
दुःखपरीक्षाप्रकरणम्।	७२९	८
दुःखस्य सुखाभावत्वाक्षेपः।	७३०	१
दुःखस्य सुखाभावादतिरिक्तत्वम्।	,,	३
जन्मोत्पत्तेर्दुःखत्वम्।	७३२	१
सुखाप्रत्याख्याने हेतुः।	७३३	४
जन्मनो दुःखत्वकथने युक्तिः।	७३५	३
अपवर्गपरीक्षाप्रकरणम्।	७३७	३
अपवर्गे आक्षेपः।	,,	५
अपवर्गाक्षेपनिरासारम्भः।	७३९	१
अपवर्गे श्रुतिनिरूपणम्।	७४०	२
अपवर्गे क्लेशसन्तत्युच्छेदः।	७४२	१
अपवर्गे क्लेशानुबंधोच्छेदे उदाहरणम्।	७४३	१
अपवर्गे चातुराश्रम्याक्षेपः तन्निरासश्च।	७४६	३
तत्र ऋचो ब्राह्मणस्य च प्रामाण्यम्।	७४८	२
प्रव्रज्याश्रमे ब्राह्मणप्रमाणम्।	७५१	१
साधकान्तरम्।	,,	६
इतिहासस्मृत्यादीनामप्रामाण्यनिरासः।	७५२	८

विषयः ।	पृ०	पं०
अपवर्गसाधने युक्तिः ।	७५४	६
अपवर्गजनकक्लेशानुबन्धविच्छेदे आक्षेपः ।	७५६	३
क्लेशानुबन्धोच्छेदाक्षेपे एकदेशसमाधी ।	,,	७
तत्र सिद्धान्तसमाधानम् ।	७५८	१
तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकरणम् ।	७६१	२
तत्त्वज्ञानविषयविचारः ।	,,	३
तत्त्वज्ञानफलम् ।	७६५	७
हेयोपादेयभावनानिरूपणम् ।	७६७	६
अवयविप्रकरणं प्रासङ्गिकम् ।	७७०	५
अवयविनि संशयः ।	,,	६
अवयविसंशयखण्डनम् ।	७७१	७
अत्रयव्यभावसाधकहेतवः ।	७७३	१
अवयव्यभावसाधकहेतूनां निरासः ।	७७६	२
अवपविनिरासकहेत्वन्तरखण्डनम् ।	७८०	७
अवयव्यभावे दोषान्तरम् ।	७८३	६
प्रलयानङ्गीकारः ।	७८५	१
परमाणुस्वरूपम् ।	७८६	२
परमाणुनिरवयवत्वप्रकरणम् ।	,,	७
परमाणुनिरवयवत्वे आक्षेपः ।	७८७	२
परमाणुनिरवयवत्वाक्षेपसमाधिः ।	७८८	१
परमाणुसावयवत्वे युक्तिः	७९२	२
परमाणुसावयवत्वखण्डनम् ।	७९५	३
बाह्यार्थभङ्गनिराकरणप्रकरणम् ।	९९७	३
पदार्थानां प्रातीतिकमात्रत्वमतम् ।	७९७	७
तेषां प्रातीतिकमात्रत्वखण्डनम् ।	७९८	५
पदार्थानां प्रातीतिकत्वखण्डने युक्तिः ।	८००	४
प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वम् ।	८०२	५
प्रपञ्चमिथ्यात्वनिरासः ।	८०३	१
स्वप्नज्ञानस्य सद्विषयत्वे युक्तिः ।	८०५	६
मिथ्याज्ञानाप्रतिषेधे हेतुः ।	८१०	६

विषयः ।	पृ०	पं०
तत्त्वज्ञानविवृद्धिप्रकरणम् ।	८१३	४
तत्त्वज्ञानोपायकथनम् ।	८१४	१
समाध्युत्पत्तौ आक्षेपसमाधानम् ।	८१६	३
समाधिप्रत्यनीकपरिहारोपापः ।	८१७	२
अपवर्गसाधनान्तरकथनम् ।	८२०	५
तत्त्वज्ञानपरिपालनप्रकरणम् ।	८२५	१
जल्पवितण्डयोः प्रयोगावसरनिरूपणम् ।	८२६	१
सत्प्रतिपक्षदेशनाभासप्रकरणम् ।	८२७	२
जात्युत्तरविभागः ।	८२८	४
समशब्दार्थकथनम् ।	८२९	८
साधर्म्यवैधर्म्यसमयोर्लक्षणम् ।	८३०	२
साधर्म्यवैधर्म्यसमयोरुत्तरम् ।	८३४	१
साध्यदृष्टान्तधर्मविकल्पप्रभवोत्कर्षसमादिजातिषट्कप्रकरणम् ।	८३६	३
उत्कर्षसमादिलक्षणम् ।	,,	४
उत्कर्षसमादिनिराकरणम् ।	८४०	१
प्राप्त्यप्राप्तिविकल्पोपक्रमजातिद्वयप्रकरणम् ।	८४२	१
प्राप्त्यप्राप्तिसमजात्युत्तरे ।	,,	२
प्राप्त्यप्राप्तिसमयोरुत्तरम् ।	८४३	३
युगनद्धवाहिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमजातिद्वयप्रकरणम् ।	८४४	४
प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमयोर्लक्षणम् ।	,,	५
प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमयोरुत्तरम् ।	८४५	४
अनुत्पत्तिसमलक्षणम् ।	८४९	१
तदुत्तरम् ।	८५०	१
संशयसमलक्षणम् ।	८५१	१
संशयसमोत्तरम् ।	८५२	१
प्रकरणसमलक्षणम् ।	८५३	५
प्रकरणसमस्योत्तरम् ।	८५५	१
अहेतुसमलक्षणम् ।	८५७	२
अहेतुसमस्योतरम् ।	८५८	१

विषयः ।	पृ०	पं०
अर्थापत्तिसमलक्षणम् ।	८५९	६
अर्थापत्तिसमस्योत्तरम् ।	८६०	६
अविशेषसमलक्षणम् ।	८६२	६
अविशेषसमस्योत्तरम् ।	८६४	१
उपपत्तिसमस्य लक्षणम् ।	८६६	१
उपपत्तिसमस्योत्तरम् ।	,,	८
उपलब्धिसमलक्षणम् ।	८६७	८
उपलब्धिसमस्योत्तरम् ।	८६८	६
अनुपलब्धिसमलक्षणम् ।	८७०	५
अनुपलब्धिसमस्योत्तरम् ।	८७२	२
अनित्यसमस्य लक्षणम् ।	८७५	५
अनित्यसमस्योत्तरम् ।	८७६	१
नित्यसमस्य लक्षणम् ।	८७८	२
नित्यसमस्योत्तरम् ।	८७९	२
कार्यसमलक्षणम् ।	८८१	४
कार्यसमस्योत्तरम् ।	८८२	६
षट्पक्षीवर्णनम् ।	८८४	४
निग्रहस्थानविभागः ।	८९२	१
प्रतिज्ञाहानिलक्षणम् ।	,,	८
प्रतिज्ञान्तरलक्षणम् ।	८९५	१
प्रतिज्ञाविरोधलक्षणम् ।	८९६	६
प्रतिज्ञासंन्यासलक्षणम् ।	८९७	८
हेत्वन्तरलक्षणम् ।	८९८	६
अर्थान्तरलक्षणम् ।	९०२	२
निरर्थकलक्षणम् ।	९०३	६
अविज्ञातार्थलक्षणम् ।	९०४	५
अपार्थकलक्षणम् ।	९०५	३
अप्राप्तकालक्षणम् ।	९०८	२
न्यूनहीनलक्षणम् ।	,,	६
अधिकलक्षणम् ।	९०७	३

विषयः।	पृ०	पं०
पुनरुक्तलक्षणम्।	९०८	२
अननुभाषणलक्षणम्।	९१०	१
अज्ञानलक्षणम्।	,,	५
अप्रतिभालक्षणम्।	९११	[illegible]
विक्षेपलक्षणम्।	,,	६
मतानुज्ञालक्षणम्।	९१२	६
पर्यनुयाज्योपेक्षणम्।	९१३	६
निरनुयोज्यानुयोगलक्षणम्।	९१४	४
अपसिद्धान्तलक्षणम्।	९१५	५
हेत्वाभासानां निग्रहस्थानत्वम्।	९१८	५

हरिदाससंस्कृतग्रन्थमालासमाख्य-काशीसंस्कृतसीरीज़ पुस्तकमालाः ।

इयं काशी—संस्कृतग्रन्थमाला विभागशः प्रकाशिता भवति । एतस्यां प्राचीनाः नवीनाश्च दुर्लभाः सुलभाश्च अत्युपयुक्ताः संस्कृतग्रन्थाः काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालीयैः पण्डितैरन्यैरपि विद्वद्भिः संशोधिताः क्रमेण संमुद्रिता भवन्ति । अस्यां प्रकाश्यमाणानां ग्रन्थानां मूल्यं सूचीपत्रे प्रकाशितं वर्तते । परं तु एतस्या नियमेनाऽविच्छिन्नतया निश्चितग्राहकमहाशयानां प्रतिमुद्राशतकं पञ्चविंशतिमुद्राः (कमिशन) परावर्तिता भवेयुः मार्गव्ययश्च न पृथक् दातव्यो भवेत् ।

अत्र मुद्रितग्रन्थनामानि ।		रु. आ. पा.
नलपाकः नलविरचितः । संपूर्णः	(पाकशास्त्रम् १)	१—८—०
संक्षेपशारीरकम् । रामतीर्थस्वामिकृताऽन्वयार्थबोधिनीटीकासहितम् ।	(वेदान्तं १)	१०-०—०
वैशेषिकदर्शनम् । सटीक-प्रशस्तपादभाष्योपस्काराभ्यां समन्वितम् ।	(वैशेषिकं १)	३—८—०
श्रीसूक्तम् । विद्यारण्यपृथ्वीधराद्याचार्यकृतभाष्यत्रयेण टिप्पण्या च समलङ्कृतम्	(वैदिकं १)	०—६—०
लघुशब्देन्दुशेखरः चन्द्रकलाटीकासहितः तत्पुरुषादिसमाप्तिपर्यन्तः ।	(व्याकरणं १)	१०-०—०
कारिकावली मुक्ता० दिन० राम० शब्दखण्डसहिता तथा "गुणनिरूपण" दिनकरीय महामहोपाध्याय पं० श्रीलक्ष्मणशास्त्रीव्याख्यासहिता ।	(न्यायं १)	६—०—०
पञ्चीकरणम् । वार्तिकाभरणालङ्कृतवार्तिकटीकया-तत्त्वचन्द्रिकासमवेतविवरणन च समन्वितम् ।	(वेदान्तं २)	०—८—०
अलङ्कारप्रदीपः पण्डितवर विश्वेश्वरपाण्डेयनिर्मितः ।	(काव्यं १)	०—८—०
अनङ्गरङ्गः महाकविकल्याणमल्लविरचितः ।	(कामशास्त्रं १)	०—१२-०
जातकपारिजातः । श्रीवैद्यनाथशर्मणा विरचितः ।	[ज्यो० १]	२-०-०

तत्र मुद्रितग्रन्थनामानि		रु. आ. पा
११ पारस्करगृह्यसूत्रम् । कात्यायनसूत्रीयश्राद्ध-शौच-स्नान-भोजन-कल्पसहितम् ।	[कर्म० १]	०—८—
१२ पुरुषसूक्तम् । सायणभाष्य-महीधरभाष्य-मंगलभाष्य-निम्बार्कमतभाष्यचतुष्टयसहितम् ।	(वैदिकं २)	१—४—
१३ श्रीमत्सनत्सुजातीयम्-श्रीमच्छङ्करभगवत्पादविरचितभाष्येण नीलकण्ठीव्याख्यया च संवलितम्।	[वे०३]	१—४—
१४ कुमारसंभवं महाकाव्यम् । महाकवि श्रीकालिदासवि० । सञ्जीवनी-शिशुहितैषिणी-टीकाद्वयोपेतम् सम्पूर्णम् ।	(काव्यं २)	२—०—
१५ श्रुतबोधश्छन्दोग्रन्थः । आनन्दवर्द्धिनीतात्पर्यप्रकाशाख्यसंस्कृत-भाषाटीकासहितः	[छंदः १]	०—६—
१६ कारिकावली मुक्तावली-न्यायचन्द्रिका-टीकाद्वयसहिता सटिप्पणा ।	(न्याय २)	१—०—
१७ पारस्करगृह्यसूत्रं हरिहरभाष्य-गदाधरभाष्यद्वयसहितम् ।	(कर्मकाण्डं २)	३—४—
१८ संक्षेपशारीरकम्-मधूसूदनीटिका भाग १	(वेदान्तं ४)	५—०—
१९ लघुजूटिका-अर्थात् अभिनवा परिभाषेन्दुशेखरपरिष्कृतिनिर्मितिः ।		०—८—
२० कातीयेष्टिदीपकः । (दर्शपौर्णमासपद्धतिः)		१—०—
२१ सप्तपाठि-श्रीशिवमहिम्नस्तोत्रम्	(स्तोत्रवि०)	१—०—
२२ बौद्धाऽऽचार्य श्रीधर्मकीर्तिप्रणीतः सटीक-न्यायबिन्दुः भाषाटीकासहितः	(बौद्धन्याय वि० १)	१—८—
२३ सपरिष्कृत दर्पणसहित वैयाकरणभूषणसारः	(व्याकरणं वि० ३)	४—०—

पत्रादिप्रेषणस्थानम्
१० नवम्बर १९२४.

जयकृष्णदास—हरिदासगुप्तः,
चौखम्बा संस्कृत सीरीज आफीस,
विद्याविलास प्रेस, गोपालमंदिर लेन,
बनारस सिटी ।